
BESTSELLER *NEW YORK TIMES*
Lanțul de fier
CASSANDRA CLARE
TRADUCERE DE CRISTINA JINGA
SERIA
ULTIMELE ORE
CARTEA A DOUA
LEDA EDGE

„Într-adevăr, iubire și suferință din belșug, dar și vărsare de sânge; fanii vor naviga bucuroși printre aceste provocări și vor cere mai mult."
KIRKUS REVIEWS

„Continuarea perfectă pentru *Lanțul de aur*. La cum se termină, avem nevoie urgent de volumul al treilea!"
IMALLBOOKEDUP.COM

„Cassandra Clare! Cum îndrăznești să ne lași cu un astfel de final? [...] Vom fi siliți să îndurăm un an lung și chinuitor până să ajungem la finalul seriei ULTIMELE ORE."
ABOOKWANDERER.COM

„Să citești *Lanțul de fier* e ca și cum te-ai urca într-o mașină a timpului care te duce direct în epoca eduardiană. Garantat va fi pe gustul iubitorilor de istorie!"
WINTERISCOMING.NET

CASSANDRA CLARE

Lanțul de fier

SERIA
ULTIMELE ORE

CARTEA A DOUA

Imprint coordonat

SHAUKI AL-GAREEB

CASSANDRA CLARE

Lanțul de fier

SERIA
ULTIMELE ORE

CARTEA A DOUA

Traducere din limba engleză și note de
Cristina Jinga

LEDA EDGE

Redactare: Mirella Acsente
Tehnoredactare: Mihaela Ciufu
Lector: Liviu Szőke

www.edituracorint.ro

ISBN 978-606-9740-20-0

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
CLARE, CASSANDRA
Ultimele ore / Cassandra Clare. - București: Leda Edge, 2021-
vol.
ISBN 978-606-95079-8-8
Vol. 2: Lanțul de fier / (trad.; din lb. engleză și note de Cristina Jinga. - 2022.
- ISBN 978-606-9740-20-0

I. Jinga, Cristina trad. (trad.; note)

821.111(73)-31=135.1

Pentru Rick Riordan.
Îți mulțumesc că mi-ai dat voie
să folosesc nobilul nume di Angelo!

Partea întâi

— ❦ —

MICI JOCURI

Veți auzi curând de mine și de micile mele jocuri ciudate. Am păstrat o parte din substanța roșie autentică de la ultima trebușoară într-o sticlă de bere cu ghimbir, ca să scriu cu ea, dar s-a îngroșat precum cleiul și n-o pot folosi. Cerneala roșie e un înlocuitor destul de potrivit, sper.

Jack Spintecătorul

LONDRA: EAST END

ERA O SENZAȚIE CIUDATĂ ȘI NEOBIȘNUITĂ SĂ AIBĂ DIN NOU UN CORP OMENESC. Să simtă vântul ciufulindu-i părul și particulele reci de zăpadă înțepându-i fața, în timp ce mergea pe caldarâm. Să-și legene brațele și să-și măsoare noua lungime a pasului.

Abia se crăpase de ziuă și străzile erau aproape pustii. Din când în când, zărea câte un vânzător ambulant împingându-și căruciorul pe strada înzăpezită sau câte o slujnică, cu șorț și broboadă, grăbindu-se la corvezile ei.

După ce a ocolit un morman de zăpadă, s-a împiedicat și s-a încruntat la el însuși. Corpul lui era atât de nevolnic! Avea urgentă nevoie de putere. Nu putea continua fără.

O umbră întunecată a trecut prin fața lui. Un bătrân în salopetă de muncitor, cu căciula bine îndesată pe cap, a cotit într-un gang ce se deschidea din artera principală. L-a urmărit cu privirea și l-a văzut cum se așază pe o ladă, sprijinindu-se cu spatele de zidul de cărămidă. Vârând mâna în haina zdrențăroasă, omul a scos o sticlă de gin și i-a deșurubat capacul.

A intrat fără niciun zgomot în gang. Zidurile se ridicau de-o parte și de alta, blocând lumina slabă a soarelui. Omul și-a ridicat ochii împăienjeniți la el.

— Ce vrei?

Pumnalul de adamas *a fulgerat în penumbră. S-a înfipt în pieptul omului, o dată și încă o dată, și încă o dată. Sângele a țâșnit, un jet subțire de picături roșii vopsind zăpada murdară în stacojiu.*

Ucigașul s-a lăsat pe călcâie, inspirând adânc. Energia morții omului, singurul lucru folositor pe care creatura muritoare îl avea de oferit, s-a revărsat în el prin cuțit. S-a ridicat în picioare și a zâmbit spre cerul lăptos. Deja se simțea mai bine. Mai puternic.

Curând, avea să fie îndeajuns de puternic cât să-și atace adevărații dușmani. Întorcându-se să plece din gang, le-a șoptit numele în barbă.

James Herondale.

Cordelia Carstairs.

1

PÂNZA STRĂLUCITOARE

Și nemișcată se așază, tânără, pe când pământul e bătrân de zile,
Și-n taină contemplându-se pe sine,
I-ademenește pe bărbați să vadă strălucitoarea pânză pe care-o țese ea,
Pân'ce și inimă și trup și viață sunt prinse în strânsoarea sa.
Roza și macul sunt florile ei; căci unde
S-ar găsi, o, Lilith, vreunul pe care parfumul răspândit,
Dulci sărutări și somnul lin să nu-l prindă-n mreje negreșit?

Dante Gabriel Rossetti, „Frumusețea trupului"

O CEAȚĂ FUMURIE DE IARNĂ SE AȘEZASE DEASUPRA CENTRULUI LONDREI, întinzându-și tentaculele palide peste străzi, înconjurând clădirile cu o beteală mohorâtă. Arunca o paloare cenușie peste copacii secătuiți, în timp ce Lucie Herondale își conducea trăsura de-a lungul aleii lungi și neîngrijite din fața Conacului Chiswick, al cărui acoperiș se înălța din ceață precum creștetul unui pisc himalaian deasupra norilor.

Cu un sărut pe bot și o pătură pe greabăn, și-a lăsat calul, Balios, la picioarele scării din față și a pornit printre rămășițele grădinii terasate. A trecut de statuile crăpate și distruse ale lui Virgiliu și Sofocle, acum năpădite de lujeri lungi de iederă, cu membrele rupte și căzute între buruieni. Alte statui stăteau parțial ascunse de copacii crescuți deasupra și de gardurile vii netunse din jur, de parc-ar fi fost devorate de frunzișul des.

Sărind în calea ei peste un arbust de trandafir răsturnat, Lucie a ajuns în sfârșit la vechea magazie de cărămidă din grădină. Acoperișul

era dus de mult; Lucie se simțea aproape ca și cum dăduse peste o colibă de păstor abandonată în mlaștini. Un deget subțire de fum cenușiu se ridica drept dinăuntru. Dacă asta ar fi fost în *Frumoasa Cordelia*, un duce nebun, dar chipeș urma să apară traversând împleticit mlaștina, dar nimic nu se întâmplă vreodată ca în cărți.

De jur împrejurul magaziei, vedea mici grămăjoare de pământ unde, de-a lungul ultimelor patru luni, ea și Grace îngropaseră rezultatele eșuate ale experimentelor făcute – nefericitele cadavre de păsări căzute sau șobolani și șoareci uciși de pisici pe care ele încercaseră în fel și chip să le readucă la viață.

Nimic nu mersese încă. Iar Grace nici măcar nu știa tot adevărul. Încă nu știa de puterea lui Lucie de a le comanda morților. Nu știa că Lucie încercase să le *poruncească* micilor cadavre să revină la viață, încercase să *intre* în ele ca să se prindă de ceva pe care să-l fi putut trage înapoi în lumea viilor. Dar nu-i mersese niciodată. Partea aceea pe care Lucie ar fi putut s-o controleze le părăsise odată ce muriseră.

Nu-i pomenise de nimic din toate acestea lui Grace.

Lucie a ridicat filozofic din umeri, s-a apropiat de placa de lemn masiv ce ținea loc de ușă – uneori se întreba ce rost avea o ușă la o clădire fără acoperiș – și a bătut după un cod prestabilit: una–două, una–două.

Numaidecât a auzit pe cineva apropiindu-se și trăgând zăvorul și ușa s-a deschis. Grace Blackthorn a apărut în prag, cu o față fermă și serioasă. În ciuda ceții mohorâte, părul ei, lăsat liber pe umeri, sclipea argintiu intens.

— Ai venit, a zis ea, mai degrabă surprinsă decât bucuroasă.

— Am spus că vin.

Lucie a intrat pe lângă Grace. Magazia avea o singură încăpere, cu pământ bătătorit pe jos, acum parțial înghețat.

O masă fusese împinsă la peretele pe care atârna sabia familiei Blackthorn, în cârlige de fier grosolan lucrate. Pe masă fusese improvizat un laborator: șiruri de alambicuri și sticluțe, un mojar și un pistil și zeci de eprubete de testare. O mulțime de pachețele și cutii de tablă ocupau restul mesei, unele deschise, altele golite și adunate într-o grămadă.

Lângă masă era un foc făcut direct pe pământ, sursa fumului care se înălța prin acoperișul lipsă. Focul era nefiresc de liniștit, ieșind nu din lemne, ci dintr-o grămăjoară de pietre, flăcările sale verzui înălțându-se lacom, de parc-ar fi încercat să mistuie cazanul de fier agățat de un cârlig deasupra lui. În cazan fierbea domol o zeamă neagră care mirosea a pământ și a substanță chimică în același timp.

Lucie s-a apropiat fără grabă de o a doua masă, mai mare. Pe ea era un sicriu. Prin capacul de sticlă îl putea vedea pe Jesse, exact așa cum arăta când fuseseră ultima oară împreună – cămașă albă, păr negru odihnindu-i moale pe ceafă. Pleoapele lui erau ca niște semiluni palide.

Nu se limitase la păsări, lilieci și șoareci. Încercase să-i comande și lui Jesse să vină înapoi la viață, deși putuse să acționeze doar în scurtele perioade de timp cât Grace pleca să aducă ceva și o lăsa singură cu Jesse. Se descurcase încă și mai prost cu el decât cu animalele. Jesse nu era gol, cum erau animalele – putea simți ceva înăuntrul lui: o viață, o forță, un suflet. Dar indiferent ce era, era ancorat în spațiul dintre viață și moarte, și ea nu-l putea mișca. Și doar să încerce o făcea să se simtă amețită și slăbită, de parcă ar fi făcut ceva rău.

— Nu eram sigură dacă mai vii, a spus Grace supărată. Am așteptat o veșnicie. Ai adus ciumăfaia?

Lucie a băgat mâna în buzunar și a scos un pachețel.

— A fost greu să scap. Și nu pot să stau mult. Mă întâlnesc cu Cordelia diseară.

Grace a luat pachetul și l-a desfăcut imediat.

— Pentru că nunta e mâine? Și ce legătură are asta cu tine?

Lucie s-a uitat stăruitor la Grace, dar fata părea sincer să nu înțeleagă. Adesea, Grace părea să nu se prindă de ce făceau oamenii unele lucruri, dacă răspunsul era *pentru că așa se poartă prietenii* sau *pentru că asta faci pentru cineva care ți-e drag.*

— Eu sunt *suggenes* pentru Cordelia, a spus ea. O conduc la altar, dar totodată o ajut și o susțin înainte de ceremonie. În seara asta o să ies cu ea la...

Vâj! Grace răsturnase tot conținutul pachețelului în cazan. O răbufnire de flacără s-a ridicat până în tavan, urmată de un vălătuc de fum. Mirosea a oțet.

— Nu-i nevoie să-mi explici. Sunt sigură că pe mine Cordelia nu mă place.

— N-o să discut despre Cordelia cu tine, a spus Lucie, tușind puțin.

— Ei bine, nici eu nu m-aș plăcea, dacă aș fi în locul ei, a replicat Grace. Dar nu trebuie să discutăm nimic. Nu te-am chemat aici ca să bârfim.

S-a uitat în jos, la cazan. Aburul și fumul se amestecau în mica încăpere, înconjurând-o pe Grace cu un halo nebulos. Lucie și-a frecat palmele înmănușate una de alta, cu inima bătându-i mai repede când Grace a început să recite:

— *Hic mortui vivunt. Igni ferroque, ex silentio, ex animo. Ex silentio, ex animo! Resurget!*[1]

În timp ce Grace psalmodia, mixtura fierbea mai rapid, flăcările au început să șuiere, ridicându-se din ce în ce mai sus, ajungând la cazan. Dând în clocot, un pic de poțiune a sărit din cazan, stropind pământul. Lucie a făcut instinctiv un salt înapoi și lujeri verzi au țâșnit din pământ, dezvoltând tulpini și frunze și boboci pe măsură ce creșteau, ajungându-i până aproape de genunchi.

— Merge! a exclamat ea. Chiar merge!

O tresărire de încântare a trecut iute pe fața de obicei inexpresivă a lui Grace. S-a îndreptat spre sicriu, iar Jesse...

La fel de repede cum răsăriseră, florile s-au veștejit și au căzut de pe tulpini. Era de parcă ar fi văzut timpul însuși gonind mai repede. Lucie a privit neajutorată cum frunzele au căzut, iar lujerii s-au uscat, au trosnit și s-au rupt sub propria greutate.

Grace a rămas încremenită, uitându-se lung la florile moarte ce zăceau în țărână. A aruncat o privire la sicriu – dar Jesse nu se clintise.

Bineînțeles că nu se clintise.

Umerii lui Grace erau înțepeniți de dezamăgire.

— Data viitoare o să-i cer lui Christopher niște ingrediente mai proaspete, a zis Lucie. Sau niște reactivi mai puternici. Trebuie să fie ceva ce nu facem corect.

---

[1] „Morții trăiesc aici. Foc și sabie, afară din tăcere, afară din suflet. Afară din tăcere, afară din suflet! Va reînvia!" (lb. lat.)

Grace s-a dus lângă sicriul fratelui ei. Și-a lipit palma de sticlă. Buzele i se mișcau, de parc-ar fi șoptit ceva; Lucie nu-și dădea seama ce anume.

— Problema nu e calitatea ingredientelor, a spus Grace cu o voce reținută, rece. Problema e că ne bizuim prea mult pe știință. Catalizatori, reactivi... știința e jalnic de limitată când vine vorba de manevre ca aceasta pe care o încercăm noi.

— De unde știi?

Grace s-a uitat la ea cu răceală.

— Știu că mă crezi proastă pentru că n-am avut niciodată un profesor, a zis ea, dar am reușit să citesc vreo câteva cărți cât am stat în Idris. De fapt, am trecut prin mai toată biblioteca.

Lucie trebuia să recunoască, Grace avea parțial dreptate – habar nu avusese că Grace era interesată de citit sau de orice altceva în afară de a tortura bărbații și a-l scula din morți pe Jesse.

— Și dacă nu ne bizuim pe știință, ce propui?

— Evident, magia. Grace îi vorbea de parcă instruia un copil: Nu asta – asta e joacă de copii, formule magice pe care le-am împrumutat din cartea pe care mama nici măcar nu s-a ostenit s-o țină ascunsă, a spus ea, practic scuipând cuvintele cu dispreț. Trebuie să luăm putere din singurul loc în care poate fi găsită.

Lucie a înghițit în sec, neliniștită.

— Vrei să spui necromanție. Să iei puterea de la morți și s-o folosești ca să faci magie pe morți.

— Unii ar considera magia de genul ăsta nefastă. Dar eu o numesc necesară.

— Ei bine, eu aș numi-o malefică, a zis Lucie, neputând să-și ascundă frustrarea din voce.

Grace părea să fi luat o decizie fără ea, ceea ce în mod cert nu era în spiritul parteneriatului lor.

— Și eu nu vreau să fac lucruri malefice.

Grace a clătinat din cap dezaprobator, de parcă Lucie făcea din țânțar armăsar.

— Trebuie să vorbim cu un necromant despre asta.

Lucie și-a strâns coatele în mâini.

— Un necromant? În niciun caz. Conclavul ar interzice-o chiar dacă am putea găsi vreunul.

— Și există un motiv întemeiat pentru asta, a replicat Grace tăios, adunându-și fustele pe lângă corp, gata să iasă din magazie. Ceea ce trebuie să facem nu e pe de-a-ntregul bine. Nu... cel puțin, nu în modul în care majoritatea oamenilor concep binele. Dar tu deja știi asta, Lucie, așa că poți înceta să mai pretinzi că ești mult mai bună decât mine.

— Grace, nu! Lucie a făcut un pas să blocheze ușa, adăugând: Nu vreau asta și cred că nici Jesse n-ar vrea. N-am putea vorbi cu un magician? Cineva în care Conclavul are încredere?

— Conclavul ar putea avea încredere în ei, dar eu n-am, a zis Grace, cu ochii arzând de mânie. Am hotărât că ar trebui să lucrăm împreună pentru că Jesse părea să te placă. Dar tu nu l-ai cunoscut pe fratele meu decât foarte puțin timp și niciodată când era în viață. Nu ești cine știe ce expertă. Eu sunt sora lui și o să-l aduc înapoi, indiferent ce ar trebui să fac pentru asta și indiferent cum. Înțelegi, Lucie? Grace a tras adânc aer în piept. E momentul să te hotărăști dacă ții mai mult la prețioasa sanctitate a propriei tale vieți decât să i-o dai fratelui meu înapoi pe a lui.

Cordelia Carstairs a tresărit când Risa i-a fixat pieptănul de baga ceva mai strâns. Acesta îi susținea colacul greu de păr roșu-închis, pe care camerista o convinsese să și-l ridice într-un stil sofisticat, despre care ea zicea că e foarte popular.

— N-ar trebui să te ostenești atâta pentru seara asta, protestase Cordelia. E doar o petrecere cu sania. Părul meu o să ajungă într-un hal fără de hal oricâte agrafe și piepteni ai înfige în el.

Privirea dezaprobatoare a Risei învinsese. Cordelia presupunea că Risa considera că e de datoria ei să facă un efort să arate bine pentru logodnicul ei. La urma urmei, Cordelia se căsătorea cu James Herondale, o partidă bună după toate standardele societății, fie vânători de umbre, fie mundani – chipeș, bogat, cu legături cu persoanele importante, și blând.

N-avea niciun rost să spună că nu conta cum arată. Lui James nu i-ar fi păsat nici dacă ea și-ar fi făcut apariția într-o rochie de seară, nici goală pușcă. Dar n-ar fi obținut nimic încercând să-i explice asta Risei. De fapt, era mult prea riscant să-i explice asta oricui.

— *Dokhtare zibaye man, tou ayeneh knodet ra negah kon,* a zis Risa, ridicând o oglindă cu mâner de argint pentru Cordelia. Frumoasa mea fiică, uită-te în oglindă!

— Arată minunat, Risa, a trebuit să admită Cordelia.

Pieptenii cu perle ieșeau frumos în evidență în părul ei rubiniu-închis.

— Dar cum o să reușești mâine ceva și mai frumos de atât?

Risa i-a făcut cu ochiul. Cel puțin, era cineva care aștepta cu nerăbdare ziua de mâine, și-a zis Cordelia. De fiecare dată când se gândea la nuntă, îi venea să sară pe fereastră.

Mâine avea să stea pentru ultima oară în camera asta, în vreme ce mama ei și Risa aveau să-i împletească flori de mătase în părul ei lung și des. Mâine, va trebui să apară la fel de fericită ca o mireasă pe cât era de elaborat gătită ca una. Mâine, dacă avea să fie foarte norocoasă, majoritatea oaspeților ei la nuntă aveau să fie distrași de veșmintele ei. Nu putea decât să spere.

Risa a lovit-o ușor peste umăr. Cordelia s-a ridicat ascultătoare, trăgând o ultimă oară aer în piept, înainte ca Risa să-i lege șireturile corsetului, împingându-i sânii în sus și îndreptându-i coloana. Rolul corsetului, și-a spus Cordelia agasată, era să facă o femeie conștientă în fiecare minut de cât de mult forma corpului ei diferă de idealul imposibil al societății.

— Destul! a protestat ea, când balenele i-au intrat în carne. Chiar sper să mănânc la petrecere, știi?

Risa și-a dat ochii peste cap. A ținut o rochie verde de catifea și Cordelia a intrat în ea. Risa i-a ridicat mânecile strâmte pe brațe, aranjându-i dantela albă ca o spumă de la manșete și din jurul gâtului. Apoi a urmat procesul de închidere a fiecărui nasturel dintre cei înșiruiți pe toată lungimea spatelui. Rochia era strâmtă; fără corset, Cordelia n-ar fi încăput niciodată în ea. Inelul Herondale, semnul vizibil al logodnei sale, i-a sclipit pe mâna stângă când și-a ridicat brațul pentru ca Risa să-i aranjeze Cortana pe spate.

— Ar trebui să mă grăbesc să cobor, a zis Cordelia, când Risa i-a întins poșetuța de mătase și un manșon să-i țină mâinile la căldură. James nu întârzie niciodată.

Risa a încuviințat scurt din cap, ceea ce, din partea ei, echivala cu o îmbrățișare călduroasă de la revedere.

Asta era adevărat, a gândit Cordelia în timp ce cobora scara în foșnet de fuste. James nu întârzia niciodată. Era datoria unui logodnic s-o însoțească pe lady la petreceri și dineuri, să-i aducă limonadă și evantaie, și, în general, să-i fie partener de dans. James își îndeplinise perfect rolul. De-a lungul întregului sezon, el îi fusese un partener credincios la toate evenimentele Conclavului, plictisitoare de-ți dădeau lacrimile, dar în afară de aceste ocazii, abia dacă-l văzuse. Uneori, venea cu ea și cu restul prietenilor ei în excursii care erau într-adevăr plăcute – după-amiezi la Taverna Diavolului, ceaiuri la Anna –, dar chiar și atunci părea cu gândul în altă parte, preocupat. Nu avuseseră ocazia să vorbească despre viitorul lor și, de altfel, Cordelia nu prea știa exact ce ar fi spus, dacă ar fi discutat.

— Layla?

Cordelia ajunsese în holul casei pardosit cu model săbii-și-stele și, la început, nu a văzut pe nimeni acolo. În clipa următoare, și-a dat seama că mama ei, Sona, stătea la fereastra mare din față, ținând puțin ridicată o draperie cu mâna ei subțire. Cealaltă mână și-o odihnea pe pântecele ei rotund.

— Tu erai, a spus Sona.

Cordelia a remarcat fără să vrea că umbrele întunecate de sub ochii mamei sale păreau să se fi adâncit.

— Unde pleci iarăși?

— La petrecerea cu sania a fraților Pounceby, pe Dealul Parlamentului, a răspuns Cordelia. Sunt oribili, de fapt, dar Alastair se duce, și mi-am zis că așa o să-mi mai țin gândurile departe de ziua de mâine.

Buzele Sonei s-au arcuit într-un zâmbet.

— E foarte normal să fii emoționată înainte de o nuntă, Layla *joon*. Eu, una, am fost îngrozită în seara de dinaintea nunții cu tatăl tău. A fost cât pe-aci să fug cu un tren de lapte la Constantinopol.

Cordelia a inspirat scurt, abrupt, iar zâmbetul mamei sale s-a șters. *Vai de mine!* a gândit Cordelia. Trecuse o săptămână de când tatăl ei, Elias Carstairs, fusese eliberat din arestul de la Basilias, spitalul vânătorilor de umbre din Idris. Stătuse acolo luni întregi – mult mai mult decât se așteptaseră inițial – ca să fie vindecat de problema lui cu alcoolul, un fapt pe care toți ceilalți trei membri ai familiei Carstairs îl știau, dar nu vorbeau niciodată despre el.

Îl așteptau să se întoarcă acasă de vreo cinci zile. Dar nu primiseră nicio veste, în afară de o scrisoare laconică trimisă din Franța. Nicio promisiune că avea să revină până în ziua căsătoriei Cordeliei. Era o situație nefericită, înrăutățită și mai mult de faptul că nici Cordelia, nici mama sau fratele ei, Alastair, nu voiau s-o discute.

Cordelia a tras adânc aer în piept.

— *Mâmân.* Știu că tu încă mai speri că tata ar putea sosi la timp pentru nuntă...

— Nu sper, știu, a zis Sona. Indiferent ce l-a reținut, n-o să rateze căsătoria singurei lui fiice.

Cordelia aproape că a clătinat din cap de uimire. Cum putea mama ei să creadă în asta cu atâta tărie? Tatăl ei lipsise de la atâtea aniversări, chiar și de la prima rună a Cordeliei, din cauza „bolii" sale. Era o boală care, până la urmă, îl băgase în arest și îl trimisese la Basilias, în Idris. Ar fi trebuit să fie vindecat, dar absența lui de până acum nu era promițătoare.

Niște cizme au tropăit coborând scările și Alastair și-a făcut apariția în holul de la intrare, cu părul negru fluturând. Arăta bine în noua lui haină de iarnă din tweed, deși era încruntat.

— Alastair, a zis Sona. Și tu te duci la petrecerea asta cu sania?

— N-am fost invitat.

— Nu-i adevărat, a zis Cordelia. Alastair, eu mă duceam numai pentru că te duceai și tu!

— Am hotărât că invitația mea s-a rătăcit, din nefericire, cu poșta, a spus Alastair, făcând un gest de lehamite. Pot să mă distrez și singur, mamă. Unii dintre noi au niște treabă de făcut și nu pot hoinări pe-afară la orice oră.

— Pe cinstite, voi doi..., i-a mustrat Sonia, clătinând din cap.

Asta i s-a părut Cordeliei foarte nedrept. Ea nu făcuse decât să corecteze neadevărul lui Alastair.

Sona și-a dus mâinile la șale și a oftat.

— Ar trebui să vorbesc cu Risa despre ziua de mâine. Sunt încă atât de multe de făcut!

— Ar trebui să te *odihnești*! a strigat Alastair în urma ei, căci mama lui pornise pe culoar spre bucătărie. În clipa în care ea a dispărut din vedere, s-a întors spre Cordelia, cu o expresie furioasă, șoptind: Îl aștepta pe tata? Încă? De ce trebuie să se chinuiască singură?

Cordelia a ridicat din umeri, neajutorată.

— Îl iubește.

Alastair a scos un sunet lipsit de eleganță.

— *Chi! Khodah margam bedeh*, a spus el, ceea ce Cordeliei i s-a părut foarte grosolan.

— Dragostea nu are întotdeauna logică, a răspuns ea și, la acestea, Alastair s-a uitat repede în altă parte.

Nu mai scosese un cuvânt despre Charles în prezența ei de câteva luni și, cu toate că primea misive cu scrisul elegant al lui Charles pe plic, Cordelia găsise mai multe aruncate, nedeschise, în coșul de gunoi. După un moment, ea a adăugat:

— Totuși, mi-aș fi dorit să trimită măcar vorbă că e bine... de dragul mamei.

— O să se întoarcă acasă când o să aibă el chef. În cel mai prost moment cu putință, după câte îl cunosc.

Cordelia a mângâiat cu un deget blana de miel a manșonului ei.

— Tu nu vrei să se întoarcă, Alastair?

Privirea lui Alastair era opacă. Petrecuse ani buni ferind-o pe Cordelia de adevăr, inventând scuze pentru „accesele de boală" ale tatălui lor și frecventele lui absențe. Cu câteva luni în urmă, Cordelia aflase costul emoțional al intervențiilor lui Alastair, cicatricele invizibile pe care el se străduise atât de mult să le ascundă.

Părea gata să-i răspundă când, dincolo de fereastră, a răsunat zgomotul unor copite de cal, tropotul lor fiind înăbușit de ninsoarea care continua. Silueta întunecată a unei trăsuri s-a oprit lângă stâlpul felinarului din fața casei. Alastair a tras draperia deoparte și s-a încruntat.

— E trăsura familiei Fairchild, a observat el. James nu putea fi deranjat să vină să te ia, așa că l-a trimis în loc pe *parabatai*-ul lui să se ocupe de asta?

— Nu-i drept ce spui, și o știi, i-a retezat-o Cordelia.

Alastair a șovăit.

— Probabil. Herondale a fost destul de conștiincios.

Cordelia l-a privit pe Matthew Fairchild cum sare sprinten din trăsura de afară. Nu și-a putut reține o străfulgerare de teamă – dacă James intrase în panică și îl trimisese pe Matthew să rupă înțelegerea cu ea înainte de nuntă?

Nu fi caraghioasă! s-a mustrat ea, cu fermitate. Matthew fluiera în vreme ce urca treptele din față. Pământul era alb de zăpadă, cu urme de cizme din loc în loc. Fulgii deja se așezaseră pe umerii hainei cu guler de blană a lui Matthew. În părul lui blond scânteiau cristale de zăpadă și pomeții înalți erau îmbujorați de frig. Arăta ca un înger pictat de Caravaggio și pudrat cu zahăr de zăpadă. Cu siguranță n-ar fi fluierat dacă ar fi avut vești rele de transmis, nu?

Cordelia a deschis ușa și l-a găsit pe Matthew pe treptele din față, tropăind să-și scuture zăpada de pe ghete.

— Bună, draga mea! i-a spus el Cordeliei. Am venit să te conduc la un deal mare, pe care să-l coborâm amândoi pe niște bucăți de lemn prăpădit, scăpate de sub control.

Cordelia a zâmbit.

— Sună minunat! Și ce-o să facem după aceea?

— În mod inexplicabil, a răspuns Matthew, o să urcăm înapoi în vârful dealului ca s-o facem din nou. E un soi de manie în legătură cu zăpada, se zice.

— Unde e James? i-a întrerupt Alastair. Știi tu, acela dintre voi care trebuia să fie aici.

Matthew l-a privit pe Alastair cu neplăcere. Cordelia a simțit o strângere de inimă familiară. Așa se întâmpla mereu acum, când Alastair se întâlnea cu vreunul dintre Tâlharii Veseli. Dintr-odată, în urmă cu vreo câteva luni, deveniseră cu toții foarte supărați pe Alastair, și ea habar n-avea de ce. Nu găsea curajul să întrebe.

— James a fost chemat în altă parte, cu o treabă importantă.

— Ce treabă? s-a interesat Alastair.

— Nu e treaba ta, a zis Matthew, evident încântat de sine. Ți-ai atras singur replica asta, nu?

Ochii lui Alastair au sclipit.

— Ai face bine să n-o bagi pe sora mea în bucluc, Fairchild, a zis el. Știu eu cu ce fel de indivizi te înhăitezi.

— Alastair, încetează! a spus Cordelia. Acum, chiar nu vrei să vii la petrecerea fraților Pounceby sau doar ai glumit cu mama? Și, în al doilea caz, vrei să ne însoțești pe Matthew și pe mine în trăsură?

Privirea lui Alastair a fulgerat spre Matthew.

— De ce nu porți măcar o pălărie? a zis el.

— Și să-mi acopăr părul ăsta? a replicat Matthew, arătând spre buclele sale blonde cu un gest teatral. Ai vrea să întunec soarele?

Alastair căpătase o expresie care indica, foarte clar, că oricât și-ar fi dat ochii peste cap nu era suficient.

— Eu, a spus el, mă duc să mă plimb.

A pornit-o cu pași mari în ninsoarea serii fără alt cuvânt, efectul ieșirii lui fiind îndulcit de zăpada care îi înghițea bufniturile cizmelor.

Cordelia a oftat și a pornit pe alee împreună cu Matthew. South Kensington era de basm, cu casele sale albe glazurate în gheață sclipitoare, cu lumina felinarelor de stradă învăluită în halouri de ceața blândă a ninsorii.

— Mi se pare că-mi cer veșnic iertare pentru Alastair. Săptămâna trecută l-a făcut să plângă pe lăptar.

Matthew i-a oferit mâna să urce în trăsură.

— Să nu-mi ceri iertare pentru Alastair! Îmi asigură un adversar pe care să-mi exersez ironiile.

S-a săltat pe banchetă lângă ea și a închis portiera grea. Interiorul căptușit cu mătase al trăsurii era confortabil, cu pernuțe moi și perdele de catifea la ferestre. Cordelia s-a lăsat pe spate pe banchetă, mâneca paltonului lui Matthew atingând-o liniștitor pe braț.

— Parcă nu te-am mai văzut de secole, Matthew, a spus ea, bucuroasă să schimbe subiectul. Am auzit că mama ta s-a întors din Idris? Și Charles de la Paris?

În calitate de Consul, mama lui Matthew, Charlotte, lipsea adesea din Londra. Fiul ei Charles, fratele lui Matthew, ocupase un post de novice la Institutul din Paris, unde se specializa în politică – toată lumea știa că Charles spera să fie viitorul Consul cândva.

Matthew și-a trecut degetele prin păr, scoțându-și cristalele de gheață din el.

— O știi pe mama – în clipa în care a coborât din trăsură a și plecat din nou. Și, bineînțeles, Charles a dat fuga acasă s-o vadă. Reamintind Institutului din Paris cât de apropiat este el de Consul, cât de mult se bizuie ea pe sfatul lui. Predicând în fața tatei și a lui Martin Wentworth. Când am plecat, le întrerupsese partida de șah, încercând să-i atragă într-o discuție despre politica Lumii de Jos din Franța. Wentworth arăta un pic disperat, de fapt... sperând probabil că o să provoace Christopher o altă explozie în laborator, ca să-i dea ocazia să scape.

— O altă explozie?

Matthew a rânjit.

— Kit aproape că l-a lăsat fără sprâncene pe Thomas cu ultimul experiment. Susține că e aproape să facă praful de pușcă să se aprindă chiar și în prezența runelor, dar lui Thomas nu i-au mai rămas sprâncene de sacrificat pe altarul științei.

Cordelia a încercat să se gândească la ceva de comentat despre sprâncenele lui Thomas, dar n-a putut.

— Bine! a spus ea, cuprinzându-și trupul cu brațele. Mă dau bătută. Unde e James? S-a speriat și a șters-o în Franța? S-a anulat nunta?

Matthew a scos o sticluță de argint din buzunar și a luat o înghițitură înainte de a-i răspunde. Trăgea de timp? Chiar arăta un pic îngrijorat, și-a spus Cordelia, deși anxietatea și Matthew rareori făceau casă bună.

— Asta-i vina mea, mă tem, a recunoscut el. Adică, a mea și a restului Tâlharilor Veseli, ca să fim cinstiți. În ultima clipă, chiar nu puteam să-l lăsăm pe James să-și pună pirostriile fără să-i dăm o petrecere, și e de datoria mea să mă asigur că tu nu știi nimic despre scandalosul eveniment.

Ușurarea a trecut peste Cordelia ca un val. James n-o abandonase. Bineînțeles că nu. N-ar fi făcut-o niciodată. El era James.

Și-a îndreptat umerii.

— De vreme ce tocmai mi-ai spus că evenimentul va fi scandalos, nu înseamnă că ai eșuat în misiunea ta?

— Nicidecum! Matthew a mai luat o înghițitură din sticluță, apoi a pus-o la loc în buzunar, apoi a continuat: Ți-am spus numai că James își petrece ajunul nopții nunții sale cu prietenii. Din câte știi tu, beau câte un ceai și studiază istoria zânelor din Bavaria. Eu trebuie să mă asigur că nu afli altceva.

Cordelia a zâmbit fără voia ei.

— Și cum intenționezi să faci asta?

— Conducându-te și pe tine, separat, la un eveniment scandalos, firește. Doar n-ai crezut că mergem *într-adevăr* la petrecerea fraților Pounceby?

Cordelia a tras perdeaua de la fereastra trăsurii și s-a uitat afară, în noapte. În loc de străzile mărginite cu copaci din Kensington, acoperite de giulgiul iernii, ajunseseră la marginea cartierului West End. Pe străzile înguste și înțesate de ceață și fum, o mulțime de oameni umblau în sus și-n jos, vorbind în zece limbi și încălzindu-și mâinile deasupra focurilor din butoaie de tablă.

— Soho? a zis ea, curioasă. Ce? La Hell Ruelle?

Matthew și-a ridicat o sprânceană.

— Unde în altă parte?

Hell Ruelle era un club de noapte și salon al celor din Lumea de Jos, deschis câteva nopți pe săptămână, într-o clădire care pe dinafară nu lăsa să se ghicească nimic, de pe Berwick Street. Cordelia se mai aventurase pe aici de două ori, cu luni înainte. Vizitele sale fuseseră memorabile.

A lăsat perdeaua să cadă și s-a întors spre Matthew, care o privea atent. Ea s-a prefăcut că-și înăbușă un căscat.

— Pe bune, iar Ruelle? Am fost pe aici de-atâtea ori, încât ar putea fi foarte bine un club de bridge pentru femei. Sigur nu cunoști un loc mai scandalos?

Matthew a rânjit.

— Îmi ceri să te duc la Hanul Vârcolacului Ras?

Cordelia l-a lovit cu manșonul.

— Localul ăla nu există. Refuz să cred.

— Crede-mă când îți spun că există puține locuri mai scandaloase decât Ruelle și niciunul în care te-aș putea duce și să mă aștept ca James să mă ierte, a replicat Matthew. Coruperea miresei *parabatai*-ului tău nu e considerată o faptă cavalerească.

Râsul a pierit din Cordelia; s-a simțit dintr-odată foarte obosită.

— Oh, Matthew, știi bine că e o nuntă de ochii lumii! Nu contează ce fac eu. Lui James n-o să-i pese.

Matthew a părut să ezite. Cordelia renunțase la mascaradă și în mod clar el era uluit. N-a rămas prea mult fără grai totuși.

— Ba îi pasă, a zis, în timp ce trăsura cotea pe Berwick Street. Probabil nu în felul în care își închipuie lumea. Dar nu cred că o să fie teribil de greu să fii căsătorită cu James și e doar pentru un an, nu-i așa?

Cordelia a închis ochii. Aceasta fusese înțelegerea pe care o făcuse cu James: un an de căsătorie ca să-și salveze amândoi reputația. Apoi ea avea să ceară divorțul. Urma să se despartă amiabil și să rămână prieteni.

— Da, a zis ea. Numai un an.

Trăsura s-a oprit chiar sub un felinar de stradă a cărui lumină galbenă cădea pe fața lui Matthew. Cordelia a simțit o mică strângere de inimă. Matthew cunoștea adevărul la fel cât toți ceilalți, chiar și James, dar era ceva în ochii lui – ceva care a făcut-o să se teamă pentru o clipă că el își dăduse seama de ultima piesă a puzzle-ului, partea pe care ea o ținea ascunsă de toată lumea. N-ar fi suportat să fie compătimită. N-ar fi putut îndura dacă ar fi știut cineva cu câtă disperare îl iubea pe James și cât își dorea ca falsa lor căsătorie să fi fost una adevărată.

Matthew a deschis portiera trăsurii, lăsând să se vadă pavajul străzii Berwick, lucios de la zăpadă topită. A sărit afară și, după o scurtă discuție cu vizitiul, a întins mâna s-o ajute pe Cordelia să coboare din trăsură.

La Hell Ruelle se intra pe îngusta alee Tyler's Court. Matthew i-a oferit brațul Cordeliei și, împreună, și-au făcut loc printre umbre.

— Mi se pare, a zis el, că, deși noi știm adevărul, restul Enclavei nu-l știe. Mai ții minte ce nesuferiți au fost când ai venit prima oară la

Londra – iar acum, din punctul de vedere al șleahtei ăleia arogante, tu te căsătorești cu unul dintre cei mai dezirabili burlaci din țară. Uită-te la Rosamund Wentworth! S-a logodit cu Thoby Baybrook numai ca să demonstreze că nu ești singura care se căsătorește.

— Serios? a zis Cordelia, care se simțea foarte binedispusă; nu-i trecuse niciodată prin minte că ar fi avut vreo legătură cu neașteptatul anunț al lui Rosamund. Dar presupun că, în cazul ei, e o uniune din dragoste.

— Momentul stârnește întrebări, asta e tot ce spun, a fluturat dezinvolt Matthew din mână. Ce voiam să sugerez este că te-ai putea bucura că ești motivul de invidie al întregii Londre. Toată lumea care a fost răutăcioasă cu tine când ai sosit – toți cei care ți-au vorbit tăios din cauza tatălui tău sau care te-au bârfit – o să-și mănânce degetele de invidie, dorindu-și să fie în locul tău. *Bucură-te!*

Cordelia a chicotit.

— Tu întotdeauna găsești cea mai decadentă soluție posibilă la orice problemă.

— Cred că decadența e o perspectivă valoroasă care ar trebui întotdeauna luată în considerare.

Ajunseseră la intrarea în Hell Ruelle și au pătruns printr-o ușă privată într-un coridor lung, cu tapiserii groase. Coridorul părea decorat pentru Crăciun (deși mai erau câteva săptămâni până la sărbătoarea propriu-zisă); tapiseriile erau împodobite cu crengi verzi în care se prinseseră trandafiri albi și maci roșii.

Și-au croit drum printr-un labirint de saloane mai mici până în sala principală, octogonală, din Ruelle. Fusese și ea decorată; din loc în loc, erau niște copaci sclipitori, cu ramurile și trunchiurile vopsite în alb, împodobiți cu ghirlande verzi și globuri roșii de sticlă. O pictură murală scânteietoare înfățișa o scenă dintr-o pădure: un ghețar mărginit de un pâlc de pini cu vârfurile acoperite de zăpadă, cu bufnițe pândind în umbrele dintre copaci. O femeie cu părul negru și cu trup de șarpe era încolăcită în jurul unui copac lovit de trăsnet; solzii ei sclipeau vopsiți în auriu. În partea din față a încăperii, Malcolm Fade, Înaltul Magician al Londrei, cu ochii violet, părea să conducă un grup de zâne și elfi într-un dans complicat.

Podeaua era presărată cu grămăjoare ce arătau ca nămeții, dar care, privite mai atent, se dovedeau a fi din hârtie albă tocată mărunt, ridicându-se în fuioare sub pașii repudiaților care dansau. Nu toată lumea dansa, bineînțeles: mulți din oaspeții salonului erau strânși în jurul unor mese mici, rotunde, ținând în mâini căni de alamă cu vin fiert. În apropiere, un vârcolac și o zână stăteau împreună, contrazicându-se pe tema autonomiei Irlandei. Cordelia se minunase întotdeauna de interacțiunea repudiaților care frecventau Hell Ruelle; dușmăniile din lumea de afară dintre vampiri și vârcolaci sau dintre diversele curți ale elfilor păreau să fie suspendate de dragul artei și al poeziei. Putea înțelege de ce lui Matthew îi plăcea aici atât de mult.

— Ei, ia te uită, domnița mea vânător de umbre preferată! a spus o voce tărăgănată.

Cordelia s-a întors și l-a recunoscut pe Claude Kellington, un tânăr vârcolac muzician care superviza distracția la Ruelle. Era așezat la o masă cu o femeie elf cu părul lung, albastru-verzui; ea o studia curioasă pe Cordelia.

— Văd că l-ai adus pe Fairchild, a adăugat Kellington. Convinge-l să fie mai antrenant, vrei? Nu dansează niciodată.

— Claude, eu sunt esențial pentru distracțiile tale, a replicat Matthew. Sunt elementul de neînlocuit, ascultătorul receptiv.

— Ei bine, adu-mi mai multe animatoare ca ea, a zis Claude, arătând-o pe Cordelia. Dacă se întâmplă să întâlnești vreo alta.

Cordelia a fost nevoită să-și amintească reprezentația care îl impresionase atâta pe Kellington. Dansase pe scena de la Ruelle, atât de scandalos, că aproape ea însăși fusese șocată. Acum a încercat să nu roșească, ci mai curând să pară tipul de fată sofisticată, pregătită să danseze ca Salomeea cât ai bate din palme.

A făcut semn spre crengile împodobite.

— Să înțeleg că se sărbătorește Crăciunul la Ruelle?

— Nu chiar.

Cordelia s-a întors spre cea care vorbise și a văzut-o pe Hypatia Vex, patroana clubului Hell Ruelle.

Deși Malcolm Fade deținea localul, oaspeții erau invitați de Hypatia; dacă ea nu-l plăcea pe careva, acela n-ar fi putut trece în veci

pragul. Purta o rochie roșie scânteietoare și un bujor cu petalele muiate în aur în părul negru și creț ca un nor.

— Ruelle nu sărbătorește Crăciunul, a explicat ea. Clienții săi pot face cum doresc în casele lor, desigur, dar în decembrie Ruelle își omagiază patroana cu Festum Lamia.

— Patroana? Vrei să spui... pe tine? a întrebat Cordelia.

În ochii aparte ai Hypatiei, cu pupilele în formă de stea, a sclipit amuzamentul.

— Patroana cosmică. Strămoașa noastră, numită de unii mama magicienilor, de alții, Mama Demonilor.

— Ah, a zis Matthew, Lilith! Acum, că ai precizat, observ că ai într-adevăr mai multe bufnițe în decor decât de obicei.

— Bufnița e unul dintre simbolurile ei, a explicat Hypatia, trecându-și mâna de-a lungul spetezei scaunului lui Kellington. În primele zile ale Pământului, Dumnezeu a creat o nevastă pentru Adam. Numele ei a fost Lilith și, pentru că nu a vrut să se supună dorințelor lui Adam, a fost izgonită din Grădina Edenului. S-a însoțit cu demonul Sammael și a avut cu el mai mulți copii demoni, ale căror odrasle au fost primii magicieni. Asta a stârnit mânia Cerului și trei îngeri răzbunători – Sanvi, Sansanvi și Semangelaf – au fost trimiși s-o pedepsească pe Lilith. A fost făcută stearpă de către îngeri și surghiunită în tărâmul Edomului, un ținut arid al creaturilor nopții și al bufnițelor țipătoare, unde mai locuiește și acum. Însă, uneori, își mai întinde mâna să-i ajute pe magicienii care-i sunt credincioși cauzei sale.

Mare parte din poveste îi era cunoscută Cordeliei, deși în legendele vânătorilor de umbre cei trei îngeri erau eroi și protectori. La opt zile după ce se năștea un copil vânător de umbre, se îndeplinea un ritual: numele Sanvi, Sansanvi și Semangelaf, psalmodiate ca vrăjile, erau puse asupra copilului atât de Frații Tăcuți, cât și de Surorile de Fier. Era un mod de a încuia sufletul copilului, îi explicase Sona odată Cordeliei, făcându-le o ușă închisă pentru orice posesie sau influență demonică.

Probabil că ar fi mai bine să nu menționeze asta acum, s-a gândit ea.

— Matthew mi-a promis scandal, a spus ea, dar Conclavul bănuiesc că nu e de acord cu vânătorii de umbre care participă la petrecerile aniversare ale demonilor bine-cunoscuți.

— Nu e aniversarea ei, a răspuns Hypatia. Doar o zi de sărbătoare. Credem că asta a fost ziua când a părăsit Grădina Edenului.

— Globurile roșii atârnate în copac, a spus Cordelia, dându-și seama, sunt merele. Fructele interzise.

— Plăcerile Hell Ruelle, a zis Hypatia zâmbind, de a consuma ceea ce e interzis. Credem că sunt cu atât mai delicioase cu cât sunt tabu.

Matthew a ridicat din umeri.

— Nu văd de ce s-ar supăra Conclavul. Eu, unul, nu cred că avem nevoie s-o sărbătorim pe Lilith sau orice de genul ăsta. Sunt, de fapt, simple ornamente.

Hypatia a părut amuzată.

— Firește. Nimic altceva. Și apropo de asta...

S-a uitat cu înțeles la însoțitoarea lui Kellington, care s-a ridicat și i-a oferit locul Hypatiei. Hypatia s-a așezat fără vreo altă privire, întinzându-și fustele în jurul ei. Femeia elf s-a retras, topindu-se în mulțime, în vreme ce Hypatia a continuat:

— Cutia mea Pyxis lipsește din seara când ai fost ultima oară aici, domnișoară Carstairs. Și Matthew a fost atunci, îmi amintesc. Mă întreb dacă, din neatenție, nu v-am făcut-o cumva cadou?

Oh, nu! Cordelia s-a gândit la cutia Pyxis pe care o furaseră cu luni în urmă: explodase în timpul unei lupte cu un demon mandikhor. S-a uitat la Matthew. El a ridicat din umeri și a șterpelit o cană de vin aromat de pe tava unei chelnerițe elf în trecere. Cordelia și-a dres glasul.

— Ba cred că ai făcut-o, de fapt. Cred că mi-ai dorit cel mai mare noroc pentru viitorul meu.

— Nu numai că a fost un dar bine gândit, a adăugat Matthew, dar a fost și foarte folositor pentru a salva Londra de distrugere.

— Da, a încuviințat Cordelia. Esențial. Un ajutor absolut necesar pentru a preveni un dezastru complet.

— Domnule Fairchild, ai o influență proastă asupra domnișoarei Carstairs. Începe să dezvolte un tupeu îngrijorător de mare. Hypatia s-a întors spre Cordelia, cu ochii ei înstelați imposibil de descifrat, adăugând: Trebuie să mărturisesc, sunt un pic surprinsă să te văd în seara asta. Aș fi crezut că o mireasă vânător de umbre ar dori să-și petreacă seara de dinaintea nunții ascuțindu-și armele sau decapitând manechine de paie.

Cordelia a început să se întrebe de ce Matthew o adusese la Ruelle. Nimeni nu voia să-și petreacă seara de dinaintea căsătoriei fiind batjocorit de magicieni înfumurați, oricât de interesant era decorul din jur.

— Nu sunt o mireasă vânător de umbre obișnuită, a spus ea, sec.

Hypatia a zâmbit doar.

— Cum zici tu. Cred că sunt câțiva oaspeți aici care te așteptau.

Cordelia a aruncat o privire prin încăpere și a văzut, spre surprinderea ei, două figuri familiare așezate la o masă. Anna Lightwood, splendidă ca întotdeauna, într-un frac mulat și cu ghetre albastre, și Lucie Herondale, arătând îngrijită și drăguță într-o rochie ivorie cu mărgele albastre, care tocmai îi făcea energic semn cu mâna.

— Tu le-ai invitat? l-a întrebat ea pe Matthew.

Acesta își scosese din nou sticluța de argint. A dus-o la gură, s-a strâmbat când a descoperit că e goală și a vârât-o înapoi în buzunar. Ochii îi străluceau puternic.

— Da, a răspuns el. Eu nu pot rămâne – trebuie să mă duc la petrecerea lui James –, dar am vrut să fiu sigur că ești într-o companie bună. Ele au primit instrucțiuni să danseze și să bea toată noaptea cu tine. Distracție plăcută!

— Mulțumesc!

Cordelia s-a aplecat să-l sărute pe Matthew pe obraz – mirosea a cuișoare și a coniac –, dar el și-a întors fața în ultima clipă, iar sărutul ei i-a atins buzele. Ea s-a retras iute și i-a văzut pe Kellington și Hypatia urmărind-o amândoi cu ochi ageri.

— Înainte să pleci, Fairchild, văd că sticla ta e goală, a spus Kellington. Vino cu mine la bar; o să pun să-ți fie umplută cu ce vrei tu.

Se uita la Matthew cu o expresie ciudată – un pic asemănătoare cu expresia cu care Cordelia își amintea că se uitase Kellington la ea, după ce dansase. Cu un soi de lăcomie.

— N-am putut refuza niciodată oferta „ce vrei tu", a răspuns Matthew, îngăduindu-și să fie condus de Kellington spre bar.

Cordelia a dat să strige după el, dar s-a răzgândit – și, oricum, Anna îi făcea semn să vină la masa lor.

Și-a luat la revedere de la Hypatia și era deja pe la jumătatea încăperii, când ceva i-a atras atenția, în umbre: două siluete de bărbați, foarte

aproape una de cealaltă. Și-a dat seama, tresărind, că erau Matthew și Kellington. Matthew se rezemase cu spatele de perete, iar Kellington, mai înalt, se apleca peste el.

Mâna lui Kellington s-a ridicat și i-a cuprins ceafa lui Matthew, cu degetele îngropate în părul lui moale.

Cordelia l-a văzut pe Matthew clătinând din cap, dar tocmai atunci mai mulți dansatori s-au alăturat grupului din ring, blocându-i vederea; după ce-au trecut, a văzut că Matthew plecase, iar Kellington, cu o figură întunecată, traversa din nou încăperea spre Hypatia. S-a întrebat de ce fusese atât de șocată – nu era o noutate pentru ea faptul că lui Matthew îi plăceau și bărbații, și femeile, iar Matthew era necăsătorit: deciziile lui erau numai ale lui. Totuși, atitudinea generală a lui Kellington o tulbura. Spera că Matthew urma să aibă grijă...

Cineva i-a pus o mână pe braț.

S-a întors și a văzut o femeie stând înaintea ei – femeia elf care fusese lângă Kellington mai devreme. Purta o rochie de catifea verde-smarald, iar la gât, un colier cu pietre prețioase sclipind albastru.

— Scuză-mi curiozitatea! a zis ea dintr-o suflare, ca și când ar fi fost emoționată. Ești cumva... tu ești fata care a dansat pentru noi în urmă cu vreo câteva luni?

— Eu sunt, a încuviințat Cordelia, cu prudență.

— Mi s-a părut mie că te recunosc, a spus femeia elf, care avea o față palidă și o expresie hotărâtă. Ți-am admirat sincer măiestria. Și sabia, bineînțeles. Am ghicit corect că sabia pe care o porți e Cortana însăși?

Ultima parte a spus-o în șoaptă, de parcă ar fi fost nevoie de curaj să-i rostești numele.

— Oh, nu! a răspuns Cordelia. E o imitație. Doar o copie bine lucrată.

Femeia elf s-a uitat lung la ea, după care a izbucnit în râs.

— Oh, a fost bună! a zis ea. Uneori uit că muritorii glumesc... asta e un soi de minciună, nu-i așa, totuși cu intenția de a fi amuzantă? Fiindcă orice elf adevărat poate recunoaște lucrarea lui Wayland Fierarul. S-a uitat cu admirație la sabie, adăugând: Ca să zic așa, Wayland este cel mai mare făuritor de săbii în viață din Insulele Britanice.

Cordelia a devenit brusc foarte atentă.

— *În viață?* a repetat ea. Vrei să spui că Wayland Fierarul mai trăiește încă?

— Păi, bineînțeles! a spus femeia elf, bătând din palme.

Cordelia s-a întrebat dacă nu cumva se pregătea să-i dezvăluie că Wayland Fierarul era, de fapt, goblinul beat din colț cu abajurul pe cap. Însă ea a spus doar:

— Niciuna din creațiile lui n-a mai ajuns în mâini de muritor de multe secole, dar se zice că încă își folosește atelierul, sub o movilă din Berkshire Downs.

— Așa deci, a zis Cordelia, încercând să-i prindă privirea Annei, sperând s-o salveze ea. Ce interesant!

— Dacă ai vreun gând să-l întâlnești pe făuritorul Cortanei, te pot conduce eu acolo. Dincolo de marele cal alb și la baza dealului. Pentru numai un bănuț și promisiunea că...

— Nu, a spus Cordelia ferm, crezând poate că e ea naivă cum presupunea clientela de la Ruelle, dar până și ea știa răspunsul potrivit pentru un elf care încerca să facă o înțelegere: pleacă! Îmi place petrecerea, a adăugat ea, dar trebuie să plec.

Când s-a întors cu spatele, femeia a spus, cu voce joasă:

— Știi, nu e nevoie să te căsătorești cu un bărbat care nu te iubește.

Cordelia a încremenit. S-a uitat peste umăr; femeia elf o privea cu o expresie din care dispăruse orice urmă de reverie. Acum era alertă, pătrunzătoare și vigilentă.

— Sunt și alte căi, a spus femeia. Te-aș putea ajuta.

Cordelia și-a forțat fața să nu-i trădeze gândurile.

— Prietenele mele mă așteaptă, a spus ea și a plecat, cu inima bătându-i puternic.

S-a trântit pe un scaun de vizavi de Anna și Lucie. Ele au salutat-o gălăgios, dar mintea ei era la kilometri depărtare.

„Un bărbat care nu te iubește." Cum ar fi putut acea femeie elf să știe?

— Daisy! a zis Anna. Fii atentă! Ne agităm pe lângă tine.

Anna bea dintr-un pahar înalt și îngust de șampanie pală și, cu o fluturare a degetelor sale, a apărut un al doilea pahar, pe care i l-a dat Cordeliei.

— Ura! a exclamat Lucie încântată, înainte de a se întoarce la ignorarea completă a cidrului și a prietenelor ei, alternând între a scrie ca apucata într-un carnețel și a se uita fix în gol.

— Te-a lovit fulgerul inspirației, puiule? a întrebat Cordelia.

Inima ei începea să-și domolească bătăile. Femeia elf vorbise în dodii, și-a spus ea ferm. Trebuie s-o fi auzit pe Hypatia discutând cu Cordelia despre nuntă și se hotărâse să mizeze pe nesiguranța oricărei mirese. Cine nu și-ar face griji că bărbatul cu care urmează să se căsătorească s-ar putea să n-o iubească? În cazul Cordeliei, poate că era adevărat, dar oricare altă fată s-ar fi temut din pricina asta, iar elfii profitau de fricile muritorilor. Nu însemna nimic – doar un efort de-a smulge de la Cordelia ceea ce îi ceruse înainte: un ban și o promisiune.

Lucie a fluturat o mână pătată de cerneală ca să ceară atenție.

— E atât de *mult* material aici! a spus ea. L-ai văzut pe Malcolm Fade, acolo? Îmi place la nebunie haina lui. Oh, am hotărât că, decât să fie un îndrăzneț ofițer de marină, lordul Kinkaid ar trebui să fie un artist ale cărui lucrări au fost interzise în Londra, așa că a fugit la Paris, unde o face pe frumoasa Cordelia muza lui și e bine primit în toate saloanele lumii bune...

— Ce s-a întâmplat cu ducele de Blankshire? a întrebat Cordelia. Am crezut că fictiva Cordelia era pe cale să devină ducesă.

— Ducele a murit, a răspuns Lucie, lingându-și niște cerneală de pe deget.

În jurul gâtului ei sclipea un lănțișor aurit. Purta același medalion simplu, de aur, de vreo câteva luni; când Cordelia o întrebase despre el, Lucie spusese că e o veche moștenire de familie aducătoare de noroc. Cordelia încă își mai putea aminti de prezența lui, o străfulgerare aurie în întuneric, în noaptea în care James aproape murise din pricina otrăvii demonului în Cimitirul Highgate. Nu-și amintea s-o fi văzut pe Lucie purtând medalionul și înainte de momentul acela. Ar fi putut s-o descoasă despre el pe Lucie, probabil, dar știa că ea, una, își păstra secretele față de viitorul ei *parabatai*, așa că n-ar fi putut să pretindă să le cunoască pe-ale lui Lucie, mai ales când era vorba despre un lucru atât de mărunt ca un medalion.

— Pare să fie un roman tragic, a remarcat Anna, admirând cum șampania ei reflecta lumina.

— Ah, nu e! a răspuns Lucie. N-am vrut ca personajul Cordelia să fie legată de un singur bărbat. Am vrut să aibă aventuri.

— Nu e tocmai sentimentul la care te-ai putea aștepta în ajunul unei nunți, a comentat Anna, dar eu îl aplaud. Deși să sperăm că o să continui să ai aventuri chiar și după ce te căsătorești, Daisy.

Ochii ei albaștri au sclipit când a ridicat paharul, în toast.

Lucie și-a ridicat și ea cana.

— Pentru sfârșitul libertății! Pentru începutul unei vesele captivități!

— Prostii! a zis Anna. Căsătoria unei femei e începutul eliberării ei, Lucie.

— Cum așa? a întrebat Cordelia.

— O femeie necăsătorită, a explicat Anna, e percepută de societate ca fiind într-o stare temporară de necăsătorită și sperând să devină căsătorită în orice moment. O femeie căsătorită, pe de altă parte, poate flirta cu oricine dorește, fără să-și strice reputația. Poate călători în voie. Spre și dinspre apartamentul meu, de exemplu.

Lucie a făcut ochii mari.

— Vrei să spui că unele dintre aventurile tale amoroase au fost cu doamne care sunt deja căsătorite?

— Spun că de cele mai multe ori așa stau lucrurile, a zis Anna. Este pur și simplu faptul că o femeie căsătorită este mai liberă să facă ce vrea. O tânără lady necăsătorită cu greu poate ieși din casă neînsoțită. O lady căsătorită poate face cumpărături, poate merge la conferințe, la întâlniri cu prietenii – are zeci de pretexte pentru a fi plecată de acasă în timp ce poartă o pălărie cochetă.

Cordelia a chicotit. Anna și Lucie erau întotdeauna capabile s-o înveselească.

— Iar ție chiar îți place o lady cu o pălărie cochetă.

Anna a ridicat un deget.

— O lady care-și poate alege o pălărie ce într-adevăr îi vine bine foarte probabil a acordat atenție fiecărui palier al ansamblului ei.

— Ce observație înțeleaptă! a zis Lucie. Te superi dacă o pun în romanul meu? E exact genul de lucru pe care l-ar spune lordul Kinkaid.

— Cum dorești, coțofană, a zis Anna, mi-ai furat deja jumătate dintre cele mai bune remarci ale mele. Și-a rotit privirea prin încăpere. L-ați văzut pe Matthew cu Kellington? Sper că n-o să înceapă iar.

— Ce s-a întâmplat cu Kellington? s-a interesat Lucie.

— I-a zdrobit pur și simplu inima lui Matthew, în urmă cu vreun an, a zis Anna. Matthew are obiceiul de a se alege cu inima zdrobită. Pare să prefere o iubire fără speranță.

— Serios? s-a mirat Lucie, scriind de zor în caietul ei. Vai de mine!

— Salutările mele, frumoase doamne! a spus un tânăr înalt, cu fața palidă ca un mort și păr negru cârlionțat, apărând la masa lor ca prin magie. Care dintre orbitoarele voastre frumuseți ar dori să danseze cea dintâi cu mine?

Lucie a sărit în picioare.

— Eu o să dansez cu tine, a spus ea. Ești vampir, nu-i așa?

— Ăăă... da?

— Excelent! O să dansăm și tu o să-mi povestești totul despre vampirism. Urmărești frumoasele lady pe străzile orașului în speranța c-o să furi o înghițitură din sângele lor nobil? Plângi pentru că sufletul tău e damnat?

Ochii negri ai tânărului au săgetat în jur, îngrijorați.

— De fapt, eu voiam doar un vals, a zis el, dar Lucie îl luase deja de mână și îl trăgea spre ring.

Muzica a devenit deodată mai puternică, iar Cordelia și Anna și-au ciocnit paharele, amândouă râzând.

— Bietul Edwin, a zis Anna, uitându-se spre dansatori. Are o dispoziție nervoasă și-n momentele lui cele mai bune. Acum, Cordelia, spune-mi, te rog, toate detaliile planului de nuntă și eu o să mai cer niște șampanie pentru noi.

2

TOT CE SE ÎNVÂRTE

Dacă, uneori, pe treptele unui palat, pe iarba verde a unei vâlcele, în singurătatea mohorâtă a camerei voastre, vă treziți, cu beția deja slăbită sau risipită, întrebați vântul, un val, o stea, o pasăre, un orologiu, tot ce zboară, tot ce geme, tot ce se învârte, tot ce cântă, tot ce vorbește, întrebați ce oră e; și vântul, valul, steaua, pasărea, orologiul vor răspunde: „E ora să vă îmbătați! Ca să nu fiți sclavii martirizați ai Timpului, îmbătați-vă; îmbătați-vă neîncetat! Cu vin, cu poezie, cu virtute, cu ce vă place."

Charles Baudelaire, „Îmbătați-vă!"

— PĂZEA, ÎN SPATELE TĂU! A STRIGAT CHRISTOPHER ALARMAT.

James s-a ferit iute din cale. Doi vârcolaci au trecut ca vântul pe lângă ei, încleștați într-o luptă la beție, și s-au izbit de podea. Thomas își ținea paharul deasupra capului, să-l ferească de busculadă.

James nu fusese sigur că Taverna Diavolului era locul potrivit pentru această petrecere, dat fiind că își făcea veacul aici câteva zile pe săptămână, dar Matthew insistase, dându-i de înțeles că aranjase ceva special.

James a aruncat o privire spre debandadă și a oftat discret în sinea lui.

— Îmi imaginam o seară mai liniștită.

Lucrurile nu fuseseră atât de turbulente când sosiseră. Diavolul își vedea de treburile lui obișnuite, animate, prietenoase, iar James ar fi fost fericit să se strecoare la etaj, în camerele private ale localului, cum mai făcuse de atâtea ori, și să se relaxeze, pur și simplu, cu prietenii lui cei mai buni.

Matthew însă se suise imediat pe un scaun, ceruse atenție de la întreaga tavernă bătând cu stela sa în candelabrul metalic, și strigase:

— Prieteni! În seara asta, *parabatai*-ul meu, James Jeremiah Jehoshaphat Herondale, își sărbătorește ultima lui noapte de burlac!

Toți clienții ovaționaseră și chiuiseră.

James fluturase o mână să le mulțumească și să le taie avântul urătorilor de bine, dar se părea că ei nu terminaseră. Repudiații de toate soiurile se apropiau să dea mâna cu el și să-l bată pe spate, dorindu-i fericire. Spre surprinderea lui, James și-a dat seama că îi cunoștea aproape pe toți cei prezenți – că îi știa pe mulți, de fapt, încă de când era un puști și că ei îl priviseră crescând.

De pildă Nisha, „cel mai bătrân vampir din cea mai veche parte a acestui vechi oraș", cum spunea ea mereu. Erau Sid și Sid, cei doi vârcolaci care se certau întotdeauna pe care dintre ei să fie „Sid" și care „Sidney". Ciudatul grup de gnomi care sporovăiau între ei și niciodată nu vorbeau cu altcineva, dar care periodic făceau cinste cu băuturi celorlalți clienți, aparent aleși la întâmplare. Ei l-au înconjurat pe James și i-au cerut să-și termine whiskyul din mână ca să poată bea whiskyul pe care i-l cumpăraseră ei în loc.

James era sincer mișcat de revărsarea de sentimente, dar asta îl făcea să se simtă și mai stingherit pentru natura căsătoriei lui. *O să se termine totul într-un an*, și-a spus el. *Dacă ați ști asta, n-ați mai sărbători.*

Matthew dispăruse pe scări în sus imediat după marele anunț și îi lăsase pe ceilalți să fie împresurați de petrecăreții gălăgioși, îmbătându-se din ce în ce mai tare în onoarea lui James, până, bineînțeles, în inevitabilul moment când Sid îi trăsese un pumn lui Sid și un tumult de aprobare și de zeflemisire, în părți egale, izbucnise din mulțime.

Thomas, încruntat, și-a folosit statura impunătoare și mușchii să deschidă calea pentru ei trei până într-un colț mai puțin aglomerat al încăperii.

— Mersi, Thomas! a zis Christopher.

Părul lui șaten era ciufulit, iar ochelarii, ridicați pe frunte.

— Numărul special de divertisment al lui Matthew o să înceapă... – s-a uitat cu speranță spre scări – dintr-o clipă într-alta.

— Când Matthew plănuiește un ceva special, de regulă e fie teribil de încântător, fie încântător de teribil, a spus James. Vrea careva să punem pariu despre ce-o să fie vorba?

Christopher a zâmbit puțin.

— Ceva de-o frumusețe fără egal, potrivit lui Matthew.

— Asta ar putea fi orice, a zis James, urmărind cum Polly, barmanița, intră în mijlocul încăierării ca să-i tragă deoparte pe cei doi Sid, în timp ce Pickles, spiritul kelpie[1], ținea socoteala pariurilor despre cine o să fie învingătorul.

Thomas și-a desfăcut brațele și a spus:

— E o sirenă.

— O ce? a exclamat James.

— O sirenă, a repetat Thomas. Interpretând un soi de... număr de spectacol cu sirenă senzuală.

— Vreo prietenă de-a lui din demimond, probabil, a comentat Christopher, care părea încântat că știe cuvântul „demimond".

Adevărul e că frecventele întâlniri ale lui Matthew cu poeți și curtezane erau la polul opus față de tincturile și eprubetele lui Christopher sau de biblioteca bogată și regimul intens de antrenamente ale lui Thomas. Cu toate acestea, amândoi păreau ușurați că divulgaseră secretul.

— Ce urmează să facă ea? a întrebat James. Și... unde?

— Într-un mare bazin cu apă, să sperăm, a zis Christopher.

— Cât despre ce o să facă, a spus Thomas, ceva pitoresc cu clopoței, castaniete și văluri. Îmi închipui.

Christopher a părut îngrijorat.

— Dar vălurile n-o să se ude?

— O să fie o experiență cu neputință de uitat vreodată, a continuat Thomas. Așa spune Matthew. Frumusețe fără egal și așa mai departe.

Fără să se gândească, James s-a trezit ducând mâna la brățara de argint de la încheietură, plimbându-și absent degetele pe suprafața ei. Abia dacă îi mai observa prezența după atâta timp – Grace Blackthorn

[1] Spirit rău al apelor din legendele scoțiene, de regulă în forma unui cal, care se bucură de înecuri sau chiar le provoacă.

i-o încredințase când el avea paisprezece ani. Dar James încercase din răsputeri să nu se gândească la Grace, când nunta sa era aproape.

Un an, s-a gândit James. Trebuia să și-o scoată pe Grace din minte încă un an. Asta a fost promisiunea pe care și-o făcuseră unul celuilalt. Și, de asemenea, el îi promisese Cordeliei că n-avea s-o vadă pe Grace singur sau fără știrea ei: dacă avea să afle cineva, Cordelia ar fi fost umilită. Lumea trebuia să creadă despre căsătoria lor că e o căsătorie adevărată.

Gândul că avea să treacă prin căsătoria cu Cordelia când încă purta brățara îl făcea să nu se simtă în largul lui. Și-a notat în minte să și-o scoată, de cum avea să ajungă acasă. S-o dea jos părea o lipsă de respect față de Grace, dar s-o lase pe mână părea o lipsă de respect față de Cordelia. Se hotărâse ca, atunci când avea să se întâmple, să nu-și trădeze jurămintele de căsătorie prin vorbă sau prin faptă. Poate că nu era în stare să-și stăpânească inima sau gândurile, dar putea să-și scoată brățara. Măcar atât stătea în puterile sale.

În capătul celălalt al încăperii, Polly dădea ordine unei mici echipe de spiriduși. Instalaseră o scenă în capătul îndepărtat al încăperii, pe care trona, într-adevăr, un acvariu mare cu apă. O pereche de spiriduși mutau sfeșnicele în jur ca să obțină o lumină dramatică, iar ceilalți alergau încoace și încolo, eliberând podeaua ca să facă loc spectatorilor.

Scara a zdroncănit; Matthew cobora în goană, cu părul lui strălucitor de culoarea flăcărilor lumânărilor în lumina încețoșată a barului. Își scosese jacheta și era în cămașă și într-o vestă în dungi verzi cu albastru. A sărit peste balustrada scării, aterizând pe scenă. Stând în spatele acvariului, a ridicat mâinile, cerând liniște.

Hărmălaia a continuat nedomolită, până când primul Sid și-a ridicat pumnii masivi deasupra capului și a răcnit:

— Hei! Gura, că vă sparg țestele păduchioase!

— Așa e! a încuviințat celălalt Sid.

Aparent, lăsaseră deoparte neînțelegerile dintre ei.

A răsunat un cor de proteste și un vârcolac din apropiere a mârâit:

— Păduchioase! *Așa deci!*

Dar, în cele din urmă, mulțimea s-a potolit.

— Stai așa! a șoptit James. Cum o să coboare o sirenă pe scară?

A urmat o pauză și Christopher, care își scosese ochelarii să și-i șteargă, a zis:

— Cum a urcat sirena pe scară?

Thomas a ridicat din umeri.

— Bună seara, prieteni! a strigat Matthew și i s-a răspuns cu aplauze răzlețe, politicoase. În seara asta avem ceva cu adevărat excepțional să vă prezentăm, în cinstea unui vechi prieten al Diavolului. Ați fost destul de buni să suportați vreme de câțiva ani prezența noastră, a Tâlharilor Veseli...

— Am crezut doar că voi, vânătorii de umbre, făceați o razie în local, a spus Polly cu un zâmbet infatuat, și nu vă grăbeați să terminați.

— Mâine, unul dintre noi – cel dintâi dintre noi – va păși spre osânda sa și se va alătura rândurilor bieților tâmpiți însurați, a continuat Matthew. Dar, în seara asta, o să-i spunem la revedere cu stil!

Huiduielile și ovațiile au acompaniat glumele strigate și bătutul cu pumnii în masă. Un satir și o creatură îndesată cu coarne din apropierea scenei s-au ridicat în picioare și au imitat o îmbrățișare obscenă, până când cineva a aruncat în ei cu un cârnat. La pian, unul dintre gnomi a început să cânte o melodie comică. Muzica a umplut încăperea și Matthew și-a scos lampa-vrăjitoarei și a ținut-o foarte sus. Licărind, aceasta a luminat o siluetă care cobora scara.

James s-a întrebat pentru o clipă dacă asta era prima oară când cineva folosea o piatră-rună lampa-vrăjitoarei ca lumină de rampă, înainte să-și dea seama la ce se uita și mintea să i se golească brusc. Christopher a scos un mic icnet, iar Thomas s-a holbat amuțit.

Sirena avea picioare de femeie. Erau lungi și chiar bine făcute, James trebuia să recunoască, acoperite parțial de fuste diafane făcute din alge de mare exotice.

Din nefericire, de la brâu în sus avea forma unui pește care căsca gura și privea fix. Solzii ei erau argintii cu o strălucire metalică și reflectau lumina într-un mod care aproape, deși nu pe deplin, îți distrăgea atenția de la ochii ei cât farfurioarele, galbeni, care nu clipeau.

Publicul a înnebunit, ovaționând și chiuind de două ori mai puternic decât înainte. Unul dintre vârcolaci a urlat „CLARIBELLA!" cu un glas de jale, plin de dorință.

— Dați-mi voie să v-o prezint pe Sirena Claribella! a strigat Matthew, rânjind.

Mulțimea a fluierat și a bătut în mese, aprobator. James, Christopher și Thomas au făcut eforturi să-și recapete graiul.

— Sirena e invers, a spus James, regăsindu-și oarecum vocabularul – deși probabil nu pe de-a-ntregul.

— Matthew a angajat o sirenă inversă, a încuviințat Thomas. Dar de ce?

— Mă întreb ce fel de pește e, a spus Christopher. Sirenele sunt un anumit soi de pește? Rechini sau heringi, sau ceva asemănător?

— Am mâncat heringi afumați la micul-dejun în dimineața asta, a spus Thomas, cu tristețe.

Sirena inversă a început să-și legene șoldurile dintr-o parte într-alta, cu ușurința unei dansatoare de cabaret exersate. Gura ei se deschidea și se închidea pe ritmul muzicii. Micile ei înotătoare, de-o parte și de alta a corpului, băteau prin aer.

Spre meritul lui Matthew, restul clienților din Taverna Diavolului păreau admiratori, fără ironie, ai Claribellei și ai interpretării sale. Când dansul ei a luat sfârșit, s-a retras în spatele acvariului ei, cel puțin în parte ca să se protejeze de cei mai arzători fani.

— Are un ceva al ei, a spus Christopher și s-a uitat cu speranță la James. Ce zici?

— Ar fi trebuit să mergem la petrecerea cu sania a fraților Pounceby, a replicat James.

— Poate o seară liniștită, la etaj? a propus Thomas, cu înțelegere. O să croiesc eu drum prin mulțime.

În timp ce-l urmau pe Thomas prin valul de repudiați, Matthew, care vânduse bilete pentru momente private cu Claribella, i-a văzut și a sărit de pe scenă.

— Cauți frumoasa consolare a solitudinii? a întrebat Matthew, luându-l pe James de braț.

Matthew mirosea ca întotdeauna – a colonie și a coniac, cu urme fine de fum și de rumeguș.

— Merg sus cu voi trei, a spus James. N-aș numi asta „solitudine".

— Liniște, atunci, a spus Matthew. „Mireasa liniștii eterne, fecioară încă nerăpită, Copil de suflet al tăcerii și-al timpului ce trece greu...”[1]

Când au ajuns la trepte, Ernie, proprietarul tavernei, a urcat pe scenă dintr-un salt, încercând să danseze cu Claribella – dar cu numai o pereche de înotătoare scurte, ea a scăpat cu ușurință din brațele lui și a sărit cu capul înainte în butoiul cu gin în care își făcea veacul Pickles, spiritul kelpie. A ieșit, o secundă mai târziu, scuipând un jet de gin, iar Pickles a nechezat încântat.

Au ajuns în camerele private de la etaj și Thomas a zăvorât ferm ușa în urma lor. Era frig și din tavan se scurgea încontinuu apa, picurând pe covoarele tocite, dar James considera asta o priveliște primitoare. Aici era cartierul general al Tâlharilor Veseli, refugiul lor, cotlonul lor departe de lume și singurul loc în care James își dorea să fie în clipa de față. Ninsoarea se întețise și cobora din cer în rafale de vârtejuri albe, lovind în ferestrele cu plumb.

În timp ce Thomas a adus un vas gol ca să adune în el apa care picura, Christopher a îngenuncheat în fața șemineului și a examinat buștenii din vatră, umezi de zăpadă topită. A scos un obiect din buzunar, un tub metalic atașat de o sticluță – o metodă de aprindere chimică a focului, o invenție personală la care lucrase în ultimele săptămâni. A apăsat pe un piston și sticluța s-a umplut cu un gaz rozaliu. S-a auzit un pocnet mic și strălucirea unei flăcări a țâșnit scurt la capătul tubului, dar s-a stins rapid și un fum gros și negru s-a revărsat în cameră.

— Nu mă așteptam la asta, a zis Christopher, încercând să astupe tubul cu un colț de batistă.

James a schimbat o privire exasperată cu Matthew și s-au repezit amândoi să deschidă ferestrele, tușind și înecându-se. Thomas a înșfăcat o carte ferfenițită de pe rafturi și a încercat să îndrepte cu ea fumul spre fereastră. Au deschis și restul ferestrelor și ușilor, înșfăcând ce le pica în mână ca să vânture fumul înțepător din cameră, până ce în sfârșit s-a risipit, lăsând o duhoare caustică și un strat subțire de funingine pe toate suprafețele.

---

[1] *Odă la o urnă grecească*, de John Keats, traducere de Aurel Covaci.

Au închis ferestrele. Thomas s-a dus în camera alăturată și s-a întors cu lemne uscate: de data asta, când Christopher a încercat să aprindă focul – cu chibrituri de ceară obișnuite –, a reușit. Toți patru s-au strâns în jurul mesei rotunde din mijlocul camerei, tremurând. Matthew i-a luat mâinile lui James într-ale lui să i le încălzească.

— Ei bine, iată un mod plăcut de a-ți petrece ajunul nunții, a spus el, în chip de scuză.

— Nu mi-aș dori să fiu în altă parte, a răspuns James, clănțănind din dinți. În primul rând, voi sunteți singurii care știți adevărul despre nunta asta.

— Ceea ce ne scutește de obișnuitele așteptări că această penultimă seară ar trebui să fie plăcută, a zis Matthew.

A dat drumul mâinilor lui James și a pus pe masă patru pahare. Luând sticla de coniac, a turnat câte o măsură în fiecare. Tonul cu care vorbise era senin, dar se simțea o încordare în vocea lui, iar James s-a întrebat cât băuse Matthew înainte să ajungă la tavernă în seara asta.

— Clienții casei păreau încântați de dansul Claribellei, a zis Thomas.

— Ai știut că e o sirenă inversă? a întrebat Christopher, cu ochii lui liliachii măriți de curiozitate nevinovată.

— Ăăă, a răspuns Matthew, umplându-și din nou paharul, nu prea, nu. Vreau să spun, în catalog scria că e cu susul în jos, dar mi-am zis că e doar capricioasă și n-am vrut să par pretențios.

Thomas a pufnit.

— Ai fi putut să ceri s-o vezi înainte s-o rezervi, a remarcat James.

A luat o înghițitură din paharul lui; coniacul începea să-l încălzească pe dinăuntru, în timp ce focul, acum duduind, începuse să-l încălzească pe dinafară.

O spusese ca pe o glumă, dar Matthew a părut jignit.

— M-am străduit, da? a protestat el, iar către Thomas și Christopher a spus: N-am auzit nicio altă idee genială de la voi doi pentru seara asta.

— Numai pentru că ai spus că te descurci tu, s-a apărat Thomas.

— Important este că suntem toți împreună, a zis Christopher, aparent alarmat de potențialul de conflict. Și că o să-l ducem pe James înapoi la timp pentru ceremonie, firește.

— Firește, pentru că mirele moare de nerăbdare să se vadă căsătorit, a spus Matthew tărăgănat, și cu toții s-au uitat de la unul la altul, la fel de alarmați ca și Christopher.

Ei patru se contraziceau sau se certau foarte rar, iar James și Matthew, aproape niciodată.

Până și Matthew a părut să-și dea seama că ultimul său comentariu tăiase cam prea aproape, scheletul adevărului sclipind ca osul alb în pământ. Și-a scos sticluța din haină și-a întors-o cu capul în jos, dar era goală. A aruncat-o pe cea mai apropiată sofa și s-a uitat la James, cu ochi înflăcărați.

— Jamie, a spus el. Inima mea. *Parabatai*-ul meu. Nu trebuie să faci asta. Nu e nevoie să mergi până la capăt. Știi asta, nu-i așa?

Christopher și Thomas și-au ținut răsuflarea.

— Cordelia..., a început James.

— Cordelia s-ar putea să nu-și dorească nici ea asta, a spus Matthew. O căsătorie simulacru... nu e ceva la care să viseze o fată, de bună seamă...

James s-a ridicat de la masă. Inima lui îi bătea un ciudat tam-tam în piept.

— Ca să mă salveze să nu fiu aruncat în închisoare de Conclav pentru incendiere, distrugerea proprietății și Îngerul mai știe ce altceva, Cordelia a mințit pentru mine. A spus că am petrecut noaptea împreună.

Tonul lui era aspru, rostind fiecare cuvânt clar și apăsat.

— Știi ce înseamnă asta pentru o femeie. Și-a distrus propria reputație pentru mine.

— Dar nu e distrusă, a spus Christopher. Tu...

— M-am oferit să mă căsătoresc cu ea, a continuat James. Nu, greșit, i-am spus că o să ne căsătorim. Pentru că, într-adevăr, Cordelia ar fi fost prima care să refuze o asemenea uniune. N-ar fi vrut niciodată să fac ceva din constrângere, n-ar fi vrut să mă fac nefericit pentru binele ei.

— Asta faci? l-a întrebat Thomas, privindu-l drept în ochi. Te faci nefericit pentru ea?

— Aș fi mult mai nefericit dacă ea ar fi distrusă, a răspuns James, iar eu aș purta vina pentru asta. Un an de căsătorie cu Daisy e un preț mic de plătit ca să ne salveze pe amândoi. A răsuflat prelung și a adăugat: Țineți minte? N-am spus cu toții că o să fie distractiv? O șotie?

— Bănuiesc că pe măsură ce se apropie ziua, cu atât mai serioasă pare, a spus Christopher.

— Nu e o treabă ușoară, a spus și Thomas. Runele căsătoriei, jurămintele...

— Știu, a zis James, întorcându-se cu spatele la ei și ducându-se la fereastră.

Zăpada părea să fi înghițit întreaga Londră. Iar ei rămăseseră captivi într-un punct de lumină și căldură, în mijlocul unei lumi de gheață.

— Și Grace Blackthorn? a întrebat Matthew.

A urmat o scurtă tăcere. Niciunul dintre ei nu mai rostise numele lui Grace de față cu James de la petrecerea lui de logodnă cu Cordelia, din urmă cu patru luni.

— Nu știu ce gândește Grace, de fapt, a răspuns James. S-a purtat foarte ciudat după logodnă...

Matthew s-a strâmbat.

— Chiar dacă ea însăși era deja logodită și n-avea nimic de-a face...

— Matthew! l-a oprit Thomas.

— N-am mai vorbit cu ea de luni de zile, a spus James. Niciun cuvânt.

— N-ai uitat că ai făcut casa aia scrum pentru ea, nu-i așa? a zis Matthew, umplându-și din nou paharul.

— Nu, a răspuns James încordat. Dar nu contează. I-am făcut o promisiune lui Daisy și o să-mi țin promisiunea. Dacă voiai să mă împiedici să fac ceea ce se cuvine, ar fi trebuit să-ți începi campania ceva mai devreme decât în noaptea de dinaintea căsătoriei mele.

Pentru un moment, totul a rămas într-o liniște deplină. Toți patru își țineau răsuflarea. Zăpada se izbea în ferestre în explozii mute de alb. James își putea vedea reflecția în geam: părul negru, fața palidă.

În cele din urmă, Matthew a spus:

— Ai dreptate, bineînțeles; doar că ne facem griji că probabil ești prea cinstit... prea bun, iar bunătatea poate fi o lamă destul de ascuțită cât să taie, știi, la fel de dureros ca reaua intenție.

— Nu sunt într-atât de bun, a replicat James, întorcându-se de la fereastră...

...și dintr-odată camera și prietenii lui au dispărut, iar el a avut o senzație de cădere, răsucindu-se și întorcându-se pe o lungă distanță prin nimic, deși stătea totodată în picioare, nemișcat.

A aterizat pe o bucată de pământ dur.

Nu, nu acum, nu se poate! Dar când James s-a ridicat în picioare, s-a trezit într-o pustietate necunoscută, sub un cer acoperit de cenușă. Nu era cu putință, s-a gândit el – văzuse acest tărâm al umbrelor năruindu-se, în timp ce Belial urla de turbare.

Ultima oară când fusese în locul acesta, o văzuse pe Cordelia împlântându-și sabia în pieptul lui Belial. O imagine a apărut pe neașteptate în mintea lui, a Cordeliei în timp ce dădea lovitura fatală, cu sabia întinsă și părul fluturând, de parcă ar fi fost o zeiță imortalizată într-un tablou: Libertatea sau Victoria conducând poporul.

Și apoi lumea întreagă se căscase larg și cerul se despicase și o lumină roșie-neagră căzuse peste pământul surpat. Iar James văzuse fața lui Belial prăbușindu-se și corpul lui spulberându-se în mii de bucăți.

Belial nu murise, dar fusese atât de slăbit de Cortana, încât Jem spusese că nu avea să mai fie în stare să se întoarcă vreme de cel puțin o sută de ani. Și, cu siguranță, din momentul acela, totul fusese liniștit. James nu-l mai văzuse pe bunicul său, nici vreo urmă din tărâmul de umbre al bunicului său. Dar cine altcineva decât Belial l-ar fi putut trage pe James aici, acum?

James s-a răsucit, mijind ochii. Ceva din înfățișarea locului ăstuia, pe care îl văzuse de atâtea ori în vise și în viziuni, era diferit. Unde erau grămezile de oase albite, dunele de nisip, copacii strâmbi și noduroși? Undeva departe, peste dezolanta întindere de pietriș năpădit de buruieni, James a zărit conturul unei construcții masive de piatră, o fortăreață impozantă care se ridica în câmpie.

Numai niște mâini omenești – sau de creaturi inteligente, cel puțin – puteau construi așa ceva. James nu mai văzuse niciodată vreo urmă de o astfel de istorie pe aridul teritoriu al lui Belial.

A făcut un pas cu băgare de seamă, dar a simțit aerul izbindu-l ca un val. A fost orbit, sufocat și silit că cadă în genunchi și smucit într-un întuneric fără fund. A gonit din nou prin nimic, răsucindu-se și căzând, până când a aterizat brutal pe o podea de lemn tare.

S-a căznit să se ridice în coate, respirând o duhoare de substanțe chimice arse amestecate cu lână udă. A auzit vocile înainte să i se limpezească vederea, a lui Matthew ridicându-se peste celelalte două:

— James? Jamie!

James a tușit slab. A simțit un gust sărat și și-a dus degetele la gură. Degetele i s-au pătat în negru și roșu. Niște mâini l-au apucat de încheieturi; a fost săltat de la podea de un braț în jurul spatelui. Coniac și colonie.

— Matthew, a zis el, cu gâtul uscat.

— Apă, a zis Christopher. Avem niște apă?

— N-am băut niciodată așa ceva, a răspuns Matthew, întinzându-l pe James pe sofaua lungă.

S-a așezat lângă el, uitându-se atât de intens la fața lui, încât, în pofida tuturor celor întâmplate, James abia și-a stăpânit râsul.

— Sunt bine, Matthew, a zis James. Și nu știu ce te-aștepți să descoperi uitându-te în pupilele mele.

— Am găsit apă, a spus Thomas, făcându-și loc pe lângă Christopher ca să-i dea o cană lui James.

Mâinile lui James tremurau atât de rău, încât prima înghițitură i s-a scurs jumătate pe gât, jumătate pe pieptarul cămășii. Christopher l-a bătut pe spate până ce-a fost în stare să tragă din nou aer în piept și să bea cum se cuvine.

A pus cana goală pe brațul sofalei.

— Mersi, Thomas...

Și deodată a fost strâns într-o îmbrățișare aprigă de către Matthew. Mâinile lui Matthew se înfipseseră în cămașa lui la spate și obrazul lui rece era lipit de al său.

— Ai devenit o umbră, a spus Matthew cu voce joasă, de parcă urma să dispari, de parcă eu mi-am dorit să nu mai fii și tu ai început să pieri...

James și-a tras capul înapoi îndeajuns cât să-i dea la o parte lui Matthew părul de pe frunte.

— Ți-ai dorit să nu mai fiu? a întrebat el, tachinator.

— Nu. Doar eu însumi mi-am dorit să nu mai fiu, câteodată, a șoptit Matthew, și acesta era cel mai rar lucru în ceea ce-l privea pe Matthew, o afirmație în întregime adevărată, fără persiflarea sau tachinarea, sau umorul cu care ar fi trebuit s-o coloreze.

— Să nu-ți mai dorești niciodată asta! a spus James și s-a lăsat mai mult pe spate, cât să-i vadă pe ceilalți doi Tâlhari Veseli și expresiile lor îngrijorate. M-am prefăcut într-o umbră?

Thomas a încuviințat din cap. Matthew se rezemase cu spatele de sofa acum, doar mâna lui dreaptă continua să fie încleștată pe încheietura lui James, parcă pentru a se asigura că James era încă acolo.

— Am crezut că tâmpenia asta se terminase, a recunoscut James.

— Au trecut luni, a zis Christopher.

— Am crezut că nu ți se va mai putea întâmpla, a spus Thomas. Am crezut că tărâmul lui Belial fusese distrus.

James s-a uitat la prietenii lui, vrând să-i liniștească – *nu înseamnă nimic, se poate să se fi întâmplat din cine știe ce motiv, sunt sigur că nu e important* –, dar cuvintele i-au murit pe buze. Dezolarea locului aceluia era încă prezentă în mintea lui, gustul acid al aerului, fortăreața din depărtare învăluită în fum.

Cineva voise ca el să vadă asta, s-a gândit el. Și era greu de crezut că fusese cineva care-i dorea binele.

— Știu, a zis el, în cele din urmă. Așa am crezut și eu.

Aerul de afară era atât de înghețat, încât părea să scânteieze când Cordelia, abțiguită și chicotind, a coborât din trăsura Institutului și i-a făcut viguros cu mâna lui Lucie. În spatele ei, Cornwall Gardens era întunecat și cu obloanele trase.

— Îți mulțumesc pentru petrecerea surpriză! a spus ea, închizând portiera trăsurii. Nu m-aș fi așteptat să-mi petrec noaptea de dinaintea nunții jucând *tiddlywinks*[1] cu vârcolacii.

— Crezi că au trișat? Mie mi s-a părut că au trișat. Dar a fost teribil de amuzant, oricum. Lucie s-a aplecat peste fereastra deschisă și i-a trimis Cordeliei o bezea teatrală, zicând: Noapte bună, draga mea! Mâine o să-ți fiu *suggenes*! O să fim surori.

Preț de o clipă, Cordelia a părut îngrijorată.

— Numai pentru un an.

— Nu, a zis Lucie cu hotărâre. Orice s-ar întâmpla, noi o să fim totdeauna surori.

Cordelia a zâmbit și s-a întors să intre în casă. Ușa de la intrare se deschisese, iar Lucie l-a putut vedea pe Alastair în prag, ținând o lampă ridicată, ca Diogene căutând un om cinstit. A dat din cap spre Lucie, înainte să închidă ușa în urma surorii lui; Lucie a ciocănit în peretele trăsurii și Balios a pornit din nou la drum, copitele sale sunând ca un răpăit de ploaie înăbușit pe pământul acoperit de zăpadă.

Lucie s-a lăsat cu un oftat pe bancheta de mătase albastră, dintr-odată obosită. Fusese o noapte lungă. La vreo oră după miezul nopții, Anna o ștersese cu Lily, o fată vampir din Peking. Lucie rămăsese ferm pe baricade – voise să stea la Ruelle atâta timp cât Cordelia se distra; știa că prietenei ei îi era pe jumătate groază de ziua următoare. N-o putea învinui. Nu că oamenii nu s-ar fi căsătorit din tot soiul de motive de interes mai degrabă decât din dragoste, dar chiar dacă era temporar, era foarte dramatic. Cordelia avea să joace un teatru în toată regula mâine, la fel și James.

— Un penny pentru gândurile tale, a zis o voce joasă.

Lucie și-a ridicat ochii, arcuindu-și buzele într-un surâs.

Jesse. Stătea pe bancheta opusă, cu fața luminată de aura rozalie a lămpii trăsurii care se filtra prin fereastră. Lucie făcuse exerciții să nu tresară când el apărea pe neașteptate; în cele patru luni de când se reîmprieteniseră, îl văzuse aproape în fiecare seară.

---

[1] Joc constând în aruncatul de obiecte (monede, jetoane, cocoloașe de hârtie) într-un pahar.

Întotdeauna arăta la fel. Nu câștiga niciodată în înălțime, nici părul lui vreun centimetru în lungime. Întotdeauna era îmbrăcat decent, în aceeași ținută, pantaloni negri și cămașă albă. Ochii lui erau întotdeauna verzi și adânci, precum cocleala pe un ban de aramă vechi.

Iar prezența lui îi stârnea întotdeauna senzația unei atingeri delicate cu vârful degetelor pe șira spinării. Înfiorând-o și încălzind-o în același timp.

— Un penny e prea puțin, a zis ea, păstrându-și glasul netulburat cu un efort. Gândurile mele sunt foarte interesante și ar merita o sumă mai mare de bani.

— Păcat că sunt absolut falit! a zis el, arătând spre buzunarele goale. V-ați distrat bine la Ruelle? Costumele Annei sunt cu adevărat spectaculoase; mi-ar plăcea să-mi dea și mie sfaturi despre veste și ghetre, dar, știi...

Și-a ridicat brațele, arătând spre vestimentația lui neschimbătoare.

Lucie i-a zâmbit.

— Ai stat la pândă? Nu te-am văzut.

Rareori se întâmpla să nu-l vadă pe Jesse dacă era prezent într-o încăpere. Cu patru luni în urmă, el își dăduse ultima suflare – una capturată în medalionul de aur pe care-l purta ea acum la gât – ca să-i salveze viața lui James. Lucie se temuse după aceea că pierderea asta avea să însemne că Jesse ar putea deveni mai puțin vizibil sau chiar să dispară; deși rămânea supărător de nesubstanțial, era încă foarte clar vizibil, chiar dacă numai pentru ea.

El și-a lăsat capul pe spate, rezemându-l de tapițeria albastră cu auriu.

— Aș fi putut să apar și eu pe acolo, doar ca să mă asigur că ajungeți în siguranță la Ruelle. Mișună o grămadă de tipi dubioși pe Berwick Street, tâlhari, hoți de buzunare, canalii...

— Canalii? Lucie era încântată. Asta sună ca din *Frumoasa Cordelia.*

— Apropo. A îndreptat un deget acuzator spre ea și a adăugat: Când o să mă lași s-o citesc?

Lucie a șovăit. Îi dăduse voie să citească vreo câteva dintre romanele ei de dinainte, ca *Misterioasa prințesă Lucie e salvată de familia ei oribilă,* de

care fusese foarte încântat, mai cu seamă de personajul Crudul Prinț James. Dar *Frumoasa Cordelia* era altceva.

— Mai am de revizuit, a spus Lucie. E nevoie de șlefuire. Toate romanele trebuie șlefuite și lustruite, ca diamantele.

— Sau ca pantofii, a zis el sec. Mă gândeam să scriu și eu un roman. E despre o fantomă care e foarte, foarte plictisită.

— Poate, a sugerat Lucie, ar trebui să scrii un roman despre o fantomă care are o soră foarte devotată și o... prietenă foarte devotată, care-și petrec o grămadă de timp încercând să afle cum s-o facă să nu mai fie fantomă.

Jesse n-a răspuns. Ea o spusese ca să-l amuze, dar ochii lui erau înnegurați și serioși. Ce ciudat că și atunci când cineva era fantomă ochii îi rămâneau oglinda sufletului! Și ea știa că Jesse avea un suflet. Și că acela era viu în toată regula, disperat să fie eliberat în lume încă o dată, nu condamnat la o semiexistență a conștiinței care venea numai noaptea.

Jesse a privit pe fereastră. Treceau prin Piccadilly Circus, aproape pustiu la ora aceea târzie. Statuia lui Eros din mijloc era ușor pudrată de zăpadă; un vagabond singuratic dormea pe treptele de sub ea.

— Nu-ți pune prea mari speranțe, Lucie! Uneori speranța e periculoasă.

— I-ai spus asta lui Grace?

— Nu vrea să asculte. Niciun cuvânt. Eu... n-aș vrea să fii dezamăgită.

Lucie i-a întins mâna, încă în mănușa albastră din piele fină. Jesse părea s-o privească în reflecția slabă din fereastra trăsurii, deși, bineînțeles, nu se putea vedea și pe el. Probabil că prefera așa.

El i-a dat mâna, cu palma deschisă în sus. Scoțându-și mănușa, ea și-a așezat ușor degetele peste ale lui. *Oh!* Atingerea lui – mâna lui era rece, dar ușor imaterială, ca amintirea unei atingeri. Și totuși, i-a trimis scântei prin vene – aproape că le putea vedea, ca licuricii în întuneric.

Ea și-a dres glasul.

— Nu-ți face griji că aș putea fi dezamăgită, a zis. Sunt teribil de ocupată cu lucruri importante și am o nuntă de aranjat, mâine.

El și-a întors capul atunci, zâmbind, aproape în pofida voinței lui.

— Tu ești singura care te ocupi de nunta asta?

Ea și-a scuturat capul, făcând să tremure florile de la pălărie.

— Singura competentă.

— Oh, într-adevăr. Îmi amintesc scena din *Misterioasa prințesă Lucie e salvată de familia ei oribilă*, în care prințesa Lucie îl întrece pe Crudul Prinț James în arta aranjamentelor florale.

— James a fost foarte supărat pe capitolul ăla, a spus Lucie, cu oarecare satisfacție.

Lumina pătrundea în trăsură când treceau pe lângă felinarele de stradă: afară, un polițist singuratic își făcea rondul prin fața porticului corintic al Teatrului Haymarket.

Nu-i mai putea simți mâna lui Jesse. S-a uitat în jos și a descoperit că părea să-și odihnească degetele pe nimic – el părea să fi trecut de la ușor imaterial la complet imaterial. S-a încruntat, însă el deja își retrăsese mâna, lăsând-o să se întrebe dacă imaginația nu-i juca feste.

— Presupun că ai s-o vezi pe Grace mâine, a zis Jesse. Nu pare afectată de nuntă și pare să dorească fericirea fratelui tău.

Lucie nu s-a putut abține să nu se mire. Grace era un subiect pe care ea și Jesse nu-l puteau atinge decât în treacăt. Niciodată nu-i văzuse pe amândoi în același timp, de vreme ce Jesse zăcea inconștient în timpul zilei, iar Grace nu putea scăpa de familia Bridgestock și de Charles în timpul nopții; Jesse o vizita adesea, dar ea nu-i povestise niciodată lui Lucie despre conversațiile lor. Cu toate că Grace și Lucie lucrau împreună să-l salveze pe Jesse, discuția despre el așa cum era acum era stingheritoare.

Jesse părea să fi înțeles că Grace se logodise cu Charles ca să fie protejată de influența Tatianei, iar James și Cordelia se căsătoreau ca să-i salveze reputația Cordeliei. Părea chiar să creadă că așa se cuvenea să fie. Însă Jesse își iubea sora cu o dragoste foarte protectoare, iar Lucie n-avea niciun chef să discute cu el faptul că ea se temea că Grace îi frânsese inima lui James.

Mai cu seamă cât încă mai avea nevoie de ajutorul lui Grace.

— Ei bine, mă bucur să aud asta, a zis ea repede.

Cotind de pe Shoe Lane, au intrat pe poarta de fier a Institutului, ajungând în curte. Catedrala se înălța, întunecată și impozantă, spre cer.

— Când... când o să te mai văd?

Numaidecât și-a dorit să nu fi pus întrebarea asta. El întotdeauna își făcea apariția, rareori lipsind mai mult de o noapte de la întâlnirile lor. Nu trebuia să-l preseze.

Jesse a zâmbit cu tristețe.

— Aș fi vrut să-mi pot face apariția la nuntă. Păcat! Mi-ar fi plăcut să te văd în rochia ta de *suggenes*. Seamănă cu niște aripi de fluture.

Ea îi arătase înainte materialul – o mătase piersică-lavandă, cu ape iridescente; totuși, a rămas surprinsă că și-l amintea. Luminile începuseră să se aprindă în Institut; Lucie a înțeles că părinții ei aveau să iasă curând s-o întâmpine. S-a tras la o parte de lângă Jesse și a întins mâna după mănușa pe care și-o scosese, tocmai în clipa în care ușa de la intrare a Institutului s-a deschis și lumina caldă, gălbuie, dinăuntru s-a revărsat pe dalele de piatră.

— Poate mâine-noapte..., a început ea, dar Jesse dispăruse deja.

Grace:
1893–1896

Cândva, demult, ea fusese altcineva, de asta își amintea bine. O altfel de fată, deși avea aceleași încheieturi subțiri și păr blond-alb. Când era mică, părinții ei îi explicaseră frumos că ei și toți cei pe care-i cunoșteau nu erau oameni obișnuiți, ci descendenți ai îngerilor. Nefilimi, care juraseră să apere lumea de monștrii care o amenințau. Fetița avea desenul unui ochi pe dosul mâinii, de când se știa. Părinții i-l făcuseră, însemnând-o și pe ea ca unul dintre vânătorii de umbre, iar cu ajutorul lui putea vedea monștrii care le erau invizibili celorlalți.

De bună seamă, ar fi trebuit să poată să-și amintească detaliile chipurilor părinților ei, casa în care locuiseră. Ea avea șapte ani – ar fi trebuit să-și poată aminti cum se simțise în camera de piatră din Alicante, când o mulțime de adulți care erau străini pentru ea veniseră să-i spună că părinții ei muriseră.

În schimb, momentul acela fusese sfârșitul simțirii. Fata care existase înainte de a se duce în camera de piatră – fata aceea dispăruse.

La început, fata crezuse că avea să fie trimisă să locuiască împreună cu alți membri ai familiei sale, deși părinții ei fuseseră distanți cu ei și erau niște străini. În schimb, ea fusese trimisă să locuiască împreună

cu un străin cu totul diferit. Dintr-odată a fost o Blackthorn. O trăsură de abanos la fel de neagră și de lucioasă ca un pian a venit s-o ia; a condus-o peste câmpurile verii din Idris până la marginea Pădurii Brocelind și prin niște porți de fier măiestrit filigranate. La Conacul Blackthorn, noul ei cămin.

Trebuie să fi fost un șoc pentru fată să treacă de la o casă modestă din partea sudică a lui Alicante la conacul strămoșesc al uneia dintre cele mai vechi familii de vânători de umbre. Dar șocul acela și, de fapt, majoritatea amintirilor ei despre casa din Alicante pieriseră la fel ca atât de multe altele.

Noua ei mamă era ciudată. La început, a fost bună, aproape prea bună. O apuca pe fată, dintr-odată, pe după mijloc și o ținea strâns.

— Nu m-am gândit niciodată că o să am o fiică, murmura ea, pe un ton de mirare, de parcă ar fi spus-o cuiva din încăpere pe care fata nu-l putea vedea. Și una care să vină cu așa un nume frumos, Grace.

Grace.

Erau și alte moduri, mai înfricoșătoare, în care Tatiana Blackthorn era ciudată. Nu făcea nimic să îngrijească de casa din Idris sau s-o împiedice să cadă în ruină; unica ei servitoare era o cameristă tăcută, cu față ursuză, pe care Grace o vedea rar. Uneori, Tatiana era plăcută; alteori înșira cu asprime printre dinți o nesfârșită litanie a nemulțumirilor ei – împotriva fraților ei, împotriva altor familii de vânători de umbre, împotriva vânătorilor de umbre în general. Ei erau responsabili pentru moartea soțului ei, așa că toată liota lor, a ajuns Grace să înțeleagă, se putea duce la dracu'.

Grace era recunoscătoare că fusese primită în casa ei și era bucuroasă să aibă o familie și un loc de care să aparțină. Dar era un loc ciudat, mama ei niciodată pe de-a întregul cunoscută și întotdeauna ocupându-se cu magii stranii în ungherele întunecate din spatele conacului. Ar fi fost o viață foarte singuratică, dacă n-ar fi existat Jesse.

El era mai mare cu șapte ani decât ea și încântat să aibă o soră. Era tăcut și bun, îi citea și o ajuta să-și împletească, în grădină, coronițe de flori. Ea a observat că fața lui devenea lipsită de expresie când mama

lor se pornea să vorbească despre dușmanii lor și despre răzbunarea împotriva lor la care tânjea.

Dacă exista cineva pe lume pe care Tatiana Blackthorn să-l iubească, acesta era Jesse. Față de Grace putea fi critică și generoasă cu palmele și ciupiturile, dar niciodată nu ridica mâna la Jesse. Să fi fost pentru că era băiat, se întreba Grace, sau pentru că el era copilul născut al Tatianei, pe când Grace era doar o orfană pe care o adoptase?

Răspunsul conta prea puțin. Grace nu avea nevoie de adorația mamei sale, câtă vreme îl avea pe Jesse. El a fost un tovarăș când ea a avut cel mai mult nevoie de unul și, fiind cu atâția ani mai mare, părea aproape un adult pentru ea.

A fost un lucru bun că s-au avut unul pe altul să-și țină companie, de vreme ce rareori părăseau domeniul Blackthorn, mai puțin când mergeau cu mama lor în scurtele sale călătorii la Conacul Chiswick, o clădire mare de piatră în Anglia pe care Tatiana o smulsese de la frații ei în urmă cu douăzeci și cinci de ani și acum o păstra cu gelozie. Deși Chiswick era aproape de Londra, așadar o proprietate valoroasă, Tatiana părea hotărâtă să-l vadă și pe el năruindu-se.

Grace era întotdeauna ușurată când se întorcea în Idris. Apropierea de Londra nu-i amintea atât de vechea ei viață – aceea care se prefăcuse în umbre și în vise –, cât mai degrabă îi amintea că avea un trecut, un timp de dinainte să le fi aparținut lui Jesse, Tatianei și Conacului Blackthorn. Și ce rost avea?

Într-o zi, Grace a auzit niște bufnituri ciudate venind din încăperile de deasupra camerei sale. S-a dus să cerceteze, mai mult curioasă decât îngrijorată, și a descoperit că sursa zgomotelor era, șocant, Jesse, care improvizase o galerie de antrenament pentru aruncat cu cuțitul, din niște baloturi de paie în pânză de sac, într-una dintre camerele cu tavan înalt, spațioase, de la ultimul etaj al conacului. Probabil fuseseră folosite ca săli de antrenament și de ocupanții de dinainte ai casei, dar mama lor se referea la ele doar ca la „sălile de bal”.

— Ce faci? l-a întrebat Grace, scandalizată. Știi că n-ar trebui să ne prefacem că suntem vânători de umbre.

Jesse s-a dus să recupereze un cuțit aruncat dintr-un balot de paie. Grace nu a putut să nu observe că nimerise drept la țintă.

— Nu ne prefacem, Grace. Suntem vânători de umbre.

— Din naștere, spune mama. Dar nu din alegere. Vânătorii de umbre sunt brute și ucigași, spune ea. Și nu avem voie să ne antrenăm.

Fratele ei s-a pregătit să arunce din nou cuțitul.

— Și cu toate acestea locuim în Idris, o țară secretă construită și cunoscută numai de vânătorii de umbre. Tu ai o pecete. Eu... ar trebui să am și eu una.

— Jesse, a zis Grace încet. Chiar ții atât de mult să fii un vânător de umbre? Să te lupți cu demonii cu bâte și toate cele?

— Este ceea ce am fost născut să fac, a spus el, cu fruntea înnegurată. Am învățat singur, de când aveam opt ani – podul casei ăsteia e plin de arme vechi și manuale de pregătire. Este, totodată, și ceea ce ai fost născută tu să faci.

Grace a ezitat și o rară amintire i-a reapărut din adâncuri – părinții ei aruncând cuțite într-o scândură fixată pe zidul casei lor mici din Alicante. Ei se luptaseră cu demonii. Așa trăiseră și așa muriseră. Cu siguranță nu era totul o prostie, cum susținea Tatiana. Cu siguranță nu însemna o viață fără sens.

Jesse i-a observat expresia confuză, dar n-a stăruit să-i spună ce gândea. În schimb, a continuat să-și susțină punctul de vedere.

— Și dacă într-o zi am fi atacați de demoni? Cineva ar trebui să ne protejeze familia.

— O să mă înveți și pe mine? a întrebat Grace iute.

Atunci, fratele ei a zâmbit și asta a făcut-o să izbucnească în lacrimi, copleșită de sentimentul subit că cineva are grijă de ea. Că își face cineva griji pentru ea. Că aparține de ceva mai mare decât ea însăși.

Au început cu cuțitele. N-au îndrăznit să se antreneze ziua, dar când mama lor adormea, camera ei era destul de departe cât să nu audă bufniturile cuțitelor în umpluturile de paie. Iar Grace, spre surprinderea

ei, se descurca bine, învăța rapid. După câteva săptămâni, Jesse i-a dat un arc de vânătoare și o tolbă de piele tare, roșie – s-a scuzat că nu erau noi, dar ea știa că scotocise după ele prin pod și petrecuse săptămâni curățându-le și reparându-le pentru ea, iar asta făcea mai mult decât oricare alt dar scump.

Au început lecțiile de tragere cu arcul. Asta a fost o întreprindere mult mai periculoasă, căci însemna să se furișeze afară în mijlocul nopții ca să exerseze în vechiul poligon din spatele casei, aproape de ziduri. Grace se culca îmbrăcată, aștepta până când luna era vizibilă de la fereastra ei și cobora scările neluminate ale casei ca să se alăture fratelui ei. Jesse era un profesor răbdător, blând și încurajator. Ea nu se gândise niciodată la faptul că avea un frate, dar acum era recunoscătoare în fiecare zi că are unul – și nu doar recunoscătoare la modul respectuos cum era față de mama ei.

Înainte de a veni la Tatiana, Grace nu înțelesese ce puternică otravă putea fi singurătatea. Cu trecerea lunilor, și-a dat seama că singurătatea o smintise pe mama ei adoptivă. Grace ar fi vrut s-o iubească, dar mama ei nu-i permitea acestei iubiri să se dezvolte. Singurătatea ei a devenit atât de răsucită în jurul propriei axe, încât i se făcuse frică de iubire și respingea afecțiunea oricui în afară de Jesse. Treptat, Grace a ajuns să înțeleagă că Tatiana nu voia iubirea lui Grace. Voia doar loialitatea ei.

Însă iubirea trebuia să se ducă undeva, altminteri Grace ar fi explodat, ca un râu ce rupea un zăgaz. Așadar, și-a revărsat toată iubirea asupra lui Jesse. Jesse, care a învățat-o să se cațere în copaci, să vorbească și să scrie în franceză, care încheia fiecare seară la capul patului ei, citindu-i din cărți de toate felurile, de la *Eneida* lui Virgiliu până la *Comoara din insulă.*

Când mama lor era ocupată cu alte treburi, ei se întâlneau în camera de lucru scoasă din uz de la capătul holului, unde erau rafturi de cărți din podea până-n tavan pe toate laturile și câteva fotolii mari, deteriorate. Și asta era o parte din antrenamentul lor, i-a spus Jesse, și citeau împreună. Grace n-a știut niciodată exact de ce Jesse era atât de bun cu ea. S-a gândit că probabil înțelesese de la bun început că el și Grace

erau singurii aliați adevărați unul pentru celălalt și că supraviețuirea unuia depindea de celălalt. Separați, ar fi putut cădea în același abis care o înghițise pe mama lor; împreună puteau chiar prospera.

Când Grace a împlinit zece ani, Jesse a convins-o pe mama lui să-i îngăduie, în sfârșit, să primească și el o rună. Era nedrept, a zis, să trăiască în Idris fără măcar o rună a Vederii. Se știa că oricine care locuia în Idris era dăruit cu Vederea și putea fi chiar periculos pentru el să nu fie. Mama lui se cam codea, dar a cedat. Doi Frați Tăcuți au venit. Grace abia își mai amintea de ceremonia runei sale și când a văzut personajele cu cicatrice plutind fără zgomot pe holurile întunecoase ale Conacului Blackthorn i s-a făcut pielea de găină. Dar și-a adunat curajul și a stat cu Jesse când un Frate Tăcut a scrijelit runa Vederii pe dosul mâinii lui drepte. A fost lângă el și l-a văzut ridicându-și mâna, privind-o cu uimire, și apoi mulțumindu-le fierbinte Fraților Tăcuți.

Și a fost cu el și în noaptea aceea ca să-l vadă murind.

3

AMAR ȘI DULCE

Ei bine, da, se poate să fi fost ademenit,
De vreo cochetărie amăgit.
Dar, dacă Maud n-ar fi mințit,
Ci sufletu-i pe chip sta oglindit,
Și-n zâmbetu-i curat
Aș fi aflat tot ce-am visat,
Atuncea lumea n-ar mai fi atât de-amară,
Căci un surâs mi-ar face-o dulce povară.

Alfred, Lord Tennyson, „Maud"

„NU TREBUIE SĂ TE CĂSĂTOREȘTI CU UN BĂRBAT CARE NU TE IUBEȘTE."

Vocea femeii elf răsuna în mintea Cordeliei când s-a întors cu fața spre oglinda din dormitorul său. Părea aproape o stafie în ochii ei, în pofida auriului viu al rochiei sale – un spirit plutitor, ancorat în realitatea asta de o panglică subțire. Nu *ea* era cea pe cale să se căsătorească cu un bărbat care nu o iubea. Ziua aceasta nu putea fi ultima oară în care ședea în dormitorul ăsta, trezită din somn sub același acoperiș cu mama și fratele ei, uitându-se pe fereastră la șirul caselor din South Kensington, palide în soarele iernii. Viața ei nu putea fi gata să se schimbe atât de mult la numai șaptesprezece ani.

— *Doktare zibaye man.* Frumoasa mea fiică, a spus mama ei, cuprinzând-o cu brațele din spate într-o îmbrățișare incomodă, cu grijă pentru pântecele ei rotunjit.

Cordelia a privit la amândouă în oglindă: forma asemănătoare a mâinilor, a gurilor. Purta un lănțișor de aur care făcuse parte din zestrea mamei sale. Pielea ei era cu câteva tonuri mai deschisă decât a mamei sale, dar ochii lor erau la fel de negri. Și când oare devenise ea mai înaltă decât Sona?

Sona a țâțâit. O șuviță de păr scăpase din bentița de aur cu pietre scumpe care încercuia capul Cordeliei; ea a ridicat mâna să i-o prindă la loc.

— Layla, *azizam*. Pari îngrijorată.

Cordelia a oftat încetișor. Nici nu-și putea închipui reacția Sonei dacă i-ar fi spus adevărul.

— Nu-i nimic, doar că e o mare schimbare, *Mâmân*. Să plec din casa aceasta – și să nu mă întorc la Cirenworth, ci să mă duc într-o casă cu totul străină...

— Layla, a zis Sona. Nu te frământa! E întotdeauna dificil să faci față unei schimbări. Când m-am căsătorit eu cu tatăl tău, am fost îngrozitor de emoționată. Și toți ceilalți nu vorbeau decât despre cât de norocoasă eram, pentru că el era eroul curajos care îl ucisese pe demonul Yanluo. Dar mama m-a luat deoparte și mi-a spus: „Este într-adevăr foarte curajos, dar tu nu trebuie să-ți uiți propriul eroism. Așa că totul o să fie bine. Numai să nu uiți de propriul eroism."

Cuvintele acestea au făcut-o pe Cordelia să tresară. Sona rareori pomenea despre familia ei, altfel decât ca despre un ideal de eroism – o familie a cărei ascendență se întindea până departe, la vânătorii de umbre din Persia. Cordelia știa că bunicii ei nu mai trăiau – muriseră înainte să se nască ea –, dar mai erau mătuși și unchi și veri în Teheran. Sona rareori vorbea despre ei și nu-i invitase la nunta Cordeliei cu James, spunând că ar fi fost nepoliticos să-i pună să călătorească atât de departe, căci ei nu aveau încredere în Portaluri.

Era de parcă atunci când se căsătorise cu Elias se separase complet de viața ei de dinainte, iar acum Risa era cea mai apropiată legătură cu familia ei persană. Izolarea Sonei nu era singurul lucru care o tulbura pe Cordelia. Elias, la urma urmei, nu mai fusese un erou curajos de mulți ani. Ce gândea Sona despre asta? Ce părere avea despre eroismul

ei, lăsat la o parte pentru creșterea copiilor și veșnicele drumuri, fără să se stabilească niciodată într-un loc, din pricina „sănătății" soțului ei?

— Sona *khanoom*! a spus Risa, apărând deodată în prag. A venit el, a continuat ea, aruncând o privire grăbită peste umăr. Tocmai acum... fără niciun avertisment...

— Alastair! Cordelia! a tunat o voce familiară de la parter. Sona, dragostea mea!

Sona a pălit și s-a sprijinit cu o mână de perete să-și mențină echilibrul.

— Elias?

— E *bâbâ*?

Cordelia și-a ridicat poalele grele ale rochiei și a dat fuga în hol. Risa deja cobora spre parter, cu o expresie prevestitoare de furtună. Elias a trecut pe lângă ea fără să-i arunce nicio privire, suind în fugă treptele cu un zâmbet pe față și o mână pe stâlpul scării în spirală.

Cordelia s-a oprit ca trăsnită. Un val de bucurie o străbătuse când auzise vocea tatălui ei, dar acum – acum nu se putea mișca, iar mama ei a trecut grăbită pe lângă ea să-l îmbrățișeze pe Elias. Cordelia s-a simțit ciudat de departe, în timp ce tatăl ei a îmbrățișat-o și a sărutat-o pe mama ei, apoi s-a dat înapoi ca să-și așeze o mână pe pântecele său bombat.

Sona și-a plecat capul, vorbindu-i lui Elias încetișor și rapid. Deși el zâmbea, părea epuizat, cute adânci îi brăzdau fața și tuleie cărunte îi crescuseră în petice pe maxilar. Costumul îi era zdrențuit, de parcă îl purtase în fiecare zi de când fusese luat de acasă.

Elias și-a deschis brațele.

— Cordelia! a spus.

Ea s-a smuls din paralizie. În clipa următoare, era în îmbrățișarea tatei și senzația familiară, zgâriatul aspru al bărbii nerase când a sărutat-o pe frunte a liniștit-o în pofida tuturor celorlalte.

— *Bâbâ*, a zis ea, lăsându-și capul pe spate ca să-l privească în ochi. Părea atât de *bătrân*!

— Unde ai fost? Ne-am făcut atâtea griji!

Mirosul hainelor și al părului său – de fum, ca de tutun – era de asemenea familiar. Sau se simțea un iz de putred dedesubt? Mirosea oare și a alcool sau își imagina ea?

Elias a ținut-o la un braț distanță.

— Apreciez primirea făcută, draga mea. S-a uitat la ea din cap până-n picioare, cu o sclipire în ochi, și a adăugat: Deși nu era nevoie să te gătești atâta doar pentru mine.

Cordelia a râs și a gândit: *Tata s-a întors. O să fie la nunta mea. Asta contează.*

— Este rochia mea de nuntă..., a început să-i spună, exact când Elias a întrerupt-o cu un zâmbet.

— Știu, copilă. De aceea m-am întors astăzi. Nici prin gând nu mi-ar fi dat să lipsesc de la căsătoria ta.

— Și atunci de ce nu te-ai întors când ai fost eliberat din Basilias?

S-au întors cu toții și l-au văzut pe Alastair, care tocmai ieșise din camera lui. În mod evident, se întrerupsese din îmbrăcatul pentru ceremonie – manșetele nu-i erau prinse și nu-și pusese încă haina. Purta o vestă neagră, brodată cu rune aurii de Dragoste, Bucurie și Uniune, dar expresia nu-i era câtuși de puțin sărbătorească.

— Știm că ai fost eliberat acum o săptămână, tată. Dacă te-ai fi întors mai devreme, ai fi scutit-o pe mama de-o sumedenie de gânduri negre. Ca și pe Layla.

Elias s-a uitat la fiul lui. Nu a întins brațele spre el cum o făcuse pentru Cordelia, dar vocea îi era încărcată de emoție când a vorbit.

— Vino să mă saluți, Esfandiyār! a zis el.

Acesta era al doilea nume al lui Alastair. Esfandiyār era un mare erou din *Shahnameh*, o carte persană a regilor antici mitici care puteau lega orice demon cu un lanț vrăjit. Alastair adora să asculte povești din *Shahnameh* când era mic; el și Cordelia se ghemuiau în fața focului cu Elias, care le citea.

Dar asta fusese demult. Acum, Alastair nu făcea nicio mișcare, iar Elias a început să se încrunte.

— Da, m-au eliberat acum câteva zile, a spus el. Dar înainte să mă întorc, am fost în ținutul sălbatic din Franța, la vest de Idris.

— Ca penitență? a întrebat Alastair, cu vocea tăioasă ca briciul.

— Ca să-i aduc Cordeliei darul de nuntă, a spus Elias. *Risa!* a strigat el, în josul scării.

— Oh, nu, putem să facem schimb de daruri mai târziu! a protestat Cordelia. Când o să le deschid împreună cu James.

Putea simți tensiunea crescând, o vedea pe mama ei privind neliniștită de la fiul la soțul ei și înapoi.

— Risa! a strigat Elias din nou. Poți să aduci cutia aceea lunguiață de lemn din lucrurile mele? Și astea-s prostii, i-a spus el Cordeliei. Nu e un dar de casă nouă. E un dar pentru *tine*.

Risa a apărut curând cu cutia ținută în echilibru pe un umăr și cu o expresie amenințătoare pe față. Ignorându-i încruntătura, Elias a luat cutia de la ea și a întors-o, oferindu-i-o Cordeliei. Ea s-a uitat la Alastair, sprijinit de perete, și și-a ridicat sprâncenele, parcă întrebându-l ce ar trebui să facă. El a ridicat din umeri. Ea ar fi vrut să-l zgâlțâie puțin: Ce l-ar costa dacă s-ar preface că e fericit?

Și-a întors din nou atenția spre tatăl ei, care ținea cutia, și a deschis încuietorile de aramă, ridicând capacul.

A icnit.

Așezată pe o pernuță de catifea albastră era o teacă de sabie – una dintre cele mai frumoase pe care le văzuse vreodată Cordelia, demnă de a fi expusă într-un muzeu. Era făurită din oțel superior, la fel de strălucitor ca argintul, cu incrustații complicate de aur și gravată cu modele delicate de păsări, de frunze și de vițe. Uitându-se mai îndeaproape, a putut zări rune mici, ca niște fluturi printre frunze.

— Singurul dar demn de fiica mea, a spus Elias, este darul demn de sabia care a ales-o pe ea.

— De unde a venit? a întrebat Cordelia.

Fără voia ei, se simțea mișcată. Când Alastair îi povestise despre numeroasele ocazii în care fusese nevoit să-și salveze tatăl – și pe el însuși, pe Cordelia și pe mama lor – de consecințele băutului său... ea fusese foarte furioasă. Cum putea tatăl ei să fie atât de egoist, atât de indiferent la nevoile familiei lui?

Dar, în același timp, fusese prezent pentru ea de multe ori, ajutând-o să se cațăre în copaci, să se antreneze, învățând-o semnificația Cortanei și responsabilitatea ce-i revenea persoanei care o mânuia. Iar el venise la ea astăzi, în ziua nunții ei, și îi adusese acest dar. Ar fi atât de greșit să creadă că intențiile lui sunt bune?

— Poporul elfilor din nordul Franței e faimos pentru măiestria sa, a zis Elias. Se spune că această teacă a fost făcută de însăși Melusine. Am știut că trebuia să fie a ta. Nădăjduiesc că o vei accepta ca pe o mărturie a dragostei mele, copilă, și ca pe o făgăduială că o să mă port mai bine.

Sona a zâmbit tremurător. Elias a așezat cu grijă cutia pe masa din hol.

— Mulțumesc, tată! a spus Cordelia, luându-l în brațe.

În timp ce el o strângea tare, cu coada ochiului ea a surprins o mișcare și, ridicându-și capul, l-a văzut pe Alastair întorcându-se în camera lui fără niciun cuvânt.

Blestemata de brățară era în continuare la încheietura lui, s-a gândit James, când se plimba în sus și-n jos pe covorul din dormitorul lui. Ar fi trebuit să o scoată de câteva zile. De fapt, era foarte sigur că *încercase* s-o dea jos, dar încuietoarea i se blocase.

Era la jumătatea drumului spre biroul lui în căutarea unui cuțit de corespondență pe care să-l folosească pentru a desface încuietoarea, când s-a surprins în oglindă. S-a oprit ca să se asigure că totul era în regulă; de dragul Cordeliei, trebuia să arate foarte bine.

Și-a netezit părul – zadarnic, căci i s-a ridicat imediat la loc – și a încheiat și ultimul nasture de la fracul lui din brocart auriu, pe care i-l făcuse croitorul tatălui său, un bătrân pe nume Lemuel Sykes.

S-a gândit la entuziasmul tatălui său când i-l prezentase pe James lui Lemuel: „Băiatul meu se însoară!" Sykes își mormăise mânios felicitările. Dată fiind cantitatea de păr din urechi, James bănuia că erau toate șansele să fie vârcolac, dar se gândise că e nepoliticos să întrebe. În orice caz, se dovedise că Will avusese dreptate să ignore purtarea respingătoare a lui Sykes și teama constantă că avea să cadă mort de bătrânețe chiar sub ochii lor. James s-a gândit că nu era cel mai bun judecător al propriei înfățișări, dar până și el era încântat de felul în care costumul lui, haina bogat împodobită cu auriu și celelalte îl făceau să pară *serios*. Ca un tânăr hotărât, care știe ce face. Dată fiind situația, avea nevoie chiar și de iluzia de încredere în sine.

Tocmai pornise din nou spre birou, când a auzit o bătaie în ușă. James a deschis și i-a văzut pe părinții lui, eleganți în veșmintele lor de gală. Ca și James, Will era îmbrăcat într-un frac și pantaloni negri, dar haina lui era croită dintr-o stofă de lână neagră ca abanosul. Tessa purta o rochie simplă, din catifea roz, împodobită cu perle mărunte. Amândoi aveau expresii grave.

Lui James i s-au tăiat picioarele.

— S-a întâmplat ceva?

Au aflat, s-a gândit el. *Despre faptul că eu am ars Conacul Blackthorn și Cordelia a intervenit să mă protejeze, despre falsitatea acestei căsătorii, menită să ne salveze pe amândoi.*

— Nu fi îngrijorat, a spus Will, liniștitor. Sunt niște vești proaspete.

Tessa a oftat.

— Will, îl îngrozești pe bietul băiat, a spus ea. Probabil crede că a rupt Cordelia logodna. *Nu* a făcut-o, a adăugat ea. Nimic de genul ăsta. Doar că... tatăl ei s-a întors.

— Elias e acasă?

James s-a dat la o parte, lăsându-i pe părinții lui să intre în cameră; coridoarele forfoteau de cameriste și lachei dând zor să pregătească locul, iar aceasta părea tipul de discuție de purtat în privat.

— Când s-a întors?

— Chiar în dimineața asta, se pare, a spus Will.

Erau trei fotolii așezate în apropiere de fereastră. James s-a instalat cu părinții lui acolo. Afară, crengile copacilor îmbrăcate cu dantelă de gheață sclipeau în vântul iernii. Razele soarelui palid se revărsau pe covor.

— După cum știi, Basilias l-a eliberat în urmă cu mai mult timp, dar el susține că a fost plecat să-i ia un dar de nuntă Cordeliei. De aceea și-a întârziat sosirea.

— Nu pare că l-ați crede, a spus James. Unde bănuiți că a fost?

Will și Tessa au schimbat o privire. Soarta lui Elias Carstairs devenise un subiect de bârfă în Conclav abia la o săptămână sau două după ce fusese trimis la Basilias ca să fie „însănătoșit". Cei mai mulți știau sau bănuiau că își găsise boala pe fundul unei sticle. Cordelia fusese

dureros de sinceră despre asta cu James: că ea nu știuse, cât fusese mică, de faptul că tatăl ei avea o problemă cu alcoolul și că spera că cei de la Basilias aveau să-l vindece, în aceeași măsură în care se temea că nu vor fi în stare.

Când Tessa a vorbit, cuvintele ei au fost prudente:

— Este tatăl Cordeliei, a spus ea. Trebuie să avem încredere că e sincer în ceea ce spune. Sona pare încântată să-l aibă acasă, iar Cordelia fără îndoială o să fie ușurată că e prezent la nunta ei.

— Adică sunt aici? a întrebat James, cu un spasm de îngrijorare. Cordelia și familia ei? Ea pare bine?

— A fost condusă pe furiș pe scara din spate, ca să nu fie văzută de nimeni, a spus Will. Părea... ei, chiar pufoasă și aurie, din câte am putut eu vedea.

— Zici că vorbești despre o budincă Yorkshire, a remarcat James, încruntat. Ar trebui să mă duc la ea? Să văd dacă are nevoie de mine?

— Nu cred. Cordelia e o fată isteață, curajoasă, descurcăreață, dar aici e vorba despre tatăl ei, a zis Tessa. Îmi închipui că subiectul e foarte sensibil, mai cu seamă când atât de multe persoane din Conclav sunt la curent cu el. Cel mai bun lucru pe care-l poți face e să stai alături de ea și alături de Elias. Să se înțeleagă bine că suntem încântați că e aici și că ăsta e un prilej fericit.

— Asta e o parte a îndatoririi de soț, a zis Will. Tu și Cordelia sunteți unul acum. Scopurile voastre, visurile voastre, toate vor fi împărtășite, ca și responsabilitățile. Din câte am înțeles, Elias și-a ascuns viciul mulți ani; dacă n-ar fi făcut-o, lucrurile ar fi putut fi foarte diferite. Pot să-ți dau un mic sfat conjugal?

— Nu te-ar opri nici caii sălbatici, a zis James.

Te rog, nu! a gândit el. *Ultimul lucru pe care-l vreau e să crezi că mariajul meu a dat greș din cauză că sfatul tău n-a fost bun.*

— Depinde, a spus Will. Ai acum la îndemână vreun cal sălbatic?

James a fost nevoit să zâmbească.

— Nu în clipa asta.

— Atunci, nu, a zis Will. Deci, uite: întotdeauna să-i spui Cordeliei ce simți. L-a privit pe James în ochi și a urmat: Poate să te temi de ceea

ce s-ar putea întâmpla dacă vorbești deschis. Poate să vrei să ascunzi unele lucruri din cauză că te temi să nu-i rănești pe ceilalți. Dar secretele nu fac decât să erodeze relațiile, Jamie. La fel și dragostea, prietenia – le slăbesc și le distrug până când, în cele din urmă, vei descoperi că ești amarnic de singur cu secretele pe care le-ai păstrat.

Tessa și-a așezat tăcută o mână peste a lui Will. James doar a dat din cap, simțind că i se face rău. *Secrete. Minciuni.* În clipa asta își mințea părinții – mințea pe toată lumea despre ceea ce simțea de fapt. Ce vor zice ei când el și Cordelia vor divorța peste un an de acum încolo? Cum avea să le explice? O imagine s-a ivit în mintea lui, a tatălui său tăind prin runele de căsătorie ale lui James cu o expresie devastată pe față.

Will părea pe cale să mai spună ceva, când un huruit și niște scrâșnete s-au auzit de afară: niște roți pe zăpadă și pe piatră. Cineva a strigat un salut. Începuseră să sosească primii oaspeți.

S-au ridicat toți trei, iar Will a întins mâna și și-a trecut-o ușor prin părul lui James.

— Ai nevoie să rămâi un moment singur? Ești chiar alb la față. Știi, e firesc să ai emoții înainte de un astfel de eveniment.

Îi datorez Cordeliei să-mi joc rolul mai bine de atât, s-a gândit James. Ciudat, gândul la Daisy i-a dat puteri: uita, uneori, că *Daisy* era cea cu care se căsătorea, Daisy cu râsul ei cristalin, cu atingerea ei blândă, familiară, cu surprinzătoarea ei tărie. Nu era vreo străină. Dacă n-ar fi fost gândul la cât de dezamăgiți aveau să fie părinții lui când totul avea să se destrame, ar fi putut fi chiar mulțumit.

— N-am nevoie, a spus el. Sunt doar surescitat, atâta tot.

Părinții lui au zâmbit, ușurați. Toți trei au pornit spre parter, prin Institutul strălucitor decorat. Will a deschis ușa, lăsând să pătrundă o rafală de cristale scânteietoare de gheață odată cu primii oaspeți, iar când James se pregătea să-i salute, și-a dat seama că încă mai purta brățara de la Grace. Ei bine, nu mai era timp s-o scoată. Cordelia avea să înțeleagă.

James era în toiul salutărilor de întâmpinare a ceea ce păreau să fie toți vânătorii de umbre din Londra (și un mare număr din alte părți), când a zărit-o pe Lucie apărând în celălalt capăt al încăperii.

S-a scuzat la șirul de oaspeți și s-a grăbit spre ea. Se mutaseră în ceea ce Tessa numea Sala Lungă, o cameră dreptunghiulară care despărțea intrarea de capelă. Prin ușile duble ale capelei, James a văzut că fusese transformată. Grinzile erau decorate cu ghirlande de crizanteme împletite cu grâu de iarnă și legate cu panglici aurii, iar intervalul dintre bănci până la altar era așternut cu petale de trandafir. Capetele șirurilor de bănci erau împodobite cu lujeri de crini cu miezul galben, narcise galbene și filimele, iar de tavan atârnau fâșii de catifea aurie, cusute cu desene de păsări și castele – simbolurile familiilor Herondale și Carstairs, unite. De o parte și de alta a altarului – *altarul unde tu o să stai, foarte curând,* a șoptit o voce în capul lui – erau așezate vaze uriașe de cristal care dădeau pe dinafară de și mai multe flori. Lumânările străluceau din fiecare nișă și de pe fiecare suprafață.

Mama lui și Sona plănuiseră totul, știa bine; cu adevărat se întrecuseră pe ele însele.

— Unde ai fost? a șoptit James, ajungând lângă sora lui.

Lucie purta o rochie de mătase ca piersica, cu șifon pe deasupra și cu panglici de satin auriu la mâneci. Medalionul de aur pe care-l îndrăgea sclipea la gâtul ei. James o întrebase înainte de unde îl are: Lucie îi spusese să nu se prostească, îl avea de multă vreme, și, într-adevăr, el își amintea cum i-l lipise lui de buze în noaptea în care fusese cât pe-aci să moară în Cimitirul Highgate. Pentru noroc, spusese ea după aceea.

— Matthew nu a ajuns încă și am salutat o mie de străini numai eu singur. Inclusiv pe soții Pangborn de la Institutul din Cornwall.

Lucie s-a strâmbat la el.

— Inclusiv pe Mâini Bătrâne Lipicioase?

James a rânjit la auzul poreclei pe care i-o dăduseră ei lui Albert Pangborn, care preluase conducerea Institutului din Cornwall de la Felix Blackthorn în 1850.

— Cred că tata mi-a cerut să-i spun „sir". *Și* să-i strâng mâna.

— Vai! Lucy l-a privit cu trufie. Eu, a spus ea, trebuie să fiu lângă Cordelia astăzi, James. Nu lângă tine. Sunt *suggenes* pentru ea. Se pregătește în camera mea.

— De ce nu mă pot pregăti și eu în pace? s-a întrebat James – în mod rezonabil, credea el.

— Pentru că tu nu ești mireasa, a răspuns Lucie. Tu ești mirele. Și când o vezi pentru prima oară, în capelă, în rochia ei de nuntă, trebuie să fie magic.

Rămaseră tăcuți pentru un moment. Lucie știa foarte bine adevărul, dar avea o linie încăpățânată a gurii care îl făcea pe James să suspecteze că acum nu era momentul să-i atragă atenția că nu e genul ăla de nuntă.

— Cine a aprins toate lumânările? a întrebat James. Trebuie să fi durat o oră.

Lucie se strecurase prin mulțime în capelă și se uita în jur.

— Pe bune, James! Nu e lucrul la care ar trebui să te gândești în clipa asta. Presupun că ar putea fi opera lui Magnus; a fost de mare ajutor. Lucie a ieșit din capelă, ținând un pumn plin de trandafiri galbeni și zicând: Bun, totul e în ordine! Mult noroc, James! Trebuie să mă întorc la Daisy. A aruncat o privire în spatele lui și s-a luminat la față. Oh, uite, au venit Thomas și Christopher! Matthew nu poate fi prea departe.

James a pornit să străbată încăperea spre prietenii lui, dar a fost interceptat de un vârtej de mătuși și de unchi – mătușa Cecily și soțul ei, Gabriel Lightwood; Gideon, fratele lui Gabriel, și soția lui, Sophie, iar, împreună cu ei, o femeie pe care n-o cunoștea.

Gideon l-a bătut pe James pe umăr.

— James! Arăți splendid.

— Ce haină minunată! a zis și Gabriel. Fiica mea te-a ajutat s-o găsești?

— Din păcate, n-a fost opera Annei, a spus James, aranjându-și manșetele. Tata m-a dus la un croitor bătrân – care n-a putut să înțeleagă pentru nimic în lume de ce voiam o haină aurie și nu de o culoare mai de gentleman, ca de pildă negru sau gri.

— Vânătorii de umbre nu se căsătoresc în gri, a spus Cecily, cu ochii sclipind. Iar Will îl folosește pe croitorul acela de atât de multă vreme, încât am început să mă întreb dacă nu cumva a pierdut la cărți jucând cu el. Ai cunoscut-o pe Filomena?

James s-a uitat la femeia care stătea lângă unchii lui. Era probabil de vârsta Annei, cu un păr negru și moale, prins la ceafă. Buzele îi erau foarte roșii, ochii, negri și cu pleoape grele. Ea s-a uitat la el și i-a zâmbit.

— N-am avut plăcerea, a spus James.

— Pe Înger, unde mi-e buna-cuviință? a spus Gabriel, clătinând din cap. James, dă-mi voie să ți-o prezint pe Filomena di Angelo. Tocmai a sosit de la Roma, în anul ei de călătorie.

— Tu ești mirele? a întrebat Filomena, într-o engleză cu accent puternic. Ce pierdere! Ești foarte frumos.

— Ei bine, știi cum se spune, a răspuns James. Toți bărbații buni sunt fie însurați, fie Frați Tăcuți.

Cecily a izbucnit în râs. James a fost scutit de continuarea conversației de apariția bruscă lui Charles Fairchild, care i-a întrerupt exclamând tare:

— Felicitări! Apoi l-a bătut entuziasmat pe James pe spate și l-a întrebat: L-ai văzut de curând pe vreunul dintre părinții tăi?

Din fericire, a apărut Will, căci probabil zărise din capătul celălalt al încăperii părul roșu-aprins al lui Charles.

— Charles, a spus el. Ne căutai?

— Voiam să vorbesc cu tine despre Paris, a început Charles și l-a tras pe Will deoparte ca să-i vorbească pe un ton jos, dar insistent.

Soții Lightwood începuseră o discuție cu Filomena despre lunga absență a demonilor din Londra și supărarea Conclavului că numărul acestora crescuse din nou acum, necesitând patrule de noapte. Simțind că n-ar fi putut contribui prea mult la conversație, James s-a întors, cu intenția de a-l căuta pe Matthew.

Chiar în fața lui, stând ca o stafie lângă un perete din apropiere, era Grace.

Prin mintea lui James au fulgerat versurile lui Tennyson. *Inima mea ar auzi-o și ar bate, chiar de-ar fi pământ într-un pat de pământ.*

Nu-și putea aminti ce mai urma în poem după asta, doar visarea poetului la fata pe care o iubise și care pășea peste mormântul lui.

În afară de petrecerile Enclavei, unde o văzuse de departe și nu se apropiase de ea, trecuseră luni de când James n-o mai întâlnise pe

Grace. Cu siguranță trecuse multă vreme de când îi vorbise ultima oară. Își ținuse promisiunea. Fără nicio comunicare cu Grace. Fără contact.

Dacă sperase că asta avea să schimbe felul în care se simțea, în clipa asta a înțeles că nu reușise. Purta o rochie cenușie ca norii, aceeași culoare ca a ochilor ei, iar în obraji avea câteva pete de culoare, ca niște picături de sânge colorând un vin pal. Era frumoasă ca zorii care apar fără culoare, ca o fâșie de mare cenușie nepătată de valuri sau de pete albe de spumă. I-a umplut vederea ca o lampă ce face să pălească stelele.

Cumva, a prins-o de încheietură; a tras-o în spatele unui stâlp, ascunși vederii celorlalți oaspeți.

— Grace, a spus el. N-am știut dacă o să vii.

— N-am găsit nicio scuză rezonabilă să stau deoparte.

Totul la ea – felul în care arăta, sunetul limpede al vocii, încheietura subțire a mâinii ei în strânsoarea lui – îl săgeta dureros.

— Charles se aștepta să-l însoțesc.

I-a dat drumul la mână, privind în jur grăbit. Singura persoană din apropiere era o cameristă pistruiată, care s-a îndepărtat, stânjenită. James n-a recunoscut-o, dar, de fapt, nu-i cunoștea pe majoritatea servitorilor din Institut de astăzi; fuseseră aduși de Bridget ca să ajute la nuntă.

— Preferam să nu fi venit.

— Știu. Ea și-a mușcat buza înainte să continue: Dar trebuie să vorbesc cu tine între patru ochi înainte de ceremonie. *Trebuie.* E important.

James știa că ar trebui să refuze.

— Salonul, a zis repede, mai înainte ca rațiunea lui să aibă vreun cuvânt de spus. Peste zece minute.

— Ba *nu,* nicidecum.

Era Matthew – James a ridicat capul, surprins. Cum oare îi găsise *suggenes*-ul lui habar n-avea, dar îi găsise. Se uita mânios la amândoi ca o bufniță care fusese jignită mortal de o altă bufniță.

— Grace Blackthorn, este *ziua căsătoriei* lui James. Lasă-l în pace!

Grace n-a părut deloc intimidată.

— O să părăsesc compania lui James dacă o să-mi ceară el, nu dacă o să-mi ceri tu, a răspuns ea. Nu-ți sunt datoare cu nimic.

— Nu cred că-i adevărat, a spus Matthew. Dacă nu pentru altceva, atunci îmi datorezi măcar suferința prin care l-ai făcut să treacă pe *parabatai*-ul meu.

— Ah, da, a replicat Grace, pe un ton vesel, zeflemitor, tu îi resimți suferința, nu-i așa? Dacă inima lui e frântă, se frânge și a ta? Dar el simte același lucru pe care-l simți tu? Pentru că-mi dau seama cât de jenant ar fi.

— Grace, a spus James. Destul!

Ea a părut uluită; el s-a gândit că era ceva nou că îi vorbise aspru.

— N-am vrut niciodată să te rănesc, James.

— Știu, a spus James încet și l-a văzut pe Matthew clătinând din cap, cu obrajii aprinși de mânie.

— *Peste zece minute*, a murmurat Grace, îndepărtându-se; a traversat încăperea și s-a întors la Charles.

Matthew încă mai clocotea. Era îmbrăcat splendid, într-un frac lung peste o uimitoare vestă de brocart de nivelul magnificenței lui Magnus Bane, brodată cu o spectaculoasă scenă de bătălie. La gât avea o cravată lucioasă de mătase care părea țesută din aur pur. Dar efectul era cumva stricat de părul lui ciufulit și expresia furioasă.

— Ce-a vrut *ea* de la tine?

— Felicitări și ție de ziua căsătoriei tale! a spus James, apoi a oftat. Scuze! Știu de ce ești îngrijorat. A spus că trebuie să-mi vorbească înainte de ceremonie, atâta tot.

— Refuză! i-a cerut Matthew. Indiferent ce are de spus, o să te rănească. Asta e tot ce face ea de fiecare dată.

— Math, a spus James cu blândețe, și ea e rănită. Asta nu e vina ei. E vina mea, dacă e să fie a cuiva.

— Ca să se simtă rănită ar trebui să aibă sentimente, a început Matthew, dar văzând fața lui James și-a înghițit vizibil restul vorbelor.

— Poate că dacă ai ajunge s-o cunoști mai bine..., a zis James.

Matthew a părut pentru o clipă sincer derutat.

— Nu cred că am vorbit vreodată numai cu ea, a recunoscut el. Sau, dacă am făcut-o, nu-mi amintesc. A oftat. Prea bine, a spus. Ca *suggenes* al tău, este de datoria mea să te ajut. O să-mi păstrez părerea pentru mine. Îmi dau seama că ai nevoie de orice altceva decât de asta.

— Mulțumesc!

James și-a așezat palma pe pieptul lui Matthew și l-a descoperit surprinzător de dur și de metalic. A bătut ușurel cu degetele în reverul lui Matthew. Cu un zâmbet șiret, Matthew a băgat mâna în frac și James a zărit sclipirea sticluței lui de argint.

— Curajul bețivului, a spus Matthew.

— Eu sunt cel care ar trebui să am nevoie de așa ceva, nu? a zis James, dezinvolt.

Spera că Matthew n-avea să bea prea mult înainte de ceremonie, dar avea destulă minte cât să nu i-o spună. Uneori, se simțea stupid că își făcea griji – Anna era faimoasă pentru petrecerile ei cu absint, și cu toții beau pe întrecute la Taverna Diavolului. Totuși...

Dar dacă i-ar fi pomenit de alcool lui Matthew, s-ar fi ales doar cu o remarcă nepăsătoare și o privire opacă dacă ar fi insistat. În loc de asta, a zâmbit și și-a retras mâna.

— Ei bine, ca *suggenes* al meu, încearcă să-l atragi pe Inchizitorul Bridgestock într-o conversație, vrei? Cred că moare de poftă să-mi împărtășească niște sfaturi bărbătești și nu sunt sigur că-mi pot păstra fața serioasă.

Vocile din jurul lui Grace începuseră să se amestece într-un vuiet neplăcut. Ascultase cu jumătate de ureche conversația lui Charles cu părinții lui James – cea despre vampiri – și privise limbile pendulei de pe perete târându-se încet.

A așteptat fix nouă minute. Când acestea au trecut, i-a șoptit lui Charles:

— Mă scuzi un moment – văd că a sosit familia Wentworth și ar trebui s-o salut pe Rosamund.

Charles a dat din cap neatent și s-a întors la conversația cu Will Herondale. Nu că pe Grace ar fi deranjat-o. Era mai bine că el era distrat, căci nu pentru devotamentul față de ea îl alesese.

S-a strecurat prin mulțimea oaspeților la nuntă, îndreptându-se spre scările care duceau în partea centrală a Institutului. Îi făcea bine să fie departe de gălăgie. Majoritatea membrilor Enclavei din Londra

se uitau ciudat la Grace, cu excepția soților Lightwood, iar atenția lor prietenească era chiar mai greu de suportat decât privirile piezișe.

Gideon și Sophie Lightwood îi ofereau o cameră în casa lor practic ori de câte ori o vedeau, spunând că, în calitate de nepoată a lor și verișoară a lui Thomas și a Eugeniei, era întotdeauna binevenită. Cecily și Gabriel Lightwood îi făcuseră aceeași ofertă, deși nu erau la fel de înclinați să i-o repete ca Gideon și soția lui. În ceea ce o privea pe Grace, nu simțea niciun fel de relație cu vreunul dintre ei. Presupunea că e din cauza Tatianei. Ea își descrisese frații ca pe niște monștri, deși se părea că sunt niște oameni cu totul obișnuiți.

Obișnuiți cum erau, n-ar fi putut fi niciodată făcuți să înțeleagă că pentru Grace să locuiască la unchii ei ar fi însemnat cea mai mare trădare față de mama ei la care se putea gândi. Iar Grace nu credea nicio clipă că Tatiana avea să rămână în Citadela de Diamant pentru totdeauna, indiferent de decizia Conclavului. Avea să găsească ea o cale să iasă, în cele din urmă, și pentru care urma să plătească scump.

Ajungând la următorul etaj, Grace a auzit pași în spatele ei și s-a întors – James, probabil, prinzând-o din urmă? Dar era Lucie, ducând un buchet de flori galbene. Medalionul Blackthorn – medalionul lui Jesse – sclipea la gâtul ei; Lucie întotdeauna îl purta cu partea gravată la interior, cu coroana de spini grăitoare ascunsă cu grijă. Dar Grace știa adevărul.

— Grace? a exclamat Lucie, surprinsă.

O întâlnire accidentală, dar probabil una oportună, a gândit Grace. Întotdeauna se temea să-i trimită mesaje lui Lucie, ca să nu-i fie interceptate. Mai bine să-i vorbească în persoană.

— Lucie, a spus ea. Voiai să consulți un magician despre... proiectul nostru. Ce zici de Malcolm Fade?

Florile au săltat în mâinile lui Lucie, care a dat din cap cu entuziasm.

— Oh, da! E destul de ușor de găsit – își face veacul la Hell Ruelle – și Enclava are încredere în el. Dar crezi că o să vrea să ne ajute în... treaba asta aparte?

— În mod normal, probabil că nu, a spus Grace. Dar cred că știu ceva care l-ar putea convinge să ne ajute.

— Doamne, ce anume? Lucie părea intrigată, dar mai înainte să poată insista să afle, o voce de la capătul holului i-a strigat numele. Va trebui să-mi spui mai târziu, a zis ea și s-a repezit în direcția pregătirilor de nuntă, cu florile fluturând ca niște fanioane galbene.

Excelent! și-a spus Grace. Cu puțin noroc, o să împuște doi iepuri dintr-o lovitură în această mică aventură. Era ciudată treaba asta cu Lucie – ciudat să se trezească într-un parteneriat cu cineva pe care nu-l putea influența sau controla. Dar o făcea pentru Jesse. Ar fi făcut orice pentru el.

A fost simplu să găsească salonul. Era încăperea în care, în urmă cu patru luni, Grace își luase brățara de argint înapoi de la James și îi spusese că nu avea să se mărite cu el. Fusese vară pe atunci, iar acum vălătuci de nea treceau ca stafiile prin fața ferestrelor. Altminteri, nu se schimbaseră prea multe: același tapet înflorat, aceeași canapea de velur și fotolii înalte, mirosul slab de cerneală și de hârtie de corespondență.

Ziua aceea i-a revenit brusc în memorie, prea clar. Expresia îndurerată de pe fața lui James. Lucrurile pe care el i le spusese.

Știa că ar fi trebuit să simtă plăcere făcându-l să sufere. Poate că asta ar fi simțit mama ei, dar nu și ea. Ani de-a rândul trăise cu dragostea lui James apăsând-o ca o povară pe umeri. Se gândea la ea ca la niște lanțuri – lanțuri de fier care îl legau de ea. „Cei din familia Herondale sunt făcuți să iubească", spusese mama ei. „Dau tot ce au și nu ascund nimic."

Ea nu-l iubea. Știa că e frumos – îl privise cum crescuse până devenise cel de acum, în fiecare vară, ca și cum ar fi privit un tablou de Rossetti transformându-se dintr-o schiță într-o imagine splendidă, vie – dar ce conta? Se părea că mamei sale nu-i trecuse niciodată prin minte – și n-ar fi contat pentru ea nici dacă i-ar fi trecut – că, întocmai cum era un chin să iubești, putea fi un chin și *să fii* iubită. Să fii iubită și să știi că iubirea asta nu e adevărată.

Încercase să-l elibereze din lanțuri o dată înainte, chiar în salonul ăsta. Văzuse cum se uita el la Cordelia și înțelesese: lanțurile aveau să se rupă și el avea s-o urască. Mai bine să-l lase liber, în timp ce mama ei dormea. Mai bine să facă o faptă ce nu s-ar fi putut repara.

Relația noastră este imposibilă, James.

Se gândise că mama ei n-ar fi putut face nimic. Se înșelase, atunci. Și probabil că se înșela și acum, când încerca din nou – dar trecuseră patru luni. Patru luni în care ea nu se apropiase de James, abia dacă îi vorbise și nu sosise niciun mesaj de la mama ei. Cu fiecare săptămână care trecea, speranța îi crescuse în inimă: Sigur uitase de ea? Dacă avea să-i spună adevărul lui James – ei bine, sigur o asemenea putere nu putea avea efect dacă persoana era avertizată?

Un zgomot la ușă. Grace s-a întors iute. Se aștepta să-l vadă pe James, dar era tânăra cameristă pe care o văzuse la parter, cea cu părul șaten-deschis și pistrui pe nas. Fata avea o măturică și un făraș. S-a uitat la Grace surprinsă, fără îndoială întrebându-se cum de reușise să se rătăcească de la petrecere.

— Vă pot ajuta, domnișoară?

Grace a încercat să nu se încrunte.

— Sperasem să găsesc biblioteca.

Fata a înaintat spre Grace. Acum, că era mai aproape, Grace putea vedea că are un zâmbet ciudat, încremenit pe buze.

— Te-ai rătăcit, deci, nu-i așa?

Tulburată, Grace a început să se retragă spre ușă.

— Deloc. O să mă întorc acum la petrecere.

— Oh, *Grace!*

Măturica atârna într-un unghi nefiresc, și-a dat Grace seama. De parcă era ceva în neregulă cu mâna fetei. Ochii ei se holbau, fără să vadă.

— Oh, *chiar* te-ai rătăcit, draga mea! Dar nu-i nimic, am venit să te găsesc.

Grace a pornit spre ușă, dar camerista a fost mai rapidă. S-a repezit între Grace și ieșire.

— Nu mă recunoști, scumpo?

Camerista a chicotit, un sunet care zgâria urechile ca un pian dezacordat, discordant și straniu de gol.

Patru luni. *Patru luni.* Grace a înghițit fierea ce i se ridicase în gât.

— Mama?

Camerista a chicotit din nou; buzele ei s-au mișcat desincronizat cu sunetele.

— Fiica mea. Ești chiar surprinsă să mă vezi? Trebuie să fi știut că doream să văd această zi de căsătorie.

— N-am știut că ai puterea să posezi oamenii, mamă, a spus Grace cu sfârșeală. Te ajută *el*?

— Da, a șoptit mama ei. Stăpânul nostru, care ți-a dat darul tău, a avut bunătatea să mă ajute să împrumut acest corp, deși mă îndoiesc că o să țină mult. I-a studiat mâinile tremurătoare ale cameristei cu un ochi critic înainte să continue: Ar fi putut trimite un demon eidolon, care-și schimbă forma, bineînțeles, sau pe oricare dintre ceilalți slujitori ai lui, dar el a dorit să mă ocup de asta personal. Nu vrea ca darul lui să fie irosit. Iar tu n-ai vrea să-l înfurii. Nu-i așa?

Darul lui. Puterea care îi îngăduia lui Grace să controleze mințile bărbaților, să-i determine să facă așa cum dorea ea. Numai bărbații, desigur – Tatiana nu s-ar fi gândit niciodată la femei ca având o putere sau influență care merita să fie coruptă.

— Nu, a răspuns Grace cu o voce ternă.

Era adevărul. Nu înfurii fără socoteală un demon atât de puternic.

— Dar dacă tu – și stăpânul tău – doreați să împiedicați căsătoria asta, ar fi trebuit să acționați mai devreme de atât.

Tatiana a pufnit batjocoritor.

— Am crezut că o să acționezi din proprie inițiativă. Se pare că a fost o prostie din partea mea. Ai știut cum să mă contactezi, cu *adamas*-ul, dar n-ai catadicsit s-o faci niciodată. Ca de obicei, dezamăgești.

— Mi-a fost frică, a spus Grace. Soții Bridgestock... el e Inchizitorul, mamă.

— A fost alegerea ta să locuiești în vizuina leilor. Cât despre căsătorie, contează prea puțin. Să-l faci pe Herondale să-și încalce jurămintele e o perspectivă încântătoare. O să se urască și mai tare pentru ceea ce i-a urzit puterea noastră.

Fața Tatianei s-a întins într-un rânjet ca un rictus; era înspăimântător, *greșit*, cumva, de parcă fața omenească pe care o împrumutase era gata să se desfacă de la încheieturi.

— Eu sunt mama ta, a spus ea. Nimeni pe lumea asta nu te cunoaște cum te cunosc eu.

Jesse, a gândit Grace, dar n-a spus nimic.

— Ți-am văzut expresia de pe față, mai devreme, la parter. Intenționai să-l eliberezi din nou, nu-i așa? Intenționai să mărturisești?

— N-are niciun rost, a spus Grace. Magia nu e destul de puternică. *Nu pot* să-l leg pentru totdeauna. O să vadă dincolo de ea, știi, dincolo de falsitate.

— Prostii! Tatiana a făcut un gest dezaprobator, încheietura cameristei fluturând moale. Nu înțelegi nimic din planul mai mare, fato. James Herondale este o piesă de pe o tablă de șah. Datoria ta este să-l ții în loc, nu să-i spui secrete pe care nu-i treaba lui să le cunoască.

— Dar n-o să facă ce spun eu...

— O să facă ceea ce avem noi nevoie să facă, dacă o să-ți supui tu voința întru aceasta. Contează doar să faci tu cum ți s-a spus.

Umerii i s-au smucit violent; Grace și-a amintit de poveștile pe care le auzise despre animale, încă vii, zvârcolindu-se în corpurile șerpilor care le înghițiseră.

— Iar dacă-ți trece prin minte să nu te supui, stăpânul nostru e pregătit să-ți taie orice cale de acces la Jesse. Corpul lui o să fie dus unde n-ai să-l mai vezi niciodată.

Groaza a străpuns-o pe Grace ca un pumnal. Demonul nu putea să știe, nu-i așa, ce plănuise ea, ce sperase să facă pentru a-și ajuta fratele?

— Nu poți, a șoptit ea. Nu poți să-l lași, mamă... sunt atât de aproape să-l ajut pe Jesse... n-ai să ne desparți...

Tatiana a râs; în clipa aceea, ușa s-a zgâlțâit în cadru. Fața cameristei s-a schimonosit; s-a cutremurat violent și s-a prăbușit la podea. Mătura și fărașul i-au zburat cât colo. Grace s-a repezit la ea când ușa s-a deschis de perete și cineva a zis:

— Domnișoară Blackthorn! Domnișoară Blackthorn, ce s-a întâmplat?

Era Christopher Lightwood, tocmai el. Grace îl știa în primul rând ca prietenul lui James; i se părea cel mai puțin periculos dintre cei trei.

— Nu știu, a spus ea înnebunită. A intrat adineauri și a leșinat în fața mea.

— James m-a trimis să-ți spun să te întorci în Sala Lungă.

Christopher a îngenuncheat și a lipit două degete de încheietura cameristei, luându-i pulsul. O ușoară cută de îngrijorare i s-a ivit între sprâncene. S-a ridicat iute în picioare.

— Așteaptă aici! Mă întorc imediat.

Grace n-a putut decât să se uite lung la camerista fără cunoștință – părea să respire, măcar, din fericire – și să aștepte. Peste câteva momente, Christopher s-a întors cu bucătăreasa casei Herondale, Bridget, și cu doi lachei.

Bridget, purtând o rochie neagră mucedă și o pălărie cu flori galbene artificiale așezată într-o parte, a îngenuncheat și i-a întors capul cameristei ca să-l examineze.

— Respiră normal. Și culoarea e bună. I-a aruncat o privire piezișă lui Grace, apoi a adăugat: Se preface, probabil, ca să scape de toată munca pe care a adus-o nunta asta.

— Încheietura ei dreaptă pare ruptă, probabil s-a rănit în cădere, a zis Christopher. Nu cred că se preface.

— Aș! a zis Bridget. Ei bine, o s-o ajutăm noi pe Edith, nu vă faceți griji. Voi doi întoarceți-vă la capelă! Ceremonia e pe cale să înceapă și tânărul stăpân o să vrea să fiți acolo.

Christopher a luat-o de braț pe Grace și a început s-o conducă afară din salon. În mod normal, Grace nu putea suferi să fie condusă, dar Christopher o făcea într-un mod blând, nu dominator.

— Ești bine? a întrebat-o el, când au ajuns la scări.

— M-am speriat, a spus Grace și bănuia că era destul de aproape de adevăr.

— Ai vreun mesaj pe care să i-l transmit lui James? a întrebat Christopher. Mi-a spus că vrei să stai de vorbă cu el, dar că nu e timp.

Ah, ce ironie! a gândit Grace. James, loialul și ascultătorul James, hotărâse să nu se întâlnească singur cu ea în salon, în cele din urmă. Totul fusese zadarnic.

— Voiam doar să-i urez o zi fericită, a spus ea. Apoi, după o clipă de ezitare, a adăugat mai încet: Și să-i spun să aibă grijă de mireasa lui. Dragostea e un lucru rar pe lumea asta, ca și adevărata prietenie. Atâta tot.

4

UN NUME BUN

Fie ca această căsătorie să fie un exemplu de compasiune,
O pecete de fericire, acum și pururi.
Fie ca această căsătorie să aibă o față corectă
și un nume bun,
O prevestire precum Luna
ce apare pe un cer senin și albastru.

Rumi, „Această căsătorie"[1]

JAMES STĂTEA LA ALTAR, UITÂNDU-SE PE DEASUPRA MULȚIMII ADUNATE. Se simțea un pic amețit să vadă băncile atât de pline cu oaspeții de nuntă – soții Wentworth și Bridgestock, soții Townsend și Baybrook, stând alături de oameni pe care abia îi cunoștea. Apoi erau părinții lui, în banca din față, ținându-se strâns de mână. Familia Cordeliei – Sona, într-o rochie de mătase ivorie, brodată cu fir de aur și de argint; Elias, arătând obosit și mult mai bătrân decât și-l amintea James. Alastair, cu fața arogantă și inscrutabilă ca întotdeauna. Mătușile și unchii lui James, strânși laolaltă. Henry, cu un zâmbet larg pe față, în scaunul lui de invalid tras lângă banca unde stătea Charles. Thomas și Anna, zâmbind încurajator.

Pretutindeni erau flori palide din Idris, împodobind în ghirlande culoarele dintre bănci și revărsându-se pe altar, parfumul lor delicat

[1] Traducere de Iulia Bontaș.

umplând capela. Încăperea sclipea în lumina aurie blândă a lumânărilor aprinse. James străbătuse culoarul spre altar cu mâna lui Matthew așezată ferm pe brațul lui. Matthew îi murmurase încontinuu câte ceva – comentarii scurte, amuzante, despre oaspeți și câteva cuvinte dezaprobatoare despre pălăria doamnei Bridgestock –, iar James se gândea acum ce norocos era să aibă un *parabatai* întotdeauna gata să-i stea alături. N-ar fi putut niciodată să cadă dacă îl avea pe Matthew care să-l susțină.

Ușile capelei s-au întredeschis – toată lumea a întors capul, dar nu era Cordelia; era Grace, escortată de Christopher. Ea s-a dus repede la banca lui Charles și s-a așezat lângă el, în timp ce Kit s-a grăbit să li se alăture lui Thomas și Annei.

James a simțit mâna lui Matthew strângându-l mai tare de braț.

— Bravo, Kit! a murmurat el.

James trebuia să aprobe. Își promisese că nu avea să mai petreacă un timp singur cu Grace, iar ziua căsătoriei lui nu părea să fie momentul potrivit să-și încalce promisiunea. Odată ce ea ieșise din Sala Lungă, nu-și mai putuse explica ce-l făcuse să accepte întâlnirea propusă de ea.

Matthew îi spusese să nu-și facă griji, că avea să-l trimită el pe Christopher s-o anunțe pe Grace că întâlnirea era anulată. Simțindu-se un pic vinovat, James se dedicase salutării oaspeților – vorbind cu Anna și cu Thomas, întâmpinând-o pe Ariadne, prezentându-l pe Matthew Filomenei și privind amuzat cum flirtau. În cele din urmă, apăruse Bridget, puțin întunecată la față, și ceruse ca și ultimii oaspeți să fie poftiți în capelă. Venise timpul pentru ceremonie.

James știa că la ceremoniile mundane era adeseori muzică și că uneori exista muzică și la căsătoriile vânătorilor de umbre, dar acum era o tăcere mormântală. Ai fi putut auzi și musca. Palmele îl furnicau de emoție.

Ușile s-au deschis din nou, larg de data asta. Lumânările au pâlpâit și oaspeții s-au întors să se uite. O ușoară exclamație a străbătut încăperea.

Mireasa era acolo.

Matthew s-a dat mai aproape de James și umerii lor s-au atins. James știa că și Matthew se uita fix; cu toții se uitau, totuși el se simțea

ca și când ar fi fost singur în capelă, singurul care privea când Cordelia a intrat, cu Lucie alături.

Daisy. Părea să ardă ca o torță. James știuse dintotdeauna că e frumoasă – *știuse dintotdeauna? Oare fusese un moment când își dăduse seama de asta?* –, totuși vederea ei l-a izbit. Era toată o flacără, toată căldură și lumină, de la trandafirii de mătase aurii împletiți în părul ei roșcat-închis, până la panglicile și mărgelele rochiei sale aurii. Mânerul Cortanei se ițea peste umărul stâng; curelele care o legau fuseseră lucrate din panglici groase de aur.

— Pe Înger, e tare curajoasă! l-a auzit pe Matthew murmurând și nu a putut decât să-i dea dreptate.

Practic, căsătoria asta se făcea pentru a corecta o teribilă încălcare a normelor sociale. Cordelia era o mireasă compromisă și, în ochii unora, era chiar o obrăznicie că venea la nunta ei în auriu complet, o mireasă de vânător de umbre în toată splendoarea ei, cu sabia la spate și capul sus.

Dacă era să-și exprime vreodată dezaprobarea cineva dintre cei mai bătrâni și mai căpoși membri ai Enclavei, acesta era momentul. Dar nu s-a auzit nimic – doar exclamații de apreciere și fața încântată a Sonei când Cordelia a făcut primul pas spre altar, spuma și aurul rochiei sale desfăcându-se o clipă pentru a lăsa vederii o botină de brocart auriu și ivoar.

Ceva a sunat dulce la urechea lui James. La început, a crezut că e vântul printre crengile înghețate de afară. Dar apoi a văzut-o pe Lucie zâmbind și uitându-se în spatele ei – era într-adevăr muzică, din ce în ce mai aproape, crescând în volum. Un sunet delicat și cristalin ca iarna, cu armonii de o dulce melancolie.

Glasul unei viori, răzbătând chiar și prin zidurile groase de piatră. Oaspeții s-au uitat în jur, tresărind. James s-a uitat la Matthew.

— Jem?

Matthew a încuviințat din cap și a arătat spre părinții lui James: Will și Tessa zâmbeau amândoi. Lui James i s-a părut că zărește lacrimi în ochii mamei lui, dar era normal să plângi la nunți.

— Părinții tăi l-au rugat să cânte. E afară, în curte. Nu vrea să intre... zice că un Frate Tăcut n-are ce căuta la nunți.

— Nu sunt sigur că e adevărat, a șoptit James, dar l-a acceptat ca pe ceea ce era: un dar de la omul care întotdeauna fusese ca un unchi pentru el.

Muzica s-a înălțat, splendidă precum Cordelia, la fel de pură și de mândră ca expresia de pe fața ei când a urcat lângă el la altar.

Cordelia nu se așteptase să se simtă atât de ciudat: extraordinar de prezentă și totodată de distantă, de parcă ar fi urmărit evenimentul dintr-un loc îndepărtat. Și-a văzut familia, l-a văzut pe Alastair uitându-se la ea și apoi mai în față, în primul șir de bănci, a văzut expresia de pe fața mamei sale. Nu se așteptase la parfumul florilor sau la muzica ce părea un covor desfășurat înaintea ei, îmboldind-o să străbată culoarul, urcând-o spre altar.

Și nu se așteptase la James. Nu se așteptase ca ochii lui să se ațintească asupra ei în clipa în care intrase în capelă, uitându-se la ea și la nimic altceva. Era destul de frumos cât să-i taie răsuflarea, cu haina de un auriu-întunecat de aceeași culoare cu ochii lui, cu părul ciufulit și negru ca pana corbului. El părea năuc, un pic uluit când a venit lângă el la altar, de parcă i se tăiase respirația.

Nu-l putea condamna. Știuseră amândoi că această zi avea să vină, dar realitatea era amețitoare.

Muzica viorii s-a domolit când Consulul s-a ridicat și s-a apropiat. Charlotte Fairchild și-a ocupat locul în spatele altarului. Zâmbea călduros, iar Cordelia a făcut un pas de lângă Lucie; James i-a luat mâinile și au stat față în față. Strângerea lui de mână era caldă și puternică, iar degetele, bătătorite. Și-a plecat capul; tot ce mai putea ea vedea era părul său negru, cârlionțat, care-i cădea pe pomeții colțuroși.

— Bun-venit tuturor!

Vocea poruncitoare a lui Charlotte a umplut încăperea. Lucie vibra de exaltare, practic săltând pe loc. Privirea lui Matthew a rătăcit prin mulțime, cu un mic zâmbet ironic în colțul gurii.

— În urmă cu douăzeci și trei de ani, i-am căsătorit pe Will și pe Tessa Herondale exact în capela aceasta. Ce mândră și ce recunoscătoare sunt să mă aflu aici, acum, pentru a-l căsători pe fiul lor, James, cu o fată a cărei familie este de asemenea aproape de inima mea, Cordelia Carstairs!

Charlotte și-a țintuit privirea asupra Cordeliei, care s-a simțit numaidecât stingherită. Cu siguranță Charlotte, dintre toți cei prezenți, avea să înțeleagă ce se întâmplă. Însă ea doar a zâmbit din nou și a spus:

— Ne-am adunat astăzi, Conclav și Enclavă, copiii Îngerului și cei pe care îi iubesc – a tăcut o clipă și Cordelia și-a dat seama, cu o oarecare surprindere, că Magnus Bane li se alăturase lui Will și Tessei printre oaspeți – ca să sărbătorim unirea vieților sub auspiciile lui Raziel. Noi, nefilimii, avem un drum singuratic și înalt prin viață. Povara pe care Raziel a așezat-o pe umerii noștri este una grea, așa cum am avut recent ocazia să ne reamintim.

Privirea ei s-a îndreptat o clipă spre Gideon și Sophie.

— Dar tot el ne-a dat și multe daruri cu care să ne compensăm responsabilitățile, a continuat Charlotte și acum privirea i s-a oprit cu tandrețe asupra soțului ei, Henry. El ne-a dat o formidabilă capacitate de a iubi. De a ne dărui inimile, de a le lăsa să fie umplute, din nou și din nou, cu dragostea ce ne binecuvântează pe toți. Să ne iubim unul pe celălalt înseamnă să ajungem cât mai aproape putem vreodată de a fi noi înșine îngeri!

Cordelia a simțit o ușoară strângere de mână. James își ridicase capul; se uita drept la ea și zâmbea încurajator. *Fii calmă!* a spus el din buze, și ea nu s-a putut abține și i-a zâmbit la rândul său.

— James Morgan Henry Herondale, a spus Charlotte. Bătut-ai tu străzile cetății până la străjile de pe ziduri și găsit-ai-o pe cea pe care sufletul tău o iubește?

Cordelia a auzit-o pe Lucie ținându-și răsuflarea. A mai respirat abia după ce James a răspuns cu glas limpede și neșovăitor, care a răsunat în toată capela.

— Da, a zis el, apoi a părut ușor surprins, ca și cum s-ar fi mirat de tăria propriei convingeri. Și n-am să-i mai dau drumul.

— Cordelia Katayoun Carstairs, a zis Charlotte. Bătut-ai tu străzile cetății până la străjile de pe ziduri și găsitu-l-ai pe cel pe care sufletul tău îl iubește?

Cordelia a șovăit. Mâinile lui James erau ferme și blânde peste ale ei; știa că el avea să fie întotdeauna astfel, blând și hotărât, bun și

serios. Inima o trăda bătându-i cu putere în piept. Nu fusese blând în Camera Șoaptelor. Nu fusese blând cu mâinile pe trupul ei și buzele peste ale ei. Acela fusese James pe care îl dorea, singura imagine de o clipă a unui James pe care nu-l putea avea.

Își spusese că poate să treacă prin momentele acestea cu ușurință, că în sfârșit avea să fie aproape de James, să fie lângă el, să-l privească dormind și trezindu-se. Dar acum știa, uitându-se la fața lui – la arcuirea gurii lui, la perdeaua genelor, coborându-se ca să-i ascundă gândurile –, că ea nu va putea pleca la sfârșitul anului de căsătorie fără urme. De fapt, se învoia să-i fie zdrobită inima.

— Da, a zis Cordelia. Și n-am să-i mai dau drumul.

A răsunat un acord final de vioară. Charlotte a zâmbit radioasă.

— E timpul să vă schimbați primele rune și al doilea rând de jurăminte, a spus ea.

Vânătorii de umbre în general își fac câte două rune unul altuia când se căsătoresc: una pe braț, în timpul ceremoniei publice, și una deasupra inimii – mai târziu, când sunt singuri. O rună pentru comunitate și una pentru intimitatea conjugală, spusese Sona întotdeauna.

Matthew și Lucie au plecat de la altar, întorcându-se cu două stele de aur.

— Pune-mă ca o pecete pe inima ta, ca o pecete pe brațul tău! a spus Lucie, înmânându-i prima stelă Cordeliei cu un zâmbet încurajator.

Cuvintele ritualului erau străvechi, încărcate cu solemnitatea anilor. Uneori, erau rostite de mire și de mireasă, alteori de *suggenes*-i. În cazul de față, James și Cordelia voiseră ca Matthew și Lucie să vorbească.

— Fiindcă dragostea e la fel de puternică precum moartea, a zis Matthew, pe un ton neobișnuit de grav, punând a doua stelă în mâna lui James. Iar gelozia, la fel de crudă precum mormântul.

James și-a ridicat mâneca stângă, dezvăluind mai multe dintre runele plasate pe brațul lui mai devreme în ziua aceea. Rune pentru Iubire, Noroc și Bucurie. Cordelia s-a aplecat să-i scrijelească runa căsătoriei pe antebraț – câteva mișcări rapide, fluide. A trebuit să-i susțină brațul cu mâna ei liberă, și s-a înfiorat puțin la contact: mușchii tari ai bicepsului sub degetele ei, netezimea pielii lui.

Apoi a fost rândul lui James; a lucrat blând și rapid, punând prima dintre runele căsătoriei pe antebrațul ei, chiar sub dantela mânecii.

Charlotte și-a plecat capul.

— Acum repetați, vă rog, după mine: „Căci sunt încredințat că nici moartea, nici viața, nici îngerii, nici demonii, nici principatele, nici puterile, nici lucrurile ce sunt, nici lucrurile ce vor să vină, nici înălțime, nici adânc, nici altă creatură n-o să fie în stare să ne despartă".

— Căci sunt încredințată, a șoptit Cordelia și, în timp ce repeta cuvintele după Charlotte, s-a uitat într-o parte la James.

Profilul lui era ca dăltuit, arcul buzelor lui, hotărât, în timp ce spunea cuvintele după ea:

— ...nici moartea, nici viața, nici îngerii, nici demonii, nici principatele, nici puterile, nici lucrurile ce sunt, nici lucrurile ce vor să vină...

Cordelia și-a spus: *Se întâmplă. Chiar se întâmplă.* Și cu toate acestea, n-a fost pregătită pentru ceea ce a urmat. Cuvintele odată rostite, ea și James s-au uitat unul la altul ușurați. Dar ușurarea a fost scurtă.

— Acum vă puteți săruta, a spus Charlotte veselă.

Cordelia s-a holbat la James, cu gura căscată. El arăta la fel de surprins; se părea că amândoi uitaseră că și asta era o parte a ceremoniei.

Nu pot s-o fac, s-a gândit Cordelia, în prag de panică. Nu putea să-i dea un sărut nedorit lui James și mai cu seamă nu în public. Dar el deja o trăgea în brațele lui. Cu o mână i-a cuprins obrazul, atingându-i ușor cu buzele colțul gurii.

— Am ajuns până aici, a șoptit el. Nu-mi întoarce spatele acum!

Ea și-a ridicat bărbia, atingându-i buzele cu ale ei. El zâmbea.

— Niciodată n-aș..., a început ea indignată, dar el deja o săruta.

Ea a simțit sărutul și zâmbetul ce-l însoțea prin tot corpul, până în măduva oaselor. Neajutorată, s-a prins de el, ținându-l de umeri. Deși el și-a păstrat gura închisă în mod cuviincios, buzele lui erau incredibil de moi, atât de moi și de calde, încât ea a trebuit să-și înăbușe un mic geamăt.

El s-a retras, iar Cordelia și-a netezit la loc rochia cu mâini tremurătoare. Aproape înainte să fi terminat ei, dinspre congregație s-au ridicat uralele și aplauzele, punctate cu vreo câteva fluierături și tropăit de picioare.

Ovațiile au continuat când și-au dat mâna și au început să coboare de la altar. Cordelia a văzut-o pe Lucie zâmbindu-i – și apoi fața lui Matthew, înnegurată și crispată. Expresia lui a făcut-o să tresară. Trebuie că e îngrijorat pentru James, și-a dat ea seama. Nu-l putea învinui. Nicio repetiție pentru ziua aceasta n-ar fi pregătit-o pentru adevăratul eveniment.

Era căsătorită.

Era căsătorită și absolut îngrozită.

Au ieșit din capelă în ropotele de aplauze și urale care i-au însoțit până în Sala Lungă și la etaj, în sala de bal, unde fuseseră aranjate mesele pentru ospățul de nuntă.

Cordelia, încă ținându-se de mână cu James, a privit în jur uimită. Sala de bal se transformase într-o fantezie sclipitoare. Sona muncise neobosită împreună cu Tessa să plănuiască petrecerea și nu lăsaseră niciun colțișor al sălii de bal neatins, de la lumânările ce pâlpâiau în sutele de suporturi de alamă și până la valurile de mătase aurie ce drapau ferestrele. Nuanțele aurii ale rochiei Cordeliei erau repetate în ecou pretutindeni, în flamurile tremurătoare și clopoțeii sclipitori atârnați de tavan. Aurul reflecta lumina din panglicile ce se împleteau printre ghirlandele de calomfir și maci galbeni, și poleiau merele și perele cuibărite în aranjamente de cetină și sorb. Chiar și cele două torturi etajate imense din centrul extravagantului banchet erau glazurate în auriu și ivoriu.

Festinul etalat era cu adevărat impresionant: platouri cu miei și pui fripți, pulpe de oaie frăgezite, limbă de vită, *pâté* din ficat de gâscă. O altă masă lungă era încărcată cu somon rece în sos de castravete; o salată de homar și orez și alta cu cartofi fierți și murături; ouă umplute suspendate artistic în aspic. Intercalate printre platouri erau turnuri de jeleuri colorate în ambră, fucsia și verde.

Cordelia a schimbat priviri uimite cu James, în timp ce prietenii lor s-au strâns în jurul lor. Christopher șterpelise o pară din decor și părea dezamăgit să descopere că e făcută din ceară.

— Doamne, e magnific! a spus Cordelia, uitându-se roată prin sală.

— Mă flatezi, draga mea, a spus Matthew calm. Dar, desigur, păstrasem vesta asta pentru o ocazie specială.

Cordelia a râs. Tocmai atunci părinții lui James au ajuns la ei, dorind să-i felicite și, de asemenea, bănuia Cordelia, să-i protejeze de entuziasmații membri ai Enclavei. Cordelia i-a surprins privirea lui Will în timp ce-i zâmbea fiului său și a simțit cum ei, dimpotrivă, îi piere zâmbetul. Dintre toți cei care credeau în ficțiunea căsătoriei sale cu James, faptul că-i trădaseră pe Tessa și pe Will era cel mai greu de îndurat.

— Mor de foame, a șoptit James la urechea Cordeliei.

Lucie încerca să-i mâne pe urătorii de bine spre mese. Însă ei doi, în calitate de mire și mireasă, nu puteau face o pauză ca să mănânce înainte ca toți oaspeții să fi fost instalați. Cordelia a văzut micul grup al familiei sale îndreptându-se spre capătul îndepărtat al sălii, Alastair și Elias ajutând-o pe Sona să se așeze, cu grijă, pe un scaun. I-ar fi plăcut să fie cu ai ei, dar Sona deja îi dăduse de înțeles că, odată ce ceremonia avea să se încheie, se aștepta din partea Cordeliei să rămână lângă James.

— E o cruzime să fii silit să te uiți la un banchet ca ăsta și să nu fii în stare nici măcar să ronțăi un biscuit, a murmurat James.

— Christopher își *mănâncă* para de ceară? i-a șoptit ea. Nu cred că-i o treabă sănătoasă.

Cordelia a renunțat să mai țină socoteala tuturor oaspeților; îi era greu să-și amintească și pe care dintre ei îi cunoscuse înainte și pe care acum. James, probabil pentru că atâția ani se ocupase de treburile Institutului, îi știa aproape pe toți, cel puțin după nume. Cordelia s-a simțit ușurată când au apărut persoane pe care le cunoștea de-adevăratelea: Gabriel și Cecily cu copilașul lor, Alexander, care fusese adus direct de la creșă și a dormit, în mod miraculos, pe toată durata zgomotoaselor felicitări și urale. Rosamund Wentworth, care voia să vorbească despre torturile de nuntă de vreme ce „cum bine știi, o să mă căsătoresc și eu curând. Thoby, lasă aia și fii atent!" Sora mai mare a lui Thomas, Eugenia, proaspăt întoarsă din Idris. Henry Fairchild, care a luat-o de mâini pe Cordelia și i-a urat fericire cu o sinceritate atât de directă, încât ea a simțit că-i dau lacrimile.

Cu ajutorul lui Lucie și al Tessei, oaspeții au fost conduși la locurile lor, iar James și Cordelia au putut să se așeze, în sfârșit. Lucie reușise să aranjeze în așa fel încât prietenii stăteau împreună, într-un grup vesel. Numai Anna – departe, într-un colț, arătând foarte șic și discutând cu Magnus Bane despre călătoria lui Ragnor Fell în Capri – nu li se alăturase. (Cordelia sugerase s-o cheme, dar Matthew spusese: „Anna e ca o pisică. Trebuie s-o lași să vină ea la tine", ceea ce Christopher a confirmat că e adevărat.)

Servitorii forfoteau în jur, aducându-le platouri încărcate cu de toate. Cordelia și-a vârât o smochină în gură, savurând dulceața care i s-a răspândit pe limbă. S-a gândit la mama ei, la smochinele și mierea pe care le serveau adesea la câte o ocazie specială.

— Bine ai venit în familie! i-a urat Christopher. Acum ești verișoara noastră prin alianță. N-am mai avut una din astea până acum.

— Toți vânătorii de umbre sunt înrudiți deja, a spus Matthew, vârându-și sticluța în buzunarul de la piept și interceptând abil un chelner cu o tavă plină cu pahare de șampanie.

A sustras două și i-a dăruit unul lui James cu un gest galant.

— Erai deja verișoară de gradul nouă, foarte probabil.

— Mulțumesc pentru această analiză deprimantă! a spus Cordelia, ridicându-și paharul într-un toast zeflemitor. O să fiu și un Tâlhar onorific, sper.

— Ei, va trebui să vedem, a zis Matthew, cu ochii sclipind. Cum stai cu tâlhăria și de-astea.

— E chiar excelentă, toată treaba asta, știi, a spus Christopher. Vreau să spun, chiar dacă toată nunta este... știi... pentru că...

Thomas a intervenit mai înainte să-și poată găsi Christopher cuvintele.

— Scumpă, da, a încuviințat el apăsat. Dar merită pe deplin, spun eu.

— Oricum, o să fie mare distracție acum, că ai casa ta, James, a continuat Christopher. Gata cu odăile în care te trage curentul de la Taverna Diavolului.

— Tâlharii Veseli adunându-se în locuri respectabile, a spus Matthew. Cine ar fi crezut?

— Mie îmi plac odăile de la Taverna Diavolului, a protestat James.

— Mie îmi place un foc într-o vatră în care n-a plouat, a spus Thomas.

— N-o să vă trimiteți lucrurile de la Taverna Diavolului în noua mea casă, a zis James, ferm. Nu e depozit pentru prietenii mei ticăloși.

Cordelia n-a spus nimic, în timp ce băieții au izbucnit în proteste și trăncăneli. Le era recunoscătoare tuturor pentru că luau totul cu ușurință, că n-o urau pentru că se căsătorise cu James. Păreau să fi înțeles situația, în pofida complicațiilor.

Pe de altă parte, cu toții vorbeau despre noua casă și nu pentru prima oară în ziua aceea, s-a gândit ea. *La sfârșitul acestei petreceri, n-o să mă duc acasă cu mama, tata și Alastair. O să mă duc cu soțul meu la casa noastră.* Casa lor. Casa despre care ea nu știa nimic, nici măcar unde se află.

Mama ei fusese neliniștită de decizia Cordeliei să-l lase pe James să cumpere și să pregătească noua casă. Gentlemenii, a zis Sona, habar n-au despre decorațiuni, și nu voia Cordelia să-și pună o amprentă asupra lor? Să fie sigură că va fi o casă în care ea-și va dori să locuiască pentru tot restul vieții sale?

Cordelia spusese doar că e mulțumită să-l lase pe James să-i facă o surpriză. Părinții lui o cumpărau, se gândise ea, și avea să fie a lui după divorț. Probabil va dori să locuiască acolo cu Grace.

A aruncat o privire în lungul șirului de mese, incapabilă să se abțină. Grace era acolo, așezată lângă Charles, tăcută și frumoasă ca întotdeauna. Ariadne stătea în partea cealaltă – Cordelia aproape că uitase că Grace locuiește acum cu familia Bridgestock. Totul era foarte ciudat.

Deodată, Charles s-a ridicat în picioare și a pornit către ei, arătând îngrijorător de mulțumit de el însuși.

Matthew îl văzuse și el.

— Fratele meu se ițește la orizont, i-a spus el lui James cu voce scăzută. Ai grijă! Pare foarte bucuros de ceva.

— Proaspeții domn și doamnă Herondale! a strigat Charles, iar Matthew și-a dat ochii peste cap. Îmi dați voie să fiu primul care să vă ofer felicitările mele?

I-a întins mâna lui James.

James i-a luat-o și i-a strâns-o.

— Nu ești primul, Charles, dar apreciem la fel de mult.

— Ce nuntă excelentă! a continuat Charles, uitându-se în sus la grinzile Institutului de deasupra lor, de parcă ar fi observat încăperea pentru prima oară. O să avem chiar un *sezon* al nunților anul ăsta, nu?

— Cum? a spus James și apoi: Ah, bineînțeles, tu și... domnișoara Blackthorn.

Matthew a luat o înghițitură lungă din paharul lui de șampanie.

Cordelia i-a cercetat fața lui James, dar James nu trăda nimic. Îi zâmbea amabil lui Charles și, ca întotdeauna, Cordelia era deopotrivă impresionată și un pic înspăimântată de impenetrabilitatea Măștii – numele pe care i-l dăduse ea expresiei opace, indescifrabile a lui James, etalată cu mare efect ori de câte ori dorea să-și ascundă sentimentele.

— O să așteptăm cu nerăbdare să toastăm pentru sănătatea și fericirea ta chiar în sala asta foarte curând, Charles.

Charles a plecat. Matthew a ridicat paharul.

— Asta e ceea ce la Paris se numește *sang-froid, monsieur* Herondale.

Cordelia a fost de acord, în sinea ei. Masca o înspăimânta uneori, când nu-și putea da seama ce gândea James, dar cu siguranță avea rostul ei. Purtând-o, James părea invulnerabil.

— Ăsta-i un compliment? a întrebat Christopher curios. Nu înseamnă „sânge-rece"?

— Venind de la Matthew, e cu siguranță un compliment, a spus Anna, râzând.

Apăruse la masă deodată, cu Magnus Bane după ea. El purta un frac albastru-deschis, cu nasturi de aur, o vestă aurie, pantaloni de călărie de culoare gri-cârtiță și cizme cu catarame. Arăta ca ilustratele pe care le văzuse Cordelia ale oamenilor de la curtea Regelui Soare.

— Îl cunoașteți cu toții pe Magnus Bane, desigur? a arătat Anna spre bărbatul înalt de lângă ea.

— Din câte am înțeles eu, a spus Cordelia, întrebarea nu e niciodată dacă *tu* îl cunoști pe Magnus Bane. Întrebarea e de fiecare dată dacă Magnus Bane te cunoaște *pe tine*.

— Oh, îmi place asta! a zis Anna, evident încântată. Foarte inteligent, Daisy.

Magnus, spre meritul lui, a părut un pic fâstâcit. Era un efect straniu, pe lângă aura lui generală de eleganță ostentativă; el și Anna – îmbrăcată

într-un costum negru elegant și cu o vestă azurie, cu colierul de rubine al familiei la gât – alcătuiau o pereche chiar de lauda croitorilor.

— Felicitări! Vă doresc, ție și lui James, toată fericirea din lume.

— Mulțumesc, Magnus! a spus Cordelia. Mă bucur să te văd. Crezi că e vreo șansă să rămâi în Londra permanent?

— Posibil, a spus Magnus; fusese tot pe drumuri în ultimele câteva luni, uneori în Londra, cel mai adesea plecat. Mai întâi trebuie să fac o călătorie la Institutul din Cornwall, ca să mă ocup de un proiect. Mâine, de fapt.

— Și ce proiect este acela? a întrebat Matthew. Ceva luxos, secret și admirabil?

— Ceva plictisitor, a spus Magnus ferm, dar bine plătit. Am fost însărcinat să conduc o expertiză a cărților de vrăji aflate la Institutul din Cornwall. Unele pot fi periculoase, dar altele ar putea fi indispensabile în mâinile Labirintului Spiralat. Jem – Fratele Zachariah, s-ar cuveni să spun – o să mă însoțească; se pare că el e singurul vânător de umbre în care atât Conclavul, cât și Labirintul Spiralat au încredere.

— O să fii într-o bună companie, atunci, a remarcat Cordelia. Dar îmi pare rău că o să pleci din Londra. James și cu mine speram să te invităm la cină, la noua noastră casă.

— Nicio grijă, a spus Magnus, n-o să fiți lipsiți de strălucirea mea prea multă vreme. Ar trebui să fiu înapoi peste două săptămâni. Și atunci o să sărbătorim.

Matthew a ridicat o mână.

— Insist să fiu și eu invitat la cină cu Magnus. N-o să mă las respins.

— Apropo de respingere, a murmurat Lucie.

De nicăieri, a apărut Ariadne Bridgestock, arătând minunat într-o rochie roz cu aplicații de torsade aurii.

— Iată-vă! James, Cordelia, felicitări! a zis Ariadne. Apoi, fără pauză, s-a întors spre Anna, zicând: Ai vrea să faci un tur de sală cu mine, domnișoară Lightwood?

Cordelia a schimbat o privire interesată cu Matthew, care a ridicat ușor din umeri. Urechile lui erau ciulite totuși ca ale unei pisici.

Postura Annei s-a schimbat; stătuse degajată, cu mâinile în buzunare, dar acum s-a îndreptat.

— Nimeni altcineva nu se mai plimbă prin sală, Ariadne.

Ariadne își frământa un pliu al rochiei între degete.

— Am putea vorbi, a zis ea. Ar fi drăguț.

Cordelia s-a încordat; Ariadne lansa o invitație pentru o ripostă tăioasă. În loc de asta, Anna a spus doar „Nu prea cred", pe un ton foarte sec și, fără alte cuvinte, a plecat.

— E o persoană mai complicată decât pretinde, a încercat Magnus s-o scuze.

Ariadne n-a părut să aprecieze compătimirea. Ochii i-au fulgerat.

— Știu asta mai bine ca oricine. A dat din cap, rigidă, spre James și Cordelia și a adăugat: Din nou, vă doresc toată fericirea din lume!

Cordelia a simțit ciudatul imbold de a-i ura noroc în bătălie, dar n-a avut timp: ea plecase deja, cu capul foarte sus.

— Ei bine, a spus Magnus, jucându-se leneș cu floarea de aur de la butonieră – un bujor, a observat Cordelia, înmuiat în aur. E greu să nu-i admiri spiritul.

— E foarte insistentă, a zis Lucie. O abordează pe Anna la fiecare serată și petrecere, de fiecare dată cu câte o propunere.

— Și Anna i-a răspuns vreodată?

— Nu, judecând după calendarul ei social, a spus James. De fiecare dată când o văd eu, escortează câte o nouă lady prin oraș.

— Între ea și Ariadne a fost cu siguranță ceva, a zis Thomas. Numai că nu știm chiar ce anume.

Cordelia și-a amintit cum îngenunchease Anna lângă patul de suferință al lui Ariadne, murmurând încet: *Te rog, nu muri!* Nu povestise nimănui despre asta. Annei, simțise ea, nu i-ar fi plăcut să se știe.

Magnus n-a comentat nimic; atenția îi fusese atrasă de altceva.

— Ah! a zis el. Domnul Carstairs.

Era Alastair, venind hotărât spre Cordelia și James. Magnus, parcă presimțind apropierea unei situații stingheritoare, s-a scuzat și s-a îndepărtat, agale, prin mulțime.

Cordelia l-a privit pe Alastair cu îngrijorare – chiar se simțea obligat să înfrunte banda Tâlharilor Veseli ca să-și exprime felicitările? Se părea că da. Răsucindu-se spre sora lui cu o precizie aproape militărească, a spus pe un ton tăios:

— Sunt aici să vă ofer felicitările mele, amândurora.

James s-a uitat la el.

— Presupun că ai cel puțin destulă eleganță socială ca să știi lucrurile ce se cuvin spuse, a zis el liniștit, chiar dacă nu poți face efortul să le rostești convingător.

Alastair și-a strâns buzele.

— Nu primesc credit pentru încercare măcar?

Încetează! a gândit Cordelia. Știa că Alastair nu e mereu așa – știa că poate fi bun, dulce, chiar vulnerabil. Știa că tatăl ei îi frânsese inima fiului său în zeci de feluri diferite și că Alastair făcuse ce putuse cu bucățile rămase. Dar nu-l ajuta să se comporte astfel, să se retragă în spatele unei fațade tăioase ca sticla.

La fel cum James se retrăgea în spatele Măștii.

— Suntem cumnați acum, Alastair, a spus James, și ești binevenit în casa noastră. O să fiu civilizat cu tine și sper că și tu vei fi civilizat cu mine, de dragul Cordeliei.

Alastair a părut un pic ușurat.

— Bineînțeles.

— Dar ai face bine să fii bun cu ea, a spus James, pe același ton calm, măsurat. Pentru că ospitalitatea mea durează exact atâta timp cât Cordelia găsește prezența ta agreabilă.

— Bineînțeles, a repetat Alastair. Nici nu-mi doresc altceva. S-a întors apoi spre Thomas, care se uita fix în farfuria lui. Tom, a zis el cu prudență. Dacă aș putea vorbi cu tine un moment...

Thomas a sărit în picioare, aproape răsturnând masa. Cordelia l-a privit uluită.

— Ți-am mai spus că dacă îmi mai vorbești vreodată, te arunc în Tamisa! s-a răstit Thomas.

Fața lui, de regulă deschisă, prietenoasă, era schimonosită într-o expresie de furie.

— Ai fi putut măcar să alegi o zi mai călduroasă pentru plonjon.

— Încetați! Cordelia și-a aruncat șervetul pe masă. Alastair e fratele meu și îl iubesc. Iar aceasta este ziua nunții mele. Nimeni n-o să arunce vreun membru al familiei mele în Tamisa.

— *Pe bune*, Thomas! a spus Lucie, uitându-se la prietenul ei cu dezamăgire.

Thomas și-a încleștat pumnii pe lângă corp.

— Acum, a continuat Cordelia, vrea cineva să-mi spună și mie despre ce este vorba?

A urmat o tăcere stânjenitoare. Nici măcar Alastair nu se uita la ea. A scos un soi de icnet înecat, din fundul gâtlejului.

— Asta e... insuportabil, a zis el. Nu se poate îndura.

— E ceea ce meriți, a replicat Matthew, cu un fulger în ochi.

James a întins o mână spre *parabatai*-ul său, parcă pentru a-l calma – tocmai când un trosnet puternic a răsunat din capătul celălalt al sălii.

Fără vreun alt cuvânt, Alastair a rupt-o la fugă. Știind ce însemna asta, Cordelia s-a ridicat de pe scaun și s-a repezit după el. Fustele sale grele de catifea o împiedicau la mers și a ajuns la părinții ei mult după Alastair. Tatăl ei era pe podea, ținându-se de genunchi și gemând de durere.

Sona făcea eforturi să se ridice de pe scaun.

— Elias... Elias, ești...

Tatăl ei se făcuse roșu ca sfecla la față și se părea că devenise foarte agitat.

— Îți spun că eu ar fi trebuit să fiu *suggenes*-ul fiicei mele! s-a răstit Elias. Să fiu eliminat așa din ceremonie de parcă aș fi fost un secret rușinos, ei bine, nu pot să-mi închipui decât că așa a fost sfătuită, dar e jignitor, o umilire deliberată, și nu mă poți convinge de contrariu!

A izbit cu palma în podea.

Cordeliei i-a fugit pământul de sub picioare. A aruncat o privire la Alastair, care deja încerca să-l ajute pe Elias să se ridice. Dintr-un pas, s-a mutat în așa fel încât să blocheze scena de ochii oaspeților – cei îndeajuns de aproape ca să vadă ce se petrecea se uitau lung. Furia a străbătut-o pe Cordelia ca o lance. Cum *îndrăznea* tatăl ei să sugereze că nu avusese un rol destul de vizibil la nunta ei – nimeni nu știuse dacă măcar avea să vină până în clipa sosirii lui, chiar în dimineața asta.

— Sunt aici, a spus o voce lângă ea.

Era James. I-a atins ușor brațul Cordeliei, apoi a îngenuncheat lângă Alastair și l-a apucat de celălalt braț pe Elias, ridicându-l în picioare.

Elias s-a uitat furios la James.

— N-am nevoie de ajutorul tău.

— Cum spui tu, a zis James împăciuitor.

Sona își îngropase fața în palme. Cordelia a atins-o ușor pe umăr, apoi s-a uitat după James și Alastair, care îl scoteau pe Elias din sală cât de repede îi duceau picioarele.

— Tată, cred că ai nevoie de un pic de odihnă, spunea Alastair.

Vorbea liniștit, cu o expresie neafectată și calmă. *Așa a făcut el față în toți acești ani,* a gândit ea.

— Pe aici, domnule, a spus James și i-a indicat pe mutește *salonul de jocuri* lui Alastair, care a dat din cap.

Sona se prăbușise din nou pe scaun; Cordelia s-a grăbit după băieți, care ieșiseră pe ușile duble din capătul sălii. Și-a ținut privirea drept înainte în timp ce străbătea sala – sigur toată lumea se uita, deși îi putea auzi pe Will și pe Gabriel vorbind tare, cu vocile ridicate, făcând tot ce le stătea în puteri ca să le distragă atenția invitaților.

James și Alastair deja dispăruseră cu Elias. Ea s-a strecurat pe ușă după ei și s-a trezit în holul strâmt din fața salonului de jocuri. A fost o ușurare să fie singură, chiar dacă numai pentru un moment; s-a sprijinit de perete, înălțând o rugăciune mută lui Raziel. *Știu că n-o merit, dar, te rog, dă-mi tărie!*

Vocile s-au ridicat din spatele ușii salonului de jocuri. S-a oprit puțin; oare James și Alastair nu-și dăduseră seama că venise după ei?

— Presupun, a zis Alastair, că tu și prietenii tăi o să râdeți pe săturate de asta mai târziu.

Suna mai degrabă învins decât mânios.

Oricât de supărată era câteodată Cordelia pe îndărătnicia lui Alastair, era mai rău când spiritul de luptă îl părăsea.

— Nimeni nu te judecă pe tine pentru tatăl tău, Alastair, l-a auzit ea pe James răspunzând. Numai pentru ceea ce ai făcut și-ai spus tu.

— Am încercat să-mi cer iertare și să mă schimb, a spus Alastair și, chiar și prin ușă, Cordelia i-a perceput tremurul din glas. Cum aș putea să-mi repar greșeala din trecut când nimeni nu-mi dă voie?

Când James a răspuns de data asta, era multă blândețe în vocea lui:

— Trebuie să le dai timp oamenilor, Alastair. Niciunul dintre noi nu e perfect și nimeni nu se așteaptă la perfecțiune. Dar după ce ai rănit oamenii, trebuie să le îngădui să fie furioși. Altminteri, o să devină doar un alt lucru pe care ai încercat să li-l răpești.

Alastair a părut să ezite.

— James, a început el, dar ăsta...?

S-a auzit o bufnitură ca de ceva doborât de pe o masă și apoi familiarele zgomote ale lui Elias vomând. Cordelia l-a putut auzi pe Alastair spunându-i lui James să plece, că avea să se descurce singur. Neștiind ce altceva să facă, s-a întors și ea, fără zgomot, în sala de bal.

Ospățul de nuntă era în plină desfășurare. Uitându-se în jur, a văzut că Tâlharii Veseli părăsiseră cu toții masa. Umblau prin sală, de la o masă la alta, salutând oamenii și culegând felicitările pentru ea și James. Matthew și Anna făcuseră un grup de invitați să râdă în hohote; Will îi trata pe cei de la o altă masă cu o expunere pe larg și cu multe divagații a unui roman de Dickens.

Cordelia s-a rezemat de perete. Făceau asta pentru James, o știa, dar și pentru ea – întrețineau oamenii, îi amuzau, îi făceau să uite de Elias. S-a simțit extrem de ușurată că nu trebuia să facă față singură.

A înaintat în sală, zâmbind și oprindu-se, la fiecare doi pași, ca să fie felicitată. Cvartetul de coarde cânta în surdină; cei mai mulți oameni păreau să fi terminat de mâncat și se relaxau, cu câte un pahar de porto (pentru domni) și de ratafia (pentru doamne). Eugenia și Ariadne se jucau cu Alex. Matthew începuse să cânte, iar Lucie și Thomas păreau să încerce să-l convingă să se oprească. Charlotte a aruncat o privire spre ei – Cordelia s-a întrebat ce credea oare Charlotte despre fiul ei cel mic, cu apucăturile lui boeme, cu nemulțumirea neliniștită care părea să-l mâne, cu modul în care era ba foarte trist, ba foarte vesel, aproape fără etape intermediare.

Și tot acolo era și mama ei – Sona, în picioare, discutând însuflețită cu Ida Rosewain și Lilian Highsmith, de parcă nimic nu se întâmplase. Cordelia și-a dat seama că o vede pe mama ei făcând ceea ce făcuse întotdeauna: să încerce să-și revină și să meargă mai departe. Cum de fusese Cordelia atât de oarbă așa de multă vreme?

A tras adânc aer în piept, și-a așezat un zâmbet pe față și s-a dus la mama ei. A văzut expresia rapidă de ușurare a Sonei și le-a mulțumit companioanelor mamei pentru participare. Isa Rosewain a complimentat-o pentru rochie; Lilian Highsmith a admirat noua teacă a Cortanei.

— Mulțumesc! a zis Cordelia. Este și ea minunată, nu? E un dar de nuntă de la tata.

A zâmbit; toate au zâmbit; dacă ar fi avut cineva ceva de spus despre tatăl ei, și-a ținut gura. Sona i-a mângâiat Cordeliei obrazul, iar Cordelia a trecut mai departe, de la un grup de invitați la altul, mulțumindu-le pentru prezență și pentru c-o făcuseră fericită în ziua căsătoriei. Tot ce trebuia era să se prefacă, și-a dat ea seama un pic uimită, și toți ceilalți îi cântau în strună, prefăcându-se odată cu ea.

Când s-a despărțit de soții Wentworth, care voiseră să știe cine furnizase șampania, o mână i s-a așezat blând pe umăr.

— Draga mea.

S-a întors. Era Tessa.

— Te descurci minunat.

Cordelia a dat doar din cap; Tessa merita mai mult decât un zâmbet fals. Oaspeții începuseră să-și ia la revedere, a observat ea cu ușurare, ieșind în grupuri de câte doi și câte trei.

— Mare parte din arta de a te descurca în societate constă în a-ți ține fruntea sus, a adăugat Tessa precaută, iar Cordelia s-a gândit câte avuseseră de înfruntat Tessa și familia ei de-a lungul anilor: murmure și bârfe despre sângele de magician al Tessei, despre tatăl ei demon. Și a nu lua în seamă lucrurile prostești pe care le spune lumea.

Cordelia a dat din nou din cap, fără cuvinte. Știa că Will și Tessa erau foarte conștienți de perioada petrecută de Elias la Basilias și despre ce fusese vorba. Totuși, cât de umilitor era ca părinții lui James să-i vadă familia astfel!

— S-ar cuveni să încep să le spun oaspeților la revedere, a zis Cordelia, dar James e înăuntru cu... cu tata.

— Atunci, o să te însoțesc eu, a zis Tessa.

Împreună, s-au îndreptat spre ușa principală a sălii de bal, unde Cordelia a zâmbit din nou și din nou, pe măsură ce oaspeții plecau.

Le-a mulțumit fiindcă veniseră și a promis să-i invite la ea și la James de îndată ce se vor fi stabilit în noua casă. Cu coada ochiului, îi putea vedea pe Lucie și pe Will, umblând prin sala de bal și înmânându-le oaspeților cutii cu felii din tortul de nuntă, ca să le ia acasă, pentru noroc.

— Chipurile ar trebui să aștept un an și apoi să mănânc ăsta, a zis Christopher, făcându-i semn Cordeliei spre cutia cu tort, când și-a luat la revedere.

Familia lui îl înconjura; Cecily și Gabriel, un Alexander adormit, chiar și Anna, deși ea se pregătea să plece cu Magnus Bane – probabil la Ruelle sau în altă parte.

— O să dezvolte niște culturi de mucegai foarte interesante până atunci, a adăugat Christopher.

— O să aștept rezultatele, a spus Cordelia cu solemnitate.

Thomas, care pleca cu Eugenia, a zâmbit. Cel puțin nu era supărat pe ea, chiar dacă era furios pe Alastair. Ceea ce, a gândit ea, nu era o situație pe care s-o lase să continue; trebuia măcar să afle *de ce* Tâlharii Veseli erau atât de porniți împotriva fratelui ei.

Când numai câțiva oaspeți mai rămăseseră în sala de bal, Cordelia i-a văzu pe Alastair și pe James apărând dinspre salonul de jocuri. S-au îndreptat în direcții opuse – Alastair s-a dus la Sona, iar James s-a uitat roată prin sala de bal, evident căutând pe cineva.

Apoi a zărit-o pe Cordelia și i-a făcut cu mâna, iar ea și-a dat seama, tresărind, că pe *ea* o căutase. S-a grăbit să vină la ea și a luat-o de mâini, aplecându-se ca să-i vorbească încetișor la ureche. Cordelia s-a uitat în jur, roșind, dar nimeni nu îi iscodea. (Tessa, cu discreție, se topise în mulțime.) Bineînțeles că nu, a gândit ea: erau proaspăt căsătoriți, făcuți să-și șoptească la ureche.

— Scuze că te-am lăsat singură! a murmurat el. Tatăl tău a făcut mare scandal.

Ea s-a bucurat că James nu făcea vreo încercare să ignore sau să ascundă ce se întâmplase.

— I-am pus un ștergar umed pe frunte și am stins luminile în salonul de jocuri. El a spus că are nevoie să rămână singur, până-i trecea durerea de cap.

Cordelia a dat din cap.

— Mulțumesc! a spus ea. La Basilias ar fi trebuit să se vindece, dar...

James i-a pus o mână pe obraz, mângâind-o cu degetul mare.

— A fost sub mult stres. S-ar putea să nu se mai repete. Și dacă doarme în salonul de jocuri până mâine-dimineață, n-o să-i facă absolut niciun rău.

Ea s-a uitat la Alastair, care vorbea calm cu mama lor. Cordelia crezuse întotdeauna că irascibilitatea lui Alastair e rezultatul felului în care crescuseră ei, singuri. Acum știa că sunt mai multe cauze. De câte ori Alastair fusese nevoit să se ocupe de tatăl lor ca acum? Ce tribut plătise pentru asta?

O să vorbesc cu el despre asta acasă, o să fac niște ceai și...

Dar nu. Ea n-avea să se întoarcă acasă, în Cornwall Gardens. N-avea să mai doarmă în aceeași casă cu Alastair. Ea urma să se ducă acasă cu James. La casa lor.

Și-a ridicat bărbia. Fața lui James era chiar deasupra capului ei: îi putea vedea petele de ambră din ochi și mica cicatrice albă de pe bărbie. Buza lui de jos, plină, pe care i-o sărutase cu numai câteva ore mai devreme. Privirea lui a rămas fixată într-a ei, de parcă n-ar fi vrut să se uite în altă parte, deși ea știa că asta e doar în închipuirea ei.

Se simțea obosită. Extraordinar de obosită. Toată ziua jucase un rol. Nu mai voia decât să fie acasă, orice ar fi însemnat asta acum. Și dacă acasă însemna James, prea bine, nu se mai putea preface că ar fi ceva ce nu-și dorea.

— Hai să mergem acasă, James! a zis ea. Du-mă acasă!

5

REGELE MORT

Un joc de șah e viața. Destinul singur joacă...
Iar noi suntem pionii. Vrând de urât să-i treacă,
Ne mută, ne oprește, un timp ne mută încă
Și-apoi în cutia neantului ne-aruncă...

Omar Khayam, *Rubaiate*

AU REUȘIT SĂ PLECE DIN INSTITUT CU FOARTE PUȚINĂ AGITAȚIE, DUPĂ CE și-au luat la revedere de la familiile lor și de la *suggenes*-i. Lucie a strâns-o în brațe pe Cordelia, fără cuvinte pentru prima dată. Peste umărul ei, Cordelia l-a văzut pe Matthew șoptindu-i ceva la ureche lui James. James a zâmbit.

— Să ai grijă de băiatul meu! i-a spus Will, părând că ar vrea să-i ciufulească părul Cordeliei, dar fiind oprit de mulțimea de flori și de perle din coafura ei.

Alastair a mângâiat-o pe obraz.

— *Agar oun ba to mehraboon nabood, bargard khooneh va motmaen bash man kari mikonam ke az ghalat kardene khodesh pashimoon besheh.* Dacă vreodată te rănește, vino acasă, și am să-l fac eu să regrete.

Acesta era felul lui Alastair de a-i spune că îi va fi dor de ea. Cordelia și-a ascuns un zâmbet.

Și când, în sfârșit, au părăsit Institutul, totul i s-a părut reverberant, vast și straniu Cordeliei, de parcă ar fi fost într-un vis. În vestibul, James s-a oprit în fața ușii, prefăcându-se ocupat să-și pună mănușile,

zăbovind cu privirea la adânciturile din piatră făcute de pașii vizitatorilor de-a lungul sutelor de ani și la scările cu balustrada de lemn tocită de nenumăratele mâini. Cordeliei i se părea destul de ciudat să-și părăsească pentru totdeauna casa din South Kensington, deși nu locuise acolo decât patru luni. Cât de straniu trebuia să fie pentru James să lase în urmă singurul cămin pe care îl cunoscuse vreodată!

— Ai de gând să-mi spui unde este noua noastră casă? a întrebat ea, sperând să-i abată gândurile. Sau e încă un secret?

El i-a aruncat o privire, iar ea a fost ușurată să vadă o sclipire de umor răutăcios în ochii lui aurii.

— Am ținut secretul ăsta până acum. Aș putea să-l mai țin o oră.

— Atunci, ar fi bine să fie ceva spectaculos, James Herondale, a spus ea cu prefăcută severitate.

Au coborât treptele înghețate. Ultimele raze de soare erau ca o fâșie de un galben palid la asfințit, orașul fiind deja cufundat în liniștea unei seri de iarnă.

Bridget avusese grijă ca trăsura pentru ei să fie trasă la scară: un dar de la Tessa și de la Will, pe lângă noua casă. Era un cupeu solid, cu banchete de rezervă care se puteau deplia, pentru atunci când călătoreau cu prietenii. Vizitiul, moștenit de la Institut, și-a dus două degete la pălărie, salutându-i. Înhămat la cupeu era un cal pe nume Xanthos, care fusese al lui Will pe când era el tânăr; avea un cap simpatic, cu pete albe, și un temperament blând. Xanthos avea să le aparțină lui James și Cordeliei de acum înainte, iar când Lucie urma să se căsătorească, avea să-i revină fratele lui Xanthos, Balios.

Probabil din pricina obiceiului Cordeliei de a-i da câte un morcov lui Xanthos, Will îl socotise calul cu cea mai bună părere despre Cordelia, iar ea doar dăduse din cap auzind acestea, după care îl întrebase pe James mai târziu dacă tatăl lui glumise.

— E greu de spus, zisese James. Uneori doar tachinează, dar alteori e o chestie galeză misterioasă de-a lui. În ce privește caii, cred că e probabil cazul din urmă.

Cordelia s-a simțit recunoscătoare pentru faptul că era familiarizată atât cu trăsura, cât și cu calul. Încercase să intre în spiritul evenimentului și să se lase surprinsă de casă, deși, din pricina avertismentelor

mamei sale, nu se putea abține să se gândească temătoare la niște camere umede, lipsite de căldură, probabil nemobilate. Și dacă noua casă nu avea acoperiș? Ei, nu, în mod sigur James ar fi observat lipsa unui acoperiș. Și apoi avea să fie și Risa acolo; plecase înaintea lor ca să pregătească locul. Cordelia a încercat să nu zâmbească, imaginându-și-o pe Risa înjurând enervată când zăpada cădea în vasul de cărbuni.

În timp ce străbăteau străzile, s-a trezit că încearcă să ghicească unde se afla casa după direcția trăsurii. Au mers spre vest, de-a lungul străzii Strand, prin traficul haotic din Trafalgar Square, apoi au luat-o pe Pall Mall, trecând de Ministerul de Război, cu porțile sale flancate de gărzile regale cu căciuli din blană de urs. Au mai cotit de câteva ori și s-au oprit. Cordelia a văzut că erau pe o stradă numită Curzon, în fața unei frumoase case de oraș, dintr-o zonă liniștită. A remarcat cu ușurare că părea să aibă un acoperiș deasupra și toate celelalte părți exterioare potrivite.

S-a întors spre James, uluită.

— Mayfair! a exclamat ea, îndreptând un deget acuzator spre pieptul lui. Nu m-aș fi așteptat la o asemenea adresă selectă!

— Păi, am auzit că doamna Consul locuiește aici, în apropiere, cu neisprăviții ei de fii, a spus James. N-am vrea să ne trateze cu superioritate.

S-a dat jos din trăsură și i-a oferit mâna.

— De fapt, vrei să-mi spui că ai vrut să locuiești aproape de Matthew, a râs Cordelia, ridicându-și capul să cuprindă cu privirea casa cu patru caturi.

O lumină caldă se revărsa din ferestre.

— Puteai să-mi spui direct! Nu te-aș fi învinuit.

Ușa s-a deschis și Risa le-a ieșit în întâmpinare. Fusese îmbrăcată elegant mai devreme, pentru nuntă, dar se schimbase într-o rochie simplă și șorț, și acum își strângea *roosari*-ul[1] de bumbac în jurul gâtului, împotriva vântului. Le-a făcut semn să intre.

— Haideți odată din zăpadă, copii fără minte! Vă așteaptă mâncare caldă înăuntru și ceai.

---

[1] Acoperământ de cap tradițional iranian.

Vorbise în persană, dar James părea s-o înțeleagă foarte bine. A urcat iute treptele din față și a preluat rapid controlul, dându-i instrucțiuni vizitiului să le ducă valizele la etaj.

Cordelia a intrat fără grabă. Risa a ajutat-o să-și dea jos scurteica de catifea, apoi Cortana, luând sabia cu grijă, în timp ce Cordelia privea în jur, surprinsă. Vestibulul era luminat de lumânările din sfeșnicele de bronz ornate, fixate în pereți. Tapetul avea un model cu păsări și floarea-pasiunii, pe un fundal verde-smarald intens.

— Ce drăguț! a spus ea, trecându-și vârful degetelor peste un păun auriu. Cine a ales tapetul?

— Eu, a răspuns James. La expresia ei mirată, a adăugat: Probabil că ar trebui să-ți arăt casa, nu? Și, Risa, crezi că Effie ne-ar putea pregăti o cină simplă? Parcă ziceai ceva de un ceai.

— Cine e Effie? a șoptit Cordelia, când Risa, cu Cortana în mână, îl conducea pe vizitiu pe scară, cu valizele.

— Noua cameristă. Risa a tocmit-o. Se pare că a lucrat pentru familia Pounceby, a spus James.

Cordelia l-a urmat într-o sufragerie mare, cu covor gros, cu un șemineu de marmură și cu ferestre înalte ce dădeau spre Curzon Street. Ochii ei au fost imediat atrași de patru anluminuri, aranjate pe perete. James a privit-o încordat, bătând darabana cu degetele mâinii drepte pe picior, când ea s-a apropiat de desene.

Erau miniaturi persane făcute în nuanțe bogat pigmentate de stacojiu, cobalt și auriu. S-a întors uluită spre James.

— Unde ai găsit astea?

— La un magazin de antichități din Soho, a spus James.

Ea tot nu-i putea descifra exact expresia.

— Vindeau bunurile unui negustor persan stabilit în străinătate.

Cordelia s-a aplecat ca să examineze mai de aproape frumoasa caligrafie *nasta'līq* de deasupra imaginilor cu profeți, discipoli și muzicieni, păsări, cai și râuri.

— Ăsta e din Rumi, a șoptit ea, recunoscând un vers: *Rana e locul unde Lumina pătrunde în tine.*

Era unul dintre versurile ei preferate.

Cu inima bătându-i repede, s-a întors să se uite și la restul camerei, la pereții tapetați cu mătase, la candelabrul artistic filigranat, la masa și scaunele din palisandru, cu modele sculptate.

— Masa se extinde pentru șaisprezece locuri, a spus James. Deși nu cred că știu atât de mulți oameni cu care să vreau să cinez. Vino să vezi și restul casei!

Cordelia l-a urmat pe coridor, fustele ei înfoiate abia încăpând pe ușă. Au intrat într-un salon de zi cochet, tapetat în albastru și alb, cu un pian masiv; trecând pe lângă camera de lucru, au coborât la bucătăria inundată de o lumină caldă, gălbuie. O ușiță în perete ducea afară, într-o mică grădină – acum acoperită de zăpadă, dar erau spaliere cu trandafiri care, vara, aveau să înflorească.

O cameristă într-o rochie neagră – Effie, a dedus Cordelia – a intrat în bucătărie cu o tavă goală în mână. I-a studiat curioasă pe James și pe Cordelia, ca și când i-ar fi evaluat pentru vânzare. Avea părul cărunt de culoarea oțelului, pieptănat în sus, în stil pompadour, și o privire sfredelitoare.

— Am pus niște mâncare pentru voi în camera de lucru, a zis ea, fără să catadicsească să se prezinte. N-o să mai fie bună dacă se răcește.

Colțurile gurii lui James au tresărit.

— Atunci, cred că-i mai bine s-o mâncăm acum, i-a spus el Cordeliei, cu o expresie foarte gravă, și a condus-o pe scară înapoi.

Ea se așteptase să găsească o cameră de lucru mică, probabil cu un birou înăuntru, dar, ca toate celelalte lucruri din casa asta, a surprins-o. Era o încăpere mare și elegantă, cu pereții acoperiți aproape în întregime cu rafturi de cărți și prevăzută cu mobilier confortabil, inclusiv o sofa Knole primitoare. Tapițeria ei din damasc era în ton cu draperiile de la ferestrele ce dădeau spre stradă. Un birou pe care Cordelia îl mai văzuse la Institut ocupa un colț de cameră și la locul de cinste din mijloc stătea o masă frumoasă, pe tăblia căreia era incrustată o tablă de șah, cu pătratele din abanos și sidef. Piesele de șah erau gata așezate pentru joc, toate minuțios sculptate în fildeș, jumătate vopsite cu negru, cealaltă cu roșu intens.

— Mi-ai spus că-ți place șahul, a zis James. La petrecerea de la familia Townsend, mai ții minte?

Bineînțeles că-și amintea. Fusese unul dintre multele evenimente la care el o condusese, un bal cu nimic deosebit, într-o zi ploioasă de octombrie. E drept că vorbiseră în timp ce dansaseră, dar nu și-ar fi imaginat că el avea să-și aducă aminte ce spusese ea.

Uluită, a început să se plimbe prin încăpere, citind titlurile de pe cotoarele cărților, luând de pe polița căminului un ceas de alamă și punându-l la loc. Deasupra șemineului atârna un splendid tablou fluid înfățișând-o pe The Lady of Shallot, plutind la voia întâmplării în barca ei, cu părul lung căzând în jurul ei ca o perdea stacojie. Pe un pupitru de lemn de lângă fereastră se afla un volum masiv, legat în piele.

— Nu se poate, e chiar Noul Dicționar Englez? a exclamat ea.

— Numai până la litera K, mă tem, a spus James. L-am comandat de îndată ce l-au tipărit. Trag nădejde că n-o să treacă alți douăzeci de ani până publică și restul. Deocamdată, să sperăm că n-o să ai nevoie să cauți cuvinte care încep cu *L* sau cu *M*.

— E minunat, James. Lucie o să dispere de invidie.

— Lucie poate veni să-l consulte ori de câte ori dorește, a răspuns James. Dar n-o lăsa să înceapă să-și aducă aici toate cărțile ei, altminteri o să umple rafturile pe care ți le-am lăsat ție!

Cordelia nu observase rafturile goale de sub enormele colecții de cărți ale lui James, pe multe dintre care îl văzuse ducându-le cu el, uneori. Părea să nu existe subiect de care James să nu fie interesat, iar ea zărise volume pe diverse teme – de la naturalism la navigație, de la *Minunile Britaniei* la vreo câteva ghiduri Baedeker.

Dar lăsase loc și pentru ea. Iar lucrurile pe care le adusese – dicționarul, miniaturile, jocul de șah – erau frumoase și alese cu grijă. Nu era de mirare că îl văzuse rar pe James în ultimele câteva luni. Trebuie să-i fi luat incredibil de mult timp ca să amenajeze un spațiu atât de plăcut. Era perfect, tot ce ar fi visat și ar fi ales ea însăși.

Deși mai erau alte părți din casă pe care nu le văzuse încă. Cea mai intimă parte, de fapt. Dormitorul.

Și-l imagina ca pe o cameră impozantă și, trântit în centru, un pat destul de mare pentru două persoane. Sângele părea să-i fiarbă în vene. Cum o să doarmă vreodată, întinsă lângă James în cămașa ei de noapte?

Și dacă întindea mâna spre el în timpul somnului, incapabilă să se abțină? Oare James ar fi fost oripilat? Oare avea s-o împingă deoparte?

Sau... dacă se aștepta la o adevărată noapte a nunții? Cordelia auzise fetele șoptind diverse lucruri și citise cu atenție un exemplar mult răsfoit din *Turcul desfrânat*[1] pe care-l șterpelise din camera de lucru a părinților ei, dar tot n-avea decât o vagă idee despre ce se întâmplă în patul conjugal. Nici Lucie nu părea să știe mai mult decât ea: în *Frumoasa Cordelia,* când ajungea la părțile în care asemenea lucruri se puteau întâmpla credibil, ea inevitabil invoca vremea – perdele umflându-se în vânt puternic, furtuni dezlănțuite, fulgere despicând cerul. Poate Cordelia ar fi trebuit să spere c-o să plouă?

— Îți place? a întrebat James, care se dusese la o măsuță joasă de lângă sofa, pe care Effie așezase mâncarea: ceai, unt, pâine și plăcinte fierbinți cu carne de vânat. Casa, vreau să spun, a adăugat.

— Până aici e perfect, a zis ea. Există vreun secret oribil despre care nu știu? Un nebun în pod? Niște demoni în pivniță?

James a chicotit. Obrajii lui erau îmbujorați, probabil de la căldura din cameră. Focul din șemineu îi făcea părul să sclipească și se reflecta din brățara lui de argint.

Era prima oară în ziua aceea când ea observa că o mai poartă încă. Și-a înăbușit durerea. N-avea niciun drept să-i ceară s-o dea jos. Puține persoane știau că e un semn al legăturii dintre el și Grace. Avea dreptul să ceară să nu fie umilită de un soț necredincios, dar niciun drept asupra gândurilor sau inimii lui. Totuși, brățara era o reamintire că emoțiile lui erau împărțite în două talgere ale balanței: al prieteniei și al iubirii și dorului.

Așa este, a gândit ea. *Nu trebuie să uiți.* Și-a dres glasul:

— Am putea face o partidă. De șah.

James a părut intrigat.

— Stăpâna casei solicită o partidă de șah?

— Poruncește una.

Cordelia s-a așezat cu grijă pe sofa. Rochia ei era într-adevăr amplă.

---

[1] *Turcul desfrânat sau Scene lascive dintr-un harem* este un roman erotic englez previctorian, în formă epistolară, publicat prima oară anonim în 1828.

— Prima mutare îi revine stăpânei casei, a spus el, trântindu-se pe sofa lângă Cordelia.

S-ar putea să regreți că mi-ai oferit acest avantaj, a gândit ea. Primele mutări au fost făcute în tăcere, dar, curând, jocul a devenit mai relaxat și au putut să stea de vorbă. James i-a explicat cum stăteau lucrurile cu personalul: Effie venea dintr-o lungă linie de mundani dăruiți cu Vederea, ca și cei doi lachei și o altă cameristă care avea să vină doar ocazional, pentru „munca de bază". Risa avea să rămână în Curzon Street până ce Cordelia se va fi instalat, după care se va întoarce la Cornwall Gardens, la timp s-o ajute pe Sona cu nou-născutul.

— Mama a insistat ca Risa să rămână cel puțin câteva săptămâni, a zis Cordelia, ronțăind dintr-o felie de pâine cu unt. Risa a însoțit-o și când a fost căsătorită prima oară și bănuiesc că se gândește că, dacă mă lasă de capul meu, o să fiu găsită înecată într-o cratiță cu tocană sau strivită sub o grămadă de rochii.

James a mutat un nebun.

— Risa chiar nu înțelege niciun cuvânt englezesc?

Cordelia a mutat un pion.

— Oh, înțelege tot ce spunem. Se preface că nu, când îi convine ei. Orice aude Risa, poți fi sigur că va auzi și mama. Va trebui să fim atenți ce spunem și ce facem în prezența ei.

James a luat o înghițitură de ceai.

— Așadar, trebuie să continuăm să întreținem povestea că suntem niște proaspăt căsătoriți fericiți.

Cordelia s-a simțit roșind puternic. S-a gândit că trebuia să fie o ușurare faptul că James nu găsea situația la fel de umilitoare pe cât o găsea ea.

— Da, a spus. Și probabil ar trebui să discutăm, ăăă, cum o să facem asta. Mai exact.

Profitând de neatenția Cordeliei, James și-a mutat turnul, amenințându-i regina.

— Ca regulile jocului de șah, numai că regulile noastre vor fi pentru jocul conjugal, a spus el.

— Da, întocmai.

— Păi, bănuiesc că primul lucru de luat în considerare este acela că trebuie să avem grijă cine vine și pleacă din casă, a spus James.

— Tâlharii Veseli și Lucie sunt totdeauna bineveniți, bineînțeles, a zis Cordelia. Dar pentru toți ceilalți, trebuie să cerem reciproc voie înainte. Fără oaspeți neanunțați care ne-ar putea surprinde...

— În *ne*-flagrant? a zis James, cu un rânjet care a dus-o cu gândul la sclipirea malițioasă pe care o văzuse în ochii lui mai devreme.

— Nefiind conjugali, a spus ea cu afectare și a mutat o altă piesă de șah – un turn, de data asta.

— Ar trebui să stau în papuci în fața focului, iar tu ar trebui să mă cicălești pentru că-mi las cărțile de poezie în cadă?

— Și...

Cordelia a șovăit. Poate că n-ar trebui s-o spună. Dar să renunțe la demnitatea ei nu făcuse niciodată parte din planul ăsta.

— Dacă ai de gând s-o vezi pe Grace Blackthorn, îți cer să-mi spui dinainte, ca să nu pară că umbli cu ascunzișuri. Mi-ar plăcea să fiu pregătită.

— Dacă am de gând să..., a izbucnit James, aproape furios. N-am nicio intenție s-o văd, Daisy. Drept cine mă iei? N-am să fiu singur cu ea, cu sau fără permisiunea ta, nu în timpul anului ăstuia. Nu ți-aș face așa ceva.

— Bineînțeles că nu, a zis tânăra și și-a dus mâna la unul dintre pieptenii ei cu perle; începea s-o doară pielea capului. O să fim invitați la petreceri și la alte evenimente publice, a adăugat ea, trăgând de pieptăn să-l scoată din păr. Trebuie să acceptăm una din două invitații...

— De acord.

— ...și când participăm la vreunul, pe toată durata lui, tu trebuie să dai impresia că îmi ești teribil de devotat.

În sfârșit a reușit să descurce pieptănul și să-l elibereze. Trebuie să fi susținut o mai mare parte din arhitectura coafurii ei decât își imaginase: părul i s-a revărsat peste umerii ei goi.

— În regulă?

Se așteptase ca James să râdă, dar n-a făcut-o. Se uita lung la ea. A simțit că roșește – fusese prea insolentă? Voise doar să glumească, dar

James arăta de parcă îl surprinsese mortal. Ochii lui deveniseră de un auriu mai întunecat.

Ea s-a uitat la tabla de șah și a observat că James se lăsase descoperit. Și-a mutat iute regina într-o poziție care-i amenința și un cal, și regele.

— Șah, a zis ea.

— Adevărat, a răspuns James, cu vocea ciudat de răgușită. Cordelia, eu...

— Ar fi bine să muți, a spus ea. E rândul tău.

— Bine! a rostit el, apoi a studiat puțin tabla înainte să mute un cal. Mă gândeam... cea mai bună șansă a noastră de succes este să ne spunem totul unul altuia. De pildă, în fiecare seară, ar trebui să putem să ne punem unul altuia o întrebare. Ceva ce vrem să știm despre celălalt, iar răspunsul la întrebare trebuie să fie sincer.

Cordelia a simțit că i se taie răsuflarea. Dacă el o întreba...? Nu. N-avea s-o întrebe.

— Sau, a zis ea, ce-ar fi dacă numai învingătorul poate pune o întrebare?

— Învingătorul?

— În fiecare seară jucăm o partidă, a zis ea, arătând spre tabla de șah. Învingătorul fiecărui joc trebuie să câștige ceva. Nu bani, ci dreptul de a-l întreba ceva pe celălalt.

James și-a unit vârfurile degetelor și s-a uitat la ea gânditor.

— O să fiu de acord, cu o condiție. Învinsul să aleagă următorul joc. Șah sau dame sau cărți. Orice i-ar plăcea.

— Bine! O să mă întrec cu tine la orice joc alegi tu. Deși prefer șahul. A fost inventat în Persia, știi?

Ochii lui au zăbovit un moment pe buzele ei. Apoi au privit în jos, întorcându-și atenția la tabla de șah.

— N-am știut.

Cordelia a examinat poziția unui turn pe tablă.

— Ai auzit de *Shahnameh*?

— Cartea Regilor, a spus James. Legende persane.

— Toate poveștile sunt adevărate, i-a reamintit ea. Și există o poveste în *Shahnameh* despre doi prinți, Gav și Talhand. Talhand a murit

în bătălie, dar când i-au găsit trupul, n-avea nicio rană. Regina, mama lui, a înnebunit de durere – l-a acuzat pe Gav că l-ar fi otrăvit pe fratele lui, altminteri cum ar fi putut muri un bărbat în bătălie fără nicio rană? Ca s-o convingă de contrariu, înțelepții de la curte au născocit jocul de șah, și i-au arătat cum s-a desfășurat bătălia mutând piesele pe o tablă de joc. Talhand a murit de epuizare, înconjurat de dușmani. De aici avem expresia *șah mat*, însemnând „regele e mort". Cordelia și-a întins rapid o mână și a făcut mutarea pe care o plănuise în tot timpul partidei, un clasic mat epolet, exclamând apoi: Șah mat!

James a tras iute aer în piept.

— Să fiu al naibii! a zis el și a izbucnit în râs.

Cordelia s-a lăsat purtată un moment de râsul acela – foarte rar râdea el atât de deschis, și îi transforma toată fața.

— Foarte bine jucat, Daisy! Te-ai folosit excelent de distragere.

— Și acum tu încerci să mă distragi pe mine, a zis ea, punându-și cuminte mâinile una peste cealaltă.

— Da? a spus el, plimbându-și privirea peste ea. De la ce?

— Eu am câștigat. Îmi datorezi un răspuns.

La acestea, el s-a îndreptat, aruncându-și pe spate părul care îi căzuse în ochi.

— Bine, dă-i drumul! a îndemnat-o. Întreabă-mă ce dorești!

— Alastair, a zis ea numaidecât. Vreau... să știu de ce îl urăște toată lumea atât de mult.

Expresia lui James nu s-a schimbat, dar a oftat prelung și lent.

— Nu e adevărat că îl urăște toată lumea, a spus el în cele din urmă. Dar există o ostilitate între el și Matthew și Thomas. Când eram cu toții la școală, Alastair era... rău. Cred că știi asta. De asemenea, a răspândit un zvon oribil despre Gideon și Charlotte. Nu a fost el cel care a pornit zvonul, dar l-a repetat. Zvonul ăla a provocat multă suferință, iar Matthew și Thomas nu sunt dispuși să-l ierte pentru asta.

— Oh! a exclamat Cordelia, încetișor. Dar Alastair... și-a cerut iertare? Pentru asta, pentru... pentru tot ce a făcut la Academie?

Oh, Alastair!

— Ca să spun drept, nu cred că Matthew și Thomas i-au dat vreo șansă s-o facă, a răspuns James. N-a fost el singurul care să se poarte urât cu mine, cu noi, dar... ne așteptam la mai mult din partea lui și cred că de aceea dezamăgirea a fost mai mare. Îmi pare rău, Daisy! Aș fi vrut ca răspunsul să fie mai ușor.

— Mă bucur că mi-ai spus adevărul. Alastair... întotdeauna a fost cel mai mare dușman al său, aparent hotărât să-și distrugă singur viața.

— Viața lui nu e distrusă, a spus James. Eu cred în iertare, știi bine. În milă. Chiar și pentru cele mai rele lucruri pe care le facem. S-a ridicat în picioare și a întrebat-o: Mergem sus? Îmi închipui că ești la fel de epuizată cum sunt și eu.

Sus. Venise momentul. Cordelia era din nou confuză, în timp ce-l urma pe James pe scări, probabil spre dormitorul *lor.* Un spațiu care le aparținea numai ei și lui James, unde niciun vizitator n-ar fi putut sau n-ar fi vrut să intre. O intimitate pe care nu și-o putea imagina.

Toate luminile erau aprinse la etaj. Sfeșnicele de perete se înșiruiau de-a lungul unui coridor scurt; James a deschis prima ușă, făcându-i semn Cordeliei să-l urmeze înăuntru.

Camera zugrăvită în albastru dădea spre grădina din spate. Cordelia a văzut crengile albe și secera lunii prin geamurile ferestrei, înainte ca James să apese pe un întrerupător fixat în perete. Două lămpi gemene s-au aprins de o parte și de alta a unui pat frumos aranjat, care cu siguranță era îndeajuns de mare pentru doi.

Cordelia s-a concentrat pe primul lucru pe care i-au căzut ochii, un panou sculptat deasupra poliței căminului. Lucrat în marmură, înfățișa turnurile crenelate ale blazonului Carstairs.

— Ăsta e...?

— Sper că e în regulă, a spus James liniștit din spatele ei. Știu că, pentru restul lumii, tu ești o Herondale acum, dar m-am gândit că ți-ar plăcea să ai ceva care să-ți amintească de familia ta.

Ea a mai aruncat o privire prin cameră, observând cuvertura matlasată de catifea, baldachinul de mătase, draperiile din jacquard în tonurile bijuteriilor ei preferate, smarald și ametist. Culorile erau repetate în

covorul Kerman gros de sub picioarele ei. Risa atârnase Cortana în cârligele de bronz aurit de lângă pat, în mod clar fixate acolo în acest scop. O bancă pentru două persoane era încărcată cu pernuțe de mătase cu ciucuri, flancată de rafturi ticsite cu cărți... cărțile ei. James trebuie să fi aranjat dinainte ca Risa să le despacheteze ca o surpriză finală pentru ea.

— Camera, a zis ea. E... ai ales totul doar pentru mine.

Dar unde sunt lucrurile tale? Unde ești tu, *James?*

El își scosese fracul auriu; îl ținea pe braț, împăturit. Părul îi era ciufulit, avea o dâră de polen de la florile de nuntă pe obraz și o pată de vin pe manșetă. Dacă l-ar fi sărutat, ar fi avut gust de ceai îndulcit, acel gust dulce-astringent. Ea se simțea împărțită între nesiguranță și dorință.

— M-am gândit că dormitorul tău ar trebui să fie un loc în care să poți fi tu însăți.

El a traversat camera, deschizând o ușă mai mică: dincolo de aceasta, era o baie modernă strălucitoare, cu o cadă emailată și instalații nichelate. În capătul îndepărtat era o altă ușă, vopsită verde-smarald.

— Ușa verde dă în camera mea, a zis James, așa că dacă ai nevoie de ceva și nu vrei să trezești personalul, poți să bați la mine.

O copleșitoare rușine a cuprins-o pe Cordelia.

— Foarte rezonabil! s-a auzit spunând, cu vocea scăzută și distantă.

Multe cupluri căsătorite aveau dormitoare separate cu o baie comună între ele. Ce naiba o făcuse să creadă că James plănuise să împartă un dormitor cu ea? Părinții ei împărțeau un dormitor, dar asta era neobișnuit. Fiecare palmă de loc din casa asta fusese adaptată la nevoile amândurora: firește că voia o cameră a lui.

Și-a dat seama că James se uita la ea, așteptând-o să vorbească.

— Sunt foarte obosită, a zis ea. Ar trebui să...

— Da, desigur.

El s-a întors la ușa dormitorului, dar s-a oprit acolo, cu mâna pe clanță. Când a vorbit din nou, tonul lui era blând:

— Am reușit, nu-i așa, Daisy? În ochii Enclavei, suntem căsătoriți acum. Am trecut cu bine prin ziua de azi. O să trecem cu bine și prin toate celelalte zile, a spus și a zâmbit. Noapte bună!

Cordelia a dat mecanic din cap, când el a plecat. I-a putut auzi pașii pe hol, ușa camerei celeilalte deschizându-se și închizându-se la loc.

Foarte încet, Cordelia a închis ușa dinspre baie, apoi a stins toate lămpile, în afara lămpii-vrăjitoarei de pe noptieră. Unul dintre sertarele șifonierului era întredeschis, iar Cordelia știa că acolo o aștepta cămașa ei de noapte, frumos împăturită și parfumată de Risa cu apa de rufărie. Era un clopoțel la ușă; Cordelia nu trebuia decât să sune și Risa avea să apară s-o ajute...

S-o ajute să-și dea rochia jos. Cordelia a încremenit. Nu putea s-o cheme pe Risa. Dacă o făcea, Risa avea să știe că persoana care ar fi trebuit s-o dezbrace de rochie în noaptea asta – James – dormea în camera cealaltă și cu siguranță nu intenționa să-și petreacă noaptea cu noua lui mireasă. Vestea i-ar fi fost raportată Sonei. Avea să iște îngrijorare. Groază, chiar.

Cordelia a tras de rochie, încercând s-o desprindă cumva de pe corp. Dar era ajustată și prinsă pe ea cu o sută de nasturi mici, imposibil de ajuns la ei. S-a învârtit în loc înnebunită. Poate dac-ar tăia-o cu Cortana? Dar, nu, Risa ar descoperi rochia distrusă și și-ar da seama.

Cu inima bătându-i tare în piept, Cordelia a deschis ușa băii. Tocurile ei au țăcănit pe parchet când a traversat încăperea. Trebuia să facă asta acum, chiar acum, până nu-și pierdea curajul.

A ridicat mâna și a bătut la ușa lui James.

S-a auzit un foșnet de partea cealaltă, ușa s-a deschis și James a apărut în prag cu o figură nedumerită. Era desculț, cu vesta deschisă și câțiva nasturi ai cămășii descheiați la gât. Fracul era aruncat pe un scaun din apropiere.

Cordelia și-a fixat privirea la jumătatea distanței, deși n-a prea ținut figura – s-a trezit că se uită drept în adâncitura dintre clavicule, la baza gâtului, de regulă acoperită de cămașă. Avea un gât puternic, subțire, iar adâncitura aceea era chiar fascinantă, însă nu-și putea permite să-și piardă stăpânirea de sine din pricina părților lui James Herondale tocmai în clipa asta. Și-a strâns buzele și a spus:

— Va trebui să mă ajuți cu rochia.

El a clipit, genele sale lungi fluturând peste pometi.

— Ce?

— Nu pot să-mi scot rochia fără ajutorul unei cameriste, a spus ea, și nu pot s-o chem pe Risa, că atunci va ști că nu ne petrecem noaptea împreună, în sensul conjugal, și o să-i spună mamei, care o să le spună tuturor.

El a făcut ochii mari.

— Există niște nasturi, a spus ea cu voce egală. Mulți nasturi. Nu e nevoie să mă ajuți cu corsetul. Cu ăla mă descurc. Nu va fi nevoie să-mi atingi pielea. O să atingi numai țesătura.

A urmat o pauză lungă, dureroasă, răstimp în care Cordelia s-a întrebat dacă era posibil să mori de umilință.

Atunci, el a deschis ușa larg.

— Bine! a zis. Intră!

A intrat în cameră, încercând să-și concentreze atenția pe decor. Cărți, desigur, pretutindeni. Aici își pusese volumele dragi de poezie – Wordsworth, Byron, Shelley și Pope, alături de Homer și de Wilde.

Camera era decorată în nuanțe de ocru cald și de roșu. Ea s-a uitat la covorul stacojiu-închis de jos, iar James a spus:

— Bănuiesc că ar fi mai bine să te întorci cu spatele.

A fost o ușurare să fie cu spatele la el, de fapt. Era mult mai rău să fie nevoită să se uite la el și să știe că o putea vedea roșind. L-a simțit apropiindu-se, i-a simțit mâinile atingându-i ușor umerii.

— De unde să încep? a întrebat.

— Stai să-mi dau părul la o parte! a răspuns ea, ridicând mâinile și adunându-și toate buclele grele peste un umăr.

James a scos un icnet ciudat. Probabil uluit de incredibilul număr al nasturilor rochiei.

— Începi de sus, a zis ea, și n-are nimic dacă trebuie să rupi un pic materialul. N-am să mai port asta a doua oară.

Încercase un pic de umor, dar el n-a scos niciun cuvânt. I-a simțit mâinile ridicându-se până la ceafa ei. Și-a închis ochii. Degetele lui erau ușoare, blânde. Era îndeajuns de aproape de ea ca să-l simtă acolo, să-i simtă respirația pe piele, făcându-i pielea de găină pe brațe.

Degetele lui au coborât. Rochia se lărgea, începând să atârne. Palma lui a lunecat peste omoplatul ei. Și-a simțit pleoapele zbătându-se. S-a gândit că ar putea muri, deși nu de umilință de data asta.

— Daisy, a spus el, greoi, aproape împleticit.

Trebuie să fie teribil de stânjenit, a gândit ea. Probabil asta i se părea chiar o infidelitate față de Grace.

— Mai e... ceva ce trebuie să discutăm. Problema celui de-al doilea set de rune.

Oh, Raziel! Al doilea set de rune... cele pe care mireasa și mirele și le desenează unul altuia pe piele, în intimitate. Oare James sugera că, de vreme ce hainele ei se dădeau jos oricum, ar fi trebuit s-o facă acum?

— James, a zis ea, cu gâtul uscat. Nu am stela la mine...

El s-a oprit. Dacă n-ar fi știut că nu e posibil, ar fi spus că mâinile lui tremurau.

— Nu acum, a întrerupt-o el, dar va trebui să marcăm runele alea cândva. Dacă ar afla cineva că nu le avem...

Ea a simțit prima rună pe care i-o făcuse el în ziua aceea arzând-o pe braț.

— Va trebuie să încercăm, a spus ea, printre dinții strânși, să nu ne dezbrăcăm în fața altor persoane.

— Foarte amuzant!

Degetele lui se mișcau din nou, coborându-i pe spate.

— Mă gândeam la Risa.

L-a auzit trăgându-și iute aerul în piept. Trebuie să fi ajuns la ultimul nasture, căci partea de sus a rochiei a căzut ca o floare ofilită, rămânând atârnată în talie. Cordelia a încremenit pentru un moment. Tot ce mai avea acum pe ea erau corsetul și furoul subțire de dedesubt.

Nu exista nimic în cărțile de bune maniere despre subiectul ăsta. Cordelia și-a înșfăcat partea de sus a rochiei, ținând-o la piept. Spatele rochiei a alunecat mai jos și ea și-a dat seama cu groază că James foarte probabil vedea locul unde șoldurile îi ieșeau de sub corset, bombându-se din strânsoarea lui.

Ea și-a fixat privirea pe cărțile lui Oscar Wilde, așezate lângă Keats, pe raft. S-a gândit la *Balada închisorii din Reading*: „Căci toți ucidem ce ni-i drag". Cordelia s-a întrebat dacă era posibil să ucizi ce ți-e drag cu stinghereala.

— Te rog, pleacă! a spus James.

Vocea lui era aproape de nerecunoscut. Cu ce greșise?

— Serios... îmi pare foarte rău! a spus ea cu răsuflarea tăiată și a fugit.

Abia a avut timp să ajungă în dormitorul ei, când a auzit declicul ușii închise și încuiate în urma ei.

LONDRA:
CURZON STREET, NR. 48

GHEMUIT LA PICIOARELE UNUI ZID, I-A PRIVIT INTRÂND — JAMES HERONDALE ȘI mireasa lui cu păr roșu, purtătoarea sabiei Cortana. Au coborât din trăsura lor în aurul și splendoarea vânătorilor de umbre, amândoi sclipind ca niște bibelouri prețioase în lumina scăpătată a soarelui de iarnă.

Era aproape întuneric acum. Lumina galbenă a țâșnit la viață la o fereastră de la etaj, apoi la alta. Știa că nu mai poate aștepta aici prea mult; risca să degere sau alt soi de vătămare. Corpurile omenești erau nemilos de fragile. Bibelouri, pe cuvânt, a gândit el, înfășurându-se mai strâns în haina lui. Când urma să vină timpul, aveau să se facă bucăți cu atâta ușurință în mâinile lui — ca niște flecuștețe strălucitoare, fără nicio valoare. Ca niște jucării de copil stricate.

6

LUCRURILE CE VOR VENI

Nu vezi cât e de necesară o lume de chin și de necazuri
ca să școlească o minte și s-o facă suflet?

John Keats, *Scrisori*[1]

JAMES N-A MENȚIONAT NICIODATĂ EPISODUL CU ROCHIA DE NUNTĂ, SPRE marea ușurare a Cordeliei. În afară de a se asigura că Risa era întotdeauna prin preajmă ca s-o ajute când se îmbrăca, Cordelia era foarte mulțumită să continue ca și când nimic nu se întâmplase.

A descoperit că e mai ușor decât crezuse. În ziua nunții, fusese sigură că o așteaptă un an de stânjeneli groaznice. Dar, spre surprinderea ei, după două săptămâni, problema stânjenelii nu părea să fi apărut vreodată. Nu i se reamintea de Grace; de fapt, se trezea că uita ea însăși, uneori pentru câteva ore la rând, că sentimentele lui James erau promise în altă parte. Să fie în prezența altor oameni era ușor, chiar plăcut – ea și James ieșeau des și luau masa cu prietenii și la Institut, deși încă nu fuseseră invitați în Cornwall Gardens. Magnus încă nu-i vizitase – aflaseră de la Anna că el și Jem întâmpinaseră probleme cu cărțile la Institutul din Cornwall și le duseseră în Labirintul Spiralat pentru investigații. Nu era sigur când aveau să se întoarcă.

---

[1] Traducere de Cecilia Melinescu-Burcescu.

În orice caz, Tâlharii Veseli veneau pe la ei aproape în fiecare zi să chefuiască și să mănânce din mâncărurile gătite de Risa. Will, Tessa și Lucie îi vizitau frecvent. Anna trecea pe la ei seara, odată angrenându-se într-o conversație de patru ore încheiate cu James despre draperii, timp în care Cordelia ațipise pe divan.

Să fie singură cu James, a descoperit Cordelia surprinsă, era la fel de ușor.

Nu totul s-a întâmplat dintr-odată, firește. S-au relaxat treptat: adesea citind împreună, în fotolii unul în fața celuilalt la gura focului, în salon. În alte seri, cinau în camera de lucru și jucau diverse jocuri: dame, șah, table. Cordelia nu știa să joace cărți, iar James s-a oferit s-o învețe, dar ea a protestat; prefera caracterul fizic al jocurilor de masă, modul în care se desfășurau ca o bătălie, în spațiu real.

În fiecare noapte, după ce jocul era câștigat, învingătorul punea câte o întrebare. Astfel a descoperit Cordelia că lui James nu-i plăcea păstârnacul, că uneori își dorea să fi fost mai înalt (deși, după cum îi amintea ea, avea o respectabilă înălțime de 1,82 m), că întotdeauna voise să vadă Constantinopolul. Și tot astfel, ea i-a mărturisit lui James că-i era frică de șerpi chiar dacă știa că e o prostie, că și-ar fi dorit să știe să cânte la violoncel și că, după părerea ei, cel mai frumos lucru din înfățișarea sa era părul. (James doar zâmbise la asta, iar când ea încercase să-l facă să-i spună la ce se gândea, el a refuzat, cu o fluturare de mână.) Tachinările și râsul de după erau, adesea, partea cea mai bună; Cordelia îl iubise pe James ca prieten înainte de a-l fi iubit și altfel, iar așa își amintea de ce.

Îi plăcea cum conversația se stingea și încetinea când amândoi erau toropiți de somn, dar niciunul nu voia să se oprească din a vorbi despre orice și despre toate. Ea vorbea despre călătoriile prin lume și despre ce văzuse: maimuțe berbere înlănțuite în Marrakech, arbuști de lămâi în Menton, golful Neapolelui după furtună, o procesiune de elefanți în Red Fort, Delhi. James vorbea cu dor despre călătorii: cum, când era mic, avea o hartă pe perete cu piuneze înfipte în locurile în care spera să ajungă într-o bună zi. De vreme ce niciunul dintre ei nu fusese vreodată în Constantinopol, au petrecut o seară întreagă scoțând cărți și hărți din rafturi, citind cu voce tare descrieri de călătorie în acest oraș, discutând

despre lucrurile pe care voiau să le vadă – minaretele moscheilor luminate noaptea, Catedrala Sfânta Sofia, portul antic, cetatea împărțită de râul ei. James s-a întins pe covor, cu brațele încrucișate sub cap, în timp ce Cordelia îi citea dintr-o carte de memorii de călătorie:

— „Regina Cetăților era înaintea mea, tronând pe colinele ei populate, cu Bosforul argintiu, împodobit cu ghirlande de palate, vălurind la picioarele sale."

El a chicotit, cu doar o sclipire de auriu vizibilă pe sub pleoapele pe jumătate închise.

— Ești mai bună decât un Baedecker, a spus el. Continuă, deci!

Și ea a citit mai departe, până când focul s-a stins și a trebuit să-l trezească. Au urcat scara împreună. S-au despărțit la ușile lor separate. Uneori, ei i se părea că mâna lui îi zăbovește pe umăr când o săruta de noapte bună, cast, pe obraz.

Visase la toate acestea, într-un mod pe jumătate vinovat – locuind cu el, fiind atât de aproape, atât de adesea. Dar realitatea depășea orice își închipuise vreodată. Intimitatea dulce, pătrunzătoare a vieții conjugale obișnuite. James o făcea să râdă când o învăța expresii argotice (considerate prea grosolane pentru doamne) la micul-dejun – „micul-dejun al măgarului" era o pălărie de paie, iar „semi-șobolan" însemna beat criță. Când a intrat peste el în baia comună, în timp ce el se bărbierea, fără cămașă, cu doar un prosop pe umeri, a dat să fugă, dar el i-a făcut prietenește cu mâna și a început să discute dacă ar fi trebuit să participe la petrecerea de logodnă a lui Rosamund Wentworth.

— Păi, am putea, presupun, de ce nu, a spus ea. Lucie se duce, și Matthew.

El s-a aplecat să-și clătească săpunul de pe față, iar ea a privit mușchii netezi lunecându-i pe sub pielea brațelor, a spatelui. Nu știuse că bărbații au șanțuri atât de adânci deasupra oaselor șoldurilor, nici nu știa de ce vederea lor o făcea să simtă ceva ciudat în fundul gâtlejului. Și-a ridicat privirea grăbită, doar ca să observe că pe umerii lui James erau pistrui ca niște explozii stelare aurii pe piele. Nu exista nicio parte din el, din ceea ce văzuse până acum, pe care ea să n-o considere frumoasă. Era aproape nedrept.

Cel mai frumos era în mișcare, a hotărât ea. La concluzia aceasta ajunsese în timp ce se antrenau împreună – o altă parte a vieții conjugale la care nu se gândise înainte, dar care a descoperit că-i plăcea foarte mult. Camera de antrenamente pe care James o instalase la ultimul etaj era mică, dar confortabilă, cu un tavan destul de înalt ca să poți învârti o sabie, să urci pe o frânghie, și cu platforme în chip de teren. Aici, ea și James se luptau și exersau, iar ea îl putea vedea de-adevăratelea, linia lungă a corpului întinsă într-o fandare sau într-o cădere controlat grațioasă. Voia să creadă că, atunci când nu era atentă, și el furișa priviri spre ea la fel cum furișa ea spre el. Dar nu l-a surprins niciodată, așa că și-a spus că erau probabil dorințe deșarte.

Uneori, Cordelia se întreba dacă dragostea ei neîmpărtășită era un soi de al treilea membru în menajul lor, prezentă chiar și atunci când ea nu era – urmărindu-l pe James pas cu pas, înfășurându-și brațele fantomatice în jurul lui când își lega cravata în fața oglinzii, ghemuindu-se imaterială lângă el când dormea. Dar dacă el simțea vreunul dintre lucrurile astea, cu siguranță nu dădea niciun semn.

— Daisy, a spus James, care stătea pe culoar, vorbind prin ușa semideschisă; Risa aproape că terminase s-o ajute cu îmbrăcatul noii rochii. Pot să intru?

— Un moment! a strigat Cordelia.

Risa tocmai încheia ultimii nasturi.

— *Bebin ke mesle maah mimooni,* a zis Risa, dându-se înapoi, și Cordelia și-a aruncat grăbită o privire în oglindă. Uite că arăți mai frumoasă decât luna.

Cordelia s-a întrebat, neinteresată, dacă Risa se referea la faptul că rochia era destul de decoltată ca să-i lase la vedere partea de sus a sânilor: două semiluni umflându-se deasupra mătăsii verde-închis. Presupunea că era adevărat că o femeie măritată putea purta rochii mult mai îndrăznețe decât o fată. Fiecare cusătură din rochia ei fusese gândită să-i pună în evidență rotunjimile; fiecare petic de dantelă inserată oferea un *trompe l'oeil* aluziv la pielea ei de dedesubt. Efectul, cum îi explicase Anna când alesese materialul, stă în ochii privitorului: nici cea mai pornită

bârfitoare nu i-ar putea găsi vreun defect de croială, dar un admirator și-ar putea cu ușurință imagina ce e dedesubt.

Dar James o să-și imagineze? a întrebat un glăscior în străfundul minții ei. *O să observe rochia? O s-o complimenteze?*

Nu știa: trecuseră două săptămâni de la căsătoria ei cu James și, uneori, era complet opac. Totuși, fuseseră două săptămâni atât de fericite, încât o surprinseseră. Poate că jocul ăsta nebunesc avea să dea roade. Ea urma să aibă amintirea asta pe care să și-o evoce când avea să fie bătrână și scofâlcită ca un trunchi de copac noduros – un an de fericire căsătorită cu un băiat pe care îl adorase. Unii oameni nu aveau parte nici măcar de-atât în viața lor.

— Poate că rochia e prea bătătoare la ochi, a spus Cordelia, trăgând în sus de decolteu.

— *Negaran nabash*, a zis Risa, țâțâind și dându-i peste mână. Nu-ți face griji! Asta e prima ta seară adevărată în lume, în fața întregii Enclave, ca femeie măritată. Arată-le că ești mândră! Arată-le că n-o să te lași pusă în umbră și socotită neînsemnată! Arată-le că ești o Jahanshah! A ușuit-o și i-a făcut cu ochiul, încheind: Acum eu o să plec. Nu trebuie să-l faci pe *Alijenab* James să aștepte.

Risa a ieșit, lăsând-o pe Cordelia stând acolo și simțindu-se mai degrabă stupid. James intra rareori în camera ei; bănuia că voia să-i respecte intimitatea. A bătut încă o dată înainte să intre și să închidă ușa în urma lui.

Ea a încercat să nu facă ochii mari. James purta un frac negru și o vestă albă. Țicnitul vârcolac croitor al tatălui său izbutise încă o dată să facă o treabă excelentă: hainele lui James îi veneau ca turnate, haina largă și neagră scoțându-i în evidență umerii și picioarele lungi, iar cămașa albă arătând zveltețea pieptului și a gâtului. Privirea lui s-a oprit asupra ei și a rămas complet nemișcat. Vârful pomeților i s-a colorat ușor.

— Daisy, a spus el. Arăți...

S-a oprit, clătinând din cap, și a scos ceva din buzunar. Era o cutie simplă de catifea neagră. I-a oferit-o și ea a luat-o, realmente surprinsă.

— De aniversarea a două săptămâni împreună, a răspuns el privirii ei întrebătoare.

— Dar... eu nu ți-am luat nimic *ție*. A atins cutia, simțind catifeaua moale sub degete. N-am știut că așa trebuia să fac.

— Nu trebuia, a zis James. Uneori, am niște slăbiciuni. Asta e una dintre ele. A zâmbit. Deschide-o!

Deschizând-o, a descoperit, așezat pe o pernuță tot de catifea neagră, un pandantiv de aur pe un lănțișor. L-a luat din cutie, scoțând o exclamație când și-a dat seama ce este – un glob mic, cu liniile subțiri ale mărilor și continentelor gravate pe suprafața sa.

— Am vorbit atât de mult despre călătorii! a zis James. Am vrut să-ți dăruiesc lumea.

— E perfect! a exclamat Cordelia, simțind că-i gata să-i iasă inima din piept. O clipă... să mi-l pun la gât...

— Stai puțin, stai! a râs James, venind în spatele ei. Închizătoarea e mică. Te-ajut eu.

Cu agilitate, el a găsit închizătoarea în spatele gâtului ei. Ea a încremenit. Degetele lui au trecut ușor peste pielea delicată de la ceafă, unde rochia ei cobora mult. Mirosea delicios, a frunze de dafin și a piele masculină curată. S-a auzit un mic clic când lănțișorul a fost închis; el și-a tras iute respirația când a întins mâna pe după ea să-i îndrepte medalionul, și ea *a simțit*, i-a simțit pieptul umflându-se când a inspirat, materialul cămășii lui pe spate, trimițându-i fiori pe ceafă. Mâinile lui s-au abătut puțin, la câțiva centimetri de mătasea verde, de pielea ei.

S-a dat un pas înapoi, dregându-și glasul. Ea s-a întors să se uite la el. Masca revenise la locul ei și n-a putut citi nimic pe chipul lui decât o prietenie afabilă.

— Arată minunat, a spus el, scoțând o foaie de hârtie împăturită din buzunar. Și, era să uit – Neddy a venit cu biletele pentru amândoi, de la Lucie. Nu l-am deschis pe al tău, în pofida evidentei mele curiozități arzătoare.

Scumpă Cordelia, scria Lucie în bilet, cu scrisul ei larg, bine cunoscut, *îmi pare atât de rău că am să ratez petrecerea din seara asta și am să te las pradă Societății, dar mă simt chiar mahmură. Dacă se găsește cineva să te supere, ține capul sus și adu-ți aminte ce ar spune Frumoasa Cordelia: „Nu vreau și n-ai să mă forțezi tu!" Mă aștept să aud totul mâine, mai cu seamă ce a purtat toată lumea și dacă lui Thoby i-a mai crescut un ciocănel de ușă. Toată dragostea mea, LUCIE.*

Cordelia i-a întins biletul lui James să-l citească, după care au coborât la parter și au ieșit în noapte. Lacheul deja adusese trăsura în fața casei. Era o seară rece, geroasă: aerul era uscat precum creta și zăpada avea o pojghiță de gheață care trosnea și se spărgea ca sticla sub picioarele lor. În trăsură erau pleduri groase de blană și încălzitoare de picioare în formă de cutii; Cordelia s-a instalat pe banchetă, cu un suspin.

— Ciocănel de ușă? a întrebat James, când trăsura a început să înainteze spărgând gheața de pe drum sub roți.

— E un soi de barbă, a zis Cordelia cu un zâmbet. O să-ți arăt una dac-o s-o văd.

Deși bărbile erau rare printre vânătorii de umbre: revenind la tradițiile oștirii romane, nefilimii socoteau părul facial drept ceva de care dușmanul ar fi putut să te apuce în bătălie. Nu existau prohibiții pentru părul femeilor, probabil pentru că romanii nu și-ar fi imaginat niciodată femeile luptând.

— Ei bine, dacă Thoby are una, asta îmi lasă două opțiuni, a zis James. Să-l provoc la duel sau să-mi las și eu una și mai mare.

— Eu sper că n-ai să faci nici una, nici cealaltă, s-a strâmbat Cordelia.

— Presupun că, în calitate de soție a mea, ai un cuvânt de spus în privința înfățișării mele, a zis James.

Cordelia s-a uitat la el printre gene, dar el privea afară pe fereastră, în noaptea alb-și-negru.

— Soții Wentworth nu organizează des petreceri. Abia aștept reacția ta când ai să vezi prima oară Aluatul!

— Aluatul? a repetat ea.

— O să vezi.

L-a văzut, chiar în clipa în care au intrat pe porți. Casa era un conac ridicol de ornamentat, cu turnuri și turnulețe, ca un castel, dar zugrăvit în ivoriu palid, așa încât părea o încrucișare între Taj Mahal și un tort de nuntă. Cu luminile strălucitoare la ferestre și cu terenul din jur acoperit de zăpadă, efectul era orbitor.

Trăsura s-a oprit la un covor verde care ducea ca o potecă din pădure pe scările lucioase de marmură la o masivă ușă în stil medieval. Pe trepte erau înșiruiți lachei în livrele ivorii, toți stând țepeni în poziție

de drepți când James și Cordelia au trecut pe lângă ei. Ea nu s-a putut abține și a chicotit când au intrat într-un foaier impunător, cu dale de marmură albe și roz minuțios îmbinate. Chiar arăta ca un tort.

James i-a făcut cu ochiul când au pătruns în sala de bal, o altă încăpere masivă, cu tavan ornat, poleit la greu și cu picturi pastel de nori și heruvimi. La marginile sălii stăteau o mulțime de persoane: Cordelia i-a recunoscut pe Will și pe Tessa, discutând într-un colț cu Gabriel și Cecily Lightwood. Erau prezenți și Tâlharii Veseli, tolăniți la o masă dintr-un colț, cu Anna. Matthew a ridicat un pahar de șampanie când i-a zărit; Anna a fluturat din mână, indolentă. Dansul nu începuse încă: oaspeții roiau în jurul unei mese lungi de banchet încărcată cu destulă mâncare cât să hrănească un oraș mic. Turnuri argintii de patiserii și sandviciuri alcătuiau un fundal pentru jamboane uriașe și lucioase și pentru pești de mărimea unui nou-născut, în aspic sclipitor, holbându-se îndurerați cu ochii fierți de pe platourile lor de argint.

În centrul sălii de bal, Martin Wentworth și soția sa, Gladys, admirau o mare sculptură în gheață a lui Rosamund și Thoby, amândoi în robe ample. Pe umărul lui Rosamund odihnea un mic porumbel. James s-a zgâit deschis la sculptură.

— Ai spune că tema petrecerii acesteia e „Primire Rece"? i-a șoptit el Cordeliei.

Ea a strâns tare din buze, deși n-a putut să nu se zgâlțâie de râs pe mutește. James s-a uitat inocent la heruvimii de pe tavan, în timp ce Rosamund și Thoby în carne și oase s-au apropiat să-i întâmpine.

— Oh, amândoi arătați încântător, așa un cuplu frumos, spuneam eu, nu așa spuneam adineauri, Thoby? a exclamat Rosamund.

Thoby a părut uluit.

— Zău?

Rosamund i-a aruncat lui James o privire lacomă, de parcă ar fi fost un delicios biscuit cu cremă pe care abia aștepta să-l ungă cu gem de mure. Simțind nevoia să-și salveze soțul, Cordelia a spus:

— Și ce minunat că toată lumea a ieșit din casă pentru a petrece! James, trebuie să-i salutăm pe părinții tăi...

— Nu toată lumea, a spus Rosamund, oftând din greu. Amos Gladstone a trebuit să se ducă și să fie ucis, și destul de multe persoane

au considerat că a participa la petrecere ar fi de prost gust, ceea ce e foarte nedrept, pentru că evident noi am plănuit evenimentul ăsta înainte să moară el. Și l-am fi contramandat, dar deja comandaserăm sculptura în gheață.

— Ăsta a fost un discurs extraordinar, Rosamund, a spus James.

— Mulțumesc! a zis Rosamund, aparent măgulită. Vreau să spun, de unde era să știm noi că el o să fie doborât în patrulă?

— Când s-a întâmplat? a întrebat Cordelia. A aruncat o privire la James, care a ridicat din umeri. Noi n-am auzit...?

— Oh, alaltăieri-seară, a zis Thoby, un tânăr înalt, cu bărbie molatică și păr blond-pal.

— A fost un atac de demon? a întrebat James.

— Păi, clar, a zis Rosamund. Ce altceva să fi fost? Acum, Thoby, arată-i lui James sala de biliard! E *nouă*. A chicotit și a înșfăcat-o de braț pe Cordelia. Noi, doamnele, trebuie să fim în altă parte.

Când Thoby și James s-au îndepărtat, Rosamund a condus-o pe Cordelia către un grup de femei în rochii pastelate, stând în apropiere de masa cu gustări. Printre ele era și sora lui Thomas, Eugenia, purtând o rochie galben-deschis și mănuși asortate.

— Uite-așa, a spus Rosamund cu o oarecare satisfacție.

Părul ei fusese coafat foarte înalt și presărat peste tot cu flori. Petalele cădeau în ploaie ori de câte ori mișca din cap.

— Aici sunt doamnele căsătorite, a adăugat ea, într-o șoaptă de scenă.

Desigur, a înțeles Cordelia cu întârziere. Femeile căsătorite tindeau să se adune laolaltă la seratele dansante: la urma urmelor, ele nu-și mai căutau soți. S-a uitat cu speranță la Eugenia, dar Rosamund deja se repezise la ea.

— Eugenia. Tu n-ar trebui să fii aici. Du-te înapoi la locul tinerelor lady – sunt destui gentlemeni aici în seara asta, dornici să danseze...

— Nu vreau, a zis Eugenia, arătând gata de revoltă, dar nu-i putea ține piept lui Rosamund.

În clipa următoare, era o pată galbenă care dispărea în mulțime.

— Cordelia Herondale, nu? a spus o femeie ascuțită, în mătase piersicie.

Cordelia a recunoscut-o ca fiind Eunice Pounceby. Mama lui Augustus Pounceby. Se părea că Rosamund o lăsase nu doar cu doamnele măritate, ci cu acelea venerabile – mamele și bunicile.

— Arăți cam obosită.

A răsunat un val de râsete; Cordelia s-a uitat uimită.

— Eunice te tachinează, a spus Vespasia Greenmantle, o femeie ce părea în largul ei, într-o rochie de catifea violetă. Proaspăt căsătoriții și orele lor de culcare târzii, nu?

Cordelia și-a simțit obrajii arzând ca focul.

— Bucură-te cât mai poți, a zis Eunice. Curând, o să fii gata pentru camera copilului.

— Copiii sunt plicticoși, Eunice, a zis Lilian Highsmith, care arăta impunătoare într-o rochie de modă veche albastră și împodobită cu safire. Însă armele, pe de altă parte, sunt interesante. A întins o mână spre Cortana. Eu, una, ți-am admirat sabia, draga mea. Pot să...?

Cordelia a dat din cap, iar Lilian a atins teaca sabiei Cortana, zâmbind nostalgic.

— Când eram mică, tot ce-mi doream era o armă făcută de Wayland Fierarul. Când am împlinit doisprezece ani, am fugit de acasă și părinții m-au găsit rătăcind pe Ridgeway Road, căutând movila fierarului. Îi adusesem un penny, exact cum spuneau poveștile că ar trebui, și eram absolut convinsă că aveam să primesc o sabie în schimb! A chicotit. A ta e minunată.

— Mulțumesc! a spus Cordelia, dar în spatele ei a auzit alte lady șoptind – cineva întrebând cu voce tare de ce nu era în luna de miere, iar altcineva, probabil Eunice, răspunzând că James și Cordelia nu-și permiseseră luxul să aștepte și să plănuiască.

O chestiune legată de reputația ei, știi.

Uh, asta era de nesuportat. Și muzica se pregătea să înceapă: curând, toți prietenii Cordeliei aveau să danseze, așa că i-ar fi fost și mai greu să scape în compania lor. A văzut că James se întorsese în sala de bal, dar fusese tras deoparte de părinții lui, cu care se angajase într-o conversație intensă. Nu era ca și când el ar fi putut s-o invite la dans, și-a amintit ea. Soții nu dansau cu soțiile lor la baluri.

— Dacă onoarea primului dans mai este încă disponibilă, doamnă Herondale?

S-a stârnit un pic de freamăt de uluire printre doamnele căsătorite. Cordelia și-a ridicat ochii surprinsă, recunoscând vorbirea tărăgănată, leneșă: Matthew stătea înaintea ei, arătând curios și plin de culoare – vesta lui era decorată cu păuni brodați, iar părul lui blond strălucea puternic sub lumina candelabrelor.

Cu recunoștință, ea l-a lăsat s-o conducă pe ring.

— Ei bine, ăsta o să fie cel mai interesant lucru din toate timpurile pentru gașca aia, a zis ea. Vai de mine, presupun că e nepoliticos, nu? Și eu sunt măritată, nu pot considera persoanele căsătorite plictisitoare.

— Cei mai mulți oameni sunt plictisitori, a zis Matthew. Să fii căsătorit sau nu are prea puțin de-a face.

Primul dans a fost o poloneză, iar perechile veneau din toate părțile sălii ca să se alăture procesiunii din ring. Cecily și Gideon, Catherine Townsend și Augustus Pounceby, Filomena di Angelo – Cordelia și-a amintit că o cunoscuse pe fata italiană cu părul negru la nunta ei – și Albert Breakspeaker. Christopher făcuse pereche cu Eugenia, și chiar Alastair dansa politicos cu Ariadne.

— De ce mai vii atunci la petreceri? a întrebat Cordelia. Dacă ți se pare că toată lumea e neinteresantă.

— *Oamenii* sunt neinteresanți. Bârfitul pe seama lor nu e *niciodată* neinteresant. Uite... îi vezi pe Thoby și pe Rosamund, deja se ceartă. Mă întreb despre ce? Lilian Highsmith l-a pocnit cu umbrela pe Augustus Pounceby, mai devreme – ce-o fi făcut omul? A insultat-o? Esme Hardcastle îi povestește lui Piers Wentworth totul despre cartea pe care o scrie despre istoria Enclavei din Londra, dar el n-o scapă din ochi pe Catherine Townsend. Iar frumoasa Eugenia, respingând toți pretendenții? Probabil din cauza experienței neplăcute din trecut.

— Ce i s-a întâmplat Eugeniei?

— Augustus Pounceby, s-a încruntat Matthew. A făcut-o să creadă că au o înțelegere.

Cordelia era surprinsă; o înțelegere putea fi chiar o chestie serioasă. Însemna că fata era încrezătoare într-o propunere de căsătorie.

— Așa că ea s-a purtat mai liber cu el – mergând la plimbări cu el fără o doamnă supraveghetoare, totul foarte inocent –, dar când bărbatul i-a cerut mâna lui Catherine Townsend, care l-a refuzat, Eugenia a căzut de fraieră. A plecat la Idris ca să scape de bârfa Enclavei.

— Ce urât! a spus Cordelia. Dar cu siguranță cineva trebuie să aibă un secret mai important decât toate astea? Schelete în dulap și alte asemenea?

— Vrei să spui dacă e vreunul ucigaș? a întrebat Matthew, învârtind-o într-un cerc rapid: zecile de lumânări au părut să se amestece, devenind un fluviu de lumină de jur împrejurul lor. Eu sunt, a spus el.

Cordelia a râs, puțin lipsită de aer. Se rotiseră către marginea ringului de dans. L-a zărit pe James; era încă prins în conversația animată cu Will și cu Tessa.

— Și dacă ți-aș spune că citesc pe buze? a zis Matthew. Că înțeleg fiecare cuvânt pe care și-l spun James și părinții lui? Și că veștile pe care și le împărtășesc sunt șocante?

— Atunci ți-aș spune să nu mai tragi cu urechea. De asemenea, nu te-aș crede. Îți ia o veșnicie ca să înveți să citești de pe buze. De fapt, aș spune că trântești minciuni gogonate înfricoșătoare ca să pari mai interesant, când adevărul e că, dacă veștile sunt șocante, probabil le-ai auzit de la mama ta.

Matthew a mimat că fusese înjunghiat în inimă.

— Pus la îndoială! Descurajat! Cruzime, numele tău e femeie. S-a uitat la ea cu ochii mijiți. Asta înseamnă că nu vrei să știi despre ce vorbesc?

— Ba bineînțeles că vreau, urâtule! a ripostat ea, lovindu-l ușor peste umăr.

Poloneza nu era un dans atât de intim ca valsul, dar era totuși destul de aproape de Matthew ca să-i observe liniile subțiri din jurul ochilor când zâmbea *cu adevărat*. Nu le vedea prea des. Matthew mirosea a coniac, a frangipani și a trabucuri.

— Ei bine, a spus el, coborându-și vocea. A fost o întâlnire cu toate clanurile de vampiri din Franța, iar Charles n-a invitat și clanul din Marsilia. Probabil a uitat, dar ei s-au simțit jigniți de moarte.

— Desigur, el poate să explice și să-și ceară iertare, nu?

Matthew a pufnit în râs.

— L-ai cunoscut pe Charles? El nu-și cere iertare. De altfel, vampirii nu sunt înclinați să aibă încredere în el. Simt, și nu fără motiv, că în orice neînțelegere mai serioasă, Consulul îi va ține partea fiului ei. Așa că unchiul Will și mătușa Tessa se duc la Paris cu el, mâine, ca să-l ajute să aplaneze conflictul, în liniște.

Ochii lui Matthew jucau veseli.

— Pe ei, repudiații tind să-i privească favorabil, de vreme ce Tessa este ea însăși o repudiată, iar Will a găsit de cuviință să îi ia apărarea în fața Conclavului și s-a căsătorit cu ea.

Și-au ridicat mâinile, unindu-și palmele. Cordelia putea vedea runa neagră a Vederii sclipind pe dosul mâinii ei când și-a împletit în dans degetele cu ale lui Matthew.

— Ei bine, aș spune că l-au trimis acolo pe fratele Fairchild nepotrivit, în primul rând, a spus ea.

Începuseră să se întoarcă într-un cerc lent, ținându-și mâinile unite.

— Ce vrei să spui?

— Tu ești cel care iubește Franța. Tu vorbești mereu despre Paris, a zis ea. Și ești diabolic de fermecător, știi doar că ești. Ai fi fost un ambasador mult mai bun decât Charles.

Matthew a părut – ei bine, „năucit" ar putea fi descrierea cea mai aproape de adevăr. Ea bănuia că era rareori comparat favorabil cu fratele lui când venea vorba despre chestiuni profesionale. Au mai făcut un tur de ring în tăcere. Fără scutul conversației degajate, dansul părea dintr-odată mult mai intim. Îi putea simți mișcările lângă ea, îi simțea căldura mâinii, apăsarea rece a inelului cu sigiliu pe care-l purta el. Cel pe care James i-l dăduse.

Mai văzuse perechile astfel pe ringul de dans: mișcându-se în desăvârșită tăcere, sorbindu-se din priviri, bucurându-se de rara oportunitate de a se atinge și de a fi aproape fără scandal. Nu că ea și Matthew erau în felul acesta – ea nu făcuse decât să spună ceva care îl stingherise, atâta tot. *Ei, foarte rău,* a gândit ea. *Merita să audă asta.* Valora cât o sută de Charles.

Muzica s-a oprit. Printre dansatorii care se înghesuiau să părăsească ringul, și-au coborât mâinile.

— Vai, a zis Matthew, pe tonul lui vesel obișnuit, mă tem că va trebui să te duc înapoi la detenția ta execrabilă! Te-aș invita pentru un al doilea dans, dar burlacii care dansează prea mult cu doamnele căsătorite sunt priviți pieziș. Suntem damnați să ne azvârlim asupra femeilor singure ca ghiulelele de tun.

Cordelia a chicotit.

— N-are nimic. M-ai scutit de zece minute altminteri plicticoase. Era cât pe-aci să mă apuc să cochetez doar să scap.

— Teribilă irosire de cochetărie! a rostit o voce familiară, iar Cordelia s-a întors, surprinsă să-l vadă pe James.

În lumina poleită, ochii lui erau izbitor de aurii.

— Te-ai eliberat din ghearele părinților, nu? a zis Matthew după o ezitare – atât de scurtă, încât Cordelia s-a întrebat dacă nu i se păruse ei. Ai auzit despre Charles?

James a mimat un fluierat.

— Într-adevăr. Sunt multe de spus despre asta, dar, deocamdată... S-a întors spre Cordelia. Doamnă Herondale, vreți să-mi faceți favoarea de a-mi acorda primul vals?

Cordelia s-a uitat surprinsă la el.

— Dar soții n-ar trebui să... vreau să spun, ei nu dansează cu soțiile lor.

— Ei bine, acesta o face, a spus James și a întors-o pe ringul de dans.

GRACE: 1896

MOARTEA LUI JESSE NU A FOST CURATĂ. ÎNCEPUSE SĂ ȚIPE ÎN TOIUL nopții, iar Grace dăduse fuga la el, găsindu-l deja într-o stare oribilă, într-un ghem de așternuturi și sânge, atât de mult sânge, urlând neomenește în chinurile lui. Grace strigase după mama ei, strigătele sale împletindu-se cu ale lui Jesse. Știa că existau rune de vindecare, magia de vânător de umbre care putea ajuta, însă ea nu știa să le deseneze. De altfel, n-avea vreo stelă.

L-a strâns în brațe pe fratele ei, sângele lui udându-i cămașa de noapte, iar când i-a dat drumul, era deja mort. Între aceste două momente, își dăduse seama vag de sosirea Tatianei și de vaietele ei, lângă Grace. A văzut-o pe mama ei că îi duce la buze fiului său un medalion de aur, plângând cu suspine, dintr-un motiv pe care Grace nu-l știa pe atunci, deși avea să-l afle curând.

Grace voise ca mama ei să fie acolo, dar s-a simțit și mai singură. Tatiana a cedat nervos, țipând, rupându-și hainele, plângând și amestecând rugăciuni și blesteme adresate unor entități necunoscute lui Grace ca să-l salveze, să-i salveze băiatul, iar când el a murit, ea s-a trântit pe podea, cu picioarele desfăcute ca o fetiță, plângând pentru ea însăși. N-a arătat în niciun fel că ar fi conștientă de prezența lui Grace.

În zilele următoare, dacă Grace sperase să-și găsească alinarea suferind laolaltă cu mama ei, avea să fie dezamăgită. După moartea lui Jesse, mama ei se retrăsese și mai mult în ea însăși și adesea treceau lungi perioade de timp fără s-o vadă pe Grace sau să-i răspundă când îi vorbea ea. În vreme ce Grace căuta să înțeleagă cum să reziste la dezolarea sa, mama ei striga imprecații despre corupția vânătorilor de umbre, despre îndârjirea lor s-o distrugă, despre cum ea nu era dispusă să piară în liniște, fără să lupte. A reușit chiar să arunce vina pe familia Herondale, deși Grace nu vedea nicio legătură între ei și moartea lui Jesse.

Adevărul era că, într-un fel, s-ar fi agățat bucuroasă de ideea că era cineva de vină pentru moartea lui Jesse, dar știa că uneori vânătorii de umbre nu pot primi rune și mureau dacă încercau. Era groaznic – nedrept, fără sens –, dar era adevărat. Astfel, Grace n-a găsit nicio mângâiere în furia mamei sale.

Nu i-a fost mai bine nici când mama ei a început să dispară în pivnița conacului, reapărând duhnind a sulf și mormăind în barbă în limbi ciudate. Când îi vorbea totuși lui Grace, era mai cu seamă despre trădarea și relele intenții ale nefilimilor. Tiradele astea începeau și încetau la întâmplare, pornindu-se în mijlocul unui gând, de parcă n-ar fi trecut zile de la ultima ei predică și asta era o singură lecție lungă, continuă.

Grace nu gândea nimic rău despre vânătorii de umbre în general – trăise printre ei în primii ani de viață, la urma urmei –, dar Tatiana își ilustra lecțiile bine, scotocind prin cotloanele întunecate al Conacului Blackthorn și găsind tot soiul de povești macabre. Într-un cufăr prăfuit din pivniță, o colecție de trofee de repudiați – colți de vampir, o labă de vârcolac împăiată, ceea ce părea să fie o aripă de molie nemaivăzut de mare plutind într-un lichid limpede, vâscos. Trofee ca acestea erau ilegale în ultimii treizeci de ani, a recunoscut Tatiana, dar timp de nouă sute de ani ai istoriei vânătorilor de umbre de dinainte fuseseră obișnuite. O însemnare dintr-un jurnal, povestind amănunțit smulgerea Peceților de pe mezinul neascultător al cuiva.

— „L-au aruncat pe stradă", a citit Tatiana cu voce tare, „pentru binele familiei și al Conclavului".

Piesa de rezistență a colecției, ascunsă în camera de lucru din Conacul Chiswick, era un cristal *aletheia*, o piatră multifațetată, vrăjită să păstreze amintirile unei persoane. Grace ar fi crezut că familiile foloseau astfel de magie ca să înregistreze evenimentele fericite, însă aceasta conținea o scenă scurtă, înfricoșătoare, în care o anume Annabel Blackthorn, care trăise cu o sută de ani în urmă, era torturată de Inchizitor pentru că se însoțise cu un repudiat și condamnată la exil în Citadela de Diamant.

— Ăștia sunt nefilimii, a spus Tatiana, ăștia sunt cei care încearcă să ne distrugă. Ăștia sunt cei care l-au ucis pe Jesse al nostru.

Apoi s-a prăbușit din nou pe podea, plângând neconsolată, iar Grace s-a strecurat afară din încăpere, ducându-se la culcare, știind că mama ei n-avea s-o mai cheme în seara aceea. Dar, deși a închis ochii, imaginea acelei fete Blackthorn de demult i-a rămas vie în minte multe ore. Neajutorarea ei. Groaza ei. Annabel luase o hotărâre pentru ea și din cauza asta pierduse totul. Grace s-a întrebat atunci dacă mama ei intenționase cumva să-i dea o altă lecție decât cea pe care tocmai i-o dăduse.

Apoi, la numai câteva zile după moartea lui Jesse, o trăsură neagră a oprit în fața conacului, iar Grace a primit poruncă să deschidă porțile. Era o seară mohorâtă, ploioasă, dar ea a făcut cum i se ceruse, străbătând anevoie aleea de pietriș și deschizând porțile grele de fier; acestea au scos un vaiet prelung și ascuțit după îndelungata nefolosință. Trăsura a intrat și fata s-a întors în urma ei, studiind-o curioasă. Pe toată suprafața avea scrijelite simboluri ciudate – nu rune de vânători de umbre, nimic cunoscut pentru ea.

Trăsura s-a oprit la ușa din față, iar când Grace a ajuns-o din urmă, din ea a ieșit cineva. Un bărbat – în amintirea ei era foarte înalt, dar probabil așa i se păruse fiindcă ea era încă un copil – purtând o pelerină neagră cu gluga trasă, acoperindu-i fața în umbră. Acesta a vorbit cu voce joasă, răgușită, mai aspră decât s-ar fi așteptat Grace.

— Unde e Tatiana Blackthorn?

— Mama, a spus ea iute. Mă duc s-o caut. Cine să-i spun că...

— Nu-i nevoie, a hârâit persoana. Sunt așteptat.

A trecut pe lângă ea și a intrat în casă, cotind pe primul hol de parcă ar fi știut drumul.

Grace s-a gândit să-l urmeze, dar odată ce a trecut de ea, a descoperit că tremura atât de tare, încât nu mai putea merge. Și-a strâns brațele în jurul taliei, încercând să se încălzească, cu dinții clănțănind și, după vreun minut, a fost în stare să pornească spre camera ei. Era un foc mic acolo și ea a pus cât de multe lemne a putut, deși tremuratul nu-i mai ieșea din oase.

Timpul a părut să-și piardă orice înțeles după moartea lui Jesse. Grace se trezea și își vedea mecanic de treburile ei, iar noaptea dormea fără să viseze. Culoarea frunzelor s-a schimbat în grădini, iar mărăcinii au crescut mai înalți. Tatiana umbla dintr-o cameră întunecoasă în alta, fără să vorbească, adesea uitându-se lung la orologiile stricate de pe pereți, care întotdeauna arătau ora nouă fără douăzeci.

Nu s-au consolat una pe cealaltă. Grace, una, știa să fie singură, atât de singură că aproape n-a fost surprinsă când a început să halucineze că Jesse era acolo. S-a trezit în toiul nopții, sufocându-se. Și l-a văzut, încă purtând hainele în care murise. Părea să plutească pe la marginea câmpului ei vizual, în capătul celălalt al camerei. Și apoi, dintr-odată, a fost lângă ea, o apariție întreagă, amănunțită a fratelui ei mort, luminând slab, zâmbind exact cum o făcea atunci când era în viață.

Era prea mult, pe lângă cruzimea morții lui să îndure și cruzimea propriei minți. A țipat.

— Grace! a spus alarmat fratele ei. Grace, nu te speria! Sunt doar eu. Sunt eu.

— Nu ești real, a spus Grace, amorțită.

A făcut un efort să se uite la el.

— Ba sunt, a spus Jesse, un pic jignit. Sunt o fantomă. Știi despre fantome. Nu ai avut halucinații nici atunci când l-ai văzut pe tipul ăla bând sânge. Era un vampir.

Grace a scos un sunet pe jumătate râs, pe jumătate plâns.

— Pe Înger! a spus ea – o expresie interzisă în casă, dar nu s-a putut abține. Ești real. Numai Jesse cel real ar putea fi atât de enervant.

— Scuzele mele, presupun că e mai greu pentru mine să am grijă de sentimentele tale fiindcă ești în doliu! De vreme ce sunt chiar aici.

— Da, dar ca fantomă, a spus Grace. Și-a îngăduit să îi pătrundă în minte înțelesul acestui cuvânt și, simțindu-se ceva mai limpede, și-a îngăduit să se uite curioasă la spiritul fratelui său și să adauge: Ai fost o fantomă tot timpul ăsta? De ce ți-a luat atât până să vii să mă vezi?

Jesse a părut posomorât.

— N-am fost. Am încercat, dar... nu m-ai auzit. Până acum. A clătinat din cap, nedumerit. Poate că durează un timp pentru fantome să se întoarcă pe de-a-ntregul. Probabil sunt documente care trebuie completate înainte.

Grace a șovăit.

— Poate, a zis ea. Jesse, mama pregătește ceva. Ceva secret. Nu știu despre ce e vorba, dar tot scoate cărți din cotloanele ascunse ale casei, și un domn a venit să... o ajute cu ceva. Cine e el?

— Nu știu, a spus Jesse, gânditor.

A întins o mână și a mângâiat-o pe păr, aproape distrat. Grace i-a putut simți atingerea, ușoară ca o pânză de păianjen. S-a aplecat spre el, hotărâtă să profite de orice mângâiere pe care fratele ei i-o mai putea încă oferi.

— Am să aflu eu, Grace. La urma urmei, pot să vin și să plec după cum doresc în casa asta acum.

— Nicio șansă s-o mai trezești pe mama de acum, a spus Grace. Să te întorci repede, Jesse! Mi-e dor de tine.

Când s-a trezit în dimineața următoare, era pe jumătate convinsă că toată întâlnirea fusese un vis, că mintea ei, înfierbântată de durere, îi jucase o festă. Dar Jesse s-a întors în noaptea următoare și în noaptea de după aceea – și numai noaptea. Iar, în cele din urmă, în a cincea noapte, el i-a explicat:

— Și mama mă poate vedea acum, a spus el pe un ton ciudat, sec. Și e hotărâtă să mă aducă înapoi din morți.

Grace a simțit un val de emoții contradictorii. Putea înțelege ce o motiva pe mama ei să facă asta – gândul că Jesse s-ar putea întoarce o umplea cu o speranță atât de intensă, încât era aproape de nesuportat. Și totuși.

— Omul ăla care a venit... era un necromant?

— Un magician expert în magie neagră, da. Jesse părea sumbru. Am fost... conservat, a spus el, pronunțând cuvântul cu dezgust. Asta l-a angajat ea să facă. Există un sicriu de sticlă în pivniță, cu corpul meu în el, neschimbător, de parcă aș fi un soi de... vampir. În jurul gâtului... al gâtului meu... e un medalion de aur care conține ultima mea răsuflare.

Grace nu era sigură dacă să se simtă ușurată sau tulburată.

— Așadar, o să aibă tot timpul de care are nevoie ca să... ca să încerce să te aducă înapoi?

— Da, a confirmat el. Până atunci, rămân captiv aici, între viață și moarte, între soare și umbră. Bântuind casa pe timpul nopții, când sunt treaz, și dispărând când răsare soarele. La apus, mă trezesc și descopăr că am dormit, fără să-mi dau seama, toată ziua în sicriul meu.

Grace nu-și putea imagina cât de înfricoșătoare trebuie să fi fost descoperirea asta, și cât mai era încă și acum.

— Chiar și fără necromanție, e totuși magia neagră cea care mă ține în starea asta. Nu poate rămâne așa la nesfârșit.

Știa că Jesse are dreptate. Totuși, un ghem de fericire se strânsese în stomacul ei, o fericire vinovată, poate – dar să-l aibă pe Jesse cu ea, fie și numai pe timpul nopții, era cu mult mai bine decât să fie singură pentru totdeauna. Singură cu mama ei, într-o casă întunecoasă, rece.

7

PĂȘEȘTE UȘUREL

Nelămurit m-am dus la pâlcul de siluete prinse-n horă,
Înlănțuite pe galera Modei, sclave la a sa proră,
Mișcându-mă ca-n vis, ca o fantomă ne'nvățată
Ce, tresărind mirată, peste morminte-o ia, împiedicată.

Căci pe morminte eu călcam, ale lor măști cu ochii goi
Trist surâdeau în sus la propria-mi nebunie,
În timp ce-ntreaga celor duși armie
Zicea: „Pășește ușurel – țărână ești, ca noi."

Julia Ward Howe, „Ultimul meu dans"

VEDEREA ANNEI ERA O RANĂ DUREROASĂ ȘI DULCE ÎN PIEPTUL LUI Ariadne.

Dulce, pentru că Anna se făcuse mai frumoasă decât prima oară când o întâlnise Ariadne, pe când era toată numai păr lung și negru, rochii lălâi, ochi albaștri scânteietori și încruntături fioroase. Acum frumusețea ei strălucea prin cât de în largul său se simțea în propria-i piele – încruntăturile dispăruseră, buzele i se arcuiau roșii și zâmbeau când și le apropia de paharul ei de șampanie.

Și dureroasă, pentru că Ariadne n-o putea atinge. Anna era ca o fortăreață înconjurată de prietenii ei: înaltul, chipeșul Thomas; Christopher, care avea aceeași delicatețe fermă a trăsăturilor ca sora lui; păunul de Matthew, care întotdeauna arăta de parcă tocmai s-ar fi dat jos dintr-un

pat nefăcut, plin de mătăsuri și catifele. Dacă James și Cordelia n-ar fi valsat pe ringul de dans – Cordelia arătând luxuriantă ca o floare, într-o rochie despre care Ariadne era sigură că fusese sugestia Annei –, era convinsă că și ei ar fi înconjurat-o pe Anna.

Grupul a privit-o cu suspiciune pe Ariadne când s-a apropiat de Anna. Aceasta părea să n-o vadă defel; stătea sprijinită de perete, cu un picior ridicat și cizma proptită în spate. Era toată numai linii zvelte în alb și negru, jacheta ei cambrată conturându-i rotunjimile, și râdea, cu capul dat pe spate. Pandantivul ei de rubin, despre care Ariadne știa că e sensibil la energiile demonice, îi sclipea la baza gâtului.

— Bună, Anna! a zis Ariadne.

Anna a aruncat o privire leneșă în direcția ei.

— Domnișoară Bridgestock.

Ariadne și-a ridicat bărbia. Purta noua ei rochie – albastru miezul-nopții, cu o panglică de aceeași culoare legată în păr. Culoarea ochilor Annei. Știa că Anna o va remarca.

— Îmi faci onoarea să-mi acorzi acest dans?

Anna a oftat și-a făcut semn spre suita ei: toți s-au îndepărtat, atât cât să le lase Annei și lui Ariadne un pic de intimitate.

— Încă un asalt, până străpungi apărarea, hm? a zis Matthew cu voce scăzută când a trecut pe lângă Ariadne și i-a făcut cu ochiul.

— Ariadne, a spus Anna, chiar vrei să dansezi cu mine? Aici, în fața tuturor acestor oameni?

Ariadne a ezitat un moment. Așteptase până când părinții ei se retrăseseră în camera de odihnă, și totuși mai erau încă destui prieteni de-ai familiei sale aici, cu ochii în patru. Soții Rosewain, soții Wentworth, Lilian Highsmith cu ochii ei ageri și bătrâni...

Nu conta. Și-a încleștat maxilarul. Tot ce conta era Anna.

Dar Anna se uita deja la ea sceptic, observându-i ezitarea.

— Bineînțeles că nu, a spus tot Anna. Chiar nu te-ai schimbat întru nimic, Ari, nu-i așa? De câte ori o să-mi ceri să dansăm când știi că nu are niciun sens?

Ariadne și-a încrucișat brațele la piept.

— De o mie de ori, a răspuns ea. De o *infinitate* de ori.

Anna și-a așezat paharul de șampanie pe pervazul unei ferestre.

— Asta-i ridicol, a spus ea, și Ariadne a văzut cu surprindere că ochii îi scoteau fulgere. Vino, atunci!

Ridicându-și poalele grele ale rochiei, Ariadne a urmat-o pe Anna pe o pereche de uși glisante într-o sufragerie. Mobilierul era acoperit cu pânze albe. Anna a continuat netulburată să străbată încăperea, deschizând o ușă îngustă și dispărând dincolo de ea.

Ariadne s-a strecurat după ea, doar pentru a descoperi că nu erau în vreo altă încăpere, ci într-un spațiu strâmt – o cămară, a gândit ea, exact când Anna a închis ușa în urma lor, cufundându-le pe amândouă într-un întuneric aproape complet.

Ariadne a scheunat scurt. A auzit-o pe Anna chicotind, în timp ce lampa-vrăjitoarei a început să se aprindă, luminând micul spațiu. Lumina venea dinspre pandantivul sângeriu de la gâtul Annei. Ariadne nu știuse că poate face asta.

A aruncat o privire în jur: chiar erau într-o cămară. Rafturile erau mai mult goale, cu doar vreo câteva obiecte ici-colo, cârpe care fuseseră probabil folosite la lustruitul mobilei. Podeaua era goală și curată. Abia dacă aveai loc să te miști, astfel încât unul dintre picioarele încălțate în balerini ale Ariadnei se odihnea pe cizma stângă a Annei; a fost nevoită să se lase pe spate ca să evite să se ciocnească direct de ea.

Era sigură că obrajii îi erau roșii ca focul. Din fericire, Anna n-o putea vedea prea bine. Ariadne a tras adânc aer în piept.

În ultimul an, Anna mirosise a lavandă – acum hainele și pielea ei răspândeau un alt parfum. Ceva bogat și întunecat, ca tutun și rășină dulce. Lumina roșie a pandantivului îi făcea ochii de o culoare mai apropiată de a fratelui ei, un soi de violet. Pomeții ei ieșeau în evidență ca niște lame de pumnale. Gura îi era plină, cu buze răsfrânte, de un roșu-închis. Ariadne a simțit un nod în gât.

— Ascultă-mă! a spus Anna.

Nu era nimic imperios în glasul ei, numai o hotărâre seacă.

— Au trecut patru luni de când mi-ai spus că o să mă cucerești la loc. Nu sunt de cucerit, Ariadne. Dragostea este o închisoare și n-am niciun chef de cătușe. Nu mi s-ar asorta cu ținuta.

— Dar eu te iubesc, a zis Ariadne, și nu mă simt încătușată.

— Asta te-a condus la încarcerarea în cămara asta, i-a atras atenția Anna.

— Cu tine, a spus Ariadne. Așadar, sunt fericită.

A ridicat încet o mână, mișcându-se de parcă încerca să nu sperie un animal sălbatic. A atins cu vârful degetelor obrazul Annei. Anna a prins-o de încheietură într-o strânsoare ca de menghină. Și-a înclinat capul; era mult mai înaltă decât Ariadne, mai cu seamă încălțată în cizme.

— Atunci ești o fraieră, a spus Anna. Vrei să știi de ce?

— Da. Spune-mi! Spune-mi de ce sunt o fraieră!

Anna și-a apropiat gura de urechea lui Ariadne. A vorbit aproape în șoaptă, răsuflarea ei caldă făcându-i părul de la tâmplele lui Ariadne să fluture, atingând cu buzele pielea lui Ariadne.

— Pentru că eu n-o să te iubesc niciodată, a murmurat Anna. N-o să fiu niciodată cu tine. Nu avem niciun viitor împreună. Niciunul. Tot mai vrei să te sărut?

Ariadne a închis ochii.

— Da. *Da.*

Gura Annei i-a prins-o pe a ei într-un sărut violent, dureros. Ariadne a tresărit când mâna Annei s-a ridicat și i s-a înfipt în păr. Ariadne nu-l sărutase niciodată pe Charles, în afară de vreo câteva pupicuri rigide pe buze, în public. Încercase, înainte de el, să sărute alți băieți și descoperise că i se părea ridicol. Doi oameni strivindu-și fețele reciproc fără niciun motiv.

Cu Anna fusese diferit. *Era* diferit. Cum de aproape că uitase? Gura fierbinte a Annei, gustul ei de vin și trandafiri. Ariadne s-a ridicat pe vârfuri; a mușcat și a lins buza de jos a Annei și i-a simțit brațele înconjurând-o, strângând-o. Ridicând-o de la podea.

Anna era puternică, toți vânătorii de umbre erau puternici: a ridicat-o pe Ariadne de parcă n-ar fi cântărit mai mult decât o batistă și a așezat-o pe marginea unui raft. Apoi, odată ce mâinile ei au fost libere din nou, s-a reîntors la ceea ce făcea cu sporită atenție. Ariadne a scâncit și s-a arcuit pe spate, în timp ce Anna îi siluia gura, deschizându-i buzele – lingea și sugea, săruta și mușca, un vârtej despotic care a lăsat-o pe Ariadne fără respirație și înnebunită.

Nu greșise, în aceste ultime patru luni. Meritase totul, totul, ca să aibă asta. Și nu simțise niciodată nici pe departe astfel cu altcineva decât cu Anna. Își amintea cu duioșie primele lor dăți împreună, cât de neîndemânatic se atinseseră una pe cealaltă, cum râseseră și încercaseră ba una, ba alta, ca să afle ce îi plăcea fiecăreia.

Erau încă atât de multe pe care Ariadne nu le știa! Dar Anna i-o luase înainte ca un automobil întrecând o trăsură. Mâinile ei erau pe genunchii lui Ariadne, lunecând în sus, găsind pielea de deasupra ciorapilor ei. Strecurându-se pe sub juponul ei de muselină fină. Mâna lui Ariadne s-a încleștat în părul Annei. Știa că scoate mici scâncete când degetele Annei și-au găsit drumul fără ezitare spre miezul ei. Și-a lăsat mâinile în jos, fluturându-le un moment înainte să se apuce strâns de raft. Simțea că pică în gol, zburând de pe marginea lumii. Și-a deschis cu greu ochii, disperată să vadă fața Annei. În lumina rubinie, ochii ei erau albastru-închis, iar buzele, întredeschise. Pentru prima oară în doi ani, Anna era concentrată în întregime asupra lui Ariadne.

Era prea mult. Ariadne a icnit și s-a cutremurat, când lumea s-a sfărâmat în jurul ei.

— *Anna, Anna, Anna,* a șoptit ea, cuvântul pierzându-se în postavul hainei Annei.

Cumva, nu știa cum, își lipise obrazul de umărul Annei.

Când și-a întors capul, i-a putut auzi bătăile inimii Annei. O luaseră la goană.

S-a dat înapoi, plimbându-și mâinile pe pieptul cămășii Annei, materialul moale peste pielea caldă...

— Anna, vino aici! Lasă-mă să...

— Oh, nu e nevoie. Anna s-a retras un pas. Pe cuvânt, Ariadne, ar fi trebuit să-mi spui că *asta* era tot ce-ți doreai. Am fi putut s-o facem de mult.

Anna a deschis ușa cămării și Ariadne s-a grăbit să își îndrepte fustele. A sărit de pe raft, tremurând, abia ținându-se pe picioare.

— Anna, nu putem pur și simplu...

— Să ne întoarcem la petrecere împreună? De acord. S-ar vorbi, a spus Anna. O să mă duc eu prima; tu vii peste câteva minute. Și ar

trebui să ne evităm pentru restul serii, aș zice eu. Nu face figura asta îngrijorată, draga mea! Sunt chiar sigură că nu ne-a văzut nimeni.

Cordelia putea auzi murmurele în timp ce ea și James se roteau prin sala de bal. Nu că ar fi deranjat-o. Lasă să vorbească toți despre cum el era necuviincios, dansând cu soția lui când cu siguranță făcuse destulă conversație cu ea acasă. Nu-i păsa de ce spunea lumea; se simțea încântată, triumfătoare. Nu era o fraieră care se compromisese într-o căsătorie cu un bărbat care n-o dorea. Lui James îi păsa de ea.

Știa că așa era. Degetele ei erau împletite cu ale lui, iar mâna cealaltă a lui James o ținea de talie. Valsul era un dans mult mai senzual decât poloneza, iar James nu-și bătea capul să păstreze distanța. Ea era lipită de el, șifonându-i pieptarul apretat al cămășii. El a zâmbit cu un colț de gură.

— Văd că Matthew te-a pus la curent cu toate bârfele care circulă pe seama lui Charles. Cum a fost sejurul tău printre doamnele respectabile ale Enclavei?

— Ei bine, toate se uită la noi acum, a zis Cordelia. Par scandalizate.

— Asta pentru că toți soții lor sunt plecați la băut porto și jucat biliard.

— Și tu nu vrei să te duci să bei porto și să joci biliard? l-a tachinat ea.

— Când dansezi atât de bine ca mine, ai responsabilitatea să dai un exemplu, a spus James, conducând-o într-o piruetă exagerată.

Ea a râs, învârtindu-se înapoi la el. El a prins-o, cu degetele desfăcute larg pe talia ei.

— Am auzit ceva mai multe despre ce i s-a întâmplat lui Amos Gladstone noaptea trecută, a spus el. A fost găsit cu gâtul tăiat. Înghețat într-un gang. Fără limfă sau vreo altă urmă de demon, dar a plouat între timp, prin urmare...

Cordelia s-a cutremurat.

— Fără voia mea, mă simt neliniștită. Ultima oară când vânătorii de umbre au murit...

— Acelea au fost atacuri la lumina zilei, a spus James. Asta e normal sau pe atât de normal pe cât sunt lucrurile pentru nefilimi. Ne-am

dezobișnuit noi, dar oamenii mor în patrulă. Nu că aș susține să ne prefacem că nu s-a întâmplat din cauză că unii au comandat o sculptură în gheață, reține...

S-a întrerupt. Doi invitați intraseră în sală, iar Rosamund și Thoby deja se grăbeau să-i salute. Cu toată mulțimea dintre ei, Cordelia știa cine sunt: Charles, cu părul lui roșu într-un izbitor contrast cu fracul negru, iar lângă el, Grace. Rochia ei era un nor de plasă ivorie peste juponul de satin de un albastru-gheață.

Ea s-a uitat lung la Cordelia, cu ochii cenușii larg deschiși. Apoi și-a întors privirea.

— N-aș fi crezut că avea să vină și Charles, a spus Cordelia, făcând eforturi să nu pară afectată. Parcă pleca de urgență la Paris, mâine?

— La prima oră, mâine-dimineață, împreună cu părinții mei, dar Charles e hotărât să se arate curajos.

James nu se mai uita la Grace și la Charlie. Avea experiență, bănuia Cordelia; nu era prima oară când ea și James o vedeau pe Grace la o petrecere, deși nu se mai întâmplase după nunta lor. El niciodată nu se uita lung la ea, nici nu se apropia ca să-i vorbească, dar Cordelia, acordată cum era la emoțiile lui, putea întotdeauna să-l simtă când era dus cu gândul.

— Scuzele mele... am pierdut șirul dansului!

— Tocmai când făceai așa o treabă bună dând un exemplu, a spus Cordelia.

James a râs, dar a sunat casant ca sticla. Cordelia a privit peste umăr: Rosamund părea să-i facă semn lui Grace să vină cu ea ca s-o conducă la grupul celorlalte fete nemăritate, însă Grace a clătinat din cap și s-a întors spre Thoby.

O clipă mai târziu, Thoby o luase pe Grace de mâini și o conducea spre ringul de dans. Rosamund a rămas uitându-se după ei, cu gura căscată. Charles a ridicat din umeri și s-a îndepărtat.

Cordelia nu s-a putut abține să se zgâiască – nu exista nimic în codurile de bune maniere care să spună că nu puteai dansa cu cel care era gazda unei petreceri, fie el logodit, căsătorit sau burlac. Dar să intri la mijlocul unui dans era ciudat, iar Grace cerându-i lui Thoby să

danseze – cum evident o făcuse – era o șocantă încălcare a convenientelor. Cu siguranță asta n-avea să-i câștige nicio prietenă din ansamblul lui Rosamund.

Nici expresia de pe fața lui Thoby nu avea să ajute. El se uita la Grace, în timp ce pluteau pe ring, de parcă niciodată nu văzuse o creatură mai încântătoare. Dacă pe Charles îl deranja, nu dădea semne: străbătea hotărât sala îndreptându-se către Alastair, care stătea singur lângă o coloană, arătând îngrijorat.

— Ce s-a întâmplat? a întrebat James. Daisy?

Ce ironie, a gândit ea, că el o cunoștea atât de bine. Ba una și mai mare că odată o părăsise pe ringul de dans, iar acum avea să-l părăsească ea pe el, deși știa că e ultimul lucru pe care vrea să-l facă.

— Alastair, a spus ea, retrăgându-și mâinile dintr-ale lui James.

A plecat grăbită, fără să privească înapoi, tăind-o ca săgeata prin masa dansatorilor până a țâșnit în partea cealaltă.

Charles deja ajunsese la Alastair și se rezema, dezinvolt, de coloană lângă el. Alastair arăta – ei bine, Alastair arăta lipsit de expresie, cel puțin pentru cineva care nu-l cunoștea. Cordelia și-a dat seama după postura lui fără vlagă – aproape că se scurgea pe lângă coloană – și după pumnii strânși în buzunare că era foarte supărat.

— Știu că tu citești și ziarele mundanilor, spunea Charles când s-a apropiat Cordelia. Mă întreb dacă ai dat de crima recentă din East End. E genul de lucruri care ar părea că ne interesează, dar cercetând mai bine...

Cordelia a venit în fața lui Alastair, clipind cuviincios. Știa că oamenii îi priveau. Voia să nu le dea vreun motiv de bârfă.

— Charles, a spus ea, zâmbind mult prea larg, mi se pare că ai fost de acord să te ții departe de fratele meu.

Charles a ridicat o sprânceană, cu superioritate.

— Cordelia dragă, bărbații mai au uneori neînțelegeri între ei. Cel mai bine e să-i lași să și le rezolve singuri.

Cordelia s-a uitat la Alastair.

— Vrei să vorbești cu Charles?

Alastair s-a ridicat.

— Nu, a spus el.

Charles a roșit. Pistruii îi ieșeau în evidență ca niște puncte furioase.

— Alastair, a zis el, numai un laș are nevoie să fie salvat de sora lui mai mică.

Sprâncenele expresive ale lui Alastair au tresărit.

— Și numai un dobitoc îi pune pe alți oameni în situații în care ar avea nevoie să fie salvați.

Charles a tras aer în piept, de parcă se pregătea să strige. Cordelia a făcut iute un pas între el și fratele ei; o dureau fălcile de atâta zâmbit.

— Charles, acum pleacă! a spus ea. Altminteri o să le spun *tuturor* că mătușa și unchiul tău pleacă valvârtej la Paris ca să salveze Conclavul după boacăna ta.

Charles și-a strâns buzele. Și, cumva, ciudat, în momentul acela ea l-a văzut pe Matthew în trăsăturile lui – nu-și putea imagina de ce. N-ai fi putut găsi doi oameni mai diferiți. Dacă Charles ar fi fost doar ceva mai bun, mai înțelegător, probabil că Matthew n-ar fi...

Cordelia a clipit. Charles spusese ceva, fără îndoială ceva tăios, și plecase furios. Atunci ea a observat că într-adevăr fuseseră priviți – de Thomas. El se uita la ei din partea cealaltă a sălii, părând încremenit în mijlocul unui gest. În spatele lui, James se reunise cu prietenii lui și vorbea degajat cu ei, cu o mână așezată pe umărul lui Matthew.

Mai multe lucruri s-au petrecut în aceeași clipă. Thomas, văzând-o pe Cordelia că se uită la el, a roșit și a întors capul. Muzica s-a oprit și dansatorii au început să plece de pe ring. Iar Grace l-a lăsat pe Thoby, fără niciun cuvânt, și s-a dus la James.

Matthew și Christopher râdeau; Matthew s-a oprit, făcând ochii mari, când Grace i-a spus ceva lui James și amândoi au făcut câțiva pași mai la o parte de ceilalți. James clătina din cap. Brățara de argint sclipea la încheietura lui când gesticula.

— Vrei să mă duc acolo și să-i rup picioarele soțului tău? a zis Alastair, calm.

— Doar nu te aștepți s-o rupă la fugă țipând când Grace se apropie de el, a spus Cordelia. Trebuie să fie politicos.

— La fel cum ai fost tu politicoasă cu Charles? a zis Alastair, zâmbind strâmb. Nu mă înțelege greșit, Layla, îți sunt recunoscător. Dar nu e nevoie să...

Cu colțul ochiului, Cordelia l-a văzut pe James plecând de lângă Grace. A venit spre ea, oprindu-se doar cât să-i salute pe câțiva în cale. Era alb la față ca hârtia, altminteri Masca era bine fixată la locul ei.

— Alastair, a zis el, când s-a apropiat. Mă bucur să te văd. Părinții tăi sunt bine?

Alastair îi spusese Cordeliei că nu e nevoie să fie politicoasă. Dar politețea își avea rostul ei. James își purta manierele ca pe o armură. O armură asortată cu Masca.

— Destul de bine, a spus Alastair. Frații Tăcuți i-au recomandat mamei să stea acasă și să se odihnească după toată agitația cu nunta. Tata n-a vrut s-o lase singură.

O parte din acestea era, fără îndoială, adevărată, și o parte nu. Cordelia nu mai avea chef să investigheze. Nu mai avea chef nici de petrecere. James nu trădase înțelegerea lor, dar era limpede că îi provoca suferință să fie în aceeași încăpere cu Grace.

Partea cea mai rea era că putea să-l înțeleagă. Știa cum e să fii în apropiere de persoana pe care o iubeai și să te simți la milioane de kilometri distanță.

— James, a spus ea, punând o mână pe brațul lui. Găsesc că mi-aș dori mai degrabă să joc o partidă de șah.

Asta i-a adus un zâmbet din partea lui, deși unul anemic.

— Bineînțeles, a spus el. O să plecăm imediat.

— Să jucați șah? a mormăit Alastair. Viața conjugală sună senzațional.

Cordelia l-a sărutat pe Alastair de la revedere, în timp ce James s-a dus să ofere scuzele necesare gazdelor. Și-au luat lucrurile în tăcere și, curând, s-au trezit pe treptele casei Wentworth, așteptând să le fie adusă trăsura.

Era o noapte plăcută, stelele limpezi precum cristalul, scânteind ca diamantele. Grace îi privise plecând cu o expresie gânditoare. Cordelia n-a putut decât să se mire de cât de bine se putea ascunde Grace. Era neobișnuit din partea ei să-l abordeze pe James. Probabil se simțise disperată. Cordelia nu-i găsea vreo vină în asta.

Nu-l putea întreba pe James totuși, fiindcă nu erau singuri pe trepte – erau și Tessa și Will acolo. Tessa zâmbea uitându-se la Will,

în timp ce-și vâra mâinile în mănușile îmblănite; el s-a aplecat să-i dea la o parte părul de pe frunte.

James și-a dres glasul cu putere. Cordelia i-a aruncat o privire.

— Altminteri ar fi început să se sărute, a zis el, nepăsător. Crede-mă, că știu.

Tessa a părut încântată să-i vadă. I-a zâmbit larg Cordeliei.

— Arăți absolut minunat. Mă simt prost că a trebuit să plecăm de la petrecere atât de curând – din fericire, domnișoara Highsmith i-a oferit bietei Filomena să se folosească de trăsura ei, mai târziu –, dar trebuie să fim la Portalul din Paris mâine-dimineață devreme.

Cordelia a remarcat că nu pomenise și de Charles.

— Am încercat să vorbim cu voi înăuntru, dar am fost deturnați de Rosamund, care se ținea după Thoby bătându-l la cap pentru că sculptura lor de gheață se topise, a zis Will. Tineretul din ziua de azi, care nu știe că gheața se topește! Ce-i învață oare la școală?

James a părut amuzat.

— Alt discurs despre „tineretul din ziua de azi"? Și-a coborât vocea, într-o acceptabilă imitație a vocii lui Will: Alergând de colo-colo, lipsit de morală, folosind cuvinte ridicole ca „bengos" și „mermeleli"...

— Până și eu știu că „mermeleli" nu e un cuvânt, a spus Will, cu mare demnitate.

El și James s-au mai ciondănit așa o vreme, în timp ce trăsura Institutului a venit huruind de după colț și s-a oprit la picioarele scării, condusă de un lacheu pirpiriu, îmbrăcat în argintiu și ivoriu. Cordelia n-a putut să nu se gândească la ce deosebire era între relația lui James cu tatăl lui și a lui Alastair cu Elias. Se întreba, uneori, ce-ar fi zis Elias dacă ar fi știut despre Alastair și Charles. Dacă ar fi știut că Alastair e diferit. Ea voia să creadă că nu i-ar fi păsat. Cu niște luni înainte, ar fi fost sigură de asta. Acum, nu mai era sigură de nimic.

Reveria ei a fost întreruptă de un strigăt speriat. Lacheul pirpiriu sărise în picioare, legănându-se pe banca trăsurii. Se uita în jur înnebunit.

— Demon! a strigat el gâtuit. *Demon!*

Cordelia s-a uitat cu atenție. Ceva ce arăta a roată învârtitoare acoperită de guri roșii și umede a țâșnit de sub trăsură și s-a rostogolit

într-un cerc. Ea a dus mâna în spate după Cortana – și-a tresărit, simțind o usturime în palmă.

Se tăiase în lamă? Cum? Nu era cu putință.

James a pus o mână pe umărul Cordeliei.

— E în regulă, a spus el. Nu-i nevoie.

Will s-a uitat la Tessa, cu ochii lui albaștri deschiși larg.

— Pot?

Tessa a zâmbit cu indulgență, de parcă Will ar fi cerut o a doua porție de tort.

— Oh, dă-i înainte!

Will a scos un soi de chiuit. În timp ce Cordelia se uita nedumerită, el a sărit de pe trepte și a luat-o la fugă, alergând demonul-roată. James și Tessa zâmbeau.

— Să-l ajutăm? a întrebat Cordelia, complet năucită.

James a rânjit.

— Nu. Demonul ăla și tata sunt prieteni vechi. Sau, mai degrabă, dușmani vechi, dar e cam același lucru. Îi place să-l fugărească după petreceri.

— Asta-i foarte neobișnuit, a comentat Cordelia. Văd că m-am căsătorit și am intrat într-o familie foarte neobișnuită.

— Nu te preface că nu știai dinainte! a dojenit-o James.

Cordelia a râs. Totul era atât de caraghios, și totuși tipic pentru familia lui James! Ea a simțit că lucrurile reveniseră aproape la normal, în momentul în care trăsura lor a apărut de după colț și au urcat în ea. În timp ce porneau prin noapte, au trecut pe lângă Will, care, agitând un pumnal serafic, fugărea fericit demonul-roată prin grădina de trandafiri a familiei Wentworth.

— Probabil ești foarte dezamăgită că ai ratat petrecerea din seara asta, a spus Jessamine, plutind pe lângă rafturile de cărți din salon. De bună seamă te simți absolut *zdrobită*.

Lucie tocmai citea din romanul *Kitty Costello* sau încerca să citească, în momentul în care Jessamine și-a făcut apariția, căutând companie. În mod normal, pe Lucie nu o deranja Jessamine, dar durerea ei de cap înnebunitoare abia se mai potolise și se simțea pur și simplu vlăguită.

Cu un suspin, a îndoit o pagină să însemneze locul și a închis cartea.

— Sincer, nu-mi pare rău că am lipsit de la petrecere.

— Chiar dacă fata aia italiancă a reușit să se ducă? a întrebat-o Jessamine.

— Filomena?

Lucie avea impresia că abia dacă o cunoștea pe Filomena; fata era mai în vârstă decât ea și, cu toate că oficial locuia la Institut, era întotdeauna într-o alergătură prin Londra, ducându-se la muzee și expoziții. Lucia abia dac-o vedea.

— Nu, mă bucur că ea o să se distreze. Eu chiar nu vreau să-i văd pe Rosamund și pe Thoby dându-se mari, însă îmi pare rău că n-am să fiu acolo s-o sprijin pe Cordelia. Rosamund fără îndoială o s-o izoleze cu doamnele căsătorite, și ea va fi teribil de plictisită.

Jessamine plutise în jos și se așezase pe marginea biroului, legănându-și picioarele imateriale.

— Cel puțin căsătoria ei e recunoscută public. Când m-am măritat eu cu Nate, nimeni n-a vrut nici măcar s-audă despre asta.

— Păi, probabil pentru că el era un ucigaș, Jessamine.

Lucie și-a lăsat cartea deoparte și s-a ridicat, strângându-și cordonul halatului de casă din flanelă. Deja își despletise părul pentru seară, și acum i se revărsa până la mijlocul spatelui, făcând-o să se gândească nostalgică la vremea când era mică – petrecuse multe seri în camera asta, ghemuită lângă mama ei, în timp ce Tessa îi împletea părul în codițe și i-l prindea cu panglici, iar Will citea cu voce tare. Avea să le ducă dorul părinților ei cât erau la Paris cu Charles, s-a gândit Lucie; era o lovitură ca și ei să plece atât de curând după ce James se mutase, deși ei o asiguraseră că se vor întoarce la timp pentru petrecerea de Crăciun de la Institut. Cel puțin, mătușa Cecily și unchiul Gabriel aveau să-i țină companie, căci preluau conducerea Institutului cât lipseau cei doi Herondale. Și mai erau și Christopher și Alexander, deși bănuia că cel dintâi avea să-și petreacă majoritatea timpului în pivniță, aruncând în aer lucruri.

Jessamine și-a tras nasul, dar n-a zis nimic. Când și când, își romantiza trecutul, dar știa foarte bine adevărul, ca și Lucie. Nu că Jessamine ar fi meritat să moară pentru greșelile comise sau să devină

fantomă, pe veci captivă între viață și moarte, bântuind Institutul și incapabilă să-l părăsească.

Chiar deveneai melancolic când te gândeai la soarta ei. Ajungând în camera sa, Lucie s-a întrebat dacă ar trebui s-o caute pe Bridget și să se dea pe lângă ea pentru o cană de lapte cald, fără de care n-ar fi fost în stare să doarmă – când ușa s-a deschis larg și laptele cald i-a zburat imediat din minte.

Lumina strălucitoare a lunii pătrundea în cameră, căzând pe rochia liliachie frumos aranjată pe care o alesese pentru seara asta, dar care rămăsese nepurtată. Botinele cu tocul jos, din piele întoarsă de culoarea fildeșului, stăteau cuminți sub fereastră; colierele și inelele ei erau împrăștiate pe măsuța de toaletă, scânteind ca gheața în lumina rece. La biroul acoperit cu hârtii ședea Jesse, cu paginile din *Frumoasa Cordelia* întinse în fața lui.

Lucie a simțit un val de panică. Avusese de gând să-i arate lui Jesse romanul, dar plănuise totodată să selecteze paginile pe care avea să le citească.

— Jesse! a exclamat ea, strecurându-se în cameră și închizând ușa ferm în urma ei. N-ar trebui să...

— Să citesc asta? a zis el. Pot vedea de ce.

Exista un ton ciudat în vocea lui și avea o expresie ciudată pe față. O expresie pe care ea n-o mai văzuse până atunci, un soi de umbră aruncată peste trăsăturile lui frumoase.

— Jesse...

A întins mâna, dar el deja ridicase o pagină. Spre oroarea ei, a început să citească din carte cu voce tare și înțepată:

Viteaza Lucinda și-a încleștat mâinile în față. Oare ochii o înșelau? Dar nu! Era chiar iubitul ei sir Jethro, întors de la război. E adevărat că părea istovit și răvășit de război, iar armura lui cu blazon strălucitor era mânjită de sânge – fără îndoială sângele nenumăraților mișei pe care îi sfârtecase pe câmpul de bătălie. Dar aceste urme de luptă îi făceau frumusețea să strălucească parcă și mai puternic. Părul lui negru lucea și ochii verzi îi scânteiau, când ea a fugit la el.

— Dragul meu, ești viu! a strigat ea.

El i-a cuprins fața în mâinile lui reci.

— Nu sunt viu. Sunt o fantomă și numai tu mă poți vedea.

— Nu contează! a strigat Lucinda. Viu sau mort, eu tot te iubesc!

Lucie i-a smuls pagina din mână. Respira întretăiat.

— Oprește-te! a zis ea. Nu mai citi!

El s-a ridicat în picioare.

— Îmi dau seama de ce n-ai vrut să văd asta. Bănuiesc că din cauză că îți bați joc de mine...

Ea s-a uitat lung la el. Gura lui avea o linie furioasă care părea să-i schimbe întreaga înfățișare – sau să fi fost doar pentru că nu-l văzuse niciodată furios înainte?

— Nu... cum poți să crezi asta?

— În mod clar sunt un soi de glumă pentru tine sau situația mea este.

Continua să aibă gura crispată în modul acela înspăimântător. Și tonul acela rece din voce. Totuși, în pofida umilinței, Lucie a simțit o scânteie de mânie aprinzându-se în ea.

— Asta nu e adevărat, a spus ea. E o poveste. Și deși sunt unele... asemănări... între lordul Jethro și tine, e doar ceea ce fac scriitorii. Plămădim personajele din bucăți și fragmente culese din ceea ce vedem în lume. Nu înseamnă nimic.

— Ai dreptate, a spus el cu asprime. Băiatul acela din carte nu sunt eu. Nu știu cine e el... e fantezia imaginată de tine, Lucie.

Cu mâinile tremurătoare, Lucie a făcut cocoloș pagina din cartea ei și-a aruncat-o pe jos.

— Este doar scriere. Născocirea unei povești.

— E foarte clar că, dacă n-aș fi fost o fantomă, nu te-aș fi interesat cine știe ce. Doar un băiat care n-a trăit prea mult și a murit într-un mod neeroic, a spus el.

A început să se plimbe în sus și-n jos, pașii lui nefăcând absolut niciun zgomot. Putea vedea parțial prin el, prin umărul lui, când s-a întors. De parcă și-ar fi pierdut tăria, a gândit ea, și ar fi amorțit, pierzând abilitatea de a apărea solid și întreg.

— Tu vrei să creezi o poveste în care eu am murit în bătălie sau am pierit într-un mod nobil. Nu prostește, de slăbiciune, cât mi-am primit prima Pecete.

Ea s-a uitat în oglinda de deasupra măsuței de toaletă: s-a văzut pe ea însăși, foarte palidă, cu halatul ei de casă înfășurat strâns în jurul ei. Iar unde stătea Jesse, nici măcar un tremur în aer. Și-a smuls ochii de la reflexia aceea.

— Nu, a spus ea. Mă interesează exact cine ești, așa cum ești. Cartea e un fel de adevăr, dar nu e cum suntem noi. Crudul Prinț James nu e *James*. Matthew nu e o adunătură de spiriduși ai gheții zurbagii. Iar Prințesa Lucinda nu sunt eu. A tras aer în piept adânc, înfricoșată. Prințesa Lucinda ți-ar fi spus că te iubește, cu mult înainte de momentul de față.

— Nu, a spus el. Nu confunda ceea ce simți cu poveștile pe care le scrii! Nu mă iubești. Asta nu e cu putință.

Lucie a fost cât pe-aci să bată cu piciorul în podea, dar s-a abținut.

— Știu ce simt! I-a repezit ea. Nu poți dicta tu lucrurile astea, nici să-mi spui mie ce e cu putință!

— Nu înțelegi, a spus el. Când sunt cu tine, îmi închipui că îmi bate inima, deși n-a mai bătut de șapte ani. Tu îmi dăruiești atât de multe, iar eu nu-ți pot da absolut nimic. Jesse a înșfăcat un pumn întreg de foi de pe biroul ei. Mi-am spus că nu simțeai nimic pentru mine, nu mai mult decât ai simți pentru... pentru un portret sau o fotografie sau cineva care a trăit și a respirat odată. Dacă eu m-am mințit singur, atunci asta e vina mea. Totul. Și trebuie să-i pun capăt.

Lucie a întins mâna de parcă ar fi putut să-l apuce de mânecă.

— Și dacă îți poruncesc? a spus ea, cu vocea aspră chiar și pentru urechile ei. Să uiți că ai citit vreodată cartea? Dacă...

— Nu, a spus el, iar acum părea absolut scos din minți. Nu trebuie *niciodată* să-i poruncești ceva unei fantome decât dacă ți-a cerut ea să faci asta!

— Dar, Jesse...

Abia de-l mai putea desluși acum: începuse să se dizolve, să-și piardă contururile.

— Nu pot, nu *vreau* să rămân! s-a răstit el. Decât dacă îmi poruncești, bineînțeles. Asta îți dorești? Să mă forțezi să rămân?

Fără cuvinte, Lucie a clătinat din cap. Iar Jesse a dispărut, lăsând paginile albe ale cărții ei să cadă încet pe podea.

James stătea în fața focului din dormitorul lui, lăsând lumina flăcărilor să-i joace pe mâini, creând modele și umbre.

Nu putea dormi; Cordelia îl implorase să renunțe la șah de îndată ce se întorseseră acasă și, într-adevăr, arăta tensionată și epuizată. James se simțea amarnic de furios pe el însuși.

Nu încălcase înțelegerea cu Cordelia – vorbise cu Grace foarte puțin și numai despre moartea lui Amos Gladstone. Ea îi spusese să aibă grijă. Totul perfect cuviincios, dar știa că trebuie să fi arătat ca trăsnit când Grace intrase în încăpere. Cordelia fusese uluită. El trebuie să fi arătat oribil; ea era de obicei atât de veselă și de imperturbabilă!

El nici măcar nu voise să meargă la petrecere, în seara asta: trecuseră trei zile încheiate de când aproape că nu pusese piciorul afară din casa lui. Oficial, vremea îl ținuse înăuntru; fusese o lapoviță cu vânt înghețat de marți încoace. Dar trebuia să recunoască: dacă ar mai fi locuit încă la Institut, s-ar fi târât afară din casă, morocănos ca o pisică udă, ca să-și vadă prietenii în camerele umede de deasupra Diavolului.

Dar stând acasă cu Daisy – el îi spusese că mariajul lor avea să fie o distracție, și fusese sincer, însă descoperise că îi plăcea mai mult decât își imaginase. Se trezise că era nerăbdător s-o vadă la micul-dejun ca să-i poată povesti la ce se gândise el peste noapte și, la cină, să audă la ce se gândise ea de la micul-dejun până seara. Își vedeau prietenii în timpul zilei, dar lui îi plăceau serile când erau singuri, când își măsurau puterile la vreun joc, făceau pariuri și le pierdeau, și vorbeau despre orice le trecea prin minte.

Își amintea, când era mic și toată familia se aduna în salon, cum vedea pe fața tatălui său ceea ce James întotdeauna numise Expresia Liniștită. Privirea albastră a lui Will se întorcea întâi spre soția lui – plimbându-se pe toate trăsăturile ei, de parcă ar fi rememorat-o –, apoi spre copiii lui, și o expresie de fericire deopotrivă pătrunzătoare și blândă i se zugrăvea pe față.

James știa acum totuși ce gândea tatăl lui când își lua Expresia Liniștită. Era același gând pe care îl avea el în camera de lucru seara, privind lumina focului cum trecea prin părul roșu despletit al Cordeliei, ascultându-i râsul, văzându-i grația mișcării mâinilor în lumina caldă a lămpii. *Cum aș putea să păstrez veșnic acest moment și să nu-i mai dau drumul niciodată?*

O să fie la fel și cu Grace, când o să fie căsătoriți? se întreba James. Nu se simțise niciodată în largul lui în preajma lui Grace, cum se simțea în preajma Cordeliei. Probabil asta era deosebirea dintre dragoste și prietenie. Prietenia era mai ușoară, mai relaxată.

Totuși, șoptea un glăscior trădător din străfundurile minții lui, nu relaxare simțea el când își lăsa privirea să se plimbe peste Daisy, așezată la gura focului. Observa totul la ea, de parcă i s-ar fi dat o temă matematică divină, destinată să-i calculeze totalul farmecelor ei: forma gurii ei, pielea netedă de pe gât și de pe antebrațe, arcuirea gâtului, ușoara bombare a sânilor pe sub cămașa de noapte. În seara asta fusese superbă; surprinsese mai mulți bărbați uitându-se la ea, la rotunjimile ei turnate în rochia aceea verde, la eleganta aplecare a capului când dansa, la medalionul de aur care îi sclipea pe piele...

O durere ascuțită i se zbătea în spatele ochilor. Avea dureri de cap nesuferite în ultima vreme. Poate din cauza lipsei de somn. Și-a frecat tâmplele. Cu siguranță n-avea să se odihnească deloc dacă stătea aici, zgâindu-se în foc. Când s-a ridicat în picioare, și-a amintit că voise să caute un briceag mai devreme. Probabil avea să reușească să desfacă încheietoarea brățării. Însă era prea obosit să mai coboare până în camera de lucru și, până când s-a băgat în pat, uitase ce voise să facă.

LONDRA: FINCH LANE

CEAȚA A VENIT PE FURIȘ ÎNAINTE DE A SE LUMINA DE ZIUĂ, AȘEZÂNDU-SE LA fiecare intrare și pe fiecare alee din Bishopgate și ascunzând contururile clădirilor și ale copacilor. Când s-au apropiat zorii, zarzavagiii au fost cei dintâi care să sfâșie tăcerea, ceața înăbușind zgomotul cărucioarelor pe care le împingeau pe străzi ca să-și etaleze marfa. O fâșie de lumină roșiatică vestea un răsărit palid, exact când patrulele vânătorilor de umbre își târșâiau picioarele pe străzile din spate, ducându-se acasă, invizibili pentru negustorii mundani pe lângă care treceau.

Și pe Threadneedle Street, un ucigaș a pornit în căutarea unei victime.

Se mișca precum un spectru, lunecând fără zgomot, adăpostindu-se de la o marchiză la următoarea, aproape invizibil într-o pelerină neagră ce se contopea cu piatra plină de funingine a clădirilor. A trecut ca săgeata pe lângă statuia ducelui de Wellington și prin spatelor coloanelor albe ale Băncii Angliei. De jur împrejurul lui, bancheri elegant îmbrăcați și agenți de bursă pe drumul spre locul lor de muncă nu i-au acordat nicio atenție, pătrunzând ca un șuvoi pe ușile instituțiilor financiare ale Londrei precum peștii care urcă un râu pentru a-și depune icrele. Ucigașul a cugetat că muritorii aceia jalnici erau într-adevăr ca peștii, la fel de lipsiți de apărare, la fel de neatenți, mânați de un unic scop nobil — nici mai mult, nici mai puțin decât schimbul valutar.

Dar interesul ucigașului nu era un muritor oarecare. Avea o pradă mult mai puternică în minte.

Acolo – silueta aceea în negru, cu păr cărunt, cu epuizarea vizibilă în umerii căzuți în timp ce părăsea artera principală și o lua pe Finch Lane, genul de stradă lăturalnică pe care n-o bagă nimeni în seamă, trecând grăbit pe lângă intrarea ei. Ucigașul a mers la vreo câțiva pași în urma prăzii lui, minunându-se că aceasta era cea mai bună pe care i-o puteau oferi nefilimii, acest vânător obosit care nici măcar nu-și dăduse seama că el era acum cel vânat.

S-a întrebat dacă demonii erau dezamăgiți de prada lor; cu siguranță, în ultimii o mie de ani se obișnuiseră ca nefilimii să le opună o luptă mai aprigă. Acesta de acum, de pildă, nici măcar n-a observat ucigașul prinzându-l din urmă. N-a observat pumnalul decât abia când tăișul rece i-a fost pus la gât. Adamas *contra carne, lama ascuțită ca briciul fiind lucrarea Surorilor de Fier în forjele lor, care lucrează* adamas*-ul în unelte de ucidere.*

A tăiat, încă o dată și încă o dată, sângele curgând peste pumnal și udându-i pumnul, căzând pe pietrele de sub picioarele lor, băltind în crăpături. Furia a crescut în el și curând lovea mai cu putere, înfigând pumnalul de nenumărate ori, ținând cealaltă mână înmănușată peste gura victimei, înăbușindu-i țipetele, până când n-au mai fost decât horcăituri cu bulbuci.

Când n-a mai rămas nimic din vânătorul de umbre decât carnea flască, ucigașul și-a slăbit strânsoarea. Corpul a alunecat pe pavaj. El a îngenuncheat și, cu grijă, aproape tandru, i-a ridicat mâneca muribundului și și-a ținut propriul braț dezgolit aproape de al vânătorului de umbre.

Ucigașul a scos un obiect din haină, o tijă subțire de metal care nu reflecta lumina, a cărei suprafață era gravată cu o mulțime de linii intersectate. Și-a trecut degetul peste runa Iuțelii, urmărind liniile pe carnea mortului, simțind energia imediat sub piele, puterea runei însesi.

Ucigașul a zâmbit.

Runa era acum a lui. O câștigase.

8

SĂ ADUCI FOCUL

Foc am venit să aduc pe pământ, și cât aș vrea
să fie acum aprins! Și cu botez am a Mă boteza,
și câtă nerăbdare am până ce se va îndeplini!
Vi se pare că am venit să dau pace pe pământ?
Vă spun că nu, ci dezbinare.

Luca 12:49–51

DUPĂ CE S-A TREZIT TÂRZIU ÎN DIMINEAȚA URMĂTOARE, CORDELIA S-A îmbrăcat cu o fustă călduroasă de lână și o bluză cu guler înalt și a coborât în sufragerie, unde l-a găsit pe James așezat la masă, cu un exemplar al poeziilor lui Housman deschis lângă cotul lui stâng și cu o farfurie cu micul-dejun în dreapta.

James i-a zâmbit obosit. Nici el nu arăta mai bine decât se simțea ea – avea semiluni întunecate sub ochi. Când s-a așezat în fața lui, a observat că volumul de poezii era cu capul în jos.

Risa s-a agitat aducând ceaiul și micul-dejun pentru ea. James a rămas tăcut, cu fața imobilă, cu pleoapele pe jumătate coborâte. De îndată ce Risa a plecat, a spus:

— Daisy, voiam de mult să-ți spun ceva. Despre ceea ce s-a întâmplat în noaptea de dinaintea căsătoriei noastre.

Cordelia s-a repezit cu vigoare la oul fiert dinaintea ei. Nu era sigură că vrea să știe ce se întâmplase la Diavol.

— Păi... cred că am auzit ceva despre o sirenă inversă?

— Ah! a zis James, lăsându-se pe spate în scaun. Aceea a fost vina lui Matthew și cu adevărat unul dintre cele mai stranii lucruri pe care le-am văzut vreodată. Oricum, se pare că sirena Claribella și-a găsit dragostea adevărată în brațele unui kelpie murat în gin, așa că bănuiesc că nimeni n-a pățit-o prea rău.

— Serios?

Cordelia era amuzată, dar James a continuat, întunecându-se la față:

— Nu-i asta. Tot ce am vrut de fapt a fost să petrec niște timp cu Tâlharii Veseli în noaptea aceea. Dar tocmai ajunsesem în camerele noastre când... m-am trezit pe lumea cealaltă.

Mâna lui stângă, cu degete lungi și elegante, se juca distrată cu furculița de lângă farfurie. Mâncase foarte puțin.

— Lumea lui Belial.

Numele a părut să cadă între ei ca umbra. Belial. Când Cordelia îl văzuse, luase forma unui bărbat frumos, palid ca gheața. Îi venise greu să se uite la el și să și-l închipuie bunicul cuiva, cu atât mai puțin al lui Lucie și al lui James.

— Dar... nu-i cu putință, a spus Cordelia. Tărâmul lui Belial a fost distrus. L-am văzut împreună sfărâmându-se și dispărând. Jem a zis c-o să-i ia o sută de ani ca să-și recapete puterea și să se întoarcă!

James a ridicat abătut din umeri.

— Și totuși... a fost atât de real! L-am simțit, Cordelia... i-am simțit prezența. Poate că nu sunt în stare să explic, dar...

— I-ai spus ceva lui Jem?

— Da. I-am trimis un mesaj în dimineața asta. Sau, cel puțin, am încercat. James a lăsat furculița jos; îi îndoise mai mulți dinți. Se pare că e încă în Labirintul Spiralat, cu Magnus; nu pot pătrunde până la el. O să încerc din nou, dar între timp trebuie să facem tot ce putem ca să înțelegem ce se petrece, cum e posibil ca eu să-l fi simțit pe Belial aproape, când nu se putea să fie acolo.

O privire a pâlpâit în spatele ochilor lui James – o privire care a făcut-o pe Cordelia să își îndrepte spatele, dintr-odată foarte îngrijorată. Dar mai înainte de a putea răspunde, au auzit sunând clopoțelul de la intrare.

Risa a dat fuga în vestibul.

— *Oun pessareh ke tou Sirk bazi mikoneh, injast,* i-a spus ea Cordeliei, dându-și ochii peste cap.

James a ridicat capul, întrebător.

— A spus „A venit cel de la circ”, i-a tradus Cordelia, aruncându-i Risei o privire prefăcut severă. Se referă la Matthew. Nu e de acord cu vestele lui.

James a început să rânjească în clipa în care Matthew a intrat țanțoș în sufragerie, cu un pas săltat. Purta ghetre burgund și oliv, cu o vestă asortată, și s-a așezat grațios pe un scaun din capul mesei. S-a autoservit cu un hering afumat din farfuria neatinsă a lui James, înainte de a anunța:

— Am vești.

— Dar te rog, simte-te ca acasă, prietene delincvent! a spus James. Sunt sigur că stăpâna casei n-o să se supere.

— Te superi? a întrebat-o Matthew pe Cordelia, cu furculița în aer.

— Nu, a spus Cordelia cu hotărâre. Poți veni oricând dorești.

— Oh, bine! Atunci, crezi că aș putea bea niște cafea? Cu lapte și o cantitate excepțional de mare de zahăr?

Risa, care pândea în colțul camerei, i-a aruncat o privire suspicioasă și a plecat spre bucătărie. Matthew s-a aplecat peste masă.

— În regulă. Vreți să auziți veștile?

— Sunt bune?

— Nu, a spus Matthew, iar James a gemut. Dar cred că sunt importante. L-am auzit pe Charles vorbind cu mama în dimineața asta, înainte să plece prin Portal în Franța cu părinții tăi. A fost în patrulă, azi-noapte târziu, și s-a întors cu trupa din zori. Unul dintre membrii echipei lor lipsea – Basil Pounceby, tatăl lui Augustus. Charles a plecat cu echipa de căutare și a fost de față când i-au găsit cadavrul. Se pare că a fost ucis în timp ce-și făcea rondul azi-noapte.

James și Cordelia au schimbat o privire.

— Ei bănuiesc că e același demon care l-a ucis pe Amos Gladstone? a întrebat Cordelia.

— Se gândesc că n-a fost deloc demon, a spus Matthew, când Risa a apărut cu cafeaua. Rănile au fost făcute cu un cuțit – o lamă foarte ascuțită, folosită ca să facă o mulțime de găuri în Pounceby senior.

Demonii tind să măcelărească, precum animalele. Pounceby a fost înjunghiat cu o lamă subțire de metal, pe când Gladstone avea gâtul tăiat, și n-au detectat nicio prezență demonică la niciunul dintre locurile crimelor. Matthew și-a întors capul ca să-i zâmbească Risei ca un înger de-al lui Botticelli. Ești frumoasă ca toate stelele! a complimentat-o el, dar chiar mai mult de-atât, pentru că ai cafea.

— *Dary mano azziat mikoni,* a spus Risa, aruncându-și brațele în sus și ieșind cu pași apăsați din cameră.

— Tentativele mele de a o cuceri n-au avut succes, a observat Matthew.

— Risa e o femeie inteligentă, a spus James.

Ochii lui erau fixați în gol. Părea aproape insuportabil de încordat; Cordelia putea vedea asta în linia umerilor lui, în felul în care își ținea gura strânsă.

— Pounceby a fost ucis în vreun loc în apropierea unor coloane albe? Și o statuie, probabil cineva pe un cal?

Matthew și-a lăsat jos ceașca de cafea cu o încetineală deliberată.

— Lângă statuia ducelui de Wellington, de fapt, a spus el. Aproape de Banca Angliei.

— Care are un portic cu coloane albe, a spus Cordelia, uitându-se surprinsă la James. Cum de-ai...?

James avea expresia unui om care deja bănuia diagnosticul mortal pe care tocmai i-l confirmase doctorul.

— Era în apropiere de Threadneedle Street, corect?

— Ai vorbit cu unchiul Gabriel sau cu mătușa Cecily? a spus Matthew, evident uluit. Ar fi trebuit să mă oprești dacă știai deja toate astea.

— Nu știam. James s-a ridicat de la masă și s-a dus la fereastră, privind afară, la gardurile vii acoperite de promoroacă. Sau, cel puțin, nu mi-am dat seama că știam.

— James, a spus Cordelia, ce se întâmplă?

El s-a întors cu fața la ei.

— Asta e.... mai mult decât pare, cred. Ar fi cel mai bine să vorbesc de față cu toți. Să-i strângem și pe ceilalți Tâlhari.

— Floare la ureche, a zis Matthew, dezinvolt, deși Cordelia avea impresia că se abținea să-l bombardeze pe James cu întrebări. Lucie și Christopher sunt deja la Diavol, încercând să-l convingă pe Thomas.

James și-a ridicat sprâncenele.

— De ce are nevoie Thomas să fie convins?

— Păi, dacă vii la Diavol, o să afli, a spus Matthew. Trăsura mea m-așteaptă; putem ajunge acolo într-un sfert de oră. Crezi că Risa o să se supere dacă iau o farfurie cu pâine prăjită și unt cu mine?

— N-am să mă retrag din patrulă, spunea Thomas în clipa în care James, Matthew și Cordelia au intrat în cameră.

Câteva ovații slabe îi întâmpinaseră pe Matthew și pe James când traversaseră sala comună de jos, dar atmosfera de la Diavol părea dată în surdină. Veștile despre ucideri și altele asemenea tindeau să circule rapid prin Lumea de Jos.

— E o sugestie ridicolă și orice ați spune nu mă puteți convinge!

S-a întrerupt când i-a văzut pe Cordelia și pe ceilalți. Avea o mână ridicată, împungând prin aer cu degetul când vorbea, pentru a-și sublinia afirmațiile. Era aprins la față și părul lui șaten, ciufulit. Cordelia l-a privit surprinsă – Thomas cel blajin și calm rareori își ieșea din fire.

Deși existase momentul acela cu Alastair la nuntă.

Lucie și Christopher stăteau unul lângă altul pe sofa în fața lui Thomas, ca doi copii mici certați de părinți. Amândoi aveau mâinile împreunate în poală, deși când a văzut-o pe Cordelia, Lucie nu s-a putut abține și i-a făcut cu mâna.

— Mulțumesc Îngerului că sunteți toți aici! Nu e groaznic?

Cordelia s-a dus lângă Lucie și Christopher pe sofaua veche. Iar când s-a cufundat, recunoscătoare, în pernele de pene roase de vreme, un puf de praf s-a ridicat prin aer, amestecându-se cu mirosurile reconfortante de cărți vechi și de tămâie. În pofida circumstanțelor, era plăcut să se afle în aceste camere familiare. Cordelia l-a privit pe James așezându-se într-unul dintre fotoliile de brocart lăsate și pe Matthew luându-și locul lui obișnuit, în colț. În timp ce se instalau, Lucia a atins-o pe mână pe Cordelia.

— Tocmai îi spuneam lui Thomas că n-ar trebui să mai patruleze, a spus ea, serioasă. Cel puțin, nu singur. Nu după ce s-a întâmplat cu Basil Pounceby.

— Și cu Amos Gladstone, a adăugat Christopher. Două morți la un interval atât de scurt, doi vânători de umbre uciși în timp ce patrulau – pare logic să aibă legătură.

— Sau ar putea fi simplu ghinion! Thomas și-a aruncat mâinile în sus. Patrulatul o să fie întotdeauna periculos. Asta face parte din slujbă, ca demonii și Alastair Carstairs... S-a întrerupt, făcându-se roșu ca racul. Ah, Cordelia, eu...

Ea a zâmbit înțelegător.

— Tocmai ți-ai amintit că Alastair e fratele meu?

— Da. Nu.

Thomas s-a uitat în jur implorator la prietenii lui.

— Oh, nu! a spus James. Va trebui să-ți scoți singur castanele de data asta, Tom.

Thomas s-a întors spre Cordelia, făcând-o deodată foarte conștientă de cât de înalt era. Trebuia să-și lase mult capul pe spate ca să se uite la el.

— Cordelia, eu... îți sunt dator cu niște scuze de ceva timp. Poate că am eu problemele mele cu Alastair, dar îmi pare rău că am fost mojic cu el la nunta ta. O ieșire de neiertat. Tu îmi placi foarte mult și te consider prietenă. Deși nu-l pot ierta pe Alastair, o să mă port politicos cu el, de dragul tău. N-ar fi trebuit niciodată să mă port altfel.

— Bine! a spus Cordelia. Mulțumesc! Deși sunt de acord că n-ar trebui să patrulezi singur acum.

Thomas a deschis gura, a închis-o la loc și a deschis-o din nou.

— Aș putea avea permisiunea să urlu, menționând că nu urlu la tine? i-a spus el Cordeliei.

— Oh, desigur, a spus ea. Îmi place un urlet pe cinste, în general.

— Da, a încuviințat Lucie. Urlă la Matthew, dacă vrei.

— Foarte mulțumesc, Luce! a spus Matthew.

— *Gata!* a spus James.

S-au uitat cu toții la el.

— Trebuie să ne lămurim cu ce avem de-a face înainte de a ne certa despre cine patrulează și când. Patrula e concepută împotriva demonilor și Math mi-a spus că Enclava deja consideră că asta n-a fost o treabă de demon...

— CE? a izbucnit Thomas, atât de tare, încât au tresărit cu toții. Scuze! a spus el. Eram pregătit să urlu și n-avusesem încă ocazia.

— Ce-i face să creadă că n-a fost un demon? a întrebat Christopher gânditor.

— Pounceby a fost înjunghiat de cel puțin treizeci de ori cu un pumnal ascuțit, a spus Matthew. Demonii nu poartă arme.

— Poate c-a fost un demon cu niște gheare foarte ascuțite, a protestat Christopher, sau... poate c-a fost un demon cu mutră de cuțit.

S-a uitat în jur, însuflețit.

— Mutră de cuțit? a repetat Matthew. Asta e explicația ta?

— Da, a zis Christopher, încăpățânat. Poate c-avea un soi de protuberanță facială. Poate mai multe. De pildă, un nas lung, ascuțit, cu muchii tăioase.

— Nu s-a găsit nicio urmă de activitate demonică pe cadavre sau la locul crimelor, a spus Matthew. Un demon ar fi lăsat vreun semn.

— Atunci, vreun mundan cu Vederea? a sugerat Lucie. Poate că nici măcar n-a știut ce vedea. Ar fi putut să fie beat. Sau nebun. Poate că mergea împleticindu-se prin întuneric, a văzut un vânător de umbre și l-a perceput ca pe un soi de amenințare.

— Sau ar putea fi un alt vânător de umbre, a spus Matthew. Nu vă uitați așa la mine, trebuie să luăm în calcul și posibilitatea asta. La urma urmei, oamenii comit crime din tot soiul de motive.

— Cum ar fi? a întrebat James, sceptic.

— Nu știu... Poate că Basil era rivalul cuiva la afecțiunea vreunei persoane sau obiectul unei invidii. Sau cineva îi purta pică pentru că l-a creat pe Augustus. Nimeni n-ar fi mirat. De fapt, ar fi putut fi chiar Alastair.

— Matthew, a zis Cordelia furioasă. Trebuie să-l tot aducem în discuție pe fratele meu? Alastair poate fi în multe feluri, dar nu e un criminal.

— Îmi place mie să dau vina pe el pentru toate lucrurile rele, atâta tot, a spus Matthew, puțin intimidat.

— Nimic din toate astea n-are vreo noimă, a spus Cordelia. Dacă l-a ucis cineva pe Basil Pounceby din răzbunare, sau din dragoste, sau din orice motiv de genul ăsta, de ce l-a ucis și pe Amos Gladstone? Și ar fi o prostie să nu credem că morțile astea n-au legătură.

— Și eu cred că au legătură, a spus James, care arăta crispat și părea să-și adune curajul ca pentru a da o veste proastă. Am avut un vis, azi-noapte, a adăugat el abrupt. Un vis oribil, care a părut atât de real...

— Real ca... o călătorie în tărâmul umbrelor? a întrebat Lucie, alarmată.

Matthew și ceilalți au schimbat priviri îngrijorate.

— Nu, nicidecum, n-a fost o cădere în moarte, a spus James. Se întâmpla chiar aici, în Londra. Am *văzut* crima.

— Ai văzut-o? a repetat Matthew. Ce vrei să spui?

— Era un vis, dar nu ca un vis obișnuit, a spus James. Eram acolo – simțeam aerul rece, pavajul sub picioarele mele. Am recunoscut Threadneedle Street. Am văzut un pumnal, corpul căzând, mâini. Mâini pline de sânge. Erau... mâini omenești.

— Mâinile ucigașului? a întrebat Thomas.

— Nu știu, a spus James, dar am simțit o asemenea ură, o ură cum nu mai simțisem decât atunci, în tărâmul lui Belial. Nu părea o ură omenească.

— Pe cine urai? a șoptit Cordelia. În vis?

El și-a fixat ochii asupra ei. I-a răspuns tot în șoaptă:

— Pe toată lumea.

— Așadar, ai fost martor la crimă în visul tău, a zis Lucie, cu îngrijorarea zugrăvită pe față. Dar aici, în Londra, nu în tărâmul umbrelor, sau prin el. Dacă înțelegi ce vreau să spun.

— Nu în tărâmul umbrelor, a încuviințat James. Era Londra, nu vreun blestemat de peisaj infernal de moarte și distrugere.

— Cel puțin, dacă nu te referi la Piccadilly Circus când traficul e oribil, a spus Matthew.

— O să ignor comentariul ăsta, a zis James, căci nu e de ajutor. Tot ce pot spune e că nu cred că Pounceby a fost ucis de un demon – sau

de vreun soț gelos, sau de vreun vampir, sau de soțul gelos al vreunui vampir. N-aș putea spune de ce, dar cred că e același ucigaș și-n cazul lui Amos Gladstone, și în al lui Pounceby.

— Ai visat și despre Amos? a întrebat Cordelia. Dar crima aceea a fost doar cu o noapte în urmă, nu?

— Atunci am avut ceea ce am considerat un coșmar, a spus James. Nimic la fel de clar și detaliat ca visul de noaptea trecută. Însă îmi amintesc senzația sufocantă de groază. Pur și simplu nu mi-a trecut prin minte că avea vreo legătură cu ceea ce s-a întâmplat cu Gladstone – până n-am visat moartea lui Pounceby, azi-noapte.

— Jamie, a spus Lucie, când demonii khora au atacat, chiar înainte de a fi făcut vreo victimă, ai avut o viziune despre ceea ce urma să vină. Oare este posibil ca tu să ai abilitatea să vezi, ca să zic așa, lucrurile rele ce urmează să li se întâmple vânătorilor de umbre?

— Nu până ce nu li se întâmplă, din păcate, a spus James. M-am trezit din coșmar cam cu vreo jumătate de oră înainte să sosească Matthew ca să ne spună că Pounceby este mort și că tot Conclavul aflase.

— Și asta a fost la zece dimineața, a spus Matthew. Poți să spui ce oră era în visul tău?

James a clătinat din cap.

— În zori, cred.

— Deci nu prea e un avertisment prealabil, a spus Thomas. Și nici cum să știm dacă o să se întâmple din nou.

— Ar trebui să spunem cuiva, a zis Christopher. Nu să stăm aici să facem presupuneri. Deși eu ador să fac presupuneri.

Părea trist.

— Părinții noștri,..., a început Lucie.

— Nu, a spus James. În niciun caz nu-i trambalăm pe părinții noștri din Paris pentru asta. Abia au plecat. O să încerc din nou să-i trimit un mesaj lui Jem.

Matthew s-a încruntat.

— Mama a spus ceva despre el: indiferent ce fac el și Magnus în Labirintul Spiralat, pare să fie important. Am senzația că sunt amândoi izolați acolo; ea spunea că Magnus nu poate fi contactat, deocamdată.

— Dacă i-am spune Enclavei..., a început Thomas.

— Nu putem, a zis Matthew. Ei deja se gândesc că morțile astea au legătură. N-avem nimic nou să le spunem, în afară de faptul că James a avut visele alea, iar ca ei să creadă că visele au vreo relevanță sau semnificație...

— Ar trebui să le spunem despre Belial, a remarcat Cordelia.

— Și asta ar fi potențial un dezastru, a spus Matthew. Pentru Jamie, pentru Lucie, pentru Will și Tessa... din toate motivele pentru care am hotărât să nu le spunem, în primul rând.

Thomas s-a așezat pe marginea sofalei. Și-a pus o mână pe umărul lui James.

— Bineînțeles. Nu sugeram să le spunem ceva despre *asta.*

— Aș fi gata să le spun despre Belial, dacă m-ar afecta numai pe mine, a zis James, dar nu le-aș pune pe mama și pe Lucie sub lupa Conclavului. S-a întors spre Thomas. Acuma, Tom, nimeni nu spune că nu poți patrula. Numai că nu de unul singur. Vin eu cu tine.

— Mi-ar plăcea să se poată, a răspuns Thomas. Dar au stabilit o restricție de circulație pentru toată lumea sub optsprezece ani. Niciunul dintre voi nu va avea voie să patruleze și, dacă nu pot patrula cu voi, mai degrabă o fac singur. Data trecută m-au pus cu Augustus Pounceby. A fost un chin.

— Apropo de alde Pounceby, a intervenit Lucie. Ce-ar fi putut să aibă în comun Amos Gladstone și Basil Pounceby, în afară de faptul că amândoi erau în patrulă?

— Îmi închipui că exact asta caută să afle Enclava acum, a spus Matthew. În ceea ce ne privește, probabil c-ar trebui să ne concentrăm să-l putem împiedica pe James să mai fie tulburat în visele lui.

— Există tincturi și leacuri făcute ca să asigure un somn fără vise, a spus Christopher. O să-l întreb pe unchiul Henry.

— Oh, ar fi minunat! a exclamat Lucie, arătând ușurată. Sunt sigură că sunt doar vise urâte... niște rămășițe de putere întunecată care te hărțuiesc, James.

— Fără îndoială, a răspuns James, dar Cordelia și-a dat seama, după expresia feței lui, că, de fapt, avea multe îndoieli.

*

În timp ce-și adunau hainele și mănușile, Lucie l-a privit cu atenție pe fratele ei, căutând indicii că n-ar fi spus tot, dar fața lui era impasibilă. S-a întrebat dacă pe Cordelia o deranja cât de puține emoții putea arăta James uneori. Pe de altă parte, Cordelia probabil că nu se aștepta la prea multe sau nici măcar nu voia prea multe de la James. Ăsta era un gând descurajant.

— O să fac o vizită la Pounceby, a spus James, punându-și fularul la gât. S-ar cuveni să mă duc să le ofer condoleanțe.

Matthew s-a strâmbat.

— Sunt sigur că sunt bine îngrijiți de Enclavă, a zis el. Nu-i nevoie să te deranjezi, Jamie.

— Totuși o să mă deranjez, a spus James, îndreptându-și umerii. Asta ar fi făcut mama și tata dacă ar fi fost aici. Cu ei la Paris, e responsabilitatea mea să le prezint condoleanțe.

— Ești un om bun, James, a remarcat Thomas, înțelegător.

— Genial din partea ta să intervii în numele unchiului Will și al mătușii Tessa! a adăugat Christopher. Trimite-le, te rog, și condoleanțele noastre, ale Tâlharilor Veseli!

— Bine, a răspuns Matthew. Fie că le vor sau nu.

Lucie admira spiritul de responsabilitate al fratelui său, dar nu i-l împărtășea.

— Te-aș însoți, a spus ea, dar Cordelia și cu mine am stabilit să ne antrenăm azi. Am rămas groaznic de în urmă și trebuie să recuperăm, dacă vrem să fim gata pentru ceremonia noastră de *parabatai* din ianuarie. Te întorci cu noi la Institut, Kit?

— Nu, mă duc la laboratorul lui Henry.

Lucie n-ar fi putut spune că e surprinsă – în ciuda faptului că, în principiu, Christopher locuia la Institut, se aștepta să fie mai totdeauna plecat: fie la Taverna Diavolului, fie la mult iubitul lui laborator din casa Consulului.

Christopher s-a întors spre James.

— Dacă te duci totuși la Pounceby, treci și prin Piața Grosvenor după aceea! Vreau să arunci o privire la ceva, în laborator.

În timp ce James și Christopher au început să discute despre laborator, Matthew l-a luat deoparte pe Thomas. Lucie a ciulit urechile. Bănuia că și Cordelia trăgea cu urechea, deși își punea mănușile de piele și arăta perfect cuviincioasă.

— Te rog, ai grijă, Tom! l-a sfătuit Matthew. Știu că ai optsprezece ani și poți face ce vrei, dar nu risca prostește!

Thomas și-a pus gluga jachetei de vânător de umbre pe cap, acoperindu-și părul șaten-deschis.

— Și tu, Matthew. Ai grijă!

Matthew a părut uluit.

— Asta ce vrea să însemne?

Thomas a oftat. Lucie n-a putut să nu se întrebe dacă și el observase ce observase ea la Matthew. Ceea ce toți ceilalți păreau hotărâți să nu vadă sau să nu discute.

— Doar să ai grijă de tine.

Afară s-au împrăștiat, fiecare luând-o spre trăsura lui. Toți, mai puțin Lucie.

— Vin imediat, Daisy! i-a strigat ea Cordeliei, apoi a țâșnit la trăsura lui Christopher și a deschis portiera.

— Ce naiba...? El s-a uitat la ea prin lentilele ochelarilor săi. S-a întâmplat ceva, Lucie?

— Nu! a zis ea, coborându-și vocea. Trebuia să-mi mai faci rost de ciumăfaie, îți amintești?

— Oh! Da, a spus Christopher, scotocindu-se în buzunar și scoțând un pachețel. Dar Henry a devenit mai suspicios și tot întreabă la ce-ți trebuie toate chestiile astea.

Lucie a luat pachetul de flori uscate, ținându-l delicat de un colț, și l-a vârât în buzunarul fustei sale.

— Nimic important, a spus ea. Lucrez doar la o poțiune de frumusețe, dar îți poți închipui că fratele meu nu mi-ar mai da pace dacă ar afla.

— Păi, spune așa! a zis Christopher, înseninându-se. Henry are niște ulei de cașalot. Se spune că face bine la ten dacă ți-l dai pe față.

— Nu, mulțumesc! a răspuns Lucie, înfiorându-se. Cred că ciumăfaia o să-și facă efectul.

— Doar să ai grijă cu ea, a zis Christopher, când ea a coborât din trăsură. E foarte otrăvitoare. Nu înghiți niciun pic, n-o bea, nimic de genul ăsta!

Lucie i-a zâmbit liniștitor.

— Nici prin gând nu-mi trece.

Și era adevărat. Nici prin gând nu-i trecea să facă o poțiune de frumusețe, dar până și lui Christopher – care, dintre toți băieții din lume, era cu siguranță unul dintre cei mai deștepți și mai buni – i s-a părut o scuză destul de la îndemână cât s-o creadă. *Gentlemenii*, a gândit Lucie, grăbindu-se să se întoarcă la Cordelia.

Era una din acele zile în care nimic nu părea să meargă cum trebuie în sala de antrenamente.

Cordelia luase o trăsură până la Institut cu Lucie. De obicei, avea în prietena ei o excelentă parteneră de luptă. Dar niciuna dintre ele nu părea în stare să se concentreze cum se cuvine astăzi. Se aplecau când ar fi trebuit să facă o eschivă, dădeau pe alături când trebuiau să nimerească ținta la aruncatul cuțitelor, iar Cordelia pivotase când ar fi trebuit să fandeze, învinețindu-și șoldul de un stâlp. Mai rău, în două rânduri mânuise Cortana cu stângăcie, lăsând-o să-i scape din strânsoare într-un mod care o speriase și-o alarmase.

— Azi nu e ziua noastră, mă tem, a spus Lucie, cu respirația tăiată și ținându-se de mijloc. Bănuiesc că ne zboară mintea fără voia noastră.

— E groaznic dacă nu mă gândeam deloc la crime? a zis Cordelia.

— Depinde la *ce* te gândeai în schimb, a răspuns Lucie. La niște bonete noi ar putea fi de rău, la sensul universului, mai puțin.

— Mă gândeam la tatăl meu. Am stabilit să luăm cina la Cornwall Gardens, mâine-seară. O să fie prima oară când îl vedem de la nuntă. Și-a dat la o parte părul umed, nerăbdătoare. Am încercat din răsputeri să fac să se întâmple asta, a zis ea. Am făcut totul ca să-l am pe tata înapoi, iar acum, că e aici, nu știu deloc ce să cred.

— L-au trimis la Basilias pentru că tu l-ai învins pe demonul mandikhor, i-a atras atenția Lucie. Altminteri, l-ar fi băgat la închisoare, Daisy, și ar mai fi și-acum după gratii. Nu trebuie să știi ce să crezi, ci

doar că mulțumită ție există o șansă de reconciliere. Sunt sigură că el e conștient de asta.

— Bănuiesc că da, a replicat Cordelia, cu un zâmbet anemic. Numai că nu știu ce să-i spun și nici n-am timp să mă gândesc. Și mi se pare groaznic să-l oblig pe James să participe la cina asta de familie ciudată...

— Dar și el face parte din familia ta, a zis Lucie ferm, la fel cum fac și eu. Ești sora mea acum și o să fii sora mea și după aceea. Noi o să fim totdeauna surori și *parabatai*. Asta contează. De altfel... A aruncat o privire în jur. Ce-ar fi să exersăm ceremonia?

— Ceremonia *parabatai*? a zis Cordelia, care trebuia să recunoască faptul că propunerea o atrăgea. Știi toate cuvintele?

— Am asistat la ceremonia lui James și Matthew, a spus Lucie. Cred că-mi mai aduc aminte. Uite, prefă-te că unde stai tu e un cerc de foc, iar eu stau într-un alt cerc de foc.

— Să sperăm că vom purta costumele de luptă, a comentat Cordelia, luându-și poziția în cercul imaginar. Fustele chiar ne-ar putea lua foc.

Lucie a întins brațele, făcându-i semn Cordeliei s-o imite. S-au luat de mâini și Lucie, cu o expresie foarte concentrată, a început să spună:

— Deși majoritatea *parabatai*-lor sunt bărbați, ceremonia asta folosește cuvinte din Scriptură care i-au fost spuse de Rut lui Naomi. De o femeie altei femei. I-a zâmbit Cordeliei. „Nu mă sili să te părăsesc și să mă duc de la tine; căci unde te vei duce tu, acolo voi merge și eu...”[1]

Deodată, Lucie a sărit de parc-ar fi fost înțepată și a lăsat mâinile jos. Îngrijorată, Cordelia s-a dus spre ea, uitând de cercurile imaginare de foc.

— Lucie, e totul în regulă...?

Ușa s-a deschis și Filomena di Angelo a intrat. Avea o expresie plictisită, posacă – cu sprâncenele ei foarte negre și cu buzele foarte roșii, tot ce făcea părea dramatic.

— Ah, Lucie, nu mi-am dat seama că ești aici, a spus ea, uitându-se în jur curioasă. Domnul Lightwood mi-a sugerat să arunc o privire în sala de antrenamente, pe care n-am văzut-o încă. Recunosc, am fost mai interesată să examinez arta și cultura din Londra decât să descopăr

[1] Rut, 1:16.

dacă vânătorii de umbre britanici străpung demonii cu obiecte ascuțite în moduri absolut diferite. Presupun că nu. Tu ce zici?

Lucie părea să-și fi revenit. A zâmbit cam prea veselă și a răspuns:

— O mai ții minte pe Cordelia, Filomena? Ea a fost cea care s-a căsătorit, în urmă cu vreo câteva săptămâni...

— Ah, da, cu tânărul acela care arată *magnifico* în *abiti formali.* Filomena a oftat. *Quelli sì che sono un petto su cui vorrei far scorrere le dita e delle spalle che mi piacerebbe mordere.*

Cordelia a izbucnit în râs.

— Mă tem că dacă te-ai fi dus la James și – cum ai spus? – l-ai fi mușcat de umăr, el ar fi fost foarte alarmat.

— N-am știut că vorbești italiana! Filomena părea încântată. De fapt, am spus că voiam să-mi plimb mâinile peste pieptul lui și să-i mușc umerii...

— Filomena! E fratele meu cel despre care vorbiți! a protestat Lucie. Și soțul lui Daisy. Crede-mă, sunt mulți alți bărbați arătoși în Enclavă. Thomas are niște umeri foarte frumoși. Umeri legendari, de fapt.

Filomena a părut surprinsă.

— Thomas? Da, dar... S-a uitat de la Lucie la Cordelia și a ridicat din umeri. Mi s-a părut că băiatul ăla, Fairchild, ar fi interesant. Nu roșcatul, evident.

— Anna Lightwood dă o petrecere în apartamentul ei, mâine-seară, a spus Lucie. Trebuie să vii! Toți tinerii din Enclavă o să fie acolo. Și Matthew.

Filomena a bătut din palme.

— *L'affascinante* Anna dă o petrecere? Ei, asta pare într-adevăr ceva care o să-mi facă plăcere.

— Oh, dacă-ți plac arta și cultura, plus umerii atrăgători, cu siguranță o să-ți facă, a asigurat-o Cordelia.

Abia aștepta să-l tachineze pe James cu frumoasa italiancă ce îl admira atât de mult.

— Și-ai să găsești mulți iubiți acolo, bănuiesc.

— Bineînțeles, a spus Filomena, scuturându-și părul negru și pregătindu-se să iasă din cameră. Roma a cucerit lumea în șase sute de ani. Eu voi cuceri Enclava într-o singură seară.

*

Vizita lui James la familia Pounceby fusese mohorâtă și dificilă. Salonul era întunecos, cu draperiile trase ca să-l ferească de soarele arzător de iarnă. Augustus se uitase la el chiorâș tot timpul, de parcă James i-ar fi înnodat toate șireturile la încălțări, iar văduva lui Basil, Eunice, plânsese îndelung pe umărul lui James, spunându-i că e un băiat bun și devenise un tânăr grijuliu.

James tânjea să iasă și s-o ia spre Mayfair cât mai repede. Însă loialitatea față de părinții lui învinsese, iar el rămăsese la Pounceby aproape o oră, până când, din fericire, Gideon, Sophie și Eugenia își făcuseră apariția și îi oferiseră o portiță de scăpare.

A fost o ușurare când a ajuns la casa Consulului din Grosvenor Square. Locul însuși însemna destindere pentru el. Petrecuse multe după-amiezi fericite aici de-a lungul vieții. La nici cinci minute după ce ajunsese totuși, începuse deja să suspecteze că aceasta n-avea să fie una dintre acelea.

Intenționase să se ducă direct în laborator, presupunând că prietenii lor erau acolo. Din păcate, și-a găsit calea barată de ușile larg deschise ale camerei de lucru, unde Matthew era tolănit pe o banchetă precum Cleopatra, privindu-și absent unghiile, în timp ce Charlotte măsura încăperea în sus și-n jos, îngrijorată. Câinele Oscar dormea într-un colț, pufnind în vis.

— Enclava organizează o patrulă de zi ca să cerceteze zona unde a fost găsit cadavrul lui Basil Pounceby. A apărut și numele tău, Matthew, dar eu l-am scos de pe listă, explicând că nu te simți bine, spunea Charlotte.

Nu părea prea fericită pentru isprava asta.

James ar fi vrut să se strecoare prin fața ușii neobservat, dar Matthew îl văzuse și începuse să-i facă semne înnebunit, dar discret (o șmecherie pe care numai el putea cu adevărat s-o reușească), pentru ca James să stea pe loc. James s-a uitat pieziș la el, dar a rămas la locul său.

— De ce ai face asta? a vrut să știe Matthew. Sunt într-o formă perfectă, mamă.

— Am spus-o pentru că e adevărat, a răspuns Charlotte, cu voce tremurătoare. Matthew, *nu ești* bine. Bei mereu, iar când nu bei, îți tremură mâinile. Niciuna dintre stările astea nu e potrivită pentru a patrula.

Matthew și-a dat ochii peste cap, apoi s-a ridicat puțin pe banchetă și a aranjat pernele la loc.

— Nu e vina mea că tu și tata ați fost cei mai plicticoși indivizi în viață pe când erați adolescenți. Eu nu sunt ca voi. Vreau *să mă bucur* că sunt tânăr. Vreau să beau și să-mi pierd nopțile. Nu e nimic rău în asta. Îți faci prea multe griji.

Charlotte i-a răspuns cu voce foarte domoală:

— Există o zicală veche. La început, omul bea să-și stingă setea; apoi setea băuturii îl stinge pe om.

James s-a gândit la tatăl Cordeliei și a tresărit. Oricât de bine intenționată ar fi fost, Charlotte aplica exact aceeași strategie greșită cu Matthew, confundând atitudinea lui blazată cu indiferența. Matthew se așezase din nou într-o poziție de și mai mare lenevie decât înainte; Charlotte ar fi putut să-i perceapă gestul drept dispreț, dar James știa că sub letargia lui Matthew zăcea furia – aceeași furie care îl făcea să își etaleze nerușinat situația în fața lui James, parcă voind să-i spună: *Uite cât de ridicole sunt toate astea, uite cât de penibili sunt ei!*

— Deci ai fi vrut să fiu mai degrabă ca Charles? a întrebat Matthew. El își dorește ca toți să știe cât de teribil de important și capabil e el. Și cu toate astea, Will și Tessa au fost nevoiți să plece valvârtej la Paris ca să aplaneze lucrurile după ultima lui catastrofă. Și dacă ei vor izbuti să împiedice un război după încurcătura pe care a creat-o, el va trebui să vină fuguța înapoi la alianța lui lipsită de dragoste cu Grace Blackthorn...

— Nu schimba subiectul, Matthew! Charlotte făcea în mod evident eforturi să rămână calmă. Nu vorbeam despre Charles. Vorbeam despre tine...

James n-a mai putut suporta; și-a dres glasul la ușă și a făcut câțiva pași în cameră. Matthew s-a prefăcut că se ridică în capul oaselor, surprins.

— Uite cine-i aici, mamă... *James* a venit în vizită.

Charlotte l-a salutat cu un zâmbet forțat.

— Bună, dragul meu!

— Mama și cu mine tocmai discutam de ce părinții tăi au fost nevoiți să plece în graba mare în Franța.

— Nu vă întrerupeți din cauza mea! James s-a strâmbat la Matthew, drept răspuns la privirea lui furioasă; avea impresia că îndatoririle unui *parabatai* se sfârșeau acolo unde certurile celuilalt cu mama începeau. M-am gândit să vă salut înainte să mă duc până la laborator ca să văd ce mai lucrează Christopher.

Matthew s-a prăbușit din nou pe perne. James le auzea vocile ridicându-se, în timp ce cobora scara de piatră în spirală spre pivniță. Fusese poreclită „Temnița" când Henry pusese stăpânire pe ea ca s-o transforme în locul unde să-și desfășoare experimentele, cu mulți ani în urmă. James a fost izbit, ca de obicei, de un vag iz de ouă stricate care emanau din multitudinea de eprubete cu dop, borcane cu mostre și cutii cu etichete.

Laboratorul era puternic luminat cu lampa-vrăjitoarei, dar bancul de lucru al lui Henry era gol, în afară de un teanc ordonat de notițe. În șemineu, care nu mai funcționa de mult, era proptit un manechin de paie, plin de pete și lacrimi: victima nenumăratelor experimente trecute.

Colțul lui Christopher era încărcat cu obișnuitele sale cercetări în desfășurare și maldăre de cărți cu adnotări mâzgălite pe margini. O statuie de alabastru a lui Raziel, pe al cărui nas cineva pusese o pereche de ochelari, privea senin de pe polița șemineului în timp ce Thomas, așezat pe un taburet lângă Christopher, examina ceva din mâinile lui.

Când James s-a apropiat, a văzut că obiectul pe care Thomas îl ținea era un revolver nichelat. Vânătorii de umbre nu puteau folosi armele de foc; armele trebuiau să fie inscripționate cu rune ca să poată fi de vreun folos împotriva demonilor, dar runele împiedicau totodată praful de pușcă să se aprindă. Christopher era convins că trebuia să existe o cale de a rezolva problema, iar revolverul nichelat era de ceva vreme în laborator; suprafața îi era acoperită cu rune. Christopher nu reușise niciodată să-l facă să funcționeze.

— Salut, James! a zis Christopher înflăcărat. Ai venit la țanc.

— Care-i treaba, Kit? a întrebat James. Ai făcut o descoperire?

— Nu chiar, dar am o idee despre câteva corecții pe care i le-aș putea aduce revolverului. După ceea ce s-a întâmplat cu Basil Pounceby, am hotărât să las deoparte proiectul meu cu trimiterea mesajelor și să-mi

întorc atenția înapoi la armele de foc. Gândește-te cât de folositoare ar putea fi! Dacă cineva ar fi în stare să pună la punct o armă cu rune care să funcționeze asupra demonilor și celorlalte creaturi ca ei, ar putea fi distribuite fiecărei patrule. Ar putea fi o unealtă neprețuită de a-l învinge pe Față de Cuțit – sau ăla care o fi ucigașul.

James n-a putut să nu zâmbească la entuziasmul lui Christopher. Vărul lui gesticula nestăpânit când vorbea, ochii violeți îi străluceau, părul îi era zbârlit. Și Thomas zâmbea, deși părea un pic mai sceptic.

— Așadar, voiam o mână de ajutor de la tine, James, a continuat Christopher. Evident, eu n-am tras niciodată cu un revolver, nici Thomas, dar tu ai tras. Vrem să fim siguri că o facem cum trebuie. Este încărcat, a adăugat el, ca o completare.

James s-a apropiat de Thomas.

— Nu-i greu, a spus el. Lași piedica în jos, uite-așa, și te uiți prin cătare în lungul brațului. Ținteşti și apeși pe trăgaci.

Cu o expresie de intensă concentrare, Thomas a urmat indicațiile lui James, piedica a țăcănit și el a înclinat revolverul, țintind în statuia lui Raziel. James s-a dat iute înapoi, în timp ce Thomas a apăsat pe trăgaci.

S-a auzit un pocnet puternic. Lui Christopher i-a căzut fața. Thomas a scuturat revolverul, de parcă ar fi fost un cărucior căruia i se împiedicaseră roțile în zăpadă.

— Nu-l flutura aiurea, Tom, chiar dacă nu funcționează! l-a prevenit James, iar Thomas i-a înapoiat grăbit revolverul lui James.

James l-a examinat, având grijă să țină gura țevii îndreptată spre perete, departe de ceilalți. Arma era mai grea decât se așteptase, iar țeava cenușie era inscripționată LUCA 12:49.

— De unde îl ai, apropo? a întrebat Thomas.

— E din America, a spus Christopher, dezamăgit de eșecul experimentului. Henry l-a adus, cu mulți ani în urmă. E un revolver de armată Colt Single Action. Mundanii îl numesc „Făcătorul de pace".

James i-a apucat mânerul în palmă, simțindu-l confortabil. Ca încercare, a împins piedica cu degetul mare. A închis un ochi, privind în lungul țevii spre statuia prăfuită de alabastru.

— Dar runele îl împiedică să tragă.

Christopher a oftat.

— Da. Dar am crezut că găsisem o cale să evit asta. Am încercat diverse amestecuri de praf de pușcă, rune diferite, ba chiar am rostit vraja de protecție asupra armei – știi tu, „Sanvi în dreapta mea, Semangelaf în spatele meu..."

— Asta face parte din vrăjile de protecție rostite asupra vânătorilor de umbre când se nasc, a spus James. Ăsta-i un revolver, nu un copil, Kit. Și, de altfel, a adăugat el, punând de probă degetul pe trăgaci, nu...

Revolverul a săltat în mâna lui James. O detunătură asurzitoare a răsunat în mica încăpere, urmată de o explozie înăbușită. În tăcerea perplexă care a urmat, toți trei au privit norișorul de fum albastru care ieșea din armă.

Statuia lui Raziel era acum lipsită de aripa stângă. Cioburi de alabastru de pe polița căminului se împrăștiau pe bancul de lucru de dedesubt.

James s-a uitat la revolverul din mâna lui cu uluire și destulă teamă.

— Zici că mundanii numesc ăsta „Făcătorul de pace"? a întrebat Thomas cu indignare. Mundanii sunt mai ciudați decât credeam.

În schimb, Christopher a chiuit triumfător.

— Pe Înger, James, asta-i grozav. Grozav! Grozav! L-ai făcut să meargă! Dă-mi să văd!

James i-a întins revolverul lui Christopher, cu mânerul înainte.

— Ține-l!

A ascultat să audă pași grăbiți deasupra, dar nu s-a auzit nimic. Henry spusese că îmbunătățise izolarea fonică a laboratorului – sau poate că rezidenții erau atât de obișnuiți cu exploziile ocazionale, încât nu se mai speriau.

Christopher a tras piedica revolverului cu mai multă siguranță decât s-ar fi așteptat James și l-a îndreptat spre manechinul din șemineu. James și Thomas s-au grăbit să-și acopere urechile, dar când Christopher a apăsat pe trăgaci, s-a auzit doar declicul cocoșului întorcându-se în poziția de start și al butoiașului de cartușe întorcându-se. Christopher a mai încercat de două ori, apoi a clătinat din cap frustrat.

— Poate c-a fost doar o întâmplare că a tras o dată adineauri, a spus el, cu dezamăgire vădită.

— Îmi dai voie? a zis James, luând înapoi revolverul de la Christopher. Mă întreb...

De data asta, a țintit în manechinul de paie din șemineu și s-a pregătit pentru reculul puternic al armei. Cu un alt teribil bum, arma a săltat în mâna lui James, iar pieptul manechinului a explodat, paiele împrăștiindu-se în toate părțile. Lui Thomas i-a intrat pe nas niște pleavă și s-a pornit să tușească incontrolabil. James a pus revolverul jos, cu grijă, și a îngenuncheat în șemineu, căutând glonțul, pe care l-a găsit într-o gaură perfect rotundă, înfipt în mortar.

— Poate că numai *tu* poți să tragi cu el, a spus Christopher, după ce l-a bătut pe Thomas pe spate până a putut respira din nou. Din cauza... ascendenței tale. Interesant!

Thomas a luat revolverul și l-a mai privit o dată, curios, după care i l-a dat înapoi lui James.

— Probabil că James ar trebui să-l păstreze.

— Da, câtă vreme ești de acord să te întorci mai târziu cu el pentru câteva experimente, Jamie, a spus Christopher. O să găsim un loc sigur ca să-l testăm.

James a cântărit în mână Coltul, simțindu-i greutatea. Îi auzise pe alți vânători de umbre vorbind despre descoperirea armei care să le devină preferată, cea fără de care nu ieșeau niciodată, cea dintâi după care duceau mâna într-o luptă. James întotdeauna presupusese că arma lui e cuțitul – era bun la mânuirea cuțitelor, însă, ce-i drept, nu existase niciodată un anumit tip de cuțit care să-i fi plăcut în mod special. Faptul că era posibil ca tocmai să-și fi descoperit arma preferată din cauza ascendenței lui nu era un gând în întregime binevenit.

— Dacă funcționează asupra demonilor, a zis Thomas, de parc-ar fi ghicit ce era în mintea lui James, ar putea schimba lucrurile. Ar putea schimba modul în care luptăm. L-ar face mai sigur pentru vânătorii de umbre. Asta merită riscul.

— Da... probabil aveți dreptate. James a pus cu grijă revolverul în haină. Kit, o să te țin la curent cu orice... schimbare.

Ar fi putut să mai stea, s-a gândit el, dar s-a trezit că voia să fie înapoi în Curzon Street, când Cordelia se întorcea de la Institut. N-ar fi trebuit să mai dureze mult antrenamentul – era aproape seară. Christopher îi făcuse un pachet cu tincturi menite să ajute la somn: James l-a vârât în buzunar și s-a grăbit să urce, dar a găsit ușa camerei de lucru a lui Charlotte închisă. Îi putea auzi vocea, intercalată cu a lui Matthew și acum și cu a lui Henry, ridicându-se și coborând în spatele ușii. Ce păcat! a gândit el, i-ar fi plăcut să-i spună lui Matthew despre revolver, dar Christopher și Thomas aveau să-l pună la curent.

Pornind spre casă, s-a gândit la inscripția de pe țeava revolverului – Luca 12:49. Cunoștea versetul biblic; orice vânător de umbre l-ar fi știut.

Foc am venit să aduc pe pământ, și cât aș vrea ca focul să fi fost deja aprins.

9

RĂNILE NEVINDECATE

Dar unul cu-altul nu s-au mai găsit vreodată
Ca să-și aline de durere inima secată -
Au stat departe, cu rănile nevindecate,
Ca niște stânci de vijelie despicate;
O mare tristă se așterne-ntre ei doi;
Dar nici arșiță, nici ger, nici trăsnete și ploi
Să șteargă socotesc că n-o să poată
Urmele a ceea ce a fost odată.

Samuel Taylor Coleridge, „Christabel"

— SPUNE-MI, JAMES, A ZIS ELIAS CU O SCLIPIRE ÎN OCHI, TU AI AUZIT vreodată de temutul demon Yanluo?

Tată, bineînțeles că a auzit de Yanluo, ar fi vrut Cordelia să spună, dar și-a înghițit cuvintele. Din clipa în care sosiseră la ușă, fusese clar că mama sa depusese eforturi enorme ca să facă specială această seară. Vesela lor cea mai frumoasă, de porțelan, adusă de la Paris, stătea aranjată pe fața de masă de damasc împodobită cu delicate ramuri înflorite. Ornamente cu flori scumpe de seră – iasomie și heliotrop – împodobeau masa și casa întreagă mirosea a mirodenii și a apă de trandafiri.

La început, a fost o ușurare – Cordelia își făcuse mai multe griji pentru cina asta decât ar fi vrut să recunoască. Să-i mintă pe Will și pe Tessa despre căsătoria ei fusese groaznic, dar pentru ei, cel puțin, relația asta fusese o surpriză totală. Să-și mintă propria familie fusese

diferit. Pentru Sona și, fără îndoială, pentru Elias, fusese un vis. Nu numai că fiica lor se căsătorise, dar intrase astfel într-o familie puternică și influentă (indiferent ce părere ar fi avut Elias despre membrii Herondale). Ea le dăduse ceea ce visaseră ei, dar acum, după ce făcuse jurămintele de căsătorie în fața Enclavei și a Îngerului, minciuna asta părea să se profileze mult mai amplu. Părinții ei o cunoșteau mai bine ca oricine: ea fusese aproape sigură că, atunci când va intra în casă cu James, părinții săi aveau să se uite la ei și să spună: *Vedem. Voi evident nu vă iubiți și asta este în mod clar o ciudată căsătorie de conveniență.*

În schimb, toată lumea se purtase cât mai politicos cu putință. Sona se agitase pe lângă James, Alastair privise gânditor în tavan, iar Elias fusese cât de fermecător putea el – expansiv, generos, primitor și plin de povești de război.

James și-a lăsat jos furculița cu *ghormeh sabzi*[1] și a dat din cap liniștit.

— Un demon foarte faimos, a spus el. Știu despre răul pe care l-a adus asupra Institutului din Shanghai.

— Nu știu dacă este un subiect de discuție potrivit pentru cină, a remarcat Sona.

Deși îmbrăcată minunat, într-o rochie verde, lungă și largă, tivită cu dantelă și samur, și un *roosari* negru, arăta obosită. Trebuie să se fi ocupat de masa aceasta încă de ieri, verificând că bucătăreasa avea rețetele și că știa cum să prepare totul, de la *fesenjoon*[2], cu miel și pastă de rodii, până la *kaleh pacheh*[3].

Ignorând-o pe Sona, Elias s-a aplecat spre James și și-a ridicat sprâncenele. Cu o voce teatral sumbră, a spus:

— El e demonul care i-a ucis pe fratele meu Jonah și pe soția lui, Wen Yu, dar numai după ce l-a torturat pe fiul lor, nepotul meu Jem, în fața lor. Ai auzit povestea despre cum am reușit să-l ucid eu pe Yanluo?

---

[1] Tocană persană, din cubulețe de carne (cu os) și legume (fasole roșie, ceapă, arpagic, lămâie, plante aromatice).

[2] Tocană persană dulce, cu nuci pisate și rodii, și carne (miel, pui).

[3] Ciorbă tradițională persană, făcută din cap (inclusiv ochii, limba și creierul) și picior (inclusiv copita) de miel.

James a zâmbit; dacă era ceva forțat în zâmbetul lui, Cordelia era sigură că tatăl ei nu observase.

— Am auzit doar că l-ai ucis. Și numai povestită de alții. Mi-ar plăcea, bineînțeles, să aud totul chiar de la dumneata.

Cordelia și Alastair și-au intersectat privirile peste masă. El a ridicat o sprânceană, parcă spunând: *I-auzi, i-auzi!*

Ea a ridicat doar din umeri. Nu știa ce-l apucase pe James. De vreme ce era doar o cină acasă în familie, el se îmbrăcase neprotocolar – ea chiar îl tachinase că haina lui de culoare bleumarin era parcă împrumutată din garderoba lui Matthew –, dar din clipa în care trecuseră pragul, manierele lui fuseseră excepțional de formale. O complimentase pe Sona pentru frumoasele aranjamente florale și pentru gustul delicios al mâncărurilor, ba chiar îi spusese și lui Alastair că îi stă bine părul. Acum îl încuraja pe Elias, insistând să-i asculte poveștile despre eroismul din trecut.

— Când am aflat că Jem rămăsese orfan, m-am dus imediat la Shanghai, desigur, a spus Elias. Institutul din Shanghai voia răzbunare cu aceeași ardoare ca și mine, și mi l-au dat ca ajutor pe cel mai aprig războinic pe care-l aveau, legendara Ke Yiwen.

James a murmurat un soi de recunoaștere sau aprobare, dar Elias nu părea să aibă nevoie de contribuția lui, de-acum se pornise și nu se mai oprea.

— Timp de doi ani, Yiwen și cu mine am urmărit demonii prin lume. Pasajul de trecere spre tărâmul lui Yanluo era în Shanghai, așa că niciodată nu pleca prea departe, prea mult timp, dar ne tot scăpa. Până într-o zi, când...

Povestea continua. Cordelia o auzise de atât de multe ori, încât încetase să mai urmărească succesiunea cuvintelor, dar pricepea că tatăl ei descria cele mai impresionante momente ale urmăririi, condițiile groaznice pe care le îndurase și câteva confruntări dramatice cu demoni mai mărunți, din care scăpase ca prin urechile acului. Povestea devenea un pic mai împodobită de fiecare dată când era spusă. Cordelia s-a uitat la Alastair, sperând să schimbe cu el o privire de suferință resemnată.

Dar Alastair arăta mai mult decât resemnat în suferință. Privirea lui era concentrată asupra tatălui lor cu un dezgust abia reținut. În cele din urmă, și-a golit paharul de vin dintr-o singură înghițitură și l-a întrerupt pe Elias la mijlocul frazei:

— Tată, mă întreb, mai ești încă în legătură cu Ke Yiwen? Sau e prea ocupată să mai scrie scrisori zilele astea, dat fiind că e conducătoarea Institutului din Shanghai?

A urmat un moment de tăcere îngrozitoare. Nimic din ceea ce spusese Alastair nu era într-adevăr atât de rău, dar era cu neputință să-ți scape subînțelesul. Toată lumea de la masă se gândea acum la deosebirea dintre situația curentă a ucigașilor lui Yanluo: unul, conducătorul Institutului din Shanghai și celebrat ca erou, celălalt, băgat la închisoare de Conclav pentru incompetență din pricina beției și despre care acum se spera doar să redevină un vânător de umbre cum se cuvine.

James s-a uitat de la Alastair la Elias. Nu se citeau prea multe pe fața lui; în clipa aceea, Cordelia era recunoscătoare pentru Mască. Apoi a zâmbit, acel zâmbet care îi însenina fața, luminând-o. Și-a înclinat capul spre Sona și-a spus:

— Într-adevăr, *to bayad kheili khoshhal bashi ke do ta ghahraman tooye khanevadat dari.* Trebuie să fiți mândră să aveți doi astfel de eroi în familia dumneavoastră.

Cordelia a rămas cu gura căscată. Habar n-avusese că James știe persană, în afară de câteva cuvinte pentru mâncare, „mulțumesc" și „la revedere". Până și Alastair l-a privit cu un amestec de surprindere și respect.

Sona a bătut din palme, încântată.

— Ai învățat persană, James? Ce minunat!

— A fost o surpriză de nuntă pentru Cordelia, a spus James. S-a întors spre Elias, continuând să arate complet în largul lui, și a adăugat: Cordelia mi-a spus că dumneata ai învățat-o șah, a urmat el, de parcă n-ar fi existat vreo tensiune clocotind sub suprafața cinei. E o jucătoare grozavă. M-a bătut de fiecare dată când am jucat vreo partidă.

Elias a chicotit; fata în casă a venit să strângă farfuriile, iar el era la al patrulea pahar de vin. Avea o pată roșie pe rever. Alastair l-a țintuit cu o privire cruntă, dar el n-a părut să bage de seamă.

— Ei bine, șahul este un joc persan, știi, potrivit Cărții Regilor, a replicat el. Ai auzit povestea originii lui?

— Nu, a spus James, cu o expresie serioasă. Spune-mi-o, te rog!

I-a tras ușor un picior pe sub masă Cordeliei. Ce noroc că nu mai jucau cărți, a gândit ea; avea o față perfectă pentru cacealma.

— *Mâmân*, a spus ea, ridicându-se de la masă. Dă-mi voie să te ajut cu *chai*-ul!

Era un pic nepotrivit pentru o lady să aibă ceva de-a face cu prepararea mâncării, dar Cordelia o cunoștea pe mama ei: oricât de stricte i-ar fi fost instrucțiunile, niciodată n-ar fi avut încredere să pregătească altcineva ceaiul familiei. Trebuia infuzat ore în șir și aromat cu amestecul perfect de șofran, cardamom, scorțișoară și apă de trandafiri. Apoi se adăuga apă din samovar; *nu mergea* pur și simplu cu apă dintr-un ibric. Sona insista că exact asta făcea diferența.

În bucătărie, Cordelia a văzut, cu o undă de dor de casă, că deserturile fuseseră deja aranjate pe o tavă de argint: *sohan assali*[1] și bucăți de *zoolbia bamieh*[2] însiropate cu sirop de trandafiri. S-a dus în spatele mamei și i-a pus blând un braț pe după umeri, iar mâneca de mătase a rochiei sale de culoarea ceaiului, din șifon și dantelă, a fluturat ușor.

— *Mâmân*, a insistat ea, n-ar trebui să stai în picioare atât de mult.

Sona i-a ignorat cuvintele și a aruncat o privire în direcția sufrageriei.

— James și tatăl tău par să se înțeleagă bine.

Cordelia a scos un sunet de nerăbdare.

— Tata rescrie ceea ce s-a întâmplat. De fiecare dată când o spune, povestea devine mai complicată, iar el, mai eroic.

Sona a adăugat un pic de apă în ceaiul brun-roșcat din ceainic și l-a privit cu un ochi critic.

— Cu toții avem voie să brodăm un pic pe marginea unei povești. Nu face niciun rău. S-a întors spre Cordelia, adăugând cu vocea mai blândă: Layla, atât de multe s-au schimbat, atât de repede! Tu și fratele tău trebuie să-i dați o șansă.

---

[1] Caramel din migdale, fistic și alte semințe, miere și șofran.

[2] Prăjitură tradițională iraniană, făcută din fâșii crocante de aluat prăjit (*zoolbia*), însiropate în sirop de șofran și apă de trandafiri (*bamieh*).

— Dar nu te întrebi unde a fost toate zilele astea? A fost eliberat de la Basilias și el, în loc să vină acasă, a umblat haihui?

Sona a oftat.

— Mi-a povestit totul despre călătoriile lui. Dacă vrei să știi pe unde a fost, l-ai putea întreba direct. Pe cuvânt, mă întristează să mă gândesc prin cât de multe a trecut, dar cred că experiența l-a schimbat în bine. A supraviețuit încercării și asta l-a făcut întreg din nou.

Cordelia și-ar fi dorit să creadă asta. Indiferent ce vedea Sona în tatăl ei de când se întorsese, Cordelia nu putea vedea. Ei i se părea la fel ca întotdeauna – iar acum, când știa că tot timpul acela fusese băut sau mahmur după beție, și nu bolnav cronic, compasiunea pe care o simțise pentru el i se părea o farsă amară pe care i-o jucase. Nu voia să fie ca mama ei – să-și spună singură o poveste care să facă lucrurile în regulă, când evident nu erau. Dar, în celași timp, nu voia să fie nici ca Alastair, furios tot timpul, incapabil să accepte cine era tatăl lor, de fapt, izbindu-se ca un berbec cu capul de realitatea asta, iar și iar, deși fără s-o clintească niciodată.

Cordelia a luat tava cu desert și a dus-o în sufragerie. James râdea. Alastair și-a încrucișat privirile cu a sa și ea i-a putut descifra perfect mesajul: credea că știe exact ce discutaseră ele în bucătărie, iar Cordelia era sigură că el are dreptate.

Din fericire, toată lumea a reușit să treacă de desert fără vreun alt frecuș. Sona s-a scuzat, spunând că e obosită, și, văzând că și tatăl ei era tot mai obosit, Cordelia a anunțat că și ei trebuiau să plece, căci se făcuse târziu.

Astfel, a rămas Alastair care să-i conducă. A ieșit cu Cordelia în vestibul, în timp ce James, ireproșabil politicos ca și până atunci, a mai zăbovit ca să-i mulțumească lui Elias pentru seara plăcută.

— Ei bine, a fost într-o formă rară în seara asta, a zis Alastair cu dezgust.

Cordelia n-avea nevoie să întrebe cine.

— E atât de diferit! a zis ea, când Alastair o ajuta să-și îmbrace haina. Să petreci timpul cu el, știind că e... că nu e deloc bolnav. Oare întotdeauna a fost așa pentru...?

S-a întrerupt, căci a apărut James să-și ia haina și mănușile. Le-a aruncat o privire Cordeliei și lui Alastair și a spus:

— O să fac câțiva pași. Am nevoie de o gură de aer proaspăt și trebuie să văd de Xanthos.

Cordelia știa prea bine că afară era ger și că Xanthos probabil dormea, dar a apreciat faptul că James îi lăsa un moment să stea de vorbă cu Alastair. După ce James a ieșit, ea a întins o mână ca să-l bată ușor pe fratele ei pe obraz.

— Alastair, *dâdâsh*, a zis ea. Ești bine? Dacă vrei să stai vreodată în Curzon...

— Cu tine și cu James?

Alastair a ridicat o sprânceană, privind pe fereastră.

Cordelia îl vedea pe James stând lângă bordura înzăpezită, mângâindu-i botul lui Xanthos.

— Îmi făcusem griji că n-avea să renunțe niciodată la domnișoara Blackthorn, a continuat Alastair. Dar, după toate aparențele, nu pare supărat.

Era o ușurare pentru Cordelia să poată vorbi despre asta cu voce tare.

— Nu știu ce să zic... când a văzut-o la petrecerea lui Rosamund, arăta de parcă i s-ar fi făcut rău.

— Asta nu înseamnă nimic. Ori de câte ori îl văd pe Charles, simt că mi se face rău. Dar asta nu înseamnă că eu încă... În pofida a ceea ce susțin poeții tăi iubiți, dragostea neîmpărtășită nu durează la nesfârșit. Și când cineva te tratează urât, asta nu te face să-l iubești mai mult.

— Alastair, a zis ea încet. Nu-mi regret căsătoria, dar există o parte din mine care se simte groaznic pentru faptul că te-am lăsat singur tocmai când s-a întors tata. Fiecare seară e la fel de stânjenitoare ca asta?

Alastair a clătinat din cap.

— Să nu te simți niciodată așa, Layla! Unul dintre lucrurile care fac toate astea – a făcut un gest menit parcă să cuprindă întreaga situație a traiului în casa din Cornwall Gardens – suportabile pentru mine e să știu că tu nu ești aici, că nu trebuie să înduri toanele lui, pretențiile lui

și amnezia lui foarte selectivă. A zâmbit înainte să adauge: Și poate că e egoist din partea mea, dar acum, când știi și tu adevărul și pot vorbi despre asta cu cineva, e o povară mai ușor de purtat decât mi-aș fi imaginat.

Era târziu când Lucie a plecat de la petrecerea Annei. Stătuse toată seara ca pe ghimpi, incapabilă să se destindă cu șampanie și conversație. Se tot uita spre ferestre, urmărind căderea fulgilor mari de zăpadă și întrebându-se cât de frig se făcuse în noaptea asta într-un șopron fără acoperiș din Chiswick.

Știa că pe Jesse nu-l afecta. El nu putea simți frigul. Dar tot își făcea griji.

În cele din urmă, renunțase și se ridicase să plece acasă, deși ceilalți îi strigaseră să mai stea și să mai participe la o rundă de jocuri și de vorbă. Deși jurase să cucerească Enclava, Filomena își petrecuse cea mai mare parte a serii într-o conversație animată cu un vampir care îi împărtășea admirația pentru mișcarea Art Nouveau ce făcea furori prin Europa. După ce Filomena îi promisese că avea să-și găsească pe cineva care s-o conducă acasă în siguranță, Lucie își croise drum prin încăpere – cineva răsturnase o masă și oamenii o foloseau ca pe un ring de dans improvizat – până la Matthew, vrând să-l roage s-o ducă acasă cu trăsura lui.

El îi zâmbise, apoi se împiedicase și fusese cât pe-aci să-l doboare pe Percival, șarpele împăiat al Annei. Era evident criță, iar Lucie preferase să fie singură decât în compania unui Matthew beat, care îi îndurera inima și o făcea să vrea să-l zgâlțâie și să-l întrebe de ce nu se putea purta mai frumos cu el însuși. De ce nu se putea vedea așa cum îl vedea fratele ei. De ce era atât de hotărât să-și facă rău și să-i facă rău și lui James, totodată.

În timp ce Lucie străbătea Percy Street, câțiva fulgi de zăpadă se alergau leneș în lumina felinarelor cu gaz, pe străzile pustii și liniștite la ora aceea. Londra încotoșmănată în zăpadă era doar o promisiune șoptită de oraș, cu lămpile cu gaz înșirate ca un colier de perle pe fundalul cerului. Lucie s-a înfășurat mai bine în haina ei de astrahan.

La brâu îi zornăiau pumnalele și cuțitele serafice pe care le luase la ea în seara asta. Prevederea e mama înțelepciunii.

După ce-a mers cale de câteva străzi, și-a scos mănușile din buzunar. Trebuia să admită că-i era frig, în pofida runei de încălzire pe care și-o aplicase înainte de a pleca de la petrecere. Fusese groaznic de cald în apartamentul Annei și, pe măsură ce trecuseră orele, lucrurile deveniseră mai dezinhibate, iar invitații dansau și flirtau, în timp ce Anna, cocoțată pe pian, îi privea pe toți cu zâmbetul ei de *La Gioconda*. Eugenia, sora lui Thomas, dansase cu Matthew, scuturându-și părul lung și negru. La un moment dat, Lucie vorbise puțin cu o fată mundană care proclamase petrecerea ca fiind cea mai excentrică la care fusese vreodată și o întrebase pe Lucie, pe un ton mai degrabă uluit, dacă toți cei prezenți erau boemi.

Lucie se gândise să-i răspundă că nu erau boemi, ci vampiri, vârcolaci și vânători de demoni, dar nu voise s-o șocheze de moarte pe biata fată.

— Da, spusese ea, boemi.

— Doamne! exclamase fata.

Mai târziu, Lucie o văzuse sărutându-se cu Anna pe o banchetă de la o fereastră și hotărâse că stilul de viață boem trebuie s-o fi cucerit.

Ninsoarea se întețise când Lucie a trecut pe lângă British Museum, masiv, tăcut și pustiu. Lucea palid în spatele gardului de zăbrele, coloanele sale maiestuoase de la intrare fiind complet acoperite de un strat subțire de chiciură. Brusc, a simțit un fior pe șira spinării. Senzația că e urmărită. Respirația ei s-a prefăcut într-un norișor alb și rece când s-a întors, ducând mâna spre un pumnal de la brâu.

L-a văzut acolo, o siluetă întunecată pe fundalul alb de zăpadă și de clădiri acoperite de chiciură. Ningea împrejurul lui, însă fără să-l atingă – nici pe părul lui negru, nici pe eternul costum cu cămașă albă și pantaloni negri.

— M-ai speriat! a strigat ea, cu inima bătându-i tare în piept.

Jesse a zâmbit puțin.

— Ei bine, sunt o fantomă. Aș fi putut să sar din spatele muzeului și să strig „bau", dar m-am abținut.

Ea a început să tremure.

— Credeam că nu vrei să mă mai vezi vreodată.

— N-am spus asta.

Părea să stea în spatele unui scut de sticlă, a gândit ea, cu ninsoarea ocolindu-l de parcă el și spațiul pe care-l ocupau nu erau cu adevărat *acolo*. Ochii lui însă erau la fel de pătrunzători și de serioși ca întotdeauna.

— De fapt, eram curios cum se înțeleg prințesa Lucinda și lordul Jethro.

Fără să se uite la el, Lucie a pornit mai departe, cu pași grăbiți.

— Nu râde de mine!

— Nu râd, a spus el blând, venind lângă ea.

Au mers împreună pe High Holborn, călcând cu atenție prin zăpada frământată de ultimele birje ce se îndreptau spre casă, și au cotit pe Chancery Lane. Pe aici nu era niciun trafic; pavajul tăcut scânteia, acoperit de zăpada albă, moale.

— Am vrut doar să te văd puțin.

Lucie și-a frecat palmele. Îi înghețaseră chiar și prin mănuși.

— Nu-mi pot imagina de ce. Ai spus foarte clar ce crezi.

— Așa e, a încuviințat el cu voce joasă și a adăugat: Pentru asta trebuie să-mi cer scuze.

Lucie s-a înviorat.

— Bine atunci, dacă o să fie niște *scuze*...

Ochii lui verzi au sclipit amuzați.

— Cu siguranță n-ai ieșit să patrulezi îmbrăcată așa?

Lucie s-a uitat în jos la șifonul verde pal ce i se vedea de sub haină.

— M-am îmbrăcat așa pentru o petrecere, a spus ea voioasă, și am fost la o petrecere, iar acum, ca o tânără lady cuviincioasă, sunt escortată acasă de la o petrecere.

— A fost o petrecere cuviincioasă, așadar?

— Cu siguranță nu! Nimic nu e cu adevărat cuviincios în orice eveniment găzduit de Anna Lightwood. Dar tocmai asta face petrecerile ei atât de reușite.

— Eu n-am fost niciodată la o petrecere, a spus Jesse. Mi-ar fi plăcut mult să fi participat la una dintr-ale ei.

— Ai fost la bal când ai venit prima oară în Londra, i-a amintit Lucie.

— Adevărat. Dar n-am putut dansa, n-am putut gusta mâncarea sau vinul. Și-a aplecat capul într-o parte. Tu ești scriitoarea, a spus el. Descrie-mi petrecerea!

— S-o descriu?

Tocmai intraseră pe St. Bride's Lane. Casele din jur erau mai mici, mai primitoare; zăpada le dădea străduțelor pavate o atmosferă de basm. Țurțurii atârnau la colțurile caselor pe jumătate făcute din lemn, iar prin sticla fumurie a geamurilor se puteau vedea strălucirile focurilor.

Lucie și-a ridicat bărbia.

— O să-ți accept provocarea, Jesse Blackthorn. O să-ți descriu petrecerea din seara asta cu asemenea lux de amănunte, încât o să simți că ai fost și tu acolo.

S-a lansat în descriere, zugrăvind scena de parcă ar fi scris-o în romanul ei. A înflorit conversațiile, făcându-le mai amuzante decât fuseseră; a descris gustul fiecărui fel de mâncare, de la patiseriile înfoiate până la punciul acidulat. A țesut o imagine a scandaloasei cravate cu buline pe care Matthew o asortase cu o pereche de pantaloni de mătase cu dungi și o vestă magenta. Și-a amintit că Jesse n-o cunoscuse pe Filomena și i-a povestit totul despre tânăra italiancă și admiratorul ei vampir.

— E o dansatoare foarte bună, a spus Lucie. Ne-a învățat un nou vals, pe care l-a deprins în Peru.

Porțile Institutului se ridicau acum înaintea lor, turla acestuia străpungând norii de pe cer. Lucie s-a oprit la porți și s-a întors spre Jesse.

— Îți mulțumesc că m-ai condus până acasă! Totuși, n-am auzit scuzele pe care mi le promiseseși. N-ar fi trebuit să citești cartea mea fără să-mi ceri voie.

El s-a rezemat de stâlpul porții. Sau, cel puțin, asta a părut să facă, dar Lucie știa că el e imaterial, iar stâlpul, solid.

— Nu, a zis el, n-ar fi trebuit.

Era ceva la el, s-a gândit ea, care-l făcea exact opusul lui Matthew, într-un fel. Matthew arbora o față veselă în orice situație, chiar dacă era groaznică. În vreme ce Jesse vorbea direct, niciodată pe ocolite.

— Și n-ar fi trebuit să spui că te consider o glumă sau că iau în râs situația ta, a spus ea. Tot ce vreau e să te ajut. Să repar asta.

— Să repari moartea? a zis el, blând. Lucie. Ai *greșit* în ceea ce ai spus, dar numai când ai pretins că nu ești ca prințesa Lucinda. Că nu ești curajoasă, ingenioasă sau deșteaptă. Ești de mii de ori așa. Ești mai bună decât oricare altă eroină imaginată. Ești eroina *mea.*

Lucie a simțit că roșește.

— Atunci, de ce...

— De ce m-am înfuriat atât de tare? Trebuie să ți se fi părut că nu puteam suferi cartea, a spus el, vorbind cu o voce joasă și rapid, de parcă ar fi dorit să ajungă la capătul a ceea ce voia să spună înainte să-l lase curajul. Sau că nu puteam suferi modul în care scrii sau personajul acela, Jethro, dar nu era nici pe departe cazul. Din contră, am fost chiar gelos pe ticălosul ăla. Singurul lui scop este să spună exact ceea ce simte. Jesse s-a uitat în sus la cer, la ninsoare, apoi a continuat: Trebuie să înțelegi că întotdeauna, dar *întotdeauna,* am presupus că tu n-ai putea să simți ceva pentru mine. Și de aceea credeam că sunt la adăpost simțind ceea ce simțeam eu pentru tine.

Lucie încremenise. Nu s-ar fi putut mișca nici dacă un demon shax ar fi apărut deodată s-o atace.

— Ce vrei să spui? a șoptit ea. Ce vrei să spui, ce simțeai?

El s-a desprins de lângă stâlp. Era de-a dreptul agitat acum, și-a dat ea seama, atât de tare încât, când gesticula, mișcarea mâinilor părea să tremure în aer. Mai văzuse asta înainte, când fantomele deveneau din cale-afară de tulburate – nu că ar fi vrut să-l creadă pe Jesse o fantomă obișnuită, ca Jessamine sau ca Bătrâna Mol.

— E aproape o glumă, a spus el, iar amărăciunea din vocea lui a surprins-o. O fantomă care se îndrăgostește de o fată vie și se izolează într-un pod prăfuit, în timp ce ea-și trăiește viața. Dar aș putea rezista la așa ceva, Lucie. Ar fi doar o tragedie pentru mine.

O fantomă care se îndrăgostește.

O mică flacără s-a aprins în pieptul lui Lucie. Un tăciune, începutul unui foc.

— Nu e niciodată o tragedie să iubești pe cineva.

— Cred că Romeo și Julieta te-ar contrazice, a replicat el, cu vocea tremurătoare. Și nu vezi? Dacă... dacă m-ai iubi și tu pe mine, atunci n-ar fi o tragedie numai pentru unul dintre noi, ar fi o tragedie pentru amândoi. Căci nu poate exista niciun viitor.

— Jesse, a spus ea. Jesse, tremuri?

El și-a ridicat capul și a privit în jur cu un soi de uluire. Pentru o clipă, ea l-a văzut pe băiatul care o salvase în Pădurea Brocelind, pe când era copilă, cel pe care îl crezuse un soi de prinț schimbat la naștere – cu obraz palid și ochi verzi.

— Cred, a zis el, cu voce înăbușită, că în momentul ăsta, probabil, sunt în stare să simt vântul.

— Vezi? a zis ea și l-a prins de mână; nu era nici caldă, nici rece, dar părea să capete căldură de la pielea ei, degetele lui strângându-se peste ale ei. Vezi? Avem un viitor. Îți jur că avem...

El a mângâiat-o pe obraz cu mâna cealaltă.

— Poruncește-mi, Lucie! a zis el aspru. Îți cer: poruncește-mi să dansez cu tine! Arată-mi valsul acela din Peru!

Foarte încet, fără să-și ia nicio clipă ochii din ai lui, Lucie și-a descheiat haina, eliberând fiecare cerc de piele din butonieră cu degetele înmănușate. În cele din urmă, a rămas în fața lui cu haina atârnându-i pe umeri, cu vântul lipindu-i dantela rochiei de trup. Jesse nu părea să-și mute privirea; ea își simțea medalionul de aur de la gât ridicându-se și coborând cu fiecare respirație.

— Dansează cu mine, Jesse Blackthorn! a spus ea. Îți poruncesc!

A întins brațele, strecurându-le în haina ei, lipind-o de el. Ea și-a așezat o palmă pe umărul lui; mâna lui liberă și-a deschis degetele peste talia ei. Și-a poziționat corpul pe lângă al său și lui i s-au îmbujorat brusc obrajii. Ea n-a întrebat nimic. A simțit instinctiv că nu poți pune la îndoială miracolele.

Noaptea era liniștită, fermecată. Au dansat, cu sunetul fulgilor căzând încet în chip de muzică. Ninsoarea îi pudra lui Lucie obrajii și genele. Nu-și putea desprinde privirea de la Jesse. Era atât de frumos, atât de îngrozitor, insuportabil de frumos, ca statuia de marmură a unui înger – dar nicio sculptură nu avea un asemenea păr negru, în bucle grele, asemenea ochi misterioși. O ținea strâns la pieptul lui când dansau și pentru prima oară ea îi simțea trupul aproape de al ei, forma lui, tăria din brațele lui, pieptul solid și zvelt de sub cămașa lui prea subțire.

Fustele ei măturau o cărare prin zăpadă, deși, când a privit în jos, nu a putut vedea decât urma pașilor ei, intersectându-se încoace și încolo. Nu exista niciun semn pe unde călcase Jesse. Și-a lăsat capul pe spate și l-a descoperit uitându-se la ea, privirea lui coborând de la ochi la gura ei. Era de parcă i-ar fi atins buzele cu vârful degetelor, urmărindu-le conturul; privirea lui nu s-a clintit, niciunul dintre ei n-a întors capul...

Ușa de la intrarea Institutului s-a trântit, în depărtare. De parcă muzica s-ar fi oprit, au rămas nemișcați, amândoi încremenind, privind spre curte.

— Nu pleca, a șoptit ea – dar se auzeau pași pe alee venind spre ei.

Întinzând mâna, Jesse a scos un pieptene de aur din părul lui Lucie, strângându-l în palmă. Ochii lui ardeau ca stelele în noapte.

Lucie a auzit vocea unchiului Gabriel strigând-o pe nume și apoi zăngănitul porții. Jesse s-a întors și a dispărut, topindu-se în întuneric ca zăpada.

James a fost neobișnuit de tăcut când s-au întors acasă după cină. Cordelia n-a putut să nu-și facă griji că, după o seară petrecută cu familia ei, el regreta că se căsătorise cu ea, chiar dacă numai pentru un an. Odată ce și-au scos hainele, s-a gândit că avea să pornească spre scară, ca să poată fi singur cu gândurile lui despre bizarele sale rude prin alianță, dar în schimb s-a întors spre ea, cu ochii aurii indescifrabili.

— Nu simt nevoia să mă duc la culcare de acum, a spus el. Ai vrea să mai stai cu mine în camera de lucru?

Desigur. Orice era mai bine decât să se întoarcă în camera ei, singură, și să-și facă griji că îl îngrozise definitiv pe James.

Camera de lucru era confortabilă și intimă, ca întotdeauna; Effie aprinsese focul, o tavă cu biscuiți de ciocolată fusese așezată pe masa cu șah. Cordelia s-a instalat într-unul dintre fotoliile de brocart de lângă șemineu, întinzându-și mâinile și picioarele reci spre foc ca o fetiță. James, cuviincios ca întotdeauna, s-a așezat pe sofa, părând gânditor.

— Ești bine? a întrebat Cordelia, în timp ce focul trosnea în tăcerea dintre ei. Îmi imaginez că seara asta n-a fost plăcută pentru tine.

James a părut surprins.

— Pentru *mine*? Nu eu sunt cel care suferă când e vreo tensiune în familia ta, Daisy. Eu am fost acolo doar ca să ușurez situația pentru tine. Dacă n-am fost de ajutor…

— Oh, dar ai fost. Ai fermecat-o fără îndoială pe mama. S-ar mărita și ea cu tine dacă ar putea. Iar tata a fost încântat să aibă pe cineva căruia să-i spună poveștile vechi. Și… nu știam că ai învățat persana.

— Îmi amintesc că Lucie o studia ca să te impresioneze, a spus el, cu un zâmbet șiret. M-am gândit că pot face măcar atâta lucru.

— Lucie n-a reușit decât să memoreze vreo câteva propoziții, a râs Cordelia. E mult mai bună la engleză. Și-a lăsat capul într-o parte și a întrebat: Așadar, nu arăți atât de… serios… pentru că ai avut o seară oribilă?

James a privit în foc. Flăcările dansau, mișcând aurul în irisurile lui.

— Mi-ai spus înainte că Alastair ți-a ascuns adevărul despre situația tatălui vostru în copilărie. Că n-ai știut niciodată despre asta.

— Adevărat.

— Presupun că nu mi-am dat seama până în seara asta ce efort uriaș trebuie să fi însemnat asta. Nu-i ușor să ascunzi așa ceva. Și nu-i ușor să confrunți pe cineva, dacă bănuiești că are… o asemenea boală.

— M-am simțit vinovată de când mi-a spus Alastair, a zis Cordelia. Când eram mică, eram convinsă că Alastair era gelos când se încrunta văzându-mă cu tata, dar acum știu că se temea că aveam să descopăr adevărul și o să mă doară.

— Înțeleg cum tatăl tău poate fi foarte plăcut când bea, a spus James. Ca Matthew.

Cordelia l-a privit surprinsă.

— Matthew nu e ca tatăl meu. Matthew bea ca să se amuze și să fie amuzant, tata bea ca să se prăbușească mai adânc pe dinăuntru. Matthew nu e...

Bolnav, ar fi vrut să spună, dar părea greșit chiar și să apropie atât de mult cuvântul de Matthew, de situația lui.

— Înrăit, a zis ea în schimb.

— Uneori mă întreb, a spus James, dacă îi putem vreodată înțelege pe deplin pe ceilalți. Și-a trecut o mână prin păr. Tot ce putem face este să încercăm, presupun.

— Îți sunt recunoscătoare, a zis ea, că ai încercat în seara asta.

În mod neașteptat, el a zâmbit. Poznaș.

— Știu o modalitate prin care-mi poți răsplăti efortul. Una pe care aș aprecia-o mult.

Cordelia i-a făcut semn să continue.

— Vreau să-mi citești din *Frumoasa Cordelia.*

— Oh, pe Înger, *nu!* James, nu e o carte adevărată. Lucie a scris-o doar ca să mă binedispună pe mine.

— Tocmai de aceea vreau s-o aud și eu, a spus James, cu o dezarmantă franchețe. Vreau să știu ce crede ea că te face fericită. Că te face să râzi. Vreau să știu mai multe despre tine, Daisy.

Era imposibil să spui nu la *asta.* Cordelia s-a dus și a luat cartea; până s-a întors, James pusese un pled pe sofa și era pe jumătate învelit cu el. Își scosese pantofii, cravata, iar părul îi era un nimb pufos de flăcări întunecate.

Cordelia s-a așezat lângă el și a deschis cartea pe care i-o făcuse Lucie cadou de nuntă.

— N-o să încep cu începutul, a spus ea. N-ar face nicio diferență și a fost scris pe când aveam eu treisprezece ani – deci e chiar altfel acum.

A început să citească:

Curajoasa prințesă Lucinda alerga pe holurile de marmură ale palatului.

— Trebuie s-o găsesc pe Cordelia, gâfâia ea. Trebuie s-o salvez.

— Cred că prințul o ține și acum captivă în sala tronului! a exclamat sir Jethro. Dar, prințesă Lucinda, cu toate că ești cea mai frumoasă și mai înțeleaptă lady pe care am cunoscut-o vreodată, cu siguranță n-o să-ți poți croi drum luptând cu o sută dintre cei mai vânjoși gardieni ai palatului său!

Ochii verzi ai cavalerului au scânteiat. Părul lui negru și drept era ciufulit, iar cămașa lui albă era descheiată la toți nasturii.

— Dar trebuie! a strigat Lucinda.

— Atunci voi lupta și eu alături de tine!

Între timp, în sala tronului, frumoasa Cordelia se zbătea să scape de groaznicele cătușe care o țintuiau la podea.

— Chiar nu înțeleg de ce nu vrei să te căsătorești cu mine, a spus prințul Augustus, pe un ton posomorât. Te-aș iubi veșnic și ți-aș dărui multe bijuterii și o herghelie de armăsari.

— Nu vreau nimic din toate acestea, a spus nobila și frumoasa Cordelia. Nu-mi doresc decât să-l eliberezi pe cel pe care-l iubesc cu adevărat, lordul Byron Mandrake, din temnița blestemată.

— Niciodată! a răspuns prințul Augustus. Căci el a fost un pirat diabolic. Și, înainte de asta, ai fost încurcată cu un tâlhar la drumul mare, și, înainte de asta, cu banda de contrabandiști... Cu adevărat, dacă ești de acord să te căsătorești cu mine, ai deveni în sfârșit respectabilă.

— Nu vreau să fiu respectabilă! a strigat Cordelia. Nu-mi pasă decât de dragostea adevărată!

Abia îndrăznind, Cordelia și-a ridicat ochii la James – și și-a dat seama că el râdea atât de tare, încât abia dacă mai putea respira.

— Multe bijuterii, a hohotit el, și o herghelie... o herghelie de armăsari.

Cordelia a scos limba la el.

— Chiar *vrei* o herghelie de armăsari? a întrebat-o el, căznindu-se să-și stăpânească râsul.

— Ar fi teribil de incomozi în Londra, a spus Cordelia.

— Nu la fel de incomozi cât lordul Byron Mandrake, a spus James. El e iubirea adevărată a Cordeliei din roman? Pentru că nu cred că-mi place de el.

— Oh, nicidecum. Cordelia are mulți pretendenți. Îi întâlnește, ei o curtează, se sărută, după care de regulă au parte de o moarte oribilă ca să-i facă loc următorului pretendent.

— Crâncenă soartă, a spus James, compătimitor. De ce atât de multe morți?

Cordelia a lăsat cartea deoparte.

— Probabil pentru că Lucie nu știe ce se întâmplă după partea cu sărutatul.

— Destule, a spus James distrat și dintr-odată camera a părut cam prea încinsă.

James trebuie să fi simțit la fel, pentru că și-a dat pledul la o parte și s-a întors cu fața la ea. Deși nu mai avea Masca, ea tot nu-i putea descifra bine expresia. Privirea lui s-a plimbat peste chipul ei, de la ochi la buze, apoi pe gât și mai jos, ca o mână ce-ar fi urmărit rotunjimile și adânciturile trupului ei.

— Daisy, a zis el. Ai fost vreodată îndrăgostită?

Cordelia și-a îndreptat spatele.

— Am avut... sentimente pentru cineva, a recunoscut, în cele din urmă.

— Pentru cine? a întrebat el, mai degrabă abrupt.

Cordelia i-a zâmbit cu toată dezinvoltura pe care o putea mima.

— Dacă vrei răspunsul, a spus ea, va trebui să câștigi o partidă de șah.

Inima îi bătea cu putere. Aerul dintre ei părea încărcat, ca atmosfera înainte de o furtună cu fulgere. De parcă orice s-ar fi putut întâmpla.

Deodată, James a tresărit și a dus o mână la frunte, de parcă ar fi simțit durere.

Cordelia și-a ținut respirația.

— S-a întâmplat ceva?

Cea mai ciudată expresie i-a traversat atunci fața lui James – pe jumătate surprindere și pe jumătate confuzie, de parcă ar fi încercat să-și amintească despre ceva ce uitase.

— Nimic, a spus el încet. N-am nimic, iar tu ești obosită. Ar fi mai bine să mergem la culcare.

LONDRA: SHOE LANE

A VENIT DIMINEAȚA, ÎMPRĂȘTIIND SÂNGE ȘI FLĂCĂRI PE TOT CERUL CA NIȘTE ROADE ale unui masacru uriaș.

Ucigașul a chicotit puțin la gândurile lui fanteziste. Londra iarna era cu siguranță demnă de poezie. Temperatura scăzuse, ninsoarea de peste noapte fiind înlocuită de o ceață geroasă care plutea pe străzile cenușii înghețate. Puterile lui crescuseră, făcându-l să se simtă insensibil la capriciile vremii, să se miște cu mai multă încredere, îndrăznind să meargă printre funcționarii ce se îndreptau spre locul lor de muncă, în loc să treacă pe partea cealaltă a străzii ca să-i evite. A pășit pe lângă negustori și curieri și ocazionalul bețivan înghețat la picioarele unei clădiri. Niciunul nu i-a arătat vreun interes.

Era mai puternic — cu mult mai puternic decât oricare dintre acești muritori —, și totuși nu îndeajuns de puternic. Nu pentru ceea ce intenționa să facă.

Ucigașul își putea permite să fie mai pretențios acum, lăsând să treacă mai multe posibilități până a zărit fata cu părul negru, clătinându-se spre casă într-o rochie de petrecere, cu părul lung umed și cristale de gheață scânteind printre șuvițe.

Și alții o văzuseră. Dar el nu voia ceea ce voiau ceilalți bărbați de la ea. Chiar și de la distanță el îi putea simți puterea.

Fata a cotit pe High Holborn, un bulevard larg, plin de birouri de avocatură. El a păstrat distanța, topindu-se în șuvoiul funcționarilor și al patronilor de

prăvălii ce treceau grăbiți pe lângă el. Când ea a intrat pe o alee strâmtă, mai liniștită, el s-a apropiat din nou.

Ea nu l-a observat. Nu știa că își trage ultimele răsuflări.

Când a intrat în umbra unei biserici, el era pregătit. A sărit asupra ei ca un lup.

Spre surprinderea lui, ea a încercat să se apere. Nu, a făcut mai mult decât să încerce — s-a luptat cu ferocitate, răsucindu-se și lovind cu picioarele și cu pumnii, în timp ce el a împuns stângaci spre ea cu cuțitul, greșind unghiul, abia crestând-o. Picături de sânge au căzut pe strada acum acoperită de zăpadă, dar nu destul cât să aducă moartea.

El și-a tras brațul înapoi ca să lovească mai larg, dar ea s-a ferit pe sub lamă, trăgându-i un șut în fluierul piciorului, făcându-l să-și piardă echilibrul. A fugit mai înainte de a putea el reacționa, îndreptându-se spre gura întunecată a unei alei.

Ucigașul, ținând cuțitul în mână, s-a repezit după prada lui.

10

AMARNICUL PĂMÂNT

În lături! De la diavol smuls e sufletul stingher,
Din Iad purtat pe-o-naltă treaptă, departe, sus, în cer,
Din plâns și din zvon, la 'naltul tron al Domnului din cer!
De clopot sunet lase-al său suflet în farmecul lui sfânt,
Și să nu-l tulbure în timp ce flutură pe-amarnicul pământ,
Prins de-un fior înălțător, prohodul nu-l vor geme,
Ci voi urma îngeru-n zbor c-un imn din altă vreme.

Edgar Allan Poe, „Lenore"[1]

— *JAMES!*

Cineva era peste el, ținându-l la podea. James a dat din mâini și din picioare, încercând să-l împingă la o parte. Ghearele visului erau încă înfipte în el: nu chiar o amintire, ci o senzație, o senzație de ură și de întuneric, o senzație sufocantă de groază...

— James, *te rog!*

A deschis brusc ochii.

Lumea s-a învârtit în jur. Era în patul lui, captiv într-o încâlceală de așternuturi. Majoritatea pernelor erau pe jos, iar fereastra fusese întredeschisă – aerul din cameră era rece. Niște mâini erau pe umerii lui – mâinile Cordeliei. În mod clar se urcase peste el, străduindu-se

[1] Traducere de Dan Botta, în vol. E. A. Poe, *Scrieri alese*, Editura Univers, București, 1979.

să-i stăpânească zbaterile. Cămașa de noapte îi alunecase de pe umăr, iar părul roșu îi era despletit, revărsându-se pe spatele ei ca un râu de foc.

— James? a șoptit ea.

Visase ceva, ceva cumplit, dar se risipise ca ceața dimineții. Aceasta era lumea reală. Dormitorul lui înghețat, cu aerul atât de rece, încât scotea norișori albi când respira. Sticluța goală de tinctură de pe noptiera lui, gustul amar rămas încă pe limbă. Cordelia deasupra lui, cu ochii negri larg deschiși. Ea tremura.

— Sunt bine.

Vocea lui era răgușită, greoaie.

— Daisy...

S-a ridicat în capul oaselor, trăgând-o în poala lui, încercând să adune păturile în jurul amândurora. Voia s-o încălzească. Și-a dat seama ce prostesc era gestul când ea s-a strecurat lângă el. El era înghețat, dar ea radia căldură: dintr-odată el era fierbinte pretutindeni unde pielea ei o atingea pe a lui. Era toată o moliciune caldă pe sub cămașa de noapte subțire. El nu mai văzuse niciodată în viața lui o fată într-atât de dezbrăcată și cu siguranță nu-și imaginase cum ar fi să simtă una în brațele lui.

Era perfectă.

Și-a pus mâinile pe talia ei. Ea nu se mișcase, uitându-se la el cu surprindere, dar fără nervozitate. Nu exista nimic sfios la Daisy. Era incredibil de moale și de arcuită. Ea s-a mutat, așezându-și mai bine greutatea pe trupul lui, iar el n-a putut să nu-și amintească de noaptea când îi ceruse ajutorul cu rochia de nuntă. Încercase să nu se uite lung, dar încă își amintea forma trupului ei pe sub țesătură. Acum o putea simți: talia îngustându-se, apoi șoldurile de sub palmele lui lățindu-se precum corpul unei viori.

— Ești atât de rece! a șoptit ea, înconjurându-i gâtul cu brațele.

Vocea îi tremura ușor. S-a apropiat mai mult de el, mângâindu-l pe ceafă. El nu și-a mai putut opri mâinile; și le-a plimbat în sus și-n jos pe spatele ei, de-o parte și de alta a șirei spinării. Sânii ei erau rotunzi și tari, apăsați de pieptul lui. Și-a dat seama că nu purta nimic pe sub

cămașa de noapte. Îi putea simți rotunjimile și adânciturile, și fiecare atingere părea să mai destrame puțin din firul subțire de control care-i lega stăpânirea de sine. Sângele a năvălit, fierbinte, jos în pântecul lui. Țesătura cămășii ei de noapte s-a boțit în mâinile lui. Degetele i s-au strâns peste formele ei, mângâindu-i mătasea coapselor dezgolite, strecurându-se mai sus...

Ceva a răsunat prin toată casa.

Clopoțelul de la intrare. James s-a blestemat în gând pentru că își montase un clopoțel la intrare. A auzit pași grăbiți și s-a blestemat și pentru că își angajase servitori. El și Cordelia ar fi fost mult mai bine singuri, în vârful unui munte probabil.

Mai mulți pași și acum voci, venind de la parter.

Cordelia s-a dat jos de pe el și a coborât din pat, netezindu-și părul. Obrajii ei erau roșii ca para focului. Micul pandantiv în formă de glob pe care i-l dăruise el a săltat când ea s-a mișcat, coborând înăuntrul decolteului cămășii de noapte.

— James, cred că ar fi mai bine dacă...

— Ne îmbrăcăm, a zis el mecanic. Da. Probabil.

Ea a fugit din cameră, fără să-l privească. James s-a ridicat în picioare, furios pe el însuși. Își pierduse stăpânirea de sine și, foarte probabil, o șocase pe Cordelia. Înjurând cu poftă, a trântit fereastra, închizând-o cu atâta forță, încât o crăpătură s-a întins ca o pânză de păianjen pe sticlă.

În pofida senzației că roșise toată, Cordelia s-a îmbrăcat în grabă și a alergat la parter, unde a găsit-o pe Risa în foaier, arătând nedumerită și îngrijorată.

— *Oun marde ghad boland injast*, a spus Risa, ceea ce se traducea aproximativ ca „Bărbatul foarte înalt e aici".

Într-adevăr, Thomas stătea nesigur în prag. Vara, Cordelia îl crezuse aproape blond, dar și-a dat seama că fusese de la soarele care îi decolorase șuvițele de păr. Acum acestea erau castanii, încâlcite și umede de la ninsoare. Avea răsuflarea tăiată și părea aproape stupefiat, de parcă nu i-ar fi trecut prin minte ce să spună.

— S-a întâmplat ceva? a întrebat James, care tocmai sosise la ușă.

Cordelia s-a uitat la el cu coada ochiului; gândindu-se la cum îl văzuse ultima oară, simțea un soi de pene gâdilând-o pe dinăuntru. James totuși nu părea îmbujorat, ciufulit sau nearanjat: încă își mai încheia nasturii jachetei, dar altminteri arăta liniștit. Ochii lui aurii erau ațintiți asupra lui Thomas.

— Am fost pe la Matthew, a spus Thomas.

Părea prea distrat ca să intre în casă, deși gâfâielile lui scoteau aburi în aerul rece. Cordelia nu vedea nicio trăsură în spatele lui. Probabil venise aici pe jos, alergând.

— Cel puțin, m-am dus să-l văd pe Matthew. Dar Henry mi-a spus că Matthew nu e acasă și nici nu știa când o să se întoarcă. Îl luase și pe Oscar cu el. Henry părea morocănos. Mi s-a părut ciudat. Henry nu e niciodată morocănos. E ciudat, nu-i așa? Ar fi trebuit să întreb mai multe, dar n-am putut, nu după ce am auzit...

— *Tom*, a spus James cu blândețe. Ia-o încet! Ce s-a întâmplat?

— Trebuia să mă întâlnesc cu Matthew în dimineața asta, a răspuns Thomas. Dar când m-am dus la Consul, numai Henry era acasă. N-a vrut să vorbească despre Matthew, dar mi-a spus că Charlotte fusese chemată la Institut... că mai murise cineva...

S-a frecat la ochi cu podul palmelor, aproape violent.

— A fost cineva ucis azi-noapte? a zis Cordelia. Alt vânător de umbre în patrulă?

N-a putut să nu se gândească la țipătul lui James – dăduse buzna în camera lui tocmai pentru că strigătul fusese groaznic, iar el se zbătea, strigând în somn.

Ce visase oare?

— Nu în patrulă, a spus Thomas. Henry zice că ei cred c-a fost cineva care se întorcea de la petrecerea Annei. O fată.

— Lucie a fost la petrecerea Annei, a șoptit Cordelia. Thomas...

— N-a fost Lucie. Se pare că unchiul Gabriel a văzut-o când s-a întors, noaptea trecută. Fata asta a ieșit mult mai târziu, aproape de zori. Patrula care i-a găsit corpul a spus doar că era o fată cu părul

negru. Și... Eugenia... n-am văzut-o în dimineața asta. Știu că a fost și ea la petrecere noaptea trecută, dar nu m-am gândit la nimic până ce Henry nu mi-a spus ce s-a întâmplat, a zis Thomas încet. Ar fi trebuit să mă duc direct acasă, când am aflat, știu, dar... după Barbara, nu pot... am nevoie să vii cu mine. Am nevoie să vii cu mine, James.

Thomas își pierduse deja o soră anul acela, în atacurile mandikhorului. Nu era de mirare că arăta terminat de groază. James a făcut un pas și și-a pus un braț pe după umerii lui, iar Cordelia s-a întors spre Risa.

— Te rog, cheamă trăsura! a spus ea. Trebuie să ajungem la Institut cât mai repede cu putință.

Era deja lume la Institut când au sosit ei. Porțile fuseseră lăsate deschise, iar Xanthos a tropăit vesel pe sub arcadă, parcă bucuros să fie acasă.

O mică mulțime se strânsese la treptele de la intrare. În grup, Cordelia i-a recunoscut pe mulți dintre vânătorii de umbre mai bătrâni – Inchizitorul și Charlotte, Cecily Lightwood – împreună cu Lucie, Anna și Matthew. (Cordelia s-a bucurat să vadă că se întorsese, deși Oscar nu părea să fie cu el.) Toți arătau șocați, cu expresii grave.

Când vizitiul lor a oprit trăsura în curte, mulțimea s-a dat la o parte și Cordelia a văzut o grămăjoară de haine la baza scării. Thomas a deschis larg portiera trăsurii și atunci și-a dat seama: nu, nu era o grămăjoară de haine. Era un cadavru, acoperit cu un cearșaf alb. Cearșaful era pătat roșu cu sânge uscat. De sub un colț de cearșaf ieșea o mână, parcă întinsă după ajutor.

La marginea cearșafului se vedea un păr negru, despletit.

Thomas a sărit din trăsură. Arăta înnebunit. James l-a urmat; când a coborât de pe treaptă, Lucie a țâșnit spre ei. Anna, purtând o mantie și cu o expresie gravă, a urmat-o ceva mai încet, împreună cu Matthew. Cordelia s-a trezit întrebându-se unde era Christopher, mai ales că acum locuia la Institut. Probabil înăuntru, cu tatăl lui?

Lucie l-a luat în brațe pe James.

— Ar fi trebuit s-o aștept, a hohotit ea, zguduindu-se din tot corpul. E vina mea, Jamie.

James a ținut-o strâns.

— Cine a fost? a întrebat el. Cine a murit?

— Te rog! a spus Thomas, gata să leșine. Spune-mi că...

— Filomena di Angelo, a zis Anna. Înjunghiată până a murit, la fel ca Basil Pounceby. Frații Tăcuți sunt pe drum, ca s-o ducă la Osuar.

— Am crezut..., a început Thomas, apoi s-a oprit.

Șoc, ușurare și vinovăție din pricina ușurării aceleia s-au perindat pe fața lui. Cordelia nu-l putea învinui – și ea se bucura că nu era vorba despre sora lui Thomas. Și totuși, Filomena fusese atât de tânără, atât de plină de viață – atât de entuziasmată că era în anul ei de călătorie, atât de îndrăgostită de artă și de cultură!

—Ți-ai făcut griji pentru Eugenia? a zis Anna, punând o mână pe umărul lui Thomas. Dragul de tine! Nu, Eugenia încă doarme liniștită la mine pe sofa. *Poate* că a vomat într-un ghiveci, noaptea trecută, dar e în regulă.

— Părinții mei, a început Thomas. Ei știu că...?

— Mama a trimis un curier la ei cu un mesaj, a spus Matthew. Ar trebui să fie pe drum încoace.

— Când a plecat Filomena de la petrecere? a întrebat Cordelia. A plecat cu cineva?

— A fost la mine, la apartament, până aproape de ziuă, a spus Anna. Apoi a plecat, insistând că se duce singură acasă. S-a încruntat și a continuat: Ar fi trebuit să mă duc cu ea. *Cineva* ar fi trebuit să se ducă.

— Atât de aproape de ziuă! a zis James, gânditor. Deci asta trebuie să se fi petrecut în ultimele câteva ore.

— Anna, nu e vina ta, a spus Cordelia. N-aveai de unde să știi.

— Ar fi trebuit s-o aștept și să fiu sigură că ajunge acasă..., a început Lucie.

James s-a întors spre ea, cu o privire severă.

— N-ar fi trebuit să vii pe jos acasă singură, Luce, nu în mijlocul nopții. Promite-mi că n-ai să mai faci asta! E prea periculos.

— Dar eu... Lucie a închis gura, apoi, după un moment, a încercat din nou: Niciunul dintre noi n-ar trebui să umble pe afară singur, presupun. Biata Filomena!

— Unde-i Christopher? a întrebat Thomas.

— Se pare că tata a organizat o patrulă ca să caute prin cartier vreo urmă, a spus Anna. Christopher s-a oferit voluntar. Nu s-au întors încă.

— Bietul Kit, era atât de tulburat! a zis Matthew. A spus că purtase o conversație foarte plăcută cu Filomena la petrecerea de la Wentworth, despre botanică. Habar n-am avut că *se poate* purta o conversație plăcută despre botanică.

— Și eu m-am oferit voluntar, dar unchiul Gabriel a spus că, dacă mi s-ar întâmpla ceva, mama nu i-ar ierta-o niciodată, a zis Lucie, părând nemulțumită.

Un Frate Tăcut – Enoch, și-a spus Cordelia – a ieșit din Institut. A îngenuncheat, cu roba lui de culoarea pergamentului măturând zăpada, și a ridicat de colțul cearșafului ca să examineze cadavrul. Cordelia și-a ferit privirea.

— Unde a fost ucisă? a întrebat ea. În apropiere de casa Annei?

— Nu, a răspuns James încet.

Își scosese mănușile și le frământa între degete. Ziua se încălzise, iar soarele strălucitor care pătrundea printre crengile golașe ale copacilor din apropiere desena zăbrele delicate de umbră pe fața lui.

— A fost ucisă în altă parte. În apropiere de aici.

Anna s-a uitat la el surprinsă.

— Da, pe Shoe Lane, a zis ea. Când aproape că făcuse tot drumul înapoi până la Institut.

James își strivea mănușile în mâini. Lucie s-a uitat la fratele ei, cu o expresie ciudat de goală pe față, de parcă nu l-ar fi recunoscut sau de parcă s-ar fi uitat prin el la altceva. Dar nu era nimic altceva acolo.

— Încep să-mi aduc aminte, a spus James.

Matthew a pus o mână pe umărul lui James. Cordelia s-a întrebat dacă ea ar fi trebuit să facă asta – n-ar fi trebuit să-l consoleze pe James? Dar gândul de a-l atinge în public o speria. Nu pentru că era nepotrivit, ci pentru ce ar fi putut dezvălui. Cu siguranță emoțiile aveau să i se citească pe față.

— Jamie, a spus Matthew, cu voce scăzută. Ai avut un alt vis?

— Nu mi l-am amintit la început, când m-am trezit, a spus Jamie, fără să se uite în ochii Cordeliei. Dar acum... se întoarce, fragmentat. Jamie și-a lăsat mănușile să-i cadă în zăpada care se topea, negre în puternic contrast cu albul, apoi a continuat: Era o fată, cânta... cânta în italiană... Raziel, și apoi sânge... atât de mult...

— *James*, a spus Anna tăios, venind să se așeze înaintea lui, acoperindu-l de vederea celor strânși în jurul corpului Filomenei. S-a uitat la micul lor grup și a spus: Trebuie să intrăm.

James a dat din cap, alb la față. Se sprijinea greoi de Matthew, care își ținea un braț pe după umerii lui.

— Da. O să vă conduc prin Sanctuar.

— Vă prind din urmă! a strigat Lucie, când James îi ducea pe ceilalți spre intrarea aproape ascunsă în Sanctuar – singura încăpere din Institut în care repudiații puteau intra și ieși în voie, de vreme ce nu avea protecții împotriva lor.

Era adesea folosit ca sală de întrunire și, la nevoie, drept celulă de arest pentru zurbagii, de vreme ce mai exista un rând de uși înăuntru care îl izola de restul Institutului. Cordelia a privit înapoi îngrijorată, dar Lucie i-a făcut un semn care spera că-i comunică: *Nu te agita! Vin imediat.*

S-a aplecat să ridice mănușile lui James, doar ca să pară că are o treabă; până când s-a ridicat, ceilalți dispăruseră pe ușa Sanctuarului. A ocolit Institutul, cât să nu mai poată fi văzută de pe treptele din față. Privind drept la o umbră ciudată, dintre doi copaci golași, a spus:

— E în regulă. Te poți arăta din nou.

Încet, fantoma a început să prindă formă din umbră și din aer, întunecându-se și dând iluzia de corp solid. Ea îl zărise mai întâi în curte, chiar pe deasupra umărului lui James – pentru o clipă crezuse că e Jesse și aproape că intrase în panică.

Dar Jesse nu putea apărea în timpul zilei. Majoritatea fantomelor nu țineau totuși cont de răsăritul sau apusul soarelui, iar aceasta de acum nu făcea excepție. S-a dovedit a fi un tânăr, dar care nu arăta nici pe departe ca Jesse: avea păr șaten-nisipiu și era scund, cu o față colțuroasă și ascuțită. Purta haine din perioada Regenței – pantaloni până la genunchi și cizme, cu o cravată evazată, ca un portret al domnului Darcy. Era ceva disperat în el când s-a apropiat plutind de Lucie, învârtindu-și pălăria imaterială în mâini.

— Domnișoară Herondale, a spus el, cu vocea scăzută, aproape în șoaptă. Am auzit că tu asculți morții. Că ne poți ajuta.

S-a auzit un huruit: în curte sosiseră mai multe trăsuri. Lucie a clătinat încet din cap.

— Pot să văd și să aud morții, a răspuns ea. Dar nu știu ce-aș putea face ca să vă ajut. Nu cred c-am fost vreodată de ajutor până acum.

Ochii fantomei erau cu totul lipsiți de culoare. A clipit la ea.

— Nu asta am auzit eu.

— Ei bine, a răspuns Lucie, nu pot influența ce auzi tu. A dat să plece înainte să adauge: Ar trebui să intru, acum.

Fantoma a întins o mână transparentă.

— Pot să-ți spun că fantoma tinerei lady al cărei corp zace în curte s-a trezit deja. Este plină de mâhnirea și de groaza celor care-au murit de curând.

Lucie și-a ținut respirația. Nu toți morții deveneau fantome, bineînțeles. Numai cei care aveau socoteli neîncheiate pe pământul viilor.

— Filomena? N-a... n-a trecut dincolo?

— Plânge, dar e singură, a spus fantoma. Strigă, dar nimeni n-o poate auzi.

— Dar eu ar trebui să fiu în stare s-o aud! a exclamat Lucie. S-a răsucit spre curte – s-a învârtit într-un cerc, scrutând înnebunită prin jur. Unde e?

— Habar n-are, a șoptit fantoma. Dar eu știu. Și ea își amintește. Își amintește cine i-a făcut asta.

Lucie și-a îngustat ochii.

— Atunci, du-mă la ea!

— Nu. Nu dacă nu faci ceva pentru mine.

Lucie și-a pus mâinile în șolduri.

— Serios? Șantaj? Ești o fantomă *șantajistă*?

— Nici pe departe ceva atât de obraznic.

Fantoma cu voce domoală și-a coborât și mai mult tonul, făcându-i lui Lucie să i se ridice părul la ceafă.

— Am auzit că le poți porunci morților, domnișoară Herondale. Cele șaizeci de suflete înecate în Tamisa s-au ridicat la porunca ta.

— N-ar fi trebuit s-o fac, a zis Lucie, simțindu-se un pic îngrețoșată, căci încă își mai amintea noaptea aceea, fantomele care se ridicau din fluviu, purtând uniformele deținuților, una ducând-o pe Cordelia în brațe. Ți-aș putea porunci să mă lași în pace, știi?

— Atunci n-ai afla niciodată unde e fantoma fetei, a spus el. Și nu vreau decât un lucru neînsemnat de la tine. Foarte neînsemnat.

În agitația lui, devenise ceva mai solid. Lucie putea vedea acum că purta o jachetă elegantă, cafeniu-deschis, și că în pieptul jachetei avea niște găuri negre, arse. Găuri de gloanțe. Și-a amintit brusc de fantoma lui Emmanuel Gast, un magician care îi apăruse după uciderea lui, plin de sânge și de măruntaie. Acesta, măcar, părea să fi avut o moarte mai curată.

— Ai avea acceptul meu și, de asemenea, recunoștința mea dacă mi-ai putea porunci doar să uit.

— Ce să uiți?

— Motivul pentru care nu-mi pot găsi odihna, a zis el. Mi-am ucis fratele. I-am vărsat sângele într-un duel. Poruncește-mi să uit ultima imagine a chipului său! Și-a ridicat vocea: Poruncește-mi să uit ce-am făcut!

Lucie a trebuit să-și reamintească: nimeni nu putea auzi fantoma în afara ei. Totuși, tremura. Forța mâhnirii din jurul lui era aproape palpabilă.

— Nu înțelegi? Chiar dacă ai uita, asta nu te-ar elibera. Tot o fantomă ai fi. Și nici măcar n-ai ști de ce.

— Nu contează, a spus el și fața i s-a schimbat.

În spatele fiecărui chip de fantomă, i se părea lui Lucie, zăcea masca morții, umbra craniului sub pielea fantomei.

— Ar fi mai bine. Ceea ce sufăr acum e un chin. Îi văd fața, în fiecare clipă îi văd fața și *nu pot niciodată să dorm*...

— Destul!

Pe obrajii lui Lucie șiroiau lacrimi.

— Am s-o fac, a încuviințat ea.

E în regulă, și-a spus. *Dacă pot vorbi cu spiritul Filomenei, poate că voi afla cine a ucis-o. O să merite.*

— Am s-o fac. O să te fac să uiți.

Fantoma a lăsat să-i scape un lung suspin – un suspin fără respirație; suna întocmai ca vântul printre crengile rupte.

— Îți mulțumesc!

— Dar, mai întâi, spune-mi unde este Filomena.

Au intrat în bibliotecă. Lumea se clătina în jurul lui James ca puntea unei corăbii pe mare. S-a împleticit până la o masă lungă și s-a sprijinit cu brațele de ea; abia era conștient de Matthew lângă el sau de vocea coborâtă a Cordeliei vorbindu-i Annei. Ar fi vrut să se ducă la ea și să-și așeze capul în poala sa. Și-a închipuit cum ea i-ar fi mângâiat părul și a alungat imaginea din minte: deja îi datora niște scuze pentru azi-dimineață.

Amintirile visului său i-au revenit în minte ca apa printr-un stăvilar spulberat. Străzile Londrei – lumina reflectându-se într-un pumnal. Sânge roșu, roșu ca trandafirii. Amintirea unui cântec, cântat încetișor în italiană, versurile transformându-se în țipete.

Și din nou ura aceea. Ura pe care n-o putea identifica sau explica.

— Math, a început el, încordat. Spune-i... Annei! Explică-i!

Vocile s-au învălmășit în jurul lui James, a Annei, calmă și măsurată, a lui Matthew, grăbită. Thomas și Cordelia intervenind. *Trebuie să mă adun*, a gândit James.

— Daisy, a spus el. Constantinopol.

— Oh, Doamne, delirează! a zis Thomas descumpănit. Poate c-ar trebui s-o chemăm pe mătușa Charlotte...

— Nu delirează, a spus Cordelia. Trece doar printr-un moment cumplit... Thomas, dă-te la o parte!

James a simțit mâna ei rece pe umăr. I-a auzit vocea caldă când s-a aplecat spre el.

— James, ascultă un moment Concentrează-te pe vocea mea! Poți?

El a dat din cap, scrâșnind din dinți. Ura era ca niște pumnale înfipte în țeasta lui. Putea vedea mâinile bâjbâind pe pietrele de pavaj și partea cea mai rea era că simțea un soi de plăcere bolnavă privindu-le.

— Odinioară, Constantinopolul se numea Basileousa, Regina Cetăților, a început Cordelia, cu o voce atât de joasă, încât el bănuia că era singurul care o putea auzi. Cetatea avea o poartă de aur, folosită numai pentru întoarcerea împăraților. Nimeni altcineva nu putea trece prin ea. Știai că bizantinii au creat focul grecesc? Putea arde pe sub apă. Istoricii mundani au pierdut sursa acestui foc, metoda de a-l face, dar unii vânători de umbre cred că ar fi fost însuși focul ceresc. Închipuie-ți luminile îngerilor, arzând pe sub apele albastre ale portului Stambulului...

James a închis ochii. În spatele pleoapelor, putea vedea cetatea căpătând formă – minaretele avântându-se întunecat pe cerul albastru, râul argintiu. Vocea Cordeliei, domoală și familiară, se ridica deasupra vuietului coșmarului său. A urmat-o spre ieșirea din întuneric, ca Tezeu firul desfășurat spre ieșirea din labirintul Minotaurului.

Și nu era prima oară. Vocea ei îl mai scosese o dată din febră, mai fusese lumina lui în umbre...

O durere ascuțită i-a străpuns tâmplele. A clipit, deschizând ochii: era din nou ferm în prezent, toți prietenii lui privindu-l îngrijorați. Cordelia deja se dăduse la o parte de lângă el, lăsând în urmă mirosul persistent de iasomie. Încă mai putea simți locul unde degetele ei se odihniseră pe umărul lui.

— Sunt bine, a spus el.

S-a ridicat drept; în palme îi rămăseseră urme de la muchia tăbliei mesei. Capul îl durea îngrozitor.

— Ai visat moartea Filomenei? a întrebat Anna, cocoțându-se pe brațul unui fotoliu. Și asta n-are nicio legătură cu viziunile tale despre tărâmul umbrelor?

— Am visat moartea ei. Și pe a lui Pounceby. Dar nu erau vise din altă lume, a spus James, scoțându-și stela.

O *iratze* avea să-l scape de durerea de cap, cel puțin.

— Visele sunt în Londra. Detaliile sunt reale. Singura moarte pe care n-am văzut-o a fost a lui Amos Gladstone, și totuși am avut un coșmar în noaptea aceea, un soi de viziune a sângelui.

— Enclava e sigură că și el a fost ucis, a spus Thomas. Gâtul i-a fost tăiat grosolan... au presupus că de gheara unui demon, dar ar fi putut fi și cineva cu o lamă zimțată.

— Probabil că ucigașul încă își perfecționa tehnica, a zis Matthew. Presupun că până și ucigașii trebuie să exerseze.

— Cu siguranță a părut că-i place mai mult s-o ucidă pe Filomena, a spus James. După ce și-a scrijelit o rună de vindecare rapidă la încheietură, și-a băgat stela înapoi în buzunar și a adăugat: A fost îngrețoșător.

Lucie a apărut în prag, făcându-i pe toți să tresară. Era foarte palidă.

— Îmi cer scuze! a început ea. Am rămas în urmă...

— Lucie! a exclamat Cordelia, repezindu-se la prietena ei. Ești bine?

Lucie s-a frecat la ochi, același gest pe care îl făcea când era mică și obosea.

— Am văzut o fantomă, a spus ea, fără altă introducere.

— Nu se întâmplă cam des? a întrebat Matthew.

Cordelia i-a aruncat o privire.

— Scuze... mi s-a părut doar că e cam neobișnuit.

— Asta de-acum așa a fost, a răspuns Lucie. Mi-a spus... că fantoma Filomenei s-a deșteptat deja și unde poate fi găsită. Părea să creadă că ea ar ști cine a ucis-o.

— Ciudat că eu n-am văzut-o! a spus James.

De obicei, și el putea vedea fantome, deși de mult bănuia că Lucie vedea mai multe. Dar ea n-ar fi vrut să recunoască.

— Păi, tu te clătinai și Matthew te ținea ca pe un sac de ovăz, i-a atras atenția Anna. Așadar, unde e fantoma Filomenei, Lucie?

— În Limehouse. La o fostă fabrică, a zis Lucie. Am notat adresa.

— Sunt cu totul de acord să conversezi cu morții și să obții indicii, a spus Thomas, dar dacă e o cursă?

— E adevărat că, în romane, atunci când apar figuri spectrale misterioase spunându-i eroului să viziteze un anumit loc, e întotdeauna o cursă, a recunoscut Lucie.

Îi mai venise un pic de culoare în obraji.

— Dar ar putea de asemenea să fie adevărat. Nu ne putem permite să nu ne ducem... Filomena ar putea să ne conducă direct la ucigaș.

— Și tot o cursă ar fi, a insistat Matthew.

— O cursă e un atac-surpriză, a spus James. Noi n-o să fim surprinși, este?

I-a făcut cu ochiul lui Lucie.

— Exact, a răspuns ea. Fantoma asta – și individul nu părea să fi fost soi rău, era aproape stilat – mi-a ațiunt calea numai mie. N-avea niciun motiv să creadă că, dacă mă voi duce în locul acela, îmi voi lua și prietenii cu mine.

— Ar trebui să plecăm, a spus James, gândurile succedându-se cu repeziciune în mintea lui, aproape prea rapid să le țină socoteala. Dacă presupunem că sfatul fantomei ăsteia este o cursă și îl ignorăm, atunci n-avem niciun indiciu. Dacă presupunem că înseamnă ceva și îi dăm curs, s-ar putea să descoperim ceva folositor. Înțelegeți ce vreau să spun?

— Vrei să spui că avem de ales, a zis Anna. Fie să mergem la docurile din Limehouse și probabil să aflăm ceva, fie să nu facem nimic și cu siguranță să nu aflăm nimic.

— Dacă, într-adevăr, există o șansă să putem vorbi cu fantoma Filomenei, trebuie să încercăm, a zis Cordelia cu hotărâre.

— Și dacă e o ambuscadă, suntem destui ca să o scoatem la capăt, a spus Anna. Totuși, nu putem să mergem până la docuri cu trăsura Consulului. Va trebui să folosim o vrajă de invizibilitate și să nu dăm de bănuit.

— Splendid! a spus Matthew. O să luăm trenul. Ador trenul. Biletele alea mici sunt atât de nostime!

În timp ce intrau în Gara Fenchurch, friguroasă și plină de lume, Cordelia n-a putut să nu se întrebe ce îl încânta, de fapt, pe Matthew într-atât la locul ăsta. Ea călătorise cu o mulțime de trenuri la viața ei, cu familia, de aceea probabil își pierduseră farmecul. Gara aceasta semăna cu toate celelalte: florărese, chioșcuri de ziare, birouri de telegraf, pasageri alergând încoace și încolo prin aburul locomotivelor, mirosul de cărbuni arși îmbâcsind aerul. O lumină slabă se strecura prin ochiurile de sticlă murdare de sus, din tavanul boltit, căzând pe un panou mare pe care scria BEREA CHARRINGTON. Dedesubt atârna marele orologiu al gării.

Erau cu toții îmbrăcați în costumul de luptă și puternic protejați, în afară de Matthew. El își pusese o haină lungă să-și acopere Pecețile, dar insistase să plătească și biletele lor de tren, chiar dacă James, Thomas, Anna, Cordelia și Lucie erau complet invizibili pentru ochii mundani. Din fericire, coada la bilete n-a fost lungă. Lucie și-a dat ochii peste cap când el a scos cu grijă șase monede de trei penny din buzunar și le-a întins la casă. Trenul lor pleca peste câteva minute și, pe când îl urmau pe Matthew pe peron, o locomotivă a fost adusă și legată la vagoane, scoțând fum și aburi. Era un tren scurt, cu numai trei vagoane și nu prea mulți pasageri la mijlocul zilei. Și-au găsit un compartiment gol la clasa a treia și au intrat cu toții în el.

S-au tolănit pe scaunele de pluș maro – toți, mai puțin Anna, care a rămas în picioare. Matthew se trântise pe un scaun de la fereastră. James l-a privit cu atenție; era întotdeauna dragoste în felul în care se uita la Matthew, dar acum era amestecată cu îngrijorare.

— Te-ai mutat de-acasă de la părinți, Math?

Matthew și-a ridicat capul, roșind ușor.

— Te las să ghicești... sau ți-a zis careva?

— Tatăl tău a făcut aluzie la asta vorbind cu Thomas, a spus James. Și știu că voiai s-o faci de secole.

— Ei bine, da, a oftat Matthew. Ochisem apartamentul ăsta din Marylebone de vreo câteva luni. Chiar depusesem un avans, în urmă cu ceva vreme, dar stăteam în cumpănă. Ieri după-amiază, am hotărât că era timpul. I-a susținut privirea lui James, continuând: Independență! Vin și plec când vreau, am servitorii mei și propriul ceainic! O să vă chem pe la mine să *pendre la crémaillère*[1], când lucrurile o să fie un pic mai vesele.

— Ar fi trebuit să ne anunți, a spus Thomas. Te-am fi ajutat să-ți muți lucrurile. Sunt extraordinar de priceput să car obiecte mari.

— Numai gândește-te la toate periile de păr pe care a trebuit să le muți, a adăugat Lucie. Câte ai, șase sau șapte?

Matthew a fulgerat-o din priviri, cu afecțiune.

— Încerc să fiu cel puțin la fel de stilat ca fantomele noastre locale... S-a auzit un fluierat puternic, care i-a acoperit restul frazei. Ușile vagoanelor s-au închis și trenul a pornit pufăind, îndepărtându-se de gară într-un nor de fum negru.

Thomas părea gânditor.

— Mă întreb de ce fantoma aceea a abordat-o pe Lucie, în loc să i se adreseze vreunui vânător de umbre mai în vârstă din Enclavă? Cei mai mulți nefilimi pot vedea fantomele, dacă ele vor să fie văzute.

Lucie a ridicat din umeri.

— Poate pentru că eram ultima din șir când am intrat în Institut, azi-dimineață.

— Se poate, a zis James. Sau poate pentru că sunt mulți membri ai Enclavei care n-ar fi prea dornici să primească informații de la o fantomă.

Compartimentul era înăbușitor și mirosea a paltoane de lână umede. Afară, soarele se ascunsese după nori. O ploaie măruntă încețoșa contururile șirurilor de case mici și mohorâte, cu spatele drept

[1] „A face o petrecere de casă nouă" (în lb. franceză în original).

la calea ferată, cu siluetele vagi ale furnalelor de fabrici în depărtare. Trenul a oprit pentru puțin timp în Shadwell. Ploua mai tare acum și peronul lung și ud, cu acoperișul său de lemn pe care se prelingea apa, era complet pustiu. Când trenul a pornit din nou, scântei vii de la cărbunii aruncați în cazanul locomotivei au trecut pe lângă fereastră ca licuricii, ciudat de frumoși prin ceață.

— Vânătorii sunt uciși, a zis Anna sumbru. Ar trebui să fim bucuroși că îi pasă cuiva îndeajuns cât să ne strecoare vreun indiciu, fantomă sau nu. Cred că atitudinea populară printre majoritatea repudiaților e că ne putem descurca singuri cu propriile probleme, de vreme ce ne amestecăm într-ale tuturor celorlalți.

Acum trenul trecea pe lângă un șir de depozite înalte și întunecate, spațiul dintre ele permițând să arunci o scurtă privire prin ceață la o întindere de apă în partea dreaptă, înțesată cu catargele înalte, fantomatice, ale barjelor Tamisei, aducând mărfurile pe fluviu.

— Ăsta e Regent's Canal Dock, a spus Matthew. Aproape am ajuns.

Toată lumea s-a ridicat când trenul a oprit în gara din Limehouse. Un gardian cu caschetă și manta murată l-a cercetat pe Matthew curios, când i-a întins biletul să-l composteze. Ceilalți s-au strecurat pe lângă el invizibili și au pornit să coboare scara de lemn în spatele lui.

Încă ploua când au ieșit din gară sub podul de cale ferată și pe o stradă îngustă, pietruită. Înaintea lor se ridica din ceață corpul masiv al unei biserici uriașe, cu un turn pătrat înalt. Au pornit spre adresa pe care le-o dăduse fantoma, luând-o pe stradă pe lângă zidul bisericii până au ajuns la o alee mică și liniștită, între două șiruri de căsuțe. La capătul aleii era un zid scund, de dincolo de care se auzea sunetul slab al unui vas mare care tăia apa – o barjă pe un canal.

— Ăsta-i Pasajul Limehouse, a spus Matthew. Ar trebui să fie drept în față.

Era o zi de lucru; canalul era aglomerat cu barcagii care strigau unul la altul, vocile lor răsunând ciudat peste apă în timp ce manevrau în ambele direcții barjele încărcate, abia vizibile prin ceața care părea și mai deasă aici. Vânătorii de umbre au luat-o în tăcere pe drumul de edec îngust

de-a lungul canalului, trecând pe lângă zidurile înalte ale depozitelor, până când Lucie s-a oprit în fața unei uși dintr-un gard înalt.

Colțurile ușii erau acoperite cu pânze dese de păianjen; în mod clar nu mai fusese folosită de ani întregi. Un lacăt ruginit atârna ineficient de niște scoabe și mai ruginite. Pe tăbliile strâmbe și putrede ale ușii era scris ceva cu vopsea, care se scorojise și lăsase doar urma vagă a literelor, din care se mai putea citi doar ultimul rând: FABRICANȚI DE VE...

James a ridicat o sprânceană.

— Thomas? a zis el.

Thomas s-a întors într-o parte și a izbit cu umărul în ușă. Aceasta a căzut prompt. Grupul vânătorilor de umbre a intrat. S-au trezit stând într-o curte micuță, plină cu un desiș de bălării și gunoaie, uitându-se la partea din spate a unei clădiri. Părea că odinioară fusese văruită în alb. Acum, cărămizile erau verzi de mucegai, iar ferestrele, sparte și oarbe de praf. Un șir de trepte de lemn putrede conducea la o intrare fără ușă, căscată spre întuneric.

— Dacă aș scrie un roman în care cineva și-a aranjat un cuib pentru afacerile lui criminale, a spus Lucie, aș descrie un loc întocmai ca acesta.

— Îți dorești să-ți fi luat carnețelul? a întrebat Cordelia, verificând Cortana din spate, dacă era prinsă bine în curele.

Degetele i-au atins teaca pe care i-o dăduse tatăl ei și a oftat în sinea sa. Nu era sigură dacă o putea iubi, la fel cum nu era sigură ce mai simte pentru tatăl ei.

Lucie i-a făcut cu ochiul.

— Mă cunoști prea bine.

Treptele, surprinzător, le-au susținut greutatea când le-au urcat, cu grijă și rapid, unul după altul. James a trecut în frunte, punându-și un deget pe buze, iar ceilalți cinci l-au urmat, de-a lungul unui culoar cu tavanul jos, cufundat în beznă și împăienjenit. Pânzele de păianjen o mângâiau pe Cordelia neplăcut pe față în timp ce înaintau în tăcere, iar în pereți putea auzi zgrepțănatul șobolanilor.

Deodată au ieșit într-un spațiu larg, fără îndoială incinta principală a fabricii, cu stâlpi de fier de jur împrejur, ca o colonadă dintr-o catedrală. Un acoperiș de sticlă, cu nervuri de fier, se arcuia mult deasupra și o galerie înconjura incinta până la jumătatea înălțimii. Cârlige mari de metal atârnau de lanțuri de fier prinse de rampele de sus. Pe ușa de afară scria FABRICANȚI DE VE, deci trebuie să fi fost o fabrică de vele, unde bucățile mari de pânză erau atârnate la uscat. Acum, cârligele goale se învârteau leneș în aerul prăfuit; dedesubt, slab luminate de lumina ce pătrundea prin acoperișul de sticlă, zăceau rămășițele unui enorm război de țesut, făcut țăndări.

Lucie s-a uitat în jur, încordată.

— E aici, a zis.

James i-a aruncat o privire curioasă, piezișă.

— Filomena? Unde?

Lucie n-a răspuns. Deja se repezise pe lângă mai multe mașinării de fier al căror scop nu le era clar, făcându-și drum pe scândurile podelei acoperite cu tot soiul de resturi.

— Filomena? a strigat ea. A dat la o parte cu piciorul o grămăjoară de tencuială putredă. Filomena!

Ceilalți s-au uitat unii la alții. Anna a scos o piatră a runei lampa-vrăjitoarei, care a strălucit imediat, luminând ca o faclă; au pornit cu toții după Lucie, în șir indian. Părea că se îndreaptă spre centrul încăperii, unde dărâmăturile zăceau în grămezi întunecate. A scos un sunet gâtuit.

— Veniți aici!

Cordelia a sărit peste o porțiune de dușumea spartă, găsind-o pe Lucie stând, albă la față și cu o expresie suferindă, lângă o grămadă care părea să fie de zdrențe aruncate. Podeaua era mânjită cu un soi de noroi negru.

— Luce?

Au ajuns și ceilalți, aducând cu ei lumina reconfortantă. Anna a împuns cu cizma zdrențele, apoi s-a lăsat pe vine să se uite mai îndeaproape, folosindu-și vârful degetelor ca să ridice un colț de țesătură. Fața i s-a crispat.

— Ăsta e șalul pe care-l purta Filomena când a plecat de la apartamentul meu.

Thomas a înfipt un pumnal într-o altă haină întunecată, ridicând-o de la podea.

— Și asta e mantia cuiva. Pătată de sânge...

Lucie a întins mâna.

— Pot să văd și eu șalul, te rog?

Anna i l-a dat. Șalul era dintr-un cașmir deschis la culoare, acum sfâșiat și destrămat. James a stat deoparte, când Lucie a strâns ghem materialul în mână, mișcând din buze, deși nu scotea niciun sunet. Cordelia crezuse că îi știe toate dispozițiile lui Lucie, dar în felul acesta n-o mai văzuse – atât de absorbită, atât de intens concentrată.

Ceva a lucit prin aer. Lucie a ridicat capul și, în ochii ei, Cordelia a putut vedea reflecția unei lumini din ce în ce mai puternice, de parcă două lămpi se aprinseseră în pupilele ei.

— Filomena? a zis Lucie. Filomena, tu ești?

Strălucirea s-a închegat, ca o schiță care ar fi hașurată pe la margini, căpătând formă și volum. O rochie galbenă lungă, apoi un pantof alb stropit cu sânge într-un picior subțire. Păr lung și negru, fluturând în briza ușoară ca o velă întunecată. Fantoma unei fete, plutind deasupra lor, înfășurată în spectrul translucid al unui șal.

Filomena di Angelo.

— *Mi sono persa! Ho tanto freddo!* a șoptit fantoma, cu vocea deznădăjduită. Oh, sunt pierdută! Și mi-e atât de frig!

Cordelia a privit în jur la fețele nedumerite ale celorlalți; se părea că ea era singura care vorbea italiana.

— Ești printre prieteni, Filomena, a spus ea cu blândețe.

— Am alunecat în regatul umbrelor, a zis fata-fantomă, în engleză. Acum voi mă strigați pe nume. De ce?

— Ca să facem dreptate, a spus Lucie. N-ar fi trebuit să mori. Cine ți-a făcut asta?

Privirea Filomenei a coborât spre ei. Cordelia a simțit cum i se ridică părul la ceafă. Niciodată nu se gândise prea mult la cât de sinistru

trebuia să fie pentru Lucie, pentru James, să fie în stare să vadă morții. Nu erau pur și simplu persoane imateriale. Erau cu adevărat nepământeni. Ochii Filomenei, care fuseseră negri și adânci, erau în întregime albi acum – fără irisuri, cu doar două puncte negre în loc de pupile.

— El a venit din umbre. Avea un cuțit în mână. M-am luptat cu el. L-am tăiat. A sângerat. Sânge roșu, ca de om. Dar ochii lui...

Gura Filomenei s-a strâmbat, lungindu-se ciudat.

— Erau plini de ură. Atâta ură!

Cordelia a aruncat o privire la James. *Am simțit o asemenea ură... Nu părea o ură omenească.*

— Sângele lui e aici, a șoptit Filomena.

Privirea ei s-a oprit asupra lui Thomas.

— Eu i l-am vărsat, dar nu destul. N-am avut destulă putere. El mi-a luat-o. Puterea mea, viața mea. N-am fost în stare să-i țin piept.

Părul negru a fluturat peste fața Filomenei.

— Nu e vina ta, Filomena, a spus Cordelia. Te-ai luptat cu curaj. Dar spune-ne cine a fost. Un vânător de umbre?

Capul Filomenei s-a întors brusc spre ea. Privirea i s-a fixat pe Cordelia, ochii ei și-au schimbat forma, pupilele s-au lărgit, devenind două cercuri imposibil de mari.

— *Per quale motivo sono stata abbandonata, lasciata sola a farmi massacrare?* a șoptit ea. De ce m-ai lăsat singură ca să fiu măcelărită?

Vocea Filomenei s-a ridicat într-o sinistră lălăială, cuvintele italiene melodioase încălecându-se în graba ei de a le rosti:

— *Cordelia, tu sei una grande eroina. Persino nel regno dei morti si parla di te. Sei colei che brandisce la spada Cortana, in grado di uccidere qualunque cosa. Hai versato il sangue di un Principe dell'Inferno. Avresti potuto salvarmi.*

Șocată, Cordelia n-a putut decât să bâlbâie:

— Filomena... îmi pare atât de rău, Filomena...

Dar Filomena începuse să se contorsioneze și să tresară convulsiv, de parcă un vânt puternic sufla prin ea. O rețea de linii a apărut pe fața ei, întinzându-se cu viteza luminii într-o pânză de crăpături prin tot trupul ei. A scos un vaiet de durere crâncenă.

— *Lasciami andare*... lăsați-mă să mă duc... Uite, v-am spus... nu mai pot suporta...

Lucie și-a întins mâinile.

— Du-te, dacă vrei! Filomena, n-o să te țin aici.

Fata italiană a rămas nemișcată. Pentru o clipă, a arătat exact cum arătase când fusese în viață – cu fața plină de speranță și de gânduri, cu tensiunea din corpul ei dispărută. Apoi s-a cutremurat și s-a sfărâmat în bucăți minuscule ca de praf, prefăcându-se în nimic.

— Pe Înger! a zis Anna, uitându-se lung la Lucie. Întotdeauna e atât de chinuitor să vorbești cu fantomele?

Lucie n-a zis nimic; a răspuns James în locul ei:

— Nu. Dar spiritele rămân pe Pământ ca să ducă până la capăt treburile neterminate. Cred că Filomena ne-a spus cât știa ea. Odată ce a făcut asta, a fost disperată să-și găsească odihna.

— Nu sunt sigur că știa măcar asta, biata fată! a spus Matthew.

— Ce ți-a spus ție, Cordelia? a întrebat Thomas. A turuit o grămadă în italiană.

Înainte să-i poată răspunde Cordelia, un zgomot puternic a răsunat din adâncul fabricii. Micul grup de vânători de umbre s-a întors ca la un semn. Cordeliei i s-a tăiat răsuflarea – lanțurile atârnate loveau ca bicele încoace și încolo deasupra lor, cârligele prinse de ele legănându-se frenetic.

— Nu suntem singuri, a șuierat deodată Anna, întorcând lampa-vrăjitoarei spre galeria de deasupra.

Rubinul de la gâtul ei pulsa cu lumină ca o a doua inimă.

Praf și cenușiu, formele cocoșate ale mașinilor stricate; apoi Cordelia a zărit o umbră fugind pe dedesubtul șinelor galeriei, mișcându-se cu nenumărate picioare groase cenușii.

Cordelia și-a scos imediat Cortana din teacă. În jurul ei și ceilalți s-au înarmat: Anna cu biciul ei, Thomas cu boleadora argentiniană, James cu un cuțit de aruncat, Matthew cu un pumnal serafic, Lucie cu toporul ei.

Păianjen, a gândit Cordelia, dându-se înapoi, cu Cortana ridicată în față. Demonul era într-adevăr arahnid: șirul celor șase ochi ai lui a

licărit când a sărit pe un cârlig de fier suspendat și și-a făcut vânt spre spațiul deschis, cârâind nebunește. Cele patru picioare dinainte se terminau cu gheare ascuțite și încovoiate. Picioarele dinapoi se terminau fiecare cu un clește. Mandibulele îi ieșeau în afară, de-o parte și de alta a gurii sale pline de colți.

Demonul a sărit de pe cârlig.

— *Anna!* a țipat Cordelia.

Anna s-a ferit la țanc. Demonul a trecut razant peste ea, aterizând pe războiul de țesut. Anna s-a rotit din poziția ghemuit, lansându-și biciul șuierător spre demon. Acesta s-a ridicat pe picioarele din spate, evitând să fie lovit, cleștii agățându-se de război, iar biciul a șfichiuit prin aer.

— Demon ourobas! a strigat James.

A aruncat cuțitul, dar ourobasul deja coborâse de pe războiul de țesut și se adăpostise sub o piesă de mașinărie fărâmată. Cuțitul s-a înfipt în zidul din partea opusă.

— Îl cunoști personal? a întrebat Matthew, cu pumnalul pregătit.

Lucie era lângă el, cu toporul în mână, în mod clar așteptând ocazia să încolțească demonul.

James a sărit pe o grămadă de fiare ruginite din apropiere, plimbându-și rapid privirea pe podeaua fabricii.

— N-am avut niciodată plăcerea, dar ăștia sunt iuți și agili. Nu prea isteți, totuși.

— Sună ca niște oameni pe care i-am cunoscut, a spus Anna.

James a strigat un avertisment. Lucie a lovit cu toporul când demonul a trecut în goană pe lângă ea, năpustindu-se drept la Thomas. Acesta avea boleadora pregătită: cureaua de piele flexibilă a țâșnit înainte și s-a îndoit la jumătate, scoțând un trosnet asurzitor când s-a înfășurat pe unul dintre picioarele demonului, smucindu-l cu putere. Piciorul i-a fost smuls: cu un jet de limfă, a căzut la podea, unde s-a zvârcolit ca o insectă pe moarte.

Demonul a urlat și a sărit spre unul dintre cârligele atârnate, prinzându-l și legănându-se, cățărându-se rapid. James a tras o înjurătură,

dar n-avea niciun rost să-l urmărească; deja sărea de pe una dintre macaralele schelei și zbura, cu limfa șiroind din piciorul rănit, direct spre Cordelia.

Ea a ridicat Cortana, arcul lamei sclipind auriu și frumos în lumina urâtă a fabricii...

O durere subită, orbitoare, i-a curentat palmele. Cu un strigăt, a scăpat sabia. Demonul era aproape peste ea: îi putea vedea gura neagră hidoasă și ochii sclipitori grupați. A auzit-o pe Lucie țipând și antrenamentul de luptă a preluat controlul: Cordelia s-a aruncat la podea și s-a rostogolit, scăpând ca prin urechile acului de ghearele ourobasului.

Ourobasul a urlat, lăsându-se să cadă pe podeaua plină de dărâmături. Toporul aruncat de Lucie i se împlântase în corp, dar nici măcar nu l-a încetinit. A sărit asupra Cordeliei. Ea a mirosit duhoarea limfei și s-a dat repede înapoi, bâjbâind la brâu după pumnalul serafic...

O detunătură a răsunat asurzitor, ecoul ricoșând din pereți. Ceva l-a străpuns pe ourobas, lăsând o rană fumegândă în urmă. Bățâindu-se și zvârcolindu-se, ourobasul a scos un țipăt nepământean și a dispărut.

Toporul lui Lucie a căzut pe podea, unde s-a înfipt cu lama în jos.

Cordelia s-a ridicat în sfârșit în picioare. I-a văzut pe toți ceilalți întorși să se uite undeva în spatele ei. În aer se vedea fum și se simțea inconfundabilul miros de cordită.

Praf de pușcă.

Cordelia s-a răsucit încet. În spatele ei era James, cu brațul întins și un revolver lucind în mâna lui dreaptă. Un fuior de fum se ridica din țeavă. Privirea lui s-a intersectat cu a Cordeliei și și-a lăsat încet arma jos. Ce vedea în ochii lui Cordelia n-a putut descifra.

— James, a spus Anna, scuturându-și praful de pe mâneca jachetei costumului de luptă. Explică-te!

— Christopher l-a făcut, a zis Matthew, întrerupând tăcerea șocată. A vrut să facă o armă de foc vrăjită cu rune. Însă numai James poate trage.

— Ești sigur? a întrebat Anna, apoi s-a apropiat de James, întinzând mâna. Dă să-ncerc și eu!

James i-a dat revolverul. Anna a țintit spre o fereastră și a apăsat pe trăgaci; toată lumea s-a crispat, dar nu s-a întâmplat nimic. Ea i-a dat revolverul înapoi lui James cu o privire curioasă.

— Ei bine, a spus, asta *este* ceva interesant.

James s-a uitat la Lucie.

— S-ar putea să meargă și la tine, a spus el. Nu sunt eu singurul... Înțelegi?

Dar Lucie a ridicat mâinile, clătinând din cap.

— Nu. Nu vreau să încerc, James.

— Dar ar trebui, Luce, a spus Matthew. Dacă reușește Christopher să mai facă unul? Gândește-te ce am putea face împotriva demonilor dacă ar fi două din astea. Dacă ați fi *doi*.

— Oh, bine, bine! a spus Lucie supărată și s-a dus la James, luând revolverul de la el.

Când James a început să-i arate lui Lucie cum să-l folosească, Cordelia a profitat ca să se depărteze de ceilalți. Și-a văzut sabia – Cortana, luminând ca o lampa-vrăjitoarei prin dărâmături și praf. Cordelia s-a aplecat s-o ia de jos, atingându-i cu teamă mânerul, pe jumătate așteptându-se s-o ardă din nou.

Nu s-a întâmplat nimic. Cu mâini tremurătoare, a vârât sabia în teacă. Și-a amintit momentul de acasă de la Wentworth când dusese mâna spre Cortana. O crestase în palmă. Nu se gândise la asta atunci, dar amintirea îi era vie acum.

S-a uitat în palma ei. Se vedea o urmă roșie, aproape de forma literei L, unde o arsese plăseaua. Sabia o *respinsese*.

Dar Cortana e sabia mea, a șoptit un glăscior din mintea ei. *Ea m-a ales pe mine.*

Ar putea o sabie de-a lui Wayland Fierarul să se răzgândească?

Cu un fior, Cordelia s-a întors la ceilalți: erau strânși în jurul lui Lucie, care clătina din cap și îi întindea revolverul înapoi lui James.

— Nimic, a zis Lucie. Se pare că nu e un talent pe care-l împărtășim, James. Cum e văzutul tărâmului morților. A privit în jur, prin

fabrică. Apropo, locul ăsta îmi dă fiori. Aș prefera să fiu în altă parte, cu sau fără revolver.

Nimeni n-a contrazis-o. În timp ce se îndreptau spre ieșirea din fabrică, în ploaia măruntă și rece, Cordeliei îi răsunau în minte, la nesfârșit, ultimele cuvinte pe care i le spusese Filomena. Avea impresia că le va auzi pentru tot restul zilelor sale.

„Cordelia, ești o mare eroină. Chiar și în tărâmul morților se vorbește despre tine. Tu ești cea care mânuiește sabia Cortana, capabilă să omoare orice creatură. Ai vărsat sângele unui Prinț al Iadului."

„M-ai fi putut salva."

GRACE:
1897

LA CEVA TIMP DUPĂ MOARTEA LUI JESSE, TATIANA I-A SPUS LUI GRACE că are o surpriză pentru ea și că o va duce în Pădurea Brocelind, ca s-o primească. Dar, a adăugat, Grace trebuia să fie legată la ochi pe toată durata călătoriei, căci nu-i era permis să știe în ce loc din pădure merge sau cu cine urmau să se întâlnească acolo.

Dintr-un motiv neînțeles, excursia trebuia să se petreacă în puterea nopții, iar lui Grace i-a părut rău că e nevoită să lipsească de la întâlnirea cu Jesse din seara aceea. El întotdeauna reușea să scape de Tatiana – căreia îi plăcea să plângă după spiritul lui când o apuca jalea – destul de mult cât să petreacă un timp citindu-i lui Grace cu voce tare. Erau pe la jumătatea volumului domnului Stevenson, *Straniul caz al doctorului Jekyll și al domnului Hyde.* Grace îl găsea delicios de înfricoșător, într-un mod care n-avea nimic de-a face cu spaimele ei de zi cu zi.

Călătoria în pădure, în întuneric deplin, a fost sinistră. Grace, legată la ochi de mama ei, se împiedica de rădăcini și își pierdea echilibrul, călcând în adâncituri din pământ neașteptate, care îi trimiteau în picioare junghiuri neplăcute. Tatiana n-o grăbea, dar nici nu făcea pauze.

Iar când s-au oprit, în sfârșit, nu i-a scos legătura de la ochi, ci a lăsat-o pe fiica ei să stea minute în șir într-o tăcere derutantă.

Grace nu era sigură dacă ar avea necazuri vorbind, așa că a păstrat tăcerea și a numărat în minte. Când a ajuns pe la vreo două sute, o voce a vorbit din întuneric, deși nu se auzise niciun sunet care să indice apropierea cuiva.

— Da, a spus vocea, chibzuind – o voce de bărbat cu un timbru misterios, dulce. Este chiar atât de frumoasă precum ai spus.

A urmat o altă tăcere, după care mama ei a zis:

— Atunci, continuă!

— Micuțo! a spus vocea.

Grace nu-și dădea seama dacă bărbatul stătea în picioare sau nu, cât de aproape sau cât de departe era, în fața ei sau într-o parte. Vocea lui părea să fie pretutindeni.

— Am venit să-ți dau un mare dar. Cel pe care mama ta l-a cerut pentru tine. Puterea asupra minților bărbaților. Puterea să le întuneci gândurile. Puterea să le influențezi opiniile. Puterea să-i faci să simtă ce vrei tu să simtă.

Niște mâini erau deodată la tâmplele ei, numai că nu erau mâini omenești, ci ardeau ca vătraiele înroșite în foc. Grace a tresărit de durere și de frică.

— Ce...?

Lumea a devenit albă și apoi complet neagră, iar Grace s-a trezit țipând, dezorientată, în patul ei, ca dintr-un vis despre cădere. Lumina pătrundea prin perdelele de dantelă murdară, aruncând dungi gălbui pe pătură, iar ea s-a simțit și mai dezorientată, până ce și-a dat seama că trebuie să fi dormit toată noaptea și acum era ziua următoare.

Tremurând, s-a dat jos din pat și și-a găsit papucii. N-avea cum s-o strige pe mama ei; dormitoarele lor erau mult prea departe unul de altul și pereții, prea groși pentru ca ea să-i audă chemarea. Așa că a mers pe holurile de piatră ale conacului, îmbrăcată doar în cămașa de noapte, simțind curentul umed cum îi îngheța gleznele și dorindu-și să

fi fost Jesse acolo ca să poată vorbi. Dar, bineînțeles, el n-avea să apară până la următorul apus de soare.

— Se pare că ai trecut cu bine prin totul, a spus mama ei când Grace a găsit-o în vechiul birou, studiind un pergament cu o lupă. S-a uitat la Grace, evaluând-o. Nu ți-a stricat cu nimic noul tău dar.

Grace n-ar fi îndrăznit s-o contrazică; a întrebat doar:

— Care dar, mamă?

— Ți s-a dat putere asupra bărbaților, a spus Tatiana. Ai puterea să-i influențezi să facă orice le ceri tu, doar ca să-ți fie pe plac. Să se îndrăgostească de tine, dacă asta îți dorești.

Grace nu se gândise niciodată prea mult la dragoste – nu la genul ăla de dragoste, în orice caz. Înțelesese că adulții se îndrăgostesc și că până și oamenilor mai tineri, precum Jesse, li se putea întâmpla. (Dar Jesse nu fusese niciodată îndrăgostit, iar acum era mort, deci n-avea să mai fie niciodată.)

— Dar dacă îi pot influența să facă orice vreau eu, a întrebat Grace, de ce le-aș cere să mă iubească?

— Am uitat cât de puține știi, a spus mama ei, gânditoare. Te-am ținut aici ca să te protejez, și e bine că n-ai întâlnit decât foarte puțin din răutatea răspândită în lumea din afara acestei case. A oftat și a continuat: Copila mea, ca femeie, o să fii în dezavantaj în lumea asta crudă. Dacă te căsătorești, soțul tău va deține totul și tu nimic. Până și numele tău va dispărea în favoarea celui al soțului. Uite cum frații mei o duc înfloritor, în timp ce noi ne chircim în lipsuri. Uite cum cuvântul lui Will Herondale e considerat mai credibil decât cuvântul Tatianei Blackthorn.

Ăsta nu e un răspuns.

— Dar cine a fost bărbatul? Cel care mi-a oferit darul?

— Ideea este, a spus Tatiana, că trebuie să luăm toată puterea disponibilă pentru noi, căci suntem atât de mult sub ceilalți! Trebuie s-o luăm tocmai ca să avem o șansă să supraviețuim.

— Puterea să... influențez bărbații să facă orice doresc, a spus Grace, nesigură. Și să-i fac să mă iubească?

Tatiana a schițat un zâmbet ca lama unui cuțit.

— O să vezi, Grace. Dragostea duce la durere, dar dacă ai grijă cum o mânuiești... o poți folosi la fel de bine ca să rănești.

Chiar de a doua zi dimineața, Grace s-a trezit și a descoperit că mama ei îi făcuse bagajele peste noapte și că plecau în după-amiaza aceea la Paris. Ea n-ar fi vrut să plece, fiindcă Jesse nu le putea însoți. Era prea riscant, a zis Tatiana, să încerce să-i mute corpul, iar experiențele de dinainte indicaseră că el nu putea călători prea departe de propriul corp. Grace era îngrozită că n-avea să aibă șansa să-și ia la revedere sau să-i explice unde se duc, așa că Tatiana i-a îngăduit să-i lase un bilet. Grace l-a scris cu o mână tremurătoare, cu mama ei urmărind-o, și l-a lăsat pe noptiera sa ca să-l găsească Jesse. Și apoi a fost luată pe sus la Paris.

În acel oraș sclipitor, Grace a fost îmbrăcată în rochii elegante și dusă la balurile mundanilor. A fost purtată de la o sală de bal la alta și prezentată străinilor plini de bijuterii care îi făceau numai complimente. „Ce copilă frumoasă!" exclamau ei. „Cât e de fermecătoare... ca o prințesă dintr-un basm!"

Schimbarea din viața ei a descumpănit-o. În scurt timp, a trecut de la a nu vorbi cu nimeni în afară de mama ei și de spectrul fratelui său într-o casă întunecoasă, cufundată în tăcere, la a conversa cu fiii familiilor nobile ale Europei. Grace a învățat că cel mai bine era să vorbească puțin și să pară extaziată de orice aveau de spus acești adulți bățoși și acești băieți plictisitori. În orice caz, mama ei îi spusese clar că erau aici pentru a exersa. Prin urmare, Grace a exersat.

Când și-a încercat puterea pe adulți, ei au crezut că e o încântătoare curiozitate, ca o vază frumoasă sau o floare rară. Au fost gata să-i facă daruri – jucării, păpuși, bijuterii, ba chiar și ponei. Grace a descoperit că era mai plictisitor să-și folosească puterea pe băieții de vârsta ei, totuși Tatiana a insistat s-o facă. Problema nu era că băieții n-ar fi plăcut-o, ci că o plăceau prea mult. Invariabil sperau s-o sărute sau o cereau în căsătorie – absurd, când ei erau doar niște copii și căsătoria

nici n-ar fi fost posibilă decât peste niște ani. Păreau disperați să facă tot ce le stătea în puteri ca s-o determine și pe ea să-i iubească, la rândul ei. În efortul de a-i devia de la sărutări, Grace a cerut cadouri și, fără îndoială, le-a primit.

Mezinul unui duce neamț i-a dăruit colierul, o moștenire de familie, chiar de la gâtul lui; al treilea frate mai mic al împăratului austro-ungar a trimis-o într-o seară acasă într-o trăsură cu patru cai, care să-i rămână ei.

În pofida atenției, Grace era deprimant de singură fără Jesse. A început să simtă otrava singurătății măcinând-o, la fel cum o pustiise pe mama ei. Băieții ăștia ar fi făcut orice pentru ea, dar niciunul nu știa cum era ea de fapt. Numai Jesse știa. Grace se ducea la culcare în fiecare seară simțindu-se disperat de singură, fără Jesse care să stea cu ea până adormea.

Și, astfel, cerințele ei au devenit mai stranii. I-a cerut nepotului unui viconte ceh unul dintre cei doi cai de la trăsura lui, iar el l-a deshămat galant pentru ea, după care a plecat cu trăsura trasă incomod de numai un cal. A adoptat obiceiuri alimentare excentrice, pe care le schimba la fiecare eveniment: un pahar mare de lapte rece și atât sau cincizeci de bucăți dintr-un anumit fel de aperitive. În felul acesta, a aflat mai mult decât ce putea face puterea ei. A aflat cum lucra puterea în saloanele clasei de sus. Nu era de ajuns să fie capabilă să încețoșeze mințile bărbaților – trebuia să înțeleagă care dintre acești bărbați avea puterea de a produce efectul dorit de ea.

Pentru prima oară, Grace deținea o metodă de a-i câștiga bunăvoința mamei sale, oricât de lipsită de etică era. În timpul sejurului lor la Paris, Tatiana era adesea foarte binedispusă, în sfârșit mulțumită de Grace. Îi zâmbea lui Grace în trăsură, când se întorceau după vreo serată deosebit de reușită

— Tu ești sabia mamei tale, îi spunea ea, care le taie nasul băieților ăstora aroganți ca să știe unde le e locul.

Grace îi zâmbea și ea, încuviințând.

— Într-adevăr, sunt sabia mamei mele.

11

COROANE, LIRE ȘI GUINEE

Când aveam douăzeci de ani
Am auzit un înțelept spunând:
„Dăruiește aur și bancnote,
Dar nu-ți da inima nicicând;
Dăruiește perle și rubine, orice,
Dar inima-ți să nu cunoască ham."
Dar aveam douăzeci de ani
Și de nimeni nu ascultam.

A. E. Housman, *Un flăcău din Shropshire*[1]

ÎN ZIUA URMĂTOARE, CORDELIA S-A TREZIT ȘI A DESCOPERIT CĂ NINSESE peste noapte, curățând lumea. Străzile Londrei străluceau, încă neprefăcute în noroi frământat de roțile trăsurilor. Acoperișurile și coșurile caselor erau învelite în nea, iar zăpada luneca încet de pe coroanele golașe ale copacilor de pe Curzon Street.

A tremurat când s-a dat jos din pat, până și-a îmbrăcat halatul. Cortana atârna în cârligele aurite din peretele dormitorului ei, cu teaca sclipind și cu mânerul aurit ca o baghetă magică. A trecut pe lângă ea în drum spre baie, încercând să se concentreze la cât de plăcut era să își poată spăla fața cu apă caldă, în loc să fie nevoită să spargă pojghița

[1] Traducere de Petru Dimofte, citatepedia.ro

de gheață din urciorul cu apă de pe noptieră – și nu asupra faptului că sabia ei părea să se holbeze la ea întrebător.

După ce plecaseră din fabrica de vele, ziua trecută, hotărâseră că nu au încotro: trebuiau să le spună adulților despre fabrică și despre haina însângerată. Să ascundă informația n-ar fi făcut decât să îngreuneze investigația crimelor. Cordelia pretextase o durere de cap, sperând să se întoarcă pur și simplu acasă și să nu-i deranjeze pe ceilalți, dorindu-și cu ardoare să fie singură un timp ca să se poată gândi la Cortana. Figura ținuse, oarecum. James insistase să se întoarcă împreună cu ea în Curzon Street, unde se dusese întins la Risa ca să-i ceară leacuri pentru durerile de cap. Risa se agitase pe lângă Cordelia toată seara, până când ea se ascunsese sub pături în pat și se prefăcuse că adormise.

Acum, și-a prins părul într-un colac strâns, și-a îmbrăcat o rochie de lână vișinie peste cămășuță și jupon și a luat-o pe Cortana din perete. Scoțând-o din teacă, s-a uitat îndeaproape la armă. Avea un model de frunze și rune pe mâner – Cortana, în mod neobișnuit, nu avea nicio rună gravată pe lamă, numai cuvintele: *Eu sunt Cortana, călită din același oțel și iuțită în aceeași văpaie ca Joyeuse și Durendal.*

A ridicat sabia, aproape așteptându-se la încă un fulger de durere în braț. S-a răsucit, tăind aerul – s-a răsucit din nou, apoi a făcut o dublă fentă și un pas înapoi, cu lama ridicată.

N-a simțit nicio durere de data asta. Dar era ceva ciudat, o senzație stranie, ceva nu era bine. Era obișnuită ca sabia să i se potrivească perfect în mână, parcă făcută pentru ea. Întotdeauna simțise o subtilă comuniune cu sabia, mai cu seamă când intra într-o luptă, de parcă și-ar fi spus una alteia că împreună aveau să învingă.

Acum era numai tăcere. Descurajată, a atârnat sabia înapoi pe perete.

— Uh! a murmurat ea, legându-și șiretele ghetelor. E o sabie, nu un arici de casă. Bagă-ți mințile în cap!

Când a coborât, a găsit sufrageria goală. A ieșit pe hol, unde a văzut-o pe Risa ducând o tavă cu un serviciu de cafea din argint și arătând extrem de ocupată.

— Toți prietenii tăi sunt în salon, iar circarul și-a petrecut noaptea dormind pe bancheta pianului, a spus ea, în persană. Pe cuvânt, Layla, e foarte necuviincios!

Cordelia s-a grăbit să străbată holul și a găsit ușa salonului deschisă larg. Înăuntru, un foc mare vuia în vatră. Lucie stătea în fotoliul de catifea, iar pe covor erau tolăniți Tâlharii Veseli – James cu picioarele sale lungi întinse în față, Thomas înfulecând niște terci de ovăz dintr-un castron, Christopher molfăind extaziat dintr-o tartă cu lămâie și Matthew cufundat într-o grămadă mare de perne.

James și-a ridicat capul când a intrat ea, cu ochii aurii somnoroși.

— Daisy, a spus el, fluturând o ceașcă de cafea goală spre ea. Te rog să nu mă învinuiești, dar acești tineri neciopliți au dat buzna la o oră indecentă și-au refuzat să plece fără să infesteze casa noastră!

Cordelia a simțit un val de plăcere. „Casa noastră." Risa intrase după ea, și băieții – foarte bucuroși la vederea cafelei – s-au pornit să cânte entuziasmați „Pentru că ea e o fătucă de treabă"[1]. Matthew a sărit dintre perne ca s-o ia pe Risa la dans, însă ea doar l-a pocnit tare cu o lingură peste mână și s-a retras din încăpere, cu demnitatea intactă.

— În caz că te întrebi, a spus James, când ceilalți au început să se lupte pe ibricul de cafea, Christopher e din cale-afară de furios că n-a fost chemat și el să participe la evenimentele de ieri și a hotărât să se răzbune pe noi cu un teanc uriaș de cărți.

— Dacă vrea să se răzbune cu cărți, și-a ales greșit publicul, a spus Cordelia, așezându-se pe divan lângă Lucie. Unde-i Anna, apropo?

— În patrulă, a spus Lucie. Am ales-o pe ea să-i spună mătușii Charlotte exact ce s-a întâmplat ieri la fabrică – și mătușii, dar și unchiului, de vreme ce ei au preluat conducerea Institutului cât timp mama și tata sunt la Paris.

— *Exact* ce s-a întâmplat? s-a mirat Cordelia, ridicând o sprânceană. Toate amănuntele?

Lucy a zâmbit afectată.

---

[1] „For He (She)'s a Jolly Good Fellow", cântecel de copii foarte popular.

— Ceva de genul. Le-a spus că se plimba prin Limehouse, ieri, când medalionul ei a avertizat-o că sunt demoni în apropiere. Ea a urmat avertismentul până la o fabrică de vele abandonată. Când a intrat, a fost atacată de un demon ourobas, pe care l-a distrus. La o cercetare ulterioară, a descoperit șalul Filomenei și haina ei însângerată.

— Ce coincidență! a spus Cordelia, acceptând o ceașcă de cafea de la James.

El i-o pregătise cu lapte, fără zahăr, așa cum îi plăcea ei. Ea i-a zâmbit, puțin surprinsă.

— Întâmplarea *este* un lucru bun, a spus Lucie, cu ochi veseli.

— Presupun că n-a zis nimic despre... despre fantoma Filomenei? Și, de fapt, despre niciuna dintre fantome, nu?

— Ar fi însemnat să forțezi credibilitatea, cred, să încerci să explici că Anna a dat din întâmplare peste demon, haină *și* fantoma Filomenei, a zis Thomas.

— Și fabrica? s-a interesat Cordelia. Enclava a făcut cercetări?

— Da... a fost o întrunire azi-noapte, după care un grup s-a dus până la Limehouse, a răspuns Thomas.

— S-a dus și tata cu ei, a adăugat Christopher, scoțându-și ochelarii și ștergându-i pe cămașă. Au întors locul cu susul în jos, dar n-au găsit nimic, în afară de un cuib de ourobas părăsit. O să-l țină sub supraveghere, dar...

— Nimeni nu crede că ucigașul s-ar putea întoarce, a spus James. De ce a aruncat haina acolo, nu știm – probabil fiindcă n-a vrut să fie prins umblând prin Londra în haine însângerate.

— Au încercat să-i ia urma ucigașului cu ajutorul hainei, dar n-au avut noroc, cu tot sângele de pe ea, a spus Thomas. Probabil o să le-o predea Fraților pentru alte investigații.

— Nu pot să nu mă întreb dacă ar fi trebuit să-i spunem Enclavei și despre cealaltă fantomă, cea care ne-a călăuzit la fabrică, știți? a zis Lucie. Își frământa fusta într-o mână, neliniștită.

— Nu, a spus James ferm. Fantomele vorbesc între ele, nu? Nu există niciun motiv să credem că gentlemanul tău din vremea Regenței

ar avea vreo legătură cu ucigașii. Și dacă Enclava află că fantomele apelează la tine, Luce...

A oftat, sprijinindu-și spatele de cadrul sofalei. Părul lui era mai ciufulit ca de obicei, iar ochii, de un auriu mai întunecat, mai sumbru.

— Nu-mi place ideea. O să înceapă să te descoasă, să afle dacă poți face și alte fantome să vină să-ți vorbească, să încerce să te folosească pentru a obține indicii. Și nu toți morții sunt prietenoși.

Lucie a părut îngrozită.

— Crezi că ar face așa ceva?

— Bridgestock cu siguranță ar vrea, a spus Matthew. James are dreptate.

— Atunci hai să ne gândim la altceva, în schimb! a propus Cordelia. Care să fi fost motivul ucigașului? Filomena era puțin cunoscută și de ce cineva care i-a vrut pe Pounceby și pe Gladstone morți ar fi avut ceva și împotriva ei?

— Fratele tău, Alastair, a spus ceva aseară, la întrunire, a zis Thomas, cu reticență. Bănuiesc că citește ziarele mundane. Printre mundani sunt și țicniți care ucid doar ca să ucidă. Probabil că *nu* e niciun motiv.

— Când nu există vreun motiv sau vreo legătură personală, numai ură la întâmplare, ar putea fi aproape imposibil să găsești un ucigaș, a spus Matthew.

— Dar ucigașul nu a atacat la întâmplare, a remarcat Lucie. A ucis trei vânători de umbre. Noi suntem un grup specific. Mundanii nu știu despre noi, așa că nu poate fi vreunul dintre ei care ucide la întâmplare. Deși presupun... presupun că ar putea fi cineva cu Vederea care ucide repudiați.

— Dacă așa ar sta lucrurile, ar apărea morți și printre repudiați, a spus James. Cât despre vânătorii de umbre, noi ucidem ca sursă de existență. Ni se pun în mână arme de când suntem copii și ni se spune „Ucideți monștri". O asemenea violență ar putea înnebuni pe oricine.

— Dar un vânător de umbre posedat? a zis Lucie. În stăpânirea vreunui magician sau...

— Noi nu putem fi posedați, Lucie, a zis Christopher. Știi asta. Avem vrăjile de protecție care ni se pun la naștere.

— Dacă Filomena s-a întors ca fantomă ca să ne spună ce știe despre ucigașul ei, a zis Thomas, nu-i un pic ciudat că de fapt nu ne-a spus prea multe? S-a uitat la Cordelia, ca și cum s-ar fi scuzat, și a adăugat: Ce a spus în italiană...

Cordelia a înghețat. Putea auzi foarte clar vocea înfiorătoare a Filomenei în minte.

— A vorbit despre cum l-am înjunghiat eu pe Belial, a zis ea, încercând să-și păstreze vocea egală. A vrut să știe de ce, dacă am făcut asta, n-am putut s-o ajut și pe ea. M-a întrebat de ce n-am salvat-o.

N-a menționat Cortana. N-ar fi putut îndura. Dacă Filomena se înșelase? Dacă ea nu era o eroină, nici adevărata purtătoare a Cortanei? Dacă sabia hotărâse că ea n-o merita?

Cordelia s-a uitat în jos, la mâinile ei.

— Am dezamăgit-o.

S-a auzit un murmur general de protest; a simțit o mână atingându-i brațul. Știa că e James, fără să fie nevoie să se uite.

— Daisy, a spus el. Noi suntem nefilimi, nu îngerii înșiși. Nu putem fi unde nu știm că e nevoie de noi. Nu putem ști toate lucrurile.

— Eu, de exemplu, a spus Matthew, știu foarte puține.

— Iar eu nu știu de ce văd morțile astea în vise, a zis James, lăsând ceașca jos. Există un motiv pentru care sunt legat de toate acestea. Deși chiar pot înțelege dacă niciunul dintre voi nu vrea să fie implicat.

— Eu cred că spiritul organizației noastre este să vrem să fim implicați, a replicat Matthew, când vine vorba de vreunul dintre noi.

— De aceea ar trebui să căutăm în oniromanție, studiul viselor, a spus Christopher însuflețit. Am adus destule cărți despre acest subiect, ca să le împărțim între noi.

— Are vreuna scene de amor? a întrebat Lucie. Lucrez la ale mele.

— Dacă au, sunt convins că sunt șocante, a zis James.

— Cărțile astea sunt *foarte interesante,* a spus Christopher sever. Sunt poveștile necromanților care au călătorit în vise, ba chiar au ucis și au adunat energia morții în vise.

— La ce te referi, mai exact, când spui energia morții? l-a întrebat deodată Lucie.

Cordeliei i s-a părut că e cam palidă.

— Vrei să spui ceea ce folosesc necromanții ca să învie morții?

— Exact asta, a confirmat Christopher. Există căi de a învia morții folosind un catalizator, adică un obiect impregnat cu puterea colectată de un magician, dar cel mai adesea se folosește forța vitală eliberată când moare cineva pentru a alimenta reînvierea unui cadavru.

— Păi, dacă ucigașul ar fi un vânător de umbre, n-ar avea ce face cu energia morții, a spus Matthew, ronțăind din crusta unui pateu. Doar dacă ar fi în cârdășie cu un magician, presupun...

— Oh, la naiba! a exclamat Thomas, ridicându-se în picioare și scuturându-și vesta. Am promis că mă întorc până în prânz. Ai mei fac mare caz și mă tot amenință că o să-i ceară lui Charlotte să mă scoată de pe lista patrulelor dacă nu mă înscriu pentru un partener.

— Nu te prosti, Tom! a spus Lucie. Du-te cu Anna, măcar! Altminteri *chiar* o să sper să te scoată de pe listă.

S-a strâmbat la el.

— Eu, unul, sper să dau peste ucigaș, a zis Thomas mohorât. Până acum n-a atacat pe nimeni care îl aștepta. Dar eu o să-l aștept.

A roșit când această declarație a fost întâmpinată cu o salvă de ovații prietenești. S-au ridicat și ceilalți, mai puțin James și Cordelia – luând câte un volum din cele aduse de Christopher, discutând despre care urma să-l citească pe care, glumind despre visele cele mai ciudate pe care le avuseseră ei vreodată. (Al lui Matthew era cu un centaur și o bicicletă.)

În pofida tuturor acestora, în pofida problemei cu Cortana, Cordelia s-a simțit copleșită de fericire. Nu doar pentru că îl iubea pe James, s-a gândit ea. Își iubea prietenii, familia, iubea planurile lor comune, o iubea pe Lucie că era sora ei. S-ar fi simțit vinovată că era atât de

fericită, dacă n-ar fi fost golul din străfundul inimii ei – micul spațiu ce tot reverbera în care își ținea ea conștiința că toate acestea erau doar temporare.

Trăsura lui Matthew aștepta la bordură; aproape ajunsese la ea, când James l-a prins din urmă. Matthew s-a întors surprins și expresia i s-a schimbat rapid în amuzament: James ieșise din casă îmbrăcându-și haina din mers și se chinuia s-o închidă la nasturi cu mâinile în mănuși.

— Dă-mi voie! i-a cerut Matthew, scoțându-și mănușa dreaptă cu dinții.

A vârât-o în buzunar și s-a apucat să închidă paltonul cu capă al lui James, trecând cercurile de piele prin butoniere cu ușurința îndelungatului exercițiu.

— Și unde alergi pe vremea asta pe jumătate îmbrăcat? N-ar trebui să stai la gura focului cu Cordelia, citind *Vise în care am fost urmărit și lucrurile care m-au urmărit*, de C. Langner?

— Cartea asta pare să aibă o valoare informativă dubioasă, a recunoscut James. Math, n-am știut că ți-ai luat un apartament. Nu mi-ai spus.

Matthew, terminând de încheiat haina lui James, a părut un pic rușinat. Și-a trecut o mână prin păr, care deja i se învălmășise ca un răsărit de soare ciufulit.

— Mă gândeam la asta de ceva vreme, dar nu mi-am închipuit că o să mă mut atât de brusc. A fost o pornire...

— Fără nicio legătură cu cearta pe care ai tras-o cu Charlotte deunăzi?

— Probabil, a zis Matthew cu fereală. Și locuitul cu Charles devenise greu de suportat. Mă scoate din pepeni când vorbește despre apropiata lui căsătorie.

— Îți apreciez loialitatea, a spus James. Și, bineînțeles, numai tu hotărăști ce să faci. Însă nu-mi place gândul că nu știu unde locuiești.

— N-am vrut să te deranjez, a răspuns Matthew cu o timiditate care nu-i stătea în fire.

— Nimic din ce faci tu nu mă deranjează, a replicat James. Mă rog, asta nu-i tocmai adevărat. Ești foarte supărător, cum bine știi, a rânjit el. Dar asta nu înseamnă că nu vreau să știu ce se întâmplă în viața ta. Sunt *parabatai*-ul tău.

— Știu. Și m-am gândit doar că... presupun că m-am gândit că, de vreme ce te-ai căsătorit de curând, ai vrea să-ți petreci timpul singur cu Cordelia. Că ar exista vreo șansă ca mariajul vostru să devină unul adevărat.

Pe fața lui Matthew se zugrăvise o expresie aproape de suferință. L-a șocat pe James – Matthew, care atât de rar își arăta suferința chiar dacă o simțea acut. Probabil, și-a spus James, și-a făcut griji că lucrurile s-ar fi putut schimba între ei doi odată ce James devenise bărbat căsătorit. Că apropierea dintre ei ar fi putut slăbi.

— Cordelia și cu mine suntem doar prieteni, a spus el, cu mai multă siguranță decât simțea. Știi că mi-am dăruit inima domnișoarei Blackthorn.

— Nu se compară nici pe departe cu Daisy, a zis Matthew, apoi a părut oripilat. Scuză-mă... nu e absolut deloc treaba mea! Ar trebui să mă întorc la apartamentul meu, până nu mai provoc alte necazuri.

James rămăsese uluit, deși presupunea că n-ar fi trebuit. La nuntă, Matthew aproape că sărise la gâtul lui Grace. Cu siguranță, nu-i purta deloc pică lui Math pentru că n-o plăcea pe Grace: înțelegea că Math nu vrea ca el să fie rănit.

— Dă-mi voie să vin cu tine! i-a cerut James.

Matthew a clătinat din cap și a deschis portiera trăsurii.

— Ar trebui să fiu singur... să mă adun...

— Nimeni n-are nevoie să fie singur ca să se adune, a spus James calm. Tot ce vreau de la tine, Math, e să te iubești la fel de mult cât te iubesc eu.

Matthew a tras nesigur aer în piept.

— Cordelia nu se supără că vii la apartamentul meu?

— Ea mi-a sugerat. Și ea te iubește, a spus James, ridicându-și privirea spre cer.

Nori negri, încărcați de zăpadă, se rostogoleau unul peste altul, ascunzând albastrul. Nu l-a văzut pe Matthew strângând tare din ochi și înghițind anevoie.

În clipa următoare, Matthew deschidea larg portiera trăsurii și-i făcea semn lui James să urce.

— Atunci, haide! a spus el. Dacă ne grăbim, putem ajunge până să înceapă să ningă.

Cordelia și-a petrecut după-amiaza instalată comod în camera de lucru și citind *O taumaturgie a viselor*. Christopher avusese dreptate – cartea era foarte interesantă, deși vorbea numai despre cum cineva ar putea dirija visele altora și foarte puțin despre ce să faci dacă erai vizitat de vise violente, neplăcute, care se dovedeau adevărate.

Pe măsură ce ziua se scurgea, grupuri de oameni au apărut pe stradă cu lopeți și cu mături, dând zăpada căzută peste noapte de pe trotuare; copiii au ieșit din case, înfofoliți ca niște pachețele, și au început să se bată cu bulgări. Și-a amintit cum, demult, ea și Alastair făceau la fel. Spera că el e bine la Cornwall Gardens.

Când lumina zilei a scăpătat în spatele ferestrei, a început din nou să ningă. S-a cernut din cer ca făina, acoperind lumea într-un strat de pudră înghețată. Copiii au fost chemați în case, iar felinarele de stradă luminau printr-o ceață de cristale subțiri și albe. Cordelia s-a trezit că îi fuge mintea de la carte – fără să vrea, s-a gândit din nou la Cortana.

„Dacă ai vreun gând să-l întâlnești pe făuritorul Cortanei, te pot conduce eu acolo. Dincolo de marele cal alb și la baza dealului".

Și-a mușcat buza. Dincolo de faptul că nu trebuia să ai încredere în cineva din neamul elfilor, și Lilian Highsmith pomenise despre Wayland Fierarul.

„Când am împlinit doisprezece ani, am fugit de acasă și părinții m-au găsit rătăcind pe Ridgeway Road, căutând movila fierarului".

Cordelia s-a dat repede jos de pe canapea și s-a dus la cărțile din raft. Partea dedicată volumelor de călătorie era răvășită și cărțile, aruncate

la întâmplare – ea și James studiaseră jumătate dintre ele –, dar a găsit ceea ce căuta cu destulă ușurință: *Minunile Britaniei de odinioară.*

A găsit Ridgeway Road în Index și a deschis cartea la pagina indicată. Era și o ilustrație, un desen în tuș reprezentând o intrare întunecată străpungând coasta unui deal. *Grota lui Wayland Fierarul se află, cum mergi spre Wiltshire, pe Ridgeway Road, acea rută de migrație a raselor de altădată, care se întinde de la un capăt la altul al șirului de dealuri calcaroase Berkshire Downs. Câmpurile sunt cultivate acum, dar zona încă are o înfățișare stranie. Un loc potrivit să posede sufletul cuiva pe nesimțite, după un pelerinaj la Dealul Calului Alb...*

Sunetul roților de trăsură pe pavajul înghețat a pătruns prin gândurile Cordeliei. Auzind ușa de la intrare trântită, a pus grăbită cartea deoparte; un minut mai târziu, James intra în camera de lucru, cu capul gol și părul negru înspicat cu zăpadă.

Ea a scos din raft o carte despre Constantinopol pe când el se apropia de foc și își întindea mâinile spre dogoarea flăcărilor.

— Cum a fost apartamentul lui Matthew? l-a întrebat.

— Destul de drăguț.

Pomeții proeminenți ai lui James erau îmbujorați de frig.

— Blocul Whitby, parcă așa se numește, totul foarte select – au și un automobil pe care el îl poate folosi oricând dorește, ceea ce mi se pare rețeta sigură pentru dezastru, și o bucătăreasă și femei de serviciu în personal. Nu că aș crede că Enclava ar fi prea încântată dacă ar afla unde stă. Lor nu le place să avem servitori care nu știu despre repudiați, de teamă să nu vadă ceva necuvenit. L-am avertizat să nu aducă acasă nimic cu tentacule.

— E mai probabil c-o să dea foc apartamentului încercând să-și facă un ceai, a spus Cordelia zâmbind. Vrei să mănânci? Risa a gătit toată ziua și a bombănit pe chestia asta. Am putea lua masa aici, a adăugat ea. E mai comod.

El i-a aruncat o privire lungă, parcă măsurând-o. Genul de privire care îi făcea inima să bată mai tare, fără vreun motiv anume. Zăpada din părul lui se topise, iar șuvițele umede se cârlionțau la vârfuri.

— De ce nu?

Ea a mers s-o anunțe pe Risa; când s-a întors, James se întinsese pe canapea cu *O taumaturgie a viselor*, răsfoind-o leneș.

— Ceva folositor în asta? a întrebat el.

— Nu prea, a răspuns Cordelia, așezându-se pe canapea lângă el în vreme ce Risa intra cu o tavă plină cu gustări.

A lăsat tava ca ei să se servească singuri: supă și orez, legume condimentate și ceai.

— Mai mult despre cum să le dai altora vise, nu ce să faci în cazul în care le ai tu.

— Matthew a povestit cu lux de amănunte visul lui cu centaur, a zis James, vârând lingura într-un bol cu supă. A fost de-a dreptul tulburător.

— *El* era centaurul sau altcineva? Sau nu vreau să știu? a întrebat Cordelia.

James a rămas cu ochii pironiți pe lingură.

— E bună supa? E *ash reshteh*[1]. Risa ți-a mai făcut din asta, când ai avut febră cu frisoane.

— Mi-a mai făcut? a zis el, încet.

— Aveam amândoi paisprezece ani, a spus ea, hotărâtă să-i aducă aminte – *trebuia* să-și aducă aminte. Voi ați venit la Cirenworth; Alastair nu era acasă, iar tu, Lucie și cu mine ne-am jucat prin grădină. Apoi, într-o zi, tu ai căzut bolnav; ardeai tot. Îți mai amintești ceva de asta?

James s-a frecat la ochi.

— E ciudat. Ar trebui să-mi aduc aminte mai multe despre febră. A fost cea mai rea boală de care am suferit.

— Au trimis-o pe Lucie de-acolo, dar eu deja avusesem febra. M-au lăsat să rămân și să stau cu tine, a spus ea. Nu-ți mai amintești deloc că îți citeam?

James și-a sprijinit bărbia în palmă.

— Ei bine, îmi amintesc ceva despre niște povești, dar nu știu dacă a fost ceva ce am visat sau o amintire reală. A fost o poveste ca *Romeo și Julieta*, nu? Ceva melancolic și romantic?

[1] Supă de legume, cu păstăi și fidea – din bucătăria tradițională persană.

— Da, a spus Cordelia încet.

Oare chiar să fi uitat? I se păruse că, în urmă cu vreo câteva luni, când discutaseră despre poveste, el și-o amintea bine. Să se fi înșelat?

— Povestea Laylei și a lui Majnun... și ți-a plăcut mult. Am vorbit despre ea după aceea. Am vorbit mult, de fapt, pentru că părea să-ți abată mintea de la cât de rău te simțeai. Chiar nu-ți aduci aminte?

— Îmi pare rău, Daisy! Aș vrea să-mi fi amintit.

Cordelia știa că are un exemplar al cărții sus, printre volumele care fuseseră aduse de la vechea ei casă. S-a ridicat, dintr-odată decisă. Dacă ea nu-i putea împrospăta memoria, atunci poate reușea Nizami.

— Atunci, n-avem decât un singur lucru de făcut. O să-ți amintesc eu.

James s-a ridicat de la masă și a început să se plimbe prin încăpere în clipa în care Cordelia a ieșit. Voia să-și fi putut aminti ceea ce era clar că ea-și dorea cu atâta ardoare să-și amintească. Simțea că o dezamăgise, că o decepționase cumva. Totuși, când scotocea prin minte, parcă era o cortină trasă peste perioada aceea de la Cirenworth, și el nu putea zări decât frânturi prin găurile țesăturii.

Mirosul de iasomie și fum de lemn.

Un trup, cald și solid, întins lângă al lui.

Vocea ei răgușită: „N-am căutat focul, totuși inima mea e o vâlvătaie. Layla, iubirea asta nu e de pe pământ".

A tras adânc aer în piept. Capul îl durea. Mai devreme, venise în camera de lucru preocupat, gândindu-se la Matthew și făcându-și griji pentru el singur în noul lui apartament. Și atunci o văzuse pe Cordelia – cu capul aplecat peste cartea ei, cu părul lucios ca un bănuț nou-nouț; purta o rochie de lână moale care i se mula pe corp, subliniindu-i fiecare rotunjime. Aproape că se dusese la ea s-o sărute, cum ar fi făcut orice soț întors acasă la soția lui. Abia în ultimul moment își venise în fire și se răsucise spre foc în schimb.

Și totuși, trupul lui jinduia, ca și când ar fi tânjit după ceva cu totul separat de ceea ce mintea lui știa că e bine pentru el. Cu mult timp în urmă – de asta era aproape sigur –, Cordelia îl ținuse în brațe când el

ardea de febră. Ieri-dimineață, o ținuse el, moale și mlădioasă lipită de trupul său, iar el arsese de un alt fel de febră.

O dorea. Asta era un lucru pe care trebuia să-l recunoască. Era frumoasă și seducătoare, și erau închiși împreună în această casă. Era de la sine înțeles că avea să se întâmple. Își amintea de Sala Șoaptelor de la Hell Ruelle. O sărutase acolo, deși parcă și asta i se ștersese din minte, la fel ca timpul petrecut la Cirenworth. Și-a frecat încheietura mâinii drepte, care-l durea; știa că trebuie să-și fi pierdut capul atunci – Grace tocmai o rupsese cu el. Căutase alinare la Cordelia, ceea ce nu fusese corect față de ea. De fapt, se purtase ca un animal flămând: o înșfăcase, o trântise pe masă, se cățărase peste ea...

Și-a dus mâinile la cap. Simțea că-i explodează. Dorința și iubirea nu sunt același lucru, și-a reamintit el, iar Cordelia era nevinovată. Nu putea să profite de ea. Trebuia să se controleze mai bine. Trebuia să...

S-a auzit un zgomot la ușă; a ridicat capul, așteptându-se la Cordelia.

O uimire violentă l-a izbit. La ușă era Risa, cu o expresie de consternare pe față, dar nu Risa îl surprinsese. În spatele ei stătea Elias Carstairs, purtând un palton cafeniu jerpelit, cu o croială ce nu mai era la modă de ani buni.

Șocul care a fulgerat prin James a fost aproape dureros. Toate gândurile de dinainte au dispărut complet; din fericire, o viață de control și bunele maniere și-au spus cuvântul. A făcut un pas înainte, întinzând mâna.

— Bună seara, domnule!

Elias i-a strâns mâna, aruncând o privire peste umărul lui James la mâncarea de pe măsuța joasă.

— Ah... erați la cină? Scuzele mele!

— E totul în regulă cu doamna Carstairs? a spus James, întrebându-se ce l-ar fi putut aduce pe Elias în vizită pe neanunțate.

Elias părea nepăsător.

— Desigur. Cum nu se poate mai bine. Nu vreau să te rețin, James, și îți cer doar un moment din timpul tău. Dar probabil ne-am putea retrage undeva puțin, doar cât să discutăm o chestiune importantă? Ca între tată și fiu. Între bărbați.

James a dat din cap și l-a condus pe Elias în salon, cu o șoaptă în trecere spre Risa. Nu voia să se întrebe Cordelia unde se dusese.

Când au intrat în salon, Elias a închis și a încuiat ușa. James a rămas în fața șemineului neaprins, cu mâinile strânse la spate, nedumerit de situație. Și-a zis că n-ar fi trebuit să fie chiar atât de surprins. Era firesc pentru un tată să vrea să stea de vorbă cu ginerele său – erau tot soiul de chestiuni obișnuite considerate a nu fi treaba femeilor: finanțe, politică, ipoteci, cai, întreținerea trăsurilor... nu că și-ar fi putut imagina că Elias se încumetase să iasă la ora aceea, pe ninsoare, ca să discute despre întreținerea trăsurii.

Tatăl Cordeliei s-a plimbat prin încăpere, încet, fără să se grăbească, mijind ochii ca bufnița la tablourile valoroase. James l-a văzut dărâmând un mic bibelou – apoi încercând să-l îndrepte, dar renunțând și întorcându-se cu spatele – și i s-a strâns inima. Dacă Elias încerca să pară treaz, își alesese persoana greșită pentru spectacolul lui. Ultimii ani cu Matthew îl învățaseră bine pe James: Elias era beat, și încă destul de rău.

După micul lui tur, Elias și-a sprijinit o mână pe capacul pianului și s-a uitat la James, evaluându-l.

— Atât de bogat dichisit noul vostru cămin! Ce oameni extraordinar de generoși sunt părinții tăi! Noi trebuie să părem niște cerșetori prin comparație.

— Nicidecum. Te asigur...

— Nu-i nevoie să mă asiguri, l-a întrerupt Elias, chicotind. Familia Herondale e bogată, și punct! E greu pentru mine să nu observ, după toate prin care am trecut în ultima vreme.

— O perioadă dificilă, într-adevăr, a spus James, scotocind în minte după răspunsul potrivit. Cordelia e atât de bucuroasă să te știe înapoi acasă!

— Acasă, a zis Elias cu un ton neplăcut în voce, aproape batjocoritor. Acasă e marinarul, acasă de pe mare, ei, James? Acasă cu un nou plod pe drum și niciun mijloc de a-l hrăni. Asta înseamnă acasă pentru mine.

Un nou plod. James s-a gândit la Cordelia, atât de hotărâtă să-și salveze tatăl, familia. Dacă n-ar fi fost curajul ei, Elias ar fi fost dus la tribunal, nu la Basilias. Și totuși, nimic din comportamentul socrului – la nuntă, la cină, acum – nu trăda vreun semn că fiica lui merita admirația lui. Recunoștința lui.

— Ce dorești, Elias? a întrebat James sec.

— Sunt, dacă pot fi sincer, înglodat în datorii. Cirenworth, vezi tu, a fost o investiție în moștenirea mea. A fost mult prea scump, dar m-am gândit, chiar rezonabil la vremea aceea, că, dat fiind istoricul meu, aveam să fiu promovat curând în Conclav. Elias s-a rezemat de pian și a continuat: Dar, vai, am fost trecut cu vederea pentru promovare de multe ori și, din pricina necazurilor mele recente, nu mai primesc deloc vreun salariu! Nu vreau să-mi jecmănesc copiii sau soția ca să-mi plătesc datoriile. Cu siguranță îți poți da seama de asta.

„Cu siguranță îți poți da seama de asta." Și James putea, deși își dădea seama la fel de clar că Elias nu-i spunea tot adevărul. A scos un sunet neutru.

Elias și-a dres glasul.

— Dă-mi voie s-o spun pe șleau, James: suntem o familie acum și am nevoie de ajutorul tău.

James a înclinat capul.

— Ce fel de ajutor?

— Cinci mii de lire, a spus Elias pe un ton de parc-ar fi anunțat câștigătorul la o cursă de cai. Asta e suma care m-ar pune pe picioare din nou. Poți să te dispensezi de atât, cu siguranță... abia o să le simți lipsa.

— Cinci *mii*?

James n-a reușit să-și ascundă uluirea din voce. Nu cunoștea pe nimeni care să nu fi avut dificultăți ca să scoată suma asta.

— Nu am atâția bani.

— Probabil că tu n-ai, a spus Elias, deși nu suna deloc convins. Dar ai putea vorbi cu părinții tăi? Cu siguranță ei ar putea vinde ceva, să mă ajute în restriștea mea.

Elias era mai beat decât crezuse James. Spre deosebire de Matthew, nu-și ascundea bine starea; alcoolul îl făcea mai înfierbântat și mai

irațional. Poate că timpul și consecințele deciziilor nefericite ale lui Elias îl făcuseră să nu mai judece cum trebuie – un gând care-l îngrijora foarte tare pe James, nu pentru socrul lui, ci pentru Matthew.

— Nu te pot ajuta, Elias, a rostit James, cu mai multă asprime decât intenționase.

— Ah! a spus Elias, fixându-și privirea împăienjenită pe James. Nu poți sau nu vrei?

— Ambele. E nedrept să vii să mă abordezi astfel. N-o să facă decât să-ți otrăvească relația cu Daisy...

— Nu te folosi de fiica mea ca scuză, Herondale! Elias și-a trântit palma pe capacul pianului. Tu ai totul, eu n-am nimic; cu siguranță poți să-mi dai atât... Cu un efort vizibil, și-a stăpânit vocea. Există unii în Enclavă care nu cred că mama ta își are locul printre nefilimi, a spus el, cu o altă expresie zugrăvită pe față – un soi de viclenie bețivană. Sau că tu și sora ta ați avea. Aș putea strecura o vorbuliță la urechea Inchizitorului, știi... dacă nu mi-aș da aprobarea, e puțin probabil ca ei să-i mai îngăduie ceremoniei de *parabatai* a surorii tale cu fiica mea să continue...

Mânia s-a înfipt în James ca o săgeată.

— Cum îndrăznești? a zis el. Nu doar că ne-ai face rău mie și surorii mele, dar răul pe care i l-ai face lui Daisy...

— Numele ei e Cordelia! s-a răstit Elias. Te-am lăsat să o iei de nevastă în ciuda zvonurilor ce roiesc în jurul familiei tale, pentru că am crezut că vei fi generos. Și tu așa mă răsplătești?

James a simțit cum îi zvâcnesc buzele.

— Să te răsplătesc? Pretinzi că nu vrei să-ți jecmănești familia, totuși vorbești de a-i răpi Cordeliei cea mai scumpă speranță din viața ei. Și ei, în primul rând, i-ar fi rușine cu tine, când încerci cu amenințări, întrucât cu cerutul nu ți-a mers...

— Tot ce ți-am spus e adevărat, l-a întrerupt Elias, cu fața schimonosită. Sunt mulți... mulți cei care n-au încredere în voi. Mulți care ar fi bucuroși să vă vadă, pe tine și pe toată familia ta, arzând.

Lui James i s-a tăiat respirația. În clipa aceea, îl ura pe Elias Carstairs, îl ura atât de tare, încât ar fi vrut să-l poată lovi și să-l lase mort pe loc.

— Ieși afară din casa mea! a mârâit el.

Numai atât a putut să spună, simțind că dacă mai auzea un cuvânt și-ar fi pierdut controlul.

Elias s-a întors și a ieșit valvârtej din salon, aproape ciocnindu-se de Cordelia, uluită, pe hol.

— Tată? a spus ea, surprinsă.

— Soțul tău e foarte egoist! a șuierat Elias.

Până să apuce tânăra să răspundă, el a împins-o și a trecut pe lângă ea, a ieșit și a trântit ușa în urma lui.

Lucie se adăpostise în intrândul unei uși din apropiere de Hell Ruelle, strângându-și bine haina în jurul ei, ca scut împotriva gerului tăios, în timp ce o aștepta pe Grace. Era o noapte fără lună, cu stelele ascunse de nori groși. Aleea era tot o fleșcăială de noroi și de zăpadă frământată în picioare, care îi murdărise cizmele de piele fină.

Siluete furișate treceau pe lângă ea, îndreptându-se spre Hell Ruelle. Lucie se uita cu jind după ele. Ori de câte ori ușa fără niciun semn distinctiv se deschidea la bătaia vreunui repudiat, lumina aurie fulgera din întuneric ca un chibrit aprins într-o peșteră.

— Aici erai, a spus Grace, de parcă Lucie s-ar fi ascuns.

A apărut la vedere sub raza de lumină ce cădea în stradă de la ferestrele de sus de la Hell Ruelle. Purta o capă de lână deschisă la culoare, tivită cu blană la gât, și un manșon tot de blană. Părul îi era strâns într-un aranjament de codițe subțiri, împletite cu panglici argintii. Arăta precum Crăiasa Zăpezii dintr-o carte de basme.

— Ești sigură că e o idee bună? a zis Lucie. Tocmai au pus în vigoare interdicția de circulație, și noi deja o încălcăm.

Grace a dat din umeri.

— Tu ești cea care insistă că trebuie să facem asta „cum trebuie". Așadar, iată-ne.

Avea dreptate: să încalce interdicția de circulație era mai bine decât să facă lucruri diabolice. Scurta discuție despre necromanție din salonul lui James, de mai devreme, îi dăduse lui Lucie fiori pe șira spinării.

— Ai mai fost aici? a întrebat Grace.

— Doar o dată.

Totuși, Lucie se simțea un pic mândră de experiența ei anterioară. A mers agale până la ușă și a bătut; când o silfidă cu părul violet, îmbrăcată în pantaloni cu paiete, a răspuns, i-a zâmbit cu zâmbetul ei cel mai fermecător.

— Am venit s-o văd pe Anna Lightwood, a spus. Sunt verișoara ei.

— Aș! a făcut silfida. Anna nu-i aici și nouă nici nu ne plac nefilimii. Șterge-o!

— Oh, splendid! a mormăit Grace, ridicându-și privirea exasperată.

Silfida părea gata să le închidă ușa în nas.

— Stai! a strigat cineva.

Era Hypatia Vex, cu părul strâns cu delicate flori de porțelan și pielea cafenie pudrată cu sclipici pe decolteul unei rochii de catifea rubinie.

— E verișoara Annei, i-a zis Hypatia silfidei de la ușă, arătând spre Lucie. A mai fost pe aci, în urmă cu vreo câteva săptămâni. Cât despre cealaltă... A ridicat din umeri. Ei, lasă-le să intre! E încă devreme. Mă îndoiesc că fie și o Herondale ar putea stârni scandal la ora asta. Și pune să mi se aducă trăsura, Naila! Sunt gata de plecare.

Lucie și Grace au trecut pe lângă Hypatia și s-au trezit într-un labirint de camere unite de culoare aglomerate. Luându-se după sunetul vocilor, au ajuns la marea cameră centrală; arăta cu totul diferit față de ultima oară când o văzuse Lucie. În seara asta părea mai liniștită – lămpile aveau abajururi de catifea de culoare crem și aruncau o lumină mai blândă. Canapele în culorile pietrelor prețioase erau răspândite prin încăpere, iar pe ele stăteau claie peste grămadă vampiri și fete spiriduș, ba chiar și vreo doi vârcolaci, precum și alte creaturi pe care Lucie nu le putea identifica. Vorbeau între ei cu voci scăzute, în timp ce satiri cu tăvi de băuturi cu gheață treceau printre mese.

— Nu prea e orgia la care mă așteptam, a observat Grace cu răceală. Nu pot să înțeleg de ce oamenii își doresc cu atâta ardoare să fie invitați.

Lucie l-a zărit prima pe Malcolm Fade, tolănit pe o canapea, singur, cu un braț sub cap și privirea lui violetă fixată în tavan. S-a ridicat în capul oaselor când ele s-au apropiat, cu o expresie vădit sceptică.

— Așa o să fie de-acum? Vânătorii de umbre o să-și facă apariția aici în fiecare noapte? Malcolm a oftat. Purta un frac de gală de aceeași culoare cu părul lui alb. Începe să mi se cam termine răbdarea, a adăugat.

— Mă bucur că e doar începutul, a zis Lucie, fiindcă avem nevoie să stăm de vorbă cu tine. Confidențial. Eu sunt Lucie Herondale, iar ea este Grace Blackthorn...

— Știu cine sunteți. Cu un suspin, Malcolm s-a rostogolit ridicându-se de pe canapea și a adăugat: Aveți cinci minute din timpul meu, dacă nu mă plictisiți. Haideți în biroul meu!

L-au urmat pe un culoar strâmt până într-o cameră tapetată cu model William Morris și echipată cu un birou și mai multe fotolii de brocart de culoarea ambrei. Le-a făcut semn nerăbdător să ia loc. Grace s-a așezat cu cochetărie pe marginea fotoliului, apoi și-a lăsat capul într-o parte ca să-l poată privi de jos pe Malcolm, fluturând din gene. Grace chiar se purta îngrozitor de ciudat, s-a gândit Lucie, în vreme ce se așeza într-un alt fotoliu de brocart. Oare avea să-i meargă flirtul cu un magician de o sută de ani? Pe de altă parte, la nevoie orice mijloc e bun.

Malcolm, sprijinindu-se cu spatele de un perete sub un tablou cu o mare furtunoasă, părea amuzat – și complet neimpresionat.

— Voi, copii, n-ar trebui să fiți acasă la ora asta?

— Vrei să spui, a zis Grace iute ca săgeata, că știi despre crime?

Malcolm s-a trântit în scaunul de piele de la birou. Ceva din el îi amintea lui Lucie de Magnus, deși Magnus avea ochi mai blajini. Din contră, exista ceva distant la Malcolm, de parcă și-ar fi zidit o parte din el la adăpost de toată lumea, unde nu putea fi atins.

— Eu sunt Înaltul Magician. Chestiunile precum interdicția de circulație a vânătorilor de umbre intră în cadrul preocupărilor mele. Și, cu toate că i-am spus deja Conclavului, habar n-am cine i-a ucis pe acei trei nefilimi.

— Înțelegem, a spus Lucie. Și ne pare sincer rău că ți-am întrerupt seara. Sperasem că ne-ai putea ajuta în altă problemă. Ceva despre care noi încercăm să aflăm mai multe. Are legătură cu învierea morților.

Malcolm a făcut ochii mari.

— Cât de surprinzător de franc! a spus el, plimbându-și un deget peste intarsiile de abanos de pe biroul lui. E întotdeauna plăcut să vezi tinerii din ziua de azi însetați de cunoaștere. Credeți că ucigașul încearcă să învie morții?

— Nu despre asta e vorba, a răspuns Lucie, cu prudență, ci mai degrabă dacă există metode de a învia morții care să nu implice prea mult... ăăă, moartea. Metode care să nu ceară fapte nelegiuite.

— Nu există nicio cale de a învia morții fără să faci o mare nelegiuire, a replicat Malcolm sec.

— Nu poate fi adevărat, a zis Grace, cu privirea fixată asupra lui Malcolm. Te rog eu! Ajută-ne! Ajută-*mă*!

Privirea lui Malcolm s-a întunecat.

— Înțeleg, a spus el, după un lung moment, deși Lucie nu era sigură ce înțelegea el. Grace... te numești Grace, nu-i așa? ...deja te ajut spunându-ți adevărul. Viața este într-un echilibru, la fel cum magia este într-un echilibru. Prin urmare, nu există nicio cale să dai o viață fără să iei o viață.

— Ești foarte faimos, domnule Fade, a zis Grace.

Lucie s-a uitat la ea alarmată. Ce-și închipuia că face?

— Îmi amintesc c-am auzit că ai fost cândva îndrăgostit de o tânără vânător de umbre. Și că ea a devenit o Soră de Fier.

— Ce-i cu asta? a întrebat Malcolm.

— Mama tocmai s-a alăturat ordinului Surorilor de Fier în Citadela de Diamant, dar nu e una dintre ele. Nu e legată de regulile lor de tăcere. Am putea să-i cerem ei să afle cum o duce iubita ta în Citadelă. Ți-am putea spune ce mai face.

Malcolm a înghețat, culoarea pierindu-i de pe fața deja palidă.

— Vorbești serios?

Lucie își dorea s-o fi întrebat mai multe pe Grace despre planul ei. Cumva își închipuise că îl abordau pur și simplu pe Malcolm și îi

cereau ajutorul. Treaba de acum era cu totul neașteptată; nu era deloc sigură ce părere să aibă despre asta.

— Suntem serioase, a spus Grace. Lucie va fi de acord cu mine.

Malcolm și-a întors privirea spre Lucie. Ochii i se întunecaseră, părând aproape negri.

— Asta e într-adevăr oferta dumitale, domnișoară Herondale? Bănuiesc că o faci fără știrea părinților dumitale?

— Da, și da, a spus Lucie. Dar... părinții mei m-au învățat întotdeauna să repar nedreptatea. Asta încerc să fac. Cineva a murit, și n-ar fi trebuit să moară niciodată.

Malcolm a râs cu amărăciune.

— Hotărâtă, nu-i așa? Îmi amintești de tatăl dumitale. Cu perseverență până-n pânzele albe. Uite ce trebuie să știi: chiar dacă ar fi posibil să învii morții fără să iei viață ca să restabilești echilibrul, ai avea nevoie de un corp pe care să-l ocupe răposatul. Un corp care n-a putrezit. Dar, din păcate, cum sigur trebuie să fi aflat până acum, e în firea lucrurilor ca morții să putrezească.

— Dar dacă cineva ar avea un corp care e încă în perfectă stare? a întrebat Lucie. Neocupat, ca să spun așa, dar încă... ăăă, intact?

— Adevărat? s-a mirat Malcolm, plimbându-și privirea de la Lucie la Grace și înapoi. În cele din urmă a oftat, parcă dându-se bătut, și a adăugat: Bine! Dacă ceea ce spuneți e adevărat... și puteți să-mi aduceți vești despre Annabel... atunci întoarceți-vă când aveți un mesaj de la ea. O să fiu aici.

S-a ridicat, înclinând scurt din cap. Era clar că întrevederea lor se sfârșise.

Lucie s-a ridicat și ea, descoperind că îi tremurau picioarele. Grace le-a urmat exemplul și a dat să se îndrepte spre ușă, dar trecând pe lângă Malcolm, el a prins-o de braț și i-a vorbit pe un ton liniștit, mortal.

— Domnișoară Blackthorn, a spus, în caz că nu ți-ai dat seama deja, genul de farmec pe care îl folosești nu are efect asupra celor ca mine, și nici nu-l consider un fleac, un strop de magie inofensivă. Mai încearcă trucuri din astea în Ruelle a doua oară și o să suporți consecințele!

I-a aruncat brațul înapoi; Grace a țâșnit afară din încăpere, cu capul în jos. Pentru un moment, Lucie s-a gândit că... dar nu. Nu era cu putință. Nu se putea să fi văzut lacrimi strălucind în ochii lui Grace.

— Ce vrei să spui prin farmec? a întrebat Lucie. Grace nu poate face o vrajă nici s-o pici cu ceară. Aș fi știut.

Malcolm s-a uitat lung la Lucie.

— Sunt diverse tipuri de farmece, a spus, în cele din urmă. Al domnișoarei Blackthorn e dintre acelea care știu că bărbaților le place să fie folositori. Se preface neajutorată și flirtează.

— Ei, na! a reacționat Lucie.

S-a abținut să-i atragă atenția că, date fiind limitările impuse de lume femeilor, ele adesea n-au de ales decât să caute ajutorul bărbaților.

Malcolm a ridicat din umeri.

— Tot ce spun e că n-ar trebui să ai încredere în fata aia. Decizia, firește, îți aparține.

— Este *absolut* extraordinar, a spus Ariadne, închizând ușa Camerei Șoaptelor în urma ei și încuind-o, să fie mai sigură. Grace Blackthorn tocmai a țâșnit ca din pușcă din biroul lui Malcolm Fade și a ieșit în fugă din Ruelle. Crezi c-ar trebui să mă duc după ea?

Aprinseseră un foc în vatră; Anna se întinsese în fața lui, purtând doar o cămașă bărbătească albă, cu nasturi în față. Picioarele ei lungi și goale, întinse spre flăcări, erau elegante ca un poem. S-a rostogolit pe burtă, proptindu-și bărbia în palme, și a spus:

— Nu... A dat limpede de înțeles că nu-i pasă prea mult de tine. Probabil ar trebui să-i arăți aceeași considerație. De altfel, a adăugat Anna, arcuindu-și buzele roșii într-un zâmbet, doar nu te gândești să te repezi afară, în noapte, îmbrăcată așa, nu?

Ariadne a roșit; uitase că era doar în furou – muselină albă împodobită cu o panglică oliv la corsaj. Restul hainelor ei – rochie și pantofi, jupoane, chiloți, șireturi și corset – erau împrăștiate prin toată camera.

S-a întors la Anna și s-a așezat pe covor, lângă ea. Era a treia incursiune a Ariadnei în Camera Șoaptelor la întâlnire cu Anna și căpătase drag

de încăpere. Îi plăceau tapetul argintiu de pe pereți, fructiera de alamă care întotdeauna era plină cu fructe din seră sau fumul focului care întotdeauna mirosea a trandafiri.

— Nu e nerespectuoasă față de mine, a spus ea, gânditoare. E politicoasă și rostește răspunsurile când i se pun întrebări, dar nu e cu adevărat *prezentă.*

— Probabil e ocupată să se gândească la cum îi poate distruge viața lui James, a spus Anna, întorcându-se pe spate.

Pandantivul de rubin sclipea la gâtul ei.

— Vino aici! i-a cerut ea languros, întinzându-și brațele, iar Ariadne s-a așezat deasupra ei.

Anna era toată membre lungi și leneșe, fiecare gest, o tolănire senzuală. Inima lui Ariadne a bătut mai repede când Anna a ridicat o mână palidă ca să tragă încet de bretelele ce-i țineau lui Ariadne furoul pe umeri. Acesta i-a coborât în talie. Ochii Annei s-au întunecat, devenind ca safirele.

— Din nou? a șoptit Ariadne, când mâinile Annei își lucrau magia.

Încă o mai uluia cum degetele care-i mângâiau gâtul, ba chiar și umerii, îi puteau stârni o furtună de dorință dureroasă în tot corpul. Încerca să-i facă și ea aceleași lucruri Annei și, uneori, aceasta o lăsa. Totuși, prefera să fie în control. Chiar și când Ariadne o atingea, nu-și pierdea cu adevărat capul.

— Te deranjează? a zis Anna, pe un ton care indica faptul că știe foarte bine răspunsul.

— Nu. Compensăm timpul pierdut.

Anna a zâmbit și a tras-o pe Ariadne jos. Mâinile ei au găsit părul des, negru, despletit al lui Ariadne, limba, adâncitura de la baza gâtului. Degetele îi cântau pe trupul lui Ariadne ca și când ar fi fost o vioară. Ariadne și-a ținut respirația. Pentru asta trăia, în fiecare zi lungă și întunecată de iarnă aștepta să vadă dacă invitația de la Anna va veni, seara. Bucata împăturită de hârtie strecurată prin fereastra ei, mesajul cu scrisul de mână puternic și elegant al Annei.

Ne întâlnim în Camera Șoaptelor.

Trupul ei părea la fel de scăpat de sub control ca un tren care sărise de pe șine. S-a ocupat de nasturii cămășii Annei, descheindu-i, și și-a lipit pielea goală de a ei. Știa că e din nou îndrăgostită de Anna la fel de rău cum fusese și înainte, dar nu-i păsa. N-o interesa nimic altceva decât Anna.

Când lumea s-a spulberat și s-a recompus la loc precum cioburile colorate într-un caleidoscop, au rămas întinse în fața focului și Ariadne s-a strâns lângă Anna. Aceasta stătea cu un braț sub cap, fixând tavanul cu ochii ei albaștri.

— Anna, a spus Ariadne, șovăind. Tu știi ce s-a întâmplat cu Filomena... Chiar dacă se întorcea de la petrecerea ta, nu e vina ta.

Anna i-a aruncat o privire.

— Ce te-a făcut să te gândești la asta?

Felul în care mă săruți. De parcă ai încerca să uiți ceva.

Ariadne a dat din umeri.

— Ari, a spus Anna tărăgănat, cu vocea ei răgușită. Apreciez efortul, dar dacă am îndoieli legate de sentimentele mele, am mulți prieteni cu care să vorbesc.

Ariadne s-a ridicat în capul oaselor, îmbrăcându-și la loc furoul.

— Noi nu suntem nici măcar prietene?

Anna și-a pus ambele brațe sub cap. În lumina focului cu mireasmă de trandafiri, pantele și adânciturile trupului ei subțire erau evidențiate de umbre ușoare.

— Cred că am vorbit foarte clar de prima oară, a spus ea calmă. E alegerea mea să nu mă leg emoțional în aventuri romantice. Când le dăruiești altora inima, le oferi pe tavă posibilitatea să te rănească, și asta duce la ranchiună. Nu vrei să fim ranchiunoase una cu cealaltă, nu-i așa?

Ariadne s-a ridicat în picioare. A început să-și caute hainele aruncate. În trecut, când nu se îmbrăca destul de repede, Anna – ale cărei veșminte masculine erau mult mai ușor de îmbrăcat și dezbrăcat – plecase fără ea, lăsând-o să iasă singură din Ruelle.

— Nu.

Anna s-a ridicat.

— Nu sunt necinstită cu tine, Ari. Ți-am spus exact ce am de oferit. Dacă nu e de ajuns, n-o să-ți port pică dacă pleci.

Ariadne și-a pus juponul.

— Nu plec.

Anna a privit-o cu o sinceră curiozitate.

— De ce nu?

— Pentru că, a spus Ariadne, când îți dorești ceva foarte mult, ești gata să accepți și umbra acelui lucru. Chiar dacă e doar o umbră.

LONDRA: SHEPHERD MARKET

ERA O DIMINEAȚĂ MOHORÂTĂ, IAR LUMINA GALBENĂ ÎNCEPUSE SĂ SE SCURGĂ PRINtre crăpăturile din norii grei cenușii, când omul a ieșit împleticindu-se din crâșmă și în piață. A șchiopătat spre Half Moon Street, trecând pe lângă talmeș-balmeșul de prăvălii — ale zarzavagiilor, ale măcelarilor — care se înșiruiau pe laturile pieței centrale. Cartierul își avea farmecul lui, în pofida clădirilor înghesuite și a negrelii de la funingine, dar omul nu era atent la nimic din toate acestea. Nu fusese ultimul client din Ye Grapes, dar ceilalți băuseră până căzuseră lați și aveau să fie curând tratați cu favoarea unei călătorii până la ușa din spate, unde urmau să fie depuși fără menajamente pe caldarâm, să aștepte venirea zilei.

Ucigașul se furișa de la o ușă la alta, urmărindu-și prada mai mult de distracție decât din necesitate. Nu era nevoie de furișat aici. Omul beat se clătina, fredonând un cântecel fără melodie, răsuflarea lui scoțând aburi albi în aerul înghețat. Nu părea să simtă frigul în haina lui ponosită.

Fata fusese prea pregătită, prea rapidă. Întorsese cuțitul ucigașului împotriva lui, înfigându-i-l adânc în umăr. Moartea ei fusese urâtă, rapidă și brutală; după aceea, fusese silit să se retragă și să se ascundă, abandonând dovada însângerată într-o fabrică părăsită din Limehouse. În timp ce se vindeca rapid, auzise râcâitul și chițăitul unui demon ourobas în apropiere, atras de mirosul de moarte și sânge. Nu se temea de el; demonii îl știau acum ca fiind de-al lor.

Dar el fusese furios. N-aveau să mai fie accidente.

Ucigașul și-a grăbit pasul. Un, doi, trei pași mari și a fost lângă om. L-a apucat zdravăn de umăr și l-a întors, îmbrâncindu-l cu spatele de un zid rece de cărămidă. Omul a clipit mânios, apoi uluit. Gura i s-a deschis și un singur cuvânt i-a ieșit de pe buze chiar înainte să-i intre cuțitul în piept:

— Tu?

12

RECVIEM

Iată ce stih pe piatra de la căpătâi să-mi scrii:
„Aici se odihnește el, unde-a tânjit a fi;
Acasă-i marinarul, acasă de pe valuri,
Și vânătorul acasă-i de pe dealuri."

Robert Louis Stevenson, „Recviem"

CUȚITUL A INTRAT SCRÂȘNIND PE LÂNGĂ OS ȘI S-A ÎNFIPT ÎN ȚESUTUL MOALE, iar sângele a pulsat în sus și pe lângă lamă, mirosul lui, fierbinte și coclit, umplând aerul...

James s-a ridicat în capul oaselor în pat, durerea săgetându-l în piept. Inima i se zbătea nebunește sub coaste. S-a înecat, amintirile dând năvală peste el – străzile pustii, prăvăliile și tarabele din Shepherd Market. Omul care ieșea din crâșma zgomotoasă, puternic luminată, îndreptându-se spre străduțele mai înguste, probabil sperând să găsească vreun grajd nepăzit în care să doarmă.

Ucigașul, lama, ura aceea din nou, ura fierbinte ca focul.

Foc am venit să aduc pe pământ, și cât aș vrea să fi fost deja aprins!

S-a așezat la marginea patului, groaza crescând ca un cancer în capul pieptului său. Se zvârcolise în somn îndeajuns de rău cât să-și sfâșie bluza de pijama; umărul și brațul îi erau dezgolite, înghețate în aerul rece venit pe fereastra deschisă.

Era frig, atât de frig; a înșfăcat haina cafenie a omului cu o mână, împlântând cuțitul cu cealaltă...

James s-a trezit deodată incapabil să respire.

— Nu! a icnit, aruncând cuverturile de pe el și sforțându-se să inspire adânc.

S-a clătinat până la fereastră – *știa* că n-o lăsase deschisă; verificase de două ori, seara trecută – și a trântit-o, închizând-o.

Putea vedea omul zăcând pe spate, privind în sus, la cer. Îl cunoștea. Haina lui cafenie, fața lui, vocea.

Elias.

Și-a îmbrăcat pantalonii, apoi și-a încheiat nasturii cămășii cu mâini tremurătoare. Fă să fi fost doar un coșmar, un vis fără însemnătate și nu o viziune! Poate că nu fusese decât un vis, iscat de faptul că el și Elias se certaseră seara trecută; poate că îl visase pe Elias doar fiindcă era supărat pe el. Se mai întâmplă.

De la parter s-au auzit niște bubuituri; cineva bătea cu putere, neîntrerupt, în ușă. James a ieșit în fugă din camera lui, desculț, și s-a repezit pe scară. Cordelia era deja în vestibul, cu părul despletit ca un râu roșu, cu un halat aruncat peste cămașa de noapte. Risa era lângă ea. A deschis grăbită ușa și Sona Carstairs s-a împleticit înăuntru.

— *Mâmân?* a auzit-o pe Cordelia spunând, cu vocea ridicându-se în panică. *Mâmân?*

Sona a scos un vaiet ascuțit. Risa a prins-o în brațe și ea și-a îngropat fața în umărul bătrânei doici, plângând sfâșietor.

— E mort, Layla, a zis ea, printre suspine. L-au găsit în dimineața asta. Tatăl tău e mort.

Deși Cordelia mai vizitase Orașul Tăcut și înainte, nu intrase niciodată în Osuar. Avusese noroc, a gândit, amorțită, în timp ce ea, James, Alastair și Sona străbăteau în șir indian un culoar strâmt, urmând lumina lămpii-vrăjitoarei a Fratelui Enoch. Nu întâlnise niciodată moartea atât de aproape până atunci.

Alastair a venit în Curzon Street după Sona și a explicat, surprinzător de calm, că Elias fusese găsit de o patrulă de dimineață și că îi

duseseră cadavrul direct în Orașul Tăcut. Dacă familia voia să-l vadă înainte să înceapă autopsia, trebuia să se grăbească la Osuar.

Cordelia își amintea doar fragmente din ce se întâmplase după aceea. Se dusese să se îmbrace, simțindu-se la fel de amorțită de parc-ar fi căzut prin calota arctică într-o mare neagră și înghețată. Când a ieșit din casă ca să urce în trăsură cu fratele și mama ei, a fost vag surprinsă să descopere că James era lângă ea. Stăruise cu tărie să vină în Orașul Tăcut, deși ea îi spusese că nu era nevoie, „Numai familia trebuie să meargă", iar el răspunsese: „Daisy, sunt din familie".

În trăsură, murmurase cuvinte de condoleanțe în persană: *Ghame akhbaretoon basheh.*

„Să-ți fie asta ultima mâhnire!"

Sona plânsese neîncetat și în tăcere tot drumul până la Cimitirul Highgate. Cordelia se așteptase ca Alastair să reacționeze la moartea lui Elias cu furia arzătoare pe care o arăta adesea când era îndurerat. În schimb, părea rigid și gol, de parcă ar fi fost susținut pe dinăuntru de niște sârme. L-a auzit, ca de la distanță, spunând toate lucrurile corecte când s-au întâlnit cu Fratele Enoch, care îi aștepta la intrarea în Orașul Tăcut.

Cordelia a simțit o strângere de inimă pentru Jem. Și-ar fi dorit să nu fi fost în Labirintul Spiralat. Să fi fost acolo, cu ei: făcea parte din familie, nu ca Enoch. Oare Jem aflase măcar? Cât avea să treacă până când urma să i se spună că unchiul său, cel care îl distrusese pe ucigașul părinților lui, e mort?

Avea să fie o înmormântare, în cele din urmă, presupunea ea acum, cu ochii fixați pe lampa-vrăjitoarei Fratelui Enoch, săltând înaintea lor. Dar trebuia să aștepte. Corpul lui Elias avea să fie studiat și apoi conservat până când ucigașul avea să fie prins: nu puteau arde și distruge posibilele indicii. Jem avea să fie cu ei atunci, însă ea a descoperit că nu-și putea imagina scena – câmpurile din Alicante, corpul tatălui ei pe un rug, Consulul spunând câteva cuvinte. I se părea un vis oribil.

L-a simțit pe James luând-o de mână când au ajuns într-o încăpere pătrată de piatră și înaintea lor a apărut ușa de fier de la intrarea în Osuar. Deasupra ușii erau inscripționate cuvintele:

TACEANT COLLOQUIA. EFFUGIAT RISUS.
HIC LOCUS EST UBI MORS GAUDET
SUCCURRERE VITAE.

Să se oprească vorba. Să înceteze râsul. Aici este locul unde morților le place să-i învețe pe cei vii.

Ușile s-au deschis, cu străvechile balamale de fier gemând. Sona a intrat prima, părând să nu observe nimic decât ce îi aștepta în încăperea mare, fără ferestre.

Înăuntrul Osuarului, zidurile de marmură albă și netedă se ridicau spre un tavan boltit la mare înălțime deasupra capetelor. Zidurile erau goale, mai puțin o serie de cârlige simple de fier, de care atârnau diverse instrumente de autopsie: bisturie ascuțite, ciocane, ace și ferăstraie. Borcane cu lichid vâscos stăteau aliniate pe mai multe rafturi; mai erau și niște teancuri de mătase albă, împăturită – bandaje, a gândit Cordelia, după care și-a dat seama: nu exista niciun motiv să bandajezi morții. Fâșiile albe de mătase erau pentru a-i lega la ochi pe vânătorii de umbre înainte să fie întinși pe ruguri ca să fie arși. Așa cerea tradiția.

În centrul camerei era un șir de mese înalte de marmură pe care erau așezate corpurile decedaților pentru examinare. Aici fuseseră aduși Amos Glastone și Basil Pounceby ca să fie examinați, s-a gândit Cordelia, și Filomena, de asemenea. Acum, numai o masă era ocupată. Cordelia și-a spus că forma care zăcea acolo, acoperită cât era de lungă cu o pânză albă imaculată, era ce mai rămăsese din tatăl ei, dar mai că nu îi venea să creadă.

Începem? a întrebat Enoch, apropiindu-se de masă.

— Da, a zis Sona.

Stătea lângă Alastair, care o cuprinsese pe după umeri cu un braț, și își ținea o mână pe pântecele rotund. Ochii ei erau larg deschiși

și rătăciți, dar când a vorbit, vocea îi era limpede. Și-a ținut capul drept când Enoch a tras încet cearșaful lung, dezvelindu-l pe Elias. Era îmbrăcat cu haina lui veche, cafenie, deschisă în față pentru a lăsa la vedere cămașa albă zdrențuită de dedesubt, pătată mult de sânge. Obrazul lui era pământiu, ca stors de sânge: părul și barba arătau cenușiu murdar, ca de om bătrân.

— Cum a murit? a întrebat Alastair, cu privirea fixată pe cadavrul tatălui său. Ca și ceilalți?

Da. A fost înjunghiat repetat cu un cuțit ascuțit. Rănile lui sunt identice cu atelea descoperite pe cadavrele Filomenei di Angelo și al lui Basil Pounceby.

Alastair se uita împietrit la Elias.

Cordelia a întrebat:

— A fost vreo luptă? Vreo încleștare între el și cel care l-a atacat?

Ucigașul l-a atacat din față, după cum am dedus din cercetarea rănilor lui. Nu există niciun semn că ar fi avut loc vreo luptă. Nu exista nicio armă la fața locului și nu există nicio dovadă pe cadavru că Elias Carstairs ar fi scos vreo armă.

— Era probabil prea beat, a murmurat Alastair.

Probabil.

În vocea lui Enoch nu era nici urmă de blândețe, dar nici cruzime. Niciun fel de emoție.

Sau probabil îl cunoștea pe cel care l-a atacat. Vedem din rănile de pe mâinile lui că le-a ridicat să se apere, dar a fost prea târziu, căci deja primise o lovitură mortală.

— Nu înțeleg, a spus Sona într-o șoaptă gâtuită.

— Vrea să spună, a explicat Cordelia, că tata a așteptat până în ultimul moment ca să se apere.

— Dar de ce? și-a ridicat Sona vocea îndurerată, apucând de materialul hainei lui Elias și strângându-l în pumn. De ce n-ai luptat, Elias? Tu, care ai ucis un Mare Demon...

— Mamă, nu! a spus Alastair. Nu merită...

Cordelia n-a mai suportat. Smulgându-și mâna dintr-a lui James, a ieșit în fugă din Osuar: departe de figura de ceară cenușie a tatălui ei mort, departe de mama sa care jelea.

Imediat dincolo de anticamera pătrată a Osuarului era un culoar îngust. Cordelia a pornit-o pe acolo, trezindu-se în față cu priveliștea unui pasaj lung și strâmt, care se pierdea în beznă totală. Era îndeajuns de sumbru ca s-o oprească în loc. S-a sprijinit cu spatele de un zid, răceala pietrei pătrunzând-o prin lâna hainei.

Uneori, a gândit ea, și-ar fi dorit să se poată ruga la Raziel, cum făceau ceilalți nefilimi, dar nu învățase niciodată cum anume se face. Părinții ei nu fuseseră practicanți ai religiei care-i unea pe toți vânătorii de umbre: venerarea unui înger care-i făcuse ceea ce erau, care îi dedicase unui destin pe cât de aspru, pe atât de frumos, la fel de neiertător ca divinitatea însăși. Ca să-ți aduci aminte că îl venerai pe Raziel însemna să-ți aduci aminte că erai separat, cu bune și rele, de cei pe care juraseși să-i protejezi. Că și în mijlocul unei mulțimi puteai fi singur.

— Daisy?

James venise după ea aproape fără zgomot pe culoar. S-a sprijinit de zidul din partea opusă, cu ochii ațintiți asupra ei.

— Nu era nevoie să vii după mine.

Vocea ei era o șoaptă, reverberând de-a lungul culoarului. Tavanul se pierdea în întuneric: ar fi putut fi la o jumătate de metru deasupra capetelor sau la o sută de metri.

— Sunt aici pentru că tu ești aici, a spus el.

Ochii ei s-au întors o clipă spre el: era o adevărată poezie, în alb și negru, în umbre, cu părul ca o tușă de vopsea întunecată pe pânza palidă a obrazului.

— Și vreau să fiu aici. Pentru tine.

Ea a tras tremurat aer în piept.

— E doar că... am fost supărată pe el încă de când s-a întors de la Basilias.

De fapt, dacă era s-o spună pe-a dreaptă, fusese supărată pe el încă de când aflase prima oară adevărul de la Alastair.

— Nu m-am bucurat că s-a întors acasă. Nu l-am acceptat niciodată. Acum e mort, și am pierdut ocazia să mă împac cu el, să-l iert, să-l înțeleg.

— Tatăl meu..., a zis James și a ezitat. Tatăl meu obișnuia să-mi spună că uneori nu poți să te împaci cu altcineva. Uneori trebuie să găsești împăcarea aceea singur. Cineva care ți-a frânt inima adeseori nu e persoana care s-o poată vindeca.

„Cineva care ți-a frânt inima." Cordelia s-a gândit la tatăl ei. N-avea să mai existe niciodată un moment bun între ei. Dacă l-ar fi lăsat măcar s-o conducă la altar. Lucie ar fi înțeles. Dacă măcar i-ar fi dat o șansă.

Ar fi trebuit să-l oprească, să nu-l lase să plece din casa lor noaptea trecută. Oribilul adevăr era că ea se bucurase să-l vadă plecând și fusese îngrijorată nu pentru el, ci pentru James. Tot ce putuse gândi era că, într-un fel, tatăl ei o umilise din nou. *Ce îi făcuse tatăl ei lui James? Ce spusese?* James insistase neclintit că nu fusese nimic, dar arătase de parcă i s-ar fi făcut rău de la stomac și se dusese la culcare devreme.

— Ai văzut? a șoptit ea.

Era atât de liniște, încât a auzit stofa jachetei lui James frecându-se de piatră când s-a mișcat.

— Ce să văd?

— Ai visat? Moartea lui?

James și-a acoperit ochii cu mâna.

— Da.

— A fost același ucigaș? a întrebat, și vocea ei suna firavă și uscată. Același ucigaș, aceeași ură?

— Da. Dar, Daisy...

Ea și-a pus o mână pe burtă, simțind deodată nevoia să se cuprindă în brațe, să se țină ca să nu se sfărâme.

— Nu-mi spune! Nu acum. Dar dacă există ceva...

— Care ar putea să ne spună cine a făcut-o? Mi-am stors creierii, Daisy. Dacă ar exista ceva, orice, ți-aș fi spus, i-aș fi trimis mesaj lui Jem, părinților mei... A clătinat din cap și a încheiat: Nimic mai mult decât înainte.

— Atunci, spune-mi de ce a venit aseară la noi acasă! Cordelia a râs puțin, apoi a continuat: Prefă-te că am câștigat o partidă de șah! Îți rămân datoare cu un răspuns. Dar spune-mi adevărul! Ce a vrut?

A urmat o pauză, după care James a spus:

— Voia bani.

— Bani? a repetat ea, nevenindu-i să creadă. Câți? Pentru ce-i trebuiau bani?

James a rămas nemișcat, totuși, în mod ciudat, nu și-a tras Masca pe față. Cordelia vedea ce gândește el, ce simte. Expresia chinuită din ochii lui. Își îngăduia să simtă totul, a gândit ea, și mai mult de atât. Își îngăduia s-o *arate.*

— Tatăl tău mi-a cerut cinci mii de lire, a spus el. De unde credea el că i-aș putea obține, n-am idee. Mi-a spus că ar trebui să le cer părinților mei. A insinuat că ei ar avea atât de mulți bani, că nici măcar n-au să simtă. A spus că îi trebuie pentru Cirenworth. Că nu-și poate permite cheltuielile casei. Nu știu dacă ăsta e adevărul.

— Habar n-am, a șoptit Cordelia, deși o mulțime de posibilități i-au venit în minte.

Datorii la jocurile de noroc. Împrumuturi neplătite. Socoteli neîncheiate.

— De ce nu mi-ai spus? l-a întrebat ea, simțindu-și corpul ca de foc și gheață – arzând și înghețând de furie și disperare. Dacă măcar aș fi știut că era strâmtorat, l-aș fi putut ajuta.

— Nu, a spus James, încet. Nu l-ai fi putut ajuta.

— L-aș fi putut opri să plece pe străzi, prin zăpadă...

— Nu a murit din pricina lipsei de bani, a spus James. Nici de frig. A fost *ucis.*

Cordelia știa că James vorbește rațional, dar ei nu-i trebuia rațiune. Voia să explodeze de furie, voia să distrugă ceva.

— Nu era nevoie să-i fi dat cinci mii... ai fi putut să-i dai mai puțin, niște bani, acolo, cât să ajungă în siguranță acasă.

Ceva a fulgerat în ochii lui James. Mânie. Ea nu mai văzuse niciodată ochii aceia aurii mânioși, nu pe ea. A simțit un soi de bucurie bolnavă: acum, în loc de a nu simți nimic, simțea furie. Simțea disperare. Simțea durerea de a-l răni pe James, ultimul lucru din lume pe care ar fi vrut să-l facă.

— Dacă i-aș fi dat orice sumă de bani, s-ar fi dus să-i cheltuie la cârciumă, de unde tot ar fi plecat clătinându-se, beat, și tot ar fi fost ucis. Și tu tot m-ai fi învinuit pe mine, pentru că nu vrei să crezi că propriile lui alegeri...

— Cordelia!

S-a întors și l-a văzut pe Alastair stând la intrarea în culoarul îngust. Era luminat din spate de lampa-vrăjitoarei, iar vârfurile părului îi păreau un nimb luminos, amintindu-i de vremea când el se vopsise.

— Fratele Enoch spune că, dacă vrei să-ți iei rămas-bun, trebuie s-o faci acum.

Cordelia a dat din cap mecanic.

— Vin.

A trebuit să-și facă loc pe lângă James ca să se întoarcă și să plece și umerii lor s-au atins. L-a auzit oftând frustrat și venind după ea. Apoi erau înapoi în camera pătrată, urmându-l pe Alastair în Osuar, unde Sona stătea lângă trupul neînsuflețit al lui Elias. Era și Fratele Enoch acolo, nemișcat, cu mâinile împreunate în față ca un preot.

James s-a oprit la ușile duble. Cordelia nu s-a uitat la el; n-a putut. L-a luat de mână pe Alastair și au traversat podeaua de marmură, spre locul unde zăcea tatăl lor. Alastair a tras-o mai aproape de el. Mama lor stătea fără să facă nicio mișcare, cu ochii roșii și umflați, cu capul plecat.

— *Ave atque vale,* a rostit Alastair. Te salut și-ți spun bun-rămas, tată!

— *Ave atque vale,* a spus Sona, ca un ecou.

Cordelia știa că ar trebui să spună și ea tradiționalul rămas-bun, dar gâtul ei era prea contractat pentru cuvinte. În schimb, a întins mâna și a luat-o pe a tatălui ei, expusă unde cearșaful se făcuse negru. Era rece și rigidă. Nicidecum ca mâna tatălui ei. Nu ca mâna care o sălta prin aer când era mică sau care îi ghida mânuirea sabiei când se antrena. Încet, i-a așezat-o pe piept.

S-a încordat deodată. Runa Vederii lui Elias – runa pe care fiecare vânător de umbre o avea pe dosul mâinii dominante – lipsea.

Auzea din nou în minte vocea Filomenei, reverberând prin fabrica de vele pustie. „El a luat-o de la mine. Puterea mea. Viața mea."

Puterea ei.

Enoch, a gândit ea. *Știi cumva dacă Filomena di Angelo avea o rună a Puterii?*

Frații Tăcuți nu puteau arăta surprinși. Totuși, Cordelia a simțit un soi de tresărire radiind dinspre Enoch. El a spus: *Nu știu, dar corpul ei e în Idris, cu Fratele Shadrach. O să-l rog să-l examineze, dacă e important.*

E foarte important, a gândit ea.

Enoch a dat din cap aproape imperceptibil. *Consulul va fi aici, curând. Vreți să rămâneți și s-o întâmpinați?*

Sona și-a trecut o mână peste ochi.

— Sincer, nu mai pot îndura, a spus ea. Tot ce-mi doresc e să mă duc acasă și să am copiii lângă mine... S-a întrerupt, zâmbind slab. Scuzele mele, bineînțeles, Layla! Tu ai casa ta.

— James n-o să se supere dacă stau cu tine în noaptea asta, *mâmân*, a spus Cordelia. Nu-i așa, James?

A aruncat o privire spre James, întrebându-se dacă avea să vadă urmele disputei lor în ochii lui. Dar el era lipsit de expresie, cu Masca bine fixată în locul ei.

— Bineînțeles că nu. Orice vă face să vă simțiți mai bine, doamnă Carstairs, a spus James. O s-o trimit și pe Risa, ca să-i aducă toate lucrurile necesare Cordeliei.

— Nu vreau decât un lucru, a spus Cordelia. Vreau doar s-o văd pe Lucie. Te rog... te rog s-o anunți!

Când James a plecat din Orașul Tăcut, nu s-a întors direct acasă. Plănuise să-i facă semn unei birje, dar gândul de a se întoarce în Curzon Street fără Cordelia era dureros de trist. Nu se putea împiedica să simtă că o dezamăgise.

S-a trezit rătăcind printre potecile înzăpezite dintre pietrele funerare din Cimitirul Highgate, aducându-și aminte de ultima oară când fusese aici – când își făcuse drum spre tărâmul furat al lui Belial cu

ajutorul lui Matthew și al Cordeliei. Aproape că murise printre mausoleele astea, printre copacii ăștia înclinați și îngerii solemni de piatră. Chiar și acum se întreba uneori cum de supraviețuise, dar un lucru știa fără urmă de îndoială: Cordelia îi salvase viața.

Ar fi trebuit să-i spună adevărul. A lovit cu toată puterea într-o creangă de deasupra capului, umplându-se de particule argintii de zăpadă. Zăpada și gheața ascunseseră fețele celor mai multe dintre pietrele funerare, lăsând vizibil numai câte un cuvânt ici și colo: SCUMP, ÎNDRĂGIT și PIERDUT.

Era destul de rău că el și Cordelia avuseseră un schimb de cuvinte tăioase. Era cu mult mai rău că nu găsise o cale de a-i spune, cumva: *Când am visat moartea tatălui tău, el s-a uitat la mine. A părut să mă recunoască, pe mine cel din vis. Știa cine sunt.*

Mă tem că a existat un motiv pentru asta. Mă tem că aceste vise sunt mai mult decât simple vise. Mai mult chiar și decât niște viziuni.

Ea spusese că nu vrea să știe detaliile, iar el își permisese să-i ascundă adevărul. Dar acum nu se putea gândi la nimic altceva. Amintindu-și de Elias, de modul în care se schimbase la față de surprindere și de frică, de cum citise în ochii lui recunoașterea, James călca mai apăsat prin zăpadă, ridicând norișori albi cu vârful cizmelor. În minte, continua pledoaria pentru Cordelia:

Coșmarurile mele se produc numai în nopțile în care sunt ucideri. Când mă trezesc, fereastra mea e deschisă, de parcă eu, în somn, am tras zăvorul și am deschis-o larg. Dar de ce? Ca să poată intra cineva? Ca să pot eu însumi să ies?

Existau fapte care combăteau această presupunere. Umbla el desculț pe străzile Londrei, în pijama? În cazul ăsta, cu siguranță ar fi avut degerături. Își spăla sângele de pe mâini când se întorcea acasă? Cum ar fi fost posibil fără ca mintea lui să fie măcar puțin conștientă de asta? Iar Filomena nu păruse să-l recunoască drept ucigașul ei – dar găsiseră pelerina aceea însângerată în fabrică; dacă atacatorul ar fi purtat-o, fața lui ar fi fost acoperită de glugă.

Și dacă sunt eu, Daisy? Dacă Belial mă controlează cumva, mă preschimbă într-un ucigaș, îmi mânjește mâinile de sânge?

Dar Belial a fost distrus, James. Vocea Cordeliei, vocea aceea care-l făcea să vrea să-i spună totul, vocea aceea care nu promitea vreo judecată, ci numai bunătate. *Pentru cel puțin o sută de ani, a spus Jem.*

James s-a oprit și s-a rezemat de zidul unui mausoleu de marmură, împodobit cu sculpturile unui sarcofag egiptean. Și-a îngropat fața în palme. *El e un Prinț al Iadului. Cine știe ce poate face? Nu-mi pot trăi viața frământat de îndoieli, nici nu mă pot lăsa liber dacă sunt vreo amenințare. Am nevoie să știu.*

Trebuie să știu.

Grace privea pe fereastra cămăruței din casa de la oraș a familiei Bridgestock. Așteptase multe ore până când toată lumea din casă să plece. Inchizitorul plecase la Institut pentru o întrunire; Ariadne și mama ei erau plecate în oraș, să facă vizite. O invitaseră pe Grace să le însoțească, dar ea refuzase, cum făcea întotdeauna. Nu-și dorea companie și ura să ia masa cu familia Bridgestock, la care toți patru făceau conversație forțată. Rareori putea să se aștepte să ajungă în camera ei, unde o așteptau cărțile sale – cărți despre magie, despre necromanție și știință.

Camera ei era mică, dar frumos mobilată. Avea chiar și o mică priveliște pe fereastră: vârfurile copacilor din Cavendish Square, legănându-se golași și negri pe fundalul cerului cenușiu. Deja se asigurase că ușa era încuiată; își pusese o rochie albă simplă și își lăsase părul liber. Mai bine să arate cât mai inocent cu putință.

Din sertarul de sus al măsuței de toaletă a scos o lampa-vrăjitoarei. Îi ceruse lui Charles să-i dea una și bineînțeles că el nu avusese de ales și i-o dăduse. Se abținuse să-i ceară mai multe, ca să nu stârnească bănuieli.

Simțea *adamas*-ul rece și neted ca apa în mână. L-a ținut în dreptul buzelor, privindu-și reflexia în oglinda măsuței de toaletă. *Adamas*-ul era alb, împestrițat cu bucățele de argint: aceeași culoare ca părul ei. Ochii îi erau mari și speriați. N-avea ce să facă în privința asta și probabil era mai bine.

Și-a ridicat piatra la buze și a vorbit:

— Mamă, a spus, cu voce scăzută și limpede. *Audite.* Ascultă!

Reflexia ei s-a vălurit. Părul lung și palid i-a devenit cenușiu metalic, iar ochii i s-au întunecat până la un verde mâlos. Ridurile i-au împăienjenit fața. Îi venea să se cutremure, să se dea la o parte, dar s-a ținut tare. Nu era reflexia ei cea pe care o vedea, și-a spus. Se uita printr-o fereastră, deschisese o cale.

Tatiana Blackthorn i-a zâmbit din oglindă. Purta o rochie cenușie simplă, iar părul îi era împletit în cozi lungi, în stilul Surorilor de Fier. Ochii nu i se schimbaseră: erau ageri, calculați.

Zâmbetul Tatianei era lipsit de veselie.

— Am crezut c-ai uitat de biata ta mamă, captivă în Citadela de Diamant.

— Mă gândesc deseori la tine, mamă, a spus Grace. Dar mă supraveghează, știi? E greu să fiu singură.

— Și-atunci, de ce mă cauți acum? s-a încruntat Tatiana. Vrei ceva? Am stabilit cu Inchizitorul înainte să fiu exilată: ar trebui să fie destui bani pentru alde Bridgestock ca să-ți cumpere rochii noi. Să nu se spună despre fiica mea că e sărăcăcios îmbrăcată.

Grace n-a încercat să protesteze că nu o chemase pe mama ei pentru bani; n-ar fi avut niciun rost.

— E vorba despre Malcolm Fade, a zis ea. Sunt aproape de a-l atrage de partea noastră.

— Ce vrei să spui?

— Că o să ne ajute, a spus Grace. Cu Jesse. Îți mai aduci aminte de cristalul *aletheia* din camera de lucru de la Conacul Chiswick? Cel care arată procesul lui Annabel Blackthorn?

Tatiana a făcut semn nerăbdătoare că-și amintea.

— Ea a fost exilată în Citadelă, a zis Grace, din cauza relației cu Malcolm Fade. Dar dacă ai putea vorbi tu cu ea... poate să-i trimită lui Malcolm un mesaj...

Tatiana a izbucnit în râs.

Grace a rămas nemișcată, simțindu-se înfrigurată și mică, așa cum se simțise adesea în copilărie. Râsul batjocoritor al mamei sale era la fel de casant ca gheața trosnind când se topește.

— Un mesaj, a zis Tatiana, în cele din urmă, de la *Annabel Blackthorn*? Grace, ea e moartă de aproape un secol. Femeia a zâmbit cu reală încântare în ochi. Familia Blackthorn a omorât-o. Propria familie. Povestea cum că a devenit o Soră de Fier a fost doar o minciună ca să-l momească pe Malcolm. Nu le-a păsat de ceea ce făcuse *el* – un magician poate fi întotdeauna de folos. Dar Annabel era fiica lor. Ei erau o veche familie de nefilimi. Conduceau Institutul din Cornwall. Annabel i-a făcut de rușine, așa că a trebuit să moară. Tatiana s-a înveselit, adăugând: Ți-am spus că nefilimii sunt sălbatici.

Lui Grace i s-a înnodat stomacul.

— Ești sigură?

— Dovada e în cristal, a spus Tatiana. Privește-l, dacă vrei; știi unde e. Nu ți-am arătat niciodată întreaga poveste, dar, de vreme ce ai reușit să stârnești necazul ăsta, ai putea măcar să cunoști totul.

— Dar avem nevoie de ajutorul lui Malcolm, mamă. El ne poate arăta cum să-l înviem pe Jesse...

— Ei bine, atunci ar fi trebuit să vă gândiți dinainte, nu-i așa? a zis Tatiana cu răceală. Toți anii ăștia adevărul i-a fost ținut ascuns lui Fade, de către Conclav, de către ceilalți magicieni... Cine știe ce i-ar fi putut spune Labirintul Spiralat, dacă ar fi vrut ei? N-o să-ți mulțumească pentru că tu vei fi cea care i-l dezvăluie. Te asigur.

De ce nu-ți pasă mai mult? a gândit Grace. *Nu-l vrei pe Jesse înapoi?*

În schimb, n-a spus decât:

— Îmi pare rău, mamă.

Un zâmbet lent s-a întins pe fața Tatianei.

— Ei, haide! Începusem să mă tem că ai renunțat la fratele tău. La familia ta. Că ne uitaseși în graba ta de a deveni nora Consulului.

— N-aș putea să vă uit niciodată, a spus Grace – și era adevărat. Mamă, unde e cristalul?

Ochii Tatianei au sclipit.

— Pot să-ți spun exact unde să-l găsești. Îți cer în schimb doar să-i faci o vizită lui James Herondale la noua lui casă din Curzon Street. Sunt foarte curioasă în privința noii sale vieți cu proaspăta lui soție. O să-i satisfaci curiozitatea unei femei bătrâne, nu-i așa, draga mea?

*

Când James s-a întors în sfârșit în Curzon Street, era aproape de asfințit: cerul era ca un safir cu ape de ambră. A găsit-o pe Effie așteptându-l, arătând iritată: i-a spus că Tâlharii Veseli stătuseră în salon ore în șir, cerând nenumărate cești de ceai. În cele din urmă sosise Consulul, aducând flori și condoleanțe, și le spusese băieților să se ducă acasă, fiindcă se apropia ora interdicției de circulație. Matthew (pentru care Effie părea să aibă o slăbiciune) îi lăsase un bilet, care-l aștepta pe James în camera lui. Risa se dusese în Kensington cu o valiză plină și fără să dea nicio explicație, ceea ce Effie considera foarte nepoliticos din partea ei, și i-o spunea deschis.

James încuviința din cap, abia fiind atent, și în cele din urmă i-a întins haina lui să i-o pună în cuier, doar ca să-i dea ceva de făcut. Tot ce-și dorea era să fie singur. Avea nevoie de asta, pentru ceea ce trebuia să facă. S-a simțit aproape vinovat de bucuros că ratase vizita prietenilor lui, că ei plecaseră înainte de întoarcerea lui. Dacă le-ar fi spus bănuielile lui, ar fi insistat să rămână cu el. Știa asta cu siguranță, chiar înainte să urce la el în cameră și să se așeze obosit pe pat, ca să deschidă biletul lui Matthew.

> *Jamie* bach –
>
> *Aș fi rămas dac-aș fi putut, știi asta, dar e imposibil să te lupți de unul singur cu Consulul, mai cu seamă dacă este mama cuiva. Am lăsat un șiling pe bancheta pianului, în caz că vrei să-l trimiți pe Neddy cu vreun mesaj, și dacă o faci, o să ne adunăm cu toții la tine imediat. Cunoscându-te, bănuiesc că o să-ți dorești să fii singur, dar nu te aștepta să accept asta pentru mai mult de o zi. De asemenea, mă aștept să-mi înapoiezi șilingul, ticălos zgârcit ce ești!*
>
> *Al tău,*
> *Matthew*

James a împăturit biletul la loc și l-a vârât în buzunarul cămășii, aproape de inimă. A aruncat o privire la fereastră. Se apropia

întunericul. Nu mai putea avea încredere în noapte sau în propria minte. Hotărârea lui se cimentase pe drumul spre casă: avea să se pună la încercare. Odată ce avea să afle, putea da ochii cu prietenii lui, indiferent care ar fi fost adevărul.

S-a dus la etaj și, în camera de antrenament, a găsit o frânghie groasă. S-a întors în dormitorul lui, a închis ușa ferm și s-a întins pe pat – desculț și fără jachetă, dar altfel complet îmbrăcat. A început să folosească cele mai trainice noduri pe care le cunoștea ca să-și lege picioarele și un braț de stâlpii patului. Încerca să-și imagineze o metodă de a-și lega și celălalt braț cu ajutorul mâinii, când Effie a dat buzna în cameră aducând o tavă cu ceai.

Văzând frânghiile, a încremenit o clipă, după care a așezat cu grijă tava pe măsuța de lângă patul lui.

— Ah, Effie, bună!

James a încercat să tragă cuverturile peste frânghii, dar i-a fost imposibil. A făcut semn din mâna liberă.

— Eu doar... am auzit că asta ar face bine la circulație.

Effie a oftat.

— Mă aștept la o mărire de salariu, serios, a spus ea. Și-mi iau liber seara asta. Încearcă numai să mă oprești!

A ieșit din cameră cu pași apăsați, fără alt cuvânt. Din nefericire, pusese tava prea departe și, dacă James nu voia să mai treacă o dată prin treaba cu legatul frânghiei, trebuia să se descurce pur și simplu fără ceai în seara asta.

Lampa era, de asemenea, mai departe decât putea ajunge el, dar asta nu era o problemă, căci James intenționa să o țină aprinsă toată noaptea. Se asigurase că are cuțitul la îndemână, căci plănuia să-l țină în pumn. Dacă simțea că-l fură somnul, avea să strângă lama destul de tare cât să-l trezească durerea.

Un pic de sânge nu însemna nimic când scopul era să-și dovedească lui însuși că nu e un ucigaș.

Mare parte din după-amiază a fost tulbure. Cordelia s-a întors la Cornwall Gardens și l-a ajutat pe Alastair s-o culce pe Sona în pat, cu

o pernă proptită în spate și comprese reci pentru ochi. I-a ținut mâinile mamei sale, în timp ce Sona plângea și repeta la nesfârșit că nu poate suporta gândul că Elias n-avea să-și vadă niciodată al treilea copil. Murise singur, fără familia lui, fără să știe că e iubit.

Cordelia a încercat să nu se uite prea mult la Alastair; el era fratele ei mai mare, și o îndurera să-l vadă la fel de neajutorat ca și ea. Dădea din cap în timp ce vorbea Sona și-i spunea mamei că totul avea să fie bine, în cele din urmă. La un moment dat, a venit Risa, cu o valijoară în care pusese câteva dintre lucrurile Cordeliei, și a preluat controlul. Cordelia i-a fost recunoscătoare Risei când i-a dat Sonei un ceai cu laudanum. Curând, mama ei avea să adoarmă și să uite, pentru un timp.

Ea și Alastair au mers în salon și au stat unul lângă altul pe divan, tăcuți și șocați, ca supraviețuitorii unui naufragiu. După un timp, a sosit Lucie, cu răsuflarea tăiată și înlăcrimată – aparent James chiar trimisese un curier la Institut cu mesajul Cordeliei. Alastair i-a spus Cordeliei că poate rămâne el să primească vizitatorii, dacă venea vreunul; ea și Lucie trebuiau să se ducă sus, să se odihnească. Cu toții știau că aveau să vină foarte puțini să le prezinte condoleanțe: Elias nu fusese nici prea cunoscut, nici prea agreat.

Lucie a mers să aducă ceai, în timp ce Cordelia și-a schimbat rochia cu o cămașă de noapte – o mulțime dintre vechile ei haine încă mai stăteau împăturite prin sertare. S-a urcat în pat. Deși nu apusese încă soarele, se simțea epuizată.

Când Lucie s-a întors, Cordelia a plâns puțin pe umărul ei cald și mirosind a cerneală. Apoi Lucie a turnat ceaiul și amândouă și-au povestit amintiri despre Elias – nu Elias așa cum ajunsese Cordelia să-l cunoască, ci tatăl pe care crezuse întotdeauna că-l are. Lucie și-a amintit cum le arătase el unde se găseau cele mai bune mure din tufele de la Cirenworth sau ziua în care el le suise pe șa, în spatele lui, și le dusese călare pe o plajă din Devon.

Când soarele a început să coboare în spatele acoperișurilor, Lucie s-a ridicat fără tragere de inimă și a sărutat-o pe Cordelia pe creștet.

— Îmi pare atât de rău, draga mea! a spus ea. Știi că, dacă ai nevoie de mine, o să fiu totdeauna aici.

Lucie abia plecase, când ușa camerei s-a deschis din nou și a intrat Alastair; arăta doborât de oboseală, cu linii fine trasate în jos la colțurile gurii și la ochi. O parte din vopseaua neagră se decolorase și în părul lui se vedeau încă porțiuni blonde, în contrast cu șuvițele negre.

— *Mâmân* în sfârșit a adormit, a spus el, așezându-se pe marginea patului. A tot continuat să plângă în fața Risei despre cum copilul care se va naște nu-și va cunoaște niciodată tatăl. Eu spun că e norocos.

O altă Cordelia, într-un alt moment, poate că l-ar fi certat fiindcă spunea așa ceva. În loc de asta, s-a ridicat în capul oaselor între perne și a întins o mână să-l mângâie pe obraz. Era un pic aspru – nu-și putea aminti exact când începuse Alastair să se bărbierească. Oare tatăl ei îl învățase cum? Și cum să-și lege o cravată, să-și pună butonii la manșete? Dacă el o făcuse, ea nu-și amintea.

— Alastair *joon*, a spus ea. Copilul o să fie norocos, dar nu din cauză că tata a murit. Ci pentru că o să te aibă pe tine ca frate.

Alastair și-a întors fața în palma ei, apucându-i încheietura cu o mână.

— Nu pot jeli, a zis el cu o voce gâtuită. Nu-mi pot jeli propriul tată. Ce spune asta despre mine?

— Că iubirea e complicată, a spus Cordelia. Că stă sub furie și ură, pentru că numai cei pe care i-am iubit cu adevărat ne pot dezamăgi cu adevărat.

— Ți-a spus ceva noaptea trecută? a întrebat Alastair și, când ea a făcut ochii mari, a adăugat posac: A murit în Shepherd Market, la câteva străzi distanță de Curzon Street. N-a fost greu să presupun că a trecut pe la voi pe acasă.

— Mie nu mi-a spus nimic, a răspuns Cordelia.

Alastair i-a dat drumul la încheietură; ea și-a împletit degetele, gânditoare.

— A vorbit cu James. I-a cerut bani.

— Câți bani?

— Cinci mii de lire.

— Să fiu al naibii! a spus Alastair. Sper că James l-a trimis la plimbare cu coada între picioare.

— Nu crezi că ar fi trebuit să-i dea totuși niște bani? a întrebat Cordelia, deși știa răspunsul. A zis că-i trebuiau pentru Cirenworth.

— Ei bine, nu-i trebuiau, a spus Alastair. Banii mamei au acoperit cheltuielile pentru Cirenworth. Tata, pe de altă parte, datora bani la crâșme și la speluncile cu jocuri de noroc prin toată Londra, de ani buni. Pur și simplu s-ar fi dus să plătească datoriile alea. Bine-a făcut James! Uite niște vorbe pe care n-aș fi crezut că o să le spun în viața mea.

— Mă tem că eu n-am fost la fel de înțelegătoare, a recunoscut Cordelia. M-am răstit la el că l-a dat afară pe tata în zăpadă, deși știam că nu era deloc vina lui. Ce spune asta despre *mine*?

— Că durerea ne ia mințile, a răspuns Alastair încet. James o să înțeleagă asta. Nu te poți aștepta din partea nimănui să se comporte ireproșabil în ziua în care-i moare tatăl.

— Nu-i atât de simplu, a șoptit Cordelia. Ceva e în neregulă cu Cortana.

Alastair a clipit nedumerit.

— Cortana? Vorbim despre sabia ta?

— Ultima oară când am încercat s-o folosesc în luptă... și nu mă întreba detalii, nu pot să-ți spun... dintr-odată mânerul a devenit fierbinte, de parcă ar fi fost înroșit în foc. N-am mai putut s-o țin în mână. I-am dat drumul și, dacă James n-ar fi fost acolo, aș fi fost ucisă.

— Când a fost asta? a întrebat Alastair, șocat. Dacă e adevărat...

— Este adevărat și n-a fost prea demult, dar... știu de ce s-a întâmplat așa, a continuat Cordelia, fără să se uite la el. Pentru că nu mai sunt demnă de ea.

— Nu mai ești demnă? De ce naiba să nu mai fii?

Pentru că trăiesc în minciună. Pentru că sunt căsătorită de formă. Pentru că de fiecare dată când vorbesc cu James și mă prefac că nu-l iubesc, îl mint în față.

În loc de asta, a spus:

— Am nevoie să iei *tu* Cortana, Alastair. Pe mine nu mă mai vrea.

— Asta-i o prostie, a zis Alastair aproape mânios. Dacă e ceva în neregulă, sabia e de vină, nu tu.

— Dar...

— Du sabia la Frații Tăcuți! Să se uite la ea. Cordelia, n-am să iau eu Cortana. Tu ești proprietarul de drept al sabiei. S-a ridicat în picioare. Acum, încearcă să dormi! Trebuie să fii epuizată.

GRACE:
1899

— AM SĂ-I CER BĂIATULUI HERONDALE SĂ VINĂ SĂ NE TAIE MĂCEȘII, a spus Tatiana ca din întâmplare, într-o zi după micul-dejun.

Grace n-a zis nimic. Trecuseră doi ani, dar uneori îi lipsea încuviințarea mamei pe care i-o arătase pe când erau la Paris. Când se întorseseră, Tatiana îi interzisese lui Grace să-i spună lui Jesse amănuntele activității lor, iar Grace nu avusese nevoie să fie convinsă. Nici ea nu voia ca Jesse să știe ce făcuse. Ar fi putut crede că e o persoană groaznică, iar Grace n-ar fi putut îndura asta. Știa că Jesse n-ar fi constrâns niciodată voința cuiva, chiar dacă l-ar fi rugat Tatiana. Însă nu se puteau face comparații. Tatiana n-ar fi ridicat niciodată mâna împotriva băiatului ei și nici nu l-ar fi infuzat dinadins cu puterea de a face vrăji. Tatiana avea reguli diferite pentru fiul și fiica ei. N-avea niciun rost să pui întrebări.

Tatiana se uita pe fereastră la zidul împrejmuitor al conacului.

— Mărăcinii au crescut mai înalți decât porțile. Abia le mai putem deschide și închide fără să ne sfâșiem. E mare nevoie să fie tunși.

Grace a rămas uimită. Mama ei de obicei nu reacționa normal la ideea că o casă trebuia întreținută sau măcar reparată când se strica.

Grace știa că detestații Herondale veniseră să locuiască peste vară la conacul familiei lor, aflat nu prea departe de acolo, și că aveau un băiat și o fată, amândoi cam de vârsta ei. Veniseră și în vara de dinainte, iar Tatiana îi interzisese să-i întâlnească.

— Credeam că nu vrei să avem nimic de-a face cu ei, a spus ea, cu prudență.

Tatiana a zâmbit.

— Vreau să-l pui pe băiat, pe James, sub vraja ta.

Asta i s-a părut fetei și mai ciudat.

— Ce vrei să-i cer?

Ce-ar fi putut mama ei să vrea de la James Herondale?

— Nimic, a spus Tatiana, cu o expresie șireată. Nimic deocamdată. Doar să-l faci să te iubească. Asta o să mă amuze.

După cât îi blestemase și cât scandal făcuse pe seama lor, Grace se așteptase la ceva monstruos să se ivească la orizont odată cu numele Herondale. James s-a dovedit a fi un băiat absolut normal totuși, mult mai prietenos și mai degajat decât bădăranii pe care îi cunoscuse la Paris, și deloc rău la înfățișare. Și cu toate că știa că e numai ca să dea ascultare poruncilor mamei sale, ea tânjea după companie, iar James părea să fie bucuros de compania ei. Era plăcut să aibă pe cineva cu care să vorbească și să nu fie o fantomă. Curând, stăteau de vorbă în fiecare seară și ea-și dădea seama că James trage de timp în îndeplinirea îndatoririi de tăietor de mărăcini doar ca să sporească numărul de zile în care era nevoie de prezența lui la Conacul Blackthorn.

Să fi fost puterea ei la mijloc? Nu era foarte sigură. Nu ceruse nimic mai mult de la James decât să vină s-o viziteze, iar el era foarte dornic să vină, dar ea s-a gândit că probabil ar fi făcut-o chiar fără vreo vrajă. Și el se simțea cu siguranță singur, fără prieteni prin apropiere, și avea un suflet bun.

La un moment dat, ea a zis, ca din întâmplare:

— Ne vedem și mâine-seară?

Era genul de întrebare pe care o pusese de zeci de ori înainte.

James s-a încruntat.

— Nu, a spus. Sunt chemat la o lectură mâine-seară, a ultimei părți din capodopera în lucru a surorii mele despre Crudul Prinț James.

— Da? a zis Grace, neștiind sigur la ce se referea el.

— Evident, a spus James, cu un zâmbet într-o parte, în capitolul acesta Crudul Prinț James încearcă s-o țină departe pe Prințesa Lucie de adevărata ei dragoste, Ducele Arnoldo, dar cade într-o mocirlă a porcilor. Fascinant!

Grace s-a bosumflat – o figură pe care n-o mai făcuse cu James înainte, dar pe care o practicase deseori când stătuse la Paris.

— Dar mi-ar fi plăcut atât de mult să te văd! a zis ea, cu o voce plină de regret, apoi s-a aplecat spre el. Vino să mă vezi mâine-seară, oricum! Spune-le alor tăi că mama te-a amenințat și că trebuie să muncești, altminteri riști să se înfurie!

James a râs.

— Oricât de ispititor ar fi... îmi pare foarte rău, Grace, dar chiar trebuie să fiu acolo, dacă nu, Lucie o să mă descrie ca purtător de pălărie cu boruri largi. Ne vedem poimâine, promit!

Grace a așteptat până la sfârșitul verii ca să-i prezinte mamei sale situația. James și familia lui deja plecaseră la Londra. Era atât de ciudat să se gândească la ei ca la aceiași Herondale împotriva cărora mama ei tuna și fulgera; dacă era să se ia după descrierile lui James, nu păreau să fie nicidecum dușmanii declarați ai Tatianei. Fusese foarte sigură despre ceea ce se întâmpla de vreo câteva săptămâni, dar se hotărâse să aibă răbdare toată vara.

— Puterea mea nu are efect asupra lui James.

Tatiana și-a înălțat sprâncenele.

— Nu e îndrăgostit de tine?

— Este îndrăgostit de mine, cred, a răspuns Grace. Dar uneori îi cer câte ceva... ceva ieșit din comun, lucruri pe care în mod obișnuit nu le-ar face, ca să văd dacă îl pot constrânge. Și nu pot.

Mama ei s-a întunecat la față.

— Capetele încoronate ale Europei s-au pus la dispoziția ta, dar fiul unui fermier din noroiul galez îți scapă din mână.

— Am încercat, mamă, a zis Grace. Poate-i din cauză că el e vânător de umbre. Poate că ei au mai multă rezistență la magie.

Tatiana n-a mai spus nimic atunci, dar câteva săptămâni mai târziu a anunțat-o, subit, că urmează să plece în Alicante peste o oră și că Grace trebuie să se pregătească de drum.

13

VÂNTUL IERNII

Nicio ramură nu s-a uscat de vântul iernii grele;
Copacii s-au desfrunzit când le-am povestit visele mele.

William Butler Yeats, „Ramuri uscate"

DE ÎNDATĂ CE ALASTAIR A PLECAT, CAMERA A PĂRUT ÎNGROZITOR DE tăcută. Cordelia a privit spre ușă – era obișnuită să adoarmă cu James la câțiva metri distanță. Acum era la kilometri depărtare și probabil se ducea la culcare convins că ea e supărată pe el.

James. Se obișnuise ca el să fie primul lucru pe care-l vedea dimineața și ultimul, seara. Încă părea foarte ciudat să se dezbrace în baie știind că el era la doar câțiva metri, dar... Acum era singură. Nu singură – fratele ei era la capătul holului, iar mama ei dormea la parter –, dar îi lipsea James.

Cordelia a oftat. N-avea să adoarmă cu una, cu două, orice ar fi spus Alastair. Tocmai căuta o carte ca să-și omoare timpul, când fereastra s-a deschis deodată cu un trosnet și cineva s-a prăvălit înăuntru, nimerind pe podea lângă patul ei, într-o rostogolire haotică de aer înghețat, cârlionți blonzi și ghetre portocaliu-aprins.

— *Matthew?*

Aterizase grămadă pe podea. S-a ridicat, frecându-și coatele și înjurând încetișor.

— Ăsta a fost primul lucru decent pe care Alastair l-a făcut în toată viața lui. Și ce noroc pe mine că am fost aici să-l văd! Mă rog, să-l spionez, de fapt.

— Treci și închide fereastra, a zis Cordelia, sau o să-ți arunc ceainicul în cap! Ce cauți aici?

— În vizită, a zis el, scuturându-se de praf și ducându-se să închidă fereastra. Nu ți se pare?

— Majoritatea oamenilor folosesc ușa de la intrare, a replicat Cordelia. Ce-ai vrut să spui despre Alastair?

— Cortana. Vorbesc despre faptul că Alastair ți-a refuzat oferta ridicolă. Sunt de acord cu el, apropo: sabia aia nu poate renunța odată ce te-a ales și n-are niciun motiv s-o facă. Probabil s-a stricat.

— E o sabie mitică. Nu se poate *strica* pur și simplu.

Cordelia s-a învelit mai bine cu păturile; părea foarte ciudat, într-adevăr, să stea în fața lui Matthew în cămașă de noapte.

— Chiar ai tras cu urechea de afară?

— Da, și-ai fi putut să te grăbești să-ți dai fratele afară. Am înghețat.

Totala lipsă de căință a lui Matthew făcea imposibil să te superi pe el. Cordelia și-a ascuns un zâmbet – primul pe ziua aceea.

— Și de ce, dacă pot să te întreb?

— Când am auzit ce s-a întâmplat, m-am dus să-mi prezint condoleanțele în Curzon Street, dar niciunul dintre voi nu erați acolo...

— James nu era acasă?

— Bănuiesc că făcea o plimbare. Îi place să meargă pe străzi când se simte tulburat... Aparent unchiul Will obișnuia să facă la fel, a spus Matthew. Am ghicit că tu ai putea fi aici, dar m-am temut să bat la ușă, căci familia ta nu m-ar fi lăsat să te văd, nu la ora asta.

Ea s-a uitat la el, nedumerită.

— Ai fi putut aștepta până mâine.

El s-a așezat la capătul patului. Era foarte nepotrivit, a gândit Cordelia, dar, pe de altă parte, ea era o femeie căsătorită. Cum spusese Anna, era liberă să facă ce vrea, chiar și să lase tineri cu ghetre portocalii să stea la capătul patului ei.

— Nu cred c-aș fi putut, a zis el, evitându-i privirea și împungând ușurel în păturile ei. Trebuia să-ți spun ceva.

— Ce?

Foarte repede, el a spus:

— Știu cum e să fii îndurerat și să nu poți să cauți mângâierea de la cel pe care-l iubești cel mai mult, nici să nu poți să împărtășești acea durere cu oricare alt cunoscut.

— Ce vrei să spui?

El și-a ridicat capul. Ochii lui arătau foarte verzi în lumina slabă.

— Vreau să spun că asta poate că e o căsătorie de ochii lumii, dar tu îl iubești cu adevărat pe James.

Cordelia s-a holbat la el, îngrozită. Părul lui era groaznic de ciufulit și umed de la zăpada care se topise. Gerul îi biciuise obrajii, colorându-i intens, iar ochii îi străluceau de... îngrijorare? Putea fi Matthew cu adevărat îngrijorat?

— James știe? a șoptit ea.

— *Nu*, a spus Matthew, cu tărie. Doamne, nu! Îl iubesc pe James, dar e orb ca un liliac când vine vorba de problemele inimii.

Cordelia și-a încleștat mâinile în pătură.

— De cât timp? De cât timp știi și cum... cum ai ghicit?

— După felul în care te uiți la el, a zis simplu Matthew. Știu că n-ai vrut să se întâmple căsătoria asta, că n-ai complotat pentru ea. Într-adevăr, trebuie să fie un soi aparte de tortură pentru tine. Și îmi pare rău de asta. Meriți să fii fericită.

Cordelia s-a uitat la el surprinsă. Și-a dat seama că niciodată nu-l crezuse pe Matthew extraordinar de perspicace. Nu se gândise că el lua lucrurile destul de în serios pentru asta.

— Știu cum e să ascunzi ceea ce simți, a spus el. Știu cum e să suferi și să nu poți explica de ce. Știu de ce nu ești cu James în seara asta. Pentru că, atunci când suferim, suntem răni deschise, și când suntem răni deschise nu ne putem ascunde adevăratul nostru eu. Și tu n-ai putea îndura ca el să știe că îl iubești.

— Cum ai aflat toate acestea? a întrebat Cordelia. Când ai devenit atât de înțelept?

— Am cunoscut eu însumi dragostea neîmpărtășită, în trecut.

— De aceea ești atât de trist?

Matthew n-a răspuns imediat.

— N-am știut că par trist în ochii tăi, a spus el, după un moment.

Cordelia s-a înfiorat puțin, deși nu era frig în cameră.

— E ceva care te apasă, Matthew, a spus ea blând. Un secret. Știu asta, la fel cum tu ai știut că sunt îndrăgostită de James. Vrei să-mi spui ce e?

L-a văzut ducând mâna la buzunarul de la piept, unde își ținea adesea sticluța. Apoi a lăsat-o, rigidă, să cadă pe lângă el și a tras adânc aer în piept.

— Nu știi ce ceri.

— Ba da, știu, a spus ea. Cer adevărul. Adevărul *tău*. Tu îl cunoști pe al meu și eu nu știu nici măcar ce te face atât de nefericit.

El a părut pe jumătate înghețat, stând acolo, la capătul patului, un Matthew-statuie. Numai degetele i se mișcau, plimbându-le pe broderia unei perne. Când, în sfârșit, a vorbit, vocea i-a sunat ca a unui străin – nu cu tonurile de regulă voioase ale lui Matthew, schimbătoare ca apa, dar ceva mult mai adânc și mai liniștit.

— N-am mai spus nimănui povestea asta. Niciodată în viața mea. Jem o știe. Nimeni altcineva. Este probabil culmea nebuniei să ți-o spun ție și să-ți cer să ții secretul față de James. Eu, unul, nu i-am spus-o niciodată.

Cordelia a șovăit.

— Nu-ți pot promite c-am s-o ascund de el.

— Atunci o să te las să judeci singură și sper că o să-mi împărtășești părerea că nu i-ar face niciun bine dacă ar ști, a spus Matthew. Dar bagă de seamă! Povestea asta este, de asemenea, despre Alastair, deși nu cred că el știe tot.

— James mi-a spus ceva, atunci. Zvonurile pe care le-a răspândit Alastair. Probabil crezi că sunt groaznică, fiindcă încă îl mai iubesc.

— Nu. Cred că ești salvarea lui. Dacă știi despre zvonuri, știi o parte din poveste, dar nu știi tot.

— Vreau să știu totul, a întărit Cordelia.

Iar Matthew, încă fixând cu privirea peretele de lângă patul ei, a început, cu aceeași voce scăzută, fără inflexiuni:

— Bine, atunci! Eram la școală. Prea tineri ca să cunoaștem puterea cuvintelor, probabil. Când Alastair a început să umble cu vorba,

spunând lucruri urâte despre mama... spunând că Henry nu era tatăl meu, că eu eram de fapt bastardul lui Gideon... A clătinat din cap, încordându-se din tot corpul. Am crezut c-o să-l omor pe Alastair pe loc. N-am făcut-o, bineînțeles, dar... A aruncat perna deoparte și a urmat: Partea cea mai cruntă a fost că, odată ce mi s-a înfipt în cap ideea, nu mi-am mai putut lua gândul de la asta. Tata a fost rănit înainte să mă nasc eu; nu l-am cunoscut decât țintuit în scaunul lui. Nici nu-i semăn întru nimic. A început să mă macine îndoiala.... și, într-o bună zi, mi-am făcut curaj și m-am dus în Piața Umbrelor. Nu știam exact ce căutam, dar în cele din urmă am cumpărat o sticlă cu „poțiunea adevărului". În dimineața următoare, am turnat puțin în mâncarea mamei. Mă gândisem c-am s-o întreb cine e tatăl meu, iar ea fie n-avea să-și dea seama că era sub o vrajă, fie avea să mă ierte și să înțeleagă că meritam să știu. Matthew și-a lăsat capul pe spate. Uitându-se la tavan, a continuat: Nu era nicidecum o poțiune a adevărului, deși bănuiesc că ai fi putut ghici asta. Indiferent ce voia să fie, era otravă și... mama era însărcinată. N-am știut, desigur, dar ceea ce i-am dat eu i-a provocat o suferință atroce și... a pierdut copilul.

Groaza a săgetat-o pe Cordelia.

— Oh, Matthew! a șoptit ea.

El nu s-a oprit, povestind cu răsuflarea întretăiată:

— Frații Tăcuți au reușit s-o salveze pe mama, dar nu și pe sora mea. Mama n-a mai avut copii de atunci, deși știu că părinții mei au sperat și au încercat. Chiar în ziua aceea am aflat adevărul ... că eram, fără îndoială, fiul tatălui meu. Totul fusese doar un zvon prostesc. Mă înecam, fără cuvinte, zdruncinat. Tata a presupus că făceam eforturi să înțeleg pierderea surorii nenăscute. Adevărul era că eram îngrozit de propriile fapte, dezgustat de lipsa mea de încredere în cei mai apropiați de mine. Mi-am jurat că n-o să-i spun nimănui, nici măcar lui James. Și am hotărât că n-aveam să-l iert niciodată pe Alastair, deși mă învinuiesc pe mine mult mai mult decât l-am învinuit vreodată pe el. În sfârșit, Matthew s-a uitat la ea. Asta-i povestea, Cordelia. Ăsta e secretul meu. Acum mă urăști și îți dau dreptate. Nici măcar nu pot să te rog să nu-i spui lui James. Fă ce crezi de cuviință! O să înțeleg.

Cordelia și-a dat păturile la o parte. Matthew o privea cu o oarecare teamă – probabil s-a gândit că avea să-l dea afară din casă. În schimb, ea s-a repezit, aproape doborându-l, și l-a cuprins în brațe.

L-a auzit trăgându-și brusc respirația. Mirosea a zăpadă, a săpun și a lână. Era țeapăn ca scândura, dar ea l-a ținut strâns, hotărâtă.

— Cordelia, a zis el, gâtuit, în cele din urmă, și și-a sprijinit capul pe umărul ei.

Ea l-a ținut cât mai aproape a putut, simțindu-i bătăile inimii pe pieptul ei. L-a strâns în brațe cum și-ar fi dorit să-i ceară lui James s-o strângă pe ea, în dimineața aceea pe culoarul de piatră din afara Osuarului. I-a mângâiat părul moale de la ceafă.

— N-ai vrut niciodată să-i faci rău cuiva, deși ai provocat răul, a zis ea. Trebuie să te ierți pe tine însuți, Matthew.

El a scos un sunet nedeslușit, înfundat în umărul ei. Cordelia n-a putut să nu se gândească la Alastair. Nu se putea să fi știut, desigur, ce avea să rezulte din răspândirea zvonurilor sale – dar nici Matthew n-ar fi putut ști care avea să fie rezultatul folosirii poțiunii adevărului. Erau mai asemănători, a gândit ea, decât ar fi vrut să recunoască vreunul dintre ei.

— Matthew, a spus ea blând, trebuie să-i *spui* mamei tale. Ea o să te ierte, și tu n-o să mai duci povara asta amară de unul singur.

— Nu pot, a șoptit Matthew. Acum jelește pierderea unui copil. După, o să-l jelească și pe al doilea, fiindcă ea și tata n-o să mă ierte niciodată. Și-a ridicat capul de pe umărul ei. Îți mulțumesc! Pentru că nu mă urăști. Îți dau cuvântul meu că e o diferență!

Cordelia s-a retras, strângându-l de mână.

— Acum, că ai auzit ce am făcut, a spus Matthew, probabil n-o să mai crezi că nu ești demnă de Cortana. Pentru că tu n-ai făcut nimic ca să meriți un asemenea tratament, chiar și de la un obiect neînsuflețit.

A zâmbit, deși nu era zâmbetul obișnuit, plin de soare, al lui Matthew, ci mai crispat și mai forțat.

— Atunci, probabil că e vreo hibă a sabiei, cum spune Alastair, deși... S-a întrerupt, uitându-se la Matthew gânditoare. Am o idee, a zis. Și implică un alt secret. Dacă te rog să mergi undeva cu mine...

El a zâmbit strâmb.

— Aș face orice pentru Domnia Ta, bineînțeles, *my lady*.

— Nu glumi! a zis ea, fluturând din mână la teatralitatea lui. James mi-a spus că la noua ta locuință proprietarii au un automobil pe care te lasă să-l folosești. Și eu trebuie să călătoresc pe ceva distanță. Vino să mă iei mâine-dimineață și o să mergem împreună! Rapid, i-a povestit ce îi spusese femeia elf în Hell Ruelle despre Wyland Fierarul, adăugând: Dacă poate să spună cineva ce e în neregulă cu Cortana, el e acela. Dacă măcar există, dar... trebuie să fac *ceva*. Trebuie măcar să încerc să-l găsesc.

— Și vrei să mă iei cu tine?

Matthew arăta deopotrivă surprins și încântat.

— Bineînțeles că vreau, a spus Cordelia. Ești singura persoană pe care o cunosc care să aibă un automobil.

Alastair stătea în salon, uitându-se în gol pe fereastră la casa de alături. Îi urmărise pe cei doi băieței jucându-se pe podeaua sufrageriei lor, în timp ce mama lucra la broderia ei și tatăl citea ziarele. Fără să vrea, auzea cuvintele mamei lui în timp ce jelea: „Copilul n-o să-și cunoască niciodată tatăl".

„Norocos copil!" îi spusese el Cordeliei, dar sub zeflemea exista o mâhnire solidă, rece, o mâhnire care părea o sabie de gheață ce-l sfârteca pe dinăuntru. Era greu să îndure pierderea. Trecuse multă vreme de când simțise o iubire fără complicații pentru tatăl lui, dar nu era nicio ușurare să știe asta. Mai degrabă făcea sabia de gheață dinăuntrul lui să se răsucească mai dureros cu fiecare respirație, cu fiecare gând la viitor. *N-o să-l mai văd niciodată. N-o să-i mai aud vocea, pașii. N-o să-l văd niciodată zâmbindu-i nou-născutului.*

S-a auzit o bătaie în ușă. Alastair a tresărit – era târziu, prea târziu să mai vină cineva ca să-și prezinte condoleanțele. Nu mulți o făcuseră. Până și bătrânii vânători de umbre care-l știau pe Elias ca pe eroul ce-l ucisese pe Yanluo îl uitaseră de-a lungul ultimelor decenii; moartea lui era moartea unui spectru, dispariția cuiva care abia dacă trecuse pe aici.

Risa se dusese de mult la culcare; Alastair a mers să răspundă el însuși. Când a deschis ușa, l-a descoperit pe Thomas Lightwood stând pe trepte.

Lui Alastair nu i-a trecut prin minte nimic de spus. Doar s-a uitat lung. Thomas, ca toți nebunii lui prieteni, umbla cu capul gol: părul îi era ud și vârfurile i se lipeau de față. Trăsăturile lui erau surprinzător de rafinate pentru cineva enorm ca el – mă rog, „enorm" nu era chiar cuvântul potrivit. Nu surprindea și felul de a se mișca al lui Thomas. Era înalt, dar, spre deosebire de alți oameni înalți, se purta cu o autoritate liniștită pe măsura înălțimii lui. Corpul îi era, de asemenea, perfect proporționat, din câte își amintea Alastair – era greu de spus când cineva era înfofolit în palton.

Thomas și-a dres glasul. Ochii lui căprui-verzui erau hotărâți când a rostit:

— Am venit să-ți spun că-mi pare rău pentru tatăl tău. Sincer îmi pare rău!

— Mulțumesc! a șoptit Alastair.

Știa că ar fi trebuit să nu se mai zgâiască la Thomas, dar nu prea știa cum să facă și, peste o clipă, oricum n-a mai contat. Fără alte cuvinte, Thomas s-a întors pe călcâie și a plecat, cu pași mari.

— Ce-ai făcut cu pieptenele meu de aur? a întrebat Lucie.

Jesse, care se întinsese în patul ei cu un aplomb foarte nefantomatic, a zâmbit. Se sprijinea cu spatele de perne, arătând mai degrabă mulțumit de sine. Ea era așezată la birou, în cămașă de noapte, scriind în caietul ei, când apăruse el, făcând-o să păteze pagina. Jesse părea satisfăcut că reușise s-o surprindă.

— L-am ascuns la loc sigur, a zis el. Îmi amintește de tine când nu ești aici.

Ea a venit să se așeze pe marginea patului.

— Probabil ar trebui să mă bântui mai des.

El i-a atins o șuviță de păr, pe care și-l despletise pentru culcare. Își dorea uneori să fi avut o culoare mai intensă, precum al Cordeliei, care întotdeauna arăta ca un apus de soare. Al ei era un șaten comun, ca al mamei.

— Dar atunci n-ai mai putea să-ți vezi prietenii, seara, și ar fi păcat, a spus el. Se pare că ai petrecut un timp chiar plin de evenimente. Deși,

a adăugat cu o încruntătură, mi-aș fi dorit să știu cine era acest gentleman de pe vremea Regenței care te-a deranjat. Nu-mi place ideea că tu poți vedea și alte fantome.

Lucie îi povestise despre crime, despre vizita lor la fabrică și despre conversația ei cu Filomena. Singurul lucru pe care nu i-l spusese era favoarea făcută fantomei de pe vremea Regenței. Se gândise că lui n-avea să-i placă.

— Ce s-a întâmplat? a întrebat Jesse. Pari frământată de gânduri negre.

Unchiul Gabriel, mătușa Cecily și Christopher o înconjuraseră pe Lucie când se întorsese de la Cordelia, vrând să știe cum o duceau cei trei Carstairs. Lucie se simțise prea obosită ca să le povestească prea multe, dar să stea de vorbă cu Jesse era altceva.

— Îmi fac griji pentru Cordelia, a spus ea. Nu-mi pot închipui cum ar fi să-mi pierd tatăl.

— Al tău pare să fie un tată foarte bun, a zis Jesse.

Se uita la ea cu privirea aceea directă, serioasă, care întotdeauna o făcea să simtă că într-adevăr o asculta, că se gândea la ea mai presus de toate celelalte lucruri din lume.

— Întotdeauna am crezut că el e perfect, i-a mărturisit ea. Chiar și acum, când sunt destul de mare ca să-mi dau seama că nicio ființă omenească nu e perfectă, pot să spun cu convingere că el, ca tată, nu m-a dezamăgit niciodată și nici nu m-a lăsat să mă îndoiesc de cât de mult mă iubește. Dar pentru Daisy...

— Tată ei a fost plecat, a spus Jesse. Iar când s-a întors, orice bucurie pe care ar fi putut ea s-o simtă a fost complicată de comportamentul lui.

— Iar acum nu va mai avea niciodată ocazia să-l confrunte sau să facă pace cu el sau măcar să-l ierte.

— Poate să-l ierte oricum, a spus Jesse. Tatăl meu a murit înainte să mă fi născut. Eu l-am iubit oricum. Și chiar l-am iertat pentru că m-a părăsit. Poți găsi pacea în tine însuți, deși e mai greu... Dar Cordelia te are pe tine. Asta o să-i ușureze situația. Văzându-i expresia îngrijorată, Jesse a întins brațul. Vino aici! a zis el, iar Lucie a urcat în pat și s-a ghemuit lângă el.

Ca și atunci când dansaseră, părea solid. Îi putea simți pânza cămășii, ba chiar îi putea zări spuza de pistrui pe o parte a gâtului.

El i-a mângâiat din nou părul, plimbându-și mâna de-a lungul șuvițelor.

— Mă simt norocos să te pot vedea astfel, a zis el, cu voce joasă. Cu părul despletit. Ca și când aș fi soțul tău.

Ea a simțit cum roșește.

— E un păr așa de banal! Șaten și atât, nu cu o culoare interesantă ca al lui Grace sau...

— Nu e „șaten și atât", a protestat el. Lucește ca lemnul lustruit și are în el tot soiul de culori – fire aurii, unde l-a atins soarele, și șuvițe de ciocolată, și de caramel și de nucă.

Ea s-a ridicat, întinzând mâna după peria de păr care stătea pe noptieră.

— Și dacă îți poruncesc să-mi perii părul? Jessamine o mai face, uneori...

Zâmbetul lui a fost lung și leneș.

— Sunt la porunca ta.

Ea i-a dat peria și s-a întors cu spatele, lăsându-și picioarele să atârne la marginea patului. L-a simțit mișcându-se, îngenunchind, mâna lui ridicând colacul greu al părului ei șaten răsucit pentru a-l răsfira pe umeri.

— Demult, a început el cu voce joasă, când Grace a venit prima oară la noi, obișnuiam să-i perii părul, seara. Mama n-avea niciun chef s-o facă și, altminteri, s-ar fi încurcat și s-ar fi înnodat, iar Grace ar fi plâns.

Lucie se apleca pe spate, când peria grea îi trecea prin păr, urmând mișcarea degetelor lui. Părea decadent, regesc să fie atinsă astfel. Mâna lui îi mângâia ceafa, trimițându-i fiori pe șira spinării. Absolut deloc ca atunci când o pieptăna Jessamine.

— Grace trebuie să fi fost o copilă când a venit prima oară la voi, a spus ea.

— Era o zvârlugă de fată. Îngrozită. Nu-și amintea aproape nimic despre părinții ei. Cred că dacă mama ar fi iubit-o, Grace s-ar fi dedicat în întregime dorințelor și scopurilor ei. Dar...

L-a simțit cum clatină din cap.

— Eu eram tot ce avea Grace. Uneori, mă gândesc că de aceea m-am întors așa. Nu-mi amintesc moartea propriu-zisă, dar îmi aduc aminte cum am ieșit din ea. Am auzit-o pe Grace plângând în somn și am știut că trebuie să mă duc la ea. Întotdeauna eu am fost tot ce a avut. De aceea nu mă îndur să-i spun că...

S-a întrerupt. Lucie s-a întors; el era îngenuncheat pe pături, cu peria într-o mână și cu o expresie între vinovăție și panică pe față.

— Că te neantizezi, a spus ea încet. Că evanescența avansează, încet, încă de când ți-ai dat ultima suflare ca să-i salvezi viața fratelui meu.

El a lăsat peria deoparte.

— Știi?

Ea s-a gândit la felul în care simțise mâna lui în trăsură, felul în care devenise parțial transparent când se înfuriase, de parcă i-ar fi lipsit energia să apară întreg.

— Am bănuit, a șoptit ea. Tocmai de aceea am fost atât de disperată... mă tem. Jesse, dacă te estompezi, o să te mai văd vreodată?

— Nu știu, a spus el și privirea lui verde era curată. Mi-e frică de asta la fel cum oricine se teme de moarte, și știu tot atât de puțin despre ce mă așteaptă de partea cealaltă a marii porți.

Ea și-a pus mâna pe încheietura mâinii lui.

— Ai încredere în mine?

El a reușit să zâmbească.

— De cele mai multe ori.

Ea s-a întors cu totul spre el, punându-și mâinile pe umerii lui.

— Vreau să-ți poruncesc să trăiești.

El a tresărit surprins; Lucie i-a simțit mișcarea sub mâinile ei. Era la fel de aproape de el cum fusese în noaptea în care dansaseră.

— Lucie, există limite. Nu mi se poate porunci să fac ceea ce e imposibil.

— Hai să uităm, pentru moment, ce e posibil și ce nu! l-a îndemnat Lucie. S-ar putea să nu se întâmple nimic; s-ar putea să te facă mai puternic. Dar nu-mi pot găsi liniștea dacă nu încerc.

N-a pomenit despre animalele pe care își făcuse experimentul sau despre încercările ei nereușite de a-l aduce înapoi pe Jesse însuși în timp ce dormea în sicriul lui. Dar, spre deosebire de animale, Jesse ocupa un loc între viață și moarte și era, așadar, imprevizibil; probabil ea avea nevoie de el acolo, conștient alături de ea, ca să-l poată învia cum se cuvine. S-a gândit iarăși la fantoma bărbatului din epoca Regenței, după ce îi poruncise să uite. Pe fața lui se zugrăvise o asemenea pace, încât o uluise.

A urmat o pauză lungă.

— Bine, a spus Jesse.

În ochi i se citea nesiguranța, dar obrajii îi erau îmbujorați – ea știa că nu de sânge adevărat, de căldură adevărată, însă tot a simțit revenindu-i curajul. Alte fantome nu roșeau, nu mângâiau, nu se înfiorau. Jesse era deja altfel.

— Încearcă!

S-a lăsat pe spate, pe călcâie. Era mult mai mică decât el și s-a simțit chiar fragilă când și-a așezat palmele pe pieptul lui. Îi simțea pânza cămășii, corpul solid.

— Jesse, a zis ea încetișor, Jesse Rupert Blackthorn. Îți poruncesc să respiri! Să te întorci la tine însuți! *Trăiește!*

El a gâfâit. Ea nu mai auzise niciodată vreo fantomă gâfâind, sau poate că-și imaginase, dar pentru o clipă speranța ei a prins aripi. Ochii lui verzi s-au deschis larg și a prins-o de umăr – strânsoarea lui era puternică, aproape dureroasă.

— Împletește-ți sufletul cu trupul tău! a zis ea. Trăiește, Jesse, trăiește!

Ochii lui s-au făcut negri. Și dintr-odată ea a început să cadă, zbătându-se într-o beznă absolută, sufocantă. Nu exista nicio lumină – ba da, era o lumină în depărtare, pâlpâind, lumina albă a unei uși deschise. S-a luptat să se agațe de ceva ca să-și frâneze căderea.

Jesse. Unde era Jesse? Nu vedea nimic altceva decât întuneric. S-a gândit la James: Așa era *căderea în ținutul umbrelor*? Senzația asta cumplită, necunoscută, de dezancorare?

Jesse! A întins mâinile după el – putea simți că e acolo, cu ea, cumva. A atins ceață, umbră și apoi mâinile ei au prins ceva solid. Ceva care se

zvârcolea în strânsoarea ei. Ea l-a ținut mai tare; da, avea formă omenească. Și cădeau împreună. Dacă reușea să-l țină destul de bine, l-ar fi putut aduce înapoi, a gândit ea, cum făcuse Janet pentru Tam Lin[1] în povestea veche.

Dar era ceva în neregulă, ceva greșit. O groaznică apăsare îi invada pieptul, îi oprea respirația. Umbrele din jurul ei păreau să se facă bucăți, fiecare devenind un monstru care mârâia și se zbătea – o mie de demoni născuți din întuneric. A simțit o barieră impenetrabilă, cumplită, ridicându-se înaintea ei, de parcă ajunsese la porțile iadului. Silueta din mâinile ei era plină de țepi ascuțiți, arzând-o și înțepând-o; i-a dat drumul...

Și s-a izbit de sol, cu putere, rămânând fără suflu. A gemut și s-a rostogolit într-o parte, icnind uscat.

— Lucie! *Lucie!*

Jesse plutea deasupra ei, cu o expresie de groază pe față. Era pe podeaua de lemn a camerei, și-a dat ea seama, amețită. Trebuie să fi căzut din pat.

— Îmi pare rău! a șoptit ea, întinzând mâna să-l atingă, dar degetele i-au trecut prin umărul lui.

Amândoi au înlemnit, uitându-se unul la celălalt.

— Nu, nu, a zis ea. Am înrăutățit lucrurile...

— Ba nu.

El a prins-o de mâna întinsă. Degetele îi erau solide.

— E la fel. Nu s-a schimbat nimic. Dar nu putem încerca încă o dată, Lucie. Există unele lucruri, cred, care nu pot fi comandate.

— Moartea e o amantă geloasă, a șoptit Lucie. Se luptă să te păstreze.

— Nu sunt al ei, a spus el. Sunt al tău atât cât va dura.

— Rămâi! a zis ea și a închis ochii.

Se simțea mai stoarsă de puteri ca niciodată, mai epuizată. S-a gândit din nou la James. Ar fi trebuit să-i arate mai multă înțelegere, și-a

---

[1] Janet și Tam Lin – personaje dintr-o veche baladă scoțiană. Nucleul poveștii îl constituie acțiunile îndrăgostitei Janet pentru salvarea lui Tam Lin din captivitatea în care e ținut de Regina Elfilor.

spus ea, toți anii ăștia. Nu-și dăduse seama niciodată până acum cât de chinuitor era să ai putere și să nu fii în stare s-o prefaci în nimic bun.

Thomas aproape că se bucura de gerul năprasnic, de scrâșnetul gheții sub cizmele lui, de înțepenirea dureroasă a degetelor de la mâini și de la picioare. Toată ziua așteptase momentul ăsta, solitudinea patrulării de unul singur târziu în noapte, când toate simțurile lui păreau mai ascuțite și când melancolia care-l urma pretutindeni era înlocuită – chiar dacă numai pentru câteva ore – de sentimentul că avea un scop.

Lui Thomas îi lipsea greutatea boleadorei în mână, dar chiar și tutorele lui din Madrid – Maestro Romero din Bueno Aires – ar fi fost de acord că nu era cea mai bună alegere când urmărea un ucigaș pe străzile Londrei. O astfel de armă nu era ușor de ascuns, și el trebuia să se miște cât mai neobservat.

Știa că dacă afla careva ce face, avea să aibă necazuri. Nu-i mai văzuse niciodată pe părinții lui atât de riguroși ca atunci când îi explicaseră noile reguli pe care le hotărâse Enclava. Iar el fusese de acord cu ei: interzicerea circulației era foarte logică, la fel și regula ca nimeni să nu patruleze singur.

Cu excepția lui.

Mai devreme în seara aceea, Thomas fusese în South Kensington și nu rezistase să nu-i facă o vizită familiei Carstairs. Sperase că avea să fie și Cordelia acolo – o plăcea și chiar îi părea rău pentru ea. Dar la ușă răspunsese Alastair. Alastair, arătând crispat și tensionat, de parcă durerea îi întinsese pielea peste oase. Buza de jos îi era roșie, de parcă și-o mușcase, iar degetele – *degetele care se plimbaseră cu atâta delicatețe pe partea dinăuntru a antebrațului lui Thomas, unde o roză a vânturilor își deschidea acum liniile tatuate* – îi zvâcneau nervos pe lângă corp.

Thomas fusese cât pe-aci s-o rupă la fugă. În ultimele câteva dăți în care îl văzuse pe Alastair, furia reușise să-l orbească față de orice alte sentimente. Dar ea îl părăsise acum. Trecuseră doar câteva luni de când murise Barbara și existau momente când durerea pierderii ei era aproape la fel de intensă ca în primele ore după moartea sa.

Putea vedea aceeași durere pe fața lui Alastair. Alastair, despre care își spusese că nu are sentimente. Alastair, pe care încercase atât de tare să-l disprețuiască.

Izbutise să îngaime doar câteva cuvinte stângace de condoleanțe înainte să facă stânga împrejur și să plece. De atunci, mersese pur și simplu, străbătând kilometru după kilometru prin Londra, alegând doar străduțele și aleile unde s-ar fi putut ascunde ucigașul. Acum s-a trezit în zona din jurul lui Fleet Street, cu birourile sale de presă, restaurantele și prăvăliile închise, singura lumină venind dinspre ferestrele clădirii care găzduia tipografia, unde se muncea de zor la tipărirea exemplarelor ziarului de dimineață.

Pounceby fusese ucis la numai câteva străzi distanță de locul pe unde mergea acum Thomas. S-a hotărât să se întoarcă la capătul celălalt al lui Fleet Street, ca să vadă locul morții. Dacă Thomas refăcea drumul lui Pounceby, poate că avea să descopere ceva ce le scăpase celorlalți. Sau, dacă ucigașul era o creatură cu obiceiuri, Thomas ar putea chiar să-l scoată la lumină. Gândul acesta nu-i stârnea teamă, dimpotrivă, îl făcea mai hotărât și mai ațâțat pentru o luptă.

Thomas a cotit pe strada unde fusese găsit cadavrul lui Pounceby. Era acoperită cu zăpadă, tăcută, fără niciun indiciu că aici se petrecuse ceva oribil. Doar o senzație de tensiune în aer – o înfiorare pe ceafa lui Thomas, de parcă ar fi fost urmărit...

Un sunet de pași scrâșnind pe zăpada bătătorită. Thomas s-a încordat și s-a răsucit, oprindu-se într-o poziție defensivă.

Acolo, în umbra unei marchize, o siluetă întunecată stătea neclintită, cu fața ascunsă de o glugă. Pentru un moment, niciunul dintre ei nu a făcut vreo mișcare – apoi străinul a țâșnit. Era rapid – mai rapid decât se așteptase Thomas. Până când să înceapă Thomas să fugă, străinul deja câștigase distanță. Thomas a alergat mai repede, când silueta a cotit sprintenă într-un gang.

Înjurând, Thomas a trecut pe sub o balustradă și a dat buzna în gang, dar silueta deja dispărea după un colț din depărtare. Thomas a alergat spre capătul gangului, deja știind ce avea să vadă. Nimic. Urmăritorul lui se făcuse nevăzut, urmele pașilor lui neputându-se desluși între zecile de alte urme din zăpada îndelung călcată.

14

VĂPAIA FORJEI

Așa-n văpaia forjei vieții necurmate
Sorțile noastre trebuie lucrate;
Așa pe nicovala-i sunătoare se pot bate
Fiece gând și faptă înfierbântate.

Henry Wadsworth Longfellow, „Fierarul satului"

CORDELIA AȘTEPTA DEVREME ÎN DIMINEAȚA URMĂTOARE, CÂND MATTHEW a sosit în strălucitorul său Ford Model A. Era foarte frig; în pofida hainei sale groase și a rochiei de lână, vântul părea s-o pătrundă până la piele. Cortana îi era legată în spate; nu-și aplicase vraja de invizibilitate pentru mundani, dar o aplicase pe sabie.

Se furișase afară din casă înainte de micul-dejun, lăsând un bilet pentru mama ei în care îi spunea că trebuia să se întoarcă la James, în Curzon Street. Mama ei avea să înțeleagă; urgențele casei și ale căminului erau cele mai importante pentru Sona. Cât despre Alastair, Cordelia îi lăsase un bilet separat, în care-i repeta cu tărie că e binevenit în casa ei și îl ruga s-o viziteze oricând voia. Își făcea griji pentru el; își dăduse seama după urmele de prin casă că stătuse treaz toată noaptea.

Gândindu-se la tatăl lor, a presupus ea. I s-a părut un pic ireal când Matthew i-a prezentat mica mașină, admirându-i absentă vopseaua roșie lucioasă și armăturile de alamă strălucitoare, în timp ce el vorbea

însuflețit despre părțile cele mai bune ale motorului său, inclusiv ceva numit camera de ardere. Deși încercase să le blocheze, din când în când gânduri dureros de negre dădeau buzna peste ea:

Tata e mort. Tata e mort. Asta e prima dimineață a vieții mele când mă trezesc știind că el nu mai e.

— ...și are un mecanism combinat al planetarei epiciclice și al ambreiajului montat pe arborele cotit, spunea Matthew.

Cordelia a observat, detașată, că roțile subțiri cu spițele lor roșii păreau abia fixate de corpul mașinii; că pe bancheta ei căptușită în piele abia de încăpeau două persoane. Capota strânsă în spatele ei nu părea să ofere prea multă protecție dacă ploua și toată drăcia părea destul de fragilă, încât să zboare cât colo la un vânt puternic.

— Totul e foarte drăguț, a spus ea în final, alungându-și din nou gândurile negre, dar nu pot să nu observ că nu există un acoperiș la mașina asta. Amândoi o să înghețăm bocnă.

— Nicio grijă! a replicat Matthew, scotocind în spatele banchetei și scoțând două magnifice pleduri de călătorie căptușite cu blană.

El era îmbrăcat imaculat într-o haină lungă de piele îmblănită și cizme lustruite ca oglinda. Arăta remarcabil de treaz, de altfel.

— Știe cineva unde mergem? a întrebat ea, apucându-l de mâna întinsă și urcând în mașină.

— Eu n-am spus nimănui *unde*, a răspuns Matthew, dar l-am anunțat pe Thomas că facem un drum cu mașina. O să ne întoarcem la timp ca să ne întâlnim cu ceilalți în Curzon Street, diseară.

Ceilalți, a gândit Cordelia. Inclusiv James. Și-a alungat hotărâtă gândul la el, instalându-se sub pledul de călătorie. Aruncând o privire înapoi la Cornwall Gardens, unde a zărit o mișcare rapidă. Alastair stătea la o fereastră de la etaj, uitându-se în jos la ea; a ridicat o mână timidă spre el – ultimul lucru pe care l-ar fi putut suporta în momentul acela era o altercație între Matthew și fratele ei –, iar el a dat din cap, lăsând perdeaua să cadă la loc.

— Ce-a fost asta? a întrebat Matthew.

— Alastair, a zis Cordelia. Doar... mi-a făcut cu mâna.

Matthew a pornit motorul la manivelă și Cordelia s-a așezat la loc recunoscătoare, în vreme ce Fordul prindea viață. Când s-au pus în mișcare, fără să vrea s-a gândit cât de mult i-ar fi plăcut tatălui ei să vadă mașina.

James a clipit și a deschis ochii; camera era inundată de lumină. Dacă visase, nu-și amintea: mintea îi era minunat de liberă de amintirea țipetelor, a întunericului, a urii și a sclipirii unui cuțit. Și-a coborât privirea: era încă în hainele în care se culcase, șifonate după ce dormise o noapte în ele. Era îngrozitor de frig.

A privit în jur, tremurând; fereastra era deschisă câțiva centimetri.

Înjurând, James s-a ridicat brusc. Frânghiile zăceau bucățele în jurul său, iar cuțitul era lângă mâna lui. Cumva, în timpul nopții, se eliberase.

S-a dat jos din pat și s-a dus la fereastră. A ridicat mâna s-o închidă – probabil era timpul s-o bată în cuie – și s-a oprit.

În gheața de pe pervaz fusese desenat un simbol ciudat. A rămas un moment studiindu-l. Cine îl scrijelise aici?

Groaza i s-a instalat în capul pieptului. Nu stătuse nemișcat cât dormise. Își tăiase frânghiile și se eliberase. Orice s-ar fi putut întâmpla. Iar simbolul de pe pervaz...

Trebuia să-i spună lui Daisy. Pe la jumătatea drumului spre camera ei, creierul i s-a limpezit și și-a adus aminte că ea nu era acasă. Era la mama ei. Voia să dea fuga la Kensington, voia s-o implore pe Cordelia să vină acasă. Ea locuia *aici*, aici era locul ei. Dar n-ar fi putut s-o învinuiască dacă nu mai voia să-l vadă. El fusese ultima persoană care vorbise cu tatăl ei, iar discuția lor fusese urâtă și agresivă. Și ce-și propunea să-i mărturisească? Bănuiala că el ar putea să fie motivul pentru care tatăl ei era mort? Că s-ar putea ca mâna lui să fi fost cea care ținuse cuțitul?

Și Dumnezeu știe ce mai făcuse noaptea trecută.

Greața l-a înjunghiat. La parter, s-a gândit el. Acolo erau cărțile pe care le adusese de la Institut. Trebuia să se uite, să fie absolut sigur. Și-a luat la repezeală o jachetă și pantofii și a coborât tropăind scara...

A sunat clopoțelul.

Effie n-a apărut să răspundă; probabil nu se întorsese după noaptea ei liberă. Rugându-se să nu fie vreun necunoscut venit să-și ofere condoleanțele, James a deschis ușa brusc. Un băiat vârcolac de vreo opt sau nouă ani stătea în veranda de afară, cu părul lui soios vârât sub o căciulă de lână ponosită și cu fața mânjită de funingine.

— Neddy! l-a salutat James, surprins. Ce cauți aici?

Mâna i s-a încleștat pe clanță.

— A fost încă o crimă?

— Nu, domnule, a zis băiatul, scotocind în buzunar și scoțând un bilet mototolit pe care i l-a întins lui James. Niciun raport de moartea vreunui vânător de umbre.

Nicio moarte. Ucigașul nu lovise. A simțit ușurare – nimeni nu fusese rănit – și deopotrivă teamă, căci el nu era într-o poziție mai bună decât în ziua de ieri. Morțile se petrecuseră sporadic, nu în fiecare noapte, dar destul de aproape una după alta. Nu putea presupune că n-avea să mai fie vreuna. Ce-ar putea face el la noapte, dacă legatul de pat nu dăduse rezultat?

James a desfăcut biletul și imediat a recunoscut scrisul lui Thomas. A citit iute rândurile scurte: Matthew o luase pe Cordelia la o plimbare cu mașina, ca s-o mai înveselească; ceilalți Tâlhari, Thomas și Christopher, aveau să vină în Curzon Street în scurt timp. „Știu că moartea lui Elias a fost un șoc", scria Thomas, „dar mai piaptănă-te și tu. Risa spunea că arăți de parcă ai fost electrocutat."

— Totu-i în regulă, atunci? s-a interesat Neddy. Destul ca să-mi primesc și eu bacșișul?

Când James s-a întors cu un șiling pentru băiat, l-a descoperit pe Neddy zgâindu-se curios la trăsura mare, lucioasă, care tocmai oprise în fața casei. James s-a încruntat. Era trăsura familiei Fairchild, purtând însemnele sale de aripi pe portieră. Charlotte venise să-și prezinte condoleanțele?

James a pus bănuțul în palma lui Neddy și l-a trimis să-și vadă de drum, în aceeași clipă în care portiera trăsurii s-a deschis și a apărut o mână subțire, într-o mănușă de piele de culoarea turturelei, urmată de

niște fuste lungi ivorii și o haină scurtă din blană de nurcă, deasupra căreia se ițea un cap cu părul ridicat în creștet, blond-argintiu, sclipind ca metalul în soare.

Era Grace.

Cordelia a scos un fular lung din geantă și l-a înfășurat în jurul capului, fixându-și bine pălăria pe cap ca să nu-i zboare în vânt. Chiar încetinită de traficul Londrei, mica mașină părea nebunește de rapidă; era în stare să se strecoare în și prin spații pe care o trăsură n-ar fi fost niciodată în stare să le străbată. Simțindu-se cumva bătută de vânt, și-a legat pălăria mai bine cu fularul, în timp ce treceau glonț printre două omnibuze trase de cai și o căruță de lapte, fiind cât pe-aci să-și piardă controlul direcției pe caldarâm. Mai mulți muncitori de pe marginea drumului au ovaționat.

— Scuze! a strigat Matthew rânjind, învârtind cu iscusință de volan la dreapta și țâșnind printr-o altă intersecție.

Cordelia l-a privit sever.

— Tu chiar știi unde mergem?

— Bineînțeles că știu! Am o hartă.

A scos dintr-un buzunar o cărțulie subțirică, legată în pânză roșie, și i-a întins-o. Ea a citit pe copertă *Drumul spre Băi.*

— Cu siguranță o să avem nevoie de o baie până ajungem acolo, a spus ea, când mașina a trecut împroșcând printr-o băltoacă noroioasă.

Traseul lor i-a condus prin Hammersmith, urmând în mare cursul Tamisei, întrezărită din când în când printre fabricile și casele suburbiilor. Când au trecut pe lângă un semn indicând drumul spre Chiswick, Cordelia s-a gândit la Grace cu o senzație de disconfort vibrându-i în spatele coastelor.

După ce au străbătut Brentfordul, cu strada lui principală aglomerată, înțesată de omnibuze, traficul s-a rărit și clădirile i-au lăsat loc unui peisaj rural. Câmpuri deschise se întindeau înaintea lor, albite de chiciura rozalie în lumina soarelui dimineții. Matthew, cu capul gol, cu părul fluturat pe spate de vânt, i-a zâmbit radios.

Ea nu mai trăise niciodată așa ceva. Lumea se desfășura în fața lor, promițând necunoscutul. Cu fiecare kilometru, durerea din pieptul ei devenea mai slabă. Nu mai era Cordelia Carstairs, care tocmai își pierduse tatăl, îndrăgostită de un bărbat care n-avea s-o iubească niciodată. Era cineva liber și fără nume, zburând ca o pasăre pe deasupra drumului care se pierdea sub roțile lor.

Pe măsură ce înaintau în viteză prin peisajul rural, cu dealurile verzi împestrițate de petice de zăpadă care se topea, cu satele mici din ale căror hornuri ieșea fumul, Cordelia își imagina cum era să fi fost Matthew – să locuiască de unul singur, să poată să meargă oriunde voia, oricând voia. Întotdeauna ținând o parte din existența lui separată, venind și plecând la evenimente și petreceri, niciodată promițând că va fi prezent, dezamăgindu-și gazdele când nu-și făcea apariția sau sosind târziu, spre încântarea neștirbită a tuturor celor care-l cunoșteau. Nu era foarte sigură că îl cunoștea cineva cu adevărat pe Matthew, în afară de James.

Bineînțeles că Matthew era singurul dintre ei toți care să se apuce de condus automobile, a gândit ea. Căuta cu sârguință exact senzația pe care i-o aducea asta, de nimic sub picioare, de viteză și scop, de zgomot prea puternic pentru a gândi. Probabil pentru prima oară își dădea seama că o mică parte din ea tot asta căuta.

Ținea harta în poală și bifa târgurile și satele prin care treceau. Hounslow, Colnbrook, Slough, Maidenhead. La Maidenhead s-au oprit puțin pentru o ceașcă de ceai într-un hotel de pe malul Tamisei, în apropierea frumosului pod de piatră cu șapte arce. Decorul și atmosfera erau mai degrabă victoriene; două bătrâne lady care-și luau micul-dejun s-au uitat mai degrabă dezaprobator la veșmintele lor răvășite de automobil. Matthew a pus la bătaie Zâmbetul spre ele, făcându-le să se agite ca niște vrăbii alarmate.

Înapoi în mașină, satele vâjâiau pe lângă ei ca niște decoruri de scenă. Twyford, Theale, Woolhampton, Thatcham, Lambourn. În Lambourn au găsit un han în mica piață a satului. Se numea George și avea un loc unde să-și lase mașina și un interior întunecos, confortabil, din care Cordelia – înghețată tun – n-a observat nimic în afară de uriașa vatră în care duduia un foc bun și de cele două fotolii cu o

măsuță alături, care erau în mod miraculos neocupate. Cordelia bănuia că nu treceau prea mulți călători prin partea aceasta a ținutului în miezul iernii.

O tânără într-o rochie de bumbac înflorată și cu un șorț alb s-a grăbit să îi servească. Era frumoasă, cu păr arămiu și trup apetisant. Cordeliei nu i-a scăpat felul în care fata se uita la Matthew, care era într-adevăr chipeș în haina lui de piele, cu ochelarii de automobilist ridicați în părul blond și ciufulit.

Nici lui Matthew nu i-a scăpat ocheada ei. A cerut bere blondă pentru el și bere cu ghimbir pentru Cordelia, apoi s-a interesat – făcându-i cu ochiul într-un fel aproape șocant – ce era bun de mâncat. Fata i-a răspuns la flirt ca și cum Cordelia n-ar fi fost de față, însă ea nu s-a supărat; se bucura să îi privească pe ceilalți clienți, majoritatea fermieri și negustori. Nu era obișnuită să vadă londonezii bând în miezul zilei, dar bănuia că oamenii ăștia se apucaseră de lucru cu mult înainte de răsărit.

Când chelnerița a plecat la bucătărie să se îngrijească de plăcintele lor cu carne, Matthew și-a întors zâmbetul fermecător spre Cordelia. Însă ea nu i-a făcut jocul.

— Doamne, a zis ea, ești groaznic la vrăjeală!

Matthew a părut ofensat.

— Nicidecum, a zis el. Sunt diabolic de maestru la vrăjeală. Am învățat de la cei mai buni.

Cordelia a zâmbit, fără voia ei.

— Anna?

— Și Oscar Wilde. Dramaturgul, adică, nu câinele meu.

Chelnerița s-a întors cu băuturile lor și cu o sclipire în ochi. Le-a așezat înaintea lor, după care s-a dus grăbită în spatele barului. Cordelia a luat o înghițitură din berea ei cu ghimbir: a simțit-o iute foc pe limbă.

— Știi ceva despre Anna și Ariadne? În mod clar există o poveste aici, o chestie mai veche între ele două, dar m-am jenat totdeauna să întreb. Anna e atât de discretă.

— A existat, în urmă cu vreo câțiva ani. Anna a fost îndrăgostită de Ariadne – foarte îndrăgostită, din câte am înțeles –, dar Ariadne nu i-a răspuns sentimentelor. Se pare că roata s-a întors, dar... Matthew

a ridicat din umeri. Mi-a luat destulă muncă să întreb ca să aflu și atât. Anna e o artistă la a se arăta complet deschisă fără să-i dezvăluie nimănui vreodată ceva semnificativ despre ea însăși. Tocmai de aceea e un excelent umăr pe care să plângi.

— Și tu l-ai folosit?

L-a studiat: ochii lui verde-închis, o cicatrice abia vizibilă pe obraz, șuvițe de păr blond care se cârlionțau pe tâmple. Rareori se întâmpla să stea nemișcat îndeajuns ca să poată ea să se uite cu adevărat la el.

— Anna spunea că ai un obicei să te-alegi cu inima zdrobită.

— Să fiu al naibii! a zis Matthew, învârtindu-și paharul pe jumătate golit în mână. Cât de insensibil! Probabil se referea la Kellington.

A privit-o într-o parte, de parcă ar fi cântărit cum avea să reacționeze la această veste. Cordelia s-a întrebat ce-ar fi zis Matthew dacă i-ar fi spus, în schimb, despre Alastair și Charles. I se părea ciudat să știe ceva atât de personal despre fratele lui Matthew și să nu poată să vorbească.

— Nu mult după prima mea vizită la Ruelle, Kellington mi-a oferit un concert privat în Camera Șoaptelor, a spus Matthew.

Cordelia a simțit cum roșește.

— Și asta a devenit o inimă zdrobită?

— Asta a devenit o idilă și idila a devenit o inimă zdrobită. Deși, după cum vezi, mi-am revenit pe deplin.

Cordelia și-a amintit de Matthew în Ruelle, cu mâinile lui Kellington pe umerii lui. Și-a amintit de expresia de pe fața lui Lucie când Anna a spus că „Matthew pare să prefere o iubire fără speranțe".

— Și cu Lucie cum a fost? Și ea ți-a zdrobit inima? Pentru că, dacă da, n-a făcut-o intenționat.

Matthew s-a legănat ușor pe spate cu scaunul, de parcă ea l-ar fi împins.

— Toată lumea știe despre asta? a întrebat el. Lucie știe?

— Nu mi-a povestit direct nimic indiscret, l-a asigurat Cordelia. Dar în scrisorile ei adesea mi-a dezvăluit mai mult decât cred că a vrut. Întotdeauna... s-a neliniștit în privința ta.

— Exact ce și-ar dori orice gentleman, a murmurat Matthew. Neliniștirea în privința lui. O clipă!

S-a ridicat și s-a dus la bar. Cordelia a simțit o undă de milă pentru chelneriță când Matthew s-a aplecat peste tejgheaua lustruită, afișându-și zâmbetul seducător. Spera ca fata să înțeleagă că flirtul lui Matthew era doar un joc, o mască pe care el o purta fără să se gândească. N-ar fi trebuit luat niciodată în serios.

Matthew s-a întors cu un alt pahar de bere mai închisă la culoare și s-a trântit la loc pe scaun.

— N-ai terminat-o pe cealaltă, i-a atras atenția Cordelia, făcând semn spre pahar.

Nu s-a putut abține să nu se gândească la tatăl ei – și el începea adesea o nouă băutură fără s-o fi terminat pe cea veche. Dar Matthew nu era ca Elias, și-a spus ea. Elias nu fusese în stare să reziste până la sfârșitul nunții ei fără să se facă zob. Matthew bea mai mult decât ar fi trebuit, dar asta nu însemna că era ca tatăl ei.

— De vreme ce aparent ne descărcăm poverile, am hotărât să trec la ceva mai tare, a răspuns Matthew. Unde am rămas? Parcă mă certai pentru flirturi?

— Vorbeam despre Lucie, a spus Cordelia, care începuse să regrete că deschisese discuția. Ea te iubește, numai că...

El a zâmbit, un zâmbet poznaș, dar sincer.

— Nu-i nevoie să mă consolezi. *Am crezut* că simțeam ceva pentru Lucie în sensul romantic, dar mi-a trecut. Pe cuvânt de onoare că nu încerc să vindec o inimă zdrobită și ascund asta flirtând.

— Nu mă *deranjează* flirtul, a spus Cordelia enervată. Numai că te împiedică să fii serios.

— Și e atât de rău?

Ea a oftat.

— Oh, probabil că nu... ești îngrozitor de tânăr ca să fii serios, presupun.

Matthew s-a înecat cu berea.

— Vorbești de parcă *tu* ai avea o sută de ani.

— Eu, a replicat Cordelia cu demnitate, sunt o femeie bătrână și măritată.

— Eu nu văd asta când mă uit la tine, a spus Matthew.

Cordelia s-a uitat la el, surprinsă. El și-a terminat paharul; l-a pus pe masă între ei cu un bufnet decisiv. Ea ar fi putut jura că-i vede o roșeață pe pomeți. *Iar flirtează,* a gândit ea. *Fără importanță.*

El și-a dres glasul.

— Așadar, după cele ce mi-ai spus în Maidenhead, căutăm o movilă mitică undeva pe Ridgeway Road. Cum o s-o găsim, mai exact?

— Potrivit cărții pe care am citit-o eu, e în apropiere de Calul Alb de la Uffington.

— E lângă un *cal*? Ăștia nu se mută din loc?

— Nu și acesta, a zis Cordelia. Este un desen uriaș al unui cal pe coasta unui deal – mă rog, de fapt, nu chiar un desen. E săpat în deal în șanțuri de calcar, astfel încât apare foarte alb pe pământul din jur.

— Despre Calul din Uffington vorbiți? a întrebat chelnerița, care se apropiase neobservată de ei ca să le aducă plăcintele cu carne.

Matthew și Cordelia au schimbat o privire.

— Chiar despre acela, a zis Matthew, întorcând spre chelneriță privirea lui cea mai angelică. Ne-ai putea ajuta cumva să-l găsim?

— E pe drumul ăsta, mai încolo puțin. Îl vedeți de la kilometri distanță, pe costișa dealului. Oamenii vin de pretutindeni în fiecare an ca să ajute la râcâitul calului – să păstreze calcarul alb, adică. E o potecă pe deal în sus care duce la șanțurile de calcar. Oamenii urcă adesea pe ea și lasă și ofrande, flori și lumânări. E un loc vrăjit.

Ochii lui Matthew scânteiau când chelnerița i-a lăsat singuri să-și mănânce plăcintele.

— Crezi că acolo e movila?

— Acolo sau prin apropiere.

Cordelia începea să se simtă de-a dreptul entuziasmată. Fusese un gest disperat, să vină aici cu speranța că va descoperi ce e în neregulă cu Cortana. O cale de a-și lua soarta în propriile mâini, chiar dacă asta însemna să afle ceva ce n-ar fi vrut să știe.

— Probabil s-a știut cândva că Wayland Fierarul are o forjă acolo, iar calul alb a fost creat ca un soi de...

— Firmă de prăvălie? a zis Matthew, rânjind. De asta ți-ai luat sabia fermecată de aici?

— Ca un mijloc de a-i înștiința pe oameni că e un loc plin de putere, protejat. Deși, a adăugat ea, pariez pe un șiling că o să găsim o tarabă care vinde cidru fiert, când ajungem acolo!

Matthew a râs. S-au grăbit să-și termine prânzul și au plătit înainte să plece. Au lăsat-o pe chelneriță uitându-se lung și cu dor la Matthew și s-au întors la mașină. Cordelia s-a strecurat sub un maldăr de pături, iar mașina s-a trezit vuind și-a pornit din nou la drum.

— Grace. James a blocat ușa cu corpul lui. N-ar trebui să fii aici.

Ea și-a ridicat ochii spre el, cu fața ei mică umbrită de pălărie, ascunzându-i expresia.

— Dar am nevoie să vorbesc cu tine, a spus ea. E important.

El s-a prins cu mâna de cadrul ușii. Simțea o presiune în spatele creierului, o șoaptă care-l îndemna: *Las-o să intre! Las-o să intre! Vrei s-o vezi. Ai nevoie s-o vezi.*

— Grace...

Ea trecuse cumva de el și era în casă. Slavă Îngerului că Risa se dusese la casa familiei Carstairs ca s-o ajute pe Sona! James a trântit ușa, închizând-o – n-avea rost să facă o scenă pe care s-o vadă toată lumea de pe Curzon Street –, și s-a întors spre Grace, aflată deja pe la jumătatea holului.

Șah mat, a gândit el și s-a grăbit s-o ajungă din urmă. Ea întotdeauna reușea să treacă de el cumva. De zidurile lui emoționale. Aparent și de zidurile casei lui. Îi putea auzi fustele foșnind pe culoar; a prins-o când era gata să intre în camera de lucru.

— Nu aici! a spus el.

Într-un fel, camera aceasta era a lui și a Cordeliei. Era destul de rău că o avea pe Grace în casa lui a doua zi după moartea lui Elias. Trebuiau să existe niște limite.

— În salon.

Ea l-a privit lung, curioasă, dar s-a îndreptat unde îi arătase el, botinele sale delicate țăcănind pe parchet.

James a încuiat ușa salonului în urma lor. Nu mai intrase aici de la cearta cu Elias. Încă mai putea vedea micul bibelou de porțelan peste care dăduse Elias, răsturnat pe-o parte pe etajeră.

S-a întors spre Grace.

— Aveam o înțelegere.

Ea își scosese pelerina grea; pe dedesubt purta o rochie de lână crem brodată cu albastru. Era strânsă pe talie și pe șolduri, îngustându-se sub genunchi într-un vârtej de volane de dantelă suprapuse.

— Tu mi-ai spus cum o să stea lucrurile între noi, dar nu-mi amintesc ca eu să fi fost de acord, a spus ea.

El s-a rezemat cu spatele de o latură a pianului.

— Nu vreau să fiu rău, a spus el, dar asta nu e cinstit pentru niciunul dintre noi. Nici pentru Daisy. I-am făcut o promisiune și intenționez să-mi țin cuvântul.

— Daisy, a îngânat ea, punându-și mâna înmănușată pe speteaza unui scaun. Așa un nume frumos! Nu cred că ai unul la fel și pentru mine.

— Cordelia este mult mai lung decât Grace, a replicat el tăios. Ziceai că ai ceva important să-mi spui.

— Am o întrebare, de fapt. Despre Lucie.

James n-a încercat să-și ascundă surprinderea.

— N-ai arătat niciodată prea mare interes pentru Lucie.

În fiecare vară în Idris, îi propusese să i-o prezinte surorii lui, dar Grace refuzase, spunând uneori că nu s-ar îndura să împartă vreun moment din timpul petrecut singură cu James, alteori că ar vrea să facă cunoștință cu Lucie când nu era mama ei de față, ca să poată vorbi deschis despre dragostea ei pentru James. James era de părere că ultimul lucru despre care ar fi dorit să audă Lucie era pasiunea unei fete străine pentru fratele ei, dar Grace nu s-a lăsat înduplecată.

— E vorba despre puterea ei, a spus Grace. Știu că Lucie, ca și tine, poate vedea morții, dar tu mai poți și să călătorești în tărâmul umbrelor. Lucie poate să facă asta?

— De ce vrei să știi? a întrebat James. Și de ce acum?

— Crimele, presupun, a zis Grace, întorcându-și privirea. Au fost atât de îngrozitoare... Iar eu știu de puterea ta de a vizita regatul morților, dar sunt puțini cei ca tine, și presupun că m-am întrebat dacă tu și Lucie n-ați avea vreun mijloc de... de a vedea probabil fantomele celor care au fost uciși. De a afla cine a putut face așa ceva.

Asta era cumva stânjenitor de aproape de adevăr, s-a gândit James, deși nu-i putea spune asta lui Grace. Cu siguranță nimic din ceea ce știa el în momentul de față n-ar fi liniștit-o. Fără să vrea, a simțit compasiune; ea fusese întotdeauna atât de protejată în Idris – de demoni, de violența obișnuită a unui oraș mundan.

— Noi putem să vedem doar fantomele care au rămas pe acest Pământ pentru că au chestiuni nerezolvate sau sunt legate de un loc sau de un obiect, a spus el cu blândețe. Nu pot decât să sper că morții uciși vor fi trecut mai departe în pace, așa că nu, pe ei nu o să-i vedem.

Nu se vedea povestindu-i lui Grace despre fantoma din vremea Regenței, despre fabrică și fantoma Filomenei. Nu în felul în care-i povestea Cordeliei.

— Grace, a zis el, asta este cu adevărat ce te supără? Sau e altceva? Nu ești fericită la familia Bridgestock?

— Fericită? a repetat ea. E în regulă, presupun. Nu cred că mă plac prea mult... dar gândește-te la situația mea. Ariadne vrea să fie prietenă cu mine și să ne facem confidențe, dar cum aș putea? Nu pot să-i spun despre mine fără să-i spun despre tine; nu pot să vorbesc despre durerea mea fără să-ți dau în vileag secretele, pe ale tale și pe ale Cordeliei. Nu pot să-i fac confesiuni nimănui, pe când tu poți să i te confesezi oricăruia dintre prietenii tăi.

James a deschis gura să răspundă, dar a închis-o la loc; avea dreptate, în felul ei, și el nu se gândise la asta – nu se gândise la izolarea ei, ci numai la apropiata sa căsătorie cu Charles.

Ea a făcut un pas mai aproape, ridicându-și ochii spre ai lui, iar James a simțit cum îi bate inima mai repede.

— Nu pot vorbi nici cu Charles, a spus ea. El e la Paris și, de altfel, n-am ajuns la confidențe unul cu celălalt. Presupun că m-am gândit că

tu o să găsești vreo cale să-mi trimiți mesaje... vreo cale să-mi dai de înțeles că încă mă mai iubești...

— Ți-am spus că nu pot, a zis James, cu sângele vuindu-i în urechi.

— Ai spus că *nu vrei*. Datoria, ai spus, și onoarea. Și-a pus mâna ușor pe brațul lui. Dar nu avem o datorie și față de dragoste?

— De asta ai venit aici? a spus James, răgușit. Ca să auzi că te iubesc?

Ea și-a pus mâinile pe pieptul lui. Fața ei era palidă ca de ceară – frumoasă, dar imobilă, ca a unei păpuși. James putea simți greutatea brățării pe încheietura lui. O aducere-aminte a tot ceea ce jurase, a tot ceea ce el și Grace simțiseră unul pentru celălalt și ce trebuiau încă să mai simtă unul pentru celălalt.

— Nu-mi trebuie s-o aud, a șoptit ea. Doar sărută-mă! Sărută-mă, James, și am să știu că mă iubești!

„Mă iubești." „Mă iubești." „Mă iubești."

O forță care părea impregnată în fiecare colț al sufletului său s-a aprins la viață, făcându-i sângele să fiarbă; el îi putea simți parfumul, de iasomie dulce și ceva picant. A închis ochii și a apucat-o de încheieturi. O mică parte din creierul lui a strigat a protest când a tras-o spre el – era mică și zveltă; de ce și-o amintea catifelată și cu rotunjimi? Și-a strivit buzele de ale ei și a auzit-o scoțând o exclamație înăbușită de surpriză.

Mâinile ei s-au încolăcit pe după gâtul lui; buzele le-au răspuns buzelor lui, iar el a sărutat-o și a sărutat-o. Dorința din el era disperată. Parcă s-ar fi aflat la un ospăț al spiridușilor, unde cu cât mai mulți muritori devorau, cu atât mai foame li se făcea, până ce mureau de foame în mijlocul abundenței.

Când i-a dat brusc drumul și s-a împleticit înapoi, ea arăta la fel de uluită precum se simțea el. Un gol imens se căscase chinuitor înăuntrul lui. Era atras în adâncul lui: simțea o durere fizică, aproape violentă.

— Ar trebui să plec, a zis ea.

Obrajii îi erau roșii.

— Pot vedea că... probabil n-ar fi trebuit să vin aici. N-o să... n-ar trebui să mai vin.

— Grace...

La jumătatea drumului spre ușă, s-a răsucit să se uite la el, cu o acuzație în privire.

— Nu știu pe cine ai sărutat adineauri, James Herondale, a spus ea, dar cu siguranță n-am fost eu.

În scurt timp, sătucul Uffington a apărut în fața lor, cu dealul înălțându-se abrupt în spate, iar Matthew și Cordelia au putut vedea calul alb – ca un desen stângaci de copil întins pe coasta dealului. În apropiere, niște oi păsteau placide, aparent neimpresionate că se aflau în prezența unei faimoase creații istorice a omului.

Matthew a urcat cu mașina cât s-a putut, lăsând apoi Fordul lângă o cărare care șerpuia până în vârf. Restul drumului l-au făcut pe jos, Cordelia fiind bucuroasă că își adusese cea mai groasă haină de lână a ei; vântul peste Downs era tăios ca un cuțit. Obrajii lui Matthew erau stacojii când au ajuns în vârful povârnișului, la câțiva metri de șanțurile umplute cu calcar ce alcătuiau calul – de aproape erau orbitor de albe.

— Uite! a arătat Cordelia.

Simțea o ciudată siguranță, un instinct că avea dreptate până în măduva oaselor.

— Calul e cu fața în partea aceea, aproape arătând cu botul. Mai jos de crângul ăla, vezi, e o potecă – un drum vechi, cred.

Matthew părea un pic surprins, dar a urmat-o pe poteca ce cobora, oprindu-se din când în când s-o ajute când fustele ei o împiedicau la mers. Cordelia aproape că-și dorea să fi fost îmbrăcată în costumul de luptă, deși nu i-ar fi ținut la fel de cald.

— Acolo, a zis Matthew când au ajuns la drumul vechi și i-a arătat un stâlp de lemn înfipt adânc în pământ.

Un indicator dreptunghiular fusese bătut în cuie pe stâlp, proclamând RIDGEWAY ROAD.

— Deci asta e Ridgeway, a zis Matthew, sunând resemnat. Cel mai vechi drum din Britania. Nu un drum roman, ci mai vechi de atât.

— Presupun că da.

Entuziasmul Cordeliei se domolise; ceva mai serios pusese stăpânire pe ea. De parcă ar fi mers în Orașul Tăcut sau în Sala Acordurilor. De parcă asta nu era o excursie, ci un pelerinaj.

Au trecut în tăcere spre următorul deal și, fără îndoială, acolo era. Mai multe lespezi de piatră închipuiau intrarea întunecată într-o movilă. Movila însăși părea doar o umflătură în scoarță, intrarea ei – o gură de tunel ce se adâncea în cocoașa de pământ – fiind pe jumătate cât o ușă obișnuită.

Cordelia și-a dat jos haina grea. Și-a scos Cortana din teaca fixată în spate și a așezat-o pe iarbă, apoi a luat un penny din buzunar și a îngenuncheat ca să-l așeze la intrarea în movilă.

Matthew și-a dres glasul.

— Și acum?

— Nu știu. Potrivit lui Lilian Highsmith, miturile spun că trebuie să lași un penny lângă movilă.

— Probabil e de vină inflația? a sugerat Matthew. Ți-aș putea împrumuta o monedă de șase penny.

Cordelia i-a aruncat o privire încruntată.

— Dacă nu te poți opri să glumești, Matthew...

El și-a ridicat mâinile, nevinovat, dându-se înapoi.

— Bine, bine! Mă duc să stau de pază. E un fermier care vine pe deal dintr-acolo și-o să dăm de necaz dacă ne descoperă încercând să le atragem atenția fierarilor antici pe pământul lui.

A luat-o înapoi pe drumul pe care veniseră, ținând-o totodată în raza lui de observație. Ea l-a văzut oprindu-se în vârful dealului, rezemându-se cu spatele de un copac și vârând mâna în haină, după sticluța lui.

Cordelia și-a întors atenția la ceea ce avea de făcut, uitându-se de la sabie la movilă; intrarea în subterana movilei era neagră ca noaptea. S-ar fi târât înăuntru oricum, dar ceva îi spunea că nu asta se aștepta de la ea.

A întins mâna și a tras Cortana spre ea, punând-o în poală, cu lama sclipind în soare.

— Wayland Fierarul, a șoptit ea. Sunt purtătoarea aleasă a sabiei Cortana. Am purtat-o întotdeauna cu credință, cu curaj. Am mânuit-o în bătălie. Am vărsat sângele demonilor cu ea. Cu ea am răpus chiar și un Prinț al Iadului.

— Daisy! a strigat Matthew.

Ea s-a întors și a văzut un om venind în direcția lor. Probabil e fermierul de care vorbea el mai devreme, a gândit Cordelia și se pregătea să se ridice în picioare, când a înghețat deodată.

Omul nu era deloc fermier. Ci fierar.

Era îmbrăcat simplu, într-o cămașă groasă de bumbac cu un șorț de piele mânjit de funingine legat pe deasupra. Ar fi putut avea orice vârstă – avea trăsăturile tinere și bătrâne pe care Cordelia le asocia cu magicienii. Semăna cu una dintre lespezile de gresie ale movilei – cu umeri largi și brațe vânjoase, cu o barbă scurtă și blondă și păr tuns scurt. În jurul gâtului avea o bandă de metal răsucită în care era montată o piatră albastru-închis.

— M-ai chemat, purtătoare a sabiei Cortana? a întrebat omul – Wayland Fierarul; nu putea fi altcineva. Doar nu poți să-ți închipui că nu știu că un Prinț al Iadului nu poate fi cu adevărat ucis, deși tupeul tău de a pretinde o asemenea ispravă e admirabil.

— L-am răpus în lumea *asta*, a replicat Cordelia, ridicându-și bărbia. Rănit și slăbit, a fost silit să părăsească tărâmul nostru.

— Și rana aceea încă îi sângerează, a spus Wayland Fierarul și dinții i-au sclipit într-un rânjet. O crestătură adâncă sub coaste din care încă se mai varsă sângele lui de demon. S-ar putea să treacă zeci de ani până să se vindece.

Cordelia și-a lăsat capul într-o parte.

— De unde știi toate acestea?

— Știu ce face fiecare sabie pe care am făurit-o vreodată. Ah, copiii mei de oțel și de fier, cum își croiesc ei drum prin lumea asta!

Vocea lui era adâncă precum tunetul.

— Acum, dă-mi sabia ta!

Cordelia a înghițit anevoie și i-a întins Cortana lui Wayland. Când a luat-o în mâinile lui uriașe, lumea din jurul ei a părut să se schimbe. Încă îngenuncheată, a privit în jur uluită – cerul se întunecase, iar dealurile îmbrăcaseră o haină de cenușă albastră-neagră. Matthew nu mai era. De jur împrejurul ei răsunau zgomotele unei fierării – zăngănitul ciocanului bătând oțelul, trosnetul focului. Scântei roșiatice au prins viață înăuntrul movilei, ridicându-se ca licuricii și risipind întunericul.

— Ah, copila mea, copila mea! a alintat-o Wayland pe Cortana, ridicând-o în noua lumină ciudată. A trecut mult de când am călit oțelul din care v-am făurit, pe tine și pe frații tăi, Joyeuse și Durendal.

Privirea i s-a întors brusc spre Cordelia.

— Și multă vreme strămoșii tăi direcți au purtat sabia mea. Când ai înfipt sabia asta în corpul lui Belial, nu te-ai gândit că o să fie consecințe?

— *De aceea?*

Cordelia s-a gândit înfrigurată la tot ce se întâmplase între timp; era adevărat că nu avusese ocazia să mai folosească sabia de când îl rănise pe Belial. Nu până la lupta din fabrică.

— Contactul cu Belial i-a dăunat Cortanei?

— Sabia asta a fost făurită în focul ceresc și poartă în mânerul ei pana unui înger, a spus Wayland. Când a atins sângele lui Belial, a țipat. Tu n-ai auzit. Tu ești doar o muritoare. Apoi Wayland a vorbit mai potolit: A trecut multă vreme de când muritorii au uitat să vadă sufletul săbiilor lor.

— Spune-mi ce să fac! a spus Cordelia cu înflăcărare. Orice ar trebui să fac pentru Cortana, o să fac.

Wayland a întors încet sabia în mâinile lui. Ochii îi erau ca tăciunii aprinși, iar degetele păreau să cânte pe lamă în sus și-n jos în timp ce o mângâiau. Sabia a scos o singură notă, curată – un sunet pe care Cordelia nu-l auzise niciodată până atunci – și Wayland a zâmbit.

— S-a făcut, a spus el.

Cordelia s-a uitat la el, uluită că putea fi atât de simplu.

— Cortana e vindecată. I-am dat înapoi esența serafică. Ține-o în teaca aceea pe care o porți în spate – oricine ți-a dăruit-o pe aceea în mod clar a vrut ca tu să fii protejată. Sunt vrăji puternice puse asupra ei care o să vă apere atât pe tine, cât și pe Cortana.

„Singurul dar demn de fiica mea este darul demn de sabia care a ales-o pe ea."

Se părea că tatăl său îi dăruise singurul ei lucru valoros. Cordelia și-a mușcat buza.

— Nu mi-am dat seama că o să fie atât de simplu, a spus ea.

— Poate că e simplu, dar o să-ți cer ceva în schimb. Și n-o să fie un penny.

Cordelia a strâns-o pe Cortana la piept. Putea deja simți schimbarea în sabie – se potrivea în mâna ei ca întotdeauna, familiară și iubită.

— Orice.

Wayland a părut să zâmbească.

— Știi despre Joyeuse și Durendal?

— Da... sabia lui Charlemagne și sabia lui Roland. Frații Cortanei, cum ai spus tu.

— Și știi despre sabia Caliburn? a întrebat el, iar când ea a clătinat din cap, a oftat. S-ar putea s-o cunoști ca Excalibur, a spus el.

— Da, a răspuns Cordelia, bineînțeles...

— Carol cel Mare, Arthur și Roland au fost cavaleri sub jurământ, a continuat Wayland. Săbiile pe care le-am făurit cântă cu propriile suflete. Trebuie să-și găsească sufletele-pereche printre zeii și muritorii din lume. Dar puterea acestor săbii, puterea legăturii dintre armă și purtătorul ei, poate fi mult sporită când purtătorul îi jură credință unui războinic mai mare, cum i-a jurat Lancelot lui Arthur.

— Dar Arthur nu i-a jurat credință nimănui, a zis Cordelia. El însuși a fost regele, ca și Carol cel Mare.

— Arthur a jurat credință, a spus Wayland. Mi-a jurat-o mie.

— Tata mi-a spus, demult, că ai fost vânător de umbre, a zis Cordelia, cu mintea învălmășită. Dar ce povestești tu s-a întâmplat înainte ca Raziel să creeze nefilimii, iar vânătorii de umbre nu trăiesc veșnic. Și nu ai nicio rună.

— Mulți susțin că sunt de-al lor. Am fost numit unul dintre spiritele naturii. Alții spun că sunt zeu, a zis Wayland. În realitate, sunt mai mult decât toate acestea. În primele zile ale nefilimilor, am venit la vânătorii de umbre în forma lor, ca să mă cunoască drept unul dintre ei și să aibă încredere în armele făurite de mine. Adevărul este că sunt dintr-un timp mult mai vechi decât al lor. Sunt dintr-un timp de dinainte de demoni, de dinainte de îngeri.

Privirea lui era neclintită, dar ochii de jăratic străluceau puternic.

— Iar acum o întunecime merge printre vânătorii de umbre, lovind după bunul plac. Moartea aceasta nu va face decât să se întindă. Dacă va cădea pe umerii tăi să oprești aceste ucideri, Cordelia Herondale, o să poți duce această sarcină?

„Dacă va cădea pe umerii tăi." Inima ei a început să bată mai iute.

— Tu... îmi ceri legământ de credință?

— Da.

— Adevărat? Mie, nu purtătorilor lui Excalibur sau Durendal?

— Excalibur zace pe fundul lacului; Durendal e captivă în stâncă, a mormăit fierarul. Dar Cortana e liberă și arde de dorință să lupte. O să-ți ridici sabia? Căci eu cred că ai în tine spiritul unui mare războinic, Cordelia Herondale. Unul care nu cere decât un jurământ de credință ca să fie cu adevărat liber.

În trecere, Cordelia s-a întrebat de unde știa Wayland Fierarul că e căsătorită – nu era obișnuită să-și audă noul nume. Dar, pe de altă parte, el părea să știe totul. Era, așa cum spusese, aproape un zeu.

— Da, a spus ea, da, o să-mi ridic sabia.

El a zâmbit și ea a observat că fiecare dintre dinții lui era lucrat din bronz, sclipind în lumina umbrită.

—Ține-ți sabia drept în fața ta!

Cordelia a ținut sabia drept, cu vârful spre cer. Mânerul era o dâră îngustă de foc auriu, arzând sub ochii ei. Wayland Fierarul a venit și s-a așezat în fața ei. Spre surprinderea ei, a prins în mâna lui uriașă lama ascuțită, strângând-o în pumn. Sângele a picurat din degetele lui, șiroind pe lamă.

— Acum jură! a zis el. Jură că îmi vei fi credincioasă, că n-ai să șovăi – și când îți vei scoate sabia în bătălie, o vei scoate în numele meu!

— Jur credință! a spus Cordelia cu fervoare.

Sângele lui continua să șiroiască pe lamă, dar de îndată ce picăturile atingeau mânerul, deveneau scântei care se ridicau în aer, ca aurul, ca arama și ca bronzul.

— Jur că voi fi curajoasă! Jur să nu șovăi, nici să slăbesc în luptă! Ori de câte ori îmi voi scoate sabia, ori de câte ori voi ridica o armă în bătălie, am s-o fac în numele tău.

Wayland i-a dat drumul sabiei.

— Acum ridică-te! a spus el.

Cordelia s-a ridicat în picioare. Până în clipa aceea, nu-și dăduse seama cât de mare era fierarul: mult mai înalt decât ea, trupul lui masiv acoperea ca o umbră neagră cerul furtunos în fața ochilor ei.

— Pornește la drum! a spus el. Și fii un războinic! O să te găsesc eu.

A atins-o o dată, pe frunte – și apoi a dispărut. Cât ai clipi, lumea s-a schimbat la loc: nu mai era furtună, nici tăciuni, nici zăngănit de fierărie. Ea se afla pe un deal obișnuit, sub un cer senin obișnuit, cu soarele strălucitor ca o monedă de aur. A mai aruncat o ultimă privire spre movilă și nu s-a mirat văzând că intrarea era întunecată din nou, pe jumătate ascunsă de mușchi.

Cordelia a început să urce dealul și l-a văzut pe Matthew făcându-i cu mâna. Inima i s-a umplut de triumf și a alergat spre el, ținând Cortana ridicată, cu lama ei scoțând scântei aurii în lumina soarelui.

15

LA LUMINA ZILEI

Vis ce se străduiește să pară adevărat,
Fantome ce la lumina zilei umblă agitat,
Plictisul se strecoară în tot ceea ce fac,
Oricât, de dorul copilului plecat,
Luna mai știe, aș încerca să o imit,
Nu este încă al lunii timp mai potrivit.

Algernon Charles Swinburne, „O lună mohorâtă"

APUNEA SOARELE ȘI BERWICK STREET FORFOTEA DE LUME: NEGUSTORI care se întorceau acasă de la muncă, femei rujate deja active în îndeletnicirile lor din pragul ușilor și muncitori binedispuși ce soseau la crâșma Blue Posts.

Rezemând zidul lângă intrarea în Tyler's Court, Lucie a oftat. Ceața estompa contururile orașului, prefăcând luminile felinarelor cu naftă ale negustorilor în focuri vii, pâlpâitoare, fără căldură. Balios, care aștepta cu trăsura la bordură, a bătut din picior și a nechezat încetișor, răsuflarea lui făcând norișori albi în aer.

— Lucie Herondale?

Ea s-a întors iute, gata să se răstească la Grace fiindcă întârziase... și a înlemnit. Înaintea ei stătea o fată într-o rochie de muselină mult prea subțire pentru iarna de afară. Părul blond și rar îi era adunat sub o bonetă albă. Era numai piele și os, cu brațele și gâtul ciuruite de răni

negre. Prin ele Lucie putea vedea strada de dincolo, de parcă s-ar fi uitat prin niște crăpături dintr-un zid de cărămizi.

— Eu sunt Martha, a șoptit fata. Am auzit că-i poți ajuta pe cei ca mine, a adăugat, apoi a venit mai aproape: fustele ei păreau să se sfârșească într-un soi de fum alb care plutea peste pavaj. Că ne-ai putea comanda.

— Păi... Lucie a făcut un pas înapoi. N-ar trebui. Nu s-ar cuveni. Îmi pare rău.

— Te rog! Fata a venit mai aproape: ochii ei erau albi, cum fuseseră și ai Filomenei, deși erau mați și lipsiți de pupile. Vreau să uit ce am făcut. N-ar fi trebuit să iau laudanumul. Mama avea mai multă nevoie de el. A murit țipând fiindcă îl băusem eu pe tot. Și apoi n-a mai fost altul pentru nimeni.

— Vrei să uiți? a șoptit Lucie. Asta... asta-i tot?

— Nu, a zis fata, vreau să simt din nou ceea ce am simțit când am băut laudanumul. Fata își rodea degetul mare nematerial, rostogolindu-și în orbite ochii albi. Toate visele acelea minunate. Ai putea să-mi poruncești să le am din nou.

A plutit și mai aproape; Lucie s-a împleticit îndărăt, aproape prinzându-și tocul cizmei în pavaj. O senzație ciudată a săgetat-o – un soi de gheață sfârâind prin venele ei.

— Las-o în pace!

Jesse apăruse în capul aleii, arătând atât de real, încât era greu chiar și pentru Lucie să-și aducă aminte că nu era practic *acolo*. Privirea lui era ațintită asupra Marthei.

— Te rog! a scâncit fata fantomă. Pe *tine* te-a ajutat. Nu fi egoist...

— Tu ai știut ce făceai, a spus Jesse.

Ochii lui verzi scăpărau; Lucie și-a dat seama, după frica zugrăvită pe fața Marthei, că Jesse trebuie să fi fost o înspăimântătoare ciudățenie pentru ea. Nu era îndeajuns de viu ca să fie printre vii, nici destul de mort cât să pară obișnuit pentru morți.

— Nu există nicio scuză pentru a le face rău celor vii. Acum pleacă!

Fantoma și-a dezvelit dinții – un gest neașteptat, sălbatic. Erau doar niște cioturi negre, ciobite.

— Nu poți fi mereu cu ea...

Jesse s-a mișcat fulgerător. Nu mai era la intrarea în alee, ci lângă Martha, înșfăcând-o de umăr. Ea a scos un țipăt scurt, de parcă atingerea lui ar fi ars-o, și s-a dat înapoi – corpul ei a părut să se întindă precum caramelul, fire albe de materie fantomatică rămânând agățate de mâna lui Jesse când Martha s-a răsucit într-o parte. A scos un șuierat și s-a destrămat în fuioare de materie albă care s-au împrăștiat plutind precum ceața.

Lucie a tresărit. În clipa următoare, Jesse era lângă ea, conducând-o sub tenda unei tarabe de piață închise pentru noapte.

— Ce... ce-a fost asta? a întrebat ea, potrivindu-și pălăria ca s-o apere de apa ce se prelingea de pe streașină. E... moartă? Vreau să spun, mai moartă?

— Nicidecum. O să se formeze din nou undeva în noaptea asta, la fel de ranchiunoasă și de răzbunătoare ca întotdeauna. Dar o să stea departe de tine, deocamdată.

— Fiindcă se teme de tine?

— Cum spuneai mai înainte, bârfe de fantome.

Tonul lui era foarte sec.

— Nu le pot vătăma, nu tocmai, dar le pot face să se simtă rău. Și întotdeauna se întreabă dacă ar putea fi mai rău. Majoritatea fantomelor sunt lașe, temându-se c-o să piardă și zdrențele de viață care le-au mai rămas. Eu nu sunt chiar unul de-al lor, dar le pot vedea, le pot atinge. Asta le face să se teamă. Știu cine sunt – să sperăm că Martha o să le spună să stea departe de tine, dacă nu vor să aibă de-a face cu mine.

— De *mine* nu le e frică, a spus Lucie, gânditoare, deși eu am putut întotdeauna să le văd...

Deși, trebuia să recunoască, asta nu era complet adevărat. Și-a amintit de umbra lui Emmanuel Gast, magicianul mort, sâsâind la ea: „Adevărul e că voi sunteți niște monștri, în pofida sângelui vostru de înger". Dar acela fusese un criminal, și-a reamintit ea, și un mincinos.

— Ba probabil le e frică, a spus Jesse, posomorât. Dar totodată sunt lacome. Fantoma care ți-a indicat fabrica aceea... și altele încep să audă ce ai făcut pentru el. Că l-ai făcut să uite ceea ce îl chinuia.

Lucie și-a împreunat mâinile.

— El mi-a cerut s-o fac. Nu i-am poruncit fără să-mi ceară înainte...

— Și sunt sigur că nu ți-ar fi spus unde e fantoma Filomenei dacă nu-l ajutai, a spus Jesse. Fantomele pot fi la fel de lipsite de scrupule ca și viii. Dar tu nu mi-ai povestit despre asta, nu-i așa?

— Pentru că știam că aveai să te superi! s-a răstit Lucie. Îi era frig, era îngrijorată pentru James și mai cu seamă nu putea suporta expresia dezamăgită de pe fața lui Jesse. Ăsta e talentul meu, puterea mea, a spus, și pot decide când s-o folosesc.

— Poți, a replicat el cu voce scăzută, dar există consecințe și n-o să te pot ajuta în privința lor dacă nu-mi spui... N-am să fiu totdeauna pe-aproape, Lucie. A fost o întâmplare că eram aici s-o opresc pe Martha.

— De ce *erai* aici?

El și-a așezat mâinile pe umerii ei. Nu simțea căldură unde o atingeau degetele lui, dar simțea greutate și consistență.

— Știu că ai încercat să... să mă ajuți. Să mă readuci la viață.

Ea ar fi vrut să se lase în brațele lui.

— Când mă ridic, noaptea, văd unde tu și Grace ați lăsat urmele lucrărilor voastre... cenușa, resturile de ingrediente ale poțiunilor. Dar acum sângele... magia de sânge e magie neagră, Lucie.

Lucie s-a încruntat în sinea ei. *Grace, ce faci tu?*

— Te estompai, a zis ea încet. M-am temut că nu mai avem mult timp. Cred că și Grace gândește același lucru, în felul ei.

— Cum gândesc și eu, a spus el, cu o durere adâncă în glas. Crezi că nu vreau să trăiesc din nou, cu adevărat? Să mă plimb cu tine pe malul fluviului, ținându-ne de mână, în lumina soarelui? Și am avut speranțe. Dar după ceea ce am încercat noaptea trecută, Lucie... nu poți continua să te pui în pericol. Asta include să cauți oameni periculoși de parcă ai fi la vreo... la vreo petrecere obișnuită.

„Să mă plimb cu tine pe malul fluviului, ținându-ne de mână." Cuvinte pe care avea să le pună la păstrare și să le scoată mai târziu, ca să le răsucească în minte la fel cum ar putea scoate cineva o fotografie îndrăgită ca să-i studieze detaliile. Acum, însă, a spus doar:

— Jesse, sunt vânător de umbre, nu vreo fată mundană pe care trebuie s-o aperi tu de lepădături.

— Nu vorbim despre lepădături. Vorbim despre necromanți. Pericol real, pentru tine și pentru Grace.

— N-am făcut nimic într-atât de grav. De ce nu vorbești cu Grace despre asta? De ce sunt singura mustrată?

— Pentru că ție pot să-ți spun ceea ce nu-i pot spune ei, a răspuns el, apoi a șovăit. Adu-ți aminte, am fost martor la un drum ca ăsta înainte. Nu pot îndura gândul că tu... că oricare dintre voi o să fie atrasă în magia neagră cum a fost mama.

Ea a încremenit.

— Nu e nicio asemănare între mine și Tatiana.

Jesse a schițat un surâs amar.

— Cu siguranță nu semănați acum. Dar cred că e posibil ca mama să fi fost o persoană întreagă odată, o... o persoană obișnuită, poate chiar o persoană fericită. Și nu știu cât de mult din viața aceea i-a fost răpită de amărăciunea ei și cât a fost din cauză că s-a pierdut în genul ăsta de magie întunecată și necromanție... toate forțele cu care tu și Grace vă încercați mâna acum.

Golul din ochii lui când a vorbit despre Tatiana i-a sfâșiat inima lui Lucie. Cât de adânci erau cicatricele pe care i le lăsase mama lui?

— O urăști acum? Pe mama ta?

Jesse a șovăit, aruncând o privire peste umărul ei, spre stradă. În secunda următoare, Lucie a auzit zgomotul roților și s-a întors, văzând delicatele aripi de zână ale blazonului familiei Fairchild pictat pe portiera unei trăsuri. Grace sosise, în sfârșit.

A știut fără să se uite că Jesse deja plecase când Grace a venit lângă ea, sub streașină. Vocea lui încă îi mai răsuna în minte: „Ție pot să-ți spun ceea ce nu-i pot spune ei".

El dispăruse în noapte ca și când făcea parte din ea. Și poate că făcea, a gândit Lucie. Era aproape o mângâiere să și-l închipuie pe Jesse ca o parte a stelelor și a umbrelor, întotdeauna în preajma ei, omniprezent chiar dacă nu putea fi văzut.

— *Lucie!* a spus Grace și în mod clar nu prima oară. Doamne, ești cufundată în contemplare sumbră! La ce te gândești?

— La Jesse, a răspuns Lucie și a văzut-o pe Grace schimbându-se la față.

Mai era ceva pe lume de care lui Grace să-i pese la fel de mult cum îi păsa de fratele ei? De fapt, mai era ceva pe lume de care să-i pese?

— L-am... văzut, ceva mai devreme. A spus că ai făcut experimente în șopron. Ai grijă, te rog! Necromanția de sânge e primejdioasă.

Ceva a strălucit în ochii lui Grace.

— E sânge de iepure, a zis ea. Nu ți-am mai spus. Știam că nu vrei să ai nimic de-a face cu asta.

A pornit spre intrarea în Hell Ruelle, silind-o pe Lucie să se grăbească după ea. Tocurile lui Grace țăcăneau pe pavaj; purta botine delicate, sub fusta strâmtă albastru cu ivoriu, împodobită cu volane de dantelă.

— Ai să fii mulțumită să afli că aparent n-a avut niciun efect. Populația de iepuri a Conacului Chiswick e în siguranță de alte masacre din partea mea.

Lucie se simțea ușor oripilată; era foarte sigură că ea, una, n-ar fi putut niciodată să-i facă rău unui iepure.

— Ai obținut informația despre Annabel pe care i-am promis-o lui Malcolm?

Umerii lui Grace au părut să se încordeze.

— Da, dar n-am de gând să ți-o spun ție. O să i-o spun numai *lui.*

Ei, alta! a gândit Lucie, dar n-avea rost să protesteze. Cel puțin de data asta le-a fost mai ușor să intre în Hell Ruelle; paznicul de la ușă le-a recunoscut și, cu un zâmbet piezіș, le-a făcut loc să treacă.

Înăuntrul sălii centrale, o mulțime relaxată de repudiați conversa la măsuțele împrăștiate prin toată încăperea. Lucie a căutat-o pe Hypatia, dar n-a zărit-o, deși a văzut mai multe chipuri familiare, inclusiv pe Kellington, care cânta la vioară pe scenă, într-un cvartet de coarde. Femeile erau îmbrăcate după ultima modă, cu fuste strâmte și mâneci pagodă, modele ce puteai vedea numai la Paris – foarte adecvat, de vreme ce pereții fuseseră pictați cu scene din viața pariziană. Tema fusese extinsă și la chelnerii care serveau *moules frites*[1] și sandviciuri cu șuncă și cornișoni. Sticle de vin franțuzesc și de absint se înșiruiau la bar. Oaspeții păreau să se simtă foarte bine, sporovăind și râzând. Cei mai animați încercau să învețe beguine pe un ring de dans improvizat într-un colț.

[1] Midii și cartofi prăjiți (în lb. franceză în original).

Grace părea uluită.

— *Ea* ce caută aici?

Lucie i-a urmărit privirea și a văzut-o – spre surprinderea ei – pe Ariadne Bridgestock, stând singură la o masă. Arăta foarte drăguț, într-o rochie verde-închis, cu părul ei negru prins cu o bentiță galbenă de mătase.

— Habar n-am, a spus ea. A mai pomenit înainte de Ruelle?

— Nu. Noi nu prea ne vorbim, a zis Grace. Am deja prea multe secrete ca să fiu confidenta cuiva în momentul de față.

— Ar trebui s-o salutăm, nu crezi?

— Ar *trebui* să-l găsim pe Malcolm, a replicat Grace. Nu-l putem face să aștepte.... Lucie!

Dar Lucie era deja la jumătatea sălii. S-a așezat pe un scaun de vizavi de Ariadne, care a ridicat capul surprinsă când și-a recunoscut vizitatoarea.

— Lucie, draga mea! Am auzit că frecventezi localul ăsta.

— Frecventat e cam mult spus, a zis Lucie. Dar cu tine ce-i? Ce te-a adus aici în seara asta?

Ariadne și-a dat o șuviță de păr pe după ureche.

— Toată lumea îl descrie ca pe un loc grozav. De când logodna mea s-a sfârșit, mi-am dat seama cât de... limitată a fost viața mea. Am văzut atât de puține, chiar și din Londra!

Lucie a zâmbit în sinea ei; deși Ariadne se uita la ea cu sinceritate, n-a putut să nu se întrebe cât de mult din interesul ăsta pentru Ruelle avea legătură cu o anumită persoană cu ochi albaștri din familia Lightwood.

— Este chiar liniște în seara asta. S-ar putea să nu vezi Ruelle în cea mai plină de viață formă a sa.

Ariadne a ridicat din umeri filozofic.

— Păi, pot veni și altă dată. A privit în jur. Sperasem s-o văd pe vestita Hypatia Vex, cel puțin, însă nici ea nu-i aici.

— O să-și deschidă noua prăvălie magică în Limehouse, curând.

— Și umblă zvonul că are un nou admirator. Mi-a spus un vârcolac. Sper că voi, fetelor, vă distrați bine, a spus ea, cu o privire în

direcția lui Grace, și dacă n-ați mai băut absint până acum, poate ați vrea să începeți cu un păhărel *foarte* mic.

Lucie i-a mulțumit lui Ariadne pentru sfat și s-a întors în centrul încăperii, unde Grace examina o ghilotină care fusese adusă înăuntru, mai puțin lama, și instalată lângă un bust de marmură al unui bărbat decapitat.

— Ce ciudat! a remarcat Lucie, privind statuia. Un bust fără cap e nimic mai mult decât un *gât*, nu-i așa?

— Slavă Domnului că te-ai întors! a zis Grace. Putem merge să-l vedem pe magician acum?

Ușa spre biroul lui Fade, la capătul coridorului îngust, era întredeschisă. Lucie a împins-o cu degetele în mănușă; înăuntru, Malcolm Fade ședea într-un fotoliu de brocart și privea îngândurat focul din șemineu, cu o pipă neaprinsă de lemn noduros în mână.

A aruncat o privire spre ele. În jurul ochilor și al gurii avea riduri de încordare. Lucie întotdeauna fusese de părere că arăta tânăr, douăzeci și patru sau douăzeci și cinci de ani, dar în momentul acela era imposibil să-i atribuie o vârstă feței lui. Ochii de ametist întunecat le priveau cu răceală.

— Intrați! a zis el. Și încuiați ușa în urma voastră!

I-au dat ascultare, apoi au luat loc una lângă alta pe o sofa tapițată.

— Ați obținut informația din Citadela de Diamant? a întrebat Malcolm, fără să-și mai bată capul cu introducerea.

— Da, a răspuns Grace, cu ochii ei cenușii serioși. Pot să-ți spun despre Annabel. Dar s-ar putea să nu-ți placă.

— Da, păi, s-ar putea ca nici vouă să nu vă placă ce știu eu, a replicat el, bătând darabana pe brațul fotoliului. Asta nu înseamnă că nu merită aflat.

— Nu sunt sigură că ar trebui să-ți spun, a continuat Grace, fără emoție. Este adesea adevărat că oamenii îi poartă pică purtătorului de vești rele.

— *Grace!* a șuierat Lucie. De-asta suntem aici.

— Probabil că ar trebui s-o asculți pe domnișoara Herondale, i-a răspuns Malcolm lui Grace. O să-ți spun un lucru pe care-l cunosc:

știu pe cine încercați voi să readuceți din morți. Pe fratele tău, nu-i așa? Jesse Blackthorn. Ar fi trebuit să-mi aduc aminte povestea mai devreme. A murit când și-a primit prima rună. O tragedie, dar nu nemaiauzită printre nefilimi. Ce vă face să credeți că e îndreptățit la o altă șansă de viață?

— Fratele meu nu e pe deplin mort, a spus Grace, iar Lucie s-a întors surprinsă spre ea – exista emoție adevărată în cuvintele ei. Mama i-a conservat corpul folosind magie neagră. Acum e prins între viață și moarte, fără să poată experimenta nici bucuria de a trăi, nici eliberarea morții. Plutește între două lumi. N-am auzit de nimeni altcineva care să îndure un asemenea chin.

Malcolm n-a părut foarte surprins.

— Am auzit că ar fi un magician implicat în tărășenia asta. Că Tatiana Blackthorn a angajat pe cineva s-o asiste în... magia ei neconvențională.

Asta nu era o noutate pentru Lucie. Și-a amintit prima oară când Jesse îi povestise despre moartea lui și despre ce se întâmplase după aceea. „Știu că mama a adus un magician în camera mea la câteva ore după ce am murit, pentru a-mi pune la păstrare și a-mi ține intact corpul fizic. Sufletul meu a fost eliberat ca să rătăcească între lumea reală și tărâmul spiritelor."

Nu-și imaginase totuși că Malcolm ar avea cunoștință despre asta sau despre magicianul pe care îl angajase Tatiana. Și magicianul care îl conservase pe Jesse, care aranjase în așa fel încât el să rămână în starea de semi-viu – ei bine, cine altcineva ar fi putut ști mai bine cum să-l aducă înapoi?

— Care magician? a întrebat ea. Știi?

Malcolm și-a unit vârfurile degetelor.

— Avem o înțelegere, a zis el. Spuneți-mi întâi ce știți despre Annabel! Apoi o să discutăm despre ce știu eu, nu înainte.

Grace a șovăit.

— Dacă ceea ce trebuie să-mi spui e că Annabel nu vrea să mai audă niciodată de mine, atunci spune așa! a zis Malcolm.

Vocea lui era calmă, dar fața îi era crispată, iar vârfurile degetelor, apăsate cu atâta forță unele de altele, i se albiseră.

— Crezi că eu nu m-am gândit la asta, nu m-am resemnat cu ideea? Speranța e o închisoare, iar adevărul, cheia care o descuie. *Spune-mi!*

Grace respira foarte rapid, de parcă ar fi urcat în fugă un deal.

— Vrei să știi ce vești am de la mama, din Citadela de Diamant? Ei bine, iată: e moartă. Annabel Blackthorn e moartă. N-a fost niciodată o Soră de Fier.

Malcolm a tresăltat înapoi în fotoliul său, de parc-ar fi fost împușcat. Era foarte clar că își făcuse curaj să audă un lucru – că Annabel nu voia să mai aibă de-a face cu el – și era complet nepregătit pentru asta.

— *Cum ai spus?*

— N-a devenit niciodată o Soră de Fier, a repetat Grace. Asta a fost o minciună care ți s-a spus ție, ca să te facă să crezi că mai era încă în viață, să crezi că nu voia să fie cu tine. Acum aproape o sută de ani, Conclavul a torturat-o până ce aproape că și-a pierdut mințile – plănuiseră s-o expedieze la Citadelă, să delireze acolo până la sfârșitul zilelor sale. Dar familia ei a ucis-o mai înainte să sosească acolo. Au ucis-o pentru că te iubea pe *tine.*

Malcolm nu s-a clintit, dar sângele părea să i se fi scurs din obraji, lăsându-l o statuie vie cu ochi arzători. Lucie nu mai văzuse niciodată pe cineva să arate astfel – de parc-ar fi primit o lovitură mortală, dar încă nu se prăbușise.

— Nu te cred, a spus el, cu mâinile strângând bine pipa. Ei... nu se poate să mă fi mințit despre asta. Despre *ea.*

Când a rostit „ea", în vocea lui Malcolm s-a auzit o intonație pe care Lucie o cunoștea: era modul în care tatăl ei vorbea despre mama sa. De parcă n-ar fi putut exista nicio altă „ea".

— Și cum ai putea tu să știi ce s-a întâmplat? Nimeni nu ți-ar spune lucrurile astea, nici mamei tale, de altfel.

Grace a căutat în poșeta ei. A scos un obiect și l-a ridicat, ținându-l cu două degete – un cristal rotund, multifațetat, cam de mărimea unei mingi de crichet.

— Ăsta e un cristal *aletheia.*

— Știu ce e, a șoptit Malcolm.

Și Lucie știa, căci citise despre ele. Cristalele *aletheia* erau sculptate din *adamas.* Odinioară, Conclavul le folosise ca să închidă în ele informații

în forma amintirilor ce puteau fi văzute din nou, dacă privitorul avea puterea să le vadă. Din câte știa Lucie, numai Frații Tăcuți puteau deschide imaginile captive dintr-un astfel de cristal – deși era logic că un vrăjitor sau un magician ar fi putut avea aceeași abilitate.

Grace a așezat cristalul pe birou, în fața lui Malcolm. El n-a schițat niciun gest să-l atingă.

— A fost păstrat în Conacul Chiswick. Conține amintiri ce o să dovedească adevărul spuselor mele.

Malcolm a vorbit cu voce joasă, guturală.

— Dacă orice parte din ceea ce mi-ai spus e adevărată, o să-i ucid. O să-i ucid pe toți.

Lucie a sărit în picioare.

— Domnule Fade, vă rog...

— Pentru noi nu contează ce o să faci ca să te răzbuni, a spus Grace, foarte rece.

În lumina focului, părul ei cu fuioare de argint sclipea ca gheața.

— Noi am făcut ceea ce ne-ai cerut; ți-am adus vești despre Annabel Blackthorn. Ți-am spus adevărul. Nimeni altcineva nu ți l-a spus, eu, da. Asta trebuie să conteze. Trebuie să valoreze ceva.

Malcolm s-a uitat la ea fără s-o vadă. Furia aproape că-i ștersese trăsăturile; numai ochii i se mișcau, dar erau ca două răni pe fața lui.

— Ieșiți afară! a spus el.

— Aveam o *înțelegere*, a zis Grace. Trebuie să ne spui...

— *Afară!* a răcnit Malcolm.

Lucie a prins-o de braț pe Grace.

— Nu, a zis Lucie printre dinți. O să *plecăm*.

— Dar...

Grace și-a închis gura, în timp ce Lucie a târât-o afară din cameră și pe culoar. În secunda următoare, Malcolm a trântit ușa în urma lor; Lucie a auzit zăvorul tras.

S-a oprit în loc și s-a răsucit spre Grace.

— De ce naiba ai făcut asta?

— I-am spus adevărul, a răspuns Grace, apărându-se. Tu ai spus că ar trebui să-i spun adevărul...

— Dar nu *așa*. Nu într-un fel care e... care e atât de crud.

— Adevărul e mai bun decât minciunile! Oricât de crud ar fi, e și mai crud să nu știe... toată lumea știe ce s-a întâmplat și nimeni nu i-a spus și lui, chiar și acum îl lasă cu toții să creadă că ea mai e în viață, în tot timpul ăsta...

— Grace, există mai multe *modalități* de a spune adevărul, a protestat Lucie, uitându-se în sus și-n jos pe culoar, ca să fie sigură că nu se apropia nimeni. Nu trebuia să i-l arunci în față. L-ai făcut să îi urască și mai tare pe membrii familiei Blackthorn; cum crezi că o să mai vrea să-l ajute pe Jesse?

Lui Grace îi tremurau buzele. Și le-a strâns încăpățânată.

— Trădarea și durerea sunt realități de viață. N-o să scape de ele doar pentru că e magician.

Lucie știa că Grace suferise, că Tatiana îi făcuse probabil copilăria aproape insuportabilă. Dar oare uitase complet *cum* sunt oamenii? Oare știuse vreodată?

— N-o să-l înțeleg niciodată pe frate-meu, a spus Lucie, fără să se gândească. De ce naiba te iubește?

Grace a făcut o față de parcă Lucie ar fi pălmuit-o. A părut gata să izbucnească – apoi s-a întors fără niciun cuvânt și a luat-o la fugă pe culoar.

După câteva clipe de uluire, Lucie a pornit după ea, intrând în sala principală a salonului. Era aglomerat acum, forfotind de petrecăreți – a zărit pentru o clipă capul blond al lui Grace care-și făcea loc printr-un grup de vârcolaci. În clipa următoare, dispăruse.

Lucie s-a uitat încruntată la un phouka[1] ce făcea jonglerii. Se certase cu Jesse, nu obținuse nici cea mai mică informație de la Malcolm, ci mai degrabă îl înfuriase, și o supărase pe Grace. Iar Jesse dispărea – nu mai aveau timp. Trebuia să facă mai mult, să afle mai mult. Poate dacă s-ar fi întors să stea de vorbă singură cu Malcolm...

---

[1] Spirit din folclorul celt, aducător fie de noroc, fie de ghinion, poate lua multiple forme (de câine, de iepure, de porc, de cal – chiar și de om); sălășluiește cel mai adesea pe lângă pietrele antice (tumuli, cromlehuri) și pândește călătorii rătăciți sau singuratici.

— Lucie?

Lucie s-a întors, surprinsă. În spatele ei era nimeni alta decât Ariadne Bridgestock, în rochia ei verde-smarald care reflecta luminile din sfeșnicele de pe pereți. Ariadne și-a pus un deget pe buze.

— Vino cu mine! a spus ea cu voce joasă, făcându-i semn lui Lucie s-o urmeze.

Au ajuns pe un alt coridor, acesta tapetat cu damasc. Ariadne s-a oprit în fața unei uși de lemn și a ciocănit rapid. O placă de pe ușă o desemna drept Camera Șoaptelor.

Ariadne s-a dat un pas în lături ca s-o lase pe Lucie să intre prima și a intrat după ea, închizând ușa cu grijă în urmă. Era cumva năucitoare mulțimea încăperilor din Hell Ruelle. Aceasta de aici avea rafturi de cărți pe toți pereții, și niște fotolii și banchete ce arătau confortabile. Un foc, violet și răspândind un parfum dulceag, ardea în vatră.

În cameră era cineva. Tolănită pe o sofa în fața focului era Anna. Purta pantaloni negri și o vestă albastru-safir, descheiată, peste o cămașă subțire de in. Stătea picior peste picior, cu un pahar de vin roșu într-o mână.

— Mă bucur să văd că Ariadne te-a găsit, a spus ea. Există vreun motiv pentru care tu și Grace Blackthorn tot aveți întâlniri tensionate cu Malcolm Fade? Ceva scandalos despre care ar trebui să știu și eu?

Așadar, Ariadne se așteptase s-o vadă pe Anna. Lucie avusese dreptate. Dar își imaginase că Ariadne spera că o să dea de Anna din întâmplare. Era clar însă că se înțeleseseră dinainte. *Ei, asta-i o turnură interesantă.*

— Și unde *e* Grace? a întrebat Anna și a luat o înghițitură de vin.

— A țâșnit ca săgeata, a zis Ariadne. N-am bănuit că poate alerga atât de repede.

Anna i-a aruncat lui Lucie o privire pătrunzătoare.

— Începe să sune familiar, a spus ea. Nu e a doua oară când ți-ai făcut apariția la Hell Ruelle cu Grace Blackthorn, iar ea a plecat de aici fugind de parc-ar fi luat foc? Sper că n-o să devină un obicei.

Lucie și-a ridicat sprâncenele.

— Ne-ai văzut și data trecută?

Anna a ridicat din umeri.

— Lucie, scumpete, nu trebuie să-mi spui nimic din ceea ce nu vrei să-mi spui. Secretele tale îți aparțin. Dar Malcolm Fade e un tip puternic. Dacă e să faci afaceri cu el...

— Încercam să ajut, a spus Lucie.

Și-a întins mâinile spre focul violet. Mintea i se învârtea. Ce-ar fi putut spune și ce-ar fi trebuit să treacă sub tăcere?

— S-o ajut pe Grace.

— Asta-i grozav de ciudat, a zis Ariadne. Ea n-a pomenit niciodată de tine. De fapt, n-am văzut-o niciodată întâlnindu-se cu vreo prietenă, iar când ia trăsura – pe care i-a împrumutat-o Charles, să se folosească de ea cât e el plecat la Paris –, e întotdeauna singură. Pe mine nu cred că mă place.

— Eu nu cred că place pe nimeni, a spus Lucie. Cel puțin, pe nimeni în viață.

O poveste se înfiripase de la sine în mintea ei, una care ar fi putut să țină.

— Dar nu e chiar atât de nesuferită. După cum probabil ați remarcat, a adăugat ea, uitându-se din nou la verișoara sa. Grace a fost crescută de un monstru delirant și a avut o viață extrem de nefericită. Nu cred că a simțit niciun pic de afecțiune din partea nimănui din familia sa, în afară de fratele ei.

— Jesse, vrei să spui? a întrebat Anna. Vărul meu?

Lucie s-a uitat la ea cu o oarecare surprindere; nu-i trecuse prin minte până atunci că Anna, fiind mai în vârstă, și l-ar fi putut aminti pe Jesse.

— L-ai cunoscut?

— Nu personal, a spus Anna. Tata ar fi vrut să ne întâlnim, dar mătușa Tatiana ne-a interzis să-l vedem. Într-o zi, îmi amintesc totuși, trebuie să fi avut vreo opt ani, iar mătușa a venit pe la noi ca să recupereze două sfeșnice despre care insista că sunt moștenire de familie. Anna și-a dat ochii peste cap. N-a intrat în casă, dar eu m-am uitat pe fereastră fiindcă eram curioasă. L-am văzut pe Jesse stând în trăsura neacoperită. Un slăbănog, ca o mică sperietoare de ciori, cu păr negru drept și cu o față mică și ascuțită. Ochi verzi, cred.

Lucie începuse să dea din cap, dar s-a oprit.

— Jesse a fost bun cu Grace, a spus. Ea își amintește de asta ca de singura bunătate pe care a cunoscut-o vreodată.

A tras adânc aer în piept. Știa că nu le poate spune Annei și lui Ariadne întregul adevăr: ele nu puteau ști despre speranțele ei de a-l învia pe Jesse sau despre conservarea corpului său. Dar dacă aflau doar atât cât să vrea să ajute... ei bine, mai erau și alți magicieni în afară de Malcolm Fade.

— Ceea ce urmează să vă spun trebuie să rămână între noi trei. Dacă află Grace că v-am spus, o să se supere foarte tare.

Ariadne a dat din cap, ochii ei ca ambra prinzând lumina focului.

— Bineînțeles.

— Jesse a murit când i s-a dat prima rună. A fost groaznic, a spus Lucie, lăsând puțin din adevărata mâhnire pe care o simțea să i se strecoare în voce.

Anna și Ariadne ar fi putut crede că era compătimire pentru Grace, și întrucâtva era. Însă era de asemenea mâhnire pentru Jesse, pentru toate zilele pe care nu le trăise, toate răsăriturile pe care nu le văzuse, pentru orele mute cât stătuse captiv într-o casă pustie toți anii de după moartea lui.

— Și, în fine, hai să zicem că au fost niște circumstanțe misterioase în jurul acestui eveniment. Acum, că Tatiana e în Citadela de Diamant și nu-i mai poate controla mișcările fiicei sale, Grace a devenit obsedată de aflarea adevărului.

Ariadne a părut contrariată.

— Se joacă de-a detectivul?

— Ăăă... da, a zis Lucie, care nu se așteptase la reacția asta. Am fost să-l vedem pe Malcolm Fade ca să-l întrebăm dacă știe ceva despre Jesse Blackthorn. El este Înaltul Magician, la urma urmei; știe o grămadă de lucruri. A sugerat că ar fi mai mult în povestea despre ce s-a întâmplat cu fratele lui Grace decât crede Conclavul. Și că ar fi implicat un magician.

— Implicat în ce sens? a întrebat Anna.

— Și cine a fost magicianul? a întrebat Ariadne.

Lucie a clătinat din cap.

— N-a vrut să ne spună.

Anna privea în foc.

— În mod normal, n-aș simți mare simpatie pentru Grace Blackthorn. Dar îmi amintesc când Tatiana a adoptat-o. Aveam numai vreo zece ani, dar... umblau zvonuri.

— Ce fel de zvonuri? a întrebat Lucie.

Anna și-a lăsat paharul de vin jos.

— Păi, știi că Grace rămăsese orfană. Părinții ei fuseseră uciși de demoni. A aruncat o privire scurtă la Ariadne, și ea o astfel de orfană, apoi a continuat: De obicei, copilul supraviețuitor ar fi fost trimis la vreun membru al familiei. Dacă nu exista niciun membru al familiei care să poată primi orfanul, ar fi fost trimis la orfelinat în Idris sau plasat în vreun Institut, cum s-a întâmplat cu unchiul Jem. Dar existau membri ai familiei Cartwright *în viață*. Grace urma să meargă la vărul tatălui ei, dar a intervenit Tatiana.

— Cum adică a intervenit? a întrebat Lucie.

— Tatiana a cumpărat-o, a răspuns sec Anna. Soții Cartwright erau deja suprasolicitați cu creșterea propriilor copii, iar ea se pare că le-a oferit o sumă chiar frumușică. Povestea spune că dădea târcoale orfelinatului de mai mulți ani, susținând că vrea o fiică, dar nu găsise niciun copil pe placul ei. Până la Grace.

Lucie era oripilată.

— Grace știe? Că a fost o... tranzacție?

— Sper mai degrabă că nu, fiindcă ar fi monstruos să fii pusă în fața unui lucru de genul ăsta, a spus Anne. Deși probabil e mai bine să știi adevărul.

Ecoul spuselor lui Grace a făcut-o pe Lucie să tresară.

Ariadne a zis:

— Mi-ar plăcea să existe o modalitate s-o putem ajuta.

— Cred că s-ar putea să existe, a spus Lucie, alegându-și cu grijă cuvintele. Numai că ea nu trebuie să știe. Dacă am putea... *să ne interesăm* de circumstanțele morții lui Jesse Blackthorn? Avem mai multe cunoștințe și relații decât Grace; poate am reuși să aflăm lucruri pe care ea nu le-a aflat.

— Chiar crezi că ar ajuta-o să știe adevărul despre moartea fratelui ei? a întrebat Ariadne. Nu întotdeauna face bine să scormonești trecutul.

— Cred că orice fel de clarificare a acestei chestiuni i-ar putea aduce pacea, a zis Lucie.

Pentru câteva momente, nu s-a mai auzit decât trosnetul focului. Anna privea încontinuu în el; era mereu un paradox, a gândit Lucie, modul în care Anna – generoasa, sufletista Anna – putea fi opacă precum sticla afumată.

Când și-a întors privirea la Lucie, ochii îi erau gânditori și un pic curioși.

— Deci la ce te-ai gândit pentru această investigație?

— Trebuie să găsim pe cineva cu care să vorbim, a zis Lucie, cineva care ar putea ști dacă într-adevăr a fost un magician implicat în... în ce i s-a întâmplat lui Jesse Blackthorn. Ragnor Fell e în Capri, Malcolm Fade nu vrea să spună ce știe, Magnus Bane e bun prieten cu părinții mei... Trebuie să găsim o altă sursă. Mă gândeam că poate ai putea vorbi tu cu... Hypatia Vex?

A încercat să nu arate prea nerăbdătoare. Din câte știau ele, misterul acesta o privea pe Grace, nu pe ea. Anna și-a ridicat sprâncenele. Ariadne n-a zis nimic, deși nu arăta deloc încântată de idee.

— Hypatia a rămas oarecum nemulțumită de felul în care s-a terminat ultima noastră întrevedere, a spus Anna. Deși nu destul de supărată cât să-mi interzică să mai vin în Ruelle. S-a ridicat și s-a întins ca o pisică, apoi a zis: Presupun că întrebarea e dacă doresc să-i pun din nou răbdarea la încercare sau nu...

S-a auzit o bătaie în ușă. Sărind de pe birou, Ariadne s-a dus să deschidă.

— Oh, Doamne! a auzit-o Lucie spunând. Și tu cine ești, omulețule?

— E Neddy, a spus Anna, făcându-i cu ochiul lui Lucie. Duce mesaje prin oraș pentru Tâlharii Veseli și diverșii lor prieteni. Acum ce mai e?

— Mesaj de la James 'erondale, a zis Neddy, vârând capul în cameră. Vrea s' veniți acas' la el, repejor, și vrea să-m' daț' juma' de coroană

pentru osteneală. Neddy a mijit ochii la Lucie. Acelaș' mesaj și pentru don'șoara, a zis el. Da' acu' nu mai tre' să mă duc pân' la Institut să-l transmiț, și cre' că asta mă scutește de un drum.

— Dar nu mă scutește pe mine de o juma' de coroană, a zis Anna, scoțând moneda la iveală ca prin magie.

Neddy a luat-o cu o mutră mulțumită de sine și a plecat în fugă din cameră.

— Ce-o vrea James? Ai idee, Lucie?

— Nu... habar n-am, dar nu ne-ar chema acolo dacă n-ar fi important. Putem lua trăsura mea; e după colț.

— Bine.

Anna și-a îmbrăcat jacheta. Ariadne s-a cocoțat la loc pe birou.

— Ari, du-te să te înscrii la următoarea mea patrulă! Am o idee în privința Hypatiei.

— Păi dacă vă duceți să vorbiți cu Hypatia, vreau să fiu și eu de față, a protestat Lucie. Eu știu exact ce întrebări să pun...

Anna i-a aruncat o privire amuzată.

— Nu te-agita, pisicuță! O să te anunț unde ne întâlnim cu Hypatia.

— Ah, bine, un mesaj secret! a zis Lucie, mulțumită. O să fie codificat?

Anna nu i-a răspuns; a dat să iasă din cameră, dar s-a oprit în fața lui Ariadne. I-a pus un deget sub bărbie, ridicându-i fața, și a sărutat-o, pasional – Ariadne a făcut ochii mari de surprindere înainte să-i închidă, abandonându-se momentului. Lucie a simțit cum i se înroșesc obrajii.

Și-a întors capul, fixându-și privirea pe focul ca ametistul. N-a putut să nu se gândească la Grace, cumpărată și vândută în copilărie ca și când ar fi fost o păpușă de porțelan și nu o persoană. Nu era de mirare că părea să știe atât de puține despre dragoste.

16

ZORII CRAPĂ ÎNTUNERICUL

Și iată, când felinarele de pe pod pălesc
În lumina învierii Londrei fără fum,
Zorii crapă întunericul.

Dante Gabriel Rossetti, „Găsit"

— Asta-i curată nebunie, James, a zis Anna, trântindu-și ceașca de ceai pe farfurioară cu destulă forță cât să crape porțelanul.

Trebuie să fie supărată rău, s-a gândit James; era bine știut cât prețuia ea porțelanurile.

— Cum ai putut și să *gândești* așa ceva?

James a privit în jur prin salon. Prietenii lui se uitau la el din jilțurile trase aproape de focul îmbietor. Anna – șic într-o jiletcă albastră și ghetre negre –, Christopher, cu ochii mari, și Thomas, cu gura strânsă sever. Lucie, cu mâinile în poală, în mod clar se lupta cu emoțiile și se străduia să n-o arate.

— N-am vrut să vă spun și vouă, a zis James, care se așezase într-un fotoliu, cu gândul că puteai sta confortabil când le spuneai prietenilor că probabil ucizi oameni în somn. Dacă n-ar fi fost urma aceea pe pervazul meu...

— Asta ar trebui să ne facă să ne simțim mai bine? a întrebat Thomas.

— N-ai vrut să ne spui și nouă pentru că știai că o să spunem că e o prostie, a zis Lucie. Tu și Cordelia deja ne-ați scăpat de Belial.

— Dar un Prinț al Iadului nu poate fi ucis, a spus James, istovit.

Era obosit până în măduva oaselor: nu dormise aproape deloc cu o noapte înainte, nu mâncase mai nimic, iar vizita lui Grace îl zdruncinase. Și-a alungat gândurile de la ea acum, întorcându-se hotărât la subiectul de discuție.

— O știm cu toții. Belial poate că e slăbit după ce-a fost rănit cu Cortana, dar asta nu înseamnă că sfera lui de influență s-a închis. Ceva a lăsat urma aceea pe pervazul meu, în dimineața asta.

— Ai mai spus de urma asta, a zis Christopher. Cum arată? Ce te face atât de convins că are vreo legătură cu Belial?

James s-a ridicat și a luat *Monarchia Demonium* de unde o lăsase, pe băncuța pianului. Era un volum mare, legat în piele violet-închis.

— Aici am citit prima oară despre Belial și ceilalți opt Prinți ai Iadului, a spus el. Fiecare are un sigiliu, un semn prin care e recunoscut. S-a așezat și a deschis cartea la cele două pagini unde se vorbea despre Belial, continuând: Acesta e simbolul pe care l-am văzut în gheață.

Ceilalți s-au strâns în jur, Anna aplecându-se peste speteaza scaunului lui James. A urmat o tăcere, cât au studiat ilustrația lui Belial – cu capul întors într-o parte și profilul tăios ca o lamă de brici. Purta o pelerină de un roșu întunecat și i se vedea o singură mână cu gheare, într-o parte. Nu chiar gentlemanul elegant pe care James îl întâlnise în tărâmul lui Belphegor, deși păstra în jurul lui aceeași aură de amenințare controlată.

— Deci Belial ți-a lăsat o carte de vizită, a murmurat Anna. Nepoliticos din partea lui să nu aștepte până ce lacheul era acasă!

— Așadar, a vrut să fie un mesaj? a întrebat Thomas. Un fel de-a anunța „Am sosit"?

— Probabil un fel de a spune că el sunt eu, a zis James. Probabil a găsit o cale să mă posede când sunt inconștient...

— Tu nu ești un ucigaș, nici un posedat! s-a răstit Lucie. În caz că ai uitat, demonii nu pot poseda vânătorii de umbre. Doar nu crezi că părinții noștri au uitat de vrăjile noastre de protecție când ne-am născut, nu?

— Lucie, a răspuns James, nu-i învinuiesc și nu-i bănuiesc pe ei că au uitat. Dar acesta e Belial. E un Prinț al Iadului. Vreme de jumătate

din viața mea, a pătruns în visurile mele cu ochii deschiși. Dacă poate cineva să treacă de vraja de protecție, un Prinț al Iadului...

— Ar trebui să ne protejeze împotriva oricărui tip de interferență demonică, a zis Christopher. Vraja a fost menită, inițial, s-o țină în special pe Lilith departe. Îngerii Sanvi, Sansanvi și Semangelaf sunt dușmanii ei de moarte. Însă ritualul complet, îndeplinit de Frații Tăcuți, ar trebui să fie destul de puternic să-i țină departe chiar și pe Belial și pe Leviathan.

— Un mod excelent de a ne aminti că putea fi mai rău, a zis James. Bunicul nostru ar fi putut fi Leviathan. Și el, și eu am avea tentacule.

— Greu să găsești niște haine care să-ți vină, a zis Christopher, cu înțelegere.

— Deci ce fac sigiliile astea? a întrebat Thomas, așezându-se la loc în jilțul lui. Servesc doar drept semnătură sofisticată?

James a pus cartea jos, pe masa cu incrustații de lângă foc.

— Sunt mai mult decât simple simboluri. Pot fi folosite în invocări. Cultele vechi le foloseau să creeze sigilii uriașe din pietre așezate în picioare sau desene pe pământ, care serveau drept porți pentru demoni. S-a oprit dintr-odată, căci îi venise o idee: Christopher, ai o hartă a Londrei?

— Sunt om de știință, nu geograf! a replicat Christopher. Nu am o hartă a Londrei. Am un pahar de laborator cu veninul lui Raum, a adăugat, dar e în pantoful meu și e greu de ajuns la el.

— Are cineva întrebări până acum? a zis James, uitându-se în jur. Nu? Bine. Atunci, o hartă...

Anna s-a cățărat cu ușurință pe un scaun tapițat și a întins mâna spre cel mai de sus raft al bibliotecii. A scos de acolo un volum cu hărți.

— Ce noroc că ai o bibliotecă bine dotată, James!

James a luat cartea și a așezat-o pe masă, începând s-o răsfoiască. Harta Londrei a fost ușor de găsit: nu exista londonez care să nu cunoască forma orașului său, cu fluviul șerpuind printre docuri și debarcadere, cu podurile și malurile sale aglomerate. Cu toate protestele lui Thomas, James a subtilizat un creion din buzunarul prietenului său. A început să marcheze locurile pe hartă, contorizându-le în ordine:

— Clerkenwell, Fitch Lane, Shoe Lane, Shepherd Market...

— Cred că e posedat, a zis Thomas. Vandalizează *o carte*!

— Cazurile extreme cer măsuri extreme, a replicat James, după care a mijit ochii.

Marcate pe hartă erau semnele lui, câte unul pentru fiecare loc în care fusese găsit un cadavru. Le unise cu creionul, dar nu alcătuiau nimic care să semene cu sigiliul lui Belial.

— Mă gândisem...

— Dacă cineva încerca să deseneze sigiliul, ca să zicem așa, cu punctele alese pentru ucideri, i-a continuat Christopher vorba, cu expresia însuflețită de idee. Mi-am dat seama ce făceai... foarte inteligent, dar nu văd cum ăsta ar fi doar și pe departe sigiliul lui Belial. Ăla e numai din cercuri, iar aici e mai degrabă o linie care se încovoaie la capăt...

James a aruncat creionul pe masă.

— Era doar o ipoteză. Dar asta nu înseamnă că Belial nu-și pune voința în aplicare prin mine când dorm. Gândiți-vă la ce i-a spus Cordeliei fantoma Filomenei, că ea l-a rănit pe Belial și ar fi trebuit s-o poată ajuta. Probabil pentru că știa că ucigașul e și el unul dintre Prinții Iadului? Poate chiar același?

— N-avem de unde să știm că asta a vrut să spună, a zis Thomas. Și dacă Belial te influențează, știi că niciuna dintre uciderile astea nu e din vina ta, nu-i așa?

Pentru un moment, au rămas cu toții tăcuți. James a tras adânc aer în piept.

— Voi n-ați simți la fel? a întrebat el. Dac-ați fi în locul meu?

— Păi, nu se poate să nu mai dormi niciodată, a zis Christopher. Studiile au arătat că este foarte periculos.

— Fii rezonabil! a spus Anna. Cum ai putea să pleci și să te întorci în mijlocul nopții, ciocnindu-te și dărâmând lucrurile în jur pentru că dormi, fără să trezești... fără să trezești toată casa?

— Nu sunt sigur că e la fel ca mersul în somn, a spus James. Poate că nu mă ciocnesc de lucruri. Poate că sunt mai conștient de atât și visele sunt un soi de amintire a ceea ce am făcut. Și...

Gâtul i s-a uscat ca pergamentul.

— Și în noaptea în care a murit Elias, când am visat... a fost altfel decât toate celelalte. El a părut că mă vede. M-a *recunoscut.*

Anna, care se plimba în sus și-n jos, s-a oprit brusc.

— Ți-a rostit numele?

— Nu, a trebuit să admită James. Am văzut în ochii lui că m-a recunoscut... și a spus ceva, cred că „Tu ești". Dar nu mi-a rostit numele.

Prietenii au schimbat priviri îngrijorate.

— Înțeleg de ce n-ai vrut-o pe Cordelia aici, a spus Anna, în cele din urmă. Să-i spui că te crezi responsabil pentru moartea tatălui ei...

— Deși *n-ai fost,* James, a intervenit Lucie.

— Ba o vreau aici, de fapt, a spus James. Am crezut că ea și Matthew o să se întoarcă până acum. Nu-i pot ascunde asta. O conspirație a tăcerii de genul ăsta... A clătinat din cap. Nu. Dacă o să mă disprețuiască după aceea, atunci o să am nevoie de voi ca să fiți aici pentru ea. Prietenii ei.

— N-o să te disprețuiască, James..., a început Anna.

Ca la un semnal, cu toții au auzit zgomotele unui automobil apropiindu-se și oprind în fața casei. Vocile prietenilor lui s-au ridicat într-un murmur în urma lui James, când s-a dus să deschidă ușa de la intrare.

Era în cămașă, iar aerul rece de afară l-a pătruns prin bumbac. Nu ningea, dar o ceață se instalase odată ce apusese soarele, ștergând liniile orașului și făcând automobilul să arate ca o caleașcă de-a elfilor trasă de cai invizibili.

S-a sprijinit de tocul ușii când Matthew, doar o umbră în ceață, a ocolit mașina ca s-o ajute pe Cordelia să coboare. Pătura înfășurată în jurul ei a început să alunece când s-a ridicat în picioare, dar Matthew a prins-o mai înainte să atingă pământul și i-a aranjat-o înapoi pe umeri, cu grijă. Chiar și prin ceață, James o putea vedea pe Cordelia zâmbind.

A simțit o senzație ciudată, un soi de furnicătură între omoplați. Teamă, probabil; nu era nerăbdător să-i împărtășească povestea Cordeliei. Ea și Matthew se apropiau de casă, pașii lor nefăcând niciun zgomot pe zăpada de pe pavaj. Cordelia avea părul desfăcut, roșul lui aprins fiind singura pată de culoare în ceața monocromă.

— Daisy! Math! a strigat James. Hai înăuntru! O să înghețați.

O clipă mai târziu, intrau amândoi grăbiți pe lângă el în vestibul, Matthew întinzând mâinile s-o ajute pe Cordelia să-și scoată paltonul mai înainte ca lui James să-i treacă prin minte să facă asta. Amândoi arătau bătuți de vânt, cu obrajii împurpurați. Matthew sporovăia despre mașină și despre cum James ar trebui să încerce și el s-o conducă.

Cordelia totuși era tăcută, în vreme ce-și scotea mănușile, cu ochii ei mari gânditori. Când Matthew a făcut o pauză de respirație, ea a întrebat:

— James... cine e aici?

— Anna, Lucie, Thomas și Christopher sunt în salon, a răspuns el. Eu i-am rugat să vină.

Matthew s-a încruntat și și-a scos ochelarii de protecție.

— E totul în regulă?

— Nu prea, a zis James și a adăugat, când amândoi s-au întors cu fețe temătoare spre el: N-a mai murit cineva, nimic de genul ăsta.

— Dar lucrurile nu sunt în regulă? a zis Matthew. S-a întâmplat altceva? Enclava a făcut ceva groaznic?

— Enclava e împărțită între a crede că e un magician care a luat-o razna sau că e un vânător de umbre, a zis James. Dar Thomas și Anna o să-ți poată spune mai multe. Eu trebuie să stau de vorbă cu Cordelia un moment. Dacă nu te superi, Math.

O pâlpâire de emoție a trecut pe fața lui Matthew, dar s-a stins mai înainte ca James s-o poată descifra.

— Desigur, a zis el, strecurându-se pe lângă James și dispărând pe coridor.

Cordelia și-a ridicat ochii întrebător la James. Părul îi era umed și se bucla în jurul feței ca bobocii de trandafir. O șoaptă i-a trecut prin minte: *Trebuie să-i spui că ai sărutat-o pe Grace.*

I-a spus șoaptei să-și țină gura. Ce avea să-i spună în primul rând era mult mai rău.

— Mi-a fost dor de tine, a zis el. Și, înainte să intrăm în salon, vreau să-mi cer iertare. Ceea ce am spus despre tatăl tău în Osuar a fost de neiertat, iar faptul că l-am lăsat să plece cu mâna goală o să-l regret totdeauna...

Dar ea clătina din cap.

— Eu voiam să-mi cer iertare de la *tine*. N-ai nimic de regretat. Nu l-ai fi putut salva pe tata. Dintr-o neșansă groaznică, ai fost ultimul care l-ai văzut și el... oh, ce *rușine* din partea lui să ceară bani de la tine!

Era o mânie pătimașă rece în vocea ei. Clătina din cap și părul i se lupta să scape din cele câteva agrafe care încă îl mai țineau.

— Alastair mi-a deschis ochii, tocmai el dintre toți oamenii. Ai făcut ceea ce trebuia, James.

— Mai am, a zis el, forțând cuvintele să iasă pe gâtul lui uscat. Mai am să-ți spun ceva. Nu știu dacă o să mai simți aceeași bunăvoință față de mine după aceea.

A văzut-o tresărind și apoi făcându-și curaj. O aducere-aminte despre cât o învățase copilăria ei să-și adune toate puterile pentru veștile rele.

— Spune-mi!

Într-un fel, era mai ușor să-i vorbească ei decât fusese să le explice celorlalți. Daisy deja știa despre cum se trezea el din coșmaruri urlând, despre fereastra deschisă de la dormitorul lui, despre lucrurile pe care le vedea când visa. Daisy, ca și el, îl întâlnise pe Belial. Una era să-ți închipui că ai putea birui un Prinț al Iadului și cu totul alta să stai în fața unuia, să simți suflul înghețat al urii lui, întregul rău, puterea lui.

S-a silit să relateze și ultima parte – să îi descrie experimentul lui, frânghiile, semnul de pe pervaz – în timp ce ea se uita la el, cu o expresie neclintită.

— După câte văd, n-ar fi trebuit să te las singur noaptea trecută, a zis când a terminat el.

Părul lui James îi căzuse în ochi; a ridicat o mână tremurătoare ca să-l dea pe spate.

— Partea cea mai rea e că acum știu prea puțin în plus decât știam atunci. Și s-ar putea să angajăm pe altcineva în locul lui Effie.

— Ceilalți ce zic? a întrebat ea.

— Refuză să creadă... orice din toată povestea, a răspuns el. S-ar putea să-și închipuie că șocul celor întâmplate cu tatăl tău mi-a tulburat mințile. James și-a pierdut brusc suflul. Daisy. Ura pe care am

simțit-o, de fiecare dată când am visat, nu pot să-mi imaginez că ar fi altceva decât ura lui Belial. Iar tatăl tău...

Din nou i s-a tăiat respirația.

— Dacă nu mai vrei să ai de-a face cu asta, cu mine, n-am să te învinovățesc niciodată.

— James.

Ea l-a luat de încheietura mâinii; micul ei gest a trecut prin el ca un șoc electric. Fața ei era calmă, hotărâtă.

— Vino cu mine!

El a lăsat-o să-l ducă de-a lungul coridorului, în salon, unde erau adunați ceilalți. Matthew se așezase pe speteaza canapelei; s-a întors spre James când a intrat în cameră, cu ochii întunecați de îngrijorare.

Privirea albastră a Annei s-a fixat pe Cordelia.

— I-ai spus și ei?

Cordelia i-a dat drumul încheieturii lui James.

— Știu totul, a spus ea.

Vocea îi era foarte calmă. Era ceva schimbat la ea, s-a gândit James, ceva ce nu putea chiar identifica. Se schimbase – de ieri, chiar. Însă, la urma urmei, își pierduse tatăl. Familia ei n-avea să mai fie niciodată aceeași.

— Asta-i ridicol, a spus Matthew, coborând de pe spetează. James, nu se poate să crezi...

— Înțeleg de ce crede el asta, a spus Cordelia și Matthew s-a oprit în loc.

Toți ochii s-au întors spre Cordelia.

— Când l-am întâlnit pe Belial, am gândit două lucruri. Primul, că aș face orice pe lume ca să scap de el. Și al doilea, că n-avea să conteze ce fac, întrucât atenția lui era complet îndreptată asupra lui James. Și asta se întâmplă de ceva vreme. Dacă există vreo cale de a ajunge la el... va ajunge.

— Dar James nu e un ucigaș, a spus Lucie. El niciodată n-ar...

— Nici eu nu cred că ar fi, a replicat Cordelia. Dacă Belial îl controlează, atunci nimic din toate acestea nu e *vina lui*. Nu poate fi învinuit. Oricare dintre noi ar fi făcut la fel, căci puterea unui Prinț al Iadului... A clătinat din cap, conchizând: E de neoprit.

— Am încercat să mă opresc, noaptea trecută, a spus James. Și totuși, m-am trezit cu frânghiile făcute bucăți în jurul meu.

— Nu poți face asta singur, a zis Cordelia. De fapt, dacă e să dovedim ceva despre ceea ce se întâmplă cu adevărat, nu poți fi lăsat singur niciun moment.

— Are dreptate, a zis Anna. O să rămânem aici, în noaptea asta, să stăm de pază. Dacă încerci să pleci de acasă, o să știm.

— Nu și dacă încearcă să iasă pe fereastră, i-a atras atenția Christopher, rațional.

— O s-o batem în cuie, a zis Thomas, contaminat de spiritul întreprinderii.

— Și cineva o să stea cu James. Să-l lase să doarmă, dar să urmărească ce se întâmplă, a zis Matthew. O s-o fac eu.

— Ar fi mai bine dacă ar face-o Cordelia, a zis James încet.

Matthew a părut un pic rănit.

— De ce?

— Pentru că eu am Cortana, a răspuns Cordelia. L-am mai rănit pe Belial cu ea înainte; dacă e nevoie, presupun că... Pentru prima oară, a părut să se îndoiască, apoi a adăugat: Aș putea s-o fac din nou.

— Într-adevăr, a spus James. Ea mă poate doborî dacă e nevoie.

— Cu siguranță că nu! a exclamat Lucie, sărind în picioare. Nu trebuie să fie nimeni doborât!

— Cu excepția lui Belial, a remarcat Christopher. Dacă își face apariția – în persoană, știi, nu înăuntrul lui James, adică.

— Atunci, doar rănește-mă, i-a zis James Cordeliei. Împunge-mă în picior, dacă e nevoie. În stângul, dacă poți – îmi place mai mult dreptul.

— Doar promite că o să strigi, dacă ai nevoie de noi! a spus Matthew.

A schimbat o privire lungă cu James. Prin aceasta, Matthew spunea toate lucrurile pe care nu le-ar fi rostit niciodată cu glas tare în fața celorlalți, oricât de mult îi îndrăgea: spunea că îl iubește pe James, că urma să stea acolo toată noaptea, dacă James avea nevoie de el, că avea încredere în James tot atât cât avea și-n el însuși.

— Așadar, am hotărât, a zis Anna. O să așteptăm aici, în noaptea asta, și o să ne asigurăm că James nu-și părăsește nicio clipă camera;

Cordelia o să stea de gardă la etaj. Iar eu o să dau o raită prin cămară, de vreme ce probabil o să ni se facă foame. O armată mărșăluiește bine cu stomacurile pline, știți zicala.

— Și cum avem de gând să stăm treji toată noaptea? s-a interesat Thomas.

— V-aș putea citi eu din *Frumoasa Cordelia,* a sugerat Lucie. Am niște pagini în geanta mea. Nu știi niciodată când te lovește inspirația.

— Oh, Doamne! a exclamat Matthew, vârând mâna după butelca lui. În cazul ăsta, eu o să am nevoie de brandy. Cum spunea Lordul Byron? „Bărbatul, fiind rațional, trebuie să se îmbete; cel mai bun lucru din viață e beția." Și-a ridicat sticluța, salutând. Lucie, începe! Așa cum demonii iadului se vor lupta la etaj, noi ne vom lupta cu demonii prozei romantice în salon.

James s-a retras în camera lui cu Thomas, care l-a ajutat să bată fereastra în cuie, după care a coborât înapoi în salon să joace cărți. Cordelia, după o vizită în camera ei ca să se schimbe într-o rochie de casă confortabilă, s-a dus la James, care a încuiat bine ușa în urma ei și a proptit și un scaun, să fie mai sigur.

Apoi a început să se dezbrace.

Cordelia și-a spus că ar fi trebuit să se aștepte la asta. Doar planul era ca James să se culce, la urma urmei, nu să doarmă încălțat și cu jacheta pe el. Și-a tras un scaun lângă pat și s-a așezat, ținând Cortana în poală.

— Călătoria cu mașina de astăzi te-a mai înviorat? a întrebat el, descheindu-și butonii manșetelor.

Cămașa i s-a desfăcut imediat la încheieturi, scoțând la iveală linia puternică a antebrațelor lui.

— Da, a răspuns ea. Există o poveste fantezistă despre o movilă din Berkshire Downs, unde, dacă lași o monedă, Wayland Fierarul îți repară sabia. Am dus-o pe Cortana acolo și se pare că într-adevăr stă mai ușor în mâna mea acum.

Ar fi vrut să-i povestească și restul – despre Wayland Fierarul și despre jurământul de credință pe care i-l depusese ea. Lui Matthew

nu-i povestise. Atunci fusese prea nouă întâmplarea și cu prea multe minuni în ea. Iar acum, a descoperit ea, nu-i putea spune nici lui James; era prea mult, o poveste prea ciudată pentru seara asta. Dacă totul mergea bine, avea să-i spună mâine.

— Se zice că Wayland Fierarul a făurit sabia Balmung, pe care a folosit-o Sigurd ca să-l ucidă pe dragonul Fafnir, a zis James, scoțându-și jacheta și bretelele. Un rege l-a întemnițat pe Wayland ca să încerce să-l forțeze să făurească arme. El i-a ucis pe fiii regelui drept răzbunare și a făcut pocale din țestele lor și un colier din ochii lor.

Cordelia s-a gândit la colierul cu piatră albastră pe care-l purta Wayland la gât și s-a înfiorat. Nu semănase deloc cu niște ochi, dar nimic din bărbatul pe care-l întâlnise ea n-o făcea să-l creadă incapabil de faptele din povestea pe care i-o spusese James.

— Se zice că toate săbiile au suflete, a spus ea. Asta mă face puțin neliniștită în privința sufletului Cortanei.

El a zâmbit într-o parte, descheindu-și nasturii cămășii.

— Poate că nu *toate* poveștile sunt adevărate.

— Să sperăm că nu, a zis ea, când el s-a suit în pat, cu pantalonii și maioul încă la locul lor; erau deja perne îngrămădite la capul patului și un colac de funie pe cuvertură.

Maioul îi lăsa brațele goale de la coate în jos, desenate cu Peceți negre și cicatricele palide ale runelor trecute.

— O să-mi leg încheietura mâinii de stâlpul patului de aici, a spus el, și apoi, dacă ai putea tu să-mi legi cealaltă încheietură, ar fi cel mai sigur, cred.

Cordelia și-a dres glasul.

— Da, asta... așa pare cel mai sigur.

El i-a aruncat o privire, pe sub părul ciufulit.

— Ce problemă a avut Cortana?

— N-o mai simțeam cum trebuie în mână de când ne-am luptat cu Belial, a recunoscut Cordelia – asta era adevărat. Cred că sângele lui se poate s-o fi afectat cumva.

Cum însuși Wayland mi-a explicat, dar asta nu mai pot să-ți spun.

— Belial.

James a luat funia, petrecând-o cu grijă de mai multe ori în jurul încheieturii stângi și legându-se de stâlp. Ținea capul în jos; Cordelia i-a privit mușchii brațelor cum i se încordează și i se relaxează, în timp ce se imobiliza. Deși trecuseră mai multe luni de astă-vară, încă se mai vedea granița dintre pielea mai bronzată și cea mai albă sub mâneci și în decolteul flanelei.

— De-asta am vrut să stai în cameră cu mine.

Vocea lui era joasă, aproape răgușită.

— Ceilalți știu că Belial e un Prinț al Iadului, dar numai tu și cu mine l-am *văzut*. Numai noi știm ce înseamnă să te confrunți cu el.

Sfârșind cu nodul, s-a lăsat înapoi pe spate, rezemat de maldărul de perne. Părul îi părea foarte negru pe albeața lor. Pentru un moment, Cordelia a văzut din nou acel loc dezolant unde luptaseră pentru viețile lor: nisipul arzând și devenind sticlă, copacii golași ca scheletele și pe Belial, cu toată frumusețea lui și orice urmă de omenesc suprimată din el.

— Nu crezi că ceilalți ar vrea să te oprească dacă ar însemna să-ți facă rău, a zis ea, dar crezi că eu aș vrea.

James a surâs vag.

— Am încredere în tine, Daisy. Și mai e un lucru pe care trebuie să ți-l spun. Și-a încleștat maxilarul de parcă și-ar fi făcut curaj, apoi s-a destăinuit: Am sărutat-o pe Grace azi.

Noaptea îl aștepta pe James cu toate ororile ei posibile, totuși în clipa asta, întreaga lui lume a părut să se concentreze numai asupra Cordeliei. Știa că se holbează la ea, dar nu se putea opri. N-ar fi putut spune la ce se așteptase – ea nu-l iubea, asta știa, dar el încălcase înțelegerea lor, promisiunea lui de a-i respecta demnitatea.

Într-un fel, ar fi fost mai ușor dacă l-ar fi iubit, dacă ar fi încălcat o înțelegere romantică. S-ar fi putut arunca la picioarele ei, implorând și cerându-și iertare. Ea ar fi plâns și ar fi impus obligații. Dar aceasta era Daisy și ea n-ar fi făcut niciodată vreunul dintre lucrurile acelea. Acum nu zicea nimic, numai ochii ei păreau să fi devenit ceva mai mari.

— Ea a venit aici, a zis el, în cele din urmă, nemaisuportând tăcerea. N-am invitat-o eu. Trebuie să mă crezi; n-aș fi făcut asta. A venit

pe neașteptate și era supărată de toate crimele și... am sărutat-o. Nu știu de ce, a adăugat el, pentru că nu-i putea explica Cordeliei ceea ce nu-și putea explica nici lui însuși, dar n-am să inventez scuze tâmpite.

— Am observat că e o crăpătură, a spus Cordelia, cu voce joasă, lipsită de inflexiuni, în metalul brățării tale.

Funia îi înconjura lui James încheietura dreaptă, ascunzând parțial brățara. Uitându-se mai bine, a văzut că ea avea dreptate: o crăpătură cât un fir de păr apăruse de-a lungul metalului.

— Se poate să fi dat cu pumnul în bibliotecă, după ce-a plecat, a recunoscut el; mâna încă îl mai durea. Probabil așa s-a crăpat metalul.

— Probabil? a zis ea, cu aceeași voce joasă. Și de ce-mi spui asta acum? Ai fi putut aștepta. Să-mi fi spus mâine.

— Dacă e să mă supraveghezi toată noaptea, s-ar cuveni să știi pe cine supraveghezi, a spus James. Te-am dezamăgit. Ca prieten. Ca soț. N-am vrut să agravez lucrurile păstrând secrete față de tine.

Ea i-a aruncat o privire lungă. Cântărindu-l.

— Dacă vrei să pleci, a zis el, poți să...

— N-am să te părăsesc, a răspuns ea, și vocea îi era măsurată, egală. Pe de altă parte, ai încălcat înțelegerea noastră. Aș vrea ceva în schimb.

— Ca și când aș fi pierdut la șah?

Ea nu înceta să-l surprindă. Aproape c-a zâmbit.

— Poate vrei să-mi ceri ceva la schimb altcândva, când nu sunt legat de un pat. Serviciile pe care ți le pot oferi, în momentul ăsta, sunt limitate.

Ea s-a ridicat în picioare, sprijinind Cortana de perete. Rochia de casă roșie pe care o purta era largă, dar dintr-o mătase care se lipea de trup, cu fâșii de panglică neagră de catifea la poale și la mâneci. Părul ei era o nuanță mai închisă decât mătasea, iar ochii, de aceeași culoare cu catifeaua și ațintiți asupra lui când s-a suit în pat.

— Se potrivește cu ceea ce am eu nevoie, cred, a spus ea. Vreau să mă săruți.

Sângele lui a părut că-și iuțește curgerea prin vene.

— Ce?

Ea era în genunchi, cu fața la el; ochii le erau la același nivel. Rochia se înfoia în jurul ei de parcă ar fi fost un nufăr, ridicându-se dintre

frunze. Decolteul ei cobora adânc, mărginit cu dantelă albă ca un puf ușor pe pielea ei cafenie. Pe față avea o expresie care îi amintea lui James de aceea pe care o avusese în noaptea în care dansase la Hell Ruelle. O hotărâre aproape de pasiune.

— Tu o să-ți găsești într-o zi drumul înapoi la Grace, care știe de situația noastră, a spus ea. Dar eu o să mă mărit cu un alt bărbat, iar el o să știe că am fost căsătorită cu tine. Se va aștepta din partea mea să știu cum să sărut și... să fac alte lucruri. Nu mă aștept la o lecție completă, dar cred că aș putea în mod rezonabil să-ți cer să-mi arăți cum se sărută.

El și-a amintit-o pe Cordelia dansând, toată numai foc. Și-a amintit momentele de după aceea, din Camera Șoaptelor. I-ar fi putut răspunde că nu are nevoie de nicio lecție din partea lui; știa cum să sărute. Dar mintea îi era măcinată de gândul la acel bărbat, cel cu care ea avea să se căsătorească în viitor, care avea s-o sărute și să se aștepte la diverse lucruri din partea ei...

James a simțit că-l urăște deja. S-a simțit amețit – de furia împotriva cuiva pe care nu-l cunoștea și de cât de aproape era ea de el.

— Urcă-te peste mine! i-a cerut cu o voce greu de recunoscut chiar și pentru urechile lui.

A fost rândul ei să se arate surprinsă.

— Ce?

— Sunt legat de pat, a zis el. Nu mă pot ridica să te sărut, așa că va trebui să stau aici și să te sărut. Ceea ce înseamnă că am nevoie de tine – a întins brațul liber, nedezlipindu-și ochii dintr-ai ei – mai aproape.

Ea a încuviințat din cap. Un val de roșeață s-a întins pe fața ei, dar altminteri s-a uitat la el, cu ochi mari și curioși, în timp ce a înaintat prin pat spre el, urcându-se cu oarecare stângăcie în poala lui. Sângele lui deja vuia, iute și fierbinte, prin vene, când ea și-a pus genunchii de-o parte și de alta a șoldurilor lui. Fața ei era atât de aproape de a lui acum: îi putea zări fiecare linie neagră a genelor, mișcarea buzei de jos pe care ea și-a prins-o între dinți.

— Mai spune-mi o dată ce vrei să fac! a îndemnat-o.

Coloana netedă a gâtului ei s-a mișcat când a înghițit în sec.

— Arată-mi cum să sărut! Adecvat.

El a cuprins-o cu brațul liber, ridicându-și genunchii astfel încât spatele ei era lipit de picioarele lui. Rochia de casă a foșnit, materialul s-a întins când s-a mișcat, mulându-se pe trupul ei. El îi putea simți parfumul: iasomie și fum. Mâna lui s-a strecurat în părul ei des, lucios, cuprinzându-i ceafa. Ea a suspinat, lăsându-se mai aproape de el; simțind-o, o suliță ghimpată de dorință i-a urcat pe șira spinării.

Buzele ei erau în formă de inimă, s-a gândit el; șanțul acela din buza de sus, cercul format de aceea de jos. Nu-și mai mușca buza, ci doar se uita la el, cu ochii plini de aceeași provocare rece cu care înfruntase mulțimea la Hell Ruelle. Nu exista niciun motiv s-o trateze ca și când i-ar fi fost teamă, și-a dat el seama: aceasta era Daisy. Ei nu-i era teamă niciodată.

— Pune-ți mâinile pe umerii mei! a îndemnat-o apoi, iar când ea s-a aplecat ca să o facă, a sărutat-o.

Imediat, mâinile ei l-au strâns mai tare de umeri; a lăsat să-i scape o suflare în gura lui, surprinsă. El i-a înghițit tresărirea, despărțindu-i buzele cu limba, până ce gura ei a fost fierbinte și deschisă sub a lui. I-a tachinat colțurile gurii cu sărutări ușoare, apoi i-a supt și i-a lins buza de jos în timp ce ea-l strângea și mai tare de umeri. Tremura, dar ea îi ceruse s-o învețe, și el intenționa ca lecția să-i fie completă.

Cu mâna liberă, i-a mângâiat părul, scoțându-i și ultima agrafă, împletindu-și degetele în șuvițele ei groase. Mâinile ei s-au ridicat, prinzându-i gâtul de-o parte și de alta, cu degetele în cârlionții lui de la ceafă. Limba lui o tachina, arătându-i cum să întoarcă sărutarea – cum schimbul putea fi un duel al buzelor și al limbilor, al respirației și al plăcerii. Când ea i-a supt buza de jos, el a țâșnit spre ea, adâncindu-și nemilos sărutarea, mâna lui liberă încleștându-se în partea din spate a rochiei ei, strivind materialul în pumn.

Oh, Doamne! Mătasea subțire abia de constituia o barieră; îi putea simți corpul de sus până jos cu corpul lui, forma ei: sânii, talia, șoldurile. Se scufundase în sărutatul ei, iar acum nu se mai sătura s-o sărute. Moliciunea gurii ei, sunetele de plăcere pe care Cordelia le scotea între două săruturi – s-a mișcat ca să ajungă mai aproape de el, legănându-și

șoldurile peste ale lui. Un șuierat ascuțit i-a scăpat lui printre dinți. Brațul îl durea; trăsese și tot trăsese de funia care-l imobiliza, corpul lui acționând acum după propriul sistem de nevoi și dorințe.

Cordelia a gemut și s-a arcuit peste el. Scântei au țâșnit prin venele lui; nevoia de a o atinge era orbitoare, mistuitoare, jinduirea crescând în sângele lui de a face mai mult, de a avea mai mult de la ea. Ea probabil habar n-avea ce îi făcea – abia de știa el însuși –, dar dacă avea să continue să se miște în felul ăsta...

Ea era soția lui și era adorabilă, incredibil de atrăgătoare. Nu mai dorise pe nimeni așa. Pe jumătate scos din minți, și-a plimbat buzele pe linia maxilarului ei, coborând pe gât. I-a simțit bătaia pulsului și i-a inspirat mirosul părului: iasomie și apă de trandafiri. A continuat să-și coboare săruturile, atingându-i cu dinții clavicula și cu buzele adâncitura de la baza gâtului...

Ea s-a retras iute, dându-se jos de pe el, cu fața aprinsă și părul căzându-i liber pe spate.

— A fost foarte instructiv, a zis, vocea ei calmă contrastând cu fața îmbujorată și rochia mototolită. Îți mulțumesc, James!

El și-a lăsat capul să-i cadă pe spate, nimerind în tăblia patului cu o bufnitură. Era încă amețit, iar sângele îi bubuia prin vene. Tot corpul îl durea de dorință nedescătușată.

— *Daisy*...

— Ar trebui să dormi, a rostit Cordelia, care deja o lua de jos pe Cortana și se așeza la loc pe scaunul de lângă patul lui. E *musai*, de fapt, altminteri n-o să aflăm niciodată.

El a făcut eforturi să-și potolească respirația. Fir-ar să fie! Dacă ea ar fi fost oricine altcineva, ar fi spus că o făcuse intenționat, drept răzbunare: corpul lui părea devastat de dorința de-a o avea. Însă ea se așezase calmă pe scaun, cu sabia în poală. Numai părul ușor ciufulit și semnele roșii de pe gât unde fuseseră buzele lui arătau că se întâmplase ceva.

— Ah, a spus ea, parcă amintindu-și de un lucru pe care uitase să-l cumpere, ai nevoie să-ți leg și celălalt braț?

— Nu, a izbutit să răspundă James, care nu putea să explice de ce apropierea Cordeliei de el ar fi fost o idee proastă. Așa e... bine.

— Vrei să-ți citesc? a întrebat ea, ridicând un roman de pe noptieră.

El a dat din cap. Era disperat după ceva care să-i abată gândurile.

— Ce carte?

— Dickens, a răspuns ea cu afectare, deschizând volumul și începând să citească.

Thomas și-a închis haina la nasturi în timp ce traversa bucătăria – întunecată acum, căci sosise miezul nopții și încăperea era din fericire liberă de orice servitor. Se furișase din salon fără să fie observat de ceilalți, absorbiți cum erau în sporovăiala lor și în jocul de cărți. Nici măcar Christopher, de pază la ușă, nu observase când Thomas își luase jacheta costumului de luptă și boleadora și o pornise pe culoar.

Simțindu-se aproape mândru de sine, a descuiat fără zgomot ușa care dădea în grădina din spate și a deschis-o larg. Tocmai pășise afară, în bezna înghețată, când o lumină i-a fulgerat în fața ochilor. Vârful aprins al unui băț de chibrit a luminat doi ochi albaștri.

— Închide ușa după tine! a spus Anna.

Thomas i-a dat ascultare, înjurând în gând. Ar fi putut jura că acum zece minute Anna adormise într-un fotoliu.

— Cum ai știut?

— Că o să te furișezi afară? Și-a aprins trabucul și a aruncat chibritul. Pe cinstite, Thomas, te-am așteptat aici, afară, atât de mult timp, încât m-am temut că vesta mea o să ajungă demodată.

— Voiam doar o gură de aer…

— Ba nu, nu voiai asta, a spus ea, suflând fum alb în aerul înghețat. Aveai expresia aceea în ochi. Voiai să ieși și să patrulezi singur din nou. Vere, nu te prosti!

— Trebuie să fac ce pot și sunt mai de folos aici, afară, decât în salon, a răspuns Thomas. James n-are nevoie de noi cinci ca să fie sigur că nu părăsește casa.

— Thomas, uită-te la mine! a zis ea.

Privirea ei albastră era fermă. Verișoara lui, Anna: el și-o amintea de când purta fuste și rochii, cu părul lung împletit în codițe. Și

întotdeauna în ochii ei era o privire de jenă, de tristețe. Și-a amintit-o, de asemenea, când ieșise ca un fluture din cocon, transformându-se în ceea ce era acum – o apariție cu butoni strălucitori la manșete și gulere apretate. Își trăia viața atât de îndrăzneț, atât de fără remușcări, încât uneori lui Thomas i se strângea puțin stomacul doar uitându-se la ea.

Ea și-a pus mâna înmănușată pe obrazul lui.

— Noi suntem niște oameni speciali, neobișnuiți, unici. Asta înseamnă că trebuie să fim curajoși și mândri, dar și prevăzători. Nu cred că ai atât de multe de dovedit, încât să te porți prostește. Dacă trebuie să patrulezi, du-te la Institut și cere un partener dintre cei înscriși! Dacă descopăr că patrulezi singur, o să mă înfurii foarte tare.

— Bine.

Thomas a sărutat palma mâinii înmănușate a Annei și i-a coborât-o, încet.

Ea l-a urmărit cu ochi neliniștiți cum se cațără peste zidul grădinii din spate.

Bineînțeles, el n-avea nicio intenție să caute un partener de patrulă. Nu-i plăcea că o înșela pe Anna – dar nebunia asta a lui James trebuia să se sfârșească. James era unul dintre cei mai buni, cei mai blânzi și mai curajoși oameni pe care-i cunoscuse Thomas vreodată, iar ca James să se îndoiască astfel de el însuși era dureros – căci dacă James se putea îndoi astfel de sine, ce să mai zică cei ca Thomas, care deja se îndoiau de ei înșiși atât de mult?

Era hotărât să-i pună capăt poveștii ăsteia, a gândit el, străbătând cu pași mari Curzon Street, pustie sub lumina lunii. Avea să-l găsească pe adevăratul ucigaș, chiar dacă ăsta avea să fie ultimul lucru pe care-l făcea vreodată.

„După ce am depășit cel mai greu moment al bolii mele, am început să bag de seamă că, în vreme ce toate celelalte simptome trecuseră, acesta din urmă nu voia să treacă. Oricine venea lângă mine încă mai lua chipul lui Joe. Deschideam ochii noaptea, și pe cine vedeam în jilțul de lângă pat? Pe Joe. Deschideam ochii ziua, și pe cine vedeam pe bancheta

de lângă fereastră, fumându-și pipa în cadrul umbrit al ferestrei deschise? Tot pe Joe. Ceream ceva de băut să mă răcoresc, și mâna cui îmi dădea cana? Mâna dragă a lui Joe. Mă cufundam din nou în perne, după ce beam, și fața cui se apleca asupra mea, atât de plină de speranță și de dragoste? Fața lui Joe."[1]

James nu știa de câtă vreme citea Cordelia: el stătea cu ochii închiși și cu mâna liberă peste față, dorindu-și să doarmă. Dar somnul nu venea. Părea o imposibilitate. Nu înceta să se gândească la Cordelia, deși ea era lângă el. La cum o simțise, la părul ei greu adunat în mâna lui, la corpul ei peste al lui. Dar nu numai atât – amintirile tuturor minutelor când fuseseră împreună îi veneau ca fulgerele, iluminând întunericul din spatele pleoapelor: nopțile pe care le petrecuseră jucând jocuri, momentele când râseseră, când schimbaseră priviri de înțelegere, când își șoptiseră secrete. Brățara de la încheietura lui i se părea că atârnă două tone. *Dar tu o iubești pe Grace,* i-a șoptit o voce inoportună din spatele minții. *Știi că o iubești.*

S-a împotrivit acelui gând. Era ca și când ar fi apăsat pe o vânătaie sau pe un os rupt. O sărutase pe Grace în ziua aceea, dar amintirea părea ștearsă, ca un pergament vechi. Ca umbra amintirii unui vis. Capul îi zvâcnea, de parcă i-ar fi fost apăsat ceva dur pe tâmple; vocea din mintea lui voia să se gândească la Grace, dar el din nou a dat-o la o parte.

S-a gândit la Daisy. Îi simțise lipsa cât fusese plecată; când se trezise, în dimineața aceea, primul lui gând fusese la ea, să-i pună în față necazurile lui ca să le poată împărtăși și rezolva împreună. Asta era ceva mai mult decât prietenie și, de altfel, prietenia nu te face să vrei să sari pe cineva în clipa în care-l vezi și să-l săruți până nu mai poți.

Dar îi era dator lui Grace. Îi făcuse promisiuni atâția ani! Nu-și putea aminti exact ce anume promisese, dar certitudinea era la fel de reală ca o rangă de fier înfiptă în inima lui. I le făcuse pentru că o iubea. Loialitatea îl lega. Încheietura mâinii, unde funia îi trecea peste

---

[1] Charles Dickens, *Marile speranțe,* capitolul 57.

brățara ei, îi trimitea o durere glacială prin braț. *Întotdeauna ai iubit-o pe Grace,* a venit din nou vocea. *Dragostea nu se poate abandona. Nu e o jucărie pe care s-o arunci la marginea drumului.*

N-ai iubit niciodată pe altcineva.

Era un murmur blând în capul lui. Daisy, care-i citea din Dickens.

> *„În ultima vreme, foarte des. A fost un timp destul de lung și de greu în care mă feream să-mi amintesc ce alungasem pe când nu prețuiam aceste amintiri. Dar acum, când datoria mea mă mai împiedică să depăn aceste amintiri, le-am făcut loc în inima mea."*[1]

O amintire clară i-a revenit atunci, puternică și întunecată precum ceaiul, dintr-o altă încăpere, dintr-un timp când el se zvârcolise și se răsucise, iar Daisy îi citise cu voce tare. Amintirea a fost ca un val; s-a ridicat și s-a spart sub el, apoi a dispărut. A încercat s-o prindă, însă se evaporase în întuneric; epuizat, nu se mai putea opune forței propriei minți. Vocea din spatele minții s-a întors ca o revărsare de ape. O văzuse pe Grace în ziua aceea și nu se putuse abține să o sărute. Într-adevăr *o iubea.* Era o certitudine care semăna cu închiderea ușii unei temnițe.

— James? Cordelia se oprise din citit; părea îngrijorată. Ești bine? Niciun vis urât?

Noaptea era un defileu, întunecat și fără de sfârșit; James tânjea după lucruri pe care nu le putea numi sau defini.

— Nu încă, a zis el. Niciun vis urât.

[1] Charles Dickens, *Marile speranțe,* capitolul 59.

LONDRA:
GOLDEN SQUARE

UCIGAȘUL SE PUTEA MIȘCA MAI REPEDE ACUM, CĂ MUNDANII NU-L VEDEAU; ERA O umbră, trecând ca fulgerul pe lângă ei pe străzi. Nici nu mai trebuia să se ascundă sau să-și lepede hainele însângerate prin clădiri abandonate — deși îl amuza grozav faptul că vânătorii de umbre supravegheau fabrica părăsită din Limehouse, de parcă s-ar fi așteptat să se întoarcă.

Se strecura prin mulțime ca umbra unui nor trecător. Uneori se oprea ca să se uite în jur și să zâmbească, să se adune. Avea să fie sânge în zori, dar pe-al cui să-l verse? O patrulă de vânători de umbre a trecut pe lângă el și a pornit pe Brewer Street. A rânjit feroce — ce amuzant ar fi dacă l-ar atrage deoparte pe unul din grup și l-ar doborî, lăsându-l mort, scăldat în propriul sânge, mai înainte ca vreunul dintre ceilalți să bage de seamă!

Tocmai când ducea mâna după cuțit, un alt vânător de umbre a trecut pe lângă el — unul tânăr, înalt, cu păr șaten. Ăsta era singur, cu ochii în patru. Nu făcea parte dintr-o patrulă. Mergea prin Golden Square, cu spatele drept, cu capul sus. O voce a șoptit în spatele minții ucigașului: un nume.

Thomas Lightwood.

Partea a doua

— ❦ —

CALEA MORMÂNTULUI

El vorbește în vis, în vedeniile nopții, atunci când somnul se lasă peste oameni și când ei dorm în așternutul lor. Atunci El dă înștiințări oamenilor și-i cutremură cu arătările Sale. Ca să întoarcă pe om de la cele rele și să-l ferească de mândrie. Ca să-i ferească sufletul de prăpastie și viața lui de calea mormântului.

Cartea lui Iov, 33:15–18

17

PROFET AL RĂULUI

Profet al răului sunt totdeauna pentru mine însumi:
forțat veșnic la augurii nefericirii pe care n-am puterea
să-i ascund de propria-mi inimă, nu,
nu prin visele solitare de-o noapte.

Thomas de Quincey, *Confesiunile unui opioman englez*[1]

ORAȘUL DORMEA SUB PĂTURA LUI DE ZĂPADĂ. FIECARE PAS PE CARE Thomas îl făcea părea să răsune de-a lungul străzilor pustii, pe sub marchizele prăvăliilor, pe lângă casele în care oamenii stăteau la căldură și în siguranță, nebănuind că el trecea prin fața pragurilor lor.

Mersese din Mayfair, prin Marylebone, trecând de magazinele închise ale căror vitrine străluceau cu aranjamente de Crăciun, până ce ajunsese în Regent's Park. Ploaia înghețată prefăcuse copacii în sculpturi de gheață elaborate. Erau câteva trăsuri pe Euston Road, căci se apropiau zorii; doctori care făceau vizite de urgență, probabil, sau se duceau ori veneau din schimburile de noapte de la spitale.

Fusese o noapte lungă, atât din pricina ploii care începuse la scurt timp după miezul nopții, cât și din pricină că, în timp ce străbătea Brewer Street, aproape că dăduse nas în nas cu o patrulă de vânători de umbre: patru sau cinci bărbați înfofoliți în costume de luptă și mantale

[1] Editura Polirom, Iași, 2010, trad. Corneliu Rudescu.

groase. Se ferise din calea lor, luând-o prin Golden Square. Ultimul lucru pe care și-l dorea era să fie prins și, foarte probabil, pedepsit. Nu putea – nu voia – să se odihnească până când ucigașul nu era arestat.

N-ar fi putut să explice prea bine ce-i motiva neastâmpărul hotărârii. James era cu siguranță o parte din explicație – James, legat în propriul dormitor toată noaptea, în timp ce prietenii lui stăteau de pază la parter, pregătiți pentru ceva ce niciunul dintre ei nu credea posibil. James, care purta povara unei moșteniri mai întunecate decât orice umbră. Una care nu păruse niciodată s-o atingă și pe Lucie, dar ochii lui James erau întotdeauna bântuiți.

O singură persoană mai cunoscuse Thomas cu ochi ca aceia. Nu aurii, ci întunecați, și atât de triști – întotdeauna fusese atras de contradicția asta, a gândit el, dintre cruzimea cuvintelor lui Alastair și tristețea cu care le rostea. Ochi mâhniți și limbă înveninată. *Spune-mi,* ar fi vrut totdeauna să întrebe, *ce ți-a frânt inima și te-a făcut să reverși o asemenea amărăciune?*

Thomas a mers și a tot mers prin Bloomsbury, abia băgând de seamă cât de amorțite și de înghețate îi erau picioarele, împins doar de senzația că, imediat, după colțul următor, avea să aștepte prada lui. Însă nu era nimeni, în afară de ocazionalii jandarmi făcându-și rondul sau muncitorii de noapte îmbrăcați bine în hainele lor, târându-și picioarele spre casă, cu fețele invizibile, dar fără nicio undă de amenințare venind dinspre ei. A trecut de piața din Covent Garden, care tocmai începea să se deschidă, cu lăzile de lemn puse unele peste altele înconjurându-i colonadele, în timp ce căruțele huruiau încoace și-ncolo, cărând flori, fructe și chiar pomi de Crăciun, ale căror ramuri umpleau aerul cu mirosul de brad.

Când Thomas a început să cârmească din nou spre vest pentru a se întoarce în Soho, cerul părea să fi devenit ceva mai luminos. S-a oprit brusc în fața statuii regelui George al II-lea, din mijlocul lui Golden Square, marmura sa palǎ părând aproape luminoasă sub cerul albastru adânc de dinaintea zorilor. Undeva, un matinal cânta la pian și notele triste răsunau în piață. Mai erau câteva momente până să se crape de ziuă. Înapoi pe Curzon Street, ceilalți urmau să aibă în curând

răspunsul. Fie nu se petrecuse nicio crimă în noaptea asta – caz în care James avea să fie în continuare un suspect –, fie ucigașul lovise din nou, caz în care ei aveau să știe că James e nevinovat. Ce ciudat, să nu știi ce să-ți dorești!

Deodată, Thomas nu mai voia decât să se întoarcă la prietenii lui. A început să meargă mai repede, frecându-și mâinile înmănușate ca să-și încălzească degetele înțepenite, pe când lumina galbenă și trandafirie pe deasupra vârfurilor copacilor semnala apropierea răsăritului.

Atunci un țipăt a sfâșiat liniștea. Thomas a rupt-o la fugă fără să se gândească, antrenamentul lui împingându-l spre sunet mai înainte să aibă vreun moment de ezitare. S-a rugat să fie o bătaie, poate de bețivani ieșiți dintr-o crâșmă sau vreun hoț ce înșfăcase o geantă de la vreo navetistă matinală...

A lunecat dând colțul pe Sink Street. O femeie zăcea întinsă pe pragul unei case, pe jumătate înăuntru și pe jumătate în afara grădinii acoperite de gheață. Era căzută cu fața în jos, cu hainele mânjite de sânge, cu părul cărunt răsfirat pe zăpadă. El s-a uitat înnebunit în jur, dar n-a văzut pe nimeni. A îngenuncheat și a ridicat binișor femeia în brațe, întorcându-i capul ca să-i vadă fața...

Era Lilian Highsmith. O cunoștea – toată lumea o cunoștea. Era o membră dintre cele mai vârstnice ale Conclavului, o figură respectată – și plină de bunăvoință, de asemenea. Avea totdeauna bomboane de mentă în buzunare ca să le dea copiilor. Își amintea cum îi dădea și lui, când era mic, ciufulindu-i părul cu mâinile ei subțiri.

Purta o rochie de casă, de pară nu s-ar fi așteptat să fie afară. Materialul era sfâșiat, iar sângele curgea din multiplele tăieturi. O spumă însângerată îi bolborosea pe buze – mai respira încă, și-a dat el seama. Cu mâini tremurătoare, și-a scos stela, trasând disperat *iratze* după *iratze* pe pielea ei. Fiecare pâlpâia și dispărea, ca o piatră ce se scufunda în apă.

Acum își dorea cu disperare să apară patrula pe care o văzuse mai devreme. Nu puteau fi la mai mult de câteva străzi distanță. Cum se putea să le fi scăpat asta?

Pleoapele lui Lilian Highsmith s-au zbătut și s-au deschis. L-a înșfăcat de pieptarul hainei, clătinând din cap de parc-ar fi spus *Destul! Nu mai încerca!*

Lui i s-a poticnit răsuflarea.

— Domnișoară Highsmith, a spus el grăbit. Sunt Thomas... Thomas Lightwood. Cine v-a făcut asta?

Ea l-a strâns mai tare de revere, trăgându-l mai aproape cu surprinzătoare forță.

— *El*, a șoptit ea. Dar el era mort, mort în floarea vârstei. Soția lui... a plâns și a tot plâns. Îmi amintesc lacrimile ei.

Ochii i s-au fixat asupra lui Thomas.

— Probabil nu există iertare.

Degetele ei au slăbit strânsoarea și s-au scurs încet pe haina lui, lăsând dâre însângerate în urmă. Fața i s-a destins, iar lumina i-a părăsit ochii.

Amorțit, Thomas i-a așezat corpul inert pe pământ. Mintea i se învârtea. Ar trebui s-o ducă înăuntru? Cineva ar putea veni pe drum curând și ea nu era protejată de vraja invizibilității – mundanii n-ar trebui s-o vadă astfel, și totuși probabil Enclava n-ar fi de acord ca el s-o mute din loc?

Cel puțin putea s-o așeze așa cum se cuvenea să fie așezat un vânător de umbre mort. I-a închis ochii cu degetul mare și a dat să-i ia mâinile, ca să i le împreuneze peste piept. Ceva s-a rostogolit din mâna ei dreaptă, zăngănind ușor pe pământul înghețat.

Era o stelă. Ce făcuse cu ea? Încercase să se vindece singură?

Thomas a auzit pași apropiindu-se și a ridicat capul. Oare se întorcea ucigașul, îngrijorat că Lilian ar fi putut supraviețui – așa că se hotărâse să vină înapoi ca să se asigure că nu se întâmpla asta? Rapid, a vârât stela în buzunar și a scos un cuțit de la cingătoare.

— Hei! Tu de colo! Să nu îndrăznești să fugi!

Thomas a încremenit. Era patrula vânătorilor de umbre pe care o văzuse mai devreme. Patru bărbați au apărut de după colț, cu Inchizitorul Bridgestock în frunte.

Într-o fracțiune de secundă, și-a dat seama cum trebuie să fi arătat. Un vânător de umbre mort alături și el cu un cuțit în mâna plină de sânge. Mai rău de atât, nu era înscris pentru o patrulă – nimeni nu știa de raidurile lui nocturne. Prietenii lui ar fi putut spune că el patrulase singur, dar asta nu schimba prea mult, nu-i așa?

Un cor de vociferări s-a pornit când Inchizitorul s-a apropiat de Thomas, cu fața dârză, cu pelerina lui neagră fluturându-i în jurul picioarelor. Thomas a lăsat să-i cadă cuțitul și și-a coborât mâinile pe lângă corp, știind că ar fi inutil să vorbească. Nu s-a ostenit să încerce să înțeleagă ce spuneau ei. Totul părea încetinit și ireal, ca un vis îngrozitor care încerca să-l tragă la fund. A privit ca de la kilometri depărtare cum Bridgestock a anunțat, pe un ton triumfător:

— Gentlemeni, am găsit ucigașul, a spus el. Arestați-l imediat!

Cordelia lăsase cartea deoparte și îl privea pe James dormind. Avea o scuză, presupunea, în afară de dragostea neîmpărtășită. Îl supraveghea. Îl proteja de terorile nopții, de amenințarea lui Belial. Simțea greutatea Cortanei în poală, la fel cum simțise greutatea încrederii pe care Wayland Fierarul și-o pusese în ea.

Mergi înainte! Și fii un războinic!

Nu că ar fi fost o grea încercare să-și privească soțul dormind. Se gândise, când se logodiseră, că avea să stea întinsă lângă James, noaptea, ascultându-i respirațiile egale, cuprins de somn. Când își dăduse seama că urmau să aibă dormitoare separate, i se păruse că visul acela i se spulberase.

I-ar fi plăcut să spună că realitatea e o dezamăgire. Dar ar fi fost o minciună. Îl urmărise sucindu-se și răsucindu-se și, într-un târziu, adormind, cu brațul liber sub cap și obrazul odihnindu-se aproape în îndoitura cotului. Liniile de îngrijorare de pe fața lui se neteziseră în seninătate și inocență. Obrajii i se coloraseră cu visarea, genele lui negre fluturându-i pe pomeții înalți. Privindu-l, ea s-a dus cu gândul la Majnun din poemul lui Ganjavi, un băiat atât de frumos, că lumina în întuneric.

Când el s-a mișcat în somn, cămașa lui subțire s-a ridicat, dând la iveală cutele abdomenului. Ea roșise la vederea lor și își întorsese ochii, un moment, înainte să se întrebe, înverșunată: *De ce?* Sărutase gura aceea moale, buza de jos mai plină decât cea de sus, ușor adâncită la mijloc. Îi simțise corpul de-a lungul întregului ei corp, căldura lui, mușchii încordați s-o țină mai aproape.

Știa că el o dorise. Poate că n-o iubea, dar din clipa în care ea îi ceruse s-o sărute – s-o învețe –, el o dorise și o făcuse să se simtă puternică. Frumoasă. Ea era un cavaler sub jurământ de loialitate, un războinic. Când el îi mărturisise că o sărutase pe Grace, se simțise șocată și rănită, și apoi refuzase cu îndârjire să plângă. *Nu* avea să fie slabă. Avea să ceară un sărut, să ceară ca el să-și arate dorința. Nu puteau fi mereu în poziții inegale.

Mersese mai bine decât își imaginase vreodată. Atât de bine, încât știa că ar fi putut cu ușurință merge mai departe, rostogolindu-se peste marginea reținerii în teritoriul acela necunoscut, irevocabil. Și cu toate că își dorise asta, ea fusese cea care se desprinsese, în cele din urmă, punând capăt uitării de sine.

Pentru că știi că ar fi sfârșitul tău, i-a șoptit o voce mică din spatele minții. *Pentru că dacă te îndrăgostești chiar și o idee mai mult de el, căderea o să te zdrobească.*

Era adevărat. Știa că dacă îi mai dădea încă o fracțiune cât de mică din ea lui James, avea să ia foc ca un rug uriaș aprins de o mie de torțe. Și n-ar mai fi rămas nimic din ea decât cenușa. În dorință puteau fi egali, dar în privința dragostei nu erau.

Ceva se luminase la marginea câmpului ei vizual de ceva vreme: a aruncat o privire spre fereastră și a văzut licărirea sidefată a zorilor. O mare ușurare a cuprins-o. Erau în siguranță, deocamdată. Se făcuse dimineață. Soarele răsărise și nu se întâmplase nimic.

James își întorcea zbuciumat capul pe pernă. Lăsând jos Cortana, Cordelia s-a apropiat de el, întrebându-se dacă lumina îl deranja, trezindu-l. Ar fi putut trage draperia...

El a tresărit, arcuindu-și deodată corpul pe spate și înfigându-și umerii și călcâiele în saltea.

— Nu în grădină! a gâfâit el. Nu... du-te înapoi în casă... nu... *nu!*

— *James!*

Ea a descuiat ușa, deschizând-o de perete, și a strigat pe culoar după ajutor. Când s-a întors, James se zbătea sălbatic, iar funia cu care-i era legată mâna îi intrase în carne și îi însângerase încheietura.

Cordelia a alergat lângă el, când James a strigat:

— *Dă-i drumul! Dă-i drumul!*

Ea s-a chinuit să-i dezlege încheietura, trăgând de funie și însângerându-și degetele. El a sărit brusc în capul oaselor, eliberat de stâlpul patului. S-a ridicat iute în picioare și, desculț, s-a dus împleticit la fereastră, apucând de marginea ei. Cordelia și-a dat seama că se străduia s-o deschidă.

Pași au bubuit urcând scara. Matthew a dat năvală în odaie, arătând mototolit, cu ochii lui verzi întunecați de somn și de neliniște. Văzându-l pe James la fereastră, l-a prins de umeri, întorcându-l în loc. Ochii lui James erau larg deschiși, holbați, orbi.

— *Dă-i... drumul!* a gâfâit James, luptându-se cu Matthew.

— Trezește-te! a strigat Matthew, împingându-l pe James cu spatele de perete.

James încă mai lupta cu el, cu brațe înțepenite, dar mișcările îi erau mai încete acum, iar pieptul nu i se mai zbuciuma.

— Matthew, a șoptit el. Matthew, tu ești?

— Jamie *bach,* a zis Matthew, înfigându-și degetele în umerii lui James. Eu sunt. *Uită-te* la mine! *Trezește-te!*

Privirea lui James s-a limpezit treptat.

— Probabil nu există iertare, a șoptit el, cu vocea ciudat de stinsă.

— Probabil că nu, a zis Matthew, și o să ajungem cu toții în Iad, dar ceea ce contează în clipa asta e că ești bine.

— James, a spus Cordelia. *Te rog!*

El s-a uitat lung la ea; părul lui negru era umed de nădușeală și buza de jos era însângerată, unde și-o mușcase.

James s-a cutremurat și s-a lăsat moale pe lângă perete. Arătând epuizat, a dat din cap.

— Sunt bine. Vorbea cu răsuflarea tăiată, dar secătuirea din voce dispăruse. S-a terminat.

Matthew s-a relaxat, lăsând mâinile jos. Era doar în maiou și pantaloni, a observat Cordelia și a roșit ușor. Putea vedea o rună *enkeli*[1] pe bicepsul lui Matthew, parțial ascunsă sub mâneca lui. Matthew avea brațe foarte frumoase, și-a dat ea seama. Nu remarcase până atunci.

Aoleu! Dacă mama ei ar fi știut că se afla în dormitor cu doi bărbați atât de sumar îmbrăcați, ar fi leșinat.

— Așadar, ai visat, a spus Matthew.

Se uita la James, și în vocea lui era atâta afecțiune, încât i-a rupt în două inima Cordeliei. Doamne, dacă ea și Lucie puteau deveni *parabatai*, spera că aveau să se iubească aproape la fel de mult.

— Un coșmar, presupunem?

— Presupuneți corect, a zis James, ducându-și mâna la funia care încă mai era înnodată de încheietura lui. Și dacă visul meu a fost adevărat, a mai murit cineva.

Tonul lui era sumbru.

— Chiar dacă e adevărat, nu tu ai făcut-o, a spus Cordelia cu înverșunare. Ai fost aici toată noaptea, James. Legat de pat.

— Așa e, a spus Matthew. Cordelia a stat cu tine, fără să te lase singur, iar noi toți am fost la parter... mă rog, cu excepția lui Thomas, care a șters-o iar la patrulat. Nimeni n-a intrat și n-a ieșit pe ușă.

James a dezlegat funia care încă îi mai atârna la încheietură. A lăsat-o să cadă, dezvăluind un cerc de carne însângerată. Și-a flexat mâna și s-a uitat de la Matthew la Cordelia.

— Și am încercat să deschid fereastra, a cugetat el. Dar asta a fost după vis, nu înainte. Nu știu... Părea frustrat în vreme ce povestea: Parcă nu pot *gândi*, a spus el. De parc-ar fi o ceață pe creierul meu. Dar dacă nu eu fac asta... atunci cine?

---

[1] *Enkeli*, cunoscută și ca runa Puterii Îngerului, este una dintre cele mai puternice peceți date nefilimilor de către îngerul Raziel și una dintre primele pe care le primesc ei la inițiere, semnificând legăturile angelice.

Înainte ca Matthew sau Cordelia să poată răspunde, un zgomot a răsunat de la parter. Cineva bătea puternic în ușă. Cordelia s-a ridicat cât ai clipi, alergând pe scări în ciorapi. A auzit mișcare din salon, dar a ajuns la ușă înaintea tuturor și a deschis-o imediat.

În prag stătea o siluetă înveșmântată într-o pelerină de culoarea pergamentului. Aruncând o privire peste umărul lui, Cordelia a văzut că nu lăsase nicio urmă în zăpada de pe aleea din fața casei; părea să ducă liniștea cu sine, o senzație de spații capitonate și umbre fără ecou.

Pentru o clipă, Cordelia a fost cuprinsă de o speranță nestăpânită că Jem venise s-o vadă. Dar acest Frate Tăcut era mai adus de spate și n-avea nici părul negru și des – n-avea deloc păr. Când și-a coborât spre ea ochii cusuți, vizibili pe sub umbra glugii, ea l-a recunoscut. Era Fratele Enoch.

Cordelia Herondale, a zis el, cu vocea lui neauzită. *Trebuie să vorbesc cu tine despre mai multe chestiuni. În primul rând, îți aduc un mesaj de la Fratele Zachariah.*

Cordelia a clipit, mirată. James spusese că mai fusese o crimă – dar poate că nu de aceea se afla Enoch aici, la urma urmei? Fața lui era lipsită de expresie, ca întotdeauna, deși vocea din mintea Cordeliei era surprinzător de blajină. Nu se gândise niciodată la ceilalți Frați Tăcuți, cei care nu erau Jem, ca fiind blânzi sau aspri, cum nu te gândești la copaci sau la stâlpii gardurilor ca fiind blânzi.

Probabil că fusese nedreaptă. Regăsindu-și glasul, l-a poftit pe Fratele Enoch să intre, murmurând un bun-venit. Putea auzi zgomotele celorlalți în casă, vocile lor ridicându-se în salon. Era încă foarte devreme, iar cerul de afară tocmai începuse să se definitiveze albastru.

Ea a închis ușa și s-a întors spre Enoch. El a stat pe loc, aparent așteptând-o pe ea, alb ca marmura și mut, ca o statuie dintr-un alcov.

— Îți mulțumesc! a zis ea. Mă bucur să primesc vești despre Je... despre Fratele Zachariah. E bine? Se întoarce în Londra?

S-a auzit zgomot de pași. Cordelia și-a ridicat ochii spre scară și i-a văzut coborând pe James și pe Matthew. Și ei au văzut-o și amândoi au dat din cap, trecând prin holul de la intrare și ducându-se în salon.

Ea a înțeles că îi acordau câteva momente singură cu Fratele Enoch. El trebuie să le fi comunicat, în tăcere, și lor.

Fratele Zachariah este în Labirintul Spiralat și nu se poate întoarce, a spus Enoch.

— Oh! a încercat ea să-și ascundă dezamăgirea.

Cordelia, a spus Enoch. *De ani în șir l-am urmărit pe Fratele Zachariah adaptându-se rolului său cu din ce în ce mai mult respect. Dacă am avea voie să avem prieteni, mulți dintre noi l-ar socoti ca atare. Cu toate acestea, știm că el e neobișnuit.* A făcut o pauză. *Când un Frate Tăcut se alătură ordinului, trebuie să renunțe la viața lui, chiar și la amintirea despre ce a fost înainte de a deveni un Frate Tăcut. Asta a fost mai dificil pentru Zachariah, date fiind circumstanțele neobișnuite ale transformării lui. Există cei din fosta lui viață pe care el încă îi mai consideră rude, ceea ce, ca regulă generală, e interzis. Însă în cazul lui... i-am îngăduit-o.*

— Da, a spus Cordelia. Se gândește la Herondale ca la familia lui, știu asta...

Și la tine, a spus Enoch, *și la fratele tău. Știe despre Elias. Se întâmplă niște lucruri în Labirintul Spiralat despre care nu pot să-ți vorbesc, lucruri care îi împiedică plecarea. Totuși, el dorește mai mult ca orice să fie cu voi. Nu mă poate minți, nici eu nu vă pot minți. Dacă ar fi putut fi alături de voi în momentele astea, ar fi făcut-o.*

— Mulțumesc! a spus Cordelia încet. Pentru că-mi spui asta, adică.

Enoch a dat scurt din cap. Ea putea vedea runele Liniștii imprimate în obrajii lui scofâlciți; și Jem fusese marcat astfel. Cu siguranță trebuie să fi fost dureros. Știind că probabil încălca vreo regulă, Cordelia și-a așezat o mână pe brațul lui. Roba pergamentoasă a părut să pârâie când a atins-o: era de parcă deodată ea putea vedea de-a lungul multor ani, putea vedea curba timpului, puterea tăcută a unei vieți petrecute printre istorii și rune.

— Te rog, a zis ea, a mai fost cineva ucis? Nu știu dacă îți e îngăduit să ne spui, dar... dar ultima moarte a fost a tatălui meu. Cu toții n-am închis un ochi toată noaptea, îngrijorați că ar mai putea fi vreuna. Ne poți liniști în această privință?

Mai înainte ca Enoch să poate răspunde, ușa salonului s-a deschis și James, Matthew, Christopher, Lucie și Anna s-au îngrămădit afară. Cinci fețe îngrijorate l-au fixat pe Enoch – șase, s-a corectat Cordelia, dacă o punea la socoteală și pe a ei. Cinci perechi de ochi adresau aceeași rugăminte, întrebau același lucru: *A mai murit cineva?*

Răspunsul lui Enoch a plutit calm, fără emoție sau amărăciune. *Dacă vreun alt vânător de umbre a fost ucis, nu am cunoștință despre asta.*

Cordelia a schimbat o privire încurcată cu James și cu Matthew. Oare visul lui James fusese incorect? Niciunul dintre celelalte nu fusese.

Am venit aici ca să stau de vorbă cu Cordelia, a continuat Enoch, *despre un subiect care are legătură cu crimele și investigația lor.*

Cordelia și-a îndreptat spatele.

— Orice vrei să-mi spui mie personal poți să spui de față cu toți prietenii mei.

Cum dorești. În Osuar, mi-ai pus o întrebare despre runa Puterii a Filomenei di Angelo.

Ceilalți s-au uitat la Cordelia nedumeriți.

— Am întrebat, a explicat Cordelia, dacă ea a avut vreuna.

A avut, a spus Enoch. *Purta o rună permanentă a Puterii pe încheietura mâinii, potrivit familiei sale, însă runa aceea lipsește acum.*

— Lipsește? a repetat uluit Christopher. Cum e posibil? Acoperită de cicatrici, vrei să spui?

Nu e nicio cicatrice. O rună se poate șterge, lăsând în urmă numai o umbră palidă a ceea ce a fost, dar nu poate dispărea în totalitate de pe piele, odată ce a fost trasată. Atenția lui Enoch s-a mutat spre Cordelia. *De unde ai știut?*

— Am văzut că tatălui meu îi lipsea runa Vederii, a spus Cordelia. Și în curte, când corpul Filomenei era acolo, mi s-a părut că observ lipsa runei Puterii de pe încheietură. Ar fi putut să nu fie așa, să-mi fi jucat memoria feste – dar după ce am observat lipsa runei tatălui meu, a trebuit să întreb...

Simțea apăsarea privirii Fratelui Enoch, de parcă s-ar fi uitat la ea, deși ea știa că nu poate vedea cu ochii, așa cum vedeau oamenii obișnuiți. A încercat să-și păstreze fața fără expresie. Spera că și ceilalți

făceau la fel. Să minți un Frate Tăcut era mai mult decât dificil: dacă Enoch alegea să-i scotocească prin minte, ar fi descoperit foarte ușor că fantoma Filomenei însăși îi sugerase faptul.

„El mi-a luat puterea."

Dacă spunea adevărul totuși ar fi urmat investigații – presiuni –, întrebări care s-ar fi putut abate asupra lui Lucie. Și-a impus să arate binevoitoare și opacă, așa cum făcea James când purta Masca.

— Dar ce poate să însemne asta? a zis James, tonul lui ascuțit tăind tensiunea ca un cuțit. Faptul că lipsesc runele la două dintre victime? Nu e posibil să furi runele și, chiar dacă ar făcut-o cineva, la ce i-ar folosi?

— Ca un soi de trofeu, poate? a zis Lucie, aruncând o privire recunoscătoare în direcția Cordeliei.

Christopher arăta ușor îngrețoșat.

— Jack Spintecătorul lua... părți... din oamenii pe care-i ucidea.

Lucie a zis:

— Sau drept dovadă că persoana e moartă? Dacă ucigașul acționa la ordinul altcuiva... dacă a fost tocmit, probabil, și trebuia să-i dovedească angajatorului că a îndeplinit fapta...

Nu e așa. Nu e ca și cum pielea unde a fost tatuată runa a fost tăiată, a spus Enoch. *Runa însăși a fost luată. Spiritul ei. Sufletul, dacă vreți.*

Anna clătina din cap.

— Dar ce ar putea face cineva cu o rună care a fost îndepărtată? E totuși bizar...

S-a întrerupt când Fratele Enoch a încremenit deodată. Și-a ridicat mâinile, parcă pentru a opri orice zgomot. Vorbea cu ceilalți Frați Tăcuți în capul lui, și-a dat seama Cordelia. Ea știa că sunt toți conectați, un cor ciudat și neauzit îi lega pe toți pretutindeni pe glob.

După un lung moment, Enoch și-a lăsat mâna jos. Privirea lui oarbă s-a plimbat peste grupul tinerilor. *Am primit un mesaj de la frații mei. Lilian Highsmith a fost ucisă și s-a făcut o arestare. Inchizitorul crede că a fost găsit ucigașul.*

Cordelia nu s-a putut abține și i-a aruncat o privire lui James. Cineva fusese ucis în timp ce James era literalmente legat și prizonier: era imposibil ca el să fi comis crima. Ușurarea a trecut peste ea ca un

val, urmată imediat de groază și șoc: groază că mai murise cineva, șoc că vinovatul fusese prins.

— Pe cine au arestat? a întrebat Anna. Cine e ucigașul?

Cred că e cineva pe care-l cunoașteți, a zis Enoch, cu vocea lui mintală sumbră. *Thomas Lightwood.*

Trăsura huruia pe străzile Londrei, strecurându-se în goană prin trafic: slavă lui Raziel că era duminică și nu era aglomerat! Abia se oprise în curtea Institutului, că James și deschisese portiera, sărind pe dalele de piatră.

Era deja lume strânsă în curte: vânători de umbre umblând de colo-colo, murmurând între ei și bătând din picioare în gerul dimineții. Unii erau în costume de luptă, alții, în haine obișnuite. Cordelia și Lucie au coborât grăbite după James. O a doua trăsură a sosit după ei, lăsându-i să coboare pe Anna, Matthew și Christopher. Toată lumea arăta la fel de șocată cum se simțea James. Era un soi de ironie colosală, amară, ca o crâncenă răzbunare a îngerilor, a gândit el, plimbându-și privirea peste toți cei de față în timp ce se îndrepta spre intrarea Institutului. Abia se dovedise că nu era el vinovat de ucideri, că imediat Thomas fusese acuzat pe nedrept.

Iar James știa că e pe nedrept. Cineva le jucase o festă, o groaznică festă, iar când James avea să pună mâna pe făptaș, avea să-i reteze mâinile cu un pumnal serafic crestat.

În timp ce se năpustea pe scări, cu ceilalți tropăind repede în urma lui, cineva din mulțime a strigat:

— Hei, *voi!* Lightwood!

Christopher și Anna s-au întors, Christopher cu o privire întrebătoare. Cel care strigase era Augustus Pounceby, care până atunci vorbise cu Townsend. Anna s-a uitat la el de parcă ar fi fost o insectă pe care intenționa să i-o dea lui Percy s-o mănânce.

— Ce-i? a întrebat ea.

— Spuneți-le părinților voștri să descuie Institutul! a răcnit Augustus. Am auzit că l-au prins pe ucigaș și se cuvine să știm și noi cine e!

— Institutul e încuiat? a șoptit Lucie.

De obicei, oricine cu sânge de vânător de umbre putea să deschidă ușile de la intrarea în catedrală. Institutele se încuiau numai în situații de urgență. James a urcat restul treptelor câte două odată și a pus mâna pe ciocănelul ușii masive.

Sunetul a răsunat prin tot Institutul. Anna a continuat să-l privească pe Augustus ca pe un gândac. Câteva momente mai târziu, ușa catedralei s-a întredeschis și Gabriel Lightwood le-a făcut semn să intre.

— Mulțumesc Îngerului că sunteți voi! Am crezut că iar aveam de alungat niște membri băgăcioși ai Enclavei.

Gabriel arăta palid, cu părul negru zbârlit ca niște țepi. I-a îmbrățișat pe Anna și pe Christopher înainte să se întoarcă spre restul grupului.

— Ei bine, iată o încurcătură pe cinste, nu? Cum ați aflat?

— Fratele Enoch ne-a spus, a zis Matthew, scurt. Știm că l-au găsit pe Thomas lângă cadavrul lui Lilian Highsmith și l-au arestat.

— Fratele Enoch?

Gabriel părea uluit.

— A trecut pe la noi cu o rețetă de plăcinte cu carne, a spus James. Ce fac mătușa Sophie și unchiul Gideon? Și Eugenia?

— Au venit aici într-un suflet, de cum au aflat, a zis Gabriel când au ajuns la etaj. Chiar înainte de mulțime, din fericire. Sunt înnebuniți, bineînțeles – Thomas n-a fost găsit doar lângă cadavru; era plin de sânge și ținea în mână un cuțit. Și dintre toți oamenii care-l puteau găsi, a trebuit să fie tocmai Bridgestock.

— Inchizitorul?

Cordelia părea înspăimântată. Dacă se gândea mai bine, James o *văzuse* pe doamna Bridgestock pe afară, deși nu fusese niciun semn de Ariadne – sau Grace, de altfel.

— S-a întâmplat să patruleze în zona aceea, a spus Gabriel.

Ajunseseră la bibliotecă; au intrat cu toții și au găsit-o pe Sophie, mătușa lui James, plimbându-se în sus și-n jos pe podeaua de lemn

lustruit. Lucie a dat fuga la ea. James a rămas pe loc; se simțea încordat la maximum, gata să explodeze de furie dacă ar fi atins pe cineva.

— Unde e? a întrebat James, pe când Lucie o prindea de mâini pe mătușa lor și i le strângea cu putere. Unde e Tom?

— Oh, dragule! E în Sanctuar, a zis Sophie, uitându-se la ei toți cu toată căldura pe care o putea arăta.

Fruntea ei era adânc brăzdată de îngrijorare.

— Bridgestock l-a adus aici și a insistat să fie închis și Conclavul să fie anunțat. Gideon s-a dus imediat s-o aducă pe Charlotte și, de îndată ce Inchizitorul a prins de veste, a pornit în goana mare ca să ajungă el primul în Mayfair. Sophie și-a trecut o mână peste frunte. Nu știu cum s-a împrăștiat vorba atât de repede. A trebuit să încuiem ușile... ne-am temut că vom fi asaltați de membrii Enclavei care au auzit zvonul că fusese reținut un suspect.

— Restul Enclavei va fi informat? a întrebat James, gândindu-se la mulțimea furioasă din curte. Că Thomas e suspectul?

— Nu încă, a spus Sophie. Bridgestock a bombănit, dar până și el a înțeles logica de a păstra tăcerea până la sosirea lui Charl... sosirea Consulului. A jurat că și partenerii lui de patrulă vor păstra secretul. Nu e niciun motiv să ațâțe mânia tuturor, de vreme ce Thomas este evident nevinovat.

Gabriel s-a întors cu spatele, înjurând încet printre dinți. James știa ce gândește. Sophie poate că era convinsă de nevinovăția lui Thomas, dar nu toată lumea urma să fie.

— Trebuie să vorbim cu Thomas, a zis James. Mai înainte să ajungă aici toată lumea. Mai cu seamă Inchizitorul. Mătușă Sophie, a insistat, văzând expresia nesigură de pe fața ei, *știi* că el o să vrea să ne vorbească.

Sophie a dat din cap.

— Bine, dar numai tu, Christopher și Matthew. Și grăbiți-vă! Cred că Charlotte o să sosească în curând cu escorta ei, iar Inchizitorului n-o să-i placă dacă găsește pe cineva în Sanctuar. Restul va trebui să așteptați aici...

— Ei bine, eu n-am să aștept deloc, a spus Anna, cu o voce precum cristalele de gheață. A fost vreun martor la cele întâmplate, mătușă Sophie? La moartea lui Lilian? Sau de ce era Thomas acolo?

Sophie a clătinat din cap.

— El spune c-a auzit țipetele ei când trecea prin apropiere, dar că era deja pe moarte când a ajuns la ea. Nu există niciun martor.

— Asta știm, a spus Anna. Am propriile mele metode de a descoperi informații. Mătușă Sophie, tată, prefer să mă duc să-mi fac propria anchetă, decât să rămân aici și să fiu nevoită să-i văd mutra lui Bridgestock. I-a aruncat o privire lui Christopher. Și dacă se poartă grosolan cu tine, să-mi spui! O să-i tai eu nasul de înfumurat.

Anna s-a întors pe călcâie fără să mai aștepte vreun răspuns și a ieșit cu pași hotărâți din încăpere. James i-a auzit cizmele tropăind pe hol. O clipă mai târziu, Matthew și Christopher s-au îndreptat spre ușă; James a făcut o pauză să se uite înapoi la Lucie și Cordelia, care-i urmăreau încruntate.

— Spune-i lui Tom că știm cu toții că e nevinovat! a spus Lucie.

— Da, a întărit Cordelia. O să-l susținem.

Expresia ei era dârză. James știa că nu poate fi încântată că e lăsată în urmă, în bibliotecă, dar a dat totuși încurajator din cap spre el.

— Știe, a spus James.

I-a prins din urmă pe Christopher și pe Matthew pe coridor și împreună au alergat la parter, grăbindu-se pe holurile înclinate ale Institutului până ce au ajuns la vestibulul îndepărtat din fața Sanctuarului. Pasajul se sfârșea acolo cu o ușă dublă înaltă, făcută din fier binecuvântat, țintuită din loc în loc cu niște cuie din *adamas*. Gaura cheii ușii din stânga era tăiată în forma unui înger. Cheia respectivă era în mâna unei fete cu părul negru, îmbrăcată într-o rochie verde, care stătea lângă uși și se încrunta.

Era Eugenia, sora lui Thomas.

— Mult v-a mai luat să ajungeți aici! i-a întâmpinat ea.

— Ce cauți aici, Genia? a întrebat Matthew. Doar nu ți-a cerut ție Bridgestock să păzești ușa.

Ea a pufnit.

— Vezi să nu! Îmi fac griji pentru Thomas. Sunt aici ca să-i țin pe ceilalți afară, nu pe el înăuntru. Toată Enclava a fost un butoi cu pulbere de când au început crimele astea; nu m-ar surprinde dacă o mulțime furioasă ar da năvală aici cu torțe și furci, acum, că există un suspect.

Ochii i-au sclipit.

— Haide, spuneți-mi că sunt ridicolă!

— Dimpotrivă, a spus James. Mă bucur că ești aici. Toți ne bucurăm.

— Așa e, a zis Christopher. Ești înfricoșătoare, Eugenia. Încă îmi mai aduc aminte cum m-ai legat de un copac în Green Park.

— Ca să spunem drept, ne jucam de-a pirații și eu aveam opt ani, a zis Eugenia, dar a zâmbit puțin și i-a întins cheia-înger lui James. Spune-i că o să-l scoatem noi de-aici, a zis ea cu ferocitate! iar James a dat din cap și a descuiat ușile.

Înăuntru, în marea încăpere de piatră era semiîntuneric, lumina venind de la un singur șir de sfeșnice în perete. Pe pereții fără ferestre erau atârnate lungi tapiserii, fiecare înfățișând în imagini țesute cu migală blazonul unei familii de vânători de umbre. O oglindă aproape cât un perete făcea camera să pară și mai spațioasă. În mijlocul încăperii era o fântână masivă de piatră, fără apă, cu un înger ridicându-se în centru. Ochii acestuia erau închiși, iar fața oarbă, mâhnită.

Ultima oară când James se aflase în camera asta fusese la întrunirea la care Cordelia se ridicase în picioare ca să declare că nu el era vinovat de incendierea Conacului Blackthorn – că își petrecuse noaptea cu James și garanta pentru locul în care fusese el. Încă își mai amintea momentul acela. Rămăsese stupefiat, nu atât de ceea ce spusese ea, cât mai curând că o spusese: nu-și imaginase niciodată până atunci că ar putea face cineva un asemenea sacrificiu pentru el.

Urmele acelei întruniri mai erau încă acolo, în blazoanele de familie din tapiserii, în scaunele de pluș negru împrăștiate prin cameră, în pupitrul încă aflat într-un colț. Pe unul dintre scaune, lângă fântâna fără

apă, stătea Thomas. Hainele lui erau mototolite și pătate cu sânge, iar mâinile îi erau legate în spatele scaunului. Ochii îi erau închiși și capul îi căzuse în piept.

Christopher a scos o exclamație indignată.

— Este deja închis. Nu era nevoie să-l mai și lege...

Thomas și-a ridicat capul, clipind des. Epuizarea i se vedea în ochii afundați.

— Kit?

— Suntem aici, a spus Christopher, străbătând în fugă camera până la Thomas.

James l-a urmat, îngenunchind înaintea scaunului lui Thomas, în timp ce Matthew s-a dus în spate, scoțând un pumnal din cingătoare. Dintr-o singură tăietură, sfoara a cedat și Thomas și-a eliberat brațele cu un suspin de ușurare.

— Nu fiți supărați! le-a zis prietenilor lui. Eu le-am spus că e în regulă să mă lege. Bridgestock a insistat, și n-am vrut ca părinții mei să fie siliți să continue să mă apere.

— N-ar fi trebuit să te apere deloc, a spus James, prinzându-l pe Thomas de mâinile libere.

Vedea umbra întunecată a rozei vânturilor tatuată pe antebrațul prietenului său, în locul unde i se ițea de sub mânecă. Se credea că avea să-l conducă pe Thomas la dragoste și siguranță, a gândit James cu amărăciune; în cazul ăsta, dăduse greș.

— Asta-i ridicol...

— Thomas, a zis Christopher, cu o fermitate necaracteristică. Spune-ne ce s-a întâmplat!

Thomas a scos un soi de icnet uscat. Mâinile îi erau reci ca gheața.

— O să credeți că sunt nebun. Sau un ucigaș secret...

— Ar trebui să-ți amintesc, a zis James, că ieri credeam despre *mine* că sunt un ucigaș secret, iar tu mi-ai spus că e absurd. Și acum îți spun eu că, dintre noi toți, e *cel mai puțin* probabil ca tu să fii un ucigaș secret.

— Pe de altă parte, e *cel mai* probabil ca eu să fiu un ucigaș secret, a spus Matthew, trântindu-se pe unul dintre scaune. Port haine ciudate.

Vin și plec după cum îmi trăsnește și fac lucruri misterioase, ilegale, noaptea. Niciunul dintre voi, ceilalți, nu sunteți nici pe departe ca mine. Mă rog, Christopher se poate să ucidă pe cineva, dar fără să vrea. Ar fi doar un accident rezultat în urma unui experiment care a mers teribil de prost.

Thomas a lăsat să-i scape un oftat tremurat.

— Știu, a zis el, cu cea mai mare claritate că nu am rănit-o pe Lilian Highsmith. Dar Bridgestock și prietenii lui se poartă de parcă ar crede că eu am făcut-o... au crezut-o *imediat.* Nimic din ce am spus nu i-a clintit. Iar ăștia sunt oameni pe care îi cunosc de o viață.

James i-a încălzit mâinile lui Thomas între ale lui, punându-i sângele în circulație.

— Tom, ce s-a întâmplat, *de fapt*?

— Eu... mergeam prin Golden Square când am auzit pe cineva țipând. Am alergat în direcția strigătului și am văzut corpul zăcând acolo. L-am întors ca să-i pot vedea fața și... și era Lilian, care abia mai respira. Nu era nici urmă de ucigaș. Am încercat... Thomas și-a îngropat fața în palme. Am încercat s-o vindec, dar n-am putut; era prea aproape de moarte. Și apoi, următorul lucru pe care-l știu e că am auzit strigăte, iar Inchizitorul și alți câțiva stăteau în jurul meu. În momentul ăla, eram plin de sângele lui Lilian...

— Ai văzut ceva? a întrebat James, stând pe călcâie. Pe altcineva, pe cineva fugind?

Thomas a clătinat din cap.

— Lilian l-a văzut pe ucigaș?

— Am întrebat-o cine a atacat-o.

Ochii verzi-căprui ai lui Thomas ardeau de frustrare.

— A spus ceva de genul „*El* a făcut-o. A murit în floarea vârstei. Soția lui a plâns după el." Nimic care să aibă vreo noimă.

— Crezi că l-a recunoscut pe ucigaș drept cineva care era deja mort? a murmurat Matthew, părând nedumerit.

— Cred că probabil delira, a răspuns Thomas. Și mai e ceva un pic ciudat. Când am atins-o, ea își strângea în mână stela. Am pus-o în

buzunar fără să mă gândesc. S-a căutat în buzunarul pantalonilor și a scos ceva care a sclipit în lumina lumânărilor. Cel puțin, a adăugat el, am crezut că e stela ei. Dar nu e, nu-i așa?

I-a întins-o lui James, care a învârtit-o curios între degete. Era un pătrat dur din metal alb-argintiu, gravat peste tot cu rune.

— E cu siguranță *adamas*, a spus James. Dar ai dreptate, nu e o stelă. E un soi de cutie, cred.

— Și eu nu recunosc runele, a spus Matthew. Astea sunt, știi tu, de-ale noastre? Rune bune, adică.

— Ah, da, a spus James. Demult, Îngerul le-a dat vânătorilor de umbre Cartea Runelor Bune.

Thomas și-a înăbușit un hohot de râs.

— Mă bucur să știu că șocanta mea întemnițare nu v-a deprimat prea tare.

— Știm că e șocantă, Tom, a spus James. Dar e temporară. Nimeni n-o să creadă că tu ai făcut într-adevăr așa ceva și, dacă se ajunge la asta, Sabia Mortală o poate dovedi.

— Dar dacă mă supun la proba Sabiei Mortale, ar putea afla tot ce-am făcut noi, a zis Thomas. Ar putea afla despre legătura ta cu Belial. O să sfârșesc trădându-vă pe toți, mai cu seamă pe tine, Jamie.

James, deja în genunchi, și-a lăsat o clipă capul pe genunchiul lui Thomas. Îi putea auzi pe Christopher și pe Thomas respirând și le simțea îngrijorarea; a simțit mâna aspră a lui Thomas în părul lui – Thomas încerca să-l liniștească pe *el*, și-a dat seama James, deși Thomas era cel la ananghie. *Aceștia sunt frații mei*, a gândit el, *cei din jurul meu; aș face orice pentru ei.*

— Spune-le ce ai nevoie să le spui, a zis el, ridicându-și capul. N-am să fiu niciodată supărat pe tine pentru asta, Thomas, și o să mă descurc… o să ne descurcăm cu toții…

Dintr-odată s-au auzit voci ridicate de afară, Eugenia spunând foarte tare:

— EI, VĂ SALUT, INCHIZITOR BRIDGESTOCK, DOAMNĂ CONSUL! MĂ BUCUR SĂ VĂ VĂD!

— Au venit.

James s-a ridicat în picioare, strecurându-și în buzunar cutia de *adamas*. Matthew și-a întors capul când Charlotte a intrat în cameră împreună cu Inchizitorul Bridgestock și cu Gideon Lightwood. Cei doi bărbați se certau furioși.

— Asta e o maimuțăreală! s-a răstit Gideon. Trebuie să-l eliberezi pe Thomas numaidecât. N-ai nicio dovadă clară împotriva lui...

— Ce înseamnă asta? a urlat Bridgestock când a dat cu ochii de Tâlharii Veseli. Cum ați intrat voi aici?

— Aici locuiesc, a răspuns James, sec. Am toate cheile.

— De fapt, tu locuiești pe Curzon Street... bine, n-are a face, a zis Christopher. A fost un răspuns foarte bun.

— Thomas e arestat ca suspect, a spus Charlotte, aruncând o privire la Matthew, care s-a întors pe jumătate, cu umerii aduși.

James nu-l putea învinui. Întotdeauna i se păruse că există două Charlotte Fairchild – una, mătușa pe care o iubea, și cealaltă, Consulul care aplica legea și dreptatea cu o mână rece, lipsită de emoții.

— Nu-i este interzis să aibă vizitatori. Dar, a adăugat ea privind spre Gideon, nici nu putem să respingem suspiciunea împotriva lui fără vreo investigație. Știți ce va spune Enclava: că dăm dovadă de favoritism, eliberând un suspect pentru că e un membru al familiei, nu pentru că a fost absolvit de-a fi avut vreun rol în crimă.

— Faci să fie foarte dificil câteodată, Charlotte, a zis Gideon cu o voce joasă, furioasă. Bine, atunci. Dă-i drumul, Thomas, spune-le ce s-a întâmplat!

Thomas și-a repetat povestea, omițând ciudata cutie de *adamas*. Gideon și-a încrucișat brațele peste piept, uitându-se încruntat la Inchizitor. Bridgestock, a cărui față devenise violet de la efortul de a nu întrerupe, a obiectat imediat ce Thomas a sfârșit.

— Povestea asta e o aiureală! a șuierat el. S-a întors spre Thomas, care se pleoștise din nou în scaunul lui. Ne ceri să credem că totul a fost doar o coincidență, când ai recunoscut tu singur că ai încălcat regulile în fiecare noapte? Patrulând de unul singur? Ai vreun alibi pentru unde ai fost în noaptea în care a fost ucis Basil? Sau fata italiancă?

— Numele ei era Filomena, a zis Thomas, încet.

Bridgestock s-a încruntat.

— Irelevant.

— Probabil nu era irelevant și pentru Filomena, a spus James.

— Nu este vorba despre *asta!* a răcnit Bridgestock. Lightwood, nu erai programat pentru patrulare și n-aveai niciun motiv să te afli în Golden Square.

— Thomas a explicat asta deja! a zis Gideon, alb la față de furie. Și lui îi pasă mai mult să știe numele unui vânător de umbre mort decât îți pasă ție, Maurice, pentru că nimic din toate acestea nu contează pentru tine decât ce poți obține tu din ele. Dacă reușești să convingi Conclavul că ai prins un ucigaș, îți închipui că ei o să te copleșească cu recompense. Dar o să arăți ca un *prost* dacă îl arunci în închisoare și crimele continuă.

— Nu la fel de prost ca tine, având un criminal drept fiu...

— Există o soluție evidentă aici, i-a întrerupt James. Sunt sigur că știți exact despre ce vorbesc. Ce-aș vrea să înțeleg e ce anume vă oprește s-o propuneți?

Bridgestock s-a uitat la el cu o ură atât de vie, încât James a fost uluit. Era adevărat că James mai avusese conflicte cu Inchizitorul în câteva rânduri, însă habar n-avea ce îl făcuse pe omul ăsta să-l disprețuiască.

— Sabia Mortală, a spus James. Thomas nu se teme de ea. De ce v-ați teme voi?

— Tu ai vorbit destul, a mârâit Bridgestock și, pe moment, James a fost aproape sigur că Inchizitorul chiar o să-l lovească.

Charlotte l-a prins pe Bridgestock de braț, cu o expresie sincer alarmată, tocmai când ușile s-au dat din nou de perete.

Cu toții s-au holbat extrem de surprinși. Era Alastair Carstairs, intrând cu pași mari în încăpere, cum făcea întotdeauna – de parcă el cumpărase locul și-l vânduse apoi cu un profit gras. Purta un costum negru, iar centura îi sclipea de arme, acolo unde se întrezărea pe sub jachetă. James a văzut-o pe Eugenia în prag, privind după Alastair cu o expresie gânditoare.

De ce l-a lăsat să intre?

— Pe toți sfinții! a zis Matthew. Ar putea ziua asta să devină mai rea? Ce naiba cauți aici, Carstairs?

— Alastair, a zis Charlotte, mă tem că trebuie să-ți cer să pleci. Acestea sunt procese private. S-a încruntat la Gideon. Ușa de la intrare a fost descuiată?

Alastair ținea bărbia ridicată, cu o expresie arogantă. O tensiune teribilă i-a făcut stomacul ghem lui James. L-a văzut pe Thomas uitându-se la Alastair aproape panicat. După moartea lui Elias, James începuse să creadă că Alastair se schimbase – că își iubea sora, cel puțin –, dar chiar venise aici *să se bucure* de necazul lui Thomas?

— Nu, a spus Alastair. Ușa nu era descuiată, cel puțin nu când am intrat eu. Ceea ce s-a întâmplat cu mai mult timp în urmă. Vedeți voi, l-am urmărit pe Thomas aici și am intrat odată cu Inchizitorul și patrula lui. Am fost martor la moartea domnișoarei Highsmith... la întregul incident.

Matthew a sărit în picioare.

— Alastair, dacă minți, jur pe Înger...

— Stop! Charlotte a ridicat o mână poruncitoare. Alastair, spune ce vrei să spui! *Acum!*

— Cum spuneam.

Buzele lui Alastair erau zâmbitoare și-și ținea capul sus; arăta întocmai ca ticălosul arogant care fusese la Academie.

— Eram în Golden Square, când Thomas a trecut pe acolo. Și eu am auzit țipătul lui Lilian Highsmith. L-am văzut pe Thomas alergând s-o ajute. Ea deja era pe moarte când a ajuns el. Nu el a atacat-o. Jur!

Matthew s-a lăsat să cadă la loc pe scaun cu o bufnitură. Thomas se uita la Alastair năucit. Gideon arăta mulțumit, deși un pic derutat de stupoarea de pe fețele tuturor celorlalți.

— Ăăă... ce? a făcut Christopher – vorbind pentru ei toți, i s-a părut lui James.

Bridgestock a pufnit batjocoritor.

— Deci coincidență peste coincidență. Spune-mi, Carstairs, ce motiv ai fi putut avea să fii în Golden Square în același timp cu Thomas Lightwood?

— Pentru că îl urmăream, a spus Alastair, înfruntându-l pe Inchizitor cu o privire disprețuitoare. Îl urmăream pe Thomas de zile în șir. Știam că iese în nopțile astea nebune să patruleze de unul singur și am vrut să mă asigur că e în siguranță. Cordelia îl place mult.

— Tu ești cel care mă urmărea? a zis Thomas, uluit.

— *Știai* că te urmărește cineva? a întrebat Matthew. Și n-ai spus nimic? *Thomas!*

— Toată lumea, tăcere! a zis Charlotte.

Nu și-a ridicat vocea, dar ceva din tonul ei le-a reamintit tuturor de ce fusese aleasă Consul.

Thomas încă mai arăta de parcă era gata să leșine. Alastair își studia unghiile. Bridgestock a fost cel care a rupt tăcerea primul.

— Asta-i absurd, Charlotte. Carstairs minte ca să-și acopere prietenul.

— Nu sunt prieteni, a spus James. Unul dintre noi ar putea minți pentru Thomas. Dar nu Alastair.

— Atunci, probabil că e înnebunit de durerea pierderii tatălui său. În orice caz, nu e credibil, a mârâit Bridgestock.

— Și totuși, o să-i ascultăm mărturia, ca și pe a lui Thomas, pentru că asta este datoria cu care am fost însărcinați, a replicat Charlotte glacial. Thomas și Alastair vor fi ținuți aici amândoi, în Sanctuar, până când vor putea fi judecați cu Sabia Mortală.

— Nu poți să iei decizia asta fără mine, a obiectat Bridgestock. Eu i-aș judeca chiar acum, măcar pentru faptul că Sabia Mortală este în momentul de față la *Paris.*

A rostit „Paris" cu surprinzător dispreț.

— Din fericire, Will și Tessa o să fie aici mâine-dimineață, *cu* Sabia, a zis Charlotte, schimbând o privire rapidă cu Gideon. Acum, Maurice, mă tem că zelul tău de a face cunoscută arestarea ta doar a stârnit mai tare panica. Ar fi mai bine dac-ai veni cu mine în curte, ca să comunici

că Enclava are situația sub control. Identitatea acuzatului nu va fi dezvăluită decât după încheierea probei Sabiei Mortale de mâine.

Bridgestock i-a aruncat lui Charlotte o privire lungă, furioasă, dar n-avea de ales. Ea era Consulul. Cu o înjurătură, a ieșit cu pași apăsați din încăpere; ar fi trântit ușa în urma lui, dacă în clipa aceea Cordelia nu și-ar fi făcut loc prin deschizătură. A alergat pe lângă Inchizitor fără să-i arunce vreo privire și l-a luat în brațe pe Alastair.

— Am auzit, a spus ea, apăsându-și fruntea de umărul fratelui ei. Eram afară cu Eugenia. Am auzit totul.

— *Ghoseh nakhor, hamechi dorost mishe,* a spus Alastair, mângâind-o pe spate pe sora lui.

James a fost surprins să își dea seama că înțelesese. *Totul va fi bine.*

— Ascultă-mă, Layla, a continuat Alastair, coborând vocea. N-am vrut să te îngrijorez, dar Frații Tăcuți i-au spus lui *Mâmân* să stea în pat, pentru binele ei și al copilului. Nu cred că ar trebui s-o îngrijorăm și mai mult. Spune-i că îmi petrec noaptea la Institut ca să-i țin companie lui Christopher.

Cordelia a clipit să-și limpezească ochii de lacrimi.

— Da... o să trimit un curier cu un mesaj, dar... o să creadă? Abia de-l cunoști pe Christopher.

Alastair a sărutat-o pe frunte. Făcând asta, și-a închis ochii, iar James a avut ciudata senzație că asistă la o ocazie rară de a vedea intensitatea adevăratelor sentimente ale lui Alastair.

— O să fie doar bucuroasă să creadă că am un prieten, bănuiesc.

— *Alastair...*

— Camera asta a devenit pur și simplu prea aglomerată, a intervenit Charlotte, uitându-se neliniștită după Inchizitor. Haideți, toți, în afară de Alastair și de Thomas, ieșiți afară... și tu la fel, Gideon! Trebuie să fim văzuți cooperând. *Sigur* înțelegeți asta.

— Într-adevăr, a spus Gideon, pe un ton care indica exact contrariul, apoi i-a zâmbit lui Thomas, care încă mai părea năucit. Dar e ridicol să-i lăsăm pur și simplu aici; au nevoie de pături, de mâncare... n-o să-i *torturăm,* Charlotte.

Charlotte a părut indignată.

— Bineînțeles că nu. O să primească tot ce e nevoie. Acum, Gideon, Christopher, Matthew, James... și tu, Cordelia... *trebuie* să plecați.

Fără tragere de inimă, Tâlharii Veseli au început să iasă unul câte unul din Sanctuar, fiecare oprindu-se să pună o mână pe umărul lui Thomas și să-i murmure un cuvânt încurajator. Când Cordelia i-a dat drumul din brațe fratelui ei, alăturându-se prietenilor săi, a murmurat – destul de tare să audă James:

— Dacă nu vin cu Sabia Mortală până mâine-dimineață, o să te scot eu de aici cu Cortana.

— Am *auzit* asta! a admonestat-o Charlotte.

Se ținea foarte dreaptă, cum se cuvenea unui Consul, dar James ar fi putut jura că pe fața ei ghicea o urmă slabă de zâmbet când a închis ușile de fier ale Sanctuarului în urma lor, încuindu-l pe Thomas înăuntru cu Alastair Carstairs.

18

PIAȚA SPIRIDUȘILOR

Unul jos și-a pus coșarca,
Altul și-a-nălțat balanța;
Unul o coroană a-nceput-a împleti
Din vițe și frunze și nuci maronii
(Oamenii nu vând în târg așa ceva);
Altul și-a ridicat tipsia grea
De aur și de fructe și o-mbia:
„Vino să cumperi, vino să cumperi", de peste tot auzea.

Christina Rossetti, „Piața Spiridușilor"

— DECI *CE* E DRĂCIA ASTA? S-A ÎNTREBAT CHRISTOPHER CU VOCE TARE, împungând ușurel în obiectul de *adamas* pe care Thomas îl luase din Golden Square.

Obiectul era pus drept în mijlocul mesei rotunde din camera de la etaj a Tavernei Diavolului; în jurul mesei stăteau James, Matthew, Christopher, Lucie și Cordelia. Anna se așezase deoparte, într-un fotoliu a cărui umplutură ieșea din tapițerie pe la brațe. Mai multe sticle de whisky stăteau pe jumătate golite pe un pervaz.

Anna ajunsese la Diavol în cursul după-amiezii, fluturând doar din mână drept răspuns la întrebarea celorlalți dacă aflase ceva.

— L-am avertizat, a spus ea, cufundându-se în fotoliu și refuzând ofertele de ceai sau sherry. Știam că Thomas iese singur noaptea trecută și l-am avertizat să n-o facă. Probabil n-am fost destul de convingătoare.

Anna își exprima atât de rar îndoiala în ea însăși, încât ceilalți, inclusiv Cordelia, au rămas uimiți, cu ochii la ea, pentru un moment. Matthew a fost cel care a rupt tăcerea.

— Cu toții l-am avertizat, Anna, dar Thomas e un ticălos al naibii de încăpățânat. Deși era pirpiriu când era mic, a adăugat el, și, pe bune, mai degrabă adorabil, ca un porcușor-de-Guineea sau un șoarece.

James l-a plesnit în glumă peste ceafă.

— Cred că vrea să spună că nu poate fi responsabilitatea prietenilor cuiva să-l împiedice să facă ceea ce el e convins că e corect. Totuși, este rolul unui prieten să-l salveze de consecințele acțiunilor lui, când totul o ia razna.

Lucie a bătut din palme și a strigat:

— Așa e, așa e!

Cu jumătate de zâmbet, Anna a bătut-o absentă pe mână pe Lucie. Anna arăta obosită, cu toate că era perfect coafată, cu părul ca o bonetă de bucle aranjate cu degetele, și cizmele îi luceau proaspăt lustruite.

— Bine, a spus ea. Am aflat câteva chestii, deși nu atâtea cât mi-ar fi plăcut. Un lucru care s-ar putea dovedi de interes totuși: și de pe corpul lui Lilian Highsmith lipsea o rună, a Preciziei.

— Atunci e clar, a zis Matthew. Cineva îi ucide pe vânătorii de umbre ca să le fure runele. Și știm sigur că nu James e acel ucigaș, a adăugat el. Nici Thomas.

— Nu, a spus James, dar Belial este cumva implicat. Sigiliul ăla de pe pervazul meu... cred că l-am desenat eu însumi, fără să-mi dau seama ce făceam, când am deschis fereastra. Cred că a existat o parte a minții mele, una ascunsă, care *știa* și a încercat să-mi avertizeze partea conștientă. Belial cu siguranță îmi trimite aceste vise, aceste viziuni. Dar pentru nimic în lume nu pot ghici de ce.

— Crezi că a vrut ca Thomas să fie arestat? l-a întrebat Christopher.

— Nu, a răspuns James încet, deși nu pot fi sigur, dar pare... mărunt, pentru Belial. Cele mai multe ființe omenești sunt sub demnitatea atenției sale, cel puțin dacă nu îi stau în cale. Și nu pot vedea cum Thomas i-ar fi stat în cale.

Poate doar ca să-ți facă ție rău, a gândit Cordelia, dar n-a spus-o; nu l-ar fi ajutat pe James să creadă că arestarea lui Thomas fusese din vina lui.

— Probabil, a zis ea, a vrut pur și simplu să-i abată atenția Enclavei de la cine face cu adevărat asta și de la legătura sa cu Belial.

— Apropo de Enclavă, a început să se împrăștie vestea că Thomas e cel suspectat, a zis Anna. Aproape jumătate dintre cei ce știu cred că el a făcut-o, iar cealaltă jumătate încă mai crede că e un magician sau un repudiat care a plătit un magician.

— Probabil că ne-ar fi de ajutor dacă am înțelege ce face chestia *asta,* a zis Christopher, arătând spre obiectul de *adamas.* Atunci am putea ști dacă era al domnișoarei Highsmith, al ucigașului sau cu totul altceva. Oh... am hotărât să-l numesc *pithos.* E un soi de recipient din mitologia greacă.

— Dar nu putem fi siguri că e ceva înăuntrul lui, Kit, a zis Matthew. Ar putea fi unul dintre prespapierurile domnișoarei Highsmith. Poate că avea o colecție uriașă.

— Nu cred că era al ei. Cred că ucigașul l-a pierdut la locul crimei. Cu siguranță nu e un obiect de-al vânătorilor de umbre, nu cu runele astea pe el. Christopher a oftat, cu ochii lui liliachii plini de tristețe. Nu-mi place când nu știu ce fac lucrurile.

— *Mie* nu-mi place că Bridgestock are pică pe Thomas, a zis Matthew. Pare disperat să-l vadă condamnat.

— Întotdeauna mi s-a părut că Bridgestock nu ne are la inimă pe niciunul dintre noi – sau pe părinții noștri, a spus James. Nu știu de ce. E mai bătrân; probabil că îi socotește iresponsabili. Probabil crede că dacă el va fi cel care-l prinde pe ucigaș, ar putea fi promovat sau să câștige următorul mandat de Consul.

— Învingându-l pe Charles? a zis Matthew. O să-mi facă plăcere să văd meciul ăla de box.

— Destul cu politica! a zis Cordelia. Thomas zace în închisoare – știu că e Sanctuarul, dar tot închisoare e –, și fratele meu la fel. Știu că nu vă pasă prea mult de ce se întâmplă cu Alastair, dar *mie* îmi pasă.

Nu voise s-o spună chiar atât de agresiv. După un moment, James a zis:

— Daisy, ceea ce a făcut Alastair a fost cu adevărat curajos. Nu mai puțin pentru că a făcut-o pentru cineva despre care știe că-l antipatizează.

— A fost oarecum eroic, a zis Lucie. Sincer, *chiar* ne pasă ce se întâmplă cu Alastair.

— Da? a suspinat Christopher. Simt că niciodată nu țin pasul. De ce îl urmărea din nou pe Thomas?

— Pentru mine, a spus Cordelia ferm. Ca să nu fiu eu îngrijorată.

Christopher părea să aibă o altă întrebare. Anna l-a întrerupt rapid:

— Un lucru care mi se pare că n-a fost menționat este că uciderile astea s-au întâmplat toate înainte de zori. De parcă, dintr-un motiv anume, criminalul așteaptă ca noaptea să fie pe sfârșite.

— Mai puține patrule, probabil, a sugerat James. Vânătorii de umbre încep să se ducă acasă.

— Adevărat, monstrul nostru cu față de cuțit e un diavol deștept, a zis Christopher, făcându-l pe Matthew să se uite la butelca lui.

James privea gânditor la *pithos*.

— Unele dintre runele astea seamănă cu o rună pentru „zori", a observat el.

Cordelia a ridicat cutia, întorcând-o în mâini. Ca toate obiectele din *adamas*, era netedă și rece la atingere, vibrând de putere potențială. La prima privire, desenele gravate pe obiect semănau cu un fir încâlcit, runele individuale fiind greu de deslușit unele de altele. Dar în timp ce se uita la ele, a început să detecteze un tipar de desene colțuroase, ramificate, de parcă se făcuseră adăugiri și modificări runelor familiare. Nu semăna cu nimic din ceea ce văzuse până atunci.

— Trebuie să fie cineva care să ne poată spune ce e ăsta, a zis ea. Sunt de acord cu Christopher. Pare chiar improbabil să fie ceva ce ar fi deținut un vânător de umbre.

— Este foarte ciudat că e din *adamas*, a zis Matthew. Numai Surorile de Fier îl extrag și numai vânătorii de umbre îl pot folosi.

— Teoretic, dar există o întreagă rețea de comercializare a materialului ăstuia, a zis Anna. Stele vechi și chestii asemenea pot aduce bani

frumoși în Piața Umbrelor. Nu mulți pot prelucra materialul, dar are capacitatea să funcționeze ca un catalizator pentru magie.

— Ei bine, asta e, a spus James. Trebuie să mergem în Piața Umbrelor. E în Southwark, nu? Lângă biserica St. Saviour?

Lucie i-a făcut cu ochiul Cordeliei peste masă. Cordelia voise întotdeauna să meargă în Piața Umbrelor – la bazarurile provizorii unde repudiații se adunau să-și vândă mărfurile fermecate, să facă afaceri și să bârfească. Multe orașe aveau o Piață a Umbrelor, dar Cordelia nu avusese niciodată ocazia să viziteze vreuna.

Matthew a luat o înghițitură lungă din butelca lui.

— Nu pot să sufăr Piața Umbrelor.

James părea nedumerit. Bineînțeles, și-a amintit Cordelia, cu o tresărire. Poțiunea pe care o cumpărase Matthew și care aproape că-i omorâse mama provenise din Piața Umbrelor. Dar James nu știa asta. Nimeni altcineva nu știa, doar ea.

— De altfel, a adăugat Matthew, dacă mergem acolo și întrebăm cine vinde *adamas* demonic, sunt sigur că n-o să atragem nicio atenție nedorită.

— Păi, va trebui să avem grijă la asta, a spus James. Dar *adamas*-ul e valoros. Și unde în altă parte mai sunt obiectele magice valoroase cumpărate, vândute și evaluate? Nu mă pot gândi la niciun alt loc unde am putea găsi pe cineva cu genul ăsta de cunoștințe, nu când ne grăbim atât.

Christopher s-a înseninat, însuflețit de perspectivă.

— O idee genială! Soarele dă să apună; putem merge imediat.

— Din păcate, eu nu vă pot însoți, a zis Anna, ridicându-se cu grație de pe scaun. Am de patrulat în seara asta.

În timp ce restul își strângeau lucrurile să plece, Cordelia a observat-o pe Lucie aruncându-i Annei o privire ciudată. Era genul de privire care însemna că Lucie știa ceva ce nu spunea. Dar ce naiba putea ea ști despre Anna? Cordelia s-a gândit puțin dacă ar trebui s-o întrebe, dar a fost distrasă de Matthew, care își umplea butelca dintr-o sticlă de pe pervaz.

Mâinile lui tremurau ușor. Cordelia ar fi vrut să se apropie de el și să-i spună ceva liniștitor, dar ceea ce îi povestise el era un secret. Trebuia să se poarte de parcă n-ar fi văzut nimic în neregulă.

Tulburată, i-a urmat pe ceilalți spre ieșirea din tavernă.

Lucie s-a aplecat pe fereastra trăsurii pe care o împărțea cu Cordelia, când s-au apropiat de capătul sudic al lui London Bridge. În aer plutea mirosul dinspre Piață: tămâie și mirodenii, vin fiert și un miros de ars ce aducea a oase carbonizate. Noaptea tocmai se lăsase, iar apusul soarelui pictase cerul cu arămiu înflăcărat. Era unul din momentele acelea, a gândit Lucie, când lumea părea neînchipuit de mare și plină de posibilități.

A sărit din trăsură de îndată ce a oprit, iar Cordelia a coborât după ea. Tarabele, chioșcurile și căruțele din Piața Umbrelor șerpuiau până departe sub un acoperiș înalt, boltit, făcut din panouri de sticlă sprijinite pe grinzi de fier, întins între Southwark Street și Borough High Street. Chioșcurile încărcate cu fructe, legume și flori de dimineață fuseseră transformate de negustorii repudiați într-un bazar colorat, gălăgios, cu tarabe luminate de lumini sclipitoare și decorate cu simboluri pictate și fâșii lungi de mătase colorată.

Lucie a inspirat adânc aerul parfumat cu tămâie, când trăsura lui James a sosit huruind, iar el, Christopher și Matthew au coborât, James scuturându-i paltonul lui Christopher pe care acesta reușise cumva să verse niște pudră. Un vuiet se ridica din bazar ca un tunet prelung:

— *Veniți să cumpărați! Veniți să cumpărați!*

— Fără s-o iei înainte prin Piața Umbrelor singură, neastâmpărato! a zis James, venind în spatele lui Lucie.

Haina lui neagră de lână era închisă la nasturi până sub bărbie, ascunzându-i runele. Se înțeleseseră că n-avea rost să se prefacă dându-se drept altceva decât vânători de umbre – vânătorii de umbre nu erau mai bineveniți în Piața Umbrelor decât în celelalte vizuini ale repudiaților, cel puțin dacă, bineînțeles, n-aveau bani de cheltuit –, însă nici nu trebuiau să atragă atenția.

— Poate că pare un bazar inofensiv, dar e destul de periculos prin culoarele astea strâmte dintre tarabe.

A aruncat o privire spre Cordelia – probabil să se asigure că și ea îl auzise, însă aceasta era ocupată să-și pună mănușile. O parte din părul roșu îi scăpase de sub boneta de catifea și se încrețise pe lângă obraji. Părea pierdută în gânduri. Când Matthew și Christopher s-au apropiat, ea s-a grăbit către Matthew, spunându-i ceva cu voce joasă, fără ca Lucie să poată auzi. *Ciudat!* a gândit Lucie.

James i-a oferit lui Lucie brațul.

— Crudul Prinț James la dispoziția dumneavoastră.

Lucie a chicotit; era o reamintire plăcută din vremurile de demult, când ea și James erau tovarăși de joacă și ba se tachinau, ba se apărau reciproc. Luându-l de braț, a pășit în Piața Umbrelor propriu-zisă, pe sub acoperișul de sticlă. Un viaduct de cale ferată trecea la mare distanță în fața lor, iar zăngănitul trenurilor abia se auzea peste vacarmul din Piață: o muzică fermecată, cristalină, se revărsa din diverse chioșcuri, melodiile amestecându-se disonant. Repudiații forfoteau pe intervale, căutând vreun chilipir, vreo marfă de contrabandă sau ceva între acestea. Bannerele de mătase fluturau și bule scânteietoare de lumină pluteau ca niște focuri rătăcitoare prin aer.

Lucie a prins una în timp ce treceau pe lângă taraba unui spițer, cu borcane și cutii așezate pe rafturi de lemn – un magician cu o dublă pereche de coarne arcuite care lăuda în gura mare virtuțile poțiunilor sale. Bula era ca un balon de copil făcut din sticlă subțire. Înăuntru avea o lumină violet-închis. Când Lucie și-a deschis palma, a zburat imediat, părând bucuroasă că e liberă.

Matthew a spus ceva, iar Cordelia și Christopher au râs. Lucie era prea fascinată de ceea ce vedea ca să întrebe care fusese gluma. Zărise o pereche de căruțe vopsite în stacojiu, auriu și verde; un trol mustăcios, cocoțat pe o platformă, prezenta proprietățile științifice și meritele dubioase ale remediilor sale medicinale. În inima Pieței, unde se aflau chioșcurile mai mari, erau croitorii dedicați spiritelor naturii și vârcolacilor, care vindeau haine cu găuri pentru aripi și cozi. Alături,

era un căruț micuț, unde o tânără vampir își expunea linia de cosmetice: pudră fină de acoperit orice imperfecțiune și rujuri garantate să le dea buzelor cuiva „acea nuanță a sângelui râvnită în orașele cele mai cosmopolite ale Europei".

Grupul s-a reunit într-un spațiu central, unde tarabele erau aranjate în jurul lor într-un pătrat. Lucie i-a dat drumul brațului lui James, ca el să poată studia o listă de mărfuri scrisă de mână și bătută în cuie de un stâlp. Matthew s-a uitat bănuitor la un vampir care vindea sticle cu o bere cu ghimbir „specială", în timp ce Christopher a scos un rulou lung de hârtie din buzunar. Cordelia se repezise să examineze o tarabă ce vindea teci și manșete protectoare de piele lucrate de mână.

— Ce-ai acolo? l-a întrebat Lucie pe Christopher, uitându-se peste umărul lui la lista de termeni necunoscuți.

— Oh, asta? E lista mea de cumpărături, a spus Christopher. De când cu restricția de circulație pe timpul nopții, n-am mai putut să ajung în Piață de multișor și am de luat mai multe ingrediente.

A pornit grăbit de-a lungul intervalului șerpuit dintre tarabe. Lucie l-a urmat; spre amuzamentul ei, vânzătorii îl salutau cu entuziasm.

— Domnule Lightwood! Tocmai a sosit un nou transport de voronic. V-ar interesa?

— Christopher Lightwood! Exact omul pe care speram să-l văd! Am adus materialele despre care am vorbit ultima oară – de cea mai bună calitate, foarte rare...

În timp ce Lucie privea, Christopher s-a oprit să se tocmească la preț cu un vârcolac ce vindea rădăcini uscate și ciuperci, în cele din urmă plecând cu mâna goală, dar întorcându-se când vârcolacul a strigat după el că-i acceptă ultimul preț oferit.

— Christopher se târguiește ca un expert! a exclamat Cordelia, apărând lângă Lucie cu două sticle de lichid roz acidulat. Ar putea face față într-un suk din Marrakesh. Poftim, încearcă asta – mi s-a spus că face obrajii roz.

— Oh, nu, n-ai să vezi! a spus James, năpustindu-se ca șoimul și smulgându-i sticlele din mâini. Daisy, Lucie, nu mâncați și nu beți

nimic din ce se vinde aici. În cel mai bun caz v-ați alege cu o durere de burtă. În cel mai rău, o să vă treziți o pereche de vidre.

— Vidrele sunt drăguțe, a replicat Cordelia, cu ochi veseli.

— Obrajii voștri sunt destul de roz și-așa, a spus James ferm, aruncând sticlele într-o grămadă de gunoi din spatele tarabelor și-apoi ducându-se lângă Matthew să se uite la niște săbii expuse, ale căror mânere aveau niște „pietre prețioase" dubios scânteietoare.

— Apropo de frați, a spus Lucie, nu că vorbeam despre asta, de fapt, dar... îmi pare atât de rău că Alastair a fost arestat! Cred că ceea ce a făcut el a fost extrem de curajos.

Cordelia a părut surprinsă.

— Știam că o să înțelegi, a spus ea, punând o mână pe brațul prietenei sale. Și, Lucie...

Lucie s-a uitat în jur. Cordelia avea aerul cuiva care vrea să împărtășească un secret. James și Matthew erau adânciți în conversația cu un vârcolac – o femeie cu păr lung, șaten-cenușiu, și un colier de colți, care trona peste o vitrină de sticlă plină cu sticluțe de cristal din care se revărsau miresme parfumate. O pancartă scrisă de mână pe un raft declara O SĂ ASCUNDĂ MIROSUL DE BLANĂ UDĂ.

— Știu că te îndeletnicești cu ceva, ceva ce ții secret. Nu sunt supărată, s-a grăbit Cordelia să adauge. Numai că mi-ar plăcea să-mi spui despre ce e vorba.

Lucie a încercat să-și ascundă surprinderea; se gândise că – ocupată fiind cu căsnicia și cu gospodărirea casei – Cordelia nu fusese atentă la ea.

— Îmi pare rău, sincer! a răspuns ea încet. Dacă ți-aș spune că... încerc să ajut pe cineva, cineva care merită tot ajutorul, dar pentru siguranța sa nu pot să împărtășesc nimănui despre ce e vorba, în momentul de față?

Cordelia a părut rănită.

— Bine, dar... sunt *parabatai*-ul tău. Sau o să fiu foarte curând. Suntem destinate să înfruntăm greutățile împreună. Dacă e cineva care are nevoie de ajutor, l-aș putea ajuta și eu.

Oh, Daisy! a spus Lucie în gând. Dacă ar fi fost atât de simplu! S-a gândit la Grace – la caracterul ei tăios, la secretomania ei – și a știut că i-ar fi fost cu neputință Cordeliei să înțeleagă decizia lui Lucie de a lucra cu ea.

— Nu pot, a răspuns ea. Nu e secretul meu ca să-l pot spune.

După un moment, Cordelia și-a retras mâna.

— Am încredere în tine, a zis, dar vocea ei suna un pic... descurajată. Sper c-o să-mi poți spune curând, dar înțeleg că încerci să protejezi pe cineva. N-am să mai insist. Acum, hai să ne întoarcem la ceilalți, vrei?

Cu siguranță aș fi putut să rezolv asta mai bine, s-a gândit Lucie, în timp ce mergeau spre prietenii lor. James și Matthew vorbeau cu un aristocrat elf care purta o căciulă de blană rusească, cu clapele coborâte peste urechi. Acesta clătina din cap: nu, nu știa pe nimeni care să cumpere sau să vândă *adamas.* Când fetele se apropiau de ei, o pixie a trecut pe la urechea lui Lucie și i-a șoptit:

— Malcolm Fade vrea să te vadă. Îl găsești în cortul albastru.

Tresărind, Lucie s-a oprit în mijlocul intervalului, făcând-o pe o selkie[1] încărcată cu sacoșe de cumpărături să se ciocnească de ea.

— Uită-te pe unde mergi, *vânătorule de umbre!* a șuierat creatura, făcând un gest cu mâna ca o înotătoare de focă.

Era un gest grosolan, de bună seamă, dar indica de asemenea foarte clar un stand din depărtare – unul îmbrăcat în fâșii mari de catifea albastră ieftină.

— Luce, ești bine? a întrebat-o Cordelia.

— Da... tocmai mi-am adus aminte ceva. Ceva ce trebuie să-i spun lui Christopher. Mă duc să-l caut... vin imediat.

— Lucie... *stai!*

Dar Lucie a țâșnit înainte s-o poată opri Cordelia – sau s-o zărească James, care îi interzisese clar să se îndepărteze de grup. Croindu-și loc prin mulțime până ce a înghițit-o, Lucie și-a mușcat buza, vinovăția și regretul apăsând-o ca o piatră de moară pe piept. Să păstreze secrete

[1] Creatură mitologică (scandinavă și celtă), capabilă să-și schimbe înfățișarea din focă (în apă) în femeie (pe uscat).

față de James, să se ascundă de Daisy – nu putea suferi situația asta. Dar Malcolm Fade ar fi putut fi singura șansă a lui Jesse. Aruncând o ultimă privire în urmă ca să fie sigură că prietenii ei n-o mai vedeau, s-a strecurat în cortul albastru.

— Ei, a fost o pierdere de vreme, a zis Matthew, dând un șut slab în latura tarabei pe care tocmai o părăsiseră.

— Prostii! a zis James. Când ai jucat bridge cu niște goblini de mină-de-ardezie galezi, nu poți spune cu mâna pe inimă că a fost timp pierdut. În plus, dacă o să vreau vreodată să cumpăr un covor din blană de vârcolac, o să știu exact unde să vin.

Adevărul era că și el se simțea la fel de descurajat ca și Matthew. Vorbiseră cu zeci de vânzători și nu aflaseră deocamdată nimic folositor, dar fiindcă *parabatai*-ul lui părea nervos și întors pe dos în seara asta, James se purta cu el cu mănuși. Mai devreme, James îl lăsase pe Matthew singur un moment, ca să citească un semn ce îi direcționa pe clienți către MIRACOLE NESPUSE ALE NATURII, PĂSTRATE ÎN CEL MAI REALIST MOD, doar pentru a se întoarce și a-l vedea pe Matthew șterpelind o sticlă de vin din spatele tejghelei unui mundan cu Vedere, ocupat să-i prezinte o sticlă din corn lustruit unui client elf. Până să ajungă James la el, Matthew își vârâse sticla în haină.

Matthew evident nu voia să fie aici. Părea nefericit într-un fel intens, înflăcărat, oscilând între sporovăială și muțenie. Era deja beat, după ce-și golise butelca și începuse sticla de vin. Asta îl nedumerea pe James, care se întrebase întotdeauna de ce Matthew părea să nu vrea niciodată să viziteze Piața. Mulțimea celor care frecventau Piața era pestriță și rău famată, însă tocmai mulțimile pestrițe și rău famate erau tovărășiile preferate de Matthew, cel puțin de când îl cunoștea James. Probabil era doar îngrijorat pentru Thomas? Mai cu seamă de când Thomas era închis în aceeași încăpere cu Alastair Carstairs. După părerea lui James, Thomas se putea apăra singur, dar lui nu-i displăcea Alastair la fel de tare cât îi displăcea lui Matthew.

James s-a oprit să consulte un indicator. Începuse să ningă – fulgi mari cădeau alene, în timp ce Matthew s-a îndreptat spre un stand cu poțiuni care promiteau să atragă unicornii, indiferent dacă erai „virginal" sau nu. Pe acestea le examina când a apărut Cordelia, cu cristale de zăpadă prinse ca niște flori diafane în părul ei roșu.

Lui James i-a amintit de ziua nunții. S-a sprijinit cu spatele de stâlpul în care fusese bătut în cuie indicatorul, nepăsător la zăpada care-i curgea ușor pe spatele gulerului. Încercase să nu se gândească la noaptea de dinainte – părea atât de departe și deopotrivă atât de aproape, în același timp! Fusese în Iad, gândindu-se la Belial, și totuși, în mijlocul întregii povești existase acel spațiu cu Cordelia – un spațiu de liniște și de tumult, extrem de intens, și totuși cumva tihnit. Amintirea parfumului ei, iasomie și fum, îi înfierbânta sângele, făcând răceala zăpezii o ușurare.

Prin perdeaua albă a ninsorii, a văzut-o pe Cordelia ducându-se lângă Matthew. Nu era sigur dacă ei îl puteau vedea: era ca o umbră între umbre, pe jumătate ascuns de ninsoare.

Cordelia și-a așezat o mână peste a lui Matthew și s-a aplecat să-i spună ceva. Tabloul l-a zgâlțâit pe James, ca și când atinsese o sârmă de curent electric. A presupus că Matthew o luase pe Cordelia la o plimbare cu mașina, în ziua precedentă, ca s-o înveselească – și de multe ori, când James pregătise lucrurile în casa din Curzon Street, Matthew se dusese să-i țină companie Cordeliei –, dar nu se gândise că erau atât de buni prieteni, încât să aibă secrete. Totuși, modul în care se aplecau unul spre celălalt exprima clar confidențe.

Cordelia a mângâiat încet mâna lui Matthew și s-a îndepărtat; James a auzit-o întrebându-l de *adamas* pe un satir care avea o tarabă unde vindea fructele zânelor. O bufniță polară cocoțată pe un vas cu piersici albe a huhurat ușurel la ea și ea i-a zâmbit.

Scoțându-și sticla de vin din haină, Matthew a venit șerpuit către James, mijind ochii prin ninsoare.

— Deci *tu* erai, a spus el, apropiindu-se. Dacă mai stai mult într-un loc lăsând ninsoarea să cadă pe tine, o să sfârșești drept sculptura de gheață de la următoarea petrecere a familiei Wentworth.

— Sună a viață relaxată, a spus James, uitându-se în continuare la Cordelia. Unde e Lucie? Nu era împreună cu Cordelia?

— A plecat să-l găsească pe Christopher, aparent, a zis Matthew. Fără explicații. Poate că și-a amintit ceva.

— Se poartă ciudat în ultima vreme, a remarcat James. Grace chiar m-a întrebat ieri despre ea...

S-a oprit, dar prea târziu. Ochii lui Matthew, care de obicei deveneau mai mari și mai umezi când bea, s-au îngustat.

— Când ai văzut-o pe Grace?

James știa că ar fi putut spune *la petrecerea familiei Wentworth*, punând capăt descusutului. Dar asta ar fi însemnat să-l mintă pe Matthew.

— Ieri. Când tu și Daisy erați la plimbare cu mașina.

Matthew a rămas perplex. Era ceva alarmant în nemișcarea lui completă – în pofida părului ciufulit, a vestei bătătoare la ochi și a sticlei din mână.

— A venit în Curzon Street, a spus James. Ea...

Dar Matthew l-a prins de braț c-o surprinzătoare forță și l-a condus pe James printr-un culoar dintre două chioșcuri. Au ieșit într-un gang – nici gang nu s-ar fi putut numi, mai mult un spațiu îngust dintre peretele de lemn al unui chioșc și zidul de cărămidă al arcadei liniei de cale ferată.

Abia când James a izbit cu spatele zidul de cărămidă și-a dat seama că Matthew îl îmbrâncise. Nu îl împinsese foarte tare, mai cu seamă c-o făcuse cu o mână – în cealaltă Matthew strângea gâtul sticlei de vin atât de tare, că i se albiseră nodurile degetelor. Dar gestul a fost de ajuns să-l surprindă pe James, care a exclamat, enervat:

— Math, *ce* naiba te-a apucat?

— Ce naiba te-a apucat *pe tine*? a întrebat Matthew.

Aerul era înțesat de mirosul de tămâie și bulele sticloase care pluteau pe lângă ei luminau spațiul ca niște stele strălucitoare în nuanțe de smarald, rubin și safir. Matthew a împins una deoparte, nerăbdător.

— S-o primești pe Grace la tine acasă, în timp ce soția ta e plecată, plângând moartea tatălui ei, nu e deloc în spiritul înțelegerii pe care ai făcut-o cu Daisy.

— *Știu* asta, a spus James, așa că i-am povestit Cordeliei tot ce s-a întâmplat, chiar și că am sărutat-o pe Grace...

— *Ce-ai* făcut?

Matthew și-a aruncat brațele în sus, vărsând vin pe zăpadă. Stropii au colorat cristalele albe în roșu.

— Ai înnebunit?

— Daisy știe...

— Cordelia are prea multă demnitate ca să arate că ai rănit-o, dar mai are și onoare. Știu că ai făcut o înțelegere cu ea că n-ai s-o vezi pe Grace cât timp sunteți căsătoriți – ca s-o salvezi pe Cordelia de ridicol, de bârfele Enclavei că ai fost silit să te căsătorești cu ea după ce ai compromis-o. Merită ceva mai mult decât să fie privită ca o piatră de moară atârnată de gâtul tău.

— O piatră de moară...? Nu am *invitat-o* eu pe Grace. A apărut la ușa mea și a cerut să-mi vorbească. Nici nu-mi pot aminti de ce am sărutat-o sau dacă măcar am vrut naibii s-o fac...

Matthew i-a aruncat lui James o privire ciudată – mai mult decât ciudată: părea că se străduiește să facă lumină în ceva ce nu-și putea aminti bine.

— Nu trebuia s-o lași în casa ta, James.

— Mi-am cerut iertare față de Daisy, a spus James, și am s-o fac din nou... dar cu ce te afectează asta pe tine, Math? Știi circumstanțele căsătoriei noastre...

— Știu că de când ai întâlnit-o pe Grace Blackthorn, nu ți-a adus decât nefericire în viață, a spus Matthew. Știu că exista lumină în ochii tăi și ea a stins-o.

— Faptul că sunt separat de ea mă face nefericit, a spus James.

Totuși era foarte conștient, cum fusese și în noaptea trecută, că păreau să existe doi James Herondale. Unul care credea ce spune și celălalt sfâșiat de îndoială.

Îndoielile niciodată nu păreau să dureze mai mult de o clipă totuși. Se risipeau până când abia și le mai amintea, la fel cum abia își mai amintea că o sărutase pe Grace, cu o zi în urmă. Știa că o făcuse.

Își putea aminti însă c-o sărutase pe Daisy – de fapt, amintirea era atât de vie și de dulce, încât îi era greu să se mai gândească la altceva. Dar nu-și putea aminti de ce o sărutase pe Grace sau cum fusese când o făcuse.

— Întotdeauna ai crezut că dragostea vine cu un preț, a spus Matthew. Că este chin, tortură și durere. Dar trebuie să existe și ceva bucurie. Există bucurie în a fi cu o persoană pe care-o iubești, chiar dacă știi că n-ai s-o ai niciodată, chiar dacă știi că ea n-o să te iubească niciodată. Matthew a inspirat o dată adânc și tremurat în aerul înghețat. Dar chiar și în momentele în care ești cu Grace, tu nu pari fericit. Nu pari fericit când vorbești despre ea. Iubirea ar trebui să-ți aducă fericire, cel puțin imaginându-ți cum va fi viața voastră în cele din urmă, când veți fi împreună. Cum va fi viitorul tău cu ea? Spune-mi cum ți-l închipui!

James știa că îi e cu neputință. Toate visurile lui despre un viitor cu Grace fuseseră abstracte, nimic concret. Când se gândise la ea în casa din Curzon Street, își dăduse seama deodată că nu alesese niciun obiect din casă cu gândul la Grace. Se gândise numai la ce-ar fi vrut el și Cordelia. Niciodată nu se gândise la ce și-ar fi dorit Grace pentru că habar n-avea.

A simțit răceala brățării pe încheietură, metalul accentuând frigul de afară.

— Destul! a zis el. N-ar trebui să discutăm asta acum. Ar trebui să căutăm răspunsuri.

— N-o să te mai urmăresc cum te faci singur nefericit, a spus Matthew. N-are niciun rost... dacă nu judeci rațional și n-ai simț practic...

— Pentru că tu ești un bastion de rațiune și de simț practic? l-a repezit James, cu toate că știa că este iute la mânie, ca și tatăl lui; mânia lui trecea acum peste orice altceva, cu gust de cocleală și de furie. Matthew, ești beat. Din câte știu, nu vorbești serios acum, nimic din ce spui nu contează.

— Vorbesc foarte serios, a protestat Matthew. *In vino veritas*...

— Nu mă lua pe mine cu citate din latină! a zis James. Chiar dacă ai fi treaz, și-s slabe șanse, *tu* n-ai luat niciodată iubirea destul de în serios ca să-mi ții mie predici. Pasiunile tale n-au fost decât o serie de flirturi pasagere și simpatii nutrite greșit. Uită-te la mine și spune-mi că există o persoană pe care-o iubești mai mult decât pe sticla din mâna ta!

Matthew devenise foarte palid. James și-a dat seama, cu o spaimă distantă, că rupsese un pact dintre ei doi, unul nerostit, acela că nu-i va pomeni lui Matthew despre băutul lui. Că dacă problema rămânea nemenționată, ar fi putut dispărea.

Atunci Matthew s-a întors, ridicând brațul – James a făcut un pas spre el, dar Matthew izbea deja violent sticla de zidul de cărămidă. Cioburile au sărit în toate părțile. Matthew a tresărit și s-a dat înapoi. Un ciob zburător îl zgâriase chiar sub ochi. Și-a șters sângele de pe față și a spus:

— Nu vreau să văd cum îți distrugi viața. Dar dacă n-o iubești pe Cordelia, ar trebui să lași pe altcineva s-o iubească.

— N-aș putea să-l opresc nici dac-aș vrea, nu-i așa? a zis James. Acum, lasă-mă să-ți văd mâna... Matthew...

— *Aici* erați! a strigat o voce.

Cordelia se apropia, călcând cu grijă să nu alunece pe zăpada proaspăt așternută.

— N-am avut noroc, mă tem; i-am luat urma unui fierar elf care uneori a lucrat și cu alte metale, dar nu cu *adamas*, se pare... S-a întrerupt, uitându-se de la unul la altul și strângând din buze îngrijorată înainte să întrebe: Ce se întâmplă? Ce-ați pățit?

Matthew și-a ridicat mâna stângă. James a auzit-o pe Cordelia scoțând o exclamație de alarmă, apoi s-a repezit la ei. James a tresărit, simțindu-se îngrețoșat: cioburile intraseră și în mâna lui Matthew, iar sângele îi șiroia din tăieturile din palmă.

Cu gesturi automate, James a dus mâna după stela lui. Matthew și-a întors palma invers, privind-o curios; sângele curgea repede, fără îndoială amestecat cu vin. Picături mari și roșii împroșcau zăpada.

— Mă jucam puțin, a zis Matthew, sunând mai beat decât îl crezuse James. M-am tăiat și James m-a adus aici, în spate, ca să-mi aplice o rună vindecătoare. Ce prostie din partea mea! Cine-ar fi știut că jucăriile au muchii tăioase?

James a început să deseneze o rună vindecătoare pe mâna lui Matthew, în timp ce Cordelia căuta în geanta ei ceva cu care să-i bandajeze rana. Nu mai ningea, a observat James; nu știa de ce îi e atât de frig.

Cortul albastru se deschidea într-un spațiu mult mai larg decât ar fi bănuit Lucie din înfățișarea lui exterioară. Malcolm era cufundat într-un fotoliu lângă o masă lungă, așezată pe un covor tocit întins pe pământ. Pe masă erau cărți, teancuri-teancuri: istoriile familiilor de vânători de umbre, cărți de basme, texte de necromanție.

— Aici locuiești? a întrebat Lucie, privind în jur. Ce drăguț... atâtea cărți! Totuși, ce faci în timpul zilei?

— Bineînțeles că nu locuiesc aici, a răspuns Malcolm, care nu părea foarte încântat s-o vadă, deși el fusese cel care o chemase. Aici îmi țin o parte dintre cărți. Câteva care nu mi-ar plăcea să fie descoperite în apartamentul meu, dacă vânătorilor de umbre le-ar trece prin cap să-l percheziționeze. S-a ridicat și i-a făcut semn către fotoliu, singurul din cort. Te rog, ia loc!

Lucie s-a așezat, iar Malcolm și-a luat pipa.

— Trebuie să-mi cer scuze pentru cum m-am purtat în Ruelle, a zis el, fără preambul, apoi s-a sprijinit cu spatele de masa încărcată cu cărți. În ultimii nouăzeci de ani, am crezut că Annabel...

Vocea i s-a frânt; și-a dres glasul și a continuat:

— Că Annabel a mea era mulțumită în Citadela de Diamant. Că s-ar putea chiar întoarce la mine. Chiar dacă n-ar fi făcut-o, dacă ar fi murit cum mor Surorile de Fier și Frații Tăcuți, dispărând în tăcere, corpurile lor fiind păstrate pentru totdeauna în Mormintele de Fier, m-aș fi dus să mă întind lângă locul ei de odihnă, ca să pot dormi lângă ea pe veci.

Lucie s-a întrebat dacă stătuse treaz toată noaptea – părea extenuat, avea mânecile suflecate până la cot, iar umbrele de sub ochi îi erau la fel de violet ca și ochii. Odinioară, și-a amintit ea, când era mică, se gândise la Malcolm chiar exaltată – un magician elegant și frumos, cu păr orbitor de alb și mâini fine. Acum arăta de parcă ar fi îmbătrânit cu douăzeci de ani în ultima zi. De parcă durerea i-ar fi devastat fața.

— Îmi pare atât de rău! a spus ea. Eu... eu nu ți-aș fi spus niciodată de soarta lui Annabel așa cum a făcut-o Grace și, dac-aș fi știut că asta avea de gând, n-aș fi adus-o niciodată să stea de vorbă cu tine.

— Ca să fiu sincer, a replicat Malcolm, ridicând capacul unei cutii metalice de tutun, am apreciat c-a vorbit pe șleau. E mai bine să știu adevărul.

Lucie nu și-a putut ascunde surprinderea care a străbătut-o. Și-a amintit de Grace la Hell Ruelle: „I-am spus adevărul. N-ar fi trebuit să știe adevărul?"

— De aceea te-am chemat. M-am gândit că meriți să auzi decizia mea de la mine. Malcolm a umplut cupa pipei cu tutun și l-a îndesat încet. N-o să vă ajut, a zis el. Necromanția e prin natura sa diabolică și extrem de dificilă. Chiar dacă aș putea să vă asist în constrângerea lui Jesse Blackthorn de a reveni la viață, nu-mi dau seama ce aș câștiga eu din asta.

Afară începuse să ningă; Lucie putea auzi fâșâitul slab al fulgilor pe pânza cortului.

— Dar dacă m-ai putea ajuta să-l învii pe Jesse, aș putea... te-aș putea ajuta să faci același lucru cu Annabel.

— Mi-ați spus că i-ați conservat corpul lui Jesse Blackthorn folosind magia. Annabel a murit acum un secol și habar n-am unde e îngropată.

Amărăciunea acoperea furia din glasul lui ca o teacă fragilă trasă peste o sabie.

— Ea e pierdută pentru mine. Am citit toate scrierile, am studiat ce e de știut. Cu Jesse ar putea merge, căci el e... un caz deosebit. Dar cu

Annabel... Malcolm a clătinat din cap. Ca să constrângi morții să se întoarcă într-un corp muritor e nevoie de necromanție, iar necromanția vine cu un preț prea mare. Iar fără corpul original... să iei un corp de la alt om viu ar fi mult prea îngrozitor.

Lucie a tras aer în piept. Ar fi putut să se ridice și să plece din cortul ăsta, reluându-și viața obișnuită, fără să știe nimeni. Dar s-a gândit la Jesse – la Jesse dansând cu ea în zăpadă, în fața Institutului. La Jesse dispărând de îndată ce-l atingea soarele. La Jesse în coșciugul lui, cu ninsoarea căzând de jur împrejurul lui, fără să simtă niciodată frigul.

— Domnule Fade, eu sunt capabilă să vorbesc cu morții, chiar și cu aceia care nu și-au găsit pacea. Aș putea să invoc spiritul lui Annabel pentru dumneata și am putea s-o întrebăm pe ea unde să-i găsim corpul...

Malcolm a înlemnit, cu pipa neaprinsă în mână. S-a întors încet spre ea; Lucie nu-i putea vedea decât profilul, ascuțit ca al unui șoim.

— Annabel e o fantomă? Bântuie pe lumea asta? a întrebat, cu voce răgușită. Nu-i cu putință.

— Domnule Fade...

— Am spus că nu-i cu putință.

Mâna îi tremura, tutunul vărsându-se din cupa pipei.

— Mi s-ar fi arătat și mie. Nu m-ar fi lăsat *niciodată* singur.

— Indiferent dacă sunt sau nu fantome... Lucie a ezitat. Eu pot ajunge la morți.

Fără grabă, Malcolm și-a îndreptat spatele. Lucie îi putea simți disperarea; era ceva aproape brutal în intensitatea nevoii lui.

— I-ai putea vorbi lui Annabel? Să aduci fantoma ei la mine?

Lucie a încuviințat din cap, împletindu-și degetele reci.

— Da, și dacă mă ajutați să-i leg din nou sufletul lui Jesse de corpul lui, o să fac tot ce o să fie nevoie pentru dumneata. O s-o invoc pe Annabel și o să aflu unde este îngropată.

Câteva minute mai târziu, Lucie ieșea din cortul albastru. Se simțea amețită, aproape nevenindu-i să creadă, de parcă altcineva ar fi fost

înăuntru cu Malcolm Fade, negociind, făcând promisiuni. Pretinzând o încredere pe care n-o simțea cu adevărat. Fiind de acord ca Malcolm Fade să-i ia corpul lui Jesse din Londra și să-l ducă la casa lui de la țară, de lângă Fowey, de parcă ar fi avut autoritatea să permită așa ceva. Încă nu știa ce avea să-i spună lui Grace sau lui Jesse...

— Lucie?

Ningea cu fulgi mari și ușori, zăpada așternându-și vălul subțire peste Piață. A scrutat printre fulgi și a văzut un băiat cu părul negru. James, a presupus ea, și s-a grăbit spre el, cu mâna streașină să se ferească de ninsoare. Spera că n-o s-o întrebe ce făcuse. Dorința lui de protecție se putea preschimba rapid în mustrare, cum bănuia că stătea în firea fraților mai mari...

Dar nu era James. Din noaptea lăptoasă, s-a conturat ca o umbră: un băiat slab, în cămașă, cu fulgii de zăpadă căzând pretutindeni în jurul lui, dar nu *pe* el.

— Jesse, a șoptit ea, apoi s-a repezit la el, târându-și poalele rochiei prin zăpadă. E totul bine? Te mai poate *vedea* cineva de aici în afară de mine?

Un mic zâmbet a înflorit la colțul buzelor lui.

— Nu. O să arăți ca și cum ai vorbi singură. Din fericire, asta nu-i ceva neobișnuit în Piața Umbrelor.

— Ai mai fost aici înainte?

— Nu. Am văzut ilustrate, dar realitatea e mult mai interesantă. Ca întotdeauna, Lucie, să mă țin după tine mi-a deschis lumea.

Ea a lovit cu piciorul în puțină zăpadă, întrebându-se dacă ar trebui să-i spună despre conversația sa cu Malcolm.

— Am crezut că ești supărat pe mine.

— Nu sunt supărat. Îmi cer iertare pentru ceea ce am spus la Ruelle! Știu că faci ceea ce faci pentru că ții la mine. Numai că... mă dizolv mai rapid, cred. Uit, uneori, unde am fost adineauri. Știu că Grace trebuie să fi venit să-mi vorbească, dar nu-mi pot aminti. Mă trezesc în oraș și străzile mi se par străine.

Panica i-a zgâlțâit nervii lui Lucie.

— Dar am ajuns atât de aproape... să găsesc pe cineva care te poate ajuta! Să aflu ce s-a întâmplat cu tine, ce farmece au fost puse asupra ta, ca să poată fi inversate, desfăcute...

Jesse și-a închis ochii o clipă. Când i-a deschis, orice prefăcătorie de zâmbet și de bună dispoziție îi pierise; arăta descoperit și vulnerabil.

— Ai făcut deja atât de mult! Dacă n-ai fi fost tu, m-aș fi dispersat de mult. Am știut că mă ținea ceva ancorat aici, când, după toate așteptările, ar fi trebuit să dispar. În ultimele luni, am fost în stare să văd lumina lunii reflectată în fluviu, să simt vântul și ploaia pe piele. Îmi amintesc cum e să-mi fie cald sau frig. Să-mi doresc lucruri. Să am nevoie de lucruri. S-a uitat în ochii ei cu uimire. Toate acestea sunt din nou reale pentru mine, în timp ce nimic altceva n-a mai fost real de când am murit – în afară de tine.

Lucie a simțit un nod dureros și fierbinte în gât.

— Senzațiile acelea sunt o dovadă că-i aparții locului ăstuia, cu viii.

El și-a aplecat capul spre ea.

— Poruncește-mi să te sărut! a șoptit el grăbit. Cere-mi s-o fac! Te rog!

Ea și-a ridicat ochii la el, cu mâinile încleștate, tremurând.

— Sărută-mă!

El și-a aplecat mai mult capul. O cascadă de scântei au dansat pe pielea ei: săruturile lui ușoare ca fulgul pe obraz, înainte de a-i coborî spre gură. Lucie și-a ținut brusc respirația când el i-a prins buzele, brațele lui trăgând-o spre el.

În pofida a tot, s-a lăsat purtată în plăcerea sărutului.

N-am știut. Nu se gândise niciodată la moliciunea buzelor lui în contrast cu ușoara asprime, mușcăturile dinților lui, limba lui mângâind-o pe a ei. Nu-și dăduse seama că avea să-i simtă sărutul prin tot corpul, o tensiune încântătoare pe care nu și-o imaginase niciodată. Mâinile lui se jucau în părul ei, îi țineau ceafa în palmă, gura lui o învăța pe a ei, pe îndelete, cu grijă...

Ea a gemut adânc din gât, cu mâinile pe umerii lui, sprijinindu-se de el. *Jesse, Jesse, Jesse.*

Un tren a vuit pe viaductul de deasupra, farurile lui luminând întunericul și prefăcând noaptea în răsărit de soare. Jesse i-a dat drumul, cu părul negru ciufulit și ochii languroși și buimăciți de dorință.

— Dacă trebuie să dispar, a spus el, mi-ar plăcea să dispar amintindu-mi de asta ca de ultima mea visare cu ochii deschiși.

— Nu pleca! a șoptit ea. Rezistă, pentru mine! Suntem atât de aproape!

El i-a mângâiat obrazul.

— Promite-mi un singur lucru! a zis el. Dacă trec totuși în partea cealaltă, dă-ne un final fericit, vrei? În cartea ta?

— Nu cred în finaluri, a spus ea, dar el doar i-a zâmbit și a dispărut încet.

19

PROPRIUL TĂU PALAT

Și uită-te la melc, cum umblă peste tot
Cărându-și mereu casa, mereu fiind acasă,
Urmează (căci merge încetișor) melcul acesta,
Fii propriu-ți palat sau lumea-ți fi-va ocnă nemiloasă.

John Donne, „Lui sir Henry Wotton"

THOMAS HABAR N-AVEA CÂT ESTE CEASUL. NU EXISTAU FERESTRE ÎN Sanctuar, pentru confortul oaspeților vampiri. Lumânările din sfeșnice ardeau mai departe, fără să dea semne că se consumau.

Charlotte spusese adevărul când declarase că Thomas și Alastair vor avea orice le va fi de trebuință. Li se aduseseră așternuturi încălzite și un teanc de cărți (alese de Eugenia), ca să nu mai vorbim de mâncare. Thomas își dădea seama că lui Bridget îi părea rău pentru el, fiindcă îi adusese câteva dintre preferatele lui: în afară de un platou cu friptură rece de pui, mai era și pâine caldă, proaspăt scoasă din cuptor, o bucată de brânză galbenă de oaie, mere tăiate felii și o salată cu absolut nicio bucățică de țelină. Thomas nu putea suferi țelina.

Bridget așezase tava pe masă fără niciun cuvânt, se încruntase la Alastair și plecase.

Alastair nu păruse afectat. Nu-i vorbise deloc lui Thomas de când se închisese ușa în urma Consulului, ultima oară. Se apropiase de unul dintre „paturile" care li se dăduseră – o saltea cu o grămadă de pături

și de perne, se așezase cu o carte (*Principele* lui Machiavelli, pe care trebuie s-o fi scos dintr-un buzunar al hainei – chiar o căra peste tot cu el?) și își vârâse nasul în ea. Și tot acolo era câteva ore mai târziu, nici măcar ridicându-și privirea când Thomas a doborât un sfeșnic, plimbându-se în sus și-n jos prin încăpere.

Thomas s-a uitat la „patul" pe care Alastair nu îl ocupa în prezent, dorindu-și să știe dacă se făcuse deja timpul să se culce. Deși, dacă arestul lor avea să continue, presupunea că n-avea importanță; el și Alastair aveau să devină ca pisicile de casă, dormind oricând aveau poftă.

Ideea de a mai petrece chiar și o singură oră în încăperea asta îl deprima atât de tare pe Thomas, încât s-a dus până la ușă și a zgâlțâit-o, cu foarte slaba speranță că, din cine știe ce motiv, omiseseră s-o încuie și să o păzească.

Bineînțeles, nu s-a întâmplat nimic. Vocea lui Alastair a străpuns tăcerea, aproape făcându-l pe Thomas să sară cât colo.

— Cam amenințător că ușile Sanctuarului sunt zăvorâte pe dinafară, nu? Nu m-am gândit niciodată la asta înainte.

Thomas s-a întors să se uite la el. Alastair își scosese haina, desigur, iar cămașa îi era mototolită.

— Eu, ăăă, presupun că ar putea fi nevoie să țină sub cheie vreun repudiat periculos sau ceva de genul ăsta, a bălmăjit Thomas la întâmplare.

Alastair a ridicat din umeri.

— Poate. Pe de altă parte, îi dă Institutului o închisoare temporară.

Thomas a venit ceva mai aproape de Alastair, care se uita din nou în cartea lui. Era neobișnuit să-l vadă pe Alastair cu părul în neorânduială – semăna cu Anna în privința asta –, dar acum era ciufulit și-i cădea în bucle moi peste frunte. Cel puțin *păreau* moi; Thomas nu era sigur. Ce știa însă era că îi plăcea mult mai mult părul lui Alastair acum, că și-l vopsise la loc în culoarea lui naturală.

Din nefericire, și-a amintit el, nu-i plăcea prea mult *Alastair.*

În pofida a ceea ce făcuse Alastair pentru el, în urmă cu doar câteva ore.

Un lucru impresionant și deopotrivă surprinzător.

— De ce mă urmăreai? a întrebat Thomas.

Pentru o clipă, răsuflarea lui Alastair a părut să se oprească, deși Thomas era convins că doar își imaginase asta.

— Cineva trebuia s-o facă, a răspuns el, cu ochii ațintiți în *Principele*.

— Asta ce naiba vrea să însemne? a zis Thomas.

— Nu pune întrebări la care nu vrei să auzi răspunsul, Lightwood, a spus Alastair, cu o străfulgerare a vechii aroganțe pe care o avusese la școală.

Thomas s-a lăsat să cadă cu o bufnitură pe salteaua lui Alastair. Alastair s-a uitat surprins la el.

— Ba vreau răspunsul, a zis Thomas. Și nu mă ridic de-aici până nu-mi spui.

Încet și ferm, Alastair și-a pus cartea deoparte. La baza gâtului îi zvâcnea pulsul, imediat deasupra claviculei. Era un loc la care Thomas se mai uitase înainte – și-a amintit de timpul petrecut la Paris, când fuseseră numai el și Alastair, hoinărind pe străzi, ducându-se la un film, râzând împreună. S-a gândit la degetele lui Alastair pe încheietura lui, deși cu amintirea asta intra pe un teritoriu periculos.

— Știam că faci patrule suplimentare, a spus Alastair. Și mai mult de atât, că patrulai de unul singur cu un criminal în libertate. Ți-o căutai cu lumânarea. Ar fi trebuit să iei pe cineva cu tine.

— Nu, mersi! Toți oamenii ăștia patrulând câte doi, anunțându-se între ei de fiecare dată când deschid gura, incapabili să facă o mișcare fără să se consulte cu celălalt – ar putea foarte bine să sune din clopoțel ca să-l prevină pe ucigaș că se apropie. Și, în orice caz, dacă nu ești pe lista programărilor, trebuie să stai pe bară și să tai frunză la câini. N-o să prindem niciodată ucigașul dacă evităm să ieșim pe străzi. El acolo se află.

Alastair părea amuzat.

— Niciodată n-am mai auzit o asemenea prezentare concisă a ridicolei filozofii cu care tu și prietenii tăi de la școală mergeți prin lume, alergând în brațele primejdiei, a spus el, întinzându-și oasele.

Când și-a ridicat brațele, cămașa i-a ieșit din pantaloni, întrezărindu-se o fâșie de piele de pe burtă. Thomas s-a hotărât să nu se zgâiască.

— Dar tu nu de asta ai făcut ceea ce-ai făcut, a adăugat Alastair. E o parte de adevăr în ceea ce-ai spus, dar nu e miezul.

— Cum adică?

— N-ai putut s-o salvezi pe sora ta. Așa că vrei să-i salvezi pe alții. Vrei răzbunare, chiar dacă ăsta nu e același rău care a răpit-o pe Barbara – dar tot rău e, nu?

Ochii negri ai lui Alastair păreau să privească în Thomas și prin el.

— Vrei să te porți necugetat, dar nu vrei ca purtarea ta necugetată să compromită siguranța unui partener de patrulă. De aceea te-ai dus singur.

Inima lui Thomas a bătut o dată încet și puternic. Era tulburător într-un mod pe care nu-l putea chiar înțelege felul cum Alastair Carstairs părea să-i cunoască motivațiile când nimeni altcineva nu fusese în stare să i le ghicească.

— Ei bine, nu cred că tu chiar îți închipui că suntem atât de proști, a spus Thomas, sau că intenționat alergăm după pericol de dragul pericolului. Dacă asta ai fi crezut, ai fi făcut mai multe s-o împiedici pe Cordelia să-și petreacă timpul cu noi.

Alastair a pufnit în râs, batjocoritor.

— Ce vreau să spun, a continuat Thomas, pe un ton iritat, e că nu sunt convins că tu crezi lucrurile grosolane pe care le spui. Și nu înțeleg de ce le spui. N-are nicio noimă. E ca și când îți dorești să respingi pe toată lumea. A făcut o pauză, apoi: De ce ai fost atât de nesuferit cu noi în școală? Noi nu ți-am făcut nimic.

Alastair a tresărit. Câteva momente lungi a păstrat tăcerea.

— Am fost atât de nesuferit..., a răspuns el în cele din urmă, pentru că am putut.

— Oricine poate fi un ticălos dacă ține neapărat, a zis Thomas. Tu n-ai avut niciun motiv s-o faci. Familia ta e prietenă cu familia Herondale. Ai fi putut, cel puțin, să te porți mai bine cu James.

— Când am ajuns la școală, a spus Alastair încet, făcând în mod evident un mare efort, calomniile la adresa tatălui meu erau deja răspândite. Toată lumea știa că era un ratat și câțiva elevi mai mari au hotărât că eram o țintă ușoară. Ei... să zicem doar că, la sfârșitul primei săptămâni, am fost făcut să-mi înțeleg locul în ierarhie și aveam vânătăile care să mi-l amintească, dac-ar fi fost să uit vreodată.

Thomas n-a zis nimic. Era ciudat să se gândească la Alastair hărțuit. Întotdeauna arătase ca prințul școlii, pășind țanțoș cu pieptănătura lui perfectă și cu nasul pe sus.

— După vreun an de bătaie, a continuat Alastair, mi-am dat seama că puteam fie să devin unul dintre hărțuitori, fie să sufăr până la sfârșitul zilelor mele de școală. Nu simțeam nicio loialitate față de tatăl meu, nicio nevoie să-l apăr, deci asta n-a fost o problemă. Nu eram prea solid – mă rog, știi cum e.

L-a măsurat o clipă pe Thomas din priviri, cercetător. Simțindu-se jenat, Thomas s-a făcut mai mic. Era adevărat că mușchii lui apăruseră odată cu explozia de creștere și încă nu se obișnuise pe deplin să ocupe atâta spațiu. De ce nu se putuse și el dezvolta ca Alastair – cu o constituție elegantă și grațios?

— Ceea ce aveam, într-adevăr, a continuat Alastair, erau o limbă ascuțită și o ironie mușcătoare. Augustus Pounceby și ceilalți se prăpădeau de râs când îl puneam la punct pe vreun biet elev mai mic. Nu mi-am mânjit niciodată mâinile cu sânge, n-am lovit niciodată pe nimeni, dar n-a contat, nu-i așa? Curând, hărțuitorii au uitat că mă urâseră vreodată. Devenisem unul dintre ei.

— Și cu ce te-ai ales din asta? a întrebat Thomas, pe ton aspru.

Alastair l-a privit dezinvolt.

— Ei bine, unul dintre noi are un grup strâns unit de prieteni, iar celălalt nu are niciun prieten. Deci, spune-mi tu!

— Ai și tu prieteni, a răspuns Thomas.

Însă, gândindu-se mai bine, și-a dat seama că ori de câte ori îl vedea pe Alastair la petreceri, era fie singur, fie cu Cordelia. Sau cu Charles, desigur. Deși nu mai fuseseră împreună de când cu logodna lui Charles...

— Apoi ați sosit voi, un grup de băieți din familii faimoase, prea bine-crescuți ca să pricepeți din prima ce se întâmpla departe de casă. Așteptându-vă ca lumea să vă primească cu brațele deschise. Să fiți bine tratați. Așa cum eu n-am fost niciodată. Alastair și-a dat la o parte o șuviță de păr, cu o mână tremurătoare. Presupun că v-am urât pentru că erați fericiți. Pentru că oricare dintre voi îi avea pe ceilalți, prieteni

pe care îi puteați plăcea și admira, iar eu n-aveam nimic de genul ăsta. Voi aveați părinți care se iubeau. Însă nimic din toate astea nu scuză modul în care m-am purtat. Și nu mă aștept să fiu iertat.

— Eu am încercat să te urăsc, a spus Thomas calm, pentru ceea ce i-ai făcut lui Matthew. Meriți din plin să fii urât pentru ce ai făcut.

Ochii negri ai lui Alastair au sclipit.

— Nu doar pe mama lui am vorbit-o de rău. Ci și pe părinții tăi. Știi asta. Așadar, nu trebuie să... să o faci pe mărinimosul principial! Încetează să te mai prefaci că ești supărat doar în numele lui Matthew! Urăște-mă în numele tău, Thomas!

— Nu, a zis Thomas.

Alastair a clipit. S-a încordat din tot corpul, de parcă s-ar fi așteptat la o lovitură și, în parte, Thomas ar fi avut poftă să-i dea una – să spună: *Da, Alastair, te disprețuiesc. N-ai să fii niciodată decât un om de nimic.*

Însă de-a lungul întregii conversații, ceva începuse să se înfiripe în Thomas, care n-avea nicio legătură cu purtarea lui Alastair la școală, ci mai ales cu evenimentele care se petrecuseră după aceea. Toate instinctele lui Thomas îi cereau să tacă, să ascundă emoțiile astea în cotloanele îndepărtate ale ființei lui, cum făcuse totdeauna. Dar în ultimele câteva minute își vorbiseră mai sincer unul altuia decât o făcuseră în toată viața lor, iar Thomas bănuia că dacă n-avea să spună și restul acum, n-avea să-l mai spună niciodată.

— Motivul pentru care nu pot să te urăsc este... timpul pe care l-am petrecut la Paris împreună, a spus el și a văzut cum Alastair face ochii mari. Ai fost bun cu mine când eram foarte singur și îți sunt recunoscător. A fost prima oară când mi-am dat seama că poți fi bun.

Alastair l-a privit lung. De ce-și vopsise vreodată Alastair părul? Contrastul dintre părul și ochii lui negri și tenul ciocolatiu era minunat în lumina lumânărilor.

— Și pentru mine sunt amintirile mele preferate despre Paris.

— Nu-i nevoie să spui asta. Știu că ai fost acolo cu Charles.

Alastair a înlemnit.

— Charles Fairchild? Ce-i cu el?

Vasăzică, Alastair chiar îl obliga s-o spună.

— Nu *acelea* ar trebui să fie cele mai frumoase amintiri ale tale din Paris?

Lui Alastair i se încleștase maxilarul.

— Ce insinuezi, mai exact?

— Nu insinuez nimic. Am văzut modul în care te uiți la Charles, modul în care se uită el la tine. Nu sunt idiot, Alastair, și mă întreb...

Thomas a clătinat din cap, oftând. Nimic din conversația asta nu fusese simplu – fusese ca un maraton, iar acum Thomas putea zări linia de finiș în fața lui. Alastair poate că prefera s-o țină pentru el, dar Thomas, nu.

— Presupun că mă întreb dacă ești ca mine.

A fost nevoie de două *iratze* să vindece mâna lui Matthew, cu efectul secundar că l-au trezit, oarecum. Cordelia își dăduse seama, de când îl văzuse, că Matthew era criță și că se certa cu James. Cunoștea înfățișarea asta de la Elias, iar acum o recunoștea ca atare, cum n-o făcuse cu ani în urmă.

Acum, mâna lui Matthew era înfășurată într-o batistă – un bandaj improvizat în caz că rana s-ar fi redeschis. Părea să fi uitat tot episodul și era adâncit în conversație cu Lucie și Christopher, examinând cumpărăturile care zăngăneau în tașca de piață a lui Christopher.

— Am găsit niște praf de rădăcină de cucută oferit la un preț de chilipir incredibil... chiar și mai bun, după ce l-am convins pe negustor să pună și niște limba-șarpelui. Christopher l-a scos din tașcă să le arate – o fâșie subțire, ca de piele, într-un flacon de sticlă. Voi ați găsit ceva?

— Nimic demn de cercetat, a spus James. Nimeni nu vrea să vorbească despre *adamas* cu un grup de vânători de umbre. Își închipuie că încercăm să închidem afacerea cuiva, așa că au strâns rândurile.

Dacă el uitase sau nu de ceartă, Cordelia nu putea spune. Masca era bine fixată la locul ei, ascunzându-i gândurile. Ea s-a întrebat dacă se certaseră din pricina lui Thomas – sau probabil a sticlei de vin care zăcea făcută zob la picioarele lor? A simțit un fior de neliniște, amintindu-și de tremurul mâinilor lui Matthew la Diavol, când își umpluse

butelca. *Matthew nu e tatăl tău,* și-a spus ea. *Ăsta e un loc care-i trezește amintiri groaznice, atâta tot, iar ceilalți nu pot înțelege.*

— Negustorii au motive întemeiate să nu-și trădeze secretele, a spus Christopher. Raziile nefilimilor aproape au desființat Piața în trecut.

— Poate ar trebui să începem să le arătăm oamenilor cutia, a sugerat Cordelia. Să vedem dacă ne pot spune ceva despre rune.

— Ce-ar fi să căutăm pe cineva care face negoț cu obiecte de magie cu reală putere? a întrebat Lucie. Sunt o grămadă de prostii pe aici, dar și unele obiecte reale, scumpe. Pot să jur că am văzut o copie a Manuscriselor Roșii ale Magiei.

— Sau ce-ar fi să căutăm magicieni de angajat? a sugerat Matthew. Ce-ați zice de... A arătat către un loc, zicând: Hypatia Vex?

— Hypatia e aici? s-a minunat Lucie. Dar cum...?

Ajunseseră într-o zonă a Pieței unde rulotele erau aranjate oarecum într-un cerc. În mijlocul acestui cerc ardea un foc mare de flăcări vrăjite: când scânteile se ridicau în aer, luau forme diferite – de trandafiri, stele, turnuri, semiluni, ba chiar și o caleașcă trasă de patru cai. Înaintea lor, proaspăt vopsită în violet și auriu, era o rulotă cu o pancartă scrisă cu litere înflorite pe o latură, anunțând deschiderea noii prăvălii magice a Hypatiei Vex în Limehouse.

— Putem avea *încredere* în Hypatia? a zis James. Pare s-o placă pe Anna, dar nu sunt sigur cât de departe se întinde simpatia asta în ceea ce ne privește. Mai ales de când i-am furat cutia Pyxis.

— A pomenit de asta când Cordelia și cu mine am fost la Ruelle, a zis Matthew, aruncându-i Cordeliei o privire jalnică. Părea să se fi împăcat cu gândul. Și mă simpatizează *pe mine.*

— Serios? a zis Cordelia. Nu mi-am dat seama.

— Vânătorilor de umbre! a strigat o voce, pe deasupra zgomotului din Piață.

Cordelia s-a întors și l-a văzut pe Magnus Bane stând la ușa rulotei cu violet și auriu. Purta un frac argintiu cambrat, pantaloni sclipitori albaștri-verzui și o vestă brodată asortată, cu un ceas atârnat de un lanț strălucitor și vârât într-un buzunar. Butoni argintii îi scânteiau la încheieturi și purta un inel de argint împodobit cu o piatră albastră luminescentă.

— Ce naiba faceți de vă învârtiți prin Piața Umbrelor ca găinile așteptând să vă taie cineva capetele? Treceți înăuntru imediat!

Le-a făcut semn să intre, clătinând din cap în timp ce ei pătrundeau unul după altul în rulotă. Înăuntru, Hypatia își lăsase amprenta pe fiecare suprafață: perne plușate în culorile pietrelor prețioase erau risipite pe covoarele cu ciucuri; oglinzi aurite și ilustrații japoneze în rame artistice căptușeau pereții. Lămpile luminau din nișe boltite, iar în centru era o măsuță plină de hârtii – anunțuri despre prăvălia magică din Limehouse, din câte-a putut vedea Cordelia.

— Magnus! a exclamat Lucie, încântată, în timp ce ea și ceilalți au luat loc pe pernele împrăștiate în jur.

Era foarte plăcut să se afle la căldură după gerul nopții de afară. Cordelia s-a lăsat să se afunde pe o pernă uriașă de catifea verde, mișcându-și degetele de la picioare în cizme, când au început să i se dezghețe. James s-a așezat alături; îi simțea umărul cald lângă ea.

— Așadar v-ați întors, tu și unchiul Jem? Din Labirintul Spiralat? a întrebat Lucie.

— Eu sunt în Londra numai noaptea asta, i-a explicat Magnus, luând loc într-un scaun de ratan împletit, vopsit în culori vii. Hypatia a fost amabilă și m-a lăsat să locuiesc aici, fiindcă apartamentul meu e plin de troli de gheață. Asta-i o poveste cam lungă. Fratele Zachariah, din păcate, e încă în Labirint. Etica lui de muncă e incoruptibilă.

Cordelia s-a uitat cu coada ochiului la James. Îl deranja că Jem era atât de inaccesibil? Dacă da, ea nu-și dădea seama; expresia lui era indescifrabilă.

— Probabil că informația mea e depășită, a continuat Magnus, punându-le înainte o tavă încărcată cu farfurioare pline cu biscuiți, nuci și jeleuri zaharisite. Dar nu bântuie un criminal prin Londra? Oare voi chiar ar trebui să umblați pe-afară de capul vostru? Ca să nu mai spun că Piața Umbrelor nu e tocmai prietenoasă pentru nefilimi.

— Noi ne ocupăm de monștri, a spus James, întinzând mâna după un biscuit. Asta e datoria noastră.

— Și toate crimele s-au întâmplat dimineața devreme, a zis Cordelia. Deci nu rezultă că n-ar fi sigur de umblat seara.

— De altfel, ucigașul n-ar îndrăzni să dea lovitura aici, nu cu atâția repudiați prin jur. Crimele s-au petrecut pe străzi întunecoase, pustii, a spus Christopher. Judecând după tiparul celor cinci, concluzia logică...

— Vai de mine, fără logică, te rog! l-a oprit Magnus, ridicând o mână împăciuitor. Ei bine, nu sunteți prima generație de nefilimi care a decis că salvarea lumii e responsabilitatea lor, a spus el. Dar ce căutați în Piață?

James a șovăit doar o clipă înainte să scoată *pithos*-ul din buzunarul hainei și să i-l întindă lui Magnus. I-a explicat situația cât de scurt a putut: Thomas îl confundase cu o stelă, James luase obiectul mai înainte să sosească Inchizitorul, bănuiala lor că ar putea avea o legătură cu crimele, numele pe care i-l dăduse Christopher.

— Nu sunt sigur că prietenul vostru Thomas s-a înșelat, așa cum a crezut, a spus Magnus.

A apăsat pe o anumită rună cu un deget îngrijit manichiurat. Cu un declic slab, cutia s-a alungit și s-a reașezat într-o formă nouă, familiară.

— Chiar *este* o stelă! a exclamat Christopher uluit, aplecându-se să se uite mai de aproape.

— Cu siguranță e modelată după una, a zis Magnus. Și aș spune că este lucrarea unui vânător de umbre, dar... toată magia are un tip de alianță. Instrumentele nefilimilor sunt angelice. *Adamas*-ul însuși are o alianță serafică, în vreme ce obiectele din tărâmul demonilor sunt demonice prin natura lor. Ăsta – a făcut semn din cap spre obiectul din mâna lui – este demonic. Iar runele seamănă cu runele din Grimoar, dar au fost modificate. Schimbate. Redate în scriitură demonică. Într-o demotică[1] demonică, dacă vreți. A săltat în sus și-n jos din sprâncene, apoi a spus: Bine, n-a înțeles nimeni gluma. Peste puterea voastră de înțelegere, bănuiesc. Ideea este că e un artefact demonic.

— Aș putea să-l mai examinez o dată? a întrebat Christopher.

Magnus i l-a dat înapoi, ochii lui trădând o sclipire de îngrijorare.

---

[1] *Scriere demotică* – scriere cursivă vulgară, folosită în vechiul Egipt, simplificată din scrierea hieratică (scrierea oficială, canonică, a hieroglifelor).

— Ai grijă! Cu siguranță nu e o jucărie.

— Nu l-ar fi putut făuri o Soră de Fier? a întrebat Matthew. Una care s-a deranjat la mansardă în Citadela de Diamant și a început să producă obiecte diabolice?

— Cu siguranță nu, a spus Lucie. Surorile de Fier își iau slujba *foarte* în serios și, chiar dacă n-ar fi așa, nu se pot face obiecte demonice în Citadela de Diamant. Protecțiile nu ar da voie. Obișnuiam să-mi doresc să devin o Soră de Fier, a adăugat când toată lumea s-a uitat surprinsă la ea, până când am aflat cât de frig e în Islanda. Brr!

— Se poate să fi luat cineva o stelă și să-i fi inversat alianța? a întrebat James. S-o facă demonică?

— Nu, a răspuns Magnus. N-a fost niciodată o stelă adevărată. A fost făcută de la bun început așa cum o vedeți acum, de-asta sunt sigur. Foarte improbabil să-i fi aparținut lui Lilian Highsmith. Aș înclina să spun că... obiectul îi aparține celui care a comis crimele.

— Un demon ar putea prelucra *adamas*-ul? a întrebat James. Noi credem că este amestecat un demon în crimele astea. Nu neapărat că el le comite, dar că... voința... lui e cumva implicată.

— Nicio idee *care* demon? a întrebat Magnus dezinvolt, alegând un biscuit de pe platou.

James a schimbat o privire rapidă cu restul grupului. Matthew a ridicat din umeri și a dat din cap, vorbind în numele tuturor: era secretul lui James, el decidea.

— Belial, a spus James. Cumva, pare să fi recâștigat destulă forță, chiar și după rana primită, ca să se întoarcă în visele mele. Se pare că am... viziuni despre crime. Le văd petrecându-se. Mă simt aproape ca și când eu aș fi... cel care înfăptuiește uciderea.

— Te *simți* ca și când tu ai fi cel...? a întrebat Magnus, îngustându-și ochii de pisică. Vrei, te rog, să-mi descrii mai amănunțit?

— James cu siguranță nu e cel care comite crimele, a intervenit Cordelia, cu înfocare. Crezi că am fost atât de proști încât să nu ne fi gândit la asta? L-am testat – e nevinovat.

— M-au legat de pat, a spus James, examinând o bucată de rahat turcesc.

— Încântător! a exclamat Magnus fluturând din mână și prefăcându-se alarmat. Nu-i nevoie să-mi mai spui nimic despre asta.

— Legătura mea cu Belial trebuie să fie cea care provoacă viziunile astea, a spus James. Nu există niciun alt motiv pentru care le am. Sunt asemănătoare cu acelea pe care le-am mai avut în trecut, când eram în tărâmul lui. Bunicul meu trebuie să fie cumva implicat.

— I-ai văzut lumea din nou? l-a întrebat Magnus, liniștit. Tărâmul lui?

— Nu chiar, a ezitat James. Am căzut în umbre o dată, în noaptea de dinaintea nunții mele, dar tărâmul acela nu semăna cu cel pe care l-a distrus Cordelia. James s-a uitat la ea. Nu era un loc pe care să-l mai fi văzut înainte, a continuat el. Ăsta era un câmp uriaș cu iarbă-neagră, iar dincolo de el... ruine... rămășițele unor turnuri și canale. Era o pădure întunecată cu o poartă...

Magnus s-a aplecat în față, cu ochii aprinși.

— Edom. Tărâmul pe care l-ai văzut e Edom.

— Edom? Matthew și-a frecat ceafa. Numele mi-e cunoscut. Probabil de la o lecție la care am dormit în mare parte.

— „Câini și pisici sălbatice se vor pripăși pe acolo și făpturi omenești cu chip de țap se vor strânge (fără număr). Acolo vor zăbovi năluci ce umblă noaptea și în acele locuri își vor găsi odihna”[1], a citat Cordelia, amintindu-și de petrecerea de la Hell Ruelle din noaptea de dinainte de nuntă. E o lume demonică, condusă de Lilith.

— Exact, a spus Magnus. Am auzit zvonuri că ar fi fost izgonită de acolo, că lumea ar fi fost cucerită... dar nu și de către cine. Se pare că a fost Belial.

— Așadar, Belial are un nou regat, a spus Christopher. L-ar putea face asta mai puternic? Ar putea fi în stare să umble în lumea noastră?

— Spre deosebire de frații lui, Belial nu poate umbla pe Pământ, indiferent ce regat cârmuiește. Acesta e blestemul pe care el tot încearcă să-l ocolească.

[1] Isaia 34:14.

— Și dacă posedă mundani sau repudiați? a întrebat Matthew. Folosindu-i ca unelte?

— Un demon atât de puternic ca Belial nu poate poseda un corp omenesc, nici măcar corpul unui vampir sau al unui elf. Ar fi ca și cum ai pune un foc de tabără într-o cutie de pantofi. O putere ca aceea pe care o posedă el ar rupe literalmente corpul în bucăți.

— Dar n-ar putea să posede pe cineva doar atât cât să comită o crimă, înainte să cedeze corpul? a întrebat Lucie.

— Atunci am fi găsit câte două corpuri, i-a atras atenția Cordelia. Victima crimei *și* corpul posedat de Belial.

— Totuși, adu-ți aminte de ceea ce a spus Lilian Highsmith înainte să moară, a zis Christopher. Ce ne-a povestit Thomas. El a întrebat-o cine a atacat-o, iar ea a răspuns că cineva care murise în floarea vârstei și pe care îl plânsese soția lui...

— Posesie de cadavre? Acelea s-ar face bucăți mai repede chiar decât corpurile viilor, a spus Magnus. Nu are noimă.

Christopher s-a încruntat.

— Thomas a spus că probabil Lilian delira.

— Probabil, a zis James gânditor. Și Elias a părut să-l recunoască pe ucigașul lui, și nu cred că delira. Părea destul de zdravăn la cap, ceea ce sprijină ipoteza că e vorba de un vânător de umbre.

— Un vânător de umbre care a invocat un demon ca să-l ajute? Pe Belial, poate? a sugerat Lucie.

— Nimeni nu *invocă* un Prinț al Iadului și îl controlează, a spus Magnus, ridicând din umeri. Adevărul e că există un milion de teorii posibile. Și fiecare noapte și dimineață aduc posibilitatea unei alte morți. Și-a frecat fața cu mâinile. Probabil e timpul să te folosești de puterea ta, James, a spus el. Nu doar să te temi de ea și s-o eviți.

Fața lui James a rămas fără expresie. Cordelia s-a gândit la felul în care el sfărâmase tărâmul lui Belial cu puterea lui, felul în care păruse să întoarcă pământul cu susul în jos, spulberând stânci și munți și copaci.

— A folosit-o, a zis ea. Nu e ușor de controlat... deși n-ar trebui să vorbesc eu pentru el. James?

— Cred că depinde la ce te referi, a spus James. Cum s-o folosesc?

Magnus s-a ridicat de pe scaunul lui și s-a dus la un cărucior aurit pe care erau aranjate mai multe sticle și carafe, alegând o sticlă cu alcool auriu-închis.

— Vrea cineva să bea cu mine un pic de porto?

Matthew și-a scos butelca goală din buzunar și i-a întins-o. Bandajul de pe mâna lui a părut să lumineze alb în lumina lămpilor.

— Dacă nu te superi, mi-ar prinde bine un plin.

Magnus i-a aruncat o privire care spunea că un porto scump nu avea ce să caute în butelci de buzunar, dar s-a conformat.

Și-a turnat și lui un pahar de licoare auriu-rozalie, legănându-l între degetele mâinii stângi.

— Tu știi căile umbrelor, James. Belial ți-a *arătat* noul lui regat al Edomului sau ai pătruns cumva forțat în el? Ți-amintești?

— Nu prea bine, a răspuns James. Eram... supărat în momentul acela.

I-am făcut o promisiune lui Daisy și o să-mi țin promisiunea. Dacă voiai să mă împiedici să fac lucrul corect, ar fi trebuit să-ți începi campania ceva mai devreme decât în noaptea de dinaintea căsătoriei mele.

— Dacă sugerezi să intre în regatul umbrelor din propria voință, ultima oară când a făcut asta aproape c-a distrus sala de bal a Institutului, a spus Matthew.

— Și eu aproape că am tras o săgeată în el, a adăugat Christopher îndurerat.

— Cu siguranță te-ai putea abține să mai faci asta, ăăă... Tu care ești? Fiul lui Cecily? Încearcă să nu mai tragi cu săgeți în James! a spus Magnus. Ia să vedem, când a intrat prima oară în regatul umbrelor din sala de bal, a dispărut sau corpul lui a rămas mai departe în lumea asta?

— Pot eu să răspund, a zis James. Prima variantă. Am dispărut.

— Dar ultima oară, când ai văzut Edomul, a întrebat Magnus, ai călătorit realmente acolo?

— Nu, a răspuns Matthew. A rămas în cameră cu noi. Foarte prezent.

— Am vorbit despre asta cu Jem, a spus Magnus. Cele mai multe dintre călătoriile tale, ca să le zicem așa, au avut loc într-un tărâm-vis, James. Numai când te-ai transportat fizic într-o dimensiune controlată de Belial, a fost capabil acesta să te rănească. Te spionează, în felul lui răutăcios – aș zice să-l spionezi și tu la rândul tău. În vis.

— Magie de vis, a spus Christopher, mulțumit. V-am spus eu că tratatele alea de oniromanție ar putea fi folositoare.

— Ai văzut Edomul o dată într-un vis, a spus Magnus. Poți să-l vezi din nou.

— Dar de ce e important să vadă Edomul? a întrebat Cordelia. Ce o să aflăm din asta?

— Dacă Belial e într-adevăr acolo, a răspuns Magnus. Chiar și ce planuri are. Adună o armată? Se ascunde și își linge rănile? Ce demoni îl urmează? Care îi sunt vulnerabilitățile? Gândiți-vă la asta ca la spionatul unei tabere a dușmanului.

James a clătinat din cap.

— N-am mai făcut niciodată așa ceva, nici când am exersat cu Jem, nici din întâmplare, a spus el. Nu sunt sigur că aș ști cu adevărat cum s-o fac.

— Din fericire, eu sunt expert în magia onirică, a zis Magnus. O să te însoțesc – aș face-o eu însumi, dar nu am puterea ta. Pot să trec dincolo cu tine, dar nu pot deschide ușa.

Cordelia a simțit un fior de neliniște. Magnus vorbea degajat, dar el nu fusese cu ei în regatul lui Belphegor, nu făcuse înspăimântătoarea călătorie până acolo și înapoi.

— Dacă James o să facă asta, aș vrea să rămân în cameră cu el, cu Cortana scoasă din teacă, a spus ea. În caz că-i atragem cumva atenția lui Belial sau o atragem pe-a altui nesuferit.

— Oh, da! a încuviințat Magnus. O pază bună nu strică, iar Belial se teme de Cortana ca de nimic altceva. Și-a învârtit portoul din pahar, privind cum licoarea acoperă pereții de sticlă. Marile puteri, arhanghelii și Prinții Iadului, joacă propria lor partidă de șah. Își au propriile alianțe și vrăjmășii. Azazel și Asmodeus au lucrat împreună, ca și Belial

și Leviathan, în timp ce Belphegor își urăște frații. Dar toate acestea se pot schimba dacă ar apărea o nouă putere. Magnus a ridicat din umeri. Muritorii nu pot vedea marile mutări din joc, strategia sau țelurile. Însă asta nu înseamnă că trebuie să fii doar un pion de pe tablă.

— *Șah mat,* a spus Cordelia.

Magnus a făcut cu ochiul în direcția ei.

— Corect, a spus, ridicându-se în picioare. Din păcate, trebuie să vă las sau cel puțin să vă încurajez să mă lăsați voi pe mine. Eu trebuie să fiu aici când se întoarce Hypatia, iar voi trebuie să nu fiți. N-o să-i placă dacă vede că v-am lăsat să intrați în rulotă. A zâmbit. E întotdeauna mai bine să-i respecți spațiul privat al unei doamne. James, Cordelia, ne întâlnim în Curzon Street, la miezul nopții. Acum, ștergeți-o... gata cu cumpărăturile, tândălitul și umblatul pe aici! Piața Umbrelor e un loc periculos, mai cu seamă după ce răsare luna.

20

UN ELAN NESCHIMBAT

Un elan neschimbat al inimilor eroice,
De timp și soartă slăbite, dar în voință neclintite:
Să lupți, să cauți, să găsești și să nu cedezi.

Alfred, Lord Tennyson, „Ulysses"

PÂNĂ SĂ AJUNGĂ LA TRĂSURILE CARE-I AȘTEPTAU LA MARGINEA PIEȚEI, Matthew își tot scosese butelca reumplută din buzunarul interior al hainei și băuse vârtos. S-a împiedicat când să urce în trăsură și a refuzat ajutorul oferit de James, dându-i peste mână, după care s-a prăbușit pe bancheta plușată și s-a pornit să cânte cu entuziasm refrenul din „Te-aș putea iubi într-o cămăruță cu o sobiță".

Cordelia și Lucie au schimbat o privire îngrijorată înainte de a urca în trăsura lor. Balios a pornit prin zăpada subțire și pufoasă, îndepărtându-se de Piață. Pe fereastră, afară, Londra se prefăcuse într-o fantezie de iarnă, cu fulgi mari așternându-se frumos pe crengile golașe ale copacilor și dansând în lumina aruncată de lămpile cu gaz. Lumânările pâlpâiau în ferestrele bisericii St. Saviour, iar vuietul îndepărtat al trenurilor era înăbușit și aproape plăcut.

— *Urăsc* asta! a izbucnit Lucie, mișcându-și degetele în mănușile umede. Urăsc ideea ca James să se ducă în tărâmul umbrelor. Știu, dacă Magnus spune că e în regulă, sunt sigură că o să fie bine, dar tot o urăsc.

— Și eu o urăsc, a zis Cordelia. Dar, Luce, eu o să fiu acolo cu el... atâta cât o să pot...

— Știu. Dar mi se pare îngrozitor și urăsc că... faptul că Matthew este...

— Nefericit? a completat Cordelia, încercând din răsputeri să nu se gândească la sticla spartă în zăpadă.

Lucie i-a aruncat o privire, mușcându-și buza.

— Știu că niciunul dintre noi nu vorbește despre asta. Nu putem. Nici măcar nu știu dacă Thomas și Christopher sunt conștienți de asta. Dar el e așa de o grămadă de vreme. Trebuie să fie îngrozitor de nefericit. Însă nu știu de ce. Cu toții îl iubim, iar James îl iubește din cale-afară de mult. Când eram mai mici, James avea o cămașă, una obișnuită, știi, iar mama i-a aruncat-o, pentru că el crescuse și nu-i mai venea bine, dar el s-a înfuriat atât de tare, încât s-a dus și-a luat-o din gunoi. Era cămașa pe care o purtase când Matthew îl întrebase dacă vrea să fie *parabatai*-ul lui. Nu voia să se descotorosească de ea.

Cordelia a șovăit.

— Uneori, a zis ea, nu-i destul să te iubească alții. Nu cred că Matthew se iubește pe el însuși prea mult.

Lucie a făcut ochii mari.

— Dar pentru ce ar putea să nu se iubească? a zis ea, cu atâta sinceritate, încât Cordeliei i s-a strâns inima.

Trebuia să încerce să-l convingă pe Matthew să le spună prietenilor secretul lui, s-a gândit ea. Ei îl iubeau enorm de mult. Nu l-ar fi judecat niciodată așa cum se temea el.

Cele două trăsuri au zdroncănit zgomotos pe sub un viaduct de cale ferată și de-a lungul unei străzi lăturalnice înguste, care dădea într-o curte înconjurată de șiruri de case de pe vremea regelui George. O tăbliță scorojită o anunța a fi Nelson Square. Tocmai o traversau tăind un colț, cu roțile scrâșnind pe pietriș și pe gheață, când Balios a nechezat puternic și s-a ridicat în două picioare.

Trăsura fetelor s-a oprit atât de abrupt, încât Cordelia și Lucie aproape c-au căzut de pe locurile lor. Portiera a fost trasă cu putere și o mână cu gheare s-a întins înăuntru, înhățând-o și scoțând-o în noapte pe Lucie, care țipa.

Cordelia și-a tras Cortana din teacă și s-a aruncat în întuneric, cu cizmele strivind zăpada și fustele înfoindu-se. Afară, fațadele lipsite de viață ale caselor înșiruite înconjurau o grădină neîngrijită și părăsită, străjuită de câțiva platani desfrunziți. Vreo zece demoni mici alergau de colo-colo, speriindu-l pe Balios, care bătea din picior și fornăia. Lucie, pe jumătate acoperită de zăpadă în locul unde căzuse, deja se smucise și se eliberase de ei. Nu mai avea pălărie și, cu capul gol și furioasă, luase poziție de luptă, agitându-și toporul.

Cordelia s-a uitat în jur, strângând Cortana în mână. Sabia stătea perfect și orice senzație de nepotrivire dispăruse. Zbârnâia de îndreptățirea de a fi mânuită, de a fi una cu ea. I-a văzut pe băieți deja coborând din trăsura lor, ceva mai încolo; erau umbre luminoase în întuneric, Christopher cu un pumnal serafic aprins, Matthew înarmat cu *chalikar*-ele. Zeci de mici demoni cu pielea cenușie ca trolii goneau ca nebunii prin Nelson Square, sărind pe acoperișul trăsurilor, aruncând cu bulgări de zăpadă unii într-alții.

— Demoni hauras! a strigat James, a cărui expresie oscila între frustrare și mânie.

Demonii hauras erau o pacoste. Numiți uneori demoni zvăpăiați, erau rapizi și urâți – cu solzi și coarne, cu gheare ascuțite –, dar mici, cât niște pui de lupi.

James a slobozit un cuțit. Cordelia îl mai văzuse aruncând cu cuțitul, dar aproape că uitase cât de bun e la asta. Arma a zburat ca moartea argintie din mâna lui, retezându-i capul unui demon hauras. Limfa a țâșnit, iar cele două jumătăți de demon au dispărut cu un pufnet; ceilalți demoni zvăpăiați au țipat și au râs.

— Ooh! *Năpastelor!* a strigat Lucie indignată, când două creaturi s-au apucat de fustele ei, trăgând de rozetele de catifea.

Cum n-avea loc să-și mânuiască toporul, a început să-i bată cu mânerul. Cordelia a lovit cu Cortana, o line de foc auriu pe fundalul nopții. A văzut unul dintre demoni prefăcându-se în cenușă; celălalt, schelălăind, a dat drumul fustelor lui Lucie și a zbughit-o în mijlocul piațetei, unde li s-a alăturat imediat celorlalți zvăpăiați în încercările de a le pune piedică și a-i dezechilibra pe vânătorii de umbre – repezindu-se și împungându-i cu ghearele lor mici și ascuțite, râzând și cotcodăcind tot timpul.

Unul a sărit la Matthew, care i-a îndesat un *chalikar* pe gât cu ambele mâini, fără să se mai ostenească să-l arunce. Demonul s-a descompus, gâlgâind, și a dispărut. Un altul a venit din spate; Matthew s-a întors, dar s-a împleticit și a alunecat. A căzut, cu o bușitură pe pământul înghețat.

Cordelia a pornit spre el, dar James era deja acolo, ridicându-și *parabatai*-ul în picioare. Ea a reușit să vadă într-o fracțiune de secundă fața albă a lui Matthew, înainte ca el să-și scoată un pumnal serafic de la cingătoare: acesta s-a aprins, strălucirea lui imprimându-se ca un fulger pe retina Cordeliei. I-a văzut pe Christopher lovind în dreapta și-n stânga cu pumnalul lui și pe James cu un cuțit mare. Noaptea s-a umplut de țipete și de șuierături, picioarele lor frământând pământul și zăpada într-o zloată puturoasă de gheață și de limfă.

Totul părea aproape prostesc – demonii hauras erau niște creaturi ridicole –, până când Lucie a țipat. Cordelia s-a întors imediat și-a alergat la ea, doar ca să vadă pământul dintre ele, tot numai gheață și noroi, erupând. Ceva lung, șerpuitor și cu solzi a țâșnit de acolo, împroșcând bulgări de pământ.

Un demon naga. Cordelia văzuse ilustrații cu aceștia în India. Demonul de acum avea un corp lung de șarpe și un cap plat, în formă de vârf de săgeată, cu o gură largă înțesată cu colți galbeni, ascuțiți. Ochii îi erau ca niște farfurioare negre.

Cordelia l-a auzit pe James scoțând un strigăt răgușit: și-a întors capul și i-a văzut pe băieți prinși în spatele unui zid de demoni hauras. Naga a șuierat, s-a cabrat și s-a năpustit spre Lucie, care a sărit într-o parte la țanc, toporul ei de mână zburându-i cât colo; a dus grăbită mâna după un pumnal serafic...

O descărcare de energie i-a străbătut brațul Cordeliei; a făcut un salt înainte și întreaga lume a părut să se prefacă în aur topit. Totul încetinise și se oprise – numai ea lovea ca fulgerul, ca o ploaie de aur. Cortana a descris un arc înflăcărat prin întuneric; naga s-a zvârcolit când lama i s-a înfipt în corp. Limfa a țâșnit, dar Cordelia n-a simțit nicio arsură, nicio înțepătură: nu mai simțea nici frigul din aer, ci doar un triumf sălbatic când naga a urlat, prăbușindu-se la pământ și târându-se înapoia ei.

S-a răsucit când demonul s-a ridicat asupra sa, cu capul lui plat desfășurat ca un cap de cobră. S-a legănat înainte și înapoi, apoi și-a coborât capul spre ea, mai rapid decât scânteile sărind din foc. Însă Cordelia a fost și mai rapidă: s-a învârtit când monstrul și-a căscat gura cu dinți ca de ferăstrău și a împuns cu sabia de jos în sus, înfigându-i-o prin cerul gurii. Naga s-a dat înapoi, împroșcând cu limfă: s-a întors, cu gând să fugă șerpuind prin zăpadă, dar Cordelia s-a luat după el. A alergat după demonul târâtor, cu atâta viteză, încât nici nu mai vedea bine pământul de sub tălpi. S-a apropiat dintr-o parte, a ridicat sabia mânjită de limfă și a lovit, lama tăind curat prin solzi și oase, retezându-i corpul în două.

Un gheizer de aburi s-a ridicat din leș. Capul și coada au mai zvâcnit o dată, înainte de a se dizolva într-o fleșcăraie împuțită care s-a scurs în pământ. Cordelia a lăsat sabia jos, gâfâind; traversase Nelson Square în numai câteva secunde și era chiar departe de ceilalți. Îi putea vedea – umbre respingând grămada de demoni hauras. James s-a desprins din grup, pornind spre ea tocmai când un țipăt ascuțit a sfâșiat văzduhul.

Cordelia s-a uitat. Nu fusese un sunet omenesc, nu om era ceea ce-l produsese. Unul dintre demonii hauras mai mari stătea la câțiva pași distanță, holbându-se la ea cu ochii lui cenușii lăptoși.

— *Paladin!* a grohăit demonul hauras. *Paladin! Nu îndrăznim să atingem!*

Cordelia a rămas uluită. Cum putea demonul să știe că ea e un cavaler care-i jurase loialitate lui Wayland Fierarul? O însemnase oare în vreun mod invizibil?

Un strigăt s-a ridicat dinspre toți demonii hauras. Au început să se împrăștie. Cordelia i-a putut auzi pe prietenii ei scoțând exclamații de surprindere; James a sărit peste un gard viu scund, venind drept spre ea.

Paladin!

Demonul hauras și-a întins mâinile noduroase spre Cordelia. Glasul lui căpătase ton de vaiet.

— *Iertare! Spune-i stăpânului tău! Noi n-am știut.*

Făcând o plecăciune tremurată, demonul s-a întors și a fugit, alăturându-li-se tovarășilor lui în retragerea grăbită. La câțiva metri depărtare, Matthew, Lucie și Christopher priveau în jur nedumeriți cum

atacatorii lor își luau tălpășița. Cordelia abia a avut timp să-și vâre sabia în teacă și James a și fost lângă ea. A deschis gura, vrând să-i explice, însă el o cerceta din ochi înfrigurat – arsurile grozave ale limfei pe rochia ei, de sus până jos, și pe mâneci. Gâtuit, a spus:

— Cordelia....

Ea a rămas fără aer în piept când el a prins-o strâns în brațe. În pofida gerului nopții, cămașa lui era umedă de nădușeală. Brațele lui în jurul ei erau puternice și solide: îi putea simți bătăile rapide ale inimii. El și-a apăsat obrazul de al ei, murmurându-i numele la nesfârșit: „Daisy, Daisy, Daisy".

— Sunt bine, a zis ea iute. Mi-a ars numai rochia, asta-i tot, dar sunt nevătămată, James...

El i-a dat drumul, arătând aproape rușinat.

— Am văzut demonul naga cabrându-se să te atace, a spus el, cu voce joasă. Am crezut...

— Ce-a fost asta? a întrebat Christopher, care tocmai sosise cu Lucie. Am văzut demonul hauras strigând la Cordelia, după care toți au fugit ca loviți de streche.

— Păi... habar n-am, a zis Cordelia. Presupun că din cauza Cortanei. Demonul hauras părea îngrozit de ea.

— Probabil s-a dus vestea că a reușit să-l rănească pe Belial, a spus Lucie, cu ochii scânteietori ca atunci când lucra la *Frumoasa Cordelia.* Faima sabiei tale ți-a luat-o înainte!

Numai James n-a mai spus nimic în vreme ce făceau cale întoarsă prin piață, părând pierdut în gânduri. Matthew se dusese la trăsuri ca să-i liniștească pe cai. Ca și cum i-ar fi simțit privirea Cordeliei în ceafă, s-a întors și s-a uitat la ea, cu ochii verzi întunecați. Ea n-a putut să nu se întrebe dacă văzuse mai multe la movilă decât îi dăduse de înțeles, dar nu, cu siguranță nu-l putuse vedea pe Wayland, nu-l putuse auzi pe fierar rostind cuvântul „paladin" când Cordelia îngenunchease înaintea lui.

Dar numai la asta se putea gândi Cordelia. Pe la marginile uluirii ei, o bucurie nebună începea să se ridice efervescentă. „Ai în tine spiritul unui mare războinic", îi spusese Wayland Fierarul. Acum era un paladin, cavalerul loial al unui erou legendar, și până și demonii luaseră

notă. Dintr-odată, și-a dorit ca zvăpăiații ăștia să fie și clevetitori. Spera ca vestea să călătorească prin toate rangurile demonilor până la Belial însuși, iar el să înțeleagă că între Prințul Iadului și prietenii ei avea să stea Cordelia cu sabia ei, apărându-i până la moarte.

Hotărâseră ca, întrucât casa Consulului era la numai câteva străzi depărtare de Curzon Street, iar Kit voia să folosească laboratorul de acolo ca să studieze *pithos*-ul, Christopher să meargă în trăsură cu Daisy și cu James. Lucie avea să meargă cu Matthew, ceea ce îi convenea de minune. James avea tendința de a-i pune întrebări, Matthew, nu.

Lucie s-a instalat în trăsura lui Matthew și au ieșit huruind din Nelson Square, Matthew plângându-se tot timpul că traficul în Londra era destul de prost și fără demoni care să sară în vehiculele oamenilor respectabili. Lucie știa că el nu făcea decât să se descarce și că nu aștepta vreun răspuns, așa că nu i-a oferit vreunul, doar l-a privit cu tandrețe. Părul lui blond era răvășit după luptă, iar jacheta, sfâșiată. Arăta demn de un erou romantic, chiar dacă unul cam ușuratic.

Trăsura s-a smucit când au cârmit după un colț, iar Lucie și-a dat seama că, în vreme ce ea se lăsase furată de gânduri, Matthew își îngropase fața în palme. Asta *era* îngrijorător și nu se încadra în spectrul obișnuit al toanelor lui.

— Matthew, chiar ești bine? a întrebat ea.

— Mai bine ca niciodată, a spus Matthew neconvingător, cuvintele fiindu-i înăbușite în palme.

— La ce te gândești? a a adăugat Lucie degajată, încercând să-l ia pe altă parte.

— Cum e să nu meriți absolut deloc persoana pe care o iubești cel mai mult pe lume, a răspuns Matthew, încet.

— Ce nemulțumire tipică de roman! a zis Lucie, după un moment.

Nu știa ce să înțeleagă din declarația asta dramatică. Nu era James persoana pe care o iubea Matthew cel mai mult? De ce decisese brusc că nu-l merita pe James?

— Presupun că nu vrei să-mi vorbești despre asta.

— Cu siguranță că nu.

— Bine, atunci, trebuie să-ți spun *eu* ceva.

Matthew și-a ridicat capul. Ochii îi erau uscați, deși pleoapele îi erau puțin înroșite.

— Oh, Raziel, a spus el, asta nu prevestește nimic bun.

— Nu mă duc acasă, l-a informat Lucie. Plănuisem să mă opresc acasă și să plec din nou, dar acum nu mai e timp. Trebuie să ajung în Limehouse, iar *tu* o să mă duci acolo.

— Limehouse? s-a mirat Matthew și și-a trecut degetele prin cârlionți, ciufulindu-i mai rău ca înainte. Lucie, te rog, spune-mi că nu te duci înapoi în fabrica aia de vele părăsită!

— Nicio teamă! Mă duc la noua prăvălie magică a Hypatiei Vex. Am întâlnire cu Anna și cu Ariadne acolo, așa că nu trebuie să te îngrijorezi că am să fiu nesupravegheată.

— Limehouse nu e nicidecum pe drumul spre Marylebone, a zis Matthew, dar zâmbea puțin. Pe Înger, ești mare complotistă, Luce! Când ai făcut planul ăsta?

— Oh, mai demult, a răspuns Lucie vag.

Adevărul era că nu știuse sigur când urmau s-o întâlnească pe Hypatia, până în seara aceea, mai devreme, la Taverna Diavolului, când Anna, prefăcându-se c-o mângâie pe mână, îi strecurase în palmă un bilețel cu instrucțiuni.

— Cred că nu *trebuie* să mă conduci cu trăsura, Math, dar dacă mă lași să mă duc pe jos în Limehouse de una singură și sunt ucisă, James o să fie *foarte* supărat pe tine.

Lucie o spusese ca pe o glumă, dar lui Matthew i-a căzut fața.

— James e deja foarte supărat pe mine.

— De ce?

Matthew și-a lăsat capul pe speteaza banchetei, cântărind-o din ochi.

— Ai de gând să-mi spui care-i treaba cu prăvălia asta magică?

— Nu, a spus Lucie, pe un ton agreabil.

— Atunci înseamnă că amândoi avem secretele noastre.

Matthew s-a întors și a deschis ferestruica dinspre vizitiu ca să-i ceară s-o ia spre Limehouse. Când s-a lăsat din nou pe banchetă, avea o sclipire curioasă în ochi.

— Nu crezi că e ciudat, Luce, că James e permanent chinuit de Belial, și totuși Belial pare să nu aibă niciun interes pentru *tine*?

— Nu cred că Belial a citit și a înțeles *În apărarea drepturilor femeii* a doamnei Wollstonecraft[1]. E interesat de James pentru că acesta e băiat și nu e interesat de mine pentru că eu sunt fată. Bănuiesc că Belial ar poseda mai degrabă o broască țestoasă decât o femeie.

— În cazul ăsta, ar trebui să te socotești norocoasă că ești o membră a sexului frumos.

— Dar nu sunt norocoasă, a spus Lucie și tonul vesel din glas îi dispăruse. Aș prefera ca atenția lui Belial să fie concentrată asupra mea, căci James întotdeauna tinde să se învinovățească pe el pentru necazuri și urăsc să-l văd suferind.

Matthew i-a zâmbit obosit.

— Tu și fratele tău sunteți norocoși, Lucie. Mă tem că dacă Charles ar avea de ales între mine și el pentru posesie, eu aș fi un demon foarte bine îmbrăcat.

Trăsura traversa Tamisa, iar aerul rece de afară aducea cu el mirosul apei fluviului. Lucie și-a amintit fără să vrea de momentul când Cordelia fusese aruncată în fluviu după ce îl rănise pe demonul mandikhor. Cum Lucie, îngrozită pentru viața Cordeliei, invocase fantomele ca să-i salveze prietena din Tamisa, fără măcar să știe ce făcea. Și-a amintit extraordinara slăbiciune care se abătuse asupra ei după aceea și modul în care i se întunecase vederea și își pierduse cunoștința în brațele lui Jesse. În minte i-au răsunat cuvintele lui Malcolm: „Necromanția vine cu un preț prea mare".

Lucie și-a întors privirea de la fereastră. Încă nu-i spusese niciunuia dintre prietenii ei ce o salvase de fapt pe Cordelia în noaptea aceea, sub Tower Bridge. Matthew avea dreptate, se părea – păstra secrete, probabil prea multe. James și Matthew erau *parabatai,* iar Cordelia și Lucie erau menite să devină și ele *parabatai.* Totuși, lui Lucie i se părea

[1] Mary Wollstonecraft (1759-1797), scriitoare britanică, prima teoreticiană a feminismului iluminist, sub influența lui Jean-Jacques Rousseau și a mișcării pentru drepurile universale ale omului și cetățeanului, o adevărată pionieră a feminismului modern.

că niciunul dintre ei nu e pe deplin sincer. Oare asta voise să spună Matthew cu „nemeritatul"?

Pe drumul spre Curzon Street, dispoziția efervescentă a Cordeliei se risipise. Deși Christopher și James au întreținut conversația constant în trăsură, gândurile ei au alunecat fără voie la noaptea care urma și la pericolul isprăvii care i se ceruse lui James.

Ferestrele casei erau întunecate; Effie se dusese probabil de mult la culcare. Când au intrat în vestibul, Cordelia, înfrigurată și obosită, a bâjbâit cu mâinile înțepenite să-și desfacă nasturii paltonului.

— Stai, a zis James, lasă-mă pe mine!

Când s-a aplecat spre ea, s-a lăsat îmbătată de mirosul lui, de căldura lui, de izul de lână udă, un pic sărat, de parfumul slab dulceag al coloniei lui. I-a studiat linia maxilarului în locul unde se întâlnea cu gâtul, pulsul ferm care-i bătea acolo. A simțit cum i se roșesc obrajii. Cu doar o noapte înainte sărutase locul acela.

James i-a luat haina de pe umeri și a atârnat-o în cuierul de lângă ușă, împreună cu fularul ei umed.

— Ei bine, Magnus n-o să ajungă mai înainte de miezul nopții, a spus el degajat, și nu știu tu, dar mie mi-e o foame de lup. Ne întâlnim în camera de lucru?

Un sfert de oră mai târziu, Cordelia – într-o altă rochie și în papuci uscați – a intrat în camera de lucru, cu Cortana într-o mână și o carte în cealaltă. L-a găsit pe James deja pe sofa, cu un foc arzând potolit în cămin și câteva gustări simple așezate pe masa de jocuri. Ea a rezemat Cortana de șemineu și s-a apropiat să inspecteze mâncarea. James în mod clar dăduse iama în bucătărie – aranjate pe un platou de lemn erau felii de brânză și de pâine, niște mere, friptură rece de pui și două căni aburinde cu ceai.

— N-am știut că ești atât de casnic, a spus Cordelia, lăsându-se cu recunoștință pe sofa.

Odihna și căldura erau o binecuvântare. A așezat la capătul mesei cartea pe care o adusese și a întins mâna după un măr.

— Asta-i altă putere secretă moștenită?

— Nu, doar rezultatul practicii de a face rost de mâncare pentru Tâlharii Veseli. M-am obișnuit să șterpelesc din bucătărie, la Institut. Christopher ar muri de foame dacă nu i-ai aminti tu să mănânce, iar Thomas e atât de mare, încât are nevoie să fie hrănit la fiecare câteva ore, ca un tigru în cușcă. A rupt o bucată de pâine și a adăugat: Sper că Thomas se înțelege cu Alastair.

— Alastair o să stea într-un colț și o să citească. Asta face întotdeauna când lucrurile sunt stânjenitoare, a spus Cordelia. Eu *chiar* mă simt îngrozitor că nu îi spun mamei ce se întâmplă de fapt, dar la ce i-ar folosi? Ea are nevoie de odihnă și de liniște.

— E greu să ții secrete, a spus James. Atât pentru cei care nu știu adevărul, cât și pentru cei care le păstrează. Daisy... A șovăit, apoi a adăugat: Aș vrea să te întreb ceva.

Când îi rostea numele în felul acela, ea era gata să-i dea totul, orice-ar fi vrut el.

— Da?

— În seara asta, în Nelson Square, am auzit ce ți-a spus demonul hauras. Ai mai mânuit Cortana înainte, de multe ori. Chiar și împotriva lui Belial. Dar niciun demon nu te-a mai numit „paladin".

Cordelia și-a coborât mâna în care ținea mărul. Sperase că el nu auzise acele cuvinte.

— Asta nu e tocmai o întrebare.

— Nu, a spus el. Dar am văzut felul în care ai luptat... întotdeauna ai fost incredibilă mânuind Cortana, dar în seara asta ai fost altfel. Cum nu te-am mai văzut niciodată.

Nu exista nicio Mască să-i ascundă expresia; era deschisă și curată.

— Dacă s-a schimbat ceva cu tine, nu e nevoie să-mi spui. Dar mi-ar plăcea.

Ea a lăsat mărul deoparte.

— Știi ce e un paladin?

— Da, a spus el, deși numai de la orele de istorie. Pe timpul lui Jonathan Vânătorul de umbre, când, după câte am înțeles, era mai ușor să întâlnești un zeu sau un înger, puteai să-i juri credință uneia dintre aceste făpturi pentru un plus de putere sau de noblețe. Așa spune povestea.

— Și toate poveștile sunt adevărate, a zis Cordelia.

I-a relatat întâlnirea cu Wayland Fierarul, schimbarea care se petrecuse în peisaj, ciocanele ce răsunau din fierărie, cuvintele lui, jurământul pe care îl depusese ea. James o privea atent în timp ce vorbea.

— N-am știut ce efect urma să aibă jurământul, a sfârșit ea. Dar... nu m-am simțit niciodată ca în seara asta, când m-am luptat cu demonul naga. Parcă o lumină arămiu-aurie s-a pogorât asupra mea, era în mine, arzându-mi prin vene, făcându-mă să vreau să lupt. Și demonii ăia au fugit de mine.

— „Și armătura pe el străfulgeră-n jur ca lumina focului, ca răsăritul de soare"[1], a citat James, cu un zâmbet. A fost mai degrabă ca și cum Ahile ar fi venit în South London.

Cordelia a simțit în piept o scânteie mică de căldură. Cu toată gloria de a lupta ca paladin, se simțise ciudat de invizibilă, separată de ceilalți de un spațiu neobișnuit. Dar James o văzuse.

— Totuși, a adăugat el. E un jurământ extrem de important, Daisy. Să-i juri loialitate cuiva ca Wayland Fierarul... te-ar putea chema oricând, cerându-ți să înfrunți cine știe ce primejdie.

— Cum o să faci tu în noaptea asta? Eu *vreau* să fiu chemată, James. Întotdeauna mi-am dorit asta.

— Să fii erou, a zis James și a ezitat. Cordelia, i-ai spus...

O bătaie în ușa de la intrare a răsunat prin toată casa. O clipă mai târziu, a apărut Effie, arătând furioasă, cu o scufie de noapte pe cap și moațe de hârtie. L-a condus pe Magnus în camera de lucru, bombănind. El era îmbrăcat într-un palton lung cu capă din catifea albastră, iar pe lângă Effie părea mai înalt ca niciodată.

— Magnus Bane a venit să vă vadă, a spus Effie, ursuză, și trebuie să spun că asta nu e deloc clasa de persoane pentru care am fost făcută să cred c-o să lucrez, nici pomeneală.

Calm, Magnus și-a scos haina și i-a întins-o, aristocratic. Ea a ieșit cu nasul pe sus, bombănind despre cum o să se întoarcă la somn cu un prosop înfășurat pe cap ca să nu mai audă „hărmălaia nesfârșită".

Magnus s-a uitat întrebător la James și la Cordelia.

---

[1] Din Homer, *Iliada*, Cântul XXII – traducere de George Murnu.

— Întotdeauna țineți o servitoare care vă insultă?

— Prefer așa, a spus James, ridicându-se în picioare.

Avea revolverul vârât la cingătoare, și-a dat seama Cordelia. După ceea ce se petrecuse în Nelson Square, probabil că nu voia să mai fie prins fără el.

— Mă ține în alertă.

— Ceai? i-a oferit Cordelia lui Magnus.

— Nu. Ar trebui să începem. Hypatia mă așteaptă înapoi. Magnus s-a uitat în jur prin camera de lucru, ochii lui săgetând spre ferestre; a făcut o dată un semn din degete și draperiile s-au închis. Camera asta e la fel de bună ca oricare, zic eu. Cordelia, vrei să păzești ușa?

Cordelia s-a postat la ușă, scoțând Cortana din teacă. Sabia a sclipit în lumina focului și, pentru un moment, pulsând prin mâna ei, a simțit aceeași energie pe care o avusese în timpul luptei cu naga – de parcă sabia îi șoptea. Îi cerea s-o mânuiască.

Magnus se apropiase de James, în dreptul focului. Cordelia nu remarcase până atunci cât de asemănători erau ochii lor: ai lui Magnus, aurii-verzui, cu pupile verticale, iar ai lui James de culoarea aurului galben. Mici scântei de magie, de culoarea bronzului, au sărit din mâinile lui Magnus când și-a apăsat degetele pe tâmplele lui James.

— Acum, a spus el, concentrează-te!

GRACE:
1899–1900

S-A DOVEDIT CĂ PUTEREA LUI GRACE AVEA EFECT ASUPRA VÂNĂTORILOR de umbre. Asupra tuturor vânătorilor de umbre bărbați, mai puțin James. Tatiana s-a întors acasă dintr-o călătorie în Alicante cu o trăsură atât de încărcată cu produse de brutărie și patiserie, că abia putea trece peste hârtoapele drumului.

— Spune-i brutarului să-ți dea tot ce are! se răstise Tatiana, când opriseră în fața brutăriei, în Alicante.

Acum se uita la Grace cu o privire ca de piatră, pe când trăsura sălta greoaie înapoi, în direcția Conacului Blackthorn. Grace și-a petrecut timpul ba mușcând dintr-un uriaș ștrudel pufos, ba încruntându-se în tăcere când grămezile de cutii de carton, de-o parte și de alta pe banchetă, o înghionteau neplăcut în coaste.

Ajunse acasă, mama ei a măsurat-o pe Grace din cap până-n picioare și apoi, fără avertisment, surprinzător de rapid, i-a tras o palmă.

Grace a tresărit și și-a dus mâna la obrazul care-o ustura. Mama ei n-o mai pălmuise de dinainte de călătoria la Paris.

— James Herondale este un vânător de umbre ca oricare altul, a spus Tatiana printre dinți. Nu el e problema. A privit-o furioasă.

Oțelește-ți inima, fato! Dacă o să fiu în stare să te învăț vreodată ceva, atunci să fie faptul că trebuie să-ți oțelești inima. Lumea e crudă și o să lucreze ca să te distrugă. Asta e în firea lucrurilor.

S-a îndepărtat cu pași mari mai înainte ca Grace să poată răspunde, iar Grace și-a jurat că, de cum avea să vină iarăși vara și Herondale să se întoarcă, avea să fie altfel. Avea să se străduiască mai mult.

A venit vara, după o iarnă lungă în care fusese tăcută și ascultătoare față de mama ei, cu numai momentele petrecute cu Jesse în care să se simtă o persoană adevărată. Au continuat să se antreneze, într-un fel, deși era mai mult unilateral acum, că Jesse era o fantomă.

Grace și-a oțelit inima după cum i se indicase și aranjase să-l întâlnească pe James, dar prima oară când l-a văzut, s-a blestemat în gând pentru junghiul de tristețe simțit prompt din pricina a ceea ce i se ceruse să facă. James tocmai își revenise după ce suferise de friguri, cum a aflat ea – dar, deși arăta palid și fragil, era plin de energie și de entuziasm. A fost bucuros s-o vadă pe Grace – bucuros să-i povestească totul despre o altă fată vânător de umbre pe nume Cordelia Carstairs, care fusese infirmiera și companioana lui pe timpul bolii. De fapt, Grace a descoperit curând că lui James nu-i mai tăcea gura despre această domnișoară Carstairs nici măcar un minut.

— Ei? a interpelat-o mama ei, când Grace a intrat în camera de lucru în aceeași după-amiază.

Grace a ezitat.

— James s-a îndrăgostit de cineva, a spus ea. În ultimele luni. Nu cred că poate să se îndrăgostească de mine dacă e deja îndrăgostit.

— Dacă-ți lipsește ceva, aceea e voința, nu puterea, a spus batjocoritor Tatiana. Poate fi făcut să uite că e îndrăgostit. Poate fi făcut să simtă orice dorești tu.

— Dar...

Grace ar fi vrut să spună că, fie că stătea sau nu în puterea ei să-l facă pe James s-o uite pe fata asta pe care o iubea, nu era sigură că ar trebui să facă așa ceva. James era, la urma urmei, singurul ei prieten adevărat. În afară de Jesse, care era din familie și, de asemenea, o fantomă, așadar de două ori nu conta. Însă n-a îndrăznit să-i sugereze nimic de genul ăsta mamei sale.

— Mamă, puterea mea nu are influență asupra lui. Îți dau cuvântul meu c-am încercat! Cu alții, la toate testele pe care m-ai făcut să le aplic în Paris, efectul a fost instantaneu. Și n-a fost nevoie de niciun efort. Cu James, chiar dacă mă străduiesc din răsputeri, nu se întâmplă nimic.

Tatiana s-a uitat la ea ironic.

— Fată prostuță! Crezi că puterea ta nu are efect asupra lui pentru că e îndrăgostit de cineva. Dar am făcut eu însămi niște cercetări lunile astea și, de fapt, s-ar putea ca sângele impur de Herondale să fie problema.

— Ce? a zis Grace, nesigură.

— Mama lui e o magiciană, a spus Tatiana. Se pare că e singura magiciană din lume care a devenit totodată și vânător de umbre. Așadar, e dublu blestemată.

A părut pierdută în gânduri, câteva clipe. Grace a păstrat tăcerea.

Apoi capul Tatianei s-a ridicat brusc și s-a concentrat din nou asupra fiicei sale.

— Așteaptă aici! a zis ea aspru și a ieșit din cameră, pornind pe coridor.

Grace a presupus că se ducea în pivniță, unde ei îi era interzis să calce. S-a așezat pe unul dintre scaunele de lângă foc, dorindu-și ca soarele să se grăbească să apună, ca să-l poată vedea pe Jesse. Mama ei era întotdeauna mai bună cu ea când Jesse era prin preajmă.

A avut senzația că nu trecuse nici o secundă când Tatiana a reapărut, frecându-și palmele entuziasmată. Grace s-a ridicat, prudentă.

— Unul dintre protectorii mei, a spus Tatiana, mergând în spatele biroului, a găsit o soluție la problema ta.

— Protectorii tăi? s-a mirat Grace.

— Da, a întărit Tatiana, o soluție care o să ne garanteze o putere și mai mare asupra lui Herondale decât ai putea tu să exerciți asupra oricui altcuiva.

A scos o brățară din buzunar, o bandă de argint netedă. Pentru o clipă, a sclipit aruncând lumina lumânărilor în ochii lui Grace. Tatiana i-a explicat apoi planul ei, povestea pe care o concepuse. Grace trebuia să-i spună lui James că brățara e o veche moștenire de familie de la părinții ei adevărați, a zis Tatiana, iar Grace a simțit un junghi de durere

atât de adânc în inima ei, încât a fost sigură că nimic nu i se reflecta pe față. Tatiana avea să ascundă brățara într-o cutie din camera ei de lucru; Grace trebuia să-l păcălească pe James să fure brățara pentru ea.

— În clipa în care o va atinge, a spus mama ei, o să fie pierdut, căci brățara e atât de puternică, încât doar s-o atingi înseamnă să fii copleșit de magia ei.

— De ce să-l fac să fure brățara din casă? a întrebat Grace, nedumerită. Sunt sigură că ar accepta-o dacă i-aș oferi-o cadou.

Tatiana a zâmbit.

— Grace, trebuie să ai încredere în mine. Aventura de a pune mâna pe ea o să-i întipărească brățara în minte. O să țină la ea – pentru că te iubește, desigur, dar și pentru povestea pe care ea i-o gravează în minte.

Grace știa că n-avea niciun rost să se opună. Niciodată n-avea rost să i se opună. Mama ei era tot ce avea pe lume; nu exista niciun alt loc în care să se poată duce. Chiar dacă îi mărturisea adevărul lui James, lăsându-se la mila părinților lui notoriu nemiloși, ea avea să piardă totul. Casa ei, numele ei, pe fratele ei. Iar mânia mamei sale avea s-o ardă, prefăcând-o în cenușă.

Și mai exista un motiv care s-o convingă. Tot anul, Tatiana bătuse apropouri că planul ăsta de a-l fermeca pe James Herondale făcea parte, într-un fel, din planul de a-l salva pe Jesse. N-o spusese direct, dar Grace nu era atât de grea de minte cât să nu pună lucrurile cap la cap. Probabil că existau limite în ceea ce ar fi fost ea gata să facă de dragul mamei sale. Dar să-l aibă pe Jesse înapoi într-o formă fizică, viu și sănătos, avea să-i schimbe enorm viața lui Grace. Ar fi făcut orice ar fi fost nevoie ca să-l salveze, pentru ca el s-o salveze pe ea.

21

AL IADULUI DRUM

„Întoarce-te, o, iubitule – întoarce-te, amăgite, pe cale-ți, pripitule:
Cărarea bătută ce-o bați acum mă tem e că însuși
al iadului drum."
„Nu, prea pieptiș e urcușul pe munte să te ostenești; nu,
prea târziu de prețul plătit să te îndoiești:
Poteca asta în jos e ușoară, dar, odată pornit, înapoi
nu urci iară."

Christina Rossetti, „Amor Mundi"

GRACE ERA SĂTULĂ DE IARNĂ, SĂTULĂ SĂ CALCE MEREU ÎN BĂLȚILE DE fleșcăială care-i pătau botinele din piele de căprioară, sătulă de frigul care o pătrundea când ieșea afară, găsindu-și drum pe sub fuste și în degetele mănușilor, până în măduva oaselor, până ce i se părea că n-avea să se mai încălzească niciodată.

Trecuse prin multe alte ierni, făcută ghem în Conacul Blackthorn. Dar iarna asta își petrecuse majoritatea nopților strecurându-se afară. Se întorcea la casa Bridgestock înghețată până în suflet, doar ca să găsească așternuturile patului reci ca gheața și căldura de mult dusă din recipientul de ceramică cu apă fierbinte de la picioarele patului.

În noaptea asta însă Grace își dorea să fi fost mai degrabă în cămăruța ei de la familia Bridgestock, probabil primind vizita lui Jesse, decât să fie unde era – făcându-și curaj să intre nepoftită în casa Consulului,

în timp ce gerul iernii mușca prin haina ei, iar bufnițele nopții huhuiau pe crengile copacilor din piațetă.

Ar fi crezut că toată lumea dormea la ora asta, dar, în mod supărător, lumina încă ardea la ferestrele subsolului, sub nivelul străzii. Poate că Henry Fairchild o lăsase aprinsă din greșeală? Cu siguranță era destul de căscat ca asta să fie o posibilitate. Dacă nu voia să moară congelată, trebuia să-și încerce norocul.

A mers tiptil pe lângă clădire spre scările ce coborau în camera cazanelor, care era legată de laborator printr-un pasaj îngust, jilav, de care probabil nu se folosea nimeni. Își adusese șperaclul pe care-l șterpelise de la Charles, cu mult timp în urmă. Se bucura că el era încă în Franța și n-avea cum să afle ce făcea ea.

S-a strecurat înăuntru și a înaintat prin întuneric, ghidându-se după lumina slabă ce se vedea la capătul pasajului îngust. Ușa laboratorului fusese lăsată întredeschisă; ea a aruncat o ocheadă și a văzut că încăperea e goală, zona de lucru a lui Henry fiind într-o mare dezordine, ca de obicei.

A intrat... și-a tresărit. În colț, Christopher Lightwood stătea pe un taburet de lemn și învârtea în neștire un obiect ciudat în mână. *Ce naiba face ascuns într-un colț?* a gândit ea furioasă. Nu putea sta și el la masă, ca un om normal, unde ea l-ar fi putut iscodi cum trebuie?

A zâmbit, deschizând gura să mintă – îndeplinea un comision pentru Charles, își uitase ceva în fosta lui cameră –, când Christopher s-a întors și a clipit uimit la ea.

— Oh! Tu erai, a zis Christopher cu zâmbetul lui luminos obișnuit. Credeam că sunt iar șobolanii. Sal'tare, Grace!

— E groaznic de târziu, a spus ea, dezinvoltă, de parcă ar fi dat peste tineri în pivnițe în fiecare zi. Soții Fairchild știu că ești aici?

— Ei, sunt aici tot timpul, a spus el, ridicând obiectul neobișnuit în lumină.

Arăta ca o stelă ciudată.

— Henry are tone de echipament și nu se supără dacă-l folosesc.

— Dar... nu mă întrebi ce caut eu aici? a zis Grace, apropiindu-se de bancul de lucru.

— De ce te-aș întreba? Christopher părea sincer nedumerit. Ești logodită cu Charles, firește că ai un drept să te afli aici.

Ea și-a dres glasul.

— E o surpriză pentru Charles. Te-aș putea convinge să-ți fie milă de mine și să m-ajuți să găsesc un anume ingredient?

Christopher s-a ridicat de pe scaun.

— Lucrezi la o surpriză științifică pentru Charles? N-aș fi crezut că îl interesează prea mult știința. A pus stela ciudată pe bancul de lucru. Vrei să-ți fac un tur rapid al laboratorului? După părerea mea, e cel mai bine echipat atelier științific din Londra.

Grace a rămas blocată. Nu-l forțase ea să îi ofere un tur; el venise cu propunerea asta din proprie inițiativă. L-ar fi putut preface într-un mormoloc bolborositor, s-a gândit ea, spunând lucruri ca *Aș fi gata să mor ca să te ajut cu orice ți-ai putea dori,* uitându-se cruciș și languros. Dar cum Christopher părea sincer încântat de ocazia de a-i arăta paharele de laborator, eprubetele și sticluțele, ea s-a trezit că ezită.

Nu-i plăcea să-și folosească puterea, de fapt, a gândit ea, pe când el o conducea la o serie de polițe conținând borcănele pline cu substanțe colorate și începea să-i spună despre un tablou al elementelor chimice inventat de un om de știință din Rusia, cu niște ani mai devreme. Când și-o folosea, se simțea legată de mama ei. De întunericul pe care mama ei îl slujea.

În timp ce studia conținutul borcănelelor, Christopher i-a vorbit despre felul în care magia și știința puteau fi combinate pentru a crea ceva cu totul nou. Ea nu-l urmărea cu adevărat, dar s-a surprins că ar vrea să știe mai multe, pe măsură ce el îi prezenta utilitatea diverselor obiecte și instrumente și îi povestea despre experimentele pe care el și Henry le făcuseră, despre lucrurile pe care le descoperiseră.

Grace și-a amintit de momentul în care el o condusese cu trăsura acasă de la un picnic, vara trecută, în timpul atacului demonilor. Atunci îi spusese despre pasiunea lui pentru știință fără să fie câtuși de puțin condescendent, cum erau adesea admiratorii ei, sau plin de sine, cum era Charles totdeauna. Christopher o trata ca pe un egal al cărui entuziasm pentru știință nu era doar asemănător cu al lui, ci și nesurprinzător.

— La ce lucrai când am intrat? a întrebat ea, de-adevăratelea curioasă, când el a încheiat turul rafturilor și al dulăpioarelor încărcate cu specimene și ingrediente îngrijit etichetate.

Christopher a condus-o înapoi la stelă și i-a dat o lupă, pentru ca ea să observe mai bine desenele. Erau foarte ciudate – nu chiar runele pe care era obișnuită să le vadă pe pielea vânătorilor de umbre, dar nu complet *diferite* de ele.

— Nu e deloc o stelă, a spus el. Eu l-am numit *pithos*, pentru că se transformă într-un soi de cutie. Aș putea încerca să topesc materialul, să văd dacă e *adamas* veritabil, dar problema e că odată ce topești ceva, nu-l mai poți pune la loc cum a fost.

— Presupun că nu, a zis ea. Pot să-l ating?

El i l-a întins. Grace i-a simțit greutatea în palmă, nu foarte sigură ce căuta. Dacă ar fi fost un vânător de umbre obișnuit, ar fi mânuit o mulțime de stele, dar Tatiana fusese întotdeauna împotriva studiului sau antrenamentului ei.

Christopher a clipit din ochii lui violeți neobișnuiți.

— Doar pentru că arată ca o stelă nu înseamnă nimic, mai ales dacă scopul obiectului a fost intenționat deghizat, din cine știe ce motiv.

— Întinde brațul! i-a zis deodată Grace.

Christopher și-a ridicat mâneca, descoperind o Pecete pe interiorul antebrațului. Meșteșug, poate? Sau Tehnică?

— Încearcă, dacă vrei, a spus el. Desenează ceva.

Grace i-a atins pielea cu vârful *pithos*-ului și a ezitat, dintr-odată nesigură de ea însăși. Pentru un moment, și-a dorit să-și fi folosit puterile asupra lui; avea teribil de mare nevoie de încrederea pe care acestea i le-ar fi adus. Încet și stângace, ea a desenat runa *enkeli*, prima rună pe care o învață majoritatea vânătorilor de umbre. *Puterea angelică.*

Spre uimirea ei, în clipa în care a terminat-o, a dispărut de pe brațul lui Christopher.

— Ciudat, nu-i așa? a zis tânărul, examinându-și brațul; în mod clar încercase și el, înainte. Desenezi o rună și ea dispare.

— Runa asta a Creației de pe brațul tău, a spus ea. Ești foarte atașat de ea?

— Nu, nu chiar...

Grace a luat *pithos*-ul și i-a plimbat vârful peste runa Creației de pe brațul lui Christopher. El a privit-o cu interes și apoi cu o oarecare surprindere când runa Creației a pâlpâit... și a dispărut.

Sprâncenele lui Christopher s-au ridicat mult pe frunte.

— Hei! a zis el, sunând mulțumit. Acum încearcă s-o desenezi din nou pe mine.

Dar nu asta avea Grace în minte. Experimental, a atins vârful *pithos*-ului de propria încheietură – doar ca să vadă runa Creației apărând imediat, neagră și clară pe pielea ei.

— Să fiu al naibii! a zis Christopher. Deci poate muta runele de la o persoană la alta? Mă întreb dacă ăsta e scopul *pithos*-ului sau e doar una dintre puterile lui.

— Nu pari foarte surprins, a observat Grace.

— Dimpotrivă. N-am auzit niciodată de transferul unei rune între vânători de umbre...

— Nu, vreau să spun..., a zis Grace, dorindu-și totuși să nu fi vorbit. Vreau să spun doar că nu pari surprins să mă vezi desenând o rună pe mine însămi.

— De ce aș fi? a întrebat Christopher, evident confuz. Ești vânător de umbre. Asta facem noi.

Lui Grace i s-a strâns inima. Acum Christopher probabil o considera complet ciudată – și, din nu știu ce motiv, asta o deranja.

Dar Christopher era concentrat pe *pithos*-ul din mâna ei.

— Cum ar putea funcționa, mă întreb?

Recunoscătoare că subiectul se stinsese, Grace i l-a dat înapoi.

— Tot ce știm deocamdată e că poate muta runele de la o persoană la alta, da?

— Da, dar de ce? Și, la fel de important, cum? Runele nu pot fi închise în vreun metal, de fapt, în nicio substanță, de-asta îmi dau seama. Așadar, trimite runa într-o altă dimensiune pentru păstrare și apoi o aduce înapoi? Ca un Portal în miniatură destinat numai runelor?

— O... dimensiune de păstrare a runelor? a zis Grace, cu îndoială. Nu mi se pare probabil.

Christopher i-a aruncat o privire sfioasă.

— Sunt încă în faza inițială de formulat ipoteze a cercetării mele, a spus, gesticulând exuberant, mâinile lui – acoperite de pete, arsuri și cicatrice – tăind aerul. Substanțele diferite au proprietăți diferite... densitatea, de pildă, sau inflamabilitatea, sau zeci de alte caracteristici. Lucrurile magice nu fac excepție. Ca să-ți dau un exemplu, am încercat să determin din ce e făcut *adamas*-ul. Toate lucrurile din lume sunt alcătuite din elemente, ca fierul și oxigenul și clorul și așa mai departe, și există numai un număr definit al acestora. Totuși *adamas*-ul nu e niciunul dintre ele. Desigur, are proprietăți magice aparte de alcătuirea lui fizică, dar... S-a oprit dintr-odată, părând înspăimântat. Îmi pare rău, Grace, asta trebuie să fie extraordinar de plictisitor pentru tine.

Grace a dedus că plictiseala era reacția cu care Christopher era obișnuit din partea celor mai multe persoane. Dar Grace *nu* era plictisită, câtuși de puțin. Ar fi vrut ca el să continue. Însă Christopher se uita la ea cu speranță. Dacă exista un lucru pe care nu-l putea suporta era tocmai ca oamenii să aibă speranțe de la ea. Întotdeauna îi dezamăgea.

— Eu... nu, dar, vezi tu, sperasem să găsesc niște praf de aripă de molie activat.

Lumina din ochii lui Christopher s-a stins. Dregându-și glasul, a așezat *pithos*-ul pe bancul de lucru.

— Nu avem decât din ăla neactivat, a spus el, pe un ton profesional, dar l-am putea activa aici, cred.

Obligă-l! a șoptit o voce micuță în capul ei, aceeași voce care o călăuzise să forțeze tot soiul de oameni să-i îndeplinească dorințele.

— Nu-i nevoie, a spus ea în schimb, uitându-se în jos, la propriile mâini. Mă pot descurca și singură.

— Prea bine! a zis Christopher. Îți sunt îndatorat pentru că m-ai ajutat să descopăr modul de funcționare al instrumentului ăstuia și foarte fericit să te răsplătesc. O să aduc praful pentru tine și apoi te superi dacă o să pleci pe unde ai venit? Te-aș conduce la ieșire cum se cuvine, dar rareori folosesc ușa din față.

Prăvălia magică a Hypatiei Vex era într-o clădire mare, cu un singur cat, din cărămidă, între o societate comercială de transport naval și un

restaurant mic și igrasios, care servea cafea și sandviciuri unei clientele de docheri. Exteriorul prăvăliei semăna cu o fabrică mică, abandonată; mundanii care treceau pe strada din Limehouse nu vedeau decât ușa închisă cu lacăt și cu litere de alamă deasupra, ferestre mici, acoperite cu o pojghiță de jeg și de funingine.

Lucie știa că, demult, locul fusese un magazin de curiozități deținut de un spiriduș pe nume Sallows. Căzuse în paragină după moartea lui, dar acum podelele fuseseră frecate cu nisip și din nou ceruite, iar pereții fuseseră zugrăviți în stacojiu și albastru. O serie de rafturi, din podea până-n tavan, erau deja umplute cu mărfuri și o vitrină lungă servea drept tejgheaua magazinului. În spatele acesteia stătea Hypatia Vex, îmbrăcată într-o rochie violet vaporoasă cu cheotori de mătase neagră. Pe vârful nasului avea o pereche de ochelari mici și trecea în revistă un teanc de chitanțe și note de plată, mormăind cu voce scăzută.

Anna și Ariadne sosiseră deja – Anna se sprijinea de tejghea, examinându-și mănușile parcă pentru a găsi vreun cusur în piele. Ariadne, îmbrăcată în costumul de luptă, se uita fascinată la o căsuță de păpuși de pe unul dintre rafturi, cu păpuși mici, vii – zâne, probabil? –, care treceau iute dintr-o cameră într-alta, cântând la minuscule instrumente muzicale și dormind în paturi liliputane.

— Lucie, a spus Anna, ridicând capul și zâmbind. Începusem să mă întreb dacă ai citit biletul meu.

— L-am citit, dar am fost un pic întârziată de Piața Umbrelor, a răspuns Lucie.

— Ce viață plină duci! a remarcat Anna. Acum ai grijă cum te porți. Hypatia crede că muncitorii au păcălit-o și nu e în toane bune.

— Te aud! s-a răstit Hypatia, încruntându-se. Niciodată să nu angajezi muncitori gnomi, Herondale! O să te încarce la preț pentru lemne.

Să fii încărcat la preț pentru lemne *nu* era genul de lucruri care să li se întâmple eroinelor în romane. Lucie a oftat în sinea ei – sperase că până ce avea să ajungă aici, Anna ar fi fermecat-o pe Hypatia într-o dispoziție binevoitoare. Evident, nu se întâmplase. A ezitat, întrebându-se cât ar trebui să spună. Anna știa mai mult decât Ariadne despre ceea ce aveau de gând Lucie și ceilalți, dar niciuna dintre fete n-avea habar despre adevăratul scop al misiunii lui Lucie.

— Doamnă Vex, a zis Lucie, am venit aici pentru că avem nevoie de ajutorul dumitale.

Hypatia și-a ridicat nasul din chitanțele sale. O parte din părul ei ca norul scăpase din eșarfa colorată pe care o folosise să și-l lege la spate, iar pe mâini avea pete de cerneală.

— Voi, vânătorii de umbre, veniți vreodată dintr-alt motiv? Și văd că ai trimis-o pe Anna să mă lingușească. S-a uitat la Anna și a adăugat: Deși mi-e foarte dragă, ultima oară când am flirtat noi două, prietenii tăi au șters-o cu Pyxisul meu. Era o relicvă.

— Avea un demon înăuntru, a menționat Anna. Probabil ți-am făcut un serviciu luându-l din mâinile tale înainte să facă vreo problemă.

— Demonul, a zis Hypatia, era de asemenea o relicvă. Oricum, nu sunt disponibilă pentru flirturi în momentul ăsta. Am un iubit.

Anna terminase inspecția mănușii sale. I-a zâmbit Hypatiei, iar Lucie s-a minunat – în pofida cutiei Pyxis, în pofida iubitului anunțat al Hypatiei, a putut s-o vadă pe magiciană înmuindu-se puțin. Farmecul Annei era de-a dreptul magic.

— Apropo de iubiți, a zis ea. Am adus ceva să-ți arăt. Din jacheta ei, Anna a scos o mică tabacheră de argint, gravată cu inițialele MB. Asta îi aparține prietenului nostru comun, Magnus Bane. O căuta de ceva vreme.

— I-ai furat tabachera lui Magnus Bane? a zis Ariadne. Anna, nu-i cu putință să fi fost o idee bună. O să-ți dea foc. Foc *magic.*

— Bineînțeles că n-am furat-o eu, a spus Anna, întorcând tabachera în mâinile ei. S-a întâmplat că cizmarul meu – un gentleman de calitate, unul din familia Tanner – a avut odată *une liaison passionnée* cu Magnus. Cizmarii sunt niște tipi surprinzător de impetuoși. Când lucrurile s-au sfârșit neplăcut între ei, cizmarul i-a șterpelit tabachera lui Magnus, știind că îi era foarte dragă. Anna i-a zâmbit Hypatiei. M-am gândit că ți-ar plăcea să i-o returnezi. Sunt sigură că ți-ar fi foarte recunoscător.

Hypatia și-a ridicat o sprânceană neagră.

— Și de unde știai că Magnus e iubitul meu? Credeam că am fost destul de discreți.

— Eu știu totul, a zis Anna, degajată.

Hypatia s-a uitat la tabacheră.

— Înțeleg că nu-mi oferi ceva pe degeaba. Ce vrei?

— Să vorbesc cu tine despre o problemă care are legătură cu magicienii, a spus Anna. O problemă veche, recent... dezgropată, ca să zic așa. Moartea unui băiat vânător de umbre pe nume Jesse Blackthorn.

Hypatia a părut alarmată.

— Crezi că un magician i-a făcut vreun *rău* unui copil vânător de umbre? Doar nu-ți închipui că eu aș...

Lucie a tresărit în sinea ei. Aproape că-și dorea să-i fi putut explica Hypatiei că intervenția magicianului necunoscut în ceea ce se întâmplase cu Jesse *după* ce murise era ceea ce o interesa cel mai mult. Știa că totuși e imposibil: dacă cineva afla ce știa ea, ce știa Grace, existența continuată a lui Jesse ar fi fost într-un mare pericol.

— Te rog, nu ne interpreta greșit intențiile, a spus Ariadne pe un ton calm, împăciuitor. Nu vrem să facem necazuri nimănui. Jesse Blackthorn e mort de mult. Vrem doar să știm ce s-a întâmplat cu el.

Hypatia le-a cercetat bănuitoare pe toate trei câteva clipe lungi, apoi și-a aruncat mâinile în sus, cu un suspin. Și-a dat hârtiile deoparte, căutând pe tejghea până a găsit o farfurioară cu dropsuri, alegându-și unul fără să se ostenească să le ofere și fetelor.

— Atunci, spuneți-mi ce credeți voi că a fost angajat să facă magicianul ăla?

— Știi despre primele rune? a întrebat Lucie, și Hypatia a dat din cap, arătând plictisită. Cei mai mulți copii trec prin procedură fără probleme. Câțiva suferă efecte secundare. Jesse Blackthorn a murit în chinuri. Lucie a înghițit nodul ce i se pusese în gât. Și... ni s-a spus că probabil un magician a fost implicat în ceea ce s-a întâmplat cu el.

Hypatia și-a vârât dropsul în gură.

— Mama lui a fost cumva o femeie cu un nume neobișnuit, rusesc?

— Da, a răspuns Lucie, Tatiana.

Hypatia le-a privit peste mâinile împreunate în față.

— Cu ani în urmă, ea a căutat ajutorul unui magician pentru a pune niște vrăji de protecție asupra fiului ei. Tocmai se născuse și nu voia amestecul Fraților Tăcuți sau al Surorilor de Fier. Susținea că n-are

încredere în vânătorii de umbre. Nu pot s-o condamn, dar niciunul dintre noi n-a vrut să se bage... niciunul cu excepția lui Emmanuel Gast.

Emmanuel Gast. Un fior a străbătut-o pe Lucie, amintindu-și de cadavrul lui Gast zăcând îmbucătățit pe dușumeaua goală a apartamentului său. *Carnea îi fusese desprinsă de pe oase cu cuțitul, iar coastele îi fuseseră sparte, lăsând la vedere o grotă roșie prăbușită. Sângele se scursese negru printre scândurile dușumelei. Tot ce mai rămăsese uman din el erau mâinile; brațele lui erau întinse, cu palmele întoarse în sus, de parcă ar fi cerut îndurarea pe care nu o mai primise.*

Emmanuel Gast îndeplinise porunca lui Belial și fusese ucis din pricina asta. O bănuială s-a înfiripat în mintea lui Lucie, deși și-a păstrat expresia imobilă în curiozitate.

— Magicianul care a fost ucis astă-vară? a întrebat Ariadne.

— Chiar el, a răspuns Hypatia, aparent netulburată. Era foarte corupt; consiliul magicienilor a fost nevoit, în cele din urmă, să-i interzică să mai folosească magia.

— Atunci ar fi posibil, a întrebat Ariadne, ca el să fi plasat vrăjile de protecție asupra lui Jesse Blackthorn, dar s-o fi făcut greșit? Ar fi trebuit să fie făcute de Frații Tăcuți.

— Și de aceea prima rună să fi funcționat anormal? O idee isteață, a zis Anna, iar cele două fete s-au uitat una la alta, părând să se bucure de un moment de raționament împreună.

Poate că era mai mult decât raționament. Ariadne se uita la Anna cu dorință neascunsă, și-a dat Lucie seama, iar Anna – oare era duioșie în privirea pe care i-o arunca lui Ariadne? Nu era o privire pe care Lucie s-o mai fi văzut înainte la Anna.

Lucie și-a întors capul și a surprins-o pe Hypatia Vex zâmbind din nou afectată.

— Bravo, vânătorilor de umbre! a zis ea. Un pic de sprijin în schimbul tabacherei. Să vă amintiți că am fost de ajutor data viitoare când Institutul are nevoie de serviciile unui magician!

— Oh, o să ne amintim cu siguranță, a zis Lucie, deși mintea ei era încă la Emmanuel Gast.

„De ce m-ai adus înapoi în acest loc al agoniei? Ce vrei, vânătorule de umbre?"

Hypatia a făcut un gest spre ușă.

— Acum plecați! Să ai vânători de umbre prin preajmă nu e bine pentru afacerile firmei.

Lucie s-a silit să afișeze un zâmbet amabil, în timp ce le urma pe Anna și pe Ariadne afară, în stradă. Ar fi fost mai bine să se grăbească să ia o birjă, a gândit ea – verișoara ei, Anna, era foarte perspicace și ultimul lucru pe care și-l dorea Lucie era să ghicească cineva sarcina ce o aștepta pe ea în noaptea asta.

— Thomas Lightwood, a spus Alastair, eu nu sunt deloc ca tine.

Thomas n-a putut decât să se uite, blocat. Fusese atât de sigur! Însă privirea lui Alastair era nešovăielnică, iar vocea, hotărâtă. *Vai de mine!* a gândit Thomas, gata să se ridice în picioare, căci nu mai era nimic de făcut acum decât să plece și să-și îngroape groaznica umilință în capătul celălalt al încăperii. Să încerce să se ascundă în spatele unui sfeșnic.

— Nu sunt deloc ca tine, Thomas, a zis Alastair, pentru că tu ești unul dintre cei mai buni oameni pe care i-am cunoscut vreodată. Ești cumsecade și ai un curaj ca de cavaler de legendă. Ești cutezător și mândru, cinstit și puternic. Toate la un loc. Alastair a zâmbit cu amărăciune. Și în tot timpul de când m-ai cunoscut, eu am fost o persoană oribilă. Așa că, vezi, nu suntem întru nimic asemenea.

Thomas și-a ridicat brusc privirea. Nu la asta se așteptase. I-a cercetat fața lui Alastair, dar ochii lui erau ca niște oglinzi dure, nelăsând să răzbată nimic dinăuntru.

— Nu sunt..., i-a scăpat lui Thomas mai înainte de a se putea opri. *Era* cumsecade; asta știa. Uneori își dorea să nu fi fost.

— Nu asta am vrut să spun.

— Știu ce ai vrut să spui.

Cuvintele au rămas suspendate între ei, niciunul neîndrăznind să facă vreo mișcare. După o clipă, Alastair a adăugat, pe un ton mai blând:

— De unde știi despre Charles?

— N-ai vrut să-mi spui ce făceai la Paris, a spus Thomas. Dar pomeneai de Charles tot timpul, de parcă îți plăcea să-i rostești numele. Iar când ai venit la Londra, astă-vară, am văzut felul în care te uitai la el. Știu ce înseamnă să fii nevoit să ascunzi... semnele de afecțiune.

— Atunci îmi închipui că poate ai observat că nu mă mai uit la Charles în același fel.

— Presupun că am observat, a zis Thomas, deși în ultimele patru luni *eu* am făcut eforturi să nu mă uit la *tine*. Mi-am spus că te urăsc. Dar n-am reușit niciodată cu adevărat. Când a murit Elias, nu m-am putut gândi decât la tine. La ce trebuie să fi fost în sufletul tău.

Alastair a tresărit.

— Ți-am insultat tatăl și i-am ponegrit numele. N-ai nicio obligație să-ți pese de mine.

— Știu, dar uneori cred că e mult mai greu să pierzi pe cineva cu care nu ești în relații bune decât să pierzi pe cineva cu care totul e bine.

— La naiba, Thomas! Ar trebui să mă urăști, nu să te gândești la ce trebuie să fie în sufletul meu...

Alastair și-a șters ochii. Thomas și-a dat seama, șocat, că străluceau de lacrimi.

— Și cel mai prost e că ai dreptate, bineînțeles. Întotdeauna îi înțelegi atât de bine pe ceilalți! Cred că în parte și din cauza asta te-am urât, pentru că erai atât de bun. Mi-am spus: „El trebuie să aibă atât de mult dacă e în stare să fie atât de generos". Și m-am gândit că eu nu am nimic. Nu mi-a trecut niciodată prin minte că și tu ai secrete.

— Tu ai fost întotdeauna secretul meu, a zis Thomas încet, iar Alastair a întors o privire uluită spre el.

— Nu mai știe nimeni? a întrebat Alastair. Că... îți plac bărbații? De cât timp ți-ai dat seama?

— De când m-am dus la școală, cred, a spus Thomas cu voce joasă. Am observat ce-mi atrage atenția, ce-mi iuțește pulsul, și nu era niciodată o fată.

— Și n-ai spus niciodată nimănui?

Thomas a ezitat.

— Aș fi putut să le spun prietenilor mei că îmi plac bărbații. Ei ar fi înțeles. Dar nu le-aș fi putut spune ce simt pentru *tine*.

— Așadar, simțeai ceva pentru mine. Am crezut... Alastair și-a întors privirea, clătinând din cap. Eu nu te-am *văzut*... tu erai băiatul acela care mă urmărea prin școală și apoi te-am întâlnit la Paris, când crescuseși și deveniseși *David* al lui Michelangelo. Îmi ziceam că ești

frumos. Dar eram încă prins cu Charles... S-a întrerupt, apoi: Încă un lucru pe care l-am irosit. Considerația ta. Mi-am irosit timpul și afecțiunea cu Charles. Mi-am irosit șansa de a fi cu tine.

Thomas se simțea năucit. Adică Alastair tocmai spusese: „Îmi ziceam că ești frumos"? Alastair, care era literalmente cea mai frumoasă persoană pe care Thomas o cunoscuse vreodată?

— Poate că nu, a spus el. În ce mă privește, vreau să spun.

Alastair a clipit.

— Vorbește pe înțeles, Lightwood! a spus el, iritat. Ce vrei să spui?

— Vreau să spun asta, a zis Thomas și s-a aplecat să-l sărute pe Alastair.

A fost un sărut rapid – Thomas nu mai sărutase pe nimeni înainte cu adevărat, doar câteva momente ferite în colțul întunecos de la Taverna Diavolului – și aproape cast. Pupilele lui Alastair s-au mărit; când Thomas se retrăgea, ezitant, Alastair l-a apucat ferm de pieptul cămășii. S-a ridicat în genunchi, ca să poată fi față în față; cu Thomas șezând pe călcâie, capetele lor erau la același nivel.

— Thomas..., a început Alastair.

Vocea îi era răgușită, nesigură; Thomas spera că din cauza lui. Brusc, Alastair i-a dat drumul cămășii lui Thomas și a început să-și întoarcă fața.

— Închipuie-ți, a spus Thomas. Dacă n-am fi mers niciodată împreună la Academie? Dacă niciunul dintre lucrurile alea nu s-ar fi întâmplat și la Paris ar fi fost prima oară când ne-am fi întâlnit? Și asta ar fi a doua oară?

Alastair n-a zis nimic. Atât de aproape, Thomas îi putea vedea petele cenușii din ochii negri, ca niște vinișoare de cristal în marmură neagră.

Apoi Alastair a zâmbit. Era o umbră palidă a vechiului său zâmbet arogant, doar cu o idee din malițiozitatea disprețuitoare pe care și-o amintea Thomas de la școală. Pe atunci îi făcea inima să se poticnească; acum, s-o ia la goană.

— Naiba să te ia, Thomas! a spus el, iar în vocea lui era resemnare, dar și altceva, ceva întunecat și dulce și intens.

În clipa următoare, îl trăgea pe Thomas spre el. Trupurile li s-au ciocnit, cu stângăcie și electrizant. Thomas și-a închis ochii, incapabil

să îndure atât de multe senzații, în timp ce buzele lui Alastair i le-au atins pe ale lui – delicat, la început, dar cu încredere crescândă, i-a explorat gura lui Thomas și a fost ca un zbor, ca nimic din ceea ce-și imaginase Thomas vreodată. Căldura și presiunea gurii lui Alastair, moliciunea buzelor lui și a pielii, intensitatea absolută de a respira și a se mișca în același ritm cu *Alastair Carstairs.*

Niciodată nu-și imaginase ceva asemănător. Nimic asemenea mârâitului slab scos de Alastair când își plimba mâinile peste pieptul lui Thomas, peste umerii lui, de parcă ar fi fost locuri pe care tânjise de multă vreme să le atingă. Nimic asemenea pulsului lui Alastair sub buzele lui Thomas, când i-a sărutat arcul gâtului. Și în momentul acela, Thomas n-a mai putut gândi decât că, dacă a trebuit să fie arestat pentru crimă ca să se întâmple asta, atunci meritase.

Christopher potrivea cu atenție un dop de cauciuc peste ultima eprubetă de testare. De când plecase Grace, își făcuse de lucru notând rezultatele experimentelor lui de până acum asupra *pithos*-ului, dar îi venise greu să se concentreze. Se tot gândise la secrete, la cum ceilalți păreau cumva să știe ce era bine să împărtășească și altora și ce trebuiau să treacă sub tăcere, care cuvinte puteau încuraja și care răneau, cum unii oameni îl surprindeau când nu înțelegeau concepte simple, oricât se străduia el să le explice, în vreme ce alții...

În vreme ce alții păreau să-l înțeleagă pe Christopher fără ca el să depună un efort considerabil. Nu foarte mulți, acești alții: Henry, fără îndoială; și Thomas, de obicei; și frecvent – deși nu totdeauna – restul prietenilor lui.

În schimb Grace, deconcertant, părea să-l vadă pe Christopher limpede. Să-i vorbească lui Grace fusese atât de lesne, încât uitase să filtreze tot ce spunea, să-și verifice întâi în gând ideile, ca să fie sigur că le exprima corect.

N-o să spună nimănui că ea se furișase în laborator, nu până ce avea mai mult timp să se gândească la asta. Oare tot așa fusese și James atras de Grace? Dar pe James nu-l interesau experimentele și știința – nu cum păruse s-o intereseze pe Grace. Ea fusese atât de dornică să se uite

la microscop la compușii prafului de pușcă pe care îi studia el; atât de curioasă să vadă conținutul jurnalelor lui.

Dar era o prostie să se gândească atât la asta. Grace probabil n-avea să mai viziteze niciodată laboratorul. Păcat – multe descoperiri grozave fuseseră făcute de echipe lucrând în tandem. Uite, de pildă, soții Curie, care tocmai câștigaseră Premiul Nobel pentru experimentele lor cu radiațiile. Poate dacă i-ar fi vorbit despre soții Curie...

Gândurile lui Christopher au fost întrerupte de o bătaie hotărâtă în ușa de la intrare. S-a grăbit să urce de la subsol ca să răspundă; restul casei trebuie să se fi dus la culcare cu ore în urmă. A deschis ușa și a dat cu ochii de Matthew, așteptând pe verandă. Era înfofolit într-o haină de lână roșie, fără pălărie, și își sufla în pumni să-i încălzească.

Christopher a clipit surprins.

— De ce bați la ușa propriei tale case?

Matthew și-a dat ochii peste cap.

— Cred c-au schimbat încuietoarea. Mama, ținând să-și sublinieze ideea, ca de obicei.

— Ah! Bine, vrei să intri?

— Nu-i nevoie; sunt doar mesager. James m-a trimis. Mai ai *pithos*-ul, nu?

— Oh, da! a zis Christopher, însuflețindu-se.

I-a explicat entuziasmat descoperirea că stela scoate runele de pe o persoană și le transferă alteia. Deși – din motive pe care nu și le putea explica prea bine – a omis să pomenească despre Grace.

— Trebuie să spun că găsesc lucrul ăsta foarte straniu, a conchis el. Și ineficient! Dar criminalul trebuie să ucidă oamenii și să le ia runele pentru vreun scop diabolic pe care încă nu-l bănuim.

— Bine, înțeleg, a spus Matthew, deși Christopher nu era sigur că înțelege, căci nu păruse să fie atent. Oricare ar fi scopul ăla, James are nevoie de obiect imediat, așa că ar fi mai bine să i-l duc acum.

Bineînțeles că James deja avea un plan – James întotdeauna venea cu planuri. Christopher s-a căutat prin buzunare și a găsit una din cârpele albe pe care le folosea ca să-și curețe instrumentele. A învelit cu grijă *pithos*-ul în ea și i l-a dat lui Matthew.

— E totuna dacă i-l duci tu, a spus el. Eu sunt frânt de oboseală oricum. O să dorm în camera ta, dacă nu te superi, de vreme ce tu ai o altă locuință.

— Sigur, a spus Matthew, vârând *pithos*-ul într-un buzunar din interiorul hainei. Casa mea e a ta.

Și-au luat la revedere și apoi Christopher a urcat în camera lui Matthew, care arăta straniu de goală, fiindcă Matthew își luase multe dintre cărțile și lucrurile lui când se mutase. Ceva îl zgândărea într-un ungher al minții lui științifice – ceva despre Matthew, ceva ce uitase să-i spună, poate? Dar era prea obosit să se gândească mai bine. Avea să fie timp destul să lămurească lucrurile mâine.

22

INIMĂ DE OȚEL

Casă clădit-au acolo odraslele beznelor Nopții,
Somnul și Moartea, cumpliții zei, și nu va pătrunde
Soarele strălucitor să-i mângâie razele sale,
Nici când se urcă spre ceruri, nici când din ceruri coboară.
Unul din ei pe pământ se înalță, pe-a mărilor creastă
Dulce și odihnitor fiind muritorilor oameni.
Inimă însă de-oțel și suflet de-aramă în pieptu-i
Are din ei celălalt, pe omul ce-ntâi îl răpește
Nu-l slobozește defel, vrăjmaș fiind zeilor înșiși.

Hesiod, *Teogonia*[1]

— SĂ MĂ CONCENTREZ LA CE, MAI PRECIS? A ÎNTREBAT JAMES.

Se simțea puțin încordat: privirea lui Magnus era fixă și intensă, de parcă s-ar fi uitat *în* James și prin el.

— Chiar ai sângele bunicului tău în tine, a murmurat Magnus, continuând să se uite la James cu o expresie ciudată.

James a înțepenit. Știa că Magnus nu insinuează nimic cu asta: era o constatare a unui fapt și nimic mai mult. Totuși, cuvintele nu erau plăcute urechilor lui James.

— Există uși în mintea ta care conduc spre alte lumi, a spus Magnus. O minte permanent călătoare, cum se spune. N-am mai văzut niciodată ceva asemănător. Înțeleg că Jem te-a învățat cum să le închizi,

[1] Traducere de Dumitru T. Burtea.

dar controlul tău încă nu e perfect. Magnus și-a coborât mâinile și a zâmbit. Ei bine, nu contează, o să călătorim împreună.

Fără să fie foarte sigur că vrea un răspuns, James a întrebat:

— Nu ești deloc îngrijorat de ce o să spună părinții mei când o să afle că am riscat să facem asta? Căci vor *afla.*

— Oh, fără îndoială.

Magnus a fluturat relaxat din mână. James a aruncat o privire spre Cordelia, care stătea la ușa camerei de lucru cu sabia scoasă, arătând ca o statuie a Ioanei d'Arc. Ea a ridicat din umeri, parcă spunând: *Ei, e Magnus.*

— James, cred că părinții tăi vor înțelege, odată ce își vor da seama de gravitatea situației, a spus Magnus. De altfel, ținând cont de activitățile lor trecute, n-au prea multe argumente solide împotrivă. Și-a așezat mâna cu degete lungi peste pieptul lui James, în dreptul inimii. Acum, gata cu încercările de a te șoca sau a te supăra ca să cobori în tărâmul umbrelor. Nu e nevoie.

James s-a uitat la el surprins, dar lumea deja începuse să dispară în cenușiu. Pereții familiari ai camerei de studiu s-au prefăcut în praf monocromatic; cărțile, canapelele și fotoliile s-au năruit și au dispărut. James pornise, învârtindu-se prin abis.

Nu mai experimentase niciodată astfel călătoria în tărâmul umbrelor. Lumea se depărta în viteză de James, de parcă ar fi săgetat printr-un tunel. Într-o clipă camera de studiu era acolo, focul, Cordelia, noaptea Londrei dincolo de ferestre. În clipa următoare, lumea lui familiară zburase – a întins mâna s-o prindă, să se agațe de ceva, însă numai întunericul îl înconjura; nici lună, nici stele, doar un întuneric ce părea infinit, fără de capăt.

O lumină s-a aprins în beznă, o licărire ca ambra care s-a intensificat treptat. Magnus a apărut la câțiva pași depărtare de James, cu lumina galbenă jucând în jurul mâinii lui drepte. S-a uitat în jur și s-a încruntat.

— Ăsta, a spus el, nu e Edomul.

James s-a ridicat în picioare și lumea s-a îndreptat în jurul lui. Dintr-odată exista un sus și un jos, o senzație de lipsă de gravitație,

un simț real de spațiu. Și era pământ solid sub tălpile lui sau ceva asemănător. Nu era pulberea Edomului, ci o suprafață netedă și lustruită, întinzându-se la nesfârșit în zare, făcută din pătrate alternative de lumină și întuneric.

— Magnus, a spus el, cred că s-ar putea să stăm pe o tablă de șah.

Magnus a mormăit ceva în barbă. A sunat de parcă ar fi înjurat într-o limbă străină. James s-a răsucit într-un cerc complet: i s-a părut că zărește sclipiri deasupra lui, ca niște înțepături făcute cu acul în pânza neagră a cerului. O lumină slabă atârna de toate lucrurile: își putea vedea conturul mâinilor și al picioarelor. Magnus părea și el să lumineze slab. James și-a mișcat mâna prin aer și și-a văzut brățara sclipind.

— James, gândește-te! a spus Magnus. Poți să vizualizezi Edomul, așa cum a fost ultima oară când ai fost acolo? Poți să-ți amintești fortăreața întunecată?

James a tras aer în piept. Aerul avea gust metalic, pătrunzător ca argintul. Nu se mai simțise niciodată atât de departe de acasă, totuși nu-i era deloc teamă. Undeva, a gândit el, undeva foarte aproape, dacă ar fi putut doar întinde mâna...

Și atunci l-a văzut – un mic vârtej, ca o furtună de nisip în miniatură. A făcut un pas înapoi, în timp ce acesta a crescut, închegându-se, căpătând formă.

Era un tron. Genul de tron pe care James îl văzuse în cărți, în ilustrațiile reprezentând îngeri – fildeș și aur, cu trepte de aur ridicându-se până la tronul propriu-zis, masiv. Un simbol ciudat era sculptat de mai multe ori pe laturi, țepos și arătând bizar, iar pe speteaza lui erau scrise cuvintele: ȘI CELUI CE BIRUIEȘTE ȘI CELUI CE PĂZEȘTE PÂNĂ LA CAPĂT FAPTELE MELE, ÎI VOI DA LUI STĂPÂNIRE PESTE NEAMURI. ȘI LE VA PĂSTORI PE ELE CU TOIAG DE FIER... ȘI-I VOI DA LUI STEAUA CEA DE DIMINEAȚĂ[1].

Acesta era tronul unui înger, a gândit el, sau cel puțin fusese făcut să semene foarte tare cu unul. Iar cuvintele cioplite în tron erau în latină, deși simbolul ciudat sculptat pe laturi și pe brațe nu semăna cu nimic pe care să-l recunoască...

[1] Apocalipsa, 2:26-28.

Ba nu, a gândit el. Îl recunoștea. Îl văzuse în cartea aia, deunăzi. Pecetea lui Belial. A aruncat o privire spre Magnus, care și-a închis pumnul, cu o expresie îngrijorată. Lumina ca ambra care ieșea din degetele lui s-a stins.

— Bunicule, a zis James, uitându-se la tron. Bunicule, arată-te!

James a auzit un chicotit gros, foarte aproape, de parcă se aplecase cineva la urechea lui. A sărit înapoi când Belial a apărut pe tron, tolănindu-se relaxat. Purta același costum pal pe care-l avusese și în tărâmul lui Belphegor, culoarea doliului, cu dantelă albă la manșete și la gât. Părul îi era un amestec de alb și cenușiu, ca penele de turturică.

— Sunt surprins, James. Rămăsesem cu impresia că nu vrei să ai nimic de-a face cu mine. Te-ai răzgândit în privința ofertei mele?

— Nu, a zis James.

— Sunt confuz, a zis Belial, care nu arăta nicidecum așa. Aș fi crezut că tu m-ai căutat, nu invers. Ai venit aici să mă cerți?

— Ai crede dacă ți-aș spune că n-am venit aici deloc pentru *tine*?

— Probabil că nu, a zis Belial. Trebuie să recunoști că pare improbabil. Văd că ai adus un magician cu tine.

Ochii lui de culoarea oțelului l-au măsurat vioi pe Magnus.

— Și un fiu al lui Asmodeus, unde mai pui! *Nepotul meu de frate.*

— „Cum ai căzut tu din ceruri, stea strălucitoare, fecior al dimineții!", a spus Magnus pe un ton gânditor, iar James și-a dat seama că cita din Biblie. „Tu care ziceai în cugetul tău: «Ridica-mă-voi în ceruri și mai presus de stelele Dumnezeului celui puternic voi așeza jilțul meu! Sui-mă-voi deasupra norilor și asemenea cu Cel Preaînalt voi fi.»"[1]

Belial a încheiat citatul:

— „Și acum, tu te pogori în Iad, în adâncimile mormântului!"

— Exact, a spus Magnus.

— Ești foarte nepoliticos, a zis Belial. Tatălui tău îi face plăcere să i se reamintească de Cădere? Eu mă îndoiesc.

— Nu-mi pasă ce îi face lui plăcere, a replicat Magnus. Tata nu e un hoț totuși; nu umblă de colo-colo răpindu-le altora casele. Lilith e puternică. Nu te temi de mânia ei?

---

[1] Isaia, 14:12–14.

Belial a început să râdă. Sunetul părea să rezoneze din podeaua lustruită, ecoul întinzându-se până la punctele îndepărtate de lumină pe care James începuse să le bănuiască a fi stele.

— Să mă tem de *Lilith*? Oh, asta e amuzant!

— Ar trebui să te temi, a zis Magnus, foarte încet. Ai una. Nu-i nevoie decât de trei.

Râsul lui Belial s-a curmat brusc. Privirea pe care a coborât-o spre Magnus a fost trecătoare, dar plină cu o subită și acidă ură.

— Nu-mi plac intrușii, a zis el. Sau, dacă-i vorba pe-așa, nepoții de frate.

Și-a scuturat rapid mâna spre Magnus, iar acesta – cu un strigăt – a fost ridicat de la pământ și azvârlit cu totul în beznă. James a scos un țipăt și a alergat spre locul unde dispăruse, dar nu mai era. Niciun semn c-ar fi fost vreodată pe aici.

„Ai una. Nu-i nevoie decât de trei."

James a aruncat o privire înapoi la Belial, care îl urmărea cu o privire rece, calculată. Era limpede că Belial nu se așteptase la prezența lui aici și – ca un maestru de șah surprins de o mutare neașteptată – se gândea cum să întoarcă situația în avantajul lui.

— Dacă Magnus a pățit ceva, a spus James, o să fiu foarte supărat.

— Ce copil ciudat ești! a replicat Belial. De parcă ar conta ce simți tu. Recunosc totuși că sunt curios: dacă n-ai venit aici să mă cauți pe mine, atunci de ce ai venit?

James s-a gândit. Belial era ager; ar fi fost nevoie de o minciună bine construită ca să-l păcălească.

— Am vrut să văd Edomul. Acolo intenționasem să călătoresc.

— Înțeleg, a spus Belial și i-au sclipit ochii. Mă așteptasem mai degrabă la incursiuni în noul meu regat, așa că am instalat poarta asta aici ca să opresc intrușii. A făcut un gest vesel spre întunecimea ca o tablă de șah. Nu m-am așteptat ca *tu* să fii unul dintre intruși. Ce te-ar putea interesa în Edom?

— Magnus a auzit că ai furat regatul de la Lilith, mama magicienilor, a zis James. Presupun că am fost curios de ce își dorea bunicul meu o pustietate atât de absolută. Am fost curios să știu de planurile tale.

— Bane o compătimește pe Lilith, îmi închipui, a spus Belial. Magicienii au fost învățați că ea e strămoașa lor și trebuie s-o venereze. Dar dacă tu ai face același lucru, ți-ai oferi simpatia cui nu merită. S-a lăsat pe spate în tronul lui, continuând: Știi, Lilith a fost prima soție a lui Adam în Eden, dar a părăsit Grădina ca să se cupleze cu demonul Sammael. Prima femeie infidelă din lume. Belial a zâmbit acru. E cunoscută ca ucigașă de copii, oricât ar încerca magicienii să-ți spună altceva.

— Eu n-o compătimesc, a zis James, cum nu-l compătimesc pe niciunul dintre străvechii voștri demoni... cu toate pretențiile voastre de regalitate, cu tronurile și titlurile voastre, cu toată mândria voastră, nu sunteți nimic mai mult decât primul rău pe care lumea l-a văzut vreodată.

Belial și-a îngustat ochii.

— Înțeleg de ce ai făcut locul ăsta ca pe o tablă de șah, a continuat James. Lumi, vieți, totul e un joc pentru tine.

— Aș putea să-ți atrag atenția, a zis Belial cu un zâmbet criptic, că nu eu te-am căutat pe tine. Și tu vii aici, pus pe scandal și nervos, în regatul *meu*, pe domeniile *mele*. Eu te-am lăsat în pace...

— Minți! a zis James, fără să se poată abține. M-ai torturat în visele mele. Mi-ai arătat fiecare moarte. M-ai obligat să le trăiesc. A început să respire sacadat. De ce îi ucizi pe vânătorii de umbre și le iei runele? Și de ce îmi trimiți viziuni despre ce faci tu? De ce-ți trebuie ca eu *să știu*?

Zâmbetul lui Belial a rămas fix. A bătut darabana pe brațele tronului – mâinile lui erau încovoiate ciudat, aproape ca niște gheare.

— Viziuni, spui? Eu nu ți-am trimis nicio viziune.

— Și asta e o *minciună*! a strigat James. Ăsta ți-e jocul? Dacă nu mă poți sili să mă supun ție, o să mă înnebunești? Sau moartea și durerea te amuză în sine?

— *Taci!* a zis Belial și vocea lui a fost ca o palmă. Moartea și durerea într-adevăr mă amuză, dar să-ți închipui că ești demn de minciunile mele – asta-i curată aroganță.

S-a uitat în jos la James, iar acesta și-a dat seama, cu o scânteie de surprindere, că exista o pată roșie pe reverul costumului alb al lui Belial. O pată roșie care se întindea.

Era sângele de la rana pe care i-o făcuse Cortana, cu atâtea luni în urmă. Așadar era adevărat – nu se vindecase.

— Ai una, a spus James, vocea răsunându-i limpede în întuneric. Nu-i nevoie decât de trei.

Belial și-a întors ochii arzători spre James.

— Ce-ai spus, copil din sângele meu?

— O rană, a spus James, mizând că ghicise corect. Deja ai o rană mortală de la Cortana. Și e nevoie doar de trei...

— *Taci!* a răcnit Belial.

Și deodată James a putut vedea *prin* frumoasa mască umană a feței lui ce zăcea înăuntru – un groaznic puț căscat, de foc și de umbre mișcătoare. James știa că vede adevărata față a lui Belial, o cicatrice arzătoare pe pielea universului.

— Eu sunt un Prinț al Iadului, a zis Belial, cu o voce ca focul. Asta este puterea mea. Crezi că protecția ta te va salva? Nu te va salva. Tu ești ființă omenească, cum e și cea care poartă Cortana... viermi care se târăsc pe Pământ.

S-a ridicat în picioare. Era imaginea unui om, dar James putea vedea ce se afla în spatele și dincolo de această imagine falsă. Un stâlp de foc, de nori, de fulgere negre ca noaptea.

— O să-mi înalț tronul deasupra stelelor lui Dumnezeu! O să pășesc pe Pământ și împărăția mea o să fie mai mare decât a cerurilor! *Și n-ai să mă oprești tu!*

A început să înainteze spre James. Era o foame în privirea lui, o cumplită lăcomie de neexprimat în cuvinte. James a început să se dea înapoi, retrăgându-se din fața bunicului său.

— Te-ai adus singur în sălașul puterii mele, a zis Belial. Nu există niciun ținut aici la care să ajungi tu și să-l întorci împotriva mea.

— Nu contează. James încă se mai retrăgea, pășind precaut peste pătratele de șah: unul alb, unul negru, unul alb. Nu mă poți atinge.

Belial a rânjit.

— Crezi că ești protejat aici, pentru că ești protejat pe Pământ? a zis el. Te invit să verifici teoria asta.

A mai făcut un pas înainte și a tresărit – și-a ascuns rapid tresărirea, dar lui James nu i-a scăpat. Rana lui Belial încă era dureroasă.

— De fapt, de ce n-ai încercat deja să fugi înapoi în mica ta lume? a cugetat Belial cu voce tare. Nu ești bine primit acolo? Te-ai săturat de locul ăla? Lumile sunt chestii mici, nu-i așa? A rânjit superior. Sau e din pricină că nu mai știi cum să te întorci, fără magicianul tău care să te ajute?

Vizualizează Edomul! îi ceruse Magnus. James a încercat acum opusul – și-a imaginat camera lui de lucru, încăperea familiară, focul, cărțile, picturile de pe polița căminului. Dar cu toate că putea evoca perfect amintirea camerei, aceasta refuza să ia ființă, să devină realitate. Era doar o imagine, plutind în spatele pleoapelor lui, când închidea ochii.

— Cum credeam, a zis Belial, întinzând mâna spre James.

Degetele lui păreau să fi crescut mai lungi, ca niște picioare subțiri de crabi. S-au flexat, albe și cu gheare ascuțite.

— N-ai nicio putere aici...

Explozia l-a zgâlțâit pe James. Se mișcase atât de repede, încât abia își dăduse seama – mâna sub jachetă, degetele pe metal, reculul armei. Mirosul prafului de pușcă amestecat cu izul metalic din aer.

S-a uitat la Belial înnebunit; știa că împușcătura nu fusese în gol. Belial nu se mișcase. Stătea cu dinții dezveliți și cu mâna întinsă în fața lui, strânsă în pumn. Sub ochii lui James, Belial și-a deschis încet mâna și lui James i-a pierit curajul. În mijlocul palmei lui Belial stătea un glonț, roșu incandescent.

— *Neghiobule!* a zis Belial și a azvârlit glonțul spre James.

James a auzit sunetul materialului sfâșiat când glonțul i-a atins antebrațul. S-a clătinat și ceva l-a prins – i s-a părut a fi o mână mare, invizibilă – și l-a aruncat cât colo. A aterizat greoi pe umăr, iar revolverul i s-a rostogolit din mână. S-a întors cu fața în jos, durerea săgetându-i crunt brațul, și a început să se târască după el.

Aceeași mână invizibilă l-a prins din nou. A fost răsturnat pe spate, gâfâind; s-a uitat la figura aplecată asupra lui. Belial părea să fi crescut de trei metri. A rânjit și pielea feței i-a pârâit, crăpând ca tapetul vechi.

Printre crăpături, James a zărit un infinit de coșmar – flăcări și întuneric, agonie și disperare.

Cu voce joasă, batjocoritoare, Belial a spus:

— Chiar ai vrut să mă omori, James? Iată, sunt viu în vecii vecilor, și am cheile morții și ale iadului[1].

— Știu citatul ăsta, a zis James, căznindu-se să se ridice pe coate. Dar nu cred că era despre tine.

Belial a întors capul să se uite în zare, așa cum era ea. Asta a însemnat o ușurare pentru James, chiar dacă una mică, să nu mai fie nevoit să se uite la fața bunicului său.

— Sunt cuvinte fără înțeles, James, a spus acesta. Adevărul interpretat de oameni e realitatea privită printr-o sticlă afumată. Foarte curând, o să fii de acord cu condițiile mele. O să-mi dai voie să te posed. Și am să domnesc peste tot Pământul – *noi* o să domnim peste Pământ. S-a întors iarăși spre James; arăta din nou complet uman, calm și zâmbitor. Ție îți place să salvezi vieți. Un hobby ciudat, dar o să-l tolerez. Alătură-te mie acum și nu e nevoie să mai fie vreo moarte!

James s-a ridicat încet în picioare.

— Știi că mai degrabă mor.

— Serios? a zis Belial în bătaie de joc. Se poate aranja, destul de ușor, dar gândește-te la tot ce ai pierde. *Drăguții* tăi mici părinți. Sora ta – ce tristă ar fi dacă nu te-ar mai avea. *Parabatai*-ul tău: aud că o rană ca asta l-ar marca pentru tot restul vieții lui. Și nevestica aceea adorabilă a ta. Sunt sigur că ea o să-ți ducă dorul.

Mâna lui James s-a strâns într-un pumn, trimițând un flux lent de sânge prin braț.

Daisy.

Așa cum cineva în cădere întinde disperat mâinile după ceva de care să se prindă, mintea lui s-a agățat și s-a ținut strâns de gândul la Cordelia. Cordelia culegând căpșuni la Cirenworth, dansând în rochia ei roz-cenușie la balul Institutului, pășind pe culoarul dintre bănci în capela Institutului către el, învârtind Cortana în mână. Înfățișarea ei când citea: arcuirea gurii, curbura gâtului, mișcarea mâinii.

---

[1] Apocalipsa, 1:18.

Cordelia.

— Ei, haide, James! a zis Belial. Nu-i nevoie să fii atât de încăpățânat. Poți să te odihnești. Dă-mi-te mie, fii al meu! O să te las să dormi...

Lumina a izbucnit în întuneric, risipind umbrele care nu văzuseră niciodată lumină până atunci, ca primul răsărit de soare al lumii. Belial a scos un strigăt; James și-a ridicat brațul ca să-și acopere ochii, în timp ce strălucirea devenea din ce în ce mai puternică, ca o lance de foc prin câmpul lui vizual.

Cortana. O crăpătură aurie peste viziunea lui, care se lărgea. Imaginile au răsărit aproape orbindu-l – putea vedea acoperișurile Londrei, strălucirea soarelui pe gheață, Thomas legat de un scaun, bulele arzătoare din Piața Umbrelor, iarba verde și Matthew aruncând un băț pentru Oscar, camera de deasupra Tavernei Diavolului, Lucie și părinții lui întorcându-se spre el, Jem în umbră. Și erau mâini pe umerii lui, și mâinile erau ale ei, ale Cordeliei, și ea zicea, cu o voce de-o hotărâre absolută:

— Nu e al tău. El e al meu. *El e al meu.*

Viziunea lui James s-a sfărâmat, spulberându-se în întuneric. Familiarul vârtej al nimicului din tărâmul de umbre, marea tablă de șah, Belial, tronul, toate s-au făcut țăndări în abis – și, câteva secunde mai târziu, James a aterizat cu atâta forță, încât i s-au zdruncinat oasele.

Durerea l-a săgetat prin braț și a scos un strigăt. A auzit pe cineva spunându-i pe nume și a deschis ochii: era Cordelia. Se întorsese în camera de lucru din Curzon Street, iar ea stătea aplecată peste el, palidă, cu Cortana în mână.

— James! a exclamat ea. James, ce-ai...

El s-a ridicat în capul oaselor, privind în jur buimăcit. Multe piese de mobilier din cameră păreau să se fi răsturnat; o măsuță ornamentală delicată zăcea făcută țăndări în fața căminului. Magnus Bane stătea într-un colț al camerei, strângând în pumn pieptarul vestei lui viu colorate, cu fața contorsionată de durere.

James s-a folosit de mâna dreaptă să se țină de masa de șah și să se ridice în picioare. I-a luat mai mult decât i-ar fi plăcut. Durerea îi tăiase răsuflarea, când a zis:

— Daisy. Ești bine...?

Ea a încuviințat din cap.

— Da, dar nu știu ce-i cu Magnus. Cordelia a început să-și facă loc spre magician printre mobilele căzute. A apărut brusc aici și s-a prăbușit... apoi te-am auzit pe tine strigând...

James s-a uitat uluit la ea, dar n-avea timp să întrebe.

— Magnus, a zis el. Dacă Belial ți-a făcut ceva, va trebui să-i chemăm pe Frații Tăcuți... pe Jem, poate...

Magnus se ridicase, anevoie, în picioare. A întins o mână, clătinând ferm din cap.

— Sunt bine. Doar năucit. Nu mi-am dat seama că Belial avea să blocheze intrarea în Edom.

— Belial a fost...? a întrebat Cordelia, înghițindu-și întrebările și uitându-se de la James la Magnus și înapoi. Ce facem acum?

Magnus s-a îndreptat rigid spre ușă.

— E mult mai grav decât am crezut. Nu faceți nimic, s-a înțeles? Nu mai riscați nimic. Trebuie să ajung în Labirintul Spiralat și să vorbesc cu consiliul magicienilor.

— Lasă-ne cel puțin să te ajutăm, a spus James. Ai putea lua trăsura noastră...

— Nu, a spus Magnus, apăsat. Trebuie să aveți încredere în mine. Rămâneți aici! Stați la adăpost!

Fără alte cuvinte, a plecat. James a auzit ușa de la intrare trântindu-se, în depărtare. Uluit și mai mult decât amețit, James s-a întors spre Cordelia, doar ca să-și dea seama că se uita la el îngrozită.

— *James*, a zis ea, sângerezi!

Spre marea ușurare a Cordeliei, rana lui James nu era atât de serioasă pe cât păruse. Își scosese jacheta neobișnuit de ascultător, făcând-o să tresară – mâneca stângă a cămășii era complet îmbibată de sânge. I-a descheiat cămașa cu degete tremurătoare – părea că, abia cu câteva momente înainte, James o ajutase pe ea să-și dea haina jos la intrare – și a șuierat printre dinți. Ceva săpase un șanț adânc de-a lungul bicepsului lui James.

— Și Belial a făcut asta *aruncând* un glonț spre tine? a întrebat ea, întinzând mâna după o cârpă umedă să-i șteargă sângele.

În general, era mai bine să se uite la tăietură înainte să deseneze o rună vindecătoare pe ea, altminteri *iratze* ar fi închis pielea peste murdăria sau resturile din rană.

— Așa se pare, a zis James. În mod ciudat, e una dintre puterile lui despre care nu se menționează în *Monarchia Daemonium*.

Îi povestise și ei ce se întâmplase în tărâmul umbrelor, până ce Cordelia adusese bandajele și apa, și cumva își găsise stela. Acum, i-a așezat stela pe piele, desenând cu grijă mai multe *iratze* sub rană. James a tresărit de durere și a zis:

— Iar blestematul de revolver s-a dus. L-am pierdut acolo. Ce porcărie!

— Nu-i important, a zis Cordelia, ferm. Ai alte arme la fel de bune.

El s-a uitat în tăcere la ea, un moment.

— Cum ai... venit la mine, unde eram?

— Nu știu prea bine, a răspuns Cordelia. Te-am auzit strigându-mă. A fost ca și când eram atrasă spre tine... dar tot ce puteam vedea erau umbre și apoi am știut că ești în întuneric. Că ești acolo. Am ridicat Cortana ca să deslușesc ceva și atunci am auzit vocea lui Belial.

„Dă-mi-te mie, fii al meu! O să te las să dormi."

James și-a ridicat privirea spre ea; Cordelia stătea în picioare lângă el, așezat pe brațul unuia dintre fotoliile tapițate. Abandonaseră camera de lucru pentru salon, unde mobilierul era încă în picioare. Lampa-vrăjitoarei lumina blând camera din sfeșnicele de pe polița căminului.

— M-am temut, a zis Cordelia, când Magnus s-a întors fără tine, că ai să rămâi prizonier acolo.

„Teamă" părea un cuvânt slab pentru ceea ce simțise. Fusese îngrozită.

— Ai deschis o ușă ca să te întorci? Ca un Portal?

Ochii lui aurii i-au cercetat fața. Ea a ridicat stela pe brațul lui ca să facă o a treia Pecete: rana deja se vindeca, închizându-se într-o cicatrice. Murdăria și sângele îi pătaseră maioul, iar obrazul îi era julit,

părul într-o explozie nebunească. Ea s-a întrebat dacă era ciudat că, într-un fel, îl prefera pe acest James – cu dezordinea, sângele, sudoarea și toate celelalte – gentlemanului perfect manierat cu Masca pregătită.

— Poate că Belial nu m-a vrut acolo, a zis el, ceea ce nu era chiar un răspuns la întrebare. A spus că nu mi-a trimis niciodată vreo viziune despre crime, că n-a fost intenția lui să le văd.

— Crezi asta?

— Da, a spus James după o pauză. Știu că e mincinos, dar de obicei vrea să cred că e atotputernic. Nu văd avantajul de a mă minți într-un fel care face să pară că ar fi comis o greșeală.

— Și atunci, ce înseamnă asta?

— Nu știu, a zis James, deși Cordelia bănuia că are niște ipoteze. Dar cred că înțeleg de ce îi e atât de frică de Cortana și de tine. Când eram în tărâmul umbrelor, Magnus i-a spus: „Ai una. Nu-i nevoie decât de trei".

— Una ce?

— O rană, cred, a zis James. De la Cortana. Încă nu i s-a vindecat. E ca rana Regelui Pescar: sângerează și tot sângerează. Bănuiesc că încă două lovituri de sabie – răni mortale, nu zgârieturi – l-ar putea termina. Iar când am menționat asta, Belial a părut îngrozit.

Cordelia a făcut un pas înapoi să-și examineze lucrarea. Brațul și umărul lui James erau încă învinețite, dar rana nu mai era acum decât o linie albă subțire. A lăsat prosopelul pe care-l ținea în mână să cadă în castronul de alamă cu apă rozalie de pe masă și a spus:

— Dar nu înțeleg. Se spune că nimic nu poate ucide un Prinț al Iadului, deci cum ar putea Cortana s-o facă? Indiferent de numărul loviturilor.

Ochii aurii ai lui James au sclipit.

— Nu pot să spun. Nu încă. Dar cred că toate poveștile sunt adevărate, chiar și acelea care se contrazic între ele. Probabil *îndeosebi* acelea, a adăugat, apoi a întins mâna să ia stela de la ea; surprinsă, Cordeilia l-a lăsat. M-ai întrebat dacă am deschis vreo ușă ca să mă întorc aici. N-am deschis. N-am *putut*. Magnus a avut dreptate – nu seamănă cu

nimic din ceea ce am exersat cu Jem sau măcar m-am gândit că aș putea face: să deschid drumuri între lumi cu mintea.

— Magnus părea atât de sigur...

— Ei bine, am încercat. M-am gândit la casa asta, la camera de lucru, am încercat să vizualizez fiecare lucru din ea. Nimic n-a mers. Aș fi putut la fel de bine să fiu prins în nisipuri mișcătoare. A pus stela jos și a adăugat: Până când m-am gândit la tine.

— La mine? a zis Cordelia, un pic fără reacție, când James s-a ridicat în picioare.

Acum ea se uita în sus la el, la ochii lui serioși, la genele lui dese, la linia severă de la colțurile gurii lui.

— M-am gândit la tine, a repetat el, și a fost ca și când erai acolo, cu mine. Ți-am văzut fața. Părul...

Și-a răsucit pe deget o șuviță ce atârna pe lângă fața ei. Cordelia îi putea simți căldura palmei radiind pe obrazul ei.

— Și nu mi-a mai fost frică. Am știut că aveam să fiu în stare să mă întorc acasă, datorită ție. Că tu aveai să mă conduci înapoi. Tu ești steaua mea constantă, Daisy.

Cordelia s-a întrebat pentru o clipă dacă nu cumva era amețit – deși ea îi desenase o rună de înlocuire a sângelui pierdut.

— James, eu...

Degetele lui au mângâiat-o pe obraz, strecurându-se sub bărbie. I-a ridicat încet fața.

— Vreau numai să știu un lucru, a spus el. Ai vorbit serios când ai spus ce ai spus?

— Când?

— Atunci, în tărâmul umbrelor, a murmurat el. Când ai spus că eu sunt al tău.

Inima ei s-a poticnit; își închipuise că el n-o auzise. Își amintea cum strigase cuvintele în întuneric; nu fusese în stare să-l vadă pe Belial, dar îl simțise, de jur împrejur, simțise ghearele lui în James.

Însă, în mod clar, el o auzise. Ochii lui aurii erau ațintiți asupra ei, frumoși ca răsăritul soarelui, aprigi ca privirea unui șoim.

— Nu contează ce am spus. Voiam să te lase în pace...

— Nu te cred, a zis el.

Ea îi putea simți tremurul ușor ce-i străbătea tot corpul – tremur de încordare, ceea ce însemna că se străduia să se țină altminteri perfect nemișcat.

— Tu nu spui lucruri pe care nu le crezi, Daisy...

— Bine, a zis ea, ridicându-și bărbia deasupra mâinii lui, și buzele i-au tremurat când a spus: Am vorbit serios atunci... tu îmi aparții mie și nu lui... n-ai să fii niciodată al lui, James...

Aerul din piept i-a ieșit odată cu un mic strigăt când brațele lui au înconjurat-o și au ridicat-o de la sol. Cordelia știa că nu e nicidecum o păpușă delicată precum Lucie, totuși James a luat-o pe sus ca și când nu cântărea mai mult decât o umbrelă de soare. Mâinile ei s-au așezat pe umerii lui, exact când el și-a lipit gura peste a ei, oprindu-i cuvintele, răsuflarea, cu un sărut exploziv.

Sângele îi vuia în urechi. Gura lui era fierbinte și deschisă peste a ei; ea și-a întredeschis buzele, iar limba lui s-a strecurat înăuntru, mângâind, dezmierdând. S-a lipit de el, înfigându-și degetele în pielea lui, vrând mai mult, plimbându-și limba peste buzele lui, în interiorul moale al gurii lui. Avea gust de miere.

S-au lăsat pe podea, James ținând-o mai departe în brațe; apoi a întins-o încet pe covor, arcuindu-se deasupra ei, cu o expresie îmbătată și amețită.

— Daisy, a șoptit el. Daisy, Daisy a mea.

Cordelia știa că dacă i-ar fi cerut să înceteze, el s-ar fi oprit imediat și fără întrebări. Dar era ultimul lucru pe care îl voia. Corpul lui s-a întins pe toată lungimea corpului ei, apăsând-o în covorul moale; el era numai în maiou și ea și-a lăsat mâinile să colinde liber – trecându-le peste bicepșii lui, simțindu-i mușchii proeminenți ai brațelor și ai spatelui, când s-a ridicat peste ea în coate.

— Așa, a șoptit el lipit de gura ei. Atinge-mă... fă ce vrei tu... orice...

Ea și-a coborât o mână, trăgând de maioul lui, vârându-și mâinile pe dedesubt. Voia să-și pună mâinile în locul unde bătea inima lui. Și-a

plimbat palmele în sus pe pieptul lui gol, simțindu-i tresărirea când i-a mângâiat ușor suprafața plată. Mai sus, peste coaste, mușchii netezi ai pieptului – pielea lui era ca mătasea, întreruptă ici și colo de semnele vechilor cicatrice.

El și-a îngropat fruntea în umărul ei, cutremurându-se când a atins-o.

— Daisy.

Cordelia a simțit din nou puterea aceea pe care o mai simțise înainte. Conștiința că, deși James n-o iubea, o dorea. Chiar în pofida voinței lui, o dorea. Era o putere rușinoasă, mai cu seamă din pricina vinovăției care o însoțea.

— Sărută-mă! a șoptit ea.

Cuvintele au părut să treacă prin el cu forța fulgerului. A gemut, strivindu-și buzele de ale ei, după care și-a coborât săruturile pe gâtul ei, peste claviculă. Mâinile lui au găsit nasturii de la gulerul rochiei: i-a deschis unul după altul, apăsându-și buzele pe fiecare centimetru de piele nou dezvelită. Cordelia a tras aer adânc în piept – se îmbrăcase singură și nu exista nici corset, nici furou sub rochia ei. L-a auzit inspirând abrupt când pânza s-a dat deoparte, dezgolindu-i sânii.

El și-a desfăcut larg palma, mângâindu-i pielea, în timp ce urca din nou să-și lipească buzele de ale ei. Și ea l-a sărutat cu ardoare, vârându-și degetele în hățișul mătăsos al părului negru. Palma lui i-a cuprins sânul în căuș. A gemut încetișor lipit de gura ei, murmurându-i că e frumoasă, că e a lui...

Ca de la distanță, ea a auzit ceva care a sunat ca un clinchet metalic, un sunet de mic instrument, lovit delicat...

James a tresărit și s-a retras, ridicându-se pe jumătate. Se ținea cu mâna de încheietura dreaptă; avea un semn roșu acolo, ca o arsură. Dar nimic altceva – ceva lipsea.

Ea și-a coborât privirea. Brățara lui de argint, cea pe care o purta el mereu, zăcea ruptă în două, pe dala de piatră a căminului.

Cordelia s-a ridicat în capul oaselor, încheindu-și grăbită rochia la loc. Își putea simți obrajii în flăcări, în timp ce James, în genunchi acum, a adunat cele două bucăți, întorcându-le în mână. Cordelia putea vedea

crăpăturile lungi care despicaseră metalul, de parcă ar fi fost supus unei presiuni uriașe și întins prea mult. Cuvintele care fuseseră odată gravate pe dinăuntru erau aproape ilizibile acum: LOYAULTÉ ME LIE.

Loialitatea mă leagă.

James, ar fi putut ea spune. *James, îmi pare rău.*

Dar nu-i părea rău. Și-a încrucișat brațele peste piept; fiecare bucățică din trupul ei părea încă stârnită la viață, fremătătoare. Picioarele îi tremurau; aparent, corpului îi lua ceva mai mult decât minții să-și dea seama de cum se schimbaseră lucrurile. Părul ei era ciufulit, revărsându-i-se peste umeri; ea și l-a aruncat pe spate și a întrebat:

— James? Ce s-a întâmplat?

El era încă îngenuncheat la marginea căminului, cu maioul mototolit, acolo unde ea i-l smulsese pe jumătate. Întorcând din nou brățara în mână, a zis:

— Daisy, cred...

Capul i s-a dat brusc pe spate. Ea i-a văzut ochii – negri complet, fără nici pic de alb – când el a tresăltat o dată și s-a prăbușit, nemișcat, pe podea.

GRACE:
1903

GRACE NU-I POMENISE NICIODATĂ VREUN CUVÂNT DESPRE BRĂȚARĂ LUI Jesse. El era prezent numai noaptea, bineînțeles, și îi ocolea pe Herondale din principiu, pentru că ei aparent puteau vedea fantomele, deși James nu păruse să-l zărească vreodată.

Ea și-a spus că n-avea niciun rost să-i povestească lui Jesse despre vrajă. Dacă îi spunea că James o iubește, el s-ar fi arătat încurajator și fericit pentru ea și ar fi făcut-o să se simtă oribil. Iar dacă îi spunea că ea și mama ei îi controlează sentimentele lui James, el ar fi fost îngrozit.

Când se mutaseră la Londra, vara trecută, alergând după James, cu Tatiana disperată ca vraja brățării să nu fie ruptă, Grace se temuse mai mult ca orice că acum Jesse avea să afle. Că avea să descopere că ea îl exploatase pe James, se folosise de el, îl păcălise. Că avea să creadă că e un monstru.

Și poate că era, dar n-ar fi îndurat ca Jesse să creadă asta.

23

SFOARĂ DE MĂTASE

Am avut o turturea și scumpa-mi turturea murit-a.
Și m-am gândit că s-o fi stins de jale-nmărmurită.
O, de ce-o fi fost așa mâhnită? De picioare priponită
Era, cu sfoară de mătase de mâna mea-mpletită.

John Keats, „Am avut o turturea"

— JESSAMINE, A ZIS LUCIE SUPĂRATĂ, ȚI-AM MAI *SPUS*, MĂ PREGĂTESC SĂ invoc o fantomă și n-o să-ți placă deloc. Ție nici măcar nu-ți plac celelalte fantome.

— Dar îmi placi *tu*, a zis Jessamine. Și, de altfel, tatăl tău mi-a cerut să am grijă de tine cât e el la Paris. Și sunt foarte sigură că n-ar fi fost de acord ca tu să invoci o fantomă sau alt personaj nemort.

Lucie s-a trântit pe pat cu un oftat exasperat. De obicei, n-o deranja ca Jessamine să plutească prin casă. Când era mică, se jucau minunat de-a v-ați ascunselea, deși Jessamine trișa mereu ascunzându-se în cutiile de pantofi ale lui Lucie sau în sertarul pentru mănuși (Jessamine nu vedea niciun motiv pentru care ar fi trebuit să rămână de un stat de om, doar pentru că Lucie era așa). Acum, când crescuse, Jessamine o ajuta adesea să-și găsească lucrurile pierdute sau stătea de vorbă cu ea în timp ce Tessa îi împletea părul.

Cu toate acestea, s-o vadă aici în momentul ăsta era fără îndoială un inconvenient. Lucie se grăbise să ajungă acasă de la prăvălia din

Limehouse, foarte hotărâtă pentru ce-o să facă mai departe, doar ca s-o găsească pe Jessamine mișcându-se prin dormitorul ei odată cu perdelele, plângându-se de singurătate. Să se descotorosească de ea fără să-i stârnească prea mult bănuielile se dovedea mai dificil decât crezuse.

— Uite care-i treaba, a zis Lucie. Am nevoie să înțeleg... un lucru care s-a întâmplat cu niște ani în urmă. Nu pot să aflu de la cei vii, așa că vreau...

Și-a lăsat fraza în aer, cu o intonație plină de subînțeles.

— Așa că vrei să-i întrebi pe morți? a completat Jessamine. Lucie, așa cum ți-am mai spus înainte, nu toate fantomele sunt ca mine, cu ochi blânzi și caracter minunat. Ar putea ieși foarte urât.

— Știu. M-am mai întâlnit cu fantoma asta. O să fie extrem de neplăcut, a adăugat Lucie, și ție n-o să-ți placă să vezi asta. Ar trebui să te scutești de spectacol și să pleci acum.

Jessamine s-a ridicat. Se solidificase pe la margini și i-a aruncat lui Lucie cea mai încruntată privire a ei.

— Ar trebui să spun nu. N-o să te las singură. Indiferent ce ți-ai pus în gând, n-ar trebui s-o faci fără supraveghere!

— N-aș face-o deloc, dacă n-ar fi absolut necesar. Dar nu e niciun motiv să te îngrijorezi din cauza asta, Jessamine.

— *Sunt* îngrijorată din cauza asta, a spus Jessamine, făcând lumina să pâlpâie puțin, pentru efect. Dar nu plec nicăieri.

Și-a încrucișat brațele peste piept și și-a ridicat bărbia în sus.

Lucie a sărit din pat, netezindu-și rochia. Nu avusese răgaz să-și schimbe hainele, iar poalele fustelor erau încă umede.

— Atunci stai, dacă trebuie.

S-a postat în mijlocul camerei și a închis ochii, apoi și-a încetinit respirația până ce putea număra mai multe bătăi de inimă la fiecare inspirație și expirație. Acesta era un procedeu pe care îl exersase pentru momentele acelea când avea probleme să se concentreze la scrisul ei, dar descoperise că e util în tot soiul de alte ocazii. Asta făcuse în fabrică atunci când avusese nevoie să o cheme pe Filomena, s-o invoce din umbre și din aer...

Și-a imaginat un mare întuneric întinzându-se în jurul ei, un întuneric populat cu puncte de lumină, licărind ca stelele. Asta, și-a spus ea, era vasta lume a morților. Undeva, printre aceste sclipiri de amintiri despre ce fusese odată viață, se afla el.

Emmanuel Gast.

A simțit un fâlfâit, cum mai simțise în câteva rânduri când încercase să le comande sufletelor de animale. Spiritul lui Gast era acolo – îl simțea –, dar nu voia să se arate. Ea a tras de el, simțind împotrivirea sufletului lui cum ai fi târât o sanie pe un petic de pământ.

Apoi, deodată, și-a dat drumul.

Ea a tresărit și a deschis ochii. Fantoma lui Gast plutea înaintea ei, privind-o încruntată. Ultima oară când Lucie îl întâlnise, el purtase semnele morții lui violente – un gât despicat și hainele pline de sânge. Acum părea intact, deși în jurul lui vibra o ruptură violentă în lume, o pâlpâire de întuneric ce dispărea dacă te uitai direct acolo.

— Te cunosc, a zis Gast.

Părul ud i se lipea de față; își dezvelise dinții într-o grimasă.

— Ești fata din apartamentul meu. Cea cu puterea de a le comanda morților.

Jessamine s-a făcut mică, îngrozită.

— Lucie, despre ce vorb...

Oh, nu! Lucie nu se așteptase ca Gast să dea cărțile pe față atât de repede sau atât de complet. A clătinat din cap spre Jessamine, de parcă ar fi vrut să spună că Gast nu știe ce vorbește.

— Emmanuel Gast, a zis ea. Te-am chemat pentru că am nevoie să aflu ceva despre vânătorul de umbre pe nume Jesse Blackthorn. Îți mai aduci aminte de el?

Gura lui Gast s-a schimonosit într-un rânjet batjocoritor.

— Da, mi-l amintesc. Plodul Tatianei.

Lucie a simțit că-i tresaltă inima.

— Atunci *chiar* ai avut un amestec în ceea ce s-a întâmplat cu el.

Jessamine a scos un sunet îngrijorat. După o pauză lungă, Gast a spus:

— Cum de știi tu despre asta, fată vânător de umbre?

— Spune-mi doar ce știi tu! a replicat Lucie. N-o să te întreb de două ori.

Gast și-a încrucișat brațele și s-a uitat disprețuitor la ea.

— Presupun, a spus el, în cele din urmă, că nu prea mai contează acum.

— Deja știu despre vrăjile de protecție, a zis Lucie, ca să-l îmboldească.

— Așa, deci. Fantoma a părut să se înfierbânte pe măsură ce vorbea: Tatiana Blackthorn nu avea încredere în Frații Tăcuți și în Surorile de Fier ca să facă operația, firește. Nu avea încredere în aproape nimeni și cel mai puțin în vânătorii de umbre. M-a angajat pe mine să efectuez vrăjile în schimb.

— Dar când runa Vederii a fost aplicată pe Jesse, el a murit, a spus Lucie. A avut asta vreo legătură cu vrăjile de protecție?

Gast a scuipat dezgustat – o scânteie albă străvezie, care a dispărut înainte să atingă podeaua.

— Nu eu sunt cel care a aplicat prima rună pe băiat. Neprețuiții voștri Frați Tăcuți au făcut asta. Eu am îndeplinit vrăjile de protecție cum scrie la carte. Consiliul poate că m-a disprețuit când eram în viață, dar am fost un magician perfect capabil.

— Adică ai făcut vrăjile de protecție întocmai cum le-ar fi făcut un Frate Tăcut? a întrebat Lucie. Poți să juri?

Gast s-a uitat drept la Lucie și o expresie de panică s-a strecurat pe chipul lui. Brusc i-a întors spatele, apucând cu mâinile prin aer de parcă încerca să se târască înapoi în întunericul din care venise.

— Încetează! a spus Lucie, iar el s-a oprit imediat.

A rămas suspendat în aer, privind-o furios.

Jessamine a șoptit ceva; Lucie n-a prea înțeles ce, dar nu se putea ocupa de Jessamine acum.

— Spune-mi adevărul! i-a cerut Lucie.

Gast s-a strâmbat la față.

— Nu. Există lucruri mai rele decât moartea, fată vânător de umbre, și mai de temut pe partea cealaltă decât ți-ai putea închipui. Crezi că ești singura care le poți comanda morților? De unde crezi că vine puterea asta?

— Destul! Lucie a pocnit din degete. Îți *poruncesc* să-mi spui!

— Lucie, oprește-te! Jessamine și-a fluturat mâinile îngrozită. Nu trebuie să faci asta!

Capul lui Gast s-a smucit înapoi cu un sunet ca de băț rupt. S-a zvârcolit, încercând s-o împingă, bâjbâind ca un iepure prins în cursă. Pentru o clipă, lui Lucie i-a fost milă de el.

Apoi s-a gândit la Jesse, murind în chinuri când runa îi fusese desenată pe corp. Încurcat în cearșafuri acoperite de sânge. Urlând după ajutor, când nu mai putea fi ajutat.

Fruntea lui Lucie s-a acoperit cu broboane de sudoare rece. Și-a apăsat voința asupra lui Gast, cu toată tăria puterii și a mâniei sale.

Spune-mi! Spune-mi adevărul!

— Ancora! a strigat Gast, cuvântul țâșnindu-i din gâtlej. Doamne, ancora, înfiptă în sufletul lui! Eu n-am vrut s-o fac, dar n-am avut de ales.

Vocea i s-a înălțat într-un urlet.

— *Doamne, lasă-mă să plec, o să mă sfâșie-n bucăți...*

Jessamine a țipat, exact când corpul transparent al lui Gast s-a rupt pe jumătate ca o foaie de hârtie. Lucie s-a dat înapoi, iar fantoma s-a făcut bucăți, destrămându-se în fragmente zdrențuite care cădeau la podea și dispăreau, lăsând în urmă pete negre.

Lucie s-a lăsat moale pe lângă stâlpul patului. Epuizarea îi îngreuna membrele, de parcă alergase un maraton.

— Jessamine, a șoptit ea. Jessamine, ești bine?

Dar Jessamine se uita la ea, cu ochii ei fantomatici bulbucați pe fața palidă.

— Le poți comanda morților, a zis ea, gâtuită. Asta înseamnă că, de fiecare dată când îmi cereai să-ți aduc peria de păr sau îmi cereai să-ți spun o poveste înainte de culcare sau îmi cereai să deschid fereastra... tu mă *comandai*? Și eu n-aveam de ales?

— Jessamine, nu! a protestat Lucie. Nu-i așa. Nici măcar n-am știut...

Dar Jessamine dispăruse cât ai clipi. Lucie s-a trântit pe pat, cu fața în palme. Camera duhnea a fum și a moarte. Nu se gândise nicio clipă că fantoma lui Gast i-ar putea rezista cu atâta îndârjire, încât s-ar face praf. Cu siguranță fusese ca smulsul propriului cap.

Și fusese în mod clar îngrozit. Cineva nu voise ca el să răspundă la întrebarea ei – probabil până într-acolo încât să plaseze o constrângere magică asupra lui. Sfâșiat între constrângeri opuse, Gast se făcuse bucăți.

Lucie a încremenit. Abia mai respira. S-a gândit la ceea ce spusese Gast. La ceea ce spusese Jesse.

„Crezi că ești singura care poți controla morții? De unde crezi că vine puterea asta?"

„Ancora, înfiptă în sufletul lui."

„Am știut că mă ținea ceva ancorat aici, când, după toate așteptările, ar fi trebuit să dispar."

— Ancora, a șoptit Lucie.

Și-a luat centura cu armele și stela. Orice gând de a se duce după Jessamine îi zburase din minte. A mâzgălit un bilet grăbit pentru unchiul și mătușa ei, după care s-a dus drept la ușă; trebuia să ajungă în Chiswick înainte să observe cineva că plecase.

Trebuia să-l vadă pe Jesse.

Un zăngănit metalic a răsunat prin Sanctuar, făcându-l pe Thomas să se ridice repede în capul oaselor pe pat. Cineva descuia ușa.

Thomas n-avea idee de cât timp îl săruta pe Alastair Carstairs, dar era convins că de câteva ore. Nu că s-ar fi plâns. Se opriseră o dată ca să mănânce sandviciuri și să bea cidru, râzând împreună până când ceva din felul în care Alastair mușca dintr-o felie de măr l-a făcut pe Thomas să vrea să-l sărute iarăși. Se rostogoliseră jos de pe saltea în mai multe rânduri, iar Thomas își pocnise capul destul de tare în zid la un moment dat, dar Alastair își ceruse îndelung iertare pentru asta. De asemenea, fusese blând și răbdător, refuzând să împingă lucrurile mai departe de sărutări.

— Dacă e să se întâmple ceva serios între noi, a spus el ferm, n-o să fie pentru că ai fost aruncat în Sanctuar ca suspect de crimă.

Thomas s-a gândit că raționamentul ăsta avea oarece bază, însă, după părerea lui, ceva serios deja se întâmplase între ei. Se simțise puțin zdrobit, dar credea că își ascunsese bine dezamăgirea.

Acum s-a grăbit să-și netezească hainele, să-și îmbrace jacheta și să-și vâre picioarele în pantofi. Alastair a făcut la fel și, până când ușa s-a deschis, amândoi stăteau în capete opuse ale camerei, complet îmbrăcați.

Ceea ce le-a prins bine, pentru că în cameră au intrat unchiul Will și mătușa Tessa. Tessa purta o rochie de mătase franțuzească verde marin, părul ei negru și lung fiind strâns într-un coc. Will își lăsase haina pe undeva și ducea cu eleganță o teacă de sabie lungă, bogat împodobită, în echilibru pe umăr. Un mâner a cărui gardă în cruce fusese sculptată în forma unui înger cu aripile întinse se ițea din teacă.

— Chestia asta, i-a spus vesel Will lui Thomas, e al naibii de grea!

— Aia e *Sabia Mortală*? a întrebat Alastair, nevenindu-i să creadă.

— Aveam Sabia Mortală cu noi la Paris – o luaserăm ca semn de bună-credință, ca să demonstrăm că suntem absolut sinceri cu vampirii din Marsilia. Ne-am grăbit să ne întoarcem acasă de îndată ce am terminat treburile cu ei. Mă bucur să te văd, tinere Alastair! Am auzit ce ai făcut pentru Thomas. Bine gândit!

— Doar am raportat ce am văzut, a spus Alastair, care părea în pericol de a se retrage în ursuzenia lui obișnuită.

— Oh, într-adevăr, a zis Will, cu o sclipire în ochi. Acum, vestea proastă e că...

— Am întrebat dacă putem face asta în privat, a intervenit Tessa. Doar noi patru. Însă Inchizitorul nici n-a vrut să audă. Insistă să fie și el de față.

— Practic, draga mea, să fie prezent în timpul interogatoriilor este sarcina lui, a spus Will.

Tessa a oftat.

— Sunt sigură că la un anumit moment în istorie a existat un Inchizitor binevoitor, ca un bunic, dar noi pur și simplu nu l-am întâlnit niciodată, a spus ea. Will, dragule, mă duc să văd ce fac Gabriel și Cecily. Lucie e plecată la James și la Cordelia – obrăznicătura mică a șters-o englezește noaptea trecută și a lăsat un bilet. Va trebui să-i reamintim să le arate respectul cuvenit mătușii și unchiului ei și să ceară voie înainte să dispară în mijlocul nopții ca să facă vizite de curtoazie.

I-a zâmbit drăgăstos lui Will și i-a aruncat lui Thomas o privire încurajatoare, după care a ieșit din Sanctuar.

— Mulțumesc că ați venit de la Paris direct aici! a zis Thomas, simțindu-se furios.

— M-am gândit c-ar fi mai bine să terminăm odată cu asta, a replicat Will. Un pic de judecată cu Sabia înainte de micul-dejun, nu?

Alastair arăta consternat; Thomas, care era obișnuit cu modul de-a vorbi al unchiului său, a ridicat din umeri.

— O să te obișnuiești cu asta, i-a spus el lui Alastair. Cu cât e mai alarmantă situația, cu atât mai lipsită de seriozitate devine purtarea unchiului meu.

— E adevărat? a întrebat Alastair deznădăjduit.

— E adevărat, a răspuns Will. Eu nu cred că nepotul meu e un criminal; prin urmare, n-are de ce să se teamă de Sabia Mortală.

— Ar putea avea ceva să se teamă din partea Inchizitorului, a zis Alastair. Bridgestock vrea cu disperare să fie un vânător de umbre vinovatul. Are nevoie să fie, ca să poată arăta că a avut dreptate despre întreaga situație. Dacă îl lași pe el să conducă interogatoriul...

— N-am să-l las, a zis Will liniștit.

Ușa Sanctuarului s-a deschis puțin și Matthew și-a vârât capul înăuntru. Thomas a văzut că dincolo de el se înghesuiau o mulțime de oameni: i s-a părut că-i vede pe Christopher și pe Eugenia în spatele lui, întinzându-și gâturile să zărească ceva prin ușă. S-a întrebat cât era ceasul – dimineață, a gândit el, dar mai precis de-atât n-ar fi putut spune.

— Bună, Thomas! a zis Matthew cu un zâmbet, apoi și-a mutat privirea spre Alastair și a salutat, pe un ton glacial: Carstairs.

— Fairchild, i-a răspuns Alastair pe un ton la fel de rece.

Thomas s-a gândit că probabil Alastair era ușurat să aibă parte de o oarecare normalitate în situație, chiar dacă era doar disprețul reciproc dintre el și Matthew.

— În niciun caz!

Inchizitorul Bridgestock a intrat în Sanctuar, urmat de Charlotte. A fost un șoc s-o vadă pe Charlotte în roba oficială de Consul. Lângă ea, Bridgestock avea veșmântul oficial negru și cenușiu de Inchizitor – o pelerină lungă și neagră, împodobită cu rune cenușii, o broșă de argint la piept și cizme negre cu catarame metalice. Inima lui Thomas a făcut un salt mortal; Bridgestock era pus pe treabă.

— Ieși afară, Fairchild!

Charlotte i-a aruncat o privire piezișă lui Bridgestock și s-a întors spre Matthew.

— Ar fi mai bine să pleci, scumpule, a zis ea cu blândețe. O să fie totul bine. Și Charles s-a întors acasă prin Portal în dimineața asta, dacă vrei să-l vezi.

— Nu țin neapărat, a zis Matthew și i-a aruncat lui Thomas o privire îndurerată în vreme ce ușa Sanctuarului se închidea între ei.

I-a spus ceva lui Thomas fără voce, mișcând doar buzele, ceea ce putea fi o încurajare sau o rețetă pentru biscuiții cu lămâie. Thomas nu învățase niciodată să citească pe buze.

Charlotte s-a uitat în urma fiului său un moment, după care și-a întors atenția la ceea ce trebuia să facă.

— Thomas Lightwood, a zis ea. Alastair Carstairs. Aceasta va fi o judecată cu Sabia Mortală. Înțelegeți ce presupune asta?

Thomas a dat din cap. Alastair s-a uitat doar furios, ceea ce, cum Thomas ghicise, s-a lăsat cu o explicație din partea Inchizitorului.

— Sabia Mortală este unul dintre darurile lui Raziel, a început el pompos. Ea îl constrânge pe orice vânător de umbre care o ține în mână să spună adevărul. Este marea noastră armă împotriva corupției și a răului din rândurile noastre. Thomas Lightwood, pășește în față și ia Sabia.

— I-o duc eu, a zis Will, iar acum nu mai suna jovial.

Ochii lui albaștri erau serioși când a scos Sabia din teacă și i-a dus-o lui Thomas.

— Întinde mâinile cu palmele în sus, băiete! a zis el. N-o să mânuiești Sabia. O să te testeze ea.

Thomas și-a întins mâinile. Îl putea simți pe Alastair urmărindu-l, tensiunea încordându-l ca pe un arc. Întregul Sanctuar părea să-și țină respirația. Thomas și-a spus că e nevinovat, dar când Sabia a coborât spre el, îndoielile au început să-i destrame siguranța de sine. Și dacă Sabia putea vedea până în străfundul sufletului său, toate secretele lui, tot ce încercase vreodată să ascundă?

Will a pus Sabia, cu latul, pe palmele întoarse în sus ale lui Thomas. Thomas a tras abrupt aer în piept – greutatea Sabiei era mai mare

decât își închipuise. O simțea ca pe o povară nu doar în mâinile lui, ci apăsându-i tot corpul, și inimă, și sânge, și măruntaie. I-a venit să icnească, dar s-a străduit să se abțină.

L-a auzit pe Bridgestock chicotind.

— Uită-te la el! Mare cât un cal, băiatul ăsta, dar nici măcar *el* nu-i poate rezista forței lui Maellartach.

Will stătea nemișcat. Thomas se uita la el disperat. Will Herondale era un bărbat care, deși nu direct înrudit cu Thomas prin sânge, era în esență din familia sa – unchiul lui, cineva în care se putea avea încredere, bun și amuzant. Pe măsură ce Thomas crescuse, începuse să se prindă că în spatele înfățișării blânde avea o minte ageră și o gândire strategică. Se întreba cum avea să manevreze Will situația de acum.

Will l-a privit drept în ochi.

— Tu ai ucis-o pe Lilian Highsmith?

Matthew și Christopher au fost conduși de-a lungul coridorului de o mulțime bombănitoare de membri ai Enclavei – printre ei și Gideon și Sophie, Eugenia, Gabriel și Cecily. Matthew nici nu mai ținea socoteala numărului adulților care veniseră la el în dimineața asta să-i strângă umărul, să-l asigure că totul o să iasă bine pentru Thomas.

Bineînțeles, existau și ceilalți – cei care se uitau acuzator și aruncau priviri încruntate, suspicioase. Matthew se bucura că barem Christopher nu părea să bage de seamă când oamenii se uitau urât la el.

— Nu pot să spun cât mă îngrijorează că-l lăsăm pe Thomas în urmă, a spus Christopher, aruncând o privire îndurerată peste umăr, în timp ce erau mânați spre intrarea principală a Institutului.

Ușile duble erau deschise și mai mulți membri ai Enclavei erau înghesuiți în curte. Matthew i-a zărit pe soții Pounceby și Wentworth, toți încruntați.

— N-avem de ales, Kit, a răspuns Matthew. Cel puțin Will și mama sunt acolo, lângă Bridgestock. Și Tom e nevinovat.

— Știu, a zis Christopher, apoi s-a uitat în jur la mulțimea compactă și s-a înfiorat puțin. Poate că observa mai multe decât bănuise Matthew. Crezi că James e bine?

Gândul la James a deschis o durere în pieptul lui Matthew. Se certase cu James cu o seară înainte: ei nu se certau *niciodată.*

— Magnus n-o să îngăduie să i se întâmple nimic, a spus Matthew. Sunt sigur că o să fie aici dintr-o clipă într-alta și o să ne povestească totul despre noaptea trecută. Și-a coborât vocea: Călătoria în tărâmul visat și tot restul.

— Ei bine, sper că *pithos*-ul a fost de folos, a zis Christopher, vârându-și mâinile în buzunarele hainei. Încă nu înțeleg de ce ar vrea cineva un obiect care ia runele, și le plantează pe altcineva.

— Despre ce vorbești?

Matthew simțea adesea că-i scapă ceva când vorbea cu Christopher despre experimentele lui, dar asta era chiar mai derutantă ca de obicei.

— Păi, a zis Christopher, dacă ești un vânător de umbre, ți-ai putea desena singur runele, și dacă nu ești, n-ai putea avea deloc rune fără să devii proscris....

— Da, da, dar *despre ce vorbești?*

Christopher a oftat.

— Matthew, știu că era foarte târziu când ai venit în Grosvenor Square azi-noapte, dar trebuie să asculți când îți explic lucruri. Nu toate sunt fleacuri plictisitoare, știi?

O mică scânteie de groază s-a aprins în pieptul lui Matthew.

— Eu n-am trecut pe-acasă noaptea trecută.

— Ba da, ai trecut, a insistat Christopher, clipind nedumerit. Mi-ai spus că James are nevoie de stelă, așa că ți-am dat-o.

O suliță de gheață i-a străpuns pieptul lui Matthew. Și-a amintit că o lăsase pe Lucie, noaptea trecută, și se întorsese la apartamentul lui, petrecându-și restul nopții bând cu Oscar în fața focului. Dacă ar fi făcut o vizită surpriză la laboratorul tatălui său la un moment dat, în toiul nopții, era sigur că și-ar fi amintit.

— Christopher, nu știu cui i-ai dat stela noaptea trecută, a zis disperat, dar n-am fost eu.

Christopher a pălit.

— Nu înțeleg. Ai fost tu, arăta exact ca tine. Dacă n-ai fost tu... O, Doamne, cui i-am dat stela? Și în ce scop?

*

Thomas făcea eforturi să respire. Greutatea Sabiei se răspândea prin pieptul lui și era mai mult decât greutate, era durere – zeci, mii de ace mici înfigându-se și trăgând de pielea lui. Cuvintele îi ieșeau singure din gură, necontrolate și negândite: înțelegea acum modul în care Maellartach făcea imposibil să ascunzi adevărul.

— Nu, a gâfâit el. N-am ucis-o eu pe Lilian Highsmith.

Charlotte a suspinat ușurată. Inchizitorul a bombănit ceva pe un ton furios; dacă Alastair scosese vreun sunet, Thomas nu-l putuse auzi.

De parcă l-ar fi întrebat pe Thomas de micul-dejun, Will a zis:

— L-ai ucis pe Basil Pounceby? Sau pe Filomena di Angelo? Sau pe Elias Carstairs?

Thomas era pregătit pentru durere de data asta. Venea de la împotrivire, a gândit el. De la opunerea la imperativul Sabiei. S-a relaxat, lăsând cuvintele să iasă fără să le mai rețină.

— Nu. Sunt un războinic. Dar nu un ucigaș.

Will și-a îndreptat degetul spre Alastair.

— L-ai văzut pe tipul ăla ucigând vreun vânător de umbre? Alastair, vreau să spun. El a comis vreo crimă, din câte știi tu? Amos Gladstone, poate?

— Pardon? a făcut Alastair, arătând oripilat.

— Nu, a răspuns Thomas. Nu l-am văzut niciodată pe Alastair comițând vreo crimă. Și, a adăugat, cumva spre surprinderea lui, nu cred că ar face așa ceva.

La acestea, colțul gurii lui Will a tresărit aproape imperceptibil.

— Ai alte secrete, Thomas Lightwood?

Întrebarea l-a prins nepregătit. Thomas s-a opus, iute și cu forță, mai înainte ca oricare dintre secretele lui să-i poată ieși pe gură – secrete despre prietenii lui, secrete despre moștenirea lui James. Absolut nimic despre Alastair.

— *Will!* l-a dojenit Charlotte. Trebuie să întrebi despre chestiuni precise! Nu poți arunca nada la întâmplare. Scuze, Thomas!

— Îmi retrag întrebarea, a spus Will și apăsătoarea greutate a Sabiei a slăbit imediat.

Will i-a aruncat lui Thomas o privire aspră și, după un moment, a spus, concentrat:

— Gideon știe că încă îmi mai datorează douăzeci de lire?

— Da, a răspuns Thomas, fără să fie în stare să se oprească, dar se preface că nu-și amintește.

— Știam eu! a strigat Will. S-a întors spre Inchizitor cu o expresie triumfătoare. Cred că am terminat aici.

— *Să terminăm?* s-a răstit Bridgestock. Nici n-am început bine! Ăștia doi trebuie interogați cum se cuvine, William, știi asta.

— Am pus toate întrebările relevante, cred, a zis Will.

— Pe Alastair nu l-ai întrebat nimic! a strigat Bridgestock. Unul dintre băieți poate știe mai multe. Ar putea ști de ce, de exemplu, n-a mai fost nimeni ucis de când au fost închiși ei aici. Numai asta și este motiv de suspiciune.

— De ce ar fi? a intervenit Charlotte. Crimele nu se întâmplă în fiecare noapte și e ridicol și să crezi că Alastair a ucis-o pe Lilian. El a venit după Thomas, nu exista nicio picătură de sânge pe hainele lui și *el* a venit la *noi* – un criminal autentic s-ar fi spălat pe mâini de toată afacerea odată ce aveam suspectul greșit în arest.

Bridgestock a părut să se umfle ca un broscoi.

— Suspectul greșit? Am dat peste Thomas stând aplecat peste Lilian, *plin de sânge*...

— Potrivit cuvintelor unui nu mai știu care înțelept, a spus William, ridicând Sabia din mâinile lui Thomas, se petrec în cer și pe pământ mai multe lucruri decât a visat filozofia ta, Maurice.

— Shakespeare, a zis Alastair. Asta-i din *Hamlet*. Nu partea cu Maurice, desigur, ci restul.

Will a părut surprins, apoi amuzat. S-a întors spre Thomas.

— Tom, a zis el blând. Știu că treaba asta a fost urâtă, dar la vârsta ta și eu am fost suspectat de tot soiul de escrocherii. Odată ce o să se ducă vestea că ai fost judecat cu Sabia, Enclava o să uite povestea. Crede-mă! a adăugat, apoi a făcut o pauză. Acum, a reluat, nu văd de ce ar trebui să folosim mai departe Sabia...

— *Asta nu decizi tu!* a răcnit Inchizitorul.

Institutul s-a zgâlțâit sub picioarele lor. Thomas a privit în jur, nevenindu-i să creadă, când sfeșnicele s-au prăbușit la podea în jurul lor și scaunele s-au întors cu picioarele în sus. O crăpătură subțire a despicat podeaua când Alastair a pornit spre Thomas – apoi a înlemnit, părând nesigur. Bridgestock se agățase de un stâlp, cu ochii holbați. Will o trăsese pe Charlotte la el și o susținea, cu brațul în jurul umerilor ei, în timp ce se uita în jur, cu fruntea încrețită.

Zguduiturile au încetat.

— Ce...? a gâfâit Bridgestock, dar nu mai era nimeni să-l audă: ceilalți vânători de umbre se treziseră din stupoare și ieșiseră în fugă pe ușă.

Anna mergea cu pași ceva mai mari decât era strict necesar, silind-o pe Ariadne să facă eforturi ca să se țină după ea în vreme ce traversau Waterloo Bridge. Turnul Institutului se înălța dominator pe partea cealaltă a fluviului, întunecat pe fundalul cerului care se lumina.

Era pe la jumătatea podului când și-a dat seama că rămăsese singură. S-a întors și a văzut că Ariadne stătea la câțiva metri în spate, cu mâinile în șolduri. Ariadne avea niște șolduri foarte frumoase, care se arcuiau într-o talie subțire, și picioarele ei – cum Anna ajunsese să știe – erau bine conturate. Avea până și tălpi atrăgătoare, pe care le ținea în momentul de față plantate pe pavaj, nemișcate.

— Nu pot să merg la fel de repede ca tine, a zis Ariadne. Dar n-am să alerg ca să țin pasul. E lipsit de demnitate. Dacă preferai să te duci singură, ar fi trebuit să spui.

Chiar și la ora aceea matinală, era trafic pe pod – funcționari grăbindu-se la slujbă, căruțele vânzătorilor ambulanți pe drum spre piața de dimineață din Covent Garden, cărucioarele lăptarilor zăngănind de sticle –, dar cum Ariadne și Anna își puseseră vraja de invizibilitate, nimeni nu se oprea să se uite la ele.

Am fugit de tine doi ani. De ce m-aș opri acum? a gândit Anna. Deși trebuia să recunoască în sinea ei că în ultimele câteva săptămâni făcuse o treabă de mântuială cu fuga.

I-a făcut în derâdere o jumătate de plecăciune, dar a rămas pe loc; în câteva momente, Ariadne ajungea la ea și traversau împreună podul.

La est, cerul începuse să capete culoarea albastru-violet a covelinei. Vântul flutura părul negru al lui Ariadne; Anna totdeauna se gândea că, desfăcut, arăta ca un nor de furtună.

— E ciudat, a zis Ariadne. Acum, că avem informația asta despre Jesse Blackthorn, ce facem cu ea?

— Nimic deocamdată, a răspuns Anna. Lucie vrea să-i spună mai întâi lui Grace.

Era ultimul lucru pe care îl spusese Lucie, o rugăminte grăbită înainte să se urce într-o birjă frumoasă, spunând că trebuie neapărat să se întoarcă la Institut înainte ca mătușa Cecily să observe că plecase. Anna și Ariadne mai aveau încă să-și termine patrula; acum se întorceau la Institut, Anna fiind hotărâtă să afle dacă mai apăruse ceva nou în cazul lui Thomas.

— Sunt destul de surprinsă că sunt prietene, a zis Ariadne. Eu n-am auzit-o niciodată pe Grace să aibă vreun plan de a se întâlni cu cineva sau de vreo prietenă care s-o viziteze acasă. E un soi de fantomă când Charles nu e în jur.

Anna nu era foarte convinsă că Lucie și Grace *erau* prietene. Nu-i stătea în fire lui Lucie să se împrietenească tocmai cu fata care-i provocase multă suferință fratelui ei. Pe de altă parte, Lucie întotdeauna își spunea povești în care ea era eroina unor mari aventuri. Să investigheze misterul vag romantic al morții unui băiat cu siguranță intra în această categorie.

Ajunseseră la Cheiul Victoria, care se întindea de-a lungul malului de nord al Tamisei. Vântul dinspre fluviu era mai tăios aici, și Anna s-a înfiorat.

— Din fericire, Grace n-o să te mai tulbure prea mult, a spus ea. Odată și-odată, Charles va trebui să se întoarcă de la Paris și să se însoare cu ea.

Ariadne a râs încetișor.

— Toată lumea crede că ar trebui s-o disprețuiesc pe Grace. Pentru insulta de a mi-l lua pe fostul meu logodnic. De fapt, a fost ideea mea s-o ia pe ea.

— Serios?

Fără să vrea, Anna a devenit curioasă.

Ariadne a ridicat din umeri.

— Știi, nu voiam să mă căsătoresc cu Charles. Tu *ar trebui* să știi asta. Mai bine ca oricine.

Anna n-a răspuns. *Probabil că n-ai vrut,* a gândit ea. *Dar ai fost de acord să te căsătorești cu el, știind că astfel mi-ai fi zdrobit inima. Știind că n-aveai să-l iubești niciodată. Eu n-aș fi făcut niciodată așa ceva.*

— Când mi-am revenit după boală și am aflat că el mă părăsise pentru Grace, am fost mai ușurată ca oricând, a zis Ariadne. I-am fost recunoscătoare lui Grace, cred. M-am gândit că dacă o invitam să locuiască la noi, asta avea să-i arate Enclavei că nu-i port nicio ranchiună.

După ce au cotit pe Carmelite Street, au trecut pe lângă o clădire de cărămidă cu ferestre cu menouri. Turla Institutului se înălța deasupra clădirilor din preajmă, labirintul străzilor familiare din jurul catedralei întâmpinându-le prietenos.

— Ei bine, ăsta e un adevărat sacrificiu făcut pentru Enclavă, a rostit Anna.

— N-a fost doar pentru Enclavă. Am vrut să o cunosc mai bine pe Grace, din cauza experienței noastre comune.

Anna a râs scurt.

— În ce se aseamănă viețile voastre, Ari?

Ariadne i-a aruncat o privire gravă.

— Amândouă suntem adoptate.

Asta nu-i trecuse prin minte Annei. După o pauză, a spus:

— Nu am avut totdeauna aceleași opinii ca părinții tăi. Dar ei te iubesc. Cred că e improbabil ca Tatiana să aibă vreun sentiment de tandrețe pentru Grace.

— Părinții mei într-adevăr mă iubesc, a admis Ariadne. Dar niciodată nu mi-au recunoscut trecutul... faptul că am venit aici din India când aveam șapte ani și nici că am avut alt nume când m-am născut. Ariadne a ezitat, părând să-și caute cuvintele potrivite: Mă simt ca și cum aș fi totdeauna între lumi. De parcă, deși mă bucur să fiu fiica lor, sunt totuși altcineva.

Anna a auzit un huruit în depărtare, ca de tramvai.

— Cum te numeai când te-ai născut?

Erau aproape la porțile Institutului. Ariadne a șovăit.

— Kamala, a spus ea. Kamala Joshi.

Kamala. Un nume ca o floare.

— Și nu mai aveai pe nimeni din familie... nimeni care să te fi putut ajuta? a întrebat Anna.

— O mătușă și un unchi, dar nu fuseseră niciodată în relații bune cu părinții mei. Au refuzat să mă primească la ei. Aș fi putut crește la Institutul din Bombay, dar... eu mi-am dorit o mamă și un tată. O familie adevărată. Și probabil să fiu departe de cei care m-au respins.

Frumoșii ochi ai lui Ariadne, adânci, punctați cu auriu, erau fixați pe fața Annei. Era intimidant să fii privită astfel – o făcea pe Anna să se simtă *văzută* cum rareori se simțea.

— Anna. O să mă ierți vreodată?

Anna s-a încordat, prinsă nepregătită de întrebare.

— Ariadne...

Fulgerul a trosnit, străbătând cerul. Anna s-a răsucit surprinsă. Nu fusese niciun semn de furtună, iar cerul dimineții era senin. Dar acum...

— Ce e *aia*? a șoptit Ariadne.

Un uriaș nor negru se adunase peste Institut – dar numai peste Institut. Era masiv, negru ca smoala, și se învâltora deasupra bisericii de parcă ar fi fost pus în mișcare de vijelii interne. De jur împrejur, cerul se întindea albastru-închis și limpede până în zare.

Tunetul a bubuit, iar Anna s-a uitat în jur, perplexă. Un mundan în haine de muncitor a trecut pe lângă ele, fluierând încetișor; era clar că furtuna era invizibilă pentru el.

Anna a deschis porțile și amândouă s-au adăpostit în curte. Era cufundată în umbră, cu norul fremătând deasupra. Fulgerele trosneau în jurul turlei Institutului.

Ariadne avea deja o *khanda* – un cuțit cu tăiș dublu – în mână. Desprinzându-și biciul de la cingătoare, Anna s-a rotit încet, cu toate simțurile în alertă. Ochiul ei a surprins o mișcare rapidă – ceva întunecat, o pată ca de tuș sau de sânge se mișca în centrul curții.

A făcut un pas într-acolo – exact când negreala a țâșnit în sus și în afară. Nu era de fapt o pată, ci era ceva lucios și negru și mișcător și viu. Anna a făcut un salt înapoi, împingând-o pe Ariadne în spatele ei, în timp ce creatura a țâșnit în sus prin pământ, trimițând crăpături în zigzag prin dalele de piatră. Apa a năvălit prin crăpături, umplând curtea de mirosul puternic de sare încinsă și apă de mare. Chiar și când Anna se învârtea, plesnind cu biciul în negreală, n-a putut să nu se întrebe: Cum naiba era cu putință să se umple curtea Institutului cu *apă de mare*?

Deși la început nu voise să se aventureze din grajdul lui cald afară, în ger, Balios și-a recâștigat energia rapid, ducând-o pe Lucie la Conacul Chiswick cu mult înainte de-a se crăpa de ziuă. Ea a descălecat și a mângâiat calul pe bot, după care l-a legat de un stâlp de lângă porți, punându-i o pătură pe greabăn.

A înaintat cu precauție pe domeniul urâțit, ars de iarnă. Ca întotdeauna, Conacul Chiswick părea abandonat, cu numai șuierul viscolului printre copaci să-i țină companie. Însă ea era hotărâtă să nu riște nimic. Dacă bănuielile ei despre Jesse erau chiar și vag aproape de adevăr, atunci trebuia să fie foarte precaută. A străbătut grădina părăginită, cu gândul ironic că devenise la fel de familiarizată cu potecile domeniului Chiswick cât era cu străzile din cartierul ei. Și-a urmat drumul ocolind statuile sparte și tufele crescute haotic, până ce a ajuns la vechea magazie din grădină.

A ciulit urechea preț de câteva momente ca să se asigure că n-o urmărise nimeni. Crengile golașe care se frecau de zidurile de cărămidă ale magaziei îi făceau nervii să zbârnâie, dar a înaintat și s-a apropiat de ușă, care stătea ușor întredeschisă. La nas i-a ajuns un miros pătrunzător – tămâie, probabil, pe care Grace o arsese ca parte a vreunei încercări de a-și readuce fratele la viață.

Lucie s-a strecurat înăuntru și, odată ce ochii i s-au obișnuit cu întunericul, a văzut corpul lui Jesse, întocmai cum îl văzuse ultima oară, culcat pașnic în sicriul de sticlă. Ochii îi erau închiși, iar mâinile, așezate pe piept.

Totuși, trebuia să fie sigură. Cu mâini tremurătoare, a făcut ceva ce nu mai făcuse niciodată înainte și a ridicat capacul prins în balamale al coșciugului de sticlă.

Corpul din fața ei nu era Jesse, și-a spus ea. Jesse era fantoma ei, un spirit, și nu rămășițele acestea pământești. Cu toate acestea, i s-a părut un fel de ciudată profanare când a dat la o parte reverele jachetei albe funerare a lui Jesse.

Cămașa albă de dedesubt era împroșcată cu sânge.

Pe jumătate ținându-și respirația, Lucie a început să-i descheie nasturii cămășii, dezlipindu-i pânza rece de pe corp, un gest bizar de intim.

Acolo, pe pielea palidă a pieptului, era runa Puterii. Pe umărul lui drept, Agilitatea și Precizia. Vederea pe mâna stângă, deși ea știa că nu e mâna lui dominantă. Pe partea interioară a brațului său era runa *enkeli*.

Lucie a lăsat pânza să-i lunece din mână și s-a uitat la pecețile negre de pe pielea palidă ca ceara a lui Jesse. Era așa cum se temuse.

Ancora.

Runele. Jesse nu avusese niciodată vreo rună. Acum avea cinci. Câte una de la fiecare vânător de umbre ucis: Amos Gladstone, Basil Pounceby, Filomena di Angelo, Lilian Highsmith, Elias Carstairs.

Amorțită, s-a dus până la peretele îndepărtat și a dat jos din cui sabia Blackthorn. S-a întors la sicriu pășind încet. Capacul era încă deschis și, înăuntru, Jesse stătea nemișcat – în pace și complet impasibil. Era nedrept. Groaznic de nedrept. Jesse era nevinovat.

Dar cei care fuseseră uciși – și ei fuseseră nevinovați.

Lucie trebuia s-o facă acum, până nu-și pierdea curajul. Și-a încleștat dinții și a ridicat sabia, strângând mânerul cu ambele mâini, gata s-o coboare lovind drept și precis, așa cum o învățase tatăl ei.

— Jesse, a șoptit. Jesse, îmi pare atât de rău...

Lumina s-a reflectat din lama sabiei exact în clipa în care ceva a izbit-o pe Lucie în ceafă. Sabia Blackthorn i-a căzut din mâini. Când s-a ciocnit de marginea coșciugului de sticlă și a zăngănit pe pământul înghețat, umbrele s-au bulucit la marginea câmpului vizual al lui Lucie, aruncând-o în beznă.

24

SE VA ÎNĂLȚA

Acolo stă de veacuri și va mai odihni,
Luptând în somn cu viermi de mare uriași,
Până când focul din urmă adâncul va-ncălzi;
Și, ca o dată om și înger să-l mai vadă,
Mugind la suprafață se va-nălța și va muri.

Alfred, Lord Tennyson, „Kraken"

JAMES ERA ÎN UMBRE ȘI UMBRELE ROIAU ÎN JURUL LUI; VISA, DEȘI NU adormise.

Își putea auzi propria respirație, sunându-i epuizată în urechi. Era prizonier în umbre, incapabil să se miște – incapabil să vadă, în afară de două găuri rupte în pânza de beznă, ca ochii unei măști.

Era trecut de răsăritul soarelui, judecând după cerul de culoarea sticlei albastre, înghețate. Arcuindu-se deasupra lui, când s-a împleticit înainte, a zărit niște platani, cu crengile întinse ca să prindă puțina lumină a soarelui. Tot corpul îl durea și-i ardea. Părul negru îi cădea peste ochi, încurcându-l; a ridicat mâna să-l dea la o parte. Privind în jos, și-a văzut mâinile – mâini subțiri, albe, strângând o cutie argintie gravată cu rune.

Mâna lui, care nu era a sa, s-a închis peste cutie. Era într-un spațiu familiar – un parc, după toate aparențele. Erau garduri vii și alei șerpuind printre copacii iernatici. Înaintea lui, turlele gotice ale unei

biserici se înălțau spre cer; de la ușa ei, porneau niște urme de pași care dădeau roată unei fântâni de bronz.

James a auzit un fluierat. Vederea începuse să i se încețoșeze pe la margini, dar a putut vedea pe cineva – cineva într-un costum de luptă – mergând pe o alee, printre tufele de dafin și de ilice cu frunzele pârlite de gheață care sclipeau în soare...

Undeva, o mână s-a închis pe mânerul unui cuțit. Undeva era ură, acea ură sumbră, nemiloasă, pe care James o mai simțise înainte, și dispreț – dispreț pentru bărbatul în costum de luptă, vânătorul de umbre, pe care el îl pândise în piață, pe care îl urmărise de la casa lui, conducându-l, inconștient, spre locul acesta, spre această confruntare...

Stai! a șoptit James. *Nu face asta!*

Dispreț batjocoritor. *Șterge-o, copile!*

Și a fost azvârlit în afara viziunii. A strigat, întinzând mâinile să apuce, să se țină de ceva în lumea asta.

— *James!*

Era vocea Cordeliei. Stătea în genunchi, aplecată deasupra lui, și lângă ea, Matthew. El zăcea pe podeaua camerei de lucru, năucit, ca și când fusese lăsat să cadă de la o mare înălțime. S-a ridicat brusc în șezut, ca o marionetă smucită în sfori prea strânse.

— Se întâmplă, a zis el. O altă crimă...

— Hai!

Mâna lui Matthew era întinsă spre el; James a prins mâna *parabatai*-ului său și s-a ridicat în picioare. Încă se simțea amețit și, cumva, diferit – mai ușor, deși n-ar fi putut explica de ce. S-a sprijinit de căminul de marmură, domolindu-și respirația, sub privirea îngrijorată a lui Matthew.

— Cătinel, Jamie *bach!*

James și-a dat seama de trei lucruri simultan. Unu, că o sărutase pe Cordelia cu doar câteva clipe înainte, cum i se părea lui, dar nu rămăsese nicio dovadă a îmbrățișării lor: Cordelia purta jacheta costumului de luptă încheiată la toți nasturii pe deasupra rochiei și avea o expresie gânditoare. El însuși purta o cămașă curată, ceea ce i s-a părut un mister chiar și mai mare.

Al doilea, că Matthew trebuie să fi sosit adineauri: nu-și scosese încă paltonul de brocart și catifea verde intens, iar unul dintre capetele fularului său lung, ivoriu, se târa pe podea.

Al treilea era că se simțea de parcă deschisese cineva o cușcă înăuntrul lui, lăsându-i mintea să zburde liber. Avea nevoie foarte urgent de mai multe lucruri deodată: un răspuns, o hartă și o carte.

— Math, a zis el. *Pithos*-ul... Christopher l-a pierdut?

Matthew a făcut ochii mari.

— A fost furat, de cineva care arăta ca mine. De unde știi că a dispărut?

— Pentru că îl are *el*, Belial. Probabil a trimis un demon eidolon la Christopher ca să-l păcălească. A tras adânc aer în piept și a adăugat: Cred... cred că s-ar putea să știu ce se întâmplă.

Cordelia s-a ridicat în picioare. Cortana a sclipit, legată în curele, în spatele ei. Ea a roșit puțin când s-a uitat la el.

— Cum adică știi? Știi cine e responsabil pentru ucideri? a întrebat ea. Vreau să spun, Belial, desigur...

— Nu știu totul, a răspuns James, ducându-se grăbit la masa din mijloc, unde cărțile despre vise și magie încă mai stăteau răvășite. Dar știu o parte, de ce face el ceea ce face. Poate chiar și cum. Uite... A scos din teancul de cărți volumul violet-închis. Harta, a zis. Harta Londrei... unde e?

— Aici.

Matthew a întors cartea spre el, deschisă la harta din centru. În mare grabă, James a aruncat o privire în volumul *Monarchia*, apoi înapoi la hartă. A luat un stilou și a făcut un ultim semn.

— Mount Street Gardens? a întrebat Matthew, uitându-se la noul marcaj. Am mai fost acolo. E foarte aproape de aici.

— Dar asta tot nu seamănă cu pecetea lui Belial, nu? a zis Cordelia, uitându-se peste umărul lui Matthew. Arată mai degrabă ca tridentul lui Poseidon. Un soi de suliță cu trei dinți.

— Este o pecete, a zis James. Numai că nu e a lui Belial. Este pecetea lui *Leviathan*. A bătut cu degetul în *Monarchia*, unde pecetea lui Leviathan era desenată pe o pagină întreagă, ascuțită și aparent foarte tăioasă. De aici tridentul. Este un demon al mării, la urma urmei.

Matthew și Cordelia au schimbat o privire nedumerită. *Pân-aici mi-a fost,* a gândit James; urma să-l declare nebun și să-l închidă în pod.

— Magnus a spus că Prinții au alianțe, a zis Cordelia, încet. Azazel și Asmodeus. Belial și...

— Leviathan, a spus Matthew, care se albise puțin în jurul gurii. James, ai spus că pecețile pot funcționa ca porți. Dacă se întâmplă crima asta... va deschide o poartă pentru Leviathan ca să intre în lumea noastră?

— Crezi că deja se întâmplă? a întrebat Cordelia.

James a aruncat o privire spre fereastră.

— Nu. În viziunea mea era imediat după răsăritul soarelui, iar acum abia se crapă de ziuă. Mount Street Gardens nu e departe, dar n-avem timp de pierdut. Trebuie să fugim...

— Nu așa, nu! a spus Matthew ferm. Ai nevoie de încălțări, de arme și măcar jacheta costumului de luptă. Iar Cordelia are și ea nevoie de cizme.

— Și apoi? a întrebat Cordelia.

— *Apoi* fugim.

În timp ce Thomas trecea ca vântul prin Institut și ajungea în antreu, a auzit pe cineva strigându-l pe nume. Totul era haos, o mare spumegândă de vânători de umbre alergând încoace și-ncolo, luându-și armele, îmbrăcându-și costumele de luptă și dând buzna pe ușile de la intrare în curtea din față, de unde se auzeau deja sunetele luptei.

— Thomas! Aici! a strigat Christopher, împingându-se prin mulțime; ținea o jachetă de luptă și mai multe pumnale serafice. Unde-i unchiul Will?

— S-a dus s-o găsească pe Tessa. Thomas a luat jacheta și a îmbrăcat-o iute, înfigându-și câteva cuțite la cingătoare. Ce se întâmplă?

— Un soi de atac. Părinții tăi sunt deja afară, să intre în luptă. Și ai mei la fel... mă rog, tata. Mama e sus, cu Alexander. Dar Institutul nu e sigur. Vrei niște pumnale serafice?

Thomas a dat să protesteze că avea deja câteva, când și-a dat seama că nu cu el vorbea Christopher. Vorbea cu Alastair, care părea să fi

rămas lângă Thomas. Thomas a decis să analizeze mai târziu această schimbare de situație.

Alastair a dat din cap, mulțumind, și a luat armele. A pornit spre uși, pe când Thomas încă își mai închidea nasturii jachetei. Christopher l-a urmat – spunea ceva despre obiectul de *adamas* pe care-l găsise Thomas și despre Matthew care plecase în goană să-l ia pe James. Cuvintele i-au rămas în aer când a ajuns împreună cu Thomas și Alastair la ușa din față.

Curtea era în ruină. Un uriaș nor negru ascundea Institutul și împrejurimile în umbră: raze strălucitoare de lampa-vrăjitoarei săgetau înainte și înapoi prin curte, iluminând scenele de luptă – Gideon, cu sabia în mână, se cățăra pe o grămadă de dărâmături. Anna, în costum de luptă, spate în spate cu Ariadne, sfâșia aerul cu biciul, trasând linii subțiri, aurii.

— Dar cu ce *se luptă*? a întrebat Alastair – dând glas gândului tuturor. E prea al dracului de întuneric ca să vezi ceva și... A strâmbat din nas, adăugând: Miroase a pește.

— Avem nevoie de lumină! s-a auzit vocea lui Will, care tocmai ajunsese la intrare.

Mătușa Tessa era cu el și amândoi purtau costume de luptă. Will a început să dea ordine – toată lumea care nu se putea alătura bătăliei trebuia să ia o piatră de lampa-vrăjitoarei și să se așeze la o fereastră deschisă, îndreptând lumina spre cei care luptau afară.

Thomas a schimbat o privire rapidă cu ceilalți. N-avea de gând să fie ținut deoparte, să stea la o fereastră cu o lampa-vrăjitoarei. Dacă Institutul era atacat, voia să fie acolo, afară, să-l apere.

Alastair a fost cel dintâi care a pornit. A început să coboare treptele, Christopher și Thomas călcându-i pe urme. Thomas a tușit, căci aerul se îngroșa în jurul lor, încărcat de mirosul puturos, umed, de apă de mare, de pește și de alge putrede. Când au ajuns la capătul scării, cizmele lui Thomas au aterizat în apă rece ca gheața. L-a putut auzi pe Christopher exclamând ceva despre imposibilități științifice.

— Păi, poate că e imposibil, a răspuns Alastair, cumva rezonabil, dar se întâmplă.

— Indiferent ce e asta, a adăugat Thomas.

Curtea a început să se lumineze – zeci de ferestre fuseseră deschise larg în Institut. Thomas a recunoscut câteva chipuri dintre cele ce s-au arătat acolo, ținând pietrele-rune în mâinile întinse – mătușa Cecily și doamna Bridgestock, Piers Wentworth și mai mulți din familia Pounceby.

În lumina tot mai puternică, Thomas a putut vedea că toată curtea e inundată, un ocean cenușiu-metalic, împroșcând haotic și legănându-se înainte și-napoi ca frământat de o vijelie. Vânătorii de umbre se cățăraseră pe grămezile de dale de piatră și alte dărâmături, tăind și lovind în *chestiile* care apăreau din apă. Erau lungi ca niște șerpi de mare – de-o culoare mohorâtă, între maroniu, cenușiu și verde, dar lucioase, parcă metalice. Una a țâșnit prin aer spre Anna; ea a plesnit cu biciul, tăind-o în două. Ciotul s-a zvârcolit, împroșcând cu limfă apoasă, cenușiu-verzuie. Thomas a auzit-o pe Eugenia strigând – nici nu-și dăduse seama că era și ea în curte – și s-a întors, pentru a vedea rămășițele tentaculului înfășurându-se în jurul taliei lui Augustus Pounceby.

Augustus a țipat, scăpând pumnalul serafic printre degete, și și-a înfipt mâinile cu disperare în apendicele cărnos și verde ce se strângea în jurul corpului său. În mod clar îl sugruma; fața lui se făcuse roșie și horcăia lipsit de aer. Thomas a pornit într-acolo, dar Eugenia ajunsese deja lângă Augustus, cu spada ei fulgerând. A coborât-o lovind piezis, iar tăișul a trecut prin jacheta de luptă a lui Augustus și apoi prin tentacul. Acesta a căzut în două bucăți spasmodice și Augustus s-a lăsat în genunchi, ținându-se de mijloc.

— Eugenia, a gâfâit el. Te rog... nu merit...

Eugenia i-a aruncat o privire dezgustată.

— Nu, nu meriți, a zis ea. Acum ridică-ți arma și fă-te util, măcar o dată!

S-a îndepărtat cu pași mari, întorcându-se în iureșul bătăliei și făcându-i cu ochiul lui Thomas în timp ce trecea pe lângă el.

— Asta a fost neașteptat de satisfăcător, a comentat Christopher.

Thomas a încuviințat din cap, dar nu era timp să se bucure de moment.

— *Midael!* a rostit el, și pumnalul serafic s-a trezit la viață în mâna lui.

A pleoscăit prin curte prin apa care ajungea până la glezne, urmat de Christopher și Alastair. Ceva a sărit din spuma de mare – un alt tentacul, viu, lovind în stânga și-n dreapta. Era cât un om de gros și incredibil de lung, iar când s-a înălțat dintre valuri pregătindu-se de atac, Thomas a văzut că partea de jos îi era acoperită de sute de ghimpi ascuțiți și negri.

S-a repezit în jos. Ceva l-a prins pe Thomas, smucindu-l sălbatic la o parte din drum.

Alastair.

S-au prăbușit aproape unul peste altul, în timp ce capul tentaculului a izbit în fațada Institutului; când s-a retras înapoi în apă, a luat cu el o bucată din zid. Praful de cărămidă s-a ridicat în aer, când Gabriel Lightwood a sărit de pe un maldăr nesigur de dale de piatră, cu sabia ridicată.

Tentaculul a șfichiuit înapoi și s-a încolăcit în jurul lui Gabriel, înfășurându-i pieptul și imobilizându-i brațele pe lângă corp. Sabia i-a zburat din mână lui Gabriel, cu lama mânjită de limfă și garda în cruce plină de sânge.

Gabriel s-a zbătut, dar tentaculul îl ținea strâns. Christopher a scos un strigăt răgușit și a alergat spre tatăl lui, în timp ce picături de sânge stacojiu mari cât monedele răpăiau în jurul lui. Thomas s-a ridicat iute în picioare și s-a repezit după Christopher, aruncându-se asupra masivului tentacul. Și-a implântat pumnalul serafic, iar și iar, în carnea verde-negricioasă, tare ca de cauciuc, vag conștient că, lângă el, Alastair Carstairs făcea același lucru.

Cordelia, Matthew și James au sosit la Mount Street Gardens în fuga mare. Poarta era deschisă, parcul însuși părând pustiu. Cordelia a încetinit, mergând la pas, înaintând pe aleile de sub platani. Și-a spus că liniștea – în pofida faptului că, în stânga, se înălța clădirea roșie iacobiană a unei școli primare – se datora orei matinale. Școlarii nu sosiseră încă și vremea era mult prea rece pentru o plimbare.

Cu toate acestea, nu putea scăpa de o senzație inconfortabilă care-i dădea fiori, că cineva îi privea. Însă aleile greblate erau pustii. James cerceta neîncetat parcul, cu capul descoperit, cu părul în vânt, căutând.

Erau cu toții invizibili – altminteri, cu siguranță i-ar fi alarmat pe trecătorii de pe South Audley Street –, dar se părea că aici nu era nimeni care să-i vadă. Ea se întreba dacă ajunseseră prea târziu – sau prea devreme –, când James a scos un sunet gâtuit de alarmă.

— Matthew! Vino repede!

Matthew și Cordelia au schimbat o privire nedumerită; James era lângă o statuie de bronz din mijlocul parcului, făcând semn din mână, furios. Matthew a alergat la el și, după o clipă, Cordelia l-a urmat.

Imediat, a văzut și ea de ce James îl chemase mai întâi pe Matthew. Statuia era așezată deasupra unei fântâni de bronz, acum secată; prăbușit lângă fântână era corpul unui vânător de umbre – un bărbat în costum de luptă, cu părul roșu-închis. Nu departe, un obiect sclipea pe alee, de parcă i-ar fi căzut cuiva sau ar fi fost aruncat. *Pithos*-ul.

Apropiindu-se de fântână, Matthew a înlemnit. S-a albit la față ca varul.

— *Charles*, a șoptit el.

Părea incapabil să se miște. Cordelia l-a luat de mână și aproape că l-a târât până la James care îngenunchease lângă cadavru – nu, nu un cadavru, și-a dat ea seama cu ușurare. Charles era în viață, deși pe sfârșite. James îl întorsese pe spate, iar pieptul lui plin de sânge se ridica și cobora neregulat.

James își scosese stela și desena înnebunit *iratze* pe pielea lui Charles, unde o mânecă sfâșiată și însângerată îi dezgolea antebrațul. Cordelia l-a auzit pe Matthew inspirând abrupt. Se uita fix la rune, iar Cordelia a înțeles de ce: când o rană era fatală, runele *iratze* nu rămâneau pe piele. Dispăreau, copleșite de nivelul vătămării pe care nu o puteau vindeca.

— Rămân, a șoptit Cordelia, deși știa că nu era o garanție. L-a strâns tare de mână pe Matthew. Du-te... Matthew, o să te urăști dacă nu te duci.

Dând din cap rigid, Matthew a făcut un pas și a îngenuncheat lângă James. Și-a așezat mâna, lungă și subțire, pe care sclipea inelul lui cu sigiliu, pe obrazul fratelui său.

— Charles, a zis el, cu răsuflarea tăiată. Rezistă, Charles! O să-ți dăm ajutor. O să...

S-a întrerupt și a rămas imobil, cu o mână pe obrazul fratelui său și cealaltă la jumătatea drumului spre stela lui. Lenta mișcare a pieptului lui Charles părea să se fi oprit și ea. Erau încremeniți ca statuile. Cordelia s-a uitat înnebunită la James, care privea în jurul lor, uluit. Parcul era cufundat într-o liniște absolută, într-o neclintire absolută. Unde erau sunetele păsărilor orașului – graurii și vrăbiile? Sunetele Londrei care se trezea: strigătele vânzătorilor ambulanți, pașii trecătorilor pe drumul spre muncă? Foșnetul frunzelor în vânt? Lumea părea nemișcată, înghețată, ca presată sub sticlă.

Dar James... și James se putea încă mișca. Vârând *pithos*-ul în buzunar, s-a ridicat în picioare, căutând-o pe Cordelia cu privirea. Ochii lui aurii erau arzători.

— Cordelia, a spus el, întoarce-te!

Ea s-a răsucit cu fața spre porțile parcului și-aproape că i-a sărit inima din piept: un tânăr venea agale spre ei, fluierând încetișor. Melodia se răspândea prin parcul mut ca muzica într-o biserică. Băiatul părea cunoscut, deși Cordelia n-ar fi putut spune de ce; avea părul negru și zâmbea, iar într-o mână ducea o sabie grea cu garda în cruce gravată. Era îmbrăcat într-un costum alb imaculat de parcă ar fi fost vară, cu cămașa și sacoul pătate cu sânge roșu strălucitor. Era chipeș – izbitor de-a dreptul, cu ochii verde-închis, culoarea frunzelor noi. Totuși ceva din înfățișarea lui îi dădea fiori. Era ceva de fiară în zâmbetul lui, ca rânjetul pisicii de Cheshire.

James se uita la băiat cu ceea ce părea groaza recunoașterii. Lângă el, Matthew și Charles rămăseseră încremeniți în tabloul lor straniu, cu ochii goi și deschiși.

— Dar nu se poate, a zis James, aproape pentru sine. Nu e cu putință.

— Ce vrei să spui? Ce nu e cu putință?

— Ăsta e Jesse, a zis James. Jesse Blackthorn.

— Fiul Tatianei? Dar el a murit, a zis Cordelia. Cu ani în urmă.

— Poate, a spus James, scoțând un cuțit de la cingătoare.

Privirea lui nu-l părăsea o clipă pe băiat – Jesse – care se apropia, ocolind scrupulos o tufă de ilice.

— Dar eu îl recunosc, i-am văzut portretul în Conacul Blackthorn. Și câteva fotografii pe care le avea Grace. El e.

— Dar asta-i imposibil...

Cordelia s-a întrerupt și mâna i-a zburat spre Cortana. Băiatul stătea dintr-odată în fața lor, învârtindu-și sabia în mână ca un cântăreț de music-hall cu un baston. Haina îi atârna descheiată dezinvolt, iar zâmbetul i s-a lărgit privind de la James la Cordelia.

— Bineînțeles că e imposibil, a spus el. Jesse Blackthorn e mort de mult.

James și-a lăsat capul într-o parte. Era palid, dar privirea îi era neșovăielnică și plină de ură.

— Bunicule, a zis.

Bineînțeles. Nu băiatul era ceea ce-o izbise pe Cordelia ca familiar, ci zâmbetul crud, modul în care se mișca, hainele acelea albe asemănătoare celor pe care le purtase în lumea de iad unde îl însoțise ea pe James. Nu se uita la Cordelia – mai degrabă dinadins.

Interesant!

— Într-adevăr, a zis Belial, cu neașteptată veselie. Deși fără recipientul *tocmai* ideal, umblu liber prin lumea voastră. Simt razele soarelui pe față. Respir aerul Londrei.

— Să numești un băiat mort „nu tocmai recipientul ideal" e ca și cum ai numi canalele de scurgere ale Londrei „nu tocmai rele ca destinație de vacanță", a zis James, plimbându-și ochii peste rămășițele, ce-i drept bine conservate, ale lui Jesse Blackthorn. Fă-mi plăcerea, un moment... povestea pe care am auzit-o despre modul și momentul morții lui Jesse. A fost totul o minciună?

— Dragul meu băiat, a răspuns Belial.

Cordelia a scos Cortana din teacă; l-a văzut pe Belial tresărind aproape imperceptibil, deși continua să refuze să se uite la ea.

— Dragul meu băiat, nu e nevoie să te necăjești că iubita ta Grace te-a mințit. A privit drăgăstos în jos la mâna stângă a lui James, unde sclipea runa Vederii, proaspătă și neagră. A fost un timp, știi, când m-am temut că mama ta nu va procrea niciodată, a continuat Belial. Că n-avea să existe niciodată un James Herondale. Am fost silit să-mi fac planuri de rezervă. Am plasat o ancoră în lumea asta, înfiptă adânc

în sufletul unui băiat când vrăjile de protecție erau puse asupra lui. Micul Jesse Blackthorn, a cărui mamă nu avea încredere în vânătorii de umbre, dar *avea* în magicieni. Emmanuel Gast a fost ușor de convins sub amenințare să se supună. El a plasat protecțiile asupra lui Jesse, cum se cuvine, dar și ceva în plus. Un pic din esența mea, vârâtă pe sub pielea sufletului copilului.

Cordelia a simțit că i se face rău. Vrăjile de protecție ale unui vânător de umbre erau prețioase, aproape sfinte. Ceea ce făcuse Belial semăna cu o violare dezgustătoare.

— Dar James *s-a născut*, a spus ea. Așadar, pe urmă n-ai mai avut nevoie de Jesse, nu? De aceea a murit el?

— Nu l-am ucis eu, dacă asta mă întrebi, a zis Belial. Propria lui mamă a făcut-o. I-a lăsat pe Frații Tăcuți să inscripționeze o rună pe el. Eu am prevenit-o să nu-i lase să se amestece. Runele angelice din Grimoar au reacționat chiar rău cu esența demonică din adâncul lui. Așa că...

— A murit, a spus James.

— Oh, da, chiar în chinuri, a încuviințat Belial. Și cu asta s-ar fi terminat totul, într-adevăr, dar Tatiana e o femeie încăpățânată. M-a chemat pe mine. Îi datoram o favoare și am propriul meu simț al onoarei...

James a scos un sunet disprețuitor. Belial a făcut ochii mari la James, cu prefăcută indignare.

— Uiți, a zis Belial, că am fost un înger odată. *Non serviam*[1] și așa mai departe. Mai bine să domnești în iad. Dar ne ținem promisiunile. S-a întins cu voluptate, ca o pisică, deși strânsoarea mâinii lui pe sabie – al cărei mâner, a văzut Cordelia acum, era gravat cu un desen de spini – n-a slăbit nicio clipă, și a continuat: I-am poruncit lui Gast să conserve corpul lui Jesse. Să-l țină într-o stare de amurg, nu tocmai mort și nici tocmai viu. În timpul zilei, dormea în sicriul lui. Noaptea, era o fantomă.

Cordelia s-a gândit la Lucie. Lucie, care putea vedea fantome. Care fusese atât de secretoasă în ultima vreme.

---

[1] *Non serviam* (lat.) – *Nu voi sluji* – de obicei folosită în literatură ca declarația lui Satan (Lucifer) de nesupunere în fața Domnului Dumnezeu.

— Toată necromanția pe care Tatiana a făcut-o, a întrebat ea încet, magia neagră care i-a adus exilul în Citadelă, n-a fost pentru a-l învia pe Jesse, ci pentru a-l păstra în felul ăsta?

— Oh, întotdeauna și-a dorit și să-l învie, a zis Belial. Dar asta nu se potrivea cu planurile mele. A trebuit s-o plimb cu vorba ani de-a rândul. Abia când a fost expulzată ca să fie ținută sub observație de Surorile de Fier am avut acces la prețiosul ei băiețel, ca el să poată face ceea ce aveam eu nevoie să facă.

— Deci l-ai făcut un ucigaș, a spus James sec. Dar de ce?

Cordelia adora expresia aceea de pe fața lui James – incisivă, ageră, precisă –, părea exact opusul Măștii, cumva. El văzuse un tipar, unul pe care ea nu-l deslușise încă, așa cum cei cu Vederea puteau vedea prin vrăjile de invizibilitate de nepătruns pentru mundani.

— I-ai trezit la viață corpul în zori... i l-ai posedat... l-ai făcut să umble prin Londra ca o marionetă. L-ai pus să folosească *pithos*-ul ca să ia runele de la nefilimii morți. L-ai făcut să ucidă.

Ochii i-au strălucit când a înțeles.

— Și nu doar să colecteze energia morților sau să pună pecetea lui Leviathan. Tu l-ai făcut pe Jesse mai puternic. Îndeajuns de puternic ca să poarte runele acelea.

Belial a zâmbit cu superioritate.

— Ah, da, și tu ai văzut totul. E nepoliticos să spionezi, știi, chiar dacă doar în vise.

— Încă mai tăgăduiești că ai vreo legătură cu visele alea? a întrebat James.

— Bineînțeles. Nu eu am fost cel care ți-a arătat morțile alea. Probabil altcineva a dorit ca tu să le vezi. Belial a dat din umeri. Poți să mă crezi sau nu. N-am niciun motiv să mint și încă și mai puțin să-mi pese de ceea ce crezi tu.

Cordelia a schimbat o privire cu James; a simțit că amândoi se îndoiau că aveau să obțină un răspuns mai clar de la Belial.

— Așadar, Jesse nu e viu sau mort, a spus James, iar ancora ta înăuntrul lui îți îngăduie să-l posezi, și totuși corpul lui să nu cedeze și să se dezintegreze. Ba chiar porți sabia Blackthorn. James părea dezgustat.

Și atunci de ce m-ai întrebat din nou, când nu eram în Edom, dacă te las să mă posezi? De ce nu renunți la *mine*?

Belial i-a răspuns cu zâmbetul lui glacial:

— Probabil că n-am nevoie de tine. Probabil că vreau doar să te ucid. Rezistența ta, refuzul de a coopera cu mine... m-au jignit foarte tare. Și nu jignești un Prinț al Iadului fără consecințe.

— Nu, a zis James. Nu-i asta. Jesse nu e scopul tău final.

— Corpul lui poate fi folosit numai jumătate de zi, a spus Cordelia. Nu-i așa? Noaptea, devine o fantomă și corpul nu-i poate fi folosit.

— *Este* viu jumătate de zi și nici măcar jumătatea amuzantă, a admis Belial. Nu, nu m-am gândit niciodată la corpul lui ca la destinația finală a sufletului meu. Mai mult un mijloc de a ajunge la destinația aceea.

— Care e totuși James, a spus Cordelia. Însă n-o să te atingi de el.

Și-a ridicat sabia.

Iar de data asta, Belial n-a mai tresărit. A început să zâmbească – un zâmbet de manticoră, de parcă maxilarele lui n-ar fi fost bine articulate și rânjetul i-ar fi putut lua în stăpânire întreaga față, prefăcând-o într-o mască de dinți.

— Cordelia, nu!

James și-a întins mâna, cu brațul de-a curmezișul corpului Cordeliei. Era dintr-odată foarte palid.

— Runele, a spus el. Când Jesse a pierdut *pithos*-ul, a trebuit să trimiți un demon eidolon ca să-l recupereze de la Christopher, chiar dacă așa riscai să-ți fie descoperit planul. Ai avut mare nevoie de el. Pentru că îl făceai pe Jesse un războinic. Demon și înger, mort și viu. Crezi că el o poate învinge pe Cortana. *De asta* l-ai creat. Ca s-o înlături pe Cordelia din cale... să ajungi la mine... S-a întors cu fața spre ea, adăugând: Daisy... *fugi*...

Și să te las fără apărare? Cordelia i-a aruncat lui James o singură privire, uluită, înainte să ridice Cortana mult deasupra capului.

— Ți-am spus, a repetat ea, n-o să te atingi de el...

Belial s-a repezit la ea. Cu o clipă în urmă, stătea relaxat, cu sabia Blackthorn atârnându-i în mână. În clipa următoare era o dâră de foc, o vâlvătaie cu vârf de argint.

James s-a aruncat spre Cordelia, trântind-o la o parte din cale. S-au rostogolit pe pământul bătătorit al cărării; Cordelia a făcut o tumbă și

s-a ridicat în poziție de luptă, lovind cu Cortana. Sabia i s-a ciocnit de a lui Jesse – a lui Belial. A văzut modelul de spini ce spirala în jurul gărzii sabiei Blackthorn chiar în clipa în care el se răsucea, împungând din nou cu sabia spre ea – vârful sabiei i-a despicat fularul de la gât cu un fâșâit. Ea a simțit usturimea tăișului și sângele fierbinte curgând.

L-a auzit pe James strigând-o pe nume. Dar strigătul părea să vină de la distanță; parcul și tot ce se afla în el păreau foarte departe. Îl înfrunta pe Belial de parcă ar fi fost pe uriașa tablă de șah pe care i-o descrisese James din viziunea lui. Nu mai exista nimic altceva, numai ei doi și următoarea mutare pe care aveau s-o facă.

S-a năpustit la Belial, sărind pe o bancă din apropiere și luându-și avânt de acolo, învârtindu-se ca o sfârlează prin aer, coborând cu sabia întinsă. El a făcut un salt în lături, dar nu îndeajuns de rapid: sabia i-a spintecat pieptarul cămășii.

Belial și-a dezvelit dinții.

Rănește-l! și-a spus ea. *Trei răni mortale de la Cortana...*

Belial a șuierat și s-a repezit atacând, sabia Blackthorn dansând în mâna lui. Într-un colț al minții, Cordelia își dădea seama că nu mai văzuse niciodată o sabie mișcându-se în felul ăsta. Ar fi trebuit s-o sfârtece, s-o facă felii. Cu o săptămână în urmă așa s-ar fi întâmplat, în pofida unei vieți întregi de antrenamente.

Însă acum era un paladin. A lăsat puterea aceasta s-o pătrundă, incendiindu-i măduva oaselor. Cortana era un fulger în mâna ei: lama i s-a ciocnit de a lui Belial, iar și iar, umplând parcul cu zăngănitul lor. De bună seamă una dintre lame avea să crape în două. De bună seamă *lumea* avea să se crape în două, iar ea avea să se rotească peste hăul căscat, purtată de lama învârtitoare a Cortanei.

Sabia Blackthorn vâjâia pe lângă ea, lovind cu repeziciune, dar la fiecare mișcare Cordelia reușea să se ferească iute ca săgeata din calea ei. Se întorcea apoi, cu Cortana arzând în mână, forțându-l pe Belial să dea înapoi, pas cu pas, pe cărare, cu ochii mari, nevenindu-i să creadă.

— Asta e *imposibil!* a mârâit el, sabia Blackthorn șfichiuind aerul în locul unde Cordelia stătuse o clipă mai înainte.

Cordelia a jubilat, ridicând Cortana deasupra capului și trântindu-i o lovitură de picior în abdomen lui Belial. L-a propulsat îndărăt;

jacheta lui descheiată s-a deschis larg, iar Cordelia a văzut revolverul lui James vârât la cingătoarea demonului.

Belial s-a ghemuit brusc, lovind din lateral cu sabia Blackthorn; Cordelia a sărit peste lama ce intenționase să-i taie picioarele. A fentat, a parat și-a coborât Cortana într-un arc lung pe diagonală; lama s-a izbit de garda sabiei lui Belial.

Mâna lui dreaptă a început să sângereze.

El a urlat, un urlet prelung de furie, un urlet care a părut să scuture și ultimele frunze din copaci. Cordeliei i s-a părut cu neputință să nu-l fi auzit întreaga Londră. Inima ei bătea cu putere – îl rănise? Avea să fie de ajuns? –, când Belial și-a ridicat ochii turbați și a hohotit diabolic.

— Crezi că dacă m-ai zgâriat o să se schimbe ceva? a mârâit el.

Și-a șters dosul mâinii rănite pe față. În urmă a rămas o dâră stacojie de sânge. Însă acum Belial zâmbea.

— Așa părere proastă ai despre bunicul tău, James?

Cordelia a încremenit, cu Cortana încă ridicată. Nici nu-și dăduse seama că James era lângă ea pe cărare, cu un pumnal serafic în mână. Ea ar trebui să atace, s-a gândit, ar trebui să se repeadă la Belial – dar era ceva în expresia lui care o oprea. Ceva în felul în care zâmbea, când a spus:

— N-ați ghicit că vă țineam pe loc până ce fratele meu e gata?

Cordelia l-a simțit pe James, lângă ea, înlemnind.

„Fratele meu."

Belial a râs și și-a ridicat mâna stângă. Aerul dintre platani a părut să devină alb și deodată a fost ca și cum ar fi privit pe o fereastră enormă.

Prin ea, Cordelia a văzut o scenă de haos. Era curtea Institutului, dar greu de recunoscut. Dalele de piatră fuseseră sparte, prefăcute într-o grămadă de moloz, în jurul căreia crescuse brusc o apă cenușiu-verzuie. Fulgere trosneau de deasupra, iar aerul era încărcat și negru.

Prin umbre, siluete săgetau în toate direcțiile, luminate de lampa-vrăjitoarei. Acolo era Ariadne, aplecându-se peste un corp prăbușit, ținând ceva ce Cordelia n-a putut desluși – ceva ce arăta ca un uriaș braț elastic, prevăzut cu ciorchini de ventuze fioroase. Era un tentacul, și-a dat ea seama, membrul unei creaturi uriașe și ascunse.

Iar printre tentacule erau părinții și prietenii lor: Anna, cocoțată pe o secțiune spartă a zidului, a interceptat cu biciul ei un tentacul ce se îndrepta spre Christopher. Henry, cu scaunul sprijinit de o placă de piatră, lovea în stânga și-n dreapta cu *sanjiegun*-ul său. Alastair s-a suit în vârful unei grămezi de dărâmături, cu lancea în mână, și s-a întors ca să-l ajute pe Thomas să urce după el. La ferestrele Institutului, o mulțime de chipuri...

Belial și-a lăsat mâna jos. Fereastra s-a stins, dispărând. Cordelia își putea auzi propria respirație, iuțită de panică.

Alastair.

Lângă ea, James nu făcea nicio mișcare. Ea știa la ce se gândea el, cum mintea îi sărea de la un nume la altul: Will, Tessa, Gideon, Gabriel, Sophie, Cecily. Cordelia n-o zărise pe Lucie, dar era aproape sigură că se afla și ea acolo, probabil înăuntrul Institutului. Aproape toate persoanele pe care le iubea James erau acolo, înfruntând pierirea.

— Fratele tău, a zis James, cu o voce de nerecunoscut. Leviathan, demonul mării. Tu l-ai chemat din Iad pe Pământ.

— Îmi datora o favoare, a replicat Belial, reîntors la dispoziția nepăsătoare dinainte. Și lui îi plac treburile de genul ăsta. După cum vezi, James, chiar n-ai de ales, cu sau fără Cortana.

— Îmi spui că dacă nu-mi cedez corpul de bunăvoie și nu te las să mă posezi, atunci o să-l pui pe Leviathan să-i ucidă pe toți, a spus James. Până la unul.

— Oh, da, o să am grijă să moară absolut toți, a zis Belial. Tu alegi.

— James, a spus Cordelia. *Nu!* E un mincinos... prințul minciunilor... indiferent ce faci, n-o să-i salveze niciodată...

Zâmbetul s-a șters de pe fața lui Belial.

— Nu cred că înțelegeți, a spus el. Dacă nu consimțiți la ceea ce vreau eu, familia și prietenii voștri vor muri.

— Cordelia are dreptate, a zis James. O să-i ucizi oricum. Nu-i pot salva. Tu doar îmi oferi iluzia salvării ca să mă constrângi să încuviințez. Ei bine, n-ai să vezi.

Belial a pufnit, un sunet care a sunat aproape ca un hohot de râs.

— Ai vorbit ca nepotul unui Prinț al Iadului, a zis el. Cât de *practic*, James! Cât de *logic*! Știi că tocmai logica și rațiunea ne-au adus

izgonirea din Rai? Pentru că binele nu e logic, nu-i așa? Nici mila, nici dragostea. Dar probabil ai nevoie să vezi situația mai clar.

James a aruncat o privire rapidă spre Cordelia. Ea știa ce gândea, ce spera – *lasă-l pe Belial să nu-și dea seama că Charles e încă în viață, că pecetea nu e completă* –, dar se temea că expresia ei o va da de gol. Și-a plecat ochii la sabia din mână, mânjită cu sângele lui Belial.

— Voi, muritorii, vă temeți de lucruri atât de mărunte! a continuat Belial. Moartea, de pildă. O simplă trecere dintr-un loc în altul. Totuși, faceți tot ce puteți ca să o evitați. Pe de altă parte, schingiuirea... asta-i cu totul altceva. Nu există niciun motiv pentru ca fratele meu să le *ucidă* pe cunoștințele astea ale voastre, știți... nu când torturi mai rafinate sunt disponibile și... infinite.

James s-a uitat la Belial, drept în ochii lui... și disperat. Probabil numai Cordelia, care-l știa cum știa harta propriei inimi, a putut vedea. Dar erau acolo: disperarea și, mai rău decât asta, deznădejdea.

James, nu! N-o face! Nu accepta!

— Numai dacă juri, a zis James, că n-o să li se întâmple niciun rău trupesc sau sufletesc...

— James, *nu*! a izbucnit Cordelia. Minte...

— Și cum rămâne cu fratele tău, fată Carstairs? a întrebat Belial, fixându-și privirea asupra ei. Leviathan l-ar putea doborî cum l-am doborât eu pe tatăl tău... cum aș putea reteza din rădăcini arborele familiei tale...

Cu un țipăt, Cordelia și-a ridicat sabia. James a făcut un gest spre ea, întinzând mâna – când tocmai atunci un zgomot a străbătut parcul încremenit. Un sunet ca de foc, trosnind și vuind. Umbrele s-au învălmășit și au roit prin aer ca niște păsări negre. Ochii de împrumut ai lui Belial le-au urmărit, cu o expresie îngrijorată.

— Ce poznă mai e și-asta? a întrebat el. Destul! Arată-te!

Umbrele s-au închegat într-o siluetă. Cordelia a privit cu uluire cum a căpătat formă, devenind mai întunecată și solidă pe fundalul cerului.

Era Lilian Highsmith. Lilian cea moartă, într-o rochie albastră de modă veche. Safire îi scânteiau la urechi. Aceleași pietre pe care le purtase la petrecerea de la familia Wentworth.

— Mă dezamăgești, a spus ea, cu voce joasă și egală. Ai găsit Ridgeway Road, fierăria și focul. Îți spui paladin, dar nu poți ucide un amărât de Prinț al Iadului?

— *Amărât?* a repetat James, nevenindu-i să-și creadă urechilor. Fantomă sau nu, cum îndrăznești să vorbești așa cu ea?

— Oh, a zis Lilian, nu sunt fantomă.

A zâmbit – un zâmbet foarte asemănător cu al lui Belial. Cordeliei i-a înghețat sângele în vine când Lilian s-a fărâmițat din nou într-o multitudine de umbre, ca după aceea să prindă din nou formă. Numai că ea dispăruse și în locul ei era o altă figură familiară, femeia elf cu păr iridescent cu care Cordelia vorbise la Hell Ruelle, cea care îi spusese prima oară despre Wayland Fierarul.

— Așa-i mai bine? a șoptit ea, jucându-se cu degetele sale lungi cu colierul albastru. Sau poate preferi *așa*?

Femeia elf a dispărut și-n locul ei s-a ivit Magnus Bane, îmbrăcat așa cum fusese în Piața Umbrelor. *Pantaloni sclipitori albastru-păun și o vestă brodată asortată, cu un ceas atârnat de un lanț strălucitor vârât într-un buzunar. Butoni argintii îi scânteiau la încheieturi și purta un inel de argint împodobit cu o piatră...*

O piatră albastră luminoasă.

— Nu e Magnus, a șoptit Cordelia. N-a fost niciodată... n-a fost Magnus. A simțit că i se face rău. James...

— Nu, a șoptit James. Dar cine e, atunci? Asta nu mai face parte din planul lui Belial. Uită-te la fața lui!

Într-adevăr, furia îi schimonosise trăsăturile lui Jesse Blackthorn; abia-l mai recunoșteai. De parcă fața lui omenească era o piele întinsă prea tare peste trăsăturile de dedesubt: adevărata față, monstruoasă, a lui Belial.

— Ajunge! a șuierat Belial. Arată-mi cine ești!

Falsul Magnus a făcut o plecăciune până la pământ și, când s-a ridicat, se transformase încă o dată. Stând înaintea lor era o femeie zveltă, cu pielea albă ca laptele și părul negru ca smoala, căzându-i pe spate ca o apă întunecată. Ar fi fost frumoasă, dacă n-ar fi avut ochii aceia: șerpi negri zvârcolitori în găvanele ochilor. O sfoară pe care erau înșirate pietre albastre se încolăcea la gâtul ei.

— Lilith, a zis Belial cu ranchiună. Bineînțeles. Ar fi trebuit să știu.

25

ARHANGHEL CĂZUT

Făptura lui nu-și pierde
Sclipirea de demult și nici nu se arată
Mai puțin ca un Arhanghel căzut,
Cu bogăția faimei scăpătată.[1]

John Milton, *Paradisul pierdut*

S-A AUZIT UN GEAMĂT SLAB. LUI LUCIE I-A LUAT UN MOMENT SĂ-ȘI DEA seama că venea de la ea. Zăcea pe burtă, cu obrazul apăsat pe o suprafață rece și dură. A clipit, deschizându-și ochii cu efort, și a văzut un strat gros de praf pe o podea de lemn și, înaintea ei, un perete murdar, albastru-închis.

Capul o durea atât de tare, încât durerea îi trimitea sulițe de greață prin tot corpul. Înghițind anevoie, s-a ridicat în coate și a privit în jur.

Era într-o cameră mare, cu tavan înalt și înțesată de praf: deasupra ei scânteia un candelabru vechi și prăpădit de forma unui păianjen răsucit. *Aha!* Era în sala de bal a Conacului Chiswick, unde se urcase odată intrând pe o fereastră ca să-l întâlnească pe Jesse.

Jesse. Amintiri mai recente i-au revenit năvalnic – cum venise în grabă la sicriu, cum descoperise runele pe cadavrul lui Jesse, cum luase sabia Blackthorn din perete. Lovitura primită din spate și întunericul...

Lucie și-a dus mâna la ceafă și a pipăit cucuiul dureros din locul în care fusese lovită. S-a mai întors vreo câțiva centimetri – și a văzut

[1] Traducere de Adina Begu.

volanele fustelor cenușii și o pereche de botine din piele de căprioară, cenușii ca turturica. Și-a ridicat cu greu privirea. Grace stătea la câțiva metri distanță pe un scaun de lemn spart, cu picioarele încrucișate frumos la glezne și cu spatele drept. În poală ținea un vătrai.

Lucie s-a ridicat grăbită, ignorând durerea de cap. Spatele ei a lovit peretele; și-a întins mâinile în apărare când Grace s-a uitat la ea.

— Să nu te mai apropii iar de mine cu chestia aia! a exclamat Lucie. De ce naiba ai...?

Grace a privit-o, parcă nevenindu-i să creadă.

— Mai și întrebi? Lucie, tu... dintre toți oamenii, stăteai aplecată peste fratele meu cu o sabie, gata să lovești! Cum ai putut, tocmai *tu*? Te-ai gândit că dacă îi distrugi corpul, eu nu-l mai pot învia niciodată? De ce ai vrut așa ceva?

În pofida circumstanțelor, Lucie a simțit un fior de vinovăție. În uluirea și oripilarea lui Grace și-a simțit propria oripilare: nu-și dorise niciodată să fie în poziția aceea, nu voise niciodată să fie un pericol pentru Jesse.

Și-a frecat palmele pline de praf peste față.

— Nu cunoști întreaga situație, a zis ea. E mai mult aici, Grace.

Grace a părut sceptică.

— Mai mult în ce? Sau tu stai agitând o sabie peste toți prietenii tăi când dorm?

— Jesse nu doarme, a spus Lucie cu voce scăzută. Grace, trebuie să mă asculți.

— Nu! a strigat Grace și ochii i-au fulgerat. N-am s-o fac.

Mâinile i s-au încleștat pe vătrai.

— Ai fost reticentă atâta amar de vreme... n-ai vrut să faci tot ce puteam ca să-l ajutăm pe Jesse. Dar eu am continuat să încerc lucruri, chiar fără tine...

— Te referi la tămâia aia scârboasă pe care ai ars-o acolo, afară? a întrebat Lucie.

Grace i-a aruncat o privire furioasă.

— Arderea de pudră de molie activată ca mijloc de a prinde un spirit rătăcitor este bine atestată de Valdreth cel Neviu.

— Ei bine, dacă Valdreth cel Neviu spune că o să meargă, sunt sigură c-așa va fi; necromanții sunt *în mod notoriu* demni de încredere.

Vocea lui Lucie mustea de sarcasm.

— Ai dreptate, n-am vrut să am niciun amestec cu prostia asta, pentru că nu poate să meargă. Nu există niciun mod simplu, inofensiv, de a învia morții...

— Dar *funcționează*, a spus Grace.

Lucie s-a uitat lung la ea.

— Jesse are acum rune, a zis Grace, cu voce slabă. Au început să-i apară pe piele. Uneori, pot vedea că sicriul i-a fost deranjat. E ca și când s-ar *mișca* înăuntru. Jesse se face mai bine, Lucie. E gata să se întoarcă.

— Nu, a zis Lucie, clătinând din cap. Oh, nu, *nu*! Îmi pare rău, Grace! Dar nu tămâia ta, descântecele sau orice altceva asemănător au făcut runele să apară pe Jesse. Lucie a riscat, mizând pe o bănuială: Ai spus că ai sacrificat un iepure acolo, afară, a zis ea. Dar n-a fost adevărat, nu-i așa? Ție chiar îți plac animalele. Era sânge în magazie, dar tu n-ai știut de unde venise, nu-i așa?

— Ce vrei să sugerezi? a înălțat Grace vocea, iar Lucie a știut că ghicise corect. Eu... Da, am venit într-o dimineață și l-am văzut pe el în sicriu, iar pe hainele lui era sânge. Am crezut că trebuie să fi înviat și să se fi rănit, cumva; m-am gândit că asta-i *bine*, nu-i așa? Numai ființele vii sângerează.

— Oh, Grace, a spus Lucie, simțindu-se copleșitor de tristă. Ai crezut că a înviat? Cât aș fi *vrut* să fi fost asta. Jesse nu e mai bine. E posedat.

Grace n-a făcut decât să se uite la ea.

— Ce?

Lucie și-a șters palmele pe fuste, lăsând pete negre de praf.

— Eu am invocat fantoma unui magician înainte să vin aici. Emmanuel Gast. Poate ți-a pomenit de el mama ta.

Grace n-a zis nimic; nedescurajată, Lucie a continuat.

— El a plasat vrăjile de protecție asupra fratelui tău când s-a născut. A zis că lăsase o ancoră în el. În sufletul lui. Cred că asta a fost... a fost o portiță pentru un demon să vină și să-l posede.

Nu s-a auzit niciun sunet. Niciun răspuns de la Grace. Numai respirația ei îngreunată.

— Jesse nu e ca fantomele celelalte. Este treaz pe timpul nopții, a spus Lucie. În timpul zilei, doarme sau ceva asemănător. Fantoma lui dispare când răsare soarele. Nu-și amintește orele acelea. Toate crimele au avut loc în zori, când Jesse era inconștient, neștiind ce face corpul lui. Neștiind că era posedat și controlat.

Buzele lui Grace tremurau.

— Spui că el e ucigașul, a zis ea. Că un demon *se folosește* de corpul lui. Făcându-l să ucidă oameni. Vânători de umbre.

— Nu un demon oarecare...

— Știu, a zis Grace. Te referi la Belial.

Numai acest nume și a împins-o pe Lucie înapoi în perete.

— Știi? *Ce* știi?

— Cu luni în urmă, când ai venit aici... când mi-am dat seama că poți să-l vezi pe Jesse, a spus Grace. Exista un demon aici. Mama aranjase să fie trimis ca să mă amenințe. Să-mi ceară să fac ce voia ea.

Vocea îi era ca de plumb.

— Îți mai aduci aminte ce ți-a spus el?

Lucie a dat din cap, încet.

— Te cunosc. Tu ești a doua.

— La început, am crezut că însemna a doua Herondale, a spus Grace. Dar am început să bănuiesc mai mult. Am cercetat însemnările personale ale mamei. Am știut dintotdeauna că ea lucra cu demonii, unii într-adevăr foarte puternici. Dar acolo am văzut numele lui și am înțeles. *Belial.* Tu ești a doua dintre nepoții lui.

— James știe? a șoptit Lucie. Despre mama ta, că lucra cu Belial?

Grace a clătinat din cap.

— N-am vrut niciodată ca el să afle, a spus ea. La urma urmei, ce altceva au în comun mama și Belial decât ura pentru familia ta? Mama urăște cu atâta orbire, încât și-a putut spune că nu e nicio primejdie legându-se cu loialitatea de un Prinț al Iadului. Însă nu m-am gândit vreodată...

Vocea i-a tremurat.

— Am crezut că exista un singur lucru care o interesa. Jesse.

— Poate că nu știe nimic despre toate acestea, a zis Lucie, fără tragere de inimă, întrucât nu-i venea s-o apere pe Tatiana. Ea l-a angajat pe Gast ca să pună vrăjile de protecție asupra lui Jesse, pentru că îi urăște pe Frații Tăcuți, nu pentru a-i face pe plac lui Belial. Probabil că nici nu știe că Belial lăsase o portiță deschisă acolo, o cale pentru el să se întoarcă și să-l posede pe Jesse.

— Crezi că n-a ghicit asta nici măcar când au pus runa pe Jesse și el a murit? a întrebat Grace. Ea l-a distrus. Neîncrederea ei l-a ucis. Și nu și-a asumat niciodată vreun strop de vină, n-a spus niciodată vreun cuvânt de regret, a declarat doar că era vina nefilimilor. Dar a fost vina ei. A ei.

— Trebuie să mă lași să plec, a zis Lucie. Trebuie să mă duc după Jesse... să-l opresc...

— Cum să-l oprești? a întrebat Grace. N-o să te las să-i faci rău... o să se întoarcă la noapte, trebuie să se întoarcă...

— Și să lăsăm să mai fie ucis cineva? Grace, nu putem face asta.

N-a fost tactica potrivită. Grace a strâns mai tare din buze.

— N-am spus că te cred. Numai pentru că era sânge în magazie...

Lucie s-a aplecat spre ea.

— Grace. Fiecărui vânător de umbre care a fost ucis îi lipsea o rună, ștearsă ca și când nu fusese niciodată aplicată. Elias Carstairs și-a pierdut runa Vederii. Filomena di Angelo a pierdut Puterea; Lilian Highsmith, Precizia. Repeziciunea, Puterea Angelică – acestea sunt exact aceleași rune care au apărut pe Jesse. Știu că pare cu neputință...

Grace se făcuse pământie la față.

— Să muți o rună de pe un vânător de umbre pe altul? Nu, nu-i imposibil, a zis ea. Dar *de ce*?

— Nu știu, a recunoscut Lucie. Însă toată lumea îl caută pe ucigaș, Grace. Sunt patrule de zi, zeci de vânători de umbre pe străzi, toți căutând. L-ar putea găsi pe Jesse. Primul lucru pe care l-ar face ar fi să-i distrugă corpul. Aproape că am făcut-o eu însămi...

— Sunt lucruri pe care tu le poți face, a zis Grace, cu pupilele foarte mari. Poți să-l vezi pe Jesse, ba mai mult de atât, poți să stai de vorbă cu morții. Să-i simți, chiar. Ce e asta, Lucie? Care e puterea ta?

Ceva din Lucie s-a răzvrătit. Nu-i putea spune secretul ei lui Grace, nu înainte de a i-l fi spus Cordeliei, lui James și părinților ei. Era destul de rău că i-l spusese lui Malcolm. Deja îi datora Cordeliei enorm de multe adevăruri.

— Nu pot să spun. Va trebui doar să ai încredere în mine.

— Nu pot să am încredere în tine. Eu n-am încredere în nimeni.

— Ai încredere în Jesse, a zis Lucie. Îl *cunoști* pe Jesse. Mai bine decât oricine, Grace. El mi-a vorbit despre tine... își face griji pentru tine... spune că tu îl înțelegi. Că, fără tine, și-ar fi pierdut mințile în casa aia, singur cu Tatiana.

Ochii lui Grace s-au umplut de lacrimi. O privea fix pe Lucie.

— Nu te pot lăsa să-i faci rău, a șoptit ea.

— I se face rău acum, a zis Lucie. Este prizonier. Controlat. Silit să facă ceea ce n-ar face niciodată dacă ar avea de ales. Grace, *te rog!* Închipuie-ți dacă ar ști Jesse!

Grace a închis ochii. Lacrimile i-au scăpat de sub pleoape, lăsând urme în praful de pe obrajii ei. Nu părea să-și dea seama că plânge. *Te rog să înțelegi,* s-a rugat Lucie. *Te rog să înțelegi ce înseamnă asta și să mă ajuți.* Oare *putea* Grace înțelege? Grace, care fusese crescută de o țicnită într-o casă de ruine și fantome?

Grace s-a ridicat de pe scaun.

— Vino cu mine! a zis ea, și Lucie s-a ridicat repede în picioare, agățându-se de speranță. Grace i-a făcut semn cu vătraiul. Haide, atunci! a zis ea, sunând ca o directoare de școală. O să mergem să-l vedem. Pe Jesse.

Înghiontind-o cu vătraiul în spate, au coborât scările conacului, trecând printr-un hol de intrare străjuit de portrete ale strămoșilor Blackthorn: bărbați cu părul negru și femei care priveau arogant de pe pereți. Tatiana trebuie să le fi atârnat aici la un moment dat ca să-și susțină pretențiile de proprietate asupra Conacului Chiswick. Sub portrete erau gravate pe plăcuțe de alamă numele personajelor (sub un strat gros

de cocleală): Felix Blackthorn, John Blackthorn, Adelaide Blackthorn. Annabel Blackthorn, se putea citi pe o plăcuță, deși portretul de deasupra fusese spintecat cu un cuțit, făcând personajul de nerecunoscut. Exact tipul de decorații care i-ar fi făcut plăcere Tatianei, a gândit Lucie.

— Mai repede, Lucie!

Grace învârtea vătraiul ca un bătrân mânios o umbrelă.

— Dar ăsta e Jesse, a zis Lucie, oprindu-se în fața altui portret – deși arăta mult mai sănătos decât îl văzuse ea vreodată.

Pielea îi era bronzată, iar ochii verzi străluceau.

— Ba nu e, a zis Grace arțăgoasă. Ăsta e tatăl lui, Rupert. Acum mergi sau o să te pocnesc cu vătraiul ăsta!

— Ba n-ai s-o faci totuși, a spus Lucie, cu încredere.

Grace a bombănit, dar n-a contrazis-o.

Au coborât treptele din față în fugă. Afară se făcuse mai cald, soarele era sus pe cer acum. Sub tălpi striveau buruienile arse de ger, când au străbătut grădina și au intrat în magazie.

Lucie își făcuse curaj pentru ceea ce urma să găsească. Totuși, inima i-a tresăltat dureros: capacul sicriului era deschis, dar sicriul era gol. Sabia Blackthorn dispăruse.

Grace a scos un sunet disperat. Lucie s-a întrebat dacă până în momentul ăsta crezuse adevărul.

— Chiar a plecat, a șoptit ea. Am ajuns prea târziu. N-o să-l găsim niciodată...

— Ba da, a zis Lucie. O să-l găsesc *eu*. Îl pot simți, Grace. Exact cum ai spus în sala de bal, eu pot simți morții. O să-i dau de urmă. Și o să-l iau pe Balios; o să fiu mai rapidă decât Jesse mergând pe jos.

Grace a dat din cap, dar pe față i se citea panica.

— *Eu* ce-ar trebui să fac?

— Caută-l pe Malcolm Fade! Spune-i ce se întâmplă! Spune-i că am nevoie de ajutorul lui!

Grace a șovăit. Simțind că făcuse tot ce putuse, Lucie s-a întors să plece... și a înlemnit. Mâna lui Grace se repezise și-o înșfăcase de încheietură.

— Am s-o fac, a zis ea. O să-l caut pe Fade. Dar trebuie să-mi juri că n-ai să lași să i se întâmple nimic lui Jesse. Jură că o să-mi aduci înapoi fratele întreg și nevătămat!

Nu mai era niciun pic de prefăcătorie în ochii lui Grace acum, nicio perfidie. Numai disperare.

— Jur! a șoptit Lucie și-a rupt-o la fugă.

Lilith. Cea Dintâi dintre Toți Demonii, mama magicienilor. Era frumoasă ca o operă de artă, cu fața ca un model de cizelare și simetrie, cu părul ca un nor ce se mișca din proprie voință, în pofida faptului că nu se simțea nicio adiere de vânt. Cordelia o recunoștea acum din portretul de la Hell Ruelle, femeia cu corp de șarpe încolăcit în jurul unui copac.

— Bineînțeles că sunt aici, a zis ea.

Privirea i-a trecut rapid peste James și Cordelia și a poposit asupra lui Belial.

— Când m-ai izgonit din tărâmul meu, Prințe al Iadului, am venit în lumea asta. Beliya'al, mincinosul, frângătorul de inimi, nu mi-a venit să cred că ai fi trădat încrederea de milenii, că ai fi încercat să-mi răpești pământul garantat mie de Cerurile înseși.

— Cerurile, a zis Belial batjocoritor. Cerurile n-au ce căuta în Edom și n-au nicio nevoie de tine, *Lilitu.*

— M-am plimbat prin spațiile dintre lumi, a zis Lilith. Și ce mai vuiau regatele infernale cu veștile că Belial a fost doborât de nepotul lui, care poate vedea tărâmurile umbrelor. Cum mai bârfeau demonii mici că ai fost rănit, grav rănit, de sabia Cortana. Mi-am dat seama atunci că obsesia ta pentru lumea asta e o obsesie pentru descendenții tăi. Că ai reușit să prăsești nepoți care combină sângele tău cu sângele de nefilimi și că n-ai să-i lași niciodată în pace.

— Vorbești ca o creatură stearpă ce ești, a rânjit batjocoritor Belial. Pântecele tău a produs numai monștri, așa că trebuie să te îndopi cu plozii mei, Doamnă a Bufnițelor?

Lilith a zâmbit.

— Prin urmare, ce te-a împiedicat să pui mâna pe nepotul tău și să-l silești să facă voia ta? Cortana. Ți-e frică de Cortana ca de nimic

altceva. Poartă în ea pana arhanghelului Mihail, cel care te-a aruncat în Iad. Și purtătoarea Cortanei este mireasa nepotului tău. Lumea asta e plină de ironie, pe cuvânt!

Belial a scuipat.

— Râzi de mine cât vrei, Lilith; nu poți să te atingi de mine. Ai făcut jurământul, iar Jurămintele Iadului te leagă. Nu poți nimici un Prinț al Iadului.

James și Cordelia au schimbat o privire întrebătoare. Cordelia și-a amintit fără voie ceea ce Lilith însăși, deghizată ca Magnus, îi spusese în Piața Umbrelor: că Prinții Iadului erau mereu prinși în bătălii cu îngerii înșiși, traversând în sus și-n jos tabla de șah a universului, respectând și încălcând reguli pe care niciun muritor n-ar fi putut spera să le înțeleagă.

— Adevărat, *eu* nu te pot nimici, a zis Lilith. Dar paladinul meu poate.

— *Paladin,* a murmurat Belial, apoi s-a întors să se uite la Cordelia, cu o expresie pe jumătate furioasă, pe jumătate amuzată. Asta explică lucrurile. Tu ești nefilim, nu un arhanghel. Ar fi trebuit să te pot învinge.

— Eu? a zis Cordelia. Nu... nu sunt paladinul *ei*...

— Copil prostuț! a spus Lilith. *Ești* a mea. Și dacă Belial, în noua lui formă, poate ar fi fost în stare să învingă un purtător al Cortanei, nu poate învinge pe cineva care e paladinul meu.

— Asta e o minciună. Eu i-am jurat credință lui Wayland Fierarul...

— Mi-ai jurat credință *mie,* a zis Lilith.

O umbră a trecut peste ea și și-a schimbat înfățișarea: un bărbat înalt, musculos, cu păr tuns scurt, stătea acum pe iarba înghețată în locul unde fusese Lilith. Purta un colan de bronz răsucit și un foc albastru ardea în mijlocul lui.

Mintea Cordeliei gonea printre frânturi de gânduri. *Un colan de bronz răsucit cu un giuvaier albastru. Un colier albastru. Cercei de safir. Un inel cu piatră albastră. Aceleași bijuterii. Același...*

Wayland i-a zâmbit.

— Îți mai aduci aminte de jurământul pe care mi l-ai făcut?

Deși Cordelia știa că e Lilith, că întotdeauna fusese Lilith, sunetul vocii lui încă o tulbura.

— „Ori de câte ori voi ridica o armă în bătălie, o voi face în numele tău." A fost de parcă ai fi strigat după mine, paladinul meu cu sabie aurie și teacă strălucitoare. Toată puterea aceea, jurată numelui meu.

— *Nu,* a șoptit Cordelia.

Nu putea fi adevărat; n-avea să îngăduie să fie adevărat. Nu se putea uita la James. Umbra a trecut din nou și Lilith și-a reluat înfățișarea, cu pietrele albastre luminând ușor la gâtul ei. Și-a întors privirea șerpească la Cordelia.

— Eu sunt Regina Demonilor, a spus ea. În forma unei femei nefilim, am atins mânerul sabiei tale, făcând-o să te ardă din clipa aceea. Ca elf, am venit la tine la Hell Ruelle ca să-ți spun despre fierarul care ar putea să ți-o repare. Ca Wayland, te-am făcut să-mi juri credință, te-am făcut paladinul meu și am înlăturat blestemul de pe sabia ta. Ca Magnus Bane, te-am adus aproape de Edom. Ca mine însămi, am trimis demonii hauras și naga să te ademenească în bătălie, ca să-ți arăt ce poate face un paladin. Eu ți-am stabilit coregrafia fiecărei decizii pe care ai luat-o, a fiecărui pas pe care l-ai făcut. A adăugat, cu milă în glas: Nu te învinui prea tare! Nu ești decât o muritoare. N-ai fi putut ști.

Însă Cordelia n-o mai auzea. Inima îi bătea cu putere în urechi, fiecare puls părând să-i trântească o acuzație: *neghioabă, ridicolă, nesăbuită, arogantă.* Cum putuse să creadă că ar fi fost aleasă ca paladin de Wayland Fierarul? Că el i-ar fi oferit un asemenea dar atât de curând, cântărind-o atât de puțin, numai pentru că-i plăcuse cum arăta ea? Își dorise atât de mult să fie erou, încât asta o orbise, iar acum se afla aici, zdrobită și făcută de rușine, privind în întuneric.

Lilith a spus:

— Nu te pot ataca direct, Belial, asta-i adevărat. Nu sunt o călcătoare de jurământ. Dar ca femeie sunt foarte obișnuită să folosesc alte mijloace decât forța brută. Cu un paladin și Cortana la dispoziția mea, jurământul meu nu mă poate opri. Când am aflat că l-ai recrutat pe cel mai bătut în cap frate al tău să invadeze lumea asta, am înțeles că trebuie să fii disperat și că, foarte curând, va avea loc confruntarea ta cu paladinul meu. Și iată-ne aici.

Și-a deschis brațele în lături, zâmbind pieziș ca o pisică.

— Ce vrei, Lilith? a întrebat Belial.

— Edomul, a zis Lilith. Dă-mi înapoi tărâmul meu, iar eu o să înlătur protecția mea și puterea de la Cordelia. O să poți s-o ucizi și să închei treaba cum socotești de cuviință. Eu îmi vreau doar regatul înapoi.

— Ai vrea să încerci să mă forțezi? a întrebat Belial, cu ochii două focuri verzi. Ai vrea să încerci să-mi impui condiții, tu, care n-ai învățat niciodată ce înseamnă supunerea? Care ai fost exilată din cauza asta?

— Poate c-am fost exilată, a zis Lilith. Dar *eu* n-am *căzut*.

— N-ai să mă învingi niciodată! Belial și-a ridicat sabia și, pentru o clipă, a părut să fie Jesse – un tânăr nefilim războinic cu o sabie strălucitoare, sclipind în lumina soarelui. Trimite-ți paladinul să lupte cu mine. O să ți-o dau înapoi în bucăți, iar regatul tău, în ruine!

Cordelia l-a simțit pe James prinzând-o de încheietură; a crezut că încerca s-o tragă deoparte, probabil în siguranță. Nu putea gândi. Nu exista niciun fel de siguranță pentru ea, n-avea să existe niciuna câtă vreme era paladinul lui Lilith. Exista numai furie și pustiu.

— Cordelia, a spus Lilith, cu vocea ca o flacără joasă. Ridică-ți sabia! Ucide-l pe Belial!

— *Nu!*

Cordelia a făcut un efort să se smulgă de lângă James. Ar fi trebuit să se uite la el, a gândit ea, să încerce să-i arate că-și dăduse seama că el vrea s-o ajute, că aprecia gestul, chiar dacă știa că n-are nicio șansă. Însă corpul ei deja începuse să se miște de la sine; parcă avea niște sfori de marionetă legate de mâini și de picioare care o smuceau, punând-o în mișcare. Și-a privit propria mână ridicând Cortana în poziție de luptă, incapabilă să se oprească, deși își mușca buza cu atâta sălbăticie, încât a simțit gustul sângelui.

Jurământul pe care i-l făcuse lui Wayland Fierarul s-a întors în mintea ei, repetându-se sarcastic.

„Jur că voi fi curajoasă! Jur să nu șovăi, nici să slăbesc în luptă! Ori de câte ori îmi voi scoate sabia, ori de câte ori voi ridica o armă în bătălie, am s-o fac în numele tău!"

Ceva argintiu a fulgerat pe lângă Cordelia; James își aruncase cuțitul, cu obișnuita lui precizie infailibilă; țintise în Lilith, care a ridicat o mână subțire și albă, prinzând cuțitul de lamă.

James a înjurat. Cordelia n-a putut să se uite ca să vadă reacția lui Lilith: pășea spre Belial, care o aștepta zâmbind batjocoritor, cu sabia

bine strânsă în mână. Parcă era într-un vis; nu se putea opri. A ridicat Cortana și, pentru prima oară în viața ei, nu i-a făcut nicio plăcere arcul auriu pe care l-a descris lama trecând prin fața soarelui.

— *Ucide-l!* a șuierat Lilith.

Cordelia s-a repezit la Belial.

Sabia s-a ciocnit de sabie, metalul scrâșnind; Cordelia a simțit aceeași înfierbântare în oase, zăngănitul și trosnetul din inima ei ca un ecou al sunetelor bătăliei. Dar nu exista nicio bucurie în asta acum, nici măcar în faptul că se putea învârti mai rapid, sări mai sus, feri, para și lovi cu iuțeala mută a unui vis. Nici măcar bucuria întunecată de a se lupta cu un Prinț al Iadului.

Și-a ridicat ochii și a întâlnit adâncul înghețat al privirii lui Belial. Asta însemna să fii un înger căzut? s-a întrebat Cordelia. Să fi servit odată ce era bine și strălucitor de frumos, și să te trezești în schimb că fiecare gest îți era îndreptat slujirii răului și a Iadului? Exista vreun loc gol urlând continuu în sufletul lui Belial, așa cum era acum într-al ei?

Belial a șuierat de parcă i-ar fi simțit gândurile; sabia Blackthorn a atacat de-a curmezișul din dreapta, crestând-o pe umăr până s-a întors ea, ferindu-i-se din cale; a auzit-o pe Lilith țipând furioasă și dintr-odată se răsucea înapoi, ignorând pericolul, învârtind sabia în mână...

James a strigat. A fost o străfulgerare de mișcare și ceva a săgetat între Cordelia și Belial, cu brațele deschise larg ca să-l protejeze.

Nu ceva. Cineva.

Lucie.

Cortana pornise deja, sfâșiind o cărare prin aer care avea s-o taie pe Lucie în două. Cu o ultimă, disperată convulsie, Cordelia și-a smucit corpul într-o parte, împotriva voinței lui Lilith. Lovitura de sabie a deviat în gol, iar ea s-a împiedicat, căzând în genunchi înainte să se ridice imediat în picioare. S-a întors spre Lucie, durerea străpungând-o ca pumnalele. Ochii lui Lucie erau uriași, implorând-o pe Cordelia: *Daisy, n-o face! Daisy, nu!*

Dar Cortana părea să ardă în mâinile Cordeliei, lama șoptind, insistând, spunând-i ce să facă.

Ar fi ușor să fac durerea să înceteze. Doar ridică-ți sabia și doboar-o pe Lucie.

A trebuit să-și folosească toate puterile ca să rămână nemișcată. Presiunea era brutală, împingând dinăuntru în afară, încleștându-i mâna pe mânerul Cortanei.

— Lucie! a strigat James, pornind spre sora lui. Lucie, *dă-te la o parte!*

Lucie a clătinat înnebunită din cap. Părea incredibil de mică și de fragilă, cu brațele întinse larg, ocrotindu-l pe Belial.

— Știu de ce vrei să-l rănești, a spus ea. Dar nu poți... l-am invocat pe Emmanuel Gast, el mi-a spus totul... Jesse e *nevinovat*...

— Nu există niciun Jesse, a spus James, venind mai aproape. Ăsta e numai corpul lui. Ceea ce îl animă e Belial. Jesse Blackthorn e *mort*, Lucie.

— Nu, a zis Lucie, nu e mort, nu așa cum crezi tu. Poate fi salvat, poate fi adus înapoi...

Belial a chicotit.

— Trebuie să spun, găsesc că-i *foarte* distractiv.

Lucie s-a uitat la Cordelia, cu ochii mari și imploratori.

— Daisy, ascultă-mă...

— Nu! a zis Lilith, cu voce joasă, guturală, care a răsunat în mintea Cordeliei. Ascultă-mă pe *mine*, paladin! Ridică-te și doboară-l pe Belial! Dacă Lucie Herondale stă în calea ta, ucide-o și pe ea!

Cordelia a făcut un pas tremurător înainte. Sângele îi șiroia pe bărbie. Buza îi era sfâșiată, dar durerea era un zumzet difuz. Mult mai intensă era durerea de a rezista voinței lui Lilith. Parcă îi luaseră foc venele.

— Lucie, a gâfâit ea, trebuie să te dai la o parte...

— Nu mă dau, a spus Lucie sfidătoare. Daisy, știu că tu nu m-ai răni.

Energia se aduna în mâinile Cordeliei, înfășurându-i-le strâns în jurul mânerului Cortanei. Brațele o dureau de efortul de a se reține; știa că dacă își lăsa controlul să-i scape pentru numai un moment, avea s-o străpungă pe Lucie.

— Lucie, te rog, pentru numele Îngerului, dă-te la o parte...

Belial a mârâit ceva într-o limbă pe care Cordelia n-o auzise niciodată; mâna lui liberă s-a dus la brâu, scoțând revolverul Colt. L-a îndreptat spre Lilith, cu buza de sus răsfrântă deasupra dinților, și a apăsat pe trăgaci.

Cocoșul a coborât cu un pocnet sec.

Lilith a râs.

— Un *revolver*? Beliya'al, te-ai prostit, te-ai țicnit la bătrânețe? Tu, care ai băgat atâtea popoare în întuneric? O să fiu în sfârșit în stare să le spun tărâmurilor infernale că ți-ai pierdut mințile, că ți-ai pierdut până și asemănarea cu Creatorul?

— *Bunicule!* a strigat James, ridicând o mână în aer.

Belial, care se uitase furibund la Lilith, l-a privit uluit. James stătea drept ca săgeata, cu ochii lui aurii scăpărători și brațul întins în afară. Și-a lăsat capul pe spate și a strigat:

— *Foc am venit să aduc pe pământ!*

— Ucide-i! a țipat Lilith, cu părul ei negru biciuindu-i fața, cu șerpii din ochi șfichiuind. Paladin, *acum! Ucide-i pe amândoi!*

Cordelia și-a simțit brațul smucit cu sălbăticie, ca tras de niște sârme invizibile. A ridicat Cortana. Lacrimile se amestecau cu sângele pe fața ei, când a spus:

— Lucie, Lucie, te rog...

Belial a făcut un pas înapoi – și-a aruncat Coltul spre James.

A părut să treacă o veșnicie până a ajuns la el, o veșnicie în care Cordelia s-a împotrivit din răsputeri, cu toți mușchii corpului ei, să nu miște Cortana, să nu reteze cu lama gâtul lui Lucie, unde sclipea medalionul ei de aur. O veșnicie în timpul căreia revolverul a sclipit prin aer, nichel și argint, rostogolindu-se până s-a ciocnit de palma lui James.

James a pivotat. Revolverul părea o prelungire a propriului corp când a ochit în lungul brațului, țintind spre Lilith – și a apăsat pe trăgaci.

Detunătura a răsunat ca un bubuit de tun în aerul neclintit. Glonțul a izbit în Lilith cu o forță care a ridicat-o de la sol. Cu un urlet, a explodat în bucăți, împrăștiindu-se în zece bufnițe negre, care s-au înălțat în văzduh, rotindu-se și țipând ascuțit.

Strânsoarea ca de menghină asupra Cordeliei a slăbit; ea s-a lăsat moale în genunchi, fără să-i dea drumul Cortanei. A gâfâit, aerul răcâindu-i plămânii la fiecare respirație, puncte negre jucându-i prin fața ochilor. *Lucie. Aproape am ucis-o pe Lucie.*

Bufnițele se roteau deasupra capului, țipetele lor oribile răsunând în mintea Cordeliei, devenind cuvinte care pluteau, în tăcere, în spatele pleoapelor ei.

Nu uita, paladin! Ești la ordinele mele.

Țipetele s-au stins. Aerul mirosea a praf de pușcă și a sânge, iar cineva râdea. Cordelia și-a ridicat încet capul. Belial hohotea de parcă ar fi fost nespus de amuzat, învârtind sabia Blackthorn în mână.

— James, James, a spus el. Ai văzut ce putem izbuti dacă lucrăm împreună? Ai expediat-o pe Mama Demonilor!

— Nu e moartă, a zis James sec.

— Nu, dar e dispărută și slăbită, a spus Belial înveselit. Ești gata să lupți din nou, Carstairs? Cred că o să găsești că-i o experiență cu totul diferită să te lupți cu mine fără puterea lui Lilith care să te protejeze.

Clătinând din cap, James și-a îndreptat revolverul spre Belial.

— Las-o în pace! a spus, cu voce obosită. Pleacă din locul ăsta! N-am să încerc să te urmăresc.

Belial a pufnit disprețuitor.

— Știi că nu mă poți răni cu jucăria aia. Eu nu sunt Lilith; n-am nicio slăbiciune, din cele ce-i interesează pe Cei Trei Îngeri[1]. De altfel, a adăugat el cu un zâmbet strâmb, sora ta nu vrea să fiu rănit.

— Sora mea nu înțelege cine ești. James a făcut semn cu țeava armei. Lucie, dă-te la o parte!

— Nu! Lucie și-a încleștat maxilarul cu îndărătnicie. James, Jesse e încă aici, într-o parte din corpul ăsta. Este înăuntru. James, *el ți-a salvat viața.* În Cimitirul Highgate. Tu mureai și el mi-a dat medalionul ăsta – și-a dus mâna la gât – pentru că avea ultima lui răsuflare închisă înăuntru. El mi l-a dat ca să te salvez pe tine.

„În Cimitirul Highgate." Cordelia și-a amintit de noaptea aceea. Întunericul, durerea care o cuprinsese, groaza că James avea să moară. Sclipirea de aur din mâna lui Lucie. O întrebase pe Lucie de multe ori ce se întâmplase în cimitir în noaptea aceea, ce îl vindecase pe James, dar Lucie întotdeauna clătinase din cap și spusese că nu știe. Că fusese doar noroc.

[1] Cei trei îngeri care vestesc judecățile lui Dumnezeu. Apocalipsa 14:6–12.

Atâtea secrete între ele... Atât de multe minciuni...

— Ultima lui răsuflare...

James încă mai ținea revolverul îndreptat spre Belial, fără să-i tremure mâna, dar a rostit cuvintele de parcă ar fi avut un înțeles misterios, necunoscut pentru el.

— L-am văzut...

— Destul! Copii netoți și neascultători, a intervenit Belial. Împușcă-mă dacă ții neapărat, James; n-o să se schimbe nimic. Nici paladinul nu te poate apăra acum. Și-a ridicat sabia Blackthorn, mișcându-se cu ușurință, sprinten, fără niciun semn de oboseală. O să le pun la pământ pe soția și pe sora ta la fel de ușor cum aș cosi iarba.

— Nu, a spus James sfâșiat.

— Știi ce alegere ai de făcut. Belial a făcut un pas spre James, împingând-o pe Lucie din calea lui; ea s-a împleticit într-o parte. Știi la ce trebuie să renunți. Familia ta, Institutul, totul depinde de tine.

Lucie a făcut ochii mari.

— James? Ce vrea să spună? S-a întors apoi spre Belial: *Jesse,* a zis ea. Nu face asta... *știu* că ești acolo, înăuntru, știu că tu nu vrei asta...

— Gura! s-a răstit Belial. Tu, fato, nu contezi. Micul tău talent cu fantomele nu contează. Când am auzit că te-ai născut, am plâns cu lacrimi de foc, căci erai de sex feminin și nu puteai vedea tărâmurile umbrelor. Ești nefolositoare, înțelegi? Nefolositoare pentru mine, pentru lume.

Dar Lucie – subțire și mică, fără nicio armă în mâna ei – doar s-a uitat la el cu hotărâre.

— Vorbește cât vrei! a spus ea. *Tu* cu siguranță nu contezi. Numai Jesse contează. Și-a întins mâinile. Jesse, a zis ea, fii tu însuți și numai tu. Alungă-l pe Belial din corpul tău!

Belial a izbucnit în râs.

— Oh, nepoată, ăsta-i un gest adorabil. Însă de mine nu se poate scăpa atât de lesne.

— *Jesse,* a șoptit Lucie și era ceva aparte în felul în care i-a rostit numele.

Îl iubește, a gândit Cordelia, uluită de revelație. *Îl iubește, și eu nici n-am știut că exista măcar.*

— Jesse, știu că mi-ai spus să nu-ți poruncesc niciodată decât dacă îmi ceri tu s-o fac. Dar asta e altceva. Ți s-a făcut un lucru groaznic.

Vocea lui Lucie a tremurat.

— N-ai avut niciodată de ales. Dar poți alege acum. Să ai încredere în mine. Să vii la mine. Te rog, Jesse!

— Uh! Belial arăta puțin îngrețoșat. Asta-i chiar destul.

— Jesse Blackthorn. Îți *poruncesc!* a zis Lucie, ridicând vocea, să-l alungi pe Belial din corpul tău. Fii *tu însuți!*

— Am spus *destul!* a mugit Belial.

Dar apoi corpul lui a tresăltat, sabia Blackthorn i-a zburat din mână și el s-a îndoit de la mijloc. A căzut într-un genunchi, cu capul dat mult pe spate. Gura și ochii i s-au deschis larg, imposibil de larg.

Cordelia s-a ridicat în picioare, clătinându-se, potrivindu-și Cortana în poziție de luptă. Părea grea în mâna ei, cum nu fusese înainte, dar încă familiară. Încă plină de putere. A înălțat-o deasupra capului.

— Nu încă! a strigat Lucie. Daisy, așteaptă...

Belial se cutremura spasmodic. O lumină întunecată țâșnea din ochii lui, din gură: un șuvoi de întuneric, revărsându-se în aer ca fumul. S-a întors și s-a răsucit, ca un gândac țintuit cu un ac de metal. Corpul i s-a îndoit pe spate, într-un unghi imposibil, înfiorător, cu umerii aproape de pământ, în timp ce bătea aerul cu mâinile, întinzându-se să se apuce de ceva.

— *Deus meus!* a țipat Belial, iar Cordelia a înțeles: îl chema pe Creatorul său, Cel pe care-l respinsese cu mii de ani în urmă. *Deus meus respice me quare me dereliquisti longe a salute mea verba delictorum meorum...*[1]

S-a auzit un sunet de rupere grozavă. Umbra care curgea din gura lui Belial a început să se închege, o ploaie de întuneric care se întorcea și se răsucea în aer. Corpul lui Jesse a căzut moale la pământ, inert, părăsit de forța spiritului lui Belial care-l animase până atunci.

Lucie s-a lăsat în genunchi lângă Jesse, cu mâinile pe pieptul lui. A scos un mic vaiet ascuțit, frânt. Mai mult ca orice, Cordelia ar fi vrut

[1] „Dumnezeul meu, Dumnezeul meu, ia aminte la mine, pentru ce m-ai părăsit? Departe sunt de mântuirea mea cuvintele greșelilor mele." (lat.), Psalmul 21:1.

să dea fuga la ea, dar a rămas pe loc, strângând bine Cortana în mâini, știind că nu se terminase.

Căci deasupra corpului lui Jesse, fără să atingă solul Pământului, plutea Belial.

Deși nu era chiar Belial. Avea contur și formă, dar nu și materie – era străveziu ca aerul colorat. Cordelia putea vedea *prin* el. Purta o robă albă de brocart greu, brodată cu rune negre, crestate ca fulgerele. În spatele lui, ea vedea umbra, iluzia unor aripi: mari, negre, zdrențuite, cu marginile ascuțite ca pumnalele.

Întunericul se scurgea dintr-o despicătură a robei peste pieptul lui: rana încă sângerândă pe care i-o făcuse ea în tărâmul umbrelor. Ochii malefici priveau de pe un chip ca furtuna, ațintiți asupra lui Lucie cu ură și dezgust.

— Oh, a zis el, iar vocea îi suna diferit acum, când nu mai ieșea din gâtul lui Jesse Blackthorn – mai sumbră și mai încărcată cu promisiunea unei amenințări crâncene, habar n-ai tu ce ai făcut.

— Lasă-ne! a zis James.

Venise aproape de Lucie și Cordelia, pe alee. Ochii îi ardeau; mâna în care avea revolverul îi atârna pe lângă corp.

— S-a terminat.

— Nu e nicidecum sfârșitul, a zis Belial, ci un început pe care nici nu poți să ți-l închipui.

Vocea i s-a ridicat, hârâită; suna ca un foc arzând scăpat de sub control.

— „Îmi voi întoarce fața împotriva voastră și veți cădea în fața vrăjmașilor voștri; vor domni peste voi dușmanii voștri și veți fugi când nimeni nu vă va alunga. Dacă nici după toate acestea nu mă veți asculta, atunci înșeptit voi mări pedeapsa pentru păcatele voastre. Voi frânge îndărătnicia voastră cea mândră și cerul vostru îl voi face ca fierul, iar pământul vostru ca arama..."[1]

Ultimul fir de stăpânire de sine al Cordeliei a plesnit. S-a năpustit asupra lui Belial, cu Cortana în mână; a descris un frumos arc auriu

---

[1] Leviticul, 26:17–19.

prin aer, cu toată puterea ei în spatele lamei – dar sabia a trecut prin el fără să întâlnească nicio rezistență.

S-a clătinat înapoi, disperarea încleștându-i inima. Dacă nu mai putea fi rănit cu Cortana – dacă nu mai exista nimic material în el în care să poată lovi...

— Daisy! a strigat Lucie. Ai grijă!

— Chiar așa, ai grijă, a zis disprețuitor Belial, plutind mai aproape de ea.

Aerul duhnea în jurul lui, ca gunoiul vechi arzând.

— Copilă mică și nătângă, pui de om neajutorat. De acum știi de unde vine puterea ta, de la Lilith. Nu de la bine, cum ai crezut, ci de la rău. Ea e plecată acum să-și lingă rănile, dar o să se întoarcă și o să fii la cheremul ei. Ori de câte ori scoți o armă, ea va fi invocată. N-o să scapi *niciodată* de ea.

Cordelia a scos un strigăt. A ridicat Cortana din nou, știind că n-avea niciun rost, degeaba...

Dintr-odată, James era acolo, aruncându-și un braț în jurul ei, din spate. Părea să nu-i pese de Cortana, când a lipit-o cu spatele de el, șoptindu-i la ureche:

— „Nici moartea, nici viața, nici îngerii, nici demonii, nici principatele, nici puterile, nici lucrurile ce sunt, nici lucrurile ce vor să vină, nici înălțime, nici adânc, nici altă creatură n-o să fie în stare să ne despartă." Înțelegi? Ține-te strâns de mine, Daisy! Ține-te strâns de mine și nu-ți da drumul!

A auzit-o pe Lucie strigând. Privind în jos, Cordelia a văzut că brațul din jurul ei începuse să dispară pe la margini. Vârfurile degetelor lui James s-au înnegrit – negreala s-a răspândit, pe braț în sus, *prin* tot corpul lui. Devenise o umbră.

Dar se mai întâmpla ceva. Întunecimea se întindea de la el în ea, în punctul de contact dintre corpurile lor. Ea și-a privit antebrațul, unde se odihnea mâna lui, devenind încețoșat și negru. O senzație stranie a trecut prin ea, de călătorie fără mișcare, de transformare în ceva deopotrivă mai puțin și mai mult decât ea însăși.

Așa fusese întotdeauna pentru James când aluneca în tărâmul umbrelor? Fiindcă lumea se întunecase în jurul ei, copacii ieșind în evidență izbitor de albi pe fundalul unui cer ca smoala, iar aleile ramificându-se ca oasele prin pielea unei lumi nedeslușite, tenebroase. Soarele sclipea ca o monedă pe fundul unei bălți tulburi. Lucie era o umbră; Belial, o pată de culoare ștearsă cu ochi sclipitori.

Umbrele se răspândiseră pe brațul Cordeliei în sus și-n jos, spre încheietură, prin mână, trecând în Cortana. Numai lama mai avea culoare. Numai lama strălucea, aurie, în întuneric.

Mai înainte ca Belial să poată reacționa, Cordelia s-a aplecat – peste brațul lui James care o ținea – și a înfipt sabia în pieptul lui, drept sub rana pe care i-o făcuse înainte.

Belial s-a zvârcolit în lamă, străpuns, în timp ce o umbră mai întunecată – sânge? esență? – s-a împrăștiat din noua rană; cu capul pe spate, el a țipat fără sunet spre cer.

Și cerul a răspuns. Pentru o clipă, lumea a părut să se despice – norii s-au despărțit ca pânza sfâșiată, iar Cordelia a văzut dincolo de ei o câmpie imensă de întuneric, fără stele și infinită. Acolo, în întunericul acela, se învârtejeau marile orori ale abisurilor dintre lumi, vidul în care răul devenea flămând și descătușat, unde Prinții Iadului stăpâneau în toată puterea lor, cârmuitorii reci ai nimicului.

Belial și-a întins mâinile în sus, spre nimicul acela. Cordelia și-a smuls Cortana din el – pentru o clipă, Belial a părut să se uite la ea, cu fața o mască de ură feroce –, după care a fost ca și cum era înșfăcat și dus în întunericul din spațiu. S-a mai văzut o flamă albă, fluturatul neregulat al unor aripi – și a dispărut.

Încet, James i-a dat drumul Cordeliei. În timp ce brațul lui își slăbea strânsoarea, culoarea a revenit în lume, culoarea și sunetele: Cordelia putea auzi din nou păsările, vântul prin copaci, vocile în depărtare. A putut s-o audă pe Lucie, șoptind cuvinte de rămas-bun.

Cordelia și-a deschis palma, lăsând Cortana să cadă la pământ cu un sunet ca un dangăt de clopot. S-a dat înapoi de lângă ea – nu era sabia ei acum, în ciuda celor ce tocmai se întâmplaseră. Nimeni

care îi jurase loialitate Reginei Demonilor n-ar fi trebuit să poarte o sabie precum Cortana.

— *Daisy!* Ești bine?

James a prins-o de umeri, întorcând-o spre el. Ochii lui au cercetat-o neliniștiți din cap până-n picioare.

— Nu ești rănită?

Cordelia s-a uitat în jos. Avea o zgârietură, dar asta nu era nimic pe lângă locul din inima ei unde conștiința faptului că era acum paladinul lui Lilith o rodea ca dinții. Nu se putea uita la James – a aruncat o privire dincolo de el și a văzut-o pe Lucie îngenuncheată lângă cadavrul lui Jesse. El zăcea în locul unde căzuse, nemișcat și fără să respire. Dacă nu fusese cu adevărat mort înainte, era acum. Lucie arăta complet pierdută.

Cordelia a închis ochii și lacrimi fierbinți i-au șiroit pe obraji, arzându-i pielea.

— Daisy, l-a auzit pe James spunând.

I-a simțit stela pe brațul ei, ușoara înțepătură și apoi amorțeala runelor vindecătoare care îi erau aplicate.

— Daisy, dragostea mea, îmi pare atât de rău...

— James! a strigat o voce nedumerită.

Cordelia a deschis ochii și s-a uitat într-acolo. L-a văzut pe Matthew făcându-le cu mâna de lângă statuia de bronz. Părea din cale-afară de derutat; era îngenuncheat lângă Charles, care stătea în șezut cu spatele lipit de fântână. Charles arăta palid, cu mâna la piept, dar părea cât se poate de viu.

— *James!* a strigat Matthew din nou, punându-și mâinile pâlnie la gură. Ce naiba se întâmplă?

Toți trei – Lucie, James și Cordelia – au străbătut în fugă parcul spre frații Fairchild. James s-a lăsat în genunchi lângă Matthew, care încă mai avea stela într-o mână. Cealaltă i se odihnea pe umărul lui Charles.

A devenit clar foarte repede că Matthew și Charles fuseseră încremeniți în clipa în care Belial intrase în parc; pentru ei nu trecuse nicio

secundă. În ceea ce-l privea pe Matthew, clipise o dată și îi descoperise pe James și pe Cordelia stând în capătul celălalt al parcului cu Lucie, care părea să fi apărut din senin.

— Charles? Ce naiba? a exclamat Lucie; era deja albă ca varul și vederea lui Charles sângerând pe pământ nu părea s-o ajute. Nu înțeleg...

— Nici eu, a zis Matthew serios, trasând alte două rune vindecătoare pe antebrațul dezgolit al lui Charles.

Charles părea doar pe jumătate conștient, cu pleoapele grele, cu partea din față a cămășii năclăită de sânge.

— Trebuie să-l ducem pe Charles la Institut... ca să-i poată chema pe Frații Tăcuți...

James a clătinat din cap.

— Nu la Institut. N-o să fie în siguranță.

Fruntea lui Matthew s-a încrețit a nedumerire.

— De ce n-o să fie în siguranță?

Cordelia s-a așezat pe marginea fântânii cât timp James a explicat, cât de repede a putut, ce se întâmplase. El avea impresia că totul durase foarte mult, și totuși se părea că nu trecuse nici măcar o frântură de timp: deja evenimentele erau fracțiuni de secundă de mișcare, șoc și sânge.

Când a ajuns la partea poveștii care o implica pe Lilith, s-a trezit că încetinește. Charles se rezema de fratele lui, respirând greu, dar egal. Lucie a spus:

— Nu înțeleg. De ce Lilith – Lilith, Regina Demonilor – o consideră pe Cordelia paladinul ei?

— Pentru că sunt.

Cordelia stătea pe marginea fântânii. Își pusese Cortana înapoi în teacă. Postura sa era rigidă – arăta precum cineva care primise o lovitură groaznică și se încordase pentru următoarea.

— I-am jurat loialitate cuiva pe care l-am crezut Wayland Fierarul.

James a văzut cum Matthew se schimbă la față; deodată și-a lăsat ochii în jos.

— De fapt era Lilith, deghizată. Am fost atât de fraieră să-mi închipui că Wayland Fierarul mă voia pe mine ca paladinul său! A fost o păcăleală.

— Cu toții am fost păcăliți, Daisy, a spus Lucie. Cu toții am crezut că a fost Magnus Bane cel cu care am vorbit în Piața Umbrelor. N-ai fost fraieră.

— Am fost arogantă, a spus Cordelia.

James ar fi vrut mai mult ca orice să se ridice și s-o ia în brațe. S-a abținut.

— Dacă n-ar fi fost James... și dacă n-ai fi fost tu, Lucie, povestea asta s-ar fi sfârșit și mai dezastruos.

— Asta nu-i adevărat, a spus James apăsat. Tu ești cea care i-a făcut a doua rană lui Belial... fără tine, n-aș fi putut niciodată...

— Nu *pleca!*

Vocea era o șoaptă joasă. James a înlemnit; era Charles. Pleoapele lui s-au zbătut, deși continua să pară semiconștient. Capul i se mișca agitat dintr-o parte în cealaltă și mâna goală râcâia pământul. Matthew a pus o mână pe umărul fratelui său, cu vinovăția și îngrijorarea zugrăvite pe față, exact când Charles a spus, foarte clar:

— Alastair, nu pleca!

Cu toții s-au uitat unii la alții uluiți – toți, a observat James, mai puțin Cordelia. Ea arăta întristată, dar nicidecum surprinsă.

Matthew a clipit.

— Aiurează, a spus el, gâtuit. Are nevoie de încă o rună de înlocuire a sângelui...

— O fac eu, a spus James.

Nici n-a apucat s-o traseze bine, că Lucie a scos un strigăt și a sărit în picioare, arătând spre intrarea principală a parcului. Trecând de porți și călărind spre ei pe un cal murg cu o stea albă pe bot, era Malcolm Fade, Înaltul Magician al Londrei.

Zărindu-i, a descălecat și a venit spre ei pășind hotărât. James, simțind că își pierduse abilitatea de a mai fi șocat sau surprins de ceva, a sfârșit runa de înlocuire a sângelui și s-a ridicat în picioare.

— Domnule Fade, a zis el, când Malcolm s-a apropiat. Ce treabă ai pe aici?

— Treceam din întâmplare prin zonă, a zis Malcolm, lăsându-se pe vine să se uite la fața lui Charles.

A pus o mână înmănușată sub bărbia lui Charles și a murmurat câteva cuvinte cu voce joasă. S-a văzut scânteierea unei flăcări violet-închis și Charles a tresărit, clipind și uitându-se în jur de parcă tocmai s-ar fi deșteptat.

Matthew l-a privit lung.

— E... bine acum?

— Ar trebui să fie văzut de unul dintre Frații voștri Tăcuți, a zis Malcolm. Dar e mai bine, cu siguranță. Indiferent cine e. A mijit ochii, adăugând: E fiul Consulului?

— Magicienii niciodată nu „trec din întâmplare prin zonă", a spus James. Nu că nu am prețui ajutorul dumitale...

Dintr-un oarecare motiv, Malcolm s-a uitat pătrunzător la Lucie. Ea i-a susținut privirea, cu o expresie greu de descifrat pentru James. În cele din urmă, Malcolm s-a ridicat în picioare.

— Poarta dintre lumi s-a închis, a zis el, morocănos. Leviathan a fost silit să iasă.

James a sărit în picioare.

— Atacul de la Institut... s-a terminat?

Malcolm a confirmat că Institutul fusese atacat, atacatorul fiind un singur monstru: Prințul Iadului, Leviathan, care se furișase pe o poartă, o deschizătură dintre dimensiuni.

— Sunt câțiva răniți și multe distrugeri de proprietate, dar oamenii voștri au avut mare noroc, într-adevăr. Portalul care-l lega pe Leviathan de Pământ a fost foarte mic, doar cât curtea Institutului.

— Asta nu prea înseamnă *mic,* a spus Cordelia.

Malcolm a zâmbit slab.

— Pentru Leviathan, a fost ca și cum ai vrea tu să intri în casă pe o gaură de șoarece. N-a putut să-și vâre decât vreo câteva tentacule dintre cele mai mici.

— Alea au fost tentaculele lui *mai mici*? a zis James, apoi și-a dat părul la o parte de pe față; mâinile îi erau pătate de sânge. Asta pentru că pecetea nu fusese completată. Pentru că Charles nu murise.

— Mă simt mult mai bine, a spus Charles, deși James nu l-ar fi descris ca *arătând* mult mai bine.

Era încă foarte palid, cu buzele vineții. Doar atât putuseră face vrăjile rapide și runele de înlocuire a sângelui.

Charles a mijit ochii la Malcolm.

— Dumneata ești Înaltul Magician? a zis el. Încântat să te cunosc, în sfârșit! Eu sunt Charles Fairchild... s-ar putea s-o cunoști pe mama, Consulul.

— *Charles*, a murmurat Matthew printre dinți. Tocmai ai fost *înjunghiat*.

Charles nu s-a lăsat descurajat.

— Regret, desigur, că nu ne-am întâlnit în circumstanțe mai favorabile...

— Drămuiește-ți puterile! a spus Malcolm, mai degrabă tăios. N-ai să-ți mai lansezi niciodată cariera politică dacă mori din pricina rănilor astăzi. S-a întors spre James și a continuat: Discuția asta despre pecete e foarte interesantă, dar nu mai pot ține mundanii afară din parcul ăsta prea mult. E o școală aici *și* o biserică; foarte curând o să înceapă să fie aglomerat. Propun să ne întoarcem la Institut.

— Nu fără Jesse, a spus Lucie. El s-a luptat, s-a împotrivit, el... S-a întrerupt, uitându-se la Malcolm. S-ar cuveni să aibă funeraliile vânătorilor de umbre pe care mama lui i le-a refuzat cu ani în urmă. S-a întors spre Matthew pentru a-l întreba: Math, am putea împrumuta haina ta ridicolă? Să-l înfășurăm pe Jesse în ea?

Matthew a părut deopotrivă înțelegător și puțin vexat în vreme ce își scotea haina.

— Da, a spus el, dar nu e ridicolă.

— Nu e nici pe departe *cea mai* ridicolă haină a ta, a admis James. Dar e, de asemenea, departe de a fi cel mai puțin ridicolă.

Bombănind, Matthew s-a ridicat și i-a întins haina lui Lucie. James și Matthew l-au ajutat pe Charles să se ridice în picioare, punându-i un braț pe umerii lui Matthew. Grupul a străbătut scurta distanță până în locul unde zăcea corpul lui Jesse, cu sabia Blackthorn în apropiere.

Lucie a îngenuncheat și, cu vârful degetelor, i-a închis încet ochii. I-a așezat sabia pe piept și i-a încrucișat brațele deasupra, cu mâinile peste mâner.

— *Ave atque vale,* Jesse Blackthorn, a spus James, uitându-se la fața palidă pe care și-o amintea din Cimitirul Highgate.

Fantoma care îi salvase viața. *Te salut și-ți spun rămas-bun pentru totdeauna, frate! Aș fi vrut să te cunosc!*

O flacără a izbucnit din degetele lui Malcolm când a început să deschidă un Portal spre Institut. James i-a înfășurat corpul lui Jesse în haina mediu-ridicolă a lui Matthew, iar Malcolm l-a ridicat în brațe de parcă n-ar fi cântărit mai mult decât un copil. Matthew și Charles s-au apropiat încet; Charles mergea cu puterile lui, deși se lăsa greu pe Matthew. Cordelia a luat-o pe Lucie de mână și i-a ținut-o strâns în timp ce – fără nicio privire înapoi – Malcolm a trecut prin Portal cu Jesse în brațe.

Ceilalți l-au urmat.

26

MAI VECHE-N VEACURI

Cu trudă ziuă după ziuă și cu necazuri oră după oră,
Căci cruzi ca sângele-i sunt stropii, talazurile-s colți care devoră,
Și ceața și vârtejul aburului ei sunt ca suspinul spiritelor ce vor fi,
Și vuietu-i e vuietul din vis, și adâncurile-s chiar rărunchii mării,
Și crestele-i se semețesc înalte până la stelele îndepărtate:
Și de urgia-i se cutremură pământul, și timpul are vistieriile secate.
Vei pune tu căpăstru peste hăuri, cu biciul valurile vei struni,
O vei lega cu lanțuri pe aceea mai veche-n veacuri ca voi zeii?

Algernon Charles Swinburne, „Imn pentru Proserpina"

PORTALUL I-A DEPUS IMEDIAT DINCOLO DE PORȚILE DE LA INTRARE ALE Institutului.

Lucie încercase să se pregătească sufletește, dar tot a avut un șoc când a dat cu ochii de biserică. Curtea fusese făcută valuri-valuri ca un covor scuturat. Pietrele zăceau în grămezi mari, împrăștiate pe pământ de la porțile de fier până la treptele din față. Apa curgea șiroaie prin crăpăturile dalelor de piatră rămase, mirosind a sare și a ocean. O groapă mare din mijlocul curții părea să fi fost făcută de un uriaș.

De data asta, Lucie n-a mai simțit că vreun lucru din toate acestea ar fi fost un bun subiect de roman. Era stoarsă de puteri, epuizată și își făcea griji pentru Cordelia. De când aflase că este paladinul lui Lilith, Daisy nu mai zâmbise deloc; părea închisă în propria-i nefericire, cum făcea adesea James. Matthew îi tot arunca priviri furișe Cordeliei, cu o expresie tulburată.

Se luptaseră și cu Belial, și cu Lilith și supraviețuiseră, a gândit Lucie, totuși nu se simțea deloc ca o victorie. A descoperit că îi venea mai greu decât ar fi crezut să păstreze impresia că ea și Malcolm abia dacă se cunoșteau și că, în mod hotărât, *nu* avuseseră înainte mai multe conversații secrete și intense despre necromanție. Secretele erau groaznic de păstrat, a reflectat ea; abia în ultima clipă își amintise, mai înainte să pășească prin Portal, să-l prevină pe James că părinții lor știau că ea își petrecuse noaptea de dinainte în Curzon Street și nu că fugise cât putuse de repede la Conacul Chiswick ca să încerce să-l împiedice pe Belial să-l mai posede pe Jesse.

— Aș prefera să nu intru în Institut ducând în brațe un vânător de umbre mort, a zis Malcolm. Mă tem că asta ar crea o impresie greșită.

— O să te conduc eu la Sanctuar, a zis Lucie. Îi putem lăsa trupul lui Jesse acolo.

James a sărutat-o pe frunte.

— Să nu stai prea mult! Mă aștept ca, odată ce mama și tata o să-și dea seama că n-am fost cu toții la adăpost în Curzon Street, să fie disperați să te vadă.

Lucie a pornit înaintea lui Malcolm spre Sanctuar, croindu-și drum printre dărâmături. Fade mergea după ea în tăcere, ducându-l pe Jesse; se uita în jur gânditor, parcă evaluând distrugerile. Lucie n-a putut să nu se întrebe: Oare Institutul era la fel de distrus și la interior? Oare avea să fie nevoie să se mute? Putea vedea că în câteva locuri pietrele fuseseră smulse din fațada edificiului, însă, în rest, părea să fi rezistat.

O siluetă într-o haină largă, cu glugă, a apărut de după colțul clădirii, în apropiere de ușa Sanctuarului. *Fantomă,* a gândit Lucie la început, înainte să-și dea seama că nu, era cineva real și viu. Silueta s-a întors și a văzut-o pe Grace, înfășurată într-o pelerină cenușiu-închis, cu doar un pic din părul și fața ei vizibile pe sub glugă.

— Ssst! a spus Malcolm, făcând-o pe Lucie să se zbârlească puțin – că doar nu avea de gând să-i strige numele lui Grace, nu era idioată. Eu i-am spus să vină aici ca să ne vedem. Haide!

Lucie a aruncat neliniștită o privire în capătul celălalt al curții, dar dacă James o zărise pe Grace, n-a dat niciun semn – tocmai îi saluta

pe câțiva vânători de umbre ieșiți din Institut. Lucie a recunoscut-o pe Charlotte, care s-a îndreptat glonț spre fiii ei.

Grace a înaintat din umbră spre Malcolm și Lucie, apoi a tresărit și s-a dat înapoi când a văzut povara din brațele lui Malcolm.

— Ce s-a întâmplat? Ăla e... Jesse?

Lucie și-a pus un deget pe buze și le-a făcut semn companionilor săi să intre în Sanctuar. Înăuntru, încă se mai vedeau urmele arestului lui Thomas și Alastair – un scaun răsturnat, o grămadă răvășită de pături, resturi de mâncare. Malcolm l-a dus pe Jesse până la o masă lungă de mahon și l-a așezat acolo, scoțându-i haina în care-l învelise.

Grace a scos un mic strigăt când a dat cu ochii de sângele încă proaspăt de pe corpul lui Jesse. Mâinile lui rămăseseră încrucișate peste sabia Blackthorn. Ea s-a repezit lângă el.

— E bine?

— E la fel de mort ca înainte, a spus Malcolm, cumva nerăbdător. Cu siguranță e mai bine după ce l-a dat afară pe Belial din el, dar asta nu-l face viu.

Grace s-a uitat la Lucie puțin surprinsă, dar Lucie doar a clătinat încet din cap. Suspecta că Malcolm văzuse mai multe din lupta de la Mount Street Gardens decât lăsa să se înțeleagă.

— Ancora nu mai e, a spus Lucie. Pot simți asta, dar mai pot simți și că Jesse, scânteia lui esențială... e încă aici.

Însă Grace clătina din cap. Gluga îi căzuse pe spate, iar părul ei blond i se revărsase pe umeri, desprins din agrafe.

— De ce l-ați adus aici? a întrebat ea. Ăsta e Sanctuarul, inima Institutului. Odată ce nefilimii află ce s-a întâmplat, o să-i ardă corpul.

— N-avem cum să le ascundem asta, a spus Lucie. Prea mulți oameni știu. Și n-o să fim niciodată în stare să-l înviem aici, în Londra. Malcolm și cu mine am discutat în Piața Umbrelor, înainte, și singura cale de-a o face este să-l ducem de aici, Grace.

Grace a înțepenit.

— Acum?

— În noaptea asta, a zis Lucie. Ei o să-i lase corpul să rămână aici până dimineață, dar mâine o să-l mute în Idris. Și asta va fi.

— Nu m-ați întrebat și pe mine, a replicat Grace, scorțoasă. Dacă n-am nimic împotrivă să fie mutat.

— Asta e singura lui șansă, a zis Malcolm. Dacă într-adevăr vrei să încerc necromanția, n-am s-o fac în centrul orașului. Îmi trebuie spațiu, instrumentele mele și cărțile. Și nici așa nu pot promite.

— Dar ai un aranjament, a zis Grace, îndreptându-și spatele. Cu Lucie. O înțelegere. Ea te-a convins.

— Mi-a oferit un schimb echitabil, a zis Malcolm, încheindu-și nasturii hainei până în pământ. Și, în contul ăsta, eu o să-l scot pe fratele tău din Londra, într-un loc sigur, și o să fac tot ce pot pentru el. Dacă refuzi, n-am să fac nimic.

— Nu știe nimeni că ești aici, nu-i așa, Grace? a întrebat Lucie. Nu știe nimeni că participi la asta.

— Soții Bridgestock cred că sunt la ei acasă. Dar nu văd ce-are asta de-a face...

— Poți să vii cu noi, a spus Lucie.

Malcolm a ridicat o sprânceană. Până și Grace părea uluită.

— Ce?

— Am spus că poți să vii cu noi, a zis Lucie. Nu se așteaptă nimeni la asta, nici n-o să încerce să te împiedice. Plecăm la noapte, cu Jesse; poți să vii cu noi sau nu. Altminteri, problema nu mai e în mâinile noastre.

James avusese de gând să spună adevărul, în întregime, în clipa în care-i văzuse pe mama și pe tatăl lui. Dar lucrurile s-au dovedit a nu fi chiar atât de simple.

Ca și ceilalți, rămăsese șocat de distrugerile provocate Institutului – de straniul contrast între cerul albastru fără nori de deasupra, mundanii umblând liniștiți în afara porților și dezastrul dinăuntru. Văzuse suferința pe chipul lui Lucie când pornise grăbită spre Sanctuar cu Malcolm. N-o putea învinui. Institutul fusese singurul cămin pe care îl cunoscuseră ei doi vreodată.

Până în urmă cu câteva săptămâni. Casa de pe Curzon Street devenise rapid căminul lui James, deși bănuia că asta avea mai puțin de-a face cu clădirea și mai mult cu aceea cu care o împărțea.

Charles șchiopăta rău, așa că James l-a apucat de celălalt braț ca să-l ajute pe Matthew să-l conducă prin curte. Ajunseseră aproape de ușile de la intrare, când acestea s-au deschis și Thomas, Christopher și Anna au ieșit în grabă, urmați de Charlotte și Gideon.

A urmat un murmur confuz de voci, îmbrățișări și ușurare. James s-a bucurat să-l vadă pe Thomas ieșit din arest; Thomas i-a explicat că fusese judecat cu Sabia Mortală și găsit nevinovat.

— Deși, a spus Christopher, Bridgestock încă se mai plângea de chestia asta când a atacat demonul. Mă îndoiesc că o să găsească prea mult sprijin pentru a-l arunca la loc pe Tom în închisoare, acum, după ce s-a distins în bătălie. A învins un tentacul întreg singur-singurel!

— Într-adevăr, a spus Thomas, rânjind la James. Un întreg tentacul.

Charlotte a alergat la Matthew și la Charles; l-a sărutat înfocat pe Matthew pe obraz și a exclamat îngrijorată pentru Charles, până când Gideon a venit să-l înlocuiască pe James și să-l ajute pe Matthew să-l ducă pe fratele lui la infirmerie. Au plecat, Charlotte luând-o înainte ca să-l aducă pe Henry la căpătâiul patului lui Charles.

— Henry a fost impresionant cu bastonul lui, a spus Anna. Lanțurile lui mi-au făcut de rușine biciul.

Thomas o luase deoparte pe Cordelia; James l-a auzit spunând ceva despre luptă și rostind numele *Alastair*, și a văzut-o pe Cordelia luminându-se. Așadar, Alastair era în regulă; James și-a dat seama că e ușurat să afle asta, și nu doar de dragul Cordeliei. Interesant! Ariadne, de asemenea, era bine, din ceea ce spuneau Anna și Christopher. Nu murise nimeni și cei răniți mai grav erau la infirmerie, îngrijiți de Frați.

Ariadne a apărut în capul scării. De obicei ordonată și aranjată, acum avea un costum de luptă sfâșiat și un braț bandajat. Obrazul îi era zgâriat, iar părul, ciufulit. Ochii îi străluceau.

— Anna, e totul în...? S-a înseninat văzându-i pe James și pe Cordelia, exclamând: Oh, minunat! Domnul și doamna Herondale tocmai spuneau c-o să trimită pe cineva în Curzon Street să vă cheme.

James și Cordelia au schimbat o privire.

— Și unde sunt părinții mei, mai exact? a întrebat James. Ar fi mai bine să stau de vorbă cu ei cât mai curând posibil.

Încă mai plănuia să le spună tot adevărul. Ariadne i-a condus pe toți spre bibliotecă. Thomas, Christopher și Anna le descriau atacul – Gabriel fusese la un pas să fie rănit grav, dar un efort de grup îl eliberase din tentaculele ghimpate ale Leviathanului –, iar Cordelia încă mergea după ei în tăcere.

James ar fi vrut să o cuprindă în brațe, să o strângă cu putere, să-i șoptească vorbe mângâietoare la ureche. Dar ea se purta la fel cum fusese când murise tatăl ei: tăcută și prudentă, de parcă o mișcare prea spontană ar fi putut s-o sfărâme. N-ar fi putut s-o încurajeze fără să le stârnească celorlalți curiozitatea și știa că ea nu vrea compătimirea lor. Nu în acest moment.

— O să fii bucuros să afli că unchiul Jem și Magnus s-au întors, a zis Anna, uitându-se pieziș la James când au ajuns la ușa bibliotecii. Aparent, un Institut atacat de un Prinț al Iadului e o veste destul de surprinzătoare cât să ajungă până și în Labirintul Spiralat. Ce s-a întâmplat cu voi, apropo? Ar fi trebuit să fiți la adăpost acasă, dar arătați ca și când ați trecut printr-un război.

— M-ai crede dacă ți-aș spune că jocurile de salon au luat-o razna rău? a zis James.

Anna a zâmbit, cu o arcuire sarcastică a buzelor.

— Păreți schimbați, a zis ea, dar n-a mai fost timp de explicații: intraseră în bibliotecă și era plină ochi de vânători de umbre.

Will stătea în capul unei mese lungi. Tessa, în picioare, lângă el. Mulți dintre nefilimii adunați, precum Catherine Townsend și Piers Wentworth, purtau semnele bătăliei recente: bandaje, haine sfâșiate și sânge. Unii, ca soții Bridgestock și familia Pounceby, stăteau strânși în grupuri, murmurând și gesticulând. Alții stăteau la masă cu Will și Tessa. Era și Sophie acolo – Cecily și Alexander erau probabil la infirmerie cu Gabriel –, ca și Alastair, care și-a înălțat capul când au intrat ei. Văzând-o pe Cordelia, s-a ridicat în picioare.

— James! a strigat Will radios și, pentru un moment, James a uitat tot în afară de cât era de bucuros să-și vadă familia.

S-a dus să-și îmbrățișeze tatăl și mama: pentru prima oară, ea i s-a părut slabă și aproape fragilă. I-ar fi plăcut să fi fost acolo în timpul bătăliei, să fi putut să-i apere mai direct decât o făcuse.

Când Tessa s-a desprins din brațele lui, l-a măsurat din ochi pe James cu îngrijorare.

— Pe Înger, ce vi s-a întâmplat... ție și lui Daisy? a întrebat ea, observându-le înfățișarea răvășită. Cum ați știut să veniți?

— Nu l-ați trimis voi pe Malcolm să ne aducă? a zis James, aruncând o privire spre Cordelia; ea se îmbrățișa cu Alastair.

— Nu, a spus Will, încruntându-se.

— Trebuie să fi înțeles eu greșit, a spus James repede. Nu contează...

— Unde e sora ta? a întrebat Will. Și Înaltul Magician, dacă tot ai pomenit de el?

— Sunt în Sanctuar, a răspuns James. Și Matthew e la infirmerie cu Charles și părinții lor.

Sophie, care tocmai încerca să-și desfacă mănușile de armură, s-a oprit și-a ridicat capul.

— Ce-a pățit Charles?

Will s-a așezat pe masă, cu ghetele proptite pe un scaun din apropiere.

— Am senzația că e o poveste aici, a spus el. Probabil cealaltă jumătate a poveștii pe care o cunoaștem deja. Am ghicit corect, James?

James a șovăit.

— Dacă am putea vorbi undeva, aparte...

— Cu siguranță nu!

Vocea era a Inchizitorului.

— Dacă vă închipuiți că există vreo șansă să țineți mai multe lucruri ascunse de Enclavă...

— Nimeni nu ține ascuns nimic de Enclavă, a zis Will.

Ochii lui aveau pleoapele pe jumătate închise, ceea ce însemna că e chiar furios.

— Și cu atât mai puțin fiul meu.

— Am fost atacați, a spus Bridgestock, ridicându-și vocea. El nu părea să fi fost în bătălie – roba sa era imaculată –, dar, cu toate acestea, vocea îi palpita de furie: De o creatură a Iadului. Trimisă de Iadul însuși să ne șteargă de pe fața Pământului. Cineva l-a chemat pe

demonul mării. „Blestemată să fie [ziua aceea] de către cei ce blesteamă zilele, de către cei ce știu să descânte Leviatanul..."[1]

— Și cine sugerezi că l-a chemat pe Leviathan? a zis Tessa, încrucișându-și brațele la piept.

— Spun doar că am fost neglijenți; că am îngăduit corupția printre noi, a spus Bridgestock, cu ochii lui mici sclipind. Am îngăduit printre noi descendenții demonilor.

Acela a fost momentul când James a decis că n-ar fi fost cu putință să spună tot adevărul.

— Destul! a zis el. Vrei să știi ce s-a întâmplat? Cine i-a ucis pe vânătorii de umbre? Cine a încercat să-l aducă pe Leviathan? Aveam de gând să-l aștept pe Consul, dar dacă insiști, o să-ți spun acum. Cu condiția să *nu-mi* mai insulți mama sau familia a doua oară.

Bridgestock a părut furios, iar James s-a întrebat dacă mersese prea departe – Bridgestock *era* Inchizitorul, a doua cea mai puternică figură din Conclav. Dar nu se putea împotrivi direct voinței Enclavei fără să stârnească scandal, iar mulțimea deja se uita la James, așteptând, chiar și familia Pounceby. Curiozitatea întotdeauna câștiga, a gândit James, văzând toate acele sentimente trecând pe chipul lui Bridgestock, prefăcându-i expresia furioasă într-o încruntătură sardonică.

— Prea bine, atunci! a spus el, cu un gest de desconsiderare în direcția lui James. Sunt sigur că adunarea ar vrea să audă ce ai de spus.

Așa că James a vorbit – și, mai degrabă surprinzător, fără nicio pregătire, a spus o poveste coerentă, sărind totuși peste multe dintre detaliile cele mai importante. A explicat că fusese îngrijorat pentru arestarea lui Thomas, știind că era suspectat pe nedrept. (Bridgestock a tușit și s-a mutat de pe un picior pe altul.) A povestit despre cum descoperise el tiparul crimelor pe o hartă a Londrei, modul în care formau pecetea lui Leviathan. A susținut că o trezise pe Cordelia, apoi pe Matthew și pe Lucie, care erau oaspeți în casa lor. Împreună, fugiseră la Mount Street Gardens și îl găsiseră pe Charles atacat. Atacatorul, a explicat James, era Jesse Blackthorn. Cadavrul lui Jesse, se părea, fusese conservat prin magie de mama lui tot timpul ăsta, probabil în

[1] Iov, 3:8.

scopurile magiei negre – la urma urmei, deja știau că ea încercase necromanția. Tocmai de aceea și fusese întemnițată în Citadelă.

— Așadar, a reușit? a întrebat Sophie, arătând gata să i se facă rău. L-a ridicat din morți pe fiul ei?

Nu tocmai, a explicat James. Corpul lui Jesse fusese păstrat ca un soi de memorial. Tatiana convinsese un demon s-o ajute în scopul ăsta, iar demonul pusese stăpânire pe corpul lui Jesse și, în mod clar, încercase să-l stârnească pe Leviathan, Prințul Iadului, ca să-i distrugă pe nefilimii Londrei. Cordelia îl străpunsese pe Jesse cu sabia Cortana, a adăugat el, alungându-l pe demon din el, ceea ce trebuie să fi închis poarta ce-i permisese lui Leviathan să intre în lume.

— Cine să vrea să-l stârnească pe Leviathan? s-a întrebat Christopher cu voce tare. Cu siguranță, orice alt Prinț al Iadului ar fi fost mai puțin... scârbos.

— Ar putea fi socotit chiar frumos de alți demoni ai mării, a spus Anna. Nu putem ști.

— Liniște! s-a răstit Bridgestock, roșu la față, și s-a întors spre James. Adică ne spui că ucigașul e vreun... vreun băiat mort demult? Nu pare asta ridicol... și convenabil?

— Numai dacă ești mai interesat să găsești pe cineva de pedepsit decât pe adevăratul criminal, a spus James. Chiar dacă nu ești înclinat să mă crezi, corpul lui Jesse e examinat acum de Frații Tăcuți. Odată ce vor termina, poate o să vrei *dumneata* să-i explici Enclavei cum un băiat care ar fi avut douăzeci și patru de ani astăzi, dacă ar fi trăit, a fost perfect conservat la vârsta de șaptesprezece ani, exact când se știe că a murit?

E mai mult de atât, a spus vocea familiară, tăcută, a lui Jem, care tocmai intrase în bibliotecă împreună cu Lucie.

Roba lui de culoarea pergamentului era pătată cu sânge la mâneci, iar gluga era lăsată pe spate ca să-și arate fața – obrajii cu cicatrice și părul negru înspicat cu alb. James a simțit un val de ușurare la vederea lui; nu-și dăduse seama cât de stresant fusese cu Jem departe, într-un loc în care nu putea fi ajuns.

Va trebui să explici cum se face că Jesse Blackthorn e acoperit cu exact aceleași rune care lipsesc de pe cadavrele celor uciși. Runa Puterii a Filomenei di Angelo. Runa Vederii lui Elias Carstairs. Runa Preciziei lui Lilian Highsmith. Fiecare se potrivește.

Un murmur a străbătut încăperea, în vreme ce Will i-a zâmbit lui Jem. Era un zâmbet pe care James îl cunoștea bine: zâmbetul special pe care Will îl avea doar pentru *parabatai*-ul lui. Era ciudat să vezi pe cineva zâmbind astfel către un Frate Tăcut, dar lui James nu i se mai părea de mult ciudat; așa era între tatăl lui și unchiul Jem, așa îi știa dintotdeauna.

Când Jem a traversat încăperea ca să vorbească în liniște cu Will, Lucie a rămas pe loc; le-a zâmbit părinților ei, dar nu s-a apropiat să-i îmbrățișeze. Părea să învețe să se abțină, a gândit James; nu era sigur ce credea despre asta. Exuberanța lui Lucie fusese întotdeauna o caracteristică a ei.

— Lilian Highsmith îl știa pe ucigașul ei, a zis Bridgestock, ridicându-și vocea ca să fie auzit peste zumzetul discuțiilor din cameră. L-a recunoscut. Băiatul Lightwood a jurat asta sub Sabia Mortală. De unde să-l fi cunoscut ea pe băiatul Tatianei?

— Nu l-a cunoscut, a spus Lucie. A crezut că e tatăl lui, Rupert. Seamănă ca două picături de apă, iar Lilian i-a cunoscut pe soții Blackthorn, deci l-ar fi recunoscut pe Rupert.

I-a întâlnit privirea lui James în capătul celălalt al camerei: el se gândea la Elias, care trebuie să fi crezut că vede pe cineva pe care-l cunoscuse cu ani în urmă – un bărbat despre care crezuse că era mort.

Tu?

— De aceea domnișoara Highsmith a spus ceea ce a spus, a zis Thomas. „El era mort, mort în floarea vârstei. Soția lui... a plâns și a tot plâns. Îmi amintesc lacrimile ei." Rupert era căsătorit când a murit. Ea se referea la Tatiana.

— Tragedia naște tragedie, a zis Tessa. Rupert Blackthorn a murit, și fiul lui a murit, și asta a înnebunit-o pe Tatiana. A refuzat să-i permită fiului ei vrăjile de protecție ale unui vânător de umbre și, astfel, a creat un recipient care putea fi posedat. Ea e un personaj tragic, dar deopotrivă periculos.

— Să sperăm că nu e un pericol pentru Surori în Citadela de Diamant, a zis Alastair liniștit. Inchizitorul a fost chiar milos s-o trimită acolo și nu în Orașul Tăcut. Să sperăm că mila aceasta va fi răsplătită.

Martin Wentworth a scos un pufnet grosolan.

— Nu de milă are nevoie, a zis el. Are nevoie de interogatoriu. Chiar credem că nu știe nimic despre situația de acum?

Inchizitorul clocotea în tăcere. Doamna Bridgestock, care stătea printre cei din familia Pounceby, a zis:

— Dar Grace? Dacă... demonul ăsta ucigaș știe că există... dacă l-a chinuit pe fratele ei...

— Grace a fost născută Cartwright, a intervenit Ariadne, făcând pe toată lumea să tresară. Părinții ei au fost vânători de umbre devotați. Trebuie să fi avut vrăjile de protecție cu mult înainte s-o fi întâlnit Tatiana.

Inchizitorul și-a înfășurat roba pe lângă corp.

— O să plec chiar în noaptea asta. Trebuie să ajung în Citadela de Diamant și să cer o întrevedere oficială cu Tatiana Blackthorn. Va trebui scoasă din Citadelă de celelalte Surori, căci niciun bărbat nu intră acolo. Dar Wentworth are dreptate: e timpul s-o interogăm.

De parcă ar fi anunțat sfârșitul politeții, o larmă de voci a explodat – întrebări și solicitări:

„Dar care demon a fost cel care l-a posedat pe băiat? Dacă se întoarce?"

„Păi, și ce dacă se întoarce? Fără un corp, este doar un demon nematerial, nu?"

„Cum a scos runele de pe cadavre? James, tu știi?"

„Ce demon are puterea să cheme în lumea asta un Prinț al Iadului? Cum și-a

imaginat că-l controlează?"

„Demonii nu se gândesc atât de departe, nu-i așa?"

Will, care stătuse cu ghetele pe scaun, l-a dărâmat cu o lovitură de picior. S-a izbit de podea cu un trosnet care, spre surprinderea lui James, a făcut imediat liniște.

— Destul! a zis Will cu fermitate. După cum mulți dintre voi știu, Consulul este în momentul ăsta la infirmerie cu fiul ei rănit. Dar a trimis vorbă, prin Fratele Zachariah – și Will și-a înclinat capul spre Jem. M-a investit pe mine cu puterea să deschid o anchetă oficială în această problemă, ceea ce o să și fac. Mâine. Deocamdată, toată lumea care este rănită sau rudă a cuiva rănit, vă rog să vă duceți acasă! Nu e nicio suspiciune că pericolul va continua, și avem o grămadă de treabă

acum. Trebuie anunțat Conclavul din Idris și să se înceapă reparațiile. Căci acesta e Institutul nostru și n-o să lăsăm niciun Prinț al Iadului să-l prefacă în ruine.

Au răsunat ovații modeste. În timp ce vânătorii de umbre ieșeau din bibliotecă, Will s-a întors să se uite la James, iar acesta și-a dat seama ce gândea. *Întâi Belial și acum Leviathan? Doi Prinți ai Iadului?* Era o coincidență prea mare. Tatăl lui James era deștept; prea deștept, probabil. Însă de asemenea știa să aștepte și să lase adevărul să vină singur la el. James n-avea nicio îndoială că avea să vină.

— Ei bine, a zis Alastair, a fost o ditamai grămada de aiureli ceea ce a înșirat James adineauri, nu-i așa?

Cordelia aproape c-a zâmbit. Fusese peste măsură de ușurată să-l vadă pe Alastair; n-ar fi putut suporta ideea că i se întâmplase ceva rău. Nu acum. Arăta vraiște, ceea ce probabil că-l enerva groaznic: părul îi era ciufulit, iar hainele, rupte și pline de praf de piatră. Sona n-avea să fie deloc mulțumită când urma să-l vadă, dar Cordelia s-a gândit că arăta mai degrabă fermecător, mai puțin pus la punct și scorțos cum era obișnuită să-l știe.

Alastair stătuse lângă ea cât timp vorbise James, lucru pentru care îi era recunoscătoare. Se simțise extraordinar de ciudat. Era mândră de James, ținând piept de unul singur întregii Enclave, brodând o poveste care să meargă și lăsând totodată deoparte orice i-ar fi incriminat pe prietenii lui – sau pe ea. Nu putuse să nu-i admire cutezanța, totuși în același timp se temea de ceea ce avea să urmeze. Se legănau pe marginea prăpastiei, simțea ea: n-aveau să poată păstra minciuna la nesfârșit.

Îl surprinsese pe James uitându-se la ea într-un fel ciudat de vreo câteva ori de când se sfârșise lupta, de parcă ar fi vrut să facă sau să spună ceva, dar se abținuse. Nu-și putea închipui despre ce e vorba. Acum îl vedea adâncit în conversație cu Jem, fără să se uite vreun pic spre ea.

— *Oun dorough nemigoft*, i-a spus ea lui Alastair, în persană.

Nu credea că îi aude careva – se retrăseseră într-un colț al bibliotecii, lângă un raft de cărți despre numerologie –, dar era mai bine să fie prudenți.

— N-au fost minciuni. Doar că n-a fost tot adevărul.

Ochii lui Alastair au sclipit amuzați.

— Da. Sunt obișnuit, știu cum e treaba cu minciunile, Layla.

Cordeliei i s-a întors stomacul pe dos. Ar fi vrut să-i strige: *Nu-mi mai spune Layla!* Suna prea asemănător cu *Lilith* în urechile ei, și Lilith nu însemna „noapte", ca și Layla?

— Nu-ți pot divulga totul acum, a zis ea. Dar pot să-ți spun un lucru care e adevărat. Am avut dreptate când am zis că nu sunt demnă de Cortana.

— Nu l-ai ucis pe demonul care îl poseda pe Jesse Blackthorn?

— Ba da, a răspuns Cordelia. Dar nu sunt...

Alastair clătina din cap.

— Trebuie să încetezi cu asta, a spus el. O să te faci singură nedemnă dacă te consideri nedemnă. Devenim așa cum ne temem că vom fi, Layla.

Cordelia a oftat.

— O să vin cu tine acasă în Cornwall Gardens, după ce terminăm aici, a spus ea. A trecut prea mult de când n-am mai văzut-o pe *Mâmân*. Și o să putem discuta...

— Alastair, a spus Matthew.

Frații Carstairs s-au întors, surprinși; niciunul nu-l auzise apropiindu-se. Camera era încă plină de vânători de umbre, intrând și ieșind pe ușile bibliotecii, și de zumzetul glasurilor. Matthew trebuie să fi intrat odată cu alții. Acum stătea în fața lor, uitându-se la Alastair și la Cordelia, cu mâinile în buzunare.

Părul lui auriu era la fel de ciufulit și dezordonat ca al lui Alastair și pe haine avea o grămadă de sânge. Sângele lui Charles – Cordelia știa, totuși era tulburător.

— Matthew, a zis ea, e totul în regulă?

El s-a uitat la ea o dată – o privire ciudată, intensă – înainte să se întoarcă iarăși la Alastair.

— Uite care-i treaba, Carstairs, a zis el. Nu pot spune că-mi dau seama ce se întâmplă sau c-aș vrea să știu, dar fratele meu e la infirmerie și a întrebat de tine. Mi-ar plăcea să te duci să-l vezi.

Alastair s-a încruntat.

— Charles și cu mine, a spus el, nu... nu mai suntem prieteni.

— Aiurea prieteni! a zis Matthew. Alastair, Cordelia mă asigură că ai o inimă. Spune că ești altfel decât erai la școală. Băiatul pe care l-am cunoscut eu la școală nu mi-ar vizita fratele, doar ca să-mi facă în ciudă. Nu o face mincinoasă pe sora ta; ea e o persoană mai bună decât tine și dacă ea crede în tine, ar trebui să încerci să fii cineva în care poate să creadă. Eu așa aș face.

Alastair arăta descumpănit – ceea ce, pentru Alastair, se traducea în a sta nemișcat și a clipi încet vreo câteva secunde.

— Bine, a zis, în cele din urmă și i-a ciufulit părul Cordeliei. *Ta didar-a badd,* a zis el. Ne vedem curând – și a plecat, fără să se mai uite la Matthew.

Cordelia l-a urmărit cu privirea traversând camera spre Jem. În timp ce ei doi vorbeau, Jem a aruncat o privire spre ea. Nu-i putea vedea fața de la distanța asta, dar i-a auzit vocea în cap: „Vrei să vii și tu? Mi-a fost dor de tine, Cordelia. Avem multe să ne spunem".

Cordelia a simțit o durere în inimă. De la moartea lui Elias, nu-și dorise nimic mai mult decât să stea de vorbă cu Jem, să-l întrebe ce amintiri avea despre tatăl ei, ce sfat pentru familia ei. Însă el era un Frate Tăcut – și Frații puteau citi gândurile, puteau ghici emoțiile. Dacă se uita în mintea ei acum, ar fi aflat adevărul despre Lilith și ea n-ar fi putut îndura.

A clătinat din cap, foarte ușor. *Nu acum. Continuați fără mine!*

El a părut dezamăgit, și-a pus o mână pe umărul lui Alastair și au ieșit împreună din cameră, trecând pe lângă Thomas, la ușă. Acesta s-a uitat după ei cu o expresie ciudată – surprindere? Mânie? Probabil încă încerca să-și lămurească purtarea lui Alastair din ziua precedentă.

— Matthew, a zis ea. Asta a fost...

— Nu fi supărată!

Își scosese mâinile din buzunare, și ea și-a dat seama de ce și le ascunsese. Îi tremurau violent. A băgat mâna în buzunarul interior al vestei și și-a scos butelca metalică, strâmbată.

Ea a vrut să închidă ochii. Mâinile tatălui ei tremurau în fiecare dimineață. Și mai puțin seara. Acum înțelegea de ce. Înțelegea mai

mult decât și-ar fi dorit vreodată să înțeleagă – despre tatăl ei și despre Matthew, de asemenea.

— Nu sunt supărată, a zis ea. Voiam să spun că a fost drăguț.

— Din partea lui Charles? Probabil, a zis el și a luat o dușcă.

Mușchii de pe gât i-au jucat când a înghițit. Cordelia și-a amintit că mama ei spusese despre Elias că „e atât de frumos!" Dar băutul era o boală care măcina până la urmă tot ce era frumos.

— Nu cred că el și Alastair se potrivesc totuși.

— Nu, a încuviințat Cordelia. Totuși, îl placi pe Charles mai mult acum?

Matthew și-a supt un strop de whisky de pe deget și a zâmbit strâmb.

— Pentru că a fost la un pas de moarte? Nu. Presupun că a fost doar o reamintire... Nu îl *plac* pe Charles, dar îl iubesc. N-am ce să fac. Ciudată chestie, nu?

— Alastair!

Thomas îl văzuse pe Alastair plecând cu Jem din bibliotecă și se strecurase afară, în urma lor. Alcătuiau o pereche ciudată cei doi veri, a gândit el: Alastair în hainele lui zdrențuite și prăfuite, Jem în roba lui curată, de culoarea pergamentului. Nimeni n-ar fi ghicit că sunt rude. Mergeau în tăcere, dar Thomas știa că asta nu însemna că nu discută.

— Alastair! a strigat el încă o dată, și Alastair s-a întors, cu o expresie de surprindere trecându-i pe față.

Alastair i-a spus ceva vărului său, apoi i-a făcut semn lui Thomas când Jem s-a îndepărtat vreo câțiva pași, oferindu-le o oarecare intimitate.

Alastair l-a privit întrebător. Thomas, care și-a dat seama aproape imediat că habar n-avea ce să spună, și-a mutat greutatea de pe un picior pe altul.

— Ești bine? a întrebat, în cele din urmă. N-am apucat să te întreb, după luptă.

Chiar nu apucase. Când bătălia cu Leviathan se sfârșise, fusese acaparat de Anna și Christopher, de părinții lui, de sosirea lui James și a celorlalți. Niciunul dintre aceștia nu s-ar fi gândit că Thomas ar fi avut vreun motiv să rămână lângă Alastair.

— Sunt bine, a zis Alastair. Mă duc să-l văd pe Charles la infirmerie. Se pare că a cerut să vin.

— Oh!

Thomas s-a simțit de parcă ar fi călcat greșit pe o treaptă a unei scări. Poticneala, dezorientarea. I s-a tăiat răsuflarea.

— Îi datorez asta, a zis Alastair.

Privirea lui era întunecată și directă.

— Îți amintești ce ai spus în Sanctuar? Că ar trebui să ne prefacem că nu s-a întâmplat nimic în trecut și că la Paris a fost prima oară când ne-am cunoscut?

Thomas a dat din cap. I se părea că are stomacul strâns în noduri de gheață.

— Nu ne putem preface la nesfârșit, a zis Alastair. În cele din urmă, adevărul trebuie înfruntat. Toți prietenii tăi mă urăsc, Thomas, și pe bună dreptate.

Matthew, a gândit Thomas. Îl văzuse pe prietenul lui apropiindu-se de Alastair și Cordelia cu o expresie hotărâtă și se întrebase despre ce era vorba. Dar nu putea fi supărat pe Matthew. Math își proteja fratele, ceea ce era de înțeles.

— Niciun fel de scuze n-o să compenseze ceea ce am făcut în trecut, a continuat Alastair. Și să te oblig să alegi între mine și prietenii tăi n-ar face decât să înrăutățească lucrurile. Așa că am ales eu pentru tine. Întoarce-te în bibliotecă! Te așteaptă cu toții.

— M-ai urmărit când patrulam pentru că erai îngrijorat pentru mine, a spus Thomas. Îți dai seama, fiindcă ai fost acolo, că ăsta se poate să fie motivul pentru care Belial nu m-a atacat pe mine? Întotdeauna i-a atacat pe vânătorii de umbre care erau singuri. Dar tu erai cu mine, chiar dacă eu n-o știam.

Pe gâtul lui Alastair pulsa o venă.

— Asta-i simplă speculație. Tom, tu ai patrulat singur, noaptea, pentru că îți plac lucrurile primejdioase și nesănătoase pentru tine. Eu n-am să fiu unul dintre acelea.

A dat să se întoarcă. Thomas a întins mâna să-l prindă și, simțindu-i umărul lui Alastair sub degetele lui, aproape că s-a pierdut cu

firea. Îl atinsese astfel, în Sanctuar: își pusese mâinile pe umerii lui Alastair, lăsându-l pe acesta să-i suporte greutatea când se sărutau.

— Nu insista! l-a rugat Alastair, fără să se uite la el. Nu e posibil. N-o să fie niciodată.

S-a desprins, grăbindu-se să-l prindă din urmă pe Jem. Thomas a rămas uitându-se lung în urma lor, până au dispărut pe hol. Cumva, tot așteptase ca Alastair să-și întoarcă măcar o dată capul și să se uite înapoi. Dar Alastair n-a făcut-o.

Ai fost un prost, și-a spus Malcolm Fade.

Asta își tot spusese în ultimele câteva zile; nu mai avea nicio importanță acum. Soarele strălucea pe cerul senin în vreme ce traversa curtea Institutului. Se pornise vântul care împrăștia zăpada într-o fulguială bezmetică, albă și sclipitoare în lumina soarelui. S-a întrebat cât avea să le ia vânătorilor de umbre ca să-și pună pe picioare Institutul fărâmat. Mai puțin decât te-ai fi așteptat, a presupus el. Erau surprinzător de ingenioși, nefilimii ăștia, și încăpățânați într-un fel în care magicienii nu erau. N-avea niciun rost să fii încăpățânat când trăiai veșnic. Învățai mai degrabă să te îndoi decât să te rupi.

S-a gândit că el se îndoise, cu mulți ani în urmă, atunci când aflase că o pierduse pe Annabel. „A devenit o Soră de Fier", așa i se spusese. „N-ai s-o mai vezi niciodată. E alegerea ei."

Din momentul acela, mersese prin lume îndoit și strâmbat într-o nouă formă: aceea a unui om care își pierduse singurul lucru care contase în viața lui și învățase să trăiască fără el. Mâncarea nu mai avea gust; vântul și soarele i se păreau diferite; își auzea permanent bătăile inimii în urechi, ca un metronom stricat. Asta era viața lui acum – așa fusese mai bine de nouă decenii – și ajunsese s-o accepte.

Până când Lucie și Grace apăruseră în calea lui. Când aflase că Annabel e moartă, își dăduse seama cât de adânc se resemnase că n-avea s-o mai vadă niciodată. Deși părea împotriva logicii, anunțul că e moartă îi adusese speranța că exista o șansă ca, într-un fel – după atâta amar de vreme – să poată s-o salveze.

O putea vedea, cu ochii minții, în rochia ei simplă de stambă, cu panglicile bonetei fluturând în vânt. Întâi Mai în Padstow – atât de

demult –, dar își putea aminti fetele cu flori în mână și albastrul apei. Părul ei negru. Annabel.

Ai fost un prost, și-a spus el din nou. Și-a strâns pelerina în jurul lui când a ajuns la porți. Mai era cineva aici, rezemat de grilajul de fier. Nu un vânător de umbre – un bărbat înalt, îmbrăcat în verde și negru, cu un ac împodobit cu smarald sclipindu-i pe rever.

— Magnus, a zis Malcolm, încetinind pasul. Ce ciudat să te văd aici!

Magnus își ținea brațele încrucișate la piept. Expresia lui, în vreme ce cerceta curtea, era sumbră.

— Zău?

— M-aș fi așteptat să dai fuga să-i salvezi mai devreme, a spus Malcolm.

Îi era drag Magnus, atât cât putea lui să-i fie drag de cineva. Dar celălalt magician avea o binemeritată reputație de a-și irosi energia pe vânătorii de umbre.

— Regreți că ai pierdut bătălia?

Ochii verzi-aurii ai lui Magnus au sclipit ca smaraldul din acul său.

— Râzi cât vrei de sentimentul meu de vinovăție, dar e autentic. După ultima serie de atacuri, m-am grăbit să vin la Londra, m-am stabilit aici și am așteptat să se mai întâmple ceva. Dar a fost liniște și pace. Când mi s-a cerut să aduc niște cărți de magie de la Institutul din Cornwall în Labirintul Spiralat, m-am gândit că pot pleca în siguranță. Și acum s-a întâmplat *asta,* în absența mea.

— Labirintul te-a ținut ocupat ceva vreme, a spus Malcolm. Știu că Hypatia a fost... nemulțumită.

Colțul gurii lui Magnus a tresărit, ridicându-se un pic.

— S-a dovedit că a muta o colecție de puternice cărți de magie dintr-un loc în altul fără să trezești un rău străvechi este mai dificil decât pare.

Malcolm și-a simțit curiozitatea vag stârnită.

— Un rău străvechi?

Magnus a aruncat rapid o privire spre curte.

— Fără legătură cu ăsta de aici și, recunosc, mai puțin distructiv. Și-a lăsat capul într-o parte. Și, apropo, pari... diferit, Malcolm. Și tu ești afectat de ceea ce vezi aici?

Într-un alt timp, într-o altă lume, și Malcolm ar fi fost îngrijorat. Acum nu se putea gândi decât la Annabel, la stâncile din Cornwall, la un viitor diferit.

— Am aflat ceva cât timp ai fost tu plecat. Ceva la care renunțasem să mai sper că voi ști vreodată.

Privirea lui Magnus era indescifrabilă. Nu l-a întrebat pe Malcolm ce descoperise; avea atâta minte.

— Cum ai aflat?

— De la cineva care n-are importanță, a spus Malcolm repede. Un... spiriduș. Și-a întors privirea spre curtea distrusă. Magnus, a zis el, nefilimii înțeleg ce li se întâmplă? Au trecut mii de ani de când Prinții Iadului n-au mai călcat pe Pământ. Nefilimii sunt descendenții îngerilor, dar pentru ei îngerii sunt basme. O putere care există, dar nu e niciodată văzută. A oftat și a adăugat: Nu-i înțelept să uiți să crezi.

— Sunt oameni, a replicat Magnus. Nu stă în puterea lor să înțeleagă ceea ce, prin natura sa, e mai presus de înțelegere. Ei văd demonii ca vrăjmașii împotriva cărora luptă. Uită că sunt forțe inimaginabile care pot modifica legile universului. Zeii s-au pus în mișcare, Malcolm, și niciunul dintre noi nu e pregătit.

În cele din urmă, s-a decis că aveau să se întoarcă toți în casa din Curzon Street – Tâlharii Veseli, Anna și Cordelia –, deși aceasta avea mai întâi să se oprească puțin în Cornwell Gardens. Toți, mai puțin Lucie.

Lucie deja hotărâse că i-ar fi fost cu neputință. Timpul era prea scurt și voia câteva ore pe care să le petreacă împreună cu părinții, înainte de lăsarea serii – deși Will și Tessa îi spuseseră că n-au nimic împotrivă dacă se duce acasă la James, căci ei aveau să-i contracareze pe membrii Enclavei ore în șir. Dar încă o durea să-i spună Cordeliei că nu poate merge cu ei fiindcă e prea obosită.

Urăsc s-o mint, a gândit ea cu jale, exact în clipa în care Cordelia o îmbrățișa și îi spunea că înțelege. *Urăsc din tot sufletul.*

— Mi-ar fi plăcut să fii cu noi, a zis Daisy, strângând-o de mână. Nimeni nu știe despre... despre Lilith, în afară de tine, James și Matthew. Nu știu cum o să reacționeze ceilalți. S-ar putea să mă urască.

— N-o să te urască, a liniștit-o Lucie. O să te susțină, absolut toți, și dacă nu, o să-i bat cu boneta mea.

— Nu cu *cea mai bună* bonetă a ta, a replicat Cordelia posomorâtă. Asta ar fi o pierdere groaznică.

— Firește că nu. A doua cea mai bună, a zis Lucie. Apoi, după ce a ezitat puțin, a adăugat: În Piața Umbrelor... când ți-am spus că țin niște secrete ca să ajut pe cineva... despre Jesse era vorba.

— M-am prins.

Privirea întunecată a Cordeliei a coborât pentru un moment: se uita la medalionul de la gâtul lui Lucie. Medalionul pe care Lucie în sfârșit îl aranjase ca să atârne corect, să se vadă coronița de spini gravată pe partea din față.

— Lucie, dacă țineai la el... înseamnă că ai petrecut destul de multă vreme în compania lui. Și ai ascuns asta de mine.

— Daisy...

— Nu sunt supărată, a spus Cordelia și s-a uitat în ochii lui Lucie. Doar mi-ar fi plăcut să știu. Tu îi plângi moartea și el e un străin pentru mine. Mi-ai fi putut spune, Lucie; nu te-aș fi judecat.

— Și tu mi-ai fi putut spune despre sentimentele tale, a zis Lucie încet, căci eu cred că a iubi pe cineva cu care nu poți să fii e un lucru pe care tu îl înțelegi mai bine decât aș fi ghicit până astăzi.

Cordelia a roșit.

— Data viitoare când ne antrenăm, a spus Lucie, o să vorbim despre toate.

Dar o umbră s-a pogorât peste expresia Cordeliei la menționarea antrenamentelor.

— Da, a răspuns ea.

Apoi James a venit la ele, iar el și Cordelia și-au luat la revedere de la Lucie și s-au alăturat celorlalți, gata să plece în Kensington și Mayfair.

Lucie i-a privit în tăcere. Ar fi vrut să meargă și ea cu prietenii ei, ar fi vrut din toată inima, dar era datoria ei să-l salveze pe Jesse; nimeni altcineva n-o putea face. Asta era puterea ei. O folosise, ba chiar abuzase de ea; dacă nu o transforma în ceva bun, atunci ce era ea? James își folosise puterea nu o dată ca să salveze vieți.

Era rândul ei acum.

*

— Nu e nimic pentru care să-ți faci griji, *Mâmân*, vezi? a zis Cordelia, punând blând mâna pe obrazul mamei sale.

Sona i-a zâmbit. Spre ușurarea Cordeliei, când ea și Alastair ajunseseră în Cornwall Gardens, o găsiseră pe Sona îmbrăcată într-un capot de catifea, instalată pe sofaua de pluș din salon, în fața unui foc dogoritor. Sona nu-și purta *roosari*-ul, iar părul ei negru i se revărsa pe umeri; arăta tânără, deși destul de obosită.

— Sunteți atât de murdari! a zis ea, arătând spre Alastair, care șovăia în ușa salonului. O mamă întotdeauna se îngrijorează când copiii ei vin acasă arătând ca și când ar fi căzut într-o baltă cu noroi.

„Când copiii ei vin acasă." Dar asta nu mai era casa Cordeliei. A sa era în Curzon Street. Acasă nu mai însemna locuința aceasta unde toți fuseseră nefericiți, într-un fel sau altul.

Însă nu era momentul să-i spună lucruri de genul ăsta mamei. Nu acum, când totul era atât de nesigur.

— A fost o mică luptă, atâta tot, a zis Alastair.

Deja îi descrisese Sonei bătălia pe scurt. Nu-i spusese întregul adevăr, ci doar o parte: Cordelia a simțit, cu oarecare stânjeneală, că începuse să se obișnuiască, în ultimul timp, cu fenomenul ăsta.

— Și Institutul a fost apărat.

— Ai fost atât de curajos! a spus Sona. Fiul meu curajos. I-a mângâiat mâna Cordeliei. Și tu, fiica mea curajoasă. Ca Sura sau Youtab.

Altădată, Cordelia ar fi radiat de bucurie să fie comparată cu eroinele din istoria persană. Nu și acum totuși, nu cu gândul amar la Lilith încă înfipt în mintea ei. S-a silit să zâmbească.

— Ar trebui să te odihnești, *Mâmân*...

— Oh, prostii! a fluturat Sona din mână. Tu nu știi, dar am fost țintuită la pat și înainte să te naști tu, și când s-a născut Alastair. Apropo, Alastair, scumpule, vrei să ne lași un moment singure, să vorbim chestiuni de-ale femeilor?

Alastair, părând oripilat, nu știa cum să dispară mai repede; a mormăit ceva despre făcutul unei valize și-a fugit.

Sona s-a uitat la fiica ei cu ochi strălucitori. Pentru o clipă de groază, Cordelia s-a întrebat dacă mama ei urma s-o întrebe dacă e însărcinată. Nu putea suporta gândul.

— Layla, iubito, a început Sona. Aș vrea să vorbesc cu tine despre ceva. M-am gândit mult la o mulțime de lucruri în zilele de după moartea tatălui tău.

Cordelia a fost surprinsă; mama ei vorbise clar, cu o notă de regret în voce – dar durerea copleșitoare la care se așteptase Cordelia când Sona pomenise despre Elias era absentă. Ceva trist și liniștit și dulce-amărui părea să se fi instalat în schimb.

— Știu că n-ai vrut să te căsătorești cu James Herondale...

— Mamă, asta nu e...

— Nu spun că nu-l iubești, a zis Sona. Pot să-mi dau seama după felul în care te uiți la el că îl iubești. Și probabil că ar fi urmat și căsătoria, mai târziu, dar a venit când a venit din cauza scandalului care a forțat-o. Și n-am vrut niciodată asta pentru tine. Sona și-a înfășurat mai bine capotul pe lângă corp și a continuat: Viețile noastre rareori ies așa cum ne-am aștepta, Layla. Când m-am căsătorit cu tatăl tău, îl cunoșteam doar ca pe un mare erou. Mai târziu, când mi-am dat seama de amploarea problemelor lui, m-am distanțat de familia mea. Eram prea mândră... nu puteam suporta să știe și ei.

În depărtare, Cordelia o putea auzi pe Risa în bucătărie, cântând. A șoptit:

— *Mâmân*...

Ochii Sonei străluceau prea puternic.

— Nu-ți face tu griji pentru asta! Doar ascultă-mă! Când eram fată, aveam atât de multe visuri! Visuri de eroism, de splendoare, de călătorie. Layla... ce-mi doresc pentru tine mai mult ca orice pe lume e să-ți urmezi visurile. Nici disprețul, nici rușinea, nici altceva din opinia societății nu contează mai mult decât asta.

A fost ca un cuțit în inima ei. Cordelia nu mai putea vorbi.

Sona a urmat:

— Ce vreau să spun, și o să-i spun același lucru și lui Alastair, este că nu vreau să roiești în jurul meu, răsfățându-mă cu atenții până când vine copilul. Și eu sunt vânător de umbre și, de altfel, mi-ar plăcea să

știu că îți urmezi propria fericire. Asta o să mă facă *pe mine* mai fericită decât orice altceva pe lume. Altminteri, am să fiu nefericită. Înțelegi?

Tot ce-a putut face Cordelia drept răspuns a fost să murmure o încuviințare și să-și îmbrățișeze mama. *Cândva o să-i spun tot adevărul,* a gândit ea, cu ardoare. *Cândva.*

— Layla!

Era Alastair, care se schimbase de hainele sfâșiate și pătate de limfă. Arăta mai puțin dezordonat, dar tot obosit și cu o linie posomorâtă a gurii, de parcă nu se bucura să se întoarcă la infirmerie și la Charles. Cordelia încercase să stea de vorbă cu el în trăsură, pe drumul spre Kensington, dar el nu-i răspunsese.

— Trăsura ne așteaptă. Te poți întoarce mâine.

— Să nu îndrăznești! a șoptit Sona, dându-i drumul Cordeliei și zâmbind. Acum fugi înapoi la soțul ăla frumos al tău! Sunt sigură că-ți duce dorul.

— O să mă duc.

Cordelia s-a ridicat. Privirea i s-a încrucișat cu a fratelui ei, din partea cealaltă a camerei.

— Numai că am de vorbit cu Alastair, mai întâi. Trebuie să-l rog să facă ceva.

— Excelentă virtuozitate în minciună, James! a spus Matthew, ridicându-și paharul de porto. Cu adevărat remarcabilă.

James a mimat că-și ridică și el paharul, la rândul lui. Voise să se trântească într-un fotoliu din prima clipă în care intrase pe ușă; din fericire, a apărut Effie și a început să-i muștruluiască aprins să nu umple covoarele de limfă și de praf.

— Am fost avertizată că o să veniți acasă foarte murdari, a zis ea. Dar nimeni nu mi-a spus de mirosul de pește. Doamne, e oribil! Ca o grămadă de scoici putrezite.

— Destul, Effie! a spus James, văzându-l pe Christopher înverzindu-se la față.

— Și unde-i doamna Herondale, mă rog? s-a interesat Effie. Și-a luat lumea în cap din cauza putorii?

James i-a explicat că o vizita pe mama ei și că avea să se întoarcă în scurt timp, ceea ce a părut s-o revigoreze pe Effie. I-a trimis de urgență pe toți să se curețe și să se întoarcă periați, spălați și scăpați de limfă în salon, unde fusese aprins un foc zdravăn în cămin.

În dormitorul lui, James a descoperit că cineva — foarte probabil Effie — îi așezase cele două bucăți ale brățării de la Grace pe noptieră. Fiindcă nu voia să le lase la vedere, le-a vârât în buzunar. Va trebui să i le înapoieze lui Grace, și-a zis el, deși nu la asta voia să se gândească acum.

După ce și-a schimbat hainele, a coborât la parter și a găsit-o pe Anna — care izbutise să-și facă rost de un rând de haine complet nou, ca prin magie — tolănită într-un fotoliu tapițat, purtând o pereche de pantaloni de catifea și o jachetă largă, auriu-închis.

Cordelia a ajuns acasă, în Curzon Street, tocmai când Effie intrase să așeze pe masă un mic festin: biscuiți Lancashire condimentați, creveți în sos de curry și sandviciuri lauretta, brioșe londoneze și eclere franțuzești.

La vederea lui Daisy, James a simțit un nod dureros în gât. În timp ce prietenii lui s-au repezit la mâncare ca niște lupi înfometați, el a privit-o pe Cordelia cum se așeza pe canapea. Purta o rochie verde-smarald, care-i făcea părul să arate ca niște petale de trandafir între frunze verzi. Și-l adunase în bucle lejere la ceafă, legat cu o bentiță de mătase. În picioare avea papuci verzi. El i-a prins privirea; când ea și-a ridicat capul, James a văzut că purta pandantivul pe care i-l dăruise el, micul glob de aur sclipind imediat deasupra liniei decolteului. Nu avea Cortana cu ea; probabil o lăsase sus, în dormitor.

Inima lui a bătut o dată, greoi. Când aveau să rămână singuri, îi putea împărtăși secretul pandantivului. Dar nu acum, și-a spus el pentru a cincizecea oară pe ziua asta, după cum i se părea. Nu *încă.*

— Așadar, a spus Matthew, ridicând paharul ca să prindă lumina, discutăm în sfârșit ce s-a întâmplat, *de fapt,* azi-dimineață?

— Chiar așa, a aprobat Thomas.

Avea o expresie neobișnuită, a gândit James, tăcută și aparent retrasă în sine, de parcă îl sâcâia ceva. Își tot atingea partea dinăuntru

a antebrațului stâng, ca și când tatuajul cu roza vânturilor l-ar fi durut – deși, din câte știa James, era puțin probabil.

— Cât din ceea ce i-ai spus Enclavei a fost adevărat, James?

James s-a lăsat pe spate în fotoliu. Era atât de obosit, încât i se părea că are nisip sub pleoape.

— Ceea ce le-am spus lor a fost adevărat – dar am trecut sub tăcere mare parte.

— Am putea presupune, a zis Anna, că demonul ăla care l-a posedat pe Jesse Blackthorn era Belial?

James a încuviințat din cap.

— Belial nu m-a posedat pe mine, dar a fost cel care a plănuit crimele. Toate.

— Și visele pe care le aveai tu... de fapt vedeai prin ochii lui Belial, în timp ce era în corpul lui Jesse Blackthorn? a întrebat Christopher.

— Nu cred că Belial și-a dat seama că vedeam prin ochii lui. Nu sunt sigur de ce am putut vedea, ca să fiu sincer. Probabil că a fost mai degrabă ceva în legătură cu Jesse decât cu Belial – dar nu pot decât presupune. James a luat o ceașcă de ceai goală; a învârtit-o în mâini. Persoana care știe cel mai mult despre Jesse e Lucie, și s-ar putea să nu avem toate datele poveștii ăsteia până ce nu vorbim și cu ea. Însă se pare că ea îl cunoștea pe el – sau pe fantoma lui – de mai multă vreme.

Anna, ciugulind stafidele dintr-o brioșă londoneză, s-a încruntat.

— Lucie căutase să afle împrejurările morții lui...

— Zău? a spus Matthew. Știm că îi vedea fantoma – că interacționa cu el –, dar de ce să fi făcut asta?

— Eu cred, a răspuns Anna, măsurându-și cuvintele, că încerca s-o ajute pe Grace. Se pare că ele două se cunosc destul de bine.

James și-a amintit de Grace, în salonul acesta. „Știu că Lucie, ca și tine, poate vedea morții – dar tu mai poți și să călătorești în tărâmul umbrelor. Lucie poate să facă asta?"

— Se cunosc?

Surprinderea din vocea Cordeliei era fără echivoc. Și-a întors repede privirea totuși.

— Lasă, Anna! N-are importanță.

— Am fost împreună cu ea s-o descoasem pe Hypatia Vex, a continuat Anna. Ea ne-a spus că Tatiana refuzase să i se aplice lui Jesse vrăjile de protecție și că îl angajase, în schimb, pe vechiul nostru prieten Emmanuel Gast pentru asta.

Deci așa a știut Lucie cum să-l invoce pe Emmanuel Gast, și-a dat seama James. În mod clar Lucie putea face mult mai multe, și chiar făcuse deja, decât ar fi ghicit oricare dintre ei. S-a gândit la medalionul ei de aur. O parte din ceea ce păstrase Tatiana din fiul ei, se părea, totuși același fiu sacrificase magia medalionului ca să-i salveze viața lui James. Și-a adus aminte ceea ce îi spusese Grace lui, după aceea: „Mama spune că știe că acum nu mai există nicio șansă ca Jesse să vină înapoi. Zice că e ca și cum i-ai furat ultima răsuflare".

El n-o înțelesese pe atunci. Dar Lucie știuse...

Mâine, și-a spus el. Avea să stea de vorbă cu Lucie atunci.

— Belial îl avea la mână pe Emmanuel Gast, a spus James. L-a forțat pe magician să plaseze o parte din esența lui în Jesse, astfel încât, când Jesse avea să crească, Belial să aibă o ancoră în el și un corp pe care să-l poată poseda în lumea asta.

— Dar de ce acum? a întrebat Christopher. De ce să-l posede pe Jesse acum?

— Pentru că eu l-am refuzat, a zis James obosit. Pentru că încercarea lui de a mă poseda pe mine a eșuat dezastruos. Nu numai că nu m-a posedat, dar a mai și fost rănit de Cortana. A rămas cu frica de ea.

— Belial a vrut să creeze un războinic, a spus Cordelia. Credea că dacă ucidea vânători de umbre, le lua runele și i le dădea lui Jesse, avea să creeze un războinic capabil să învingă Cortana – pe jumătate Prinț al Iadului, pe jumătate vânător de umbre.

Anna i-a zâmbit.

— Dar se pare că tu ai luptat și ai învins creatura asta. Belial, după cum s-a dovedit, nu i-a ținut piept Cordeliei noastre.

Cordelia i-a răspuns cu o voce joasă și întretăiată:

— Nu, Anna. Nu... nu asta s-a întâmplat.

Anna n-a părut surprinsă. Și-a lăsat ceașca de ceai jos, cu ochii albaștri fixați asupra Cordeliei.

— Daisy, a zis ea. Spune-ne!

James a vrut să intervină și să spună el povestea, ca s-o scutească pe Cordelia de a rosti cuvintele. S-a trezit că strânge puternic cu degetele de brațele fotoliului, în timp ce, curgător și fără emoție, ea le-a relatat faptele din momentul în care femeia elf o abordase în Hell Ruelle, până la călătoria ei de la Calul Alb, viziunea fierăriei, jurământul ei și descoperirea ulterioară că nu lui Wayland Fierarul îi jurase loialitate, ci Mamei Demonilor.

În timp ce ea vorbea, Matthew s-a ridicat și s-a dus la fereastră. A rămas acolo, cu mâinile în buzunare și cu umerii încordați, până ce Cordelia a sfârșit de explicat că Lilith trimisese demonii în Nelson Square.

— Prin asta a vrut să înțeleg, a spus ea, ce înseamnă să am acea putere. Să fiu în stare să mânuiesc Cortana ca paladin.

— N-ar fi trebuit să te duc niciodată la movilă, a murmurat Matthew, cu fața la fereastră, fără să se întoarcă.

— Matthew, a spus Cordelia cu blândețe. Nu e vina ta.

Thomas și-a frecat brațul, unde tatuajul cu roza vânturilor i se ițea pe sub mânecă.

— Vasăzică, în tot timpul ăsta, Lilith a luat diverse forme ca să te manipuleze și să te înșele... să ne înșele. Când l-ai văzut pe Magnus în Piața Umbrelor, nu era adevăratul Magnus, nu-i așa?

Christopher a părut șocat.

— Dar de ce...?

— N-a fost niciodată adevăratul Magnus, a spus James. Ar fi trebuit să mă prind când a venit aici, la noi acasă. Magia lui avea culoarea greșită.

Fruntea lui Christopher era încrețită.

— Dar Magnus a fost de ajutor, a spus el. Ne-a ajutat să rezolvăm problema *pithos*-ului. S-a bătut peste buzunarul de la piept, unde ținea obiectul de *adamas*. De ce ar fi vrut Lilith să facă asta?

James îl urmărea pe Matthew, care încă se mai uita afară pe fereastră.

— Trebuia să ne câștige încrederea și să ne convingă că e Magnus. Și, nu uitați, ea e dușmanul lui Belial. Ei doi se urăsc. N-o deranja s-o ajutăm să-l învingă. Ceea ce voia ea, de fapt, era să își ia Edomul înapoi – și aproape că i-a mers.

— Trebuie să-i spunem lui Magnus despre asta, a zis Anna. O fi jurat el să-și păstreze secretele, dar trebuie să afle. Cine știe ce altceva a mai putut face Lilith dându-se drept Magnus?

S-a auzit un murmur general de încuviințare.

Thomas, gândind încruntat, a spus:

— Păi, în cazul în care Cordelia e paladinul lui Lilith, cum ați reușit să scăpați de ea?

James a zâmbit.

— Cu revolverul tău, Christopher.

— Ai împușcat-o pe Lilith? a zis Christopher, uluit.

— Nu pare cinstit să împuști un demon, a zis Anna. E lipsit de cavalerism. Totuși, bineînțeles, mă bucur c-ai făcut-o.

— Nu înțeleg, a zis Christopher. Lilith nu poate fi atinsă în vreun fel de armele cu rune. Oricât de neobișnuit ar putea fi, revolverul nu e altceva decât o armă cu rune.

— Dar a funcționat, a protestat Matthew.

— E un miracol că a funcționat. N-ar fi trebuit să funcționeze, a zis Christopher. S-a întors din nou spre James: Dar tu ai știut că o să funcționeze, nu-i așa?

— Am avut această bănuială, a răspuns James. Tu însuți mi-ai spus că ai făcut tot soiul de descântece asupra lui, încercând să-l faci să funcționeze. Mi-am amintit când ai spus că i-ai aplicat un soi de vrajă de protecție de-a nefilimilor modificată. Și atunci m-am gândit la vrăjile de protecție.

— Da, a zis Christopher, dar... ah!

Fața i s-a luminat când a înțeles.

Thomas a zâmbit puțin.

— Bine, în regulă, explicați-ne, unul dintre voi! Văd că ați vrea.

— Vraja de protecție, a spus Christopher. E făcută în numele a trei îngeri.

— Sanvi, Sansanvi, Semangelaf, a zis James. Ei sunt îngerii protecției. În textele vechi, sunt îngeri meniți să protejeze exact împotriva lui Lilith.

— Așadar, Christopher a reușit să facă o armă-ucigătoare-de-Lilith? a zis Anna. Formidabil!

— N-a ucis-o, a replicat Cordelia. A fost slăbită, cred, și a fugit pentru că fusese surprinsă și rănită. Dar nu e mai moartă și dispărută decât e Belial. A privit în jur, la cei de față, nefericită, și a spus: O să înțeleg dacă trebuie să vă distanțați de mine. Sunt încă paladinul lui Lilith.

— James e nepotul lui Belial, a zis Anna, și niciunul dintre noi nu l-a abandonat. Nu e în spiritul Tâlharilor Veseli.

— Asta-i altceva, a spus Cordelia, sunând un pic disperată. Lilith e legată de mine ca vânător de umbre. Poate apărea în orice moment, cum a fost întotdeauna valabil, dar acum, ori de câte ori am să scot vreo armă, o s-o *invoce* pe ea. Dacă mânuiesc Cortana, atunci asta face și ea, prin mine. Dacă sunteți de părere că ar fi mai bine pentru mine să fac apel la mila Conclavului...

— Evident că nu, a spus Matthew, întorcându-se cu spatele la fereastră. N-o să spunem nimănui.

Anna s-a lăsat pe spate în fotoliu.

— Nu crezi că mama ta va avea milă?

— Mama va avea, Will și Tessa vor avea, a spus Matthew, făcând semn din cap spre James. Dar o să fie mulți cei care nu vor avea. Mulți vor intra în panică, și Cordelia va fi în Orașul Tăcut mai înainte să putem face noi ceva.

— Poate că acolo ar trebui să fiu, a zis Cordelia.

— În niciun caz, a spus James. E alegerea ta, Daisy, ce vrei tu să faci. Dacă vrei să-i spunem cuiva. Însă sunt de acord cu Matthew. N-ai făcut nimic rău – nu ești un pericol câtă vreme nu pui mâna pe vreo armă – și Mama Demonilor are motive să se teamă de noi. Și-a dus mâna la cingătoare, unde se odihnea revolverul, și a adăugat: Am învins noi creaturi mai rele decât Lilith!

— Ea nici măcar nu e un Prinț al Iadului, și noi am învins doi astăzi, a subliniat Thomas.

Cordelia și-a închis gura strâns, de parcă se străduia să nu plângă. Christopher părea extraordinar de alarmat.

— Oh, hei, lacrimi! a zis el, neajutorat. Groaznic... nu că n-ar trebui să plângi dacă dorești, firește. Plângi cât te țin puterile, Cordelia!

— Christopher, a spus James amenințător. Nu ești deloc de ajutor.

Cordelia a clătinat din cap.

— Nu-i din cauza lui Christopher. Sau... presupun că e, dar nu Christopher mă întristează... Doar că... nu mi-am dat seama... voi chiar mă considerați prietena voastră, toți?

— Oh, draga mea! a spus Anna cu afecțiune. Bineînțeles că da.

Eu nu te consider prietenă, a gândit James, dar tot ce a spus a fost:

— O s-o scoatem la capăt împreună. N-o să te lăsăm niciodată singură.

Noaptea de iarnă s-a lăsat iute, căzând ca un cuțit între un moment și următorul, cufundând salonul într-o umbră aurie. Matthew a fost cel dintâi care a plecat, după ce a împrumutat un palton de tweed de la James, care l-a condus la ușă și s-a sprijinit, epuizat, de ușcior, cât își punea Matthew mănușile.

— Ești sigur că nu vrei să împrumuți trăsura noastră? l-a întrebat James a cincea oară, în timp ce Matthew a aruncat o privire la cerul negru-cenușiu.

— Nu, o să găsesc o birjă în Oxford Street. Aș putea chiar să merg pe jos. Să-mi mai limpezesc capul.

— Dă-mi de știre dacă funcționează.

James a scuturat un fulg de zăpadă de pe umărul lui Matthew; nu ningea, dar vântul spulbera zăpada, ridicând-o în aer de-a lungul străzilor.

— Nu putem ține toate astea secrete, a spus Matthew, care părea obosit, cu cearcăne pronunțate sub ochi. Va trebui să le spunem măcar părinților tăi.

James a dat din cap.

— Plănuisem să le spun mâine, totul... să sperăm că Lucie va putea umple golurile. Dar cu Belial la orizont, nu mai putem ține asta ascunsă de ei. Mai puțin partea despre Cordelia și Lilith, bineînțeles.

— De acord, a spus Matthew. Poate că Magnus o să aibă vreo idee despre cum ar putea fi ruptă vraja dintre ele.

Și-a pus mâna peste a lui James, care se odihnea pe umărul lui. James a putut simți ușorul tremur din atingerea lui Matthew; acesta

băuse niște porto în salon, dar n-avea să-i fie de ajuns. Voia să ajungă acasă, nu ca să se odihnească, ci să bea până nu mai putea.

Ce prostie din partea mea! Cine-ar fi știut că jucăriile au muchii tăioase?

— Tu n-ai fost acolo, a spus Matthew. N-ai văzut cât de fericită a fost când a crezut că Wayland Fierarul o alesese pe ea să-i fie paladin. Eu... eu știu cum e să faci ceva despre care ai crezut că e bine și să se dovedească a fi o groaznică greșeală.

James ar fi vrut să-i ceară lui Matthew să-i spună mai mult. *Ce greșeli ai făcut tu, Math, că nu poți să te ierți pentru ele? Ce îneci tu în sticle, și-n pahare, și-n butelci de argint? Acum, că te pot vedea clar, îmi dau seama că ești nefericit, dar de ce, când ești mai iubit și mai iubitor decât oricine altcineva pe care-l cunosc?*

Însă casa era plină de oaspeți, iar Cordelia avea nevoie de el, și nici nu era momentul sau prilejul potrivit.

— Știu din proprie experiență, a zis James, ce înseamnă să trăiești cu întunericul înăuntrul tău. Unul de care te temi.

Matthew și-a retras mâna, înnodându-și fularul la gât. Obrajii îi erau deja colorați de frig.

— Eu n-am văzut niciodată întuneric în tine.

— Nici eu nu te știu să fi comis greșeli atât de grave cum spui, a replicat James. Dar dacă ai comis, știi că aș face tot ce mi-ar sta în puteri ca să te ajut să le repari.

Zâmbetul lui Matthew a fost ca un fulger în noaptea străpunsă numai de felinarele de stradă îndepărtate.

— Știu că ai încerca, a spus el.

27

CU ARIPI ÎN SPATE

Și de-ar fi unul puternic cât șapte,
Și el tot în moarte se va frânge,
Nu-n rai se va trezi cu aripi în spate,
Nici în iad de chinuri nu va plânge.

Algernon Charles Swinburne, „Grădina Proserpinei"

ARIADNE AȘTEPTA ÎN FAȚA CASEI DIN CURZON STREET DE ATÂTA TIMP, încât nu-și mai simțea degetele de la mâini și de la picioare. Când noaptea se apropiase, se uitase cum lampagiul venise cu scara și cu aprinzătorul lui cu scântei, și cum luminile se aprinseseră și în casa lui James și a Cordeliei. Atunci putuse să-i vadă prin fereastra salonului: Thomas și Christopher, James și Cordelia, Matthew și Anna.

Nu se supărase că Anna se dusese în casa din Curzon Street după bătălia de la Institut. Bineînțeles că voia să-și vadă prietenii și verii. Dar acasă atmosfera fusese nefericită și încordată: Grace se încuiase în camera ei, iar doamna Bridgestock plângea în salon, deoarece considera că domnul Bridgestock n-ar fi trebuit să plece singur la Citadela de Diamant. Dumnezeu știe, spunea ea, ce avea să-i facă Tatiana Blackthorn.

Ariadne se obișnuise să se furișeze afară din casă folosind intrarea servitorilor. Anna n-avea să se supere dacă venea și ea în Curzon Street, și-a spus; era în relații destul de bune cu Tâlharii Veseli și luptase

umăr la umăr cu Thomas și Christopher în dimineața aceea. Abia când ajunsese în fața casei își pierduse curajul.

O putea vedea pe Anna prin fereastra salonului, cu trupul ei subțire tolănit într-un fotoliu și cu părul ca o calotă neagră și moale, fin și drept ca mătasea. Zâmbetul ei era binevoitor, ochii albaștri erau blânzi, și Ariadne și-a dat seama în acel moment că Anna din amintirea ei nu dispăruse niciodată, de fapt. *E încă aici,* a gândit Ariadne, șovăind pe treptele din față. *Numai că nu pentru mine.*

După asta, n-a mai putut intra și s-a trezit așteptând lângă un felinar de stradă din apropiere, până ce ușa casei s-a deschis și a apărut Matthew, purtând un palton de tweed lălâu. A vorbit câteva minute cu James în prag, înainte să plece. Ariadne s-a ascuns după un copac desfrunzit, ca să n-o zărească.

Soarele apusese când Thomas, Christopher și Anna au ieșit în noaptea geroasă. Respirațiile lor scoteau aburi când au coborât treptele. Dând cu ochii de ea, Thomas și Christopher au schimbat o privire surprinsă, înainte să se apropie; Ariadne și-a dat seama vag că au salutat-o și i-au spus că îi impresionase în timpul luptei din dimineața aceea. Ea le-a răspuns cu complimente, deși era acut conștientă de Anna, care se oprise pe scări să-și aprindă un trabuc.

Voia ca Anna să coboare treptele alea. Voia s-o ia de mână, aici, pe stradă, în fața lui Christopher și a lui Thomas. Dar băieții deja îi spuneau la revedere și porneau cu pas întins pe stradă în jos, sunetul sporovăielii lor și al pașilor fiind rapid înăbușit de ceață și de zăpadă.

— Ari. Anna a venit lângă ea pe trotuar, cu vârful trabucului arzând roșu ca pandantivul ei cu rubine. Te plimbai?

— Am vrut să te văd, a spus Ariadne. Am crezut că putem...

— Să mergem în Camera Șoaptelor? Anna a suflat un cerculeț de fum și l-a urmărit cum plutea în aerul rece. Nu în noaptea asta, mă tem. Mâine după-amiază, dacă...

— Speram că am putea merge la tine.

Anna n-a zis nimic, doar a privit cercul de fum desfăcându-se bucăți în aer. Era ca lumina unei stele, și-a spus Ariadne: părea caldă și strălucitoare și aproape, însă în realitate era la nenumărați kilometri depărtare.

— Nu cred că e o idee bună. Am o întâlnire în noaptea asta.

Ariadne s-a gândit că ar fi trebuit să se aștepte la asta. Anna i-o spusese foarte clar: nimic din viața ei, despre viața ei, n-avea să se schimbe de dragul lui Ariadne. Totuși, s-a simțit rănită, de parc-ar fi fost lovită cu un cuțit bont.

— Astăzi, a spus ea, în curtea Institutului… când am atacat prima oară… m-ai împins în spatele tău.

Sprâncenele delicate ale Annei s-au ridicat.

— *Așa* am făcut?

Și Ariadne a știut: Anna își amintea. Ea însăși retrăise momentul de zeci de ori de când se întâmplase. Anna nu se supraveghease în clipa aceea, frica de pe fața ei fusese reală când o împinsese pe Ariadne la o parte din cale și se întorsese să-l înfrunte pe Leviathan, cu biciul în mână.

— Știi bine că ai făcut-o. M-ai fi apărat cu viața ta atunci, dar de iertat nu mă ierți. Știu că te-am întrebat mai devreme…

Anna a oftat.

— Nu sunt supărată pe tine, nici nu încerc să te pedepsesc. Dar sunt mulțumită așa cum sunt. Nu doresc vreo schimbare.

— Poate că tu nu ești supărată pe mine, a zis Ariadne.

Pe gene i se adunaseră lacrimi; a clipit să le înlăture.

— Dar eu sunt supărată pe mine însămi. Nu mă pot ierta. Te-am avut pe tine… am avut iubirea… și i-am întors spatele de frică. Și probabil a fost o prostie din partea mea să cred că aș putea să o capăt din nou, că m-ar fi așteptat să revin, dar tu…

Vocea i s-a frânt.

— Mă tem că din cauza mea ai devenit tu așa cum ești acum. Dură și splendidă ca diamantul. De neatins.

Trabucul ardea, nebăgat în seamă, în mâna Annei.

— Ce caracterizare nemiloasă! a spus ea, degajată. Nu pot să spun că sunt de acord.

— Aș fi putut să mă descurc cu faptul că nu mă iubești, dar tu nu vrei nici măcar să te iubesc eu pe *tine*. Și asta e ceva ce nu pot îndura. Ariadne și-a împletit degetele mâinilor înghețate. Să nu-mi mai ceri să vin în Camera Șoaptelor!

Anna a ridicat din umeri.

— Cum dorești, a spus ea. Ar trebui să mă grăbesc; cum știi, nu-mi place să fac o doamnă să aștepte.

Ariadne n-a mai stat s-o vadă pe Anna plecând; nu credea c-ar fi în stare, așa că n-a văzut că Anna a mers doar câțiva pași înainte să se așeze brusc pe treptele unei case din apropiere. Aruncându-și cu un bobârnac trabucul pe jumătate ars în zăpadă, Anna și-a prins capul în mâini și s-a cutremurat violent, cu ochii uscați și în tăcere, incapabilă să-și recapete respirația.

Lucie avea impresia că așteptase ore în șir până ce în casă să se aștearnă liniștea. Fiindcă Gabriel era rănit și la infirmerie, Cecily și Alexander rămăseseră la Institut. Lucie își petrecuse mare parte din cină jucându-se cu Alexander, lăsându-l să meargă pe masă și dându-i să mănânce biscuiți. În momente de criză, a descoperit ea, să te ocupi de copii însemna să nu te sâcâie nimeni cu întrebări.

În cele din urmă, se retrăsese în camera ei. Îl auzise pe Christopher întorcându-se acasă, apoi auzise voci în bibliotecă, dar deja își proptise un scaun în ușa camerei și își făcea bagajul. N-avea nicio idee ce ar fi trebuit să porți când vizitai casa unui magician din Cornwall și te implicai în ritualuri de necromanție. În cele din urmă, a ales câteva rochii de lână călduroase, toporul ei, cinci pumnale serafice, o jachetă de costum de luptă și un costum de baie. Nu știai niciodată dacă o să ai nevoie de vreunul și Cornwall *era* la malul mării.

A lăsat un bilet sprijinit de măsuța ei de toaletă, și-a luat valiza îndesată și s-a strecurat afară din dormitorul ei. Străbătând culoarele Institutului, le-a găsit întunecate și tăcute. Bine — toată lumea dormea. A coborât tiptil scara și a intrat în Sanctuar fără niciun zgomot.

Încăperea era puternic luminată. Fiecare lumânare fusese aprinsă, umplând spațiul cu o lumină pâlpâitoare. În mijloc, corpul lui Jesse fusese întins pe un catafalc acoperit cu muselină, înconjurat de un cerc de lumânări albe, fiecare într-un sfeșnic lung cu un singur suport. În jurul catafalcului erau împrăștiate bucăți de pergament, fiecare având inscripționată câte o rună: majoritatea erau de doliu, deși vreo câteva reprezentau onoarea și curajul în luptă.

Frații Tăcuți își îndepliniseră sarcina cum se cuvine. Lucie se bucura că Sanctuarul fusese păstrat închis, mai puțin pentru ei. Nu i-ar fi plăcut ideea unor străini zgâindu-se la corpul lui Jesse. Pentru ei ar fi fost o curiozitate, iar ea n-ar fi putut suporta asta.

Lucie și-a lăsat valiza jos și s-a apropiat încet de Jesse. Fusese aranjat cu sabia Blackthorn pe piept, cu mâinile încrucișate peste garda în cruce. O eșarfă de mătase albă îi fusese legată la ochi. La vederea ei, a simțit cum îi îngheață sângele în vene; arăta mort cum nu arătase niciodată înainte, în sicriul de la Conacul Chiswick. Pielea lui părea de porțelan; genele lungi și negre ieșeau în evidență pe obrajii lipsiți de culoare. Un frumos prinț elf, a gândit ea, căzut ca Albă-ca-Zăpada, nici viu, nici mort...

Lucie a tras adânc aer în piept. Înainte să vină Malcolm, voia să fie sigură. Credea – își spusese că trebuie să fie adevărat – că Jesse îl dăduse afară pe Belial în întregime. Cu siguranță nu mai rămăsese absolut nimic din Prințul Iadului în el. Malcolm nu întrebase – probabil nu-i trecuse prin minte –, dar ea nu-și putea imagina că ar mai fi fost de acord să încerce să-l readucă pe Jesse la viață dacă, astfel, i-ar fi oferit lui Belial un punct de sprijin să intre în lumea asta.

Și-a așezat mâna pe pieptul lui Jesse. Era rece și rigid la atingere. *Dacă ar fi să mă atingă el pe mine, m-ar simți atât de caldă – fierbinte, chiar.*

A închis ochii și *s-a întins* după el. Cum mai făcuse o dată înainte, i-a căutat sufletul lui Jesse prin ceața și umbra din spatele pleoapelor ei. Pentru o clipă, n-a fost nimic. Inima i s-a poticnit, s-a bâlbâit – *și dacă s-a dus, s-a dus pentru totdeauna?* – și apoi a fost lumină în jurul ei, înăuntrul ei.

Dar nu a avut și senzația de ceva rău pe care o simțise înainte, când îi poruncise să trăiască. În loc de monștri întunecați, a văzut un salon prăfuit – ea era înăuntru, îngenuncheată pe o banchetă de la fereastră, privind afară, peste zidul grădinii, la clădirea vecină: Conacul Herondale. În geamul ferestrei, a putut vedea reflectat chipul lui Jesse, mic și palid. Era în interiorul amintirilor lui, și-a dat ea seama, privind mirată în jur prin cameră. Pânze de păianjen deja se îndeseau prin colțuri, tapetul începea să se cojească...

A fost dusă pe sus într-o altă scenă, și apoi în alta – culoarele deteriorate ale Conacului Blackthorn; o amintire a Tatianei Blackthorn, cu un zâmbet rar zugrăvit pe față. Ea stătea în ușa deschisă de la intrarea în conac. Lucie putea vedea porțile năpădite de rugi, în depărtare. Era și o fetiță stând în spatele Tatianei, ferindu-se și ascunzându-se de parcă i-ar fi fost groază să intre în casă. Ochii ei cenușii erau larg deschiși și speriați.

Apoi Jesse și Grace râdeau împreună, cățărându-se în copacii crescuți în voia lor pe domeniul Conacului Blackthorn. Grace avea o dâră de murdărie pe obraz, tivul rochiei descusut, și arăta mai fericită decât o văzuse vreodată Lucie. Dar apoi amintirea s-a schimbat abrupt. Ea – Jesse – era în același salon împăienjenit, în costumul de luptă oficial care-i venea un pic prea larg, și unul dintre Frații Tăcuți se apropia, cu stela în mână. Tatiana se plimba în sus și-n jos prin fața ușii, frângându-și mâinile. Lucie ar fi vrut să strige, să ridice mâna să le ceară să se oprească, fiindcă runa Vederii avea să fie condamnarea la moarte a lui Jesse – dar scena s-a schimbat iarăși. Era în Pădurea Brocelind, cu copacii scăldați în lumina lunii. Jesse mergea pe potecile acoperite cu mușchi, iar acesta era Jesse așa cum îl cunoscuse ea – o fantomă.

Apoi era în sala de bal de la Institut, iar acum se putea vedea pe *ea* însăși – rochia de dantelă albastră care se asorta cu ochii ei, buclele care-i scăpau de sub bentiță – și și-a dat seama, cu o tresărire de șoc, că prin ochii lui Jesse arăta altfel decât își imagina ea. Grațioasă, atrăgătoare. Frumoasă. Ochii ei erau mai albaștri decât îi știa ea, buzele, mai pline și mai roșii, genele, mai lungi și mai misterioase. Arăta ca o femeie deplină, adultă, care-și avea propriile intrigi și secrete.

A simțit dorința lui pentru ea, gata să-i spargă pieptul. *Jesse,* a gândit ea, deși nu gândea, de fapt, deloc – se întindea după el, cum făcuse întotdeauna, ca să-l găsească și să-l tragă înapoi la ea. *Viu.*

„Îți poruncesc să fii viu!"

Vântul a trecut năvalnic prin Sanctuar, deși ușile erau închise. Lucie a deschis ochii și a văzut lumânările stinse, iar camera, cufundată în beznă. Departe, foarte departe, i s-a părut că aude un soi de urlet, ca al unui tigru căruia i s-a smuls prada. Aerul era plin de mirosul fitilurilor pârlite, al pergamentelor și al cerii lumânărilor...

Sub mâna ei, pieptul lui Jesse a tresărit și s-a ridicat cu o respirație.

Ea s-a dat înapoi, împleticindu-se. Abia atunci și-a dat seama că tremura incontrolabil; se simțea slăbită, stoarsă de puteri, de parcă ar fi pierdut litri de sânge. Și-a cuprins corpul în brațe, în timp ce mâinile lui Jesse s-au mișcat, au bătut aerul... și s-au ridicat la fața lui. Și-a smuls legătura de la ochi, gâfâind, spatele lui arcuindu-se pe catafalc.

Lucie ar fi vrut să se ducă la el, să-l ajute, dar nu se putea mișca. S-a clătinat pe picioare când Jesse s-a ridicat în capul oaselor, iar sabia Blackthorn a zăngănit pe podea. Și-a coborât picioarele de pe catafalc – respira greu, rotindu-și privirea prin cameră. Ea l-a urmărit cum observa lumânările stinse, runele de doliu de pe podea, catafalcul.

Și apoi a văzut-o pe ea.

Buzele i s-au întredeschis și a făcut ochii mari.

— *Lucie.*

Ea s-a prăbușit în genunchi. *Oh, ești viu, ești viu!* ar fi vrut să spună, dar nu mai avea destulă putere să articuleze cuvintele. Lumea începuse să se încețoșeze pe la margini. Întunericul se strecura în jurul ei. L-a văzut pe Jesse sărind în picioare – o fulgurare albă când a venit la ea. L-a auzit spunându-i numele, i-a simțit mâinile pe umeri.

Lumea a basculat. Și-a dat seama că e întinsă pe podea și Jesse se aplecase peste ea. A auzit sunetul unei uși deschise în depărtare și acum mai era cineva în cameră. Malcolm venise de afară, aducând frigul nopții cu el. Avea o haină de călătorie albă și o expresie furioasă.

— Ce-ai făcut? a întrebat el, mânia lui pătrunzând prin vuietul din urechile ei.

Ea a zâmbit spre amândoi.

— Am făcut-o, s-a auzit șoptind. L-am adus înapoi. I-am *poruncit.*

Ochii i s-au închis de la sine. Malcolm încă mai vorbea, spunând că trebuia să iasă imediat de acolo, că trebuia s-o ducă până la trăsură mai înainte să descopere careva ce făcuse.

Și apoi erau niște brațe sub ea și cineva o ridica de la podea. O ducea în brațe. *Jesse,* s-a gândit, agățându-se de conștiință în timp ce străbăteau Sanctuarul. Și-a lăsat capul pe pieptul lui, având în urechi un sunet pe care nu-l mai auzise niciodată: bătăile de inimă ale lui Jesse, constante și puternice.

Eu am făcut asta, s-a gândit ea, minunându-se. Un scârțâit de balamale, o pală de aer înghețat. L-a auzit pe Malcolm spunând ceva despre urcarea ei în trăsură, dar n-a mai putut rezista. A alunecat în întuneric și tăcere.

Cât mai tăcut și mai grăbit putea, Grace și-a făcut valiza, umplând-o iar cu lucrurile pe care și le adusese la soții Bridgestock când părăsise Conacul Chiswick. Hainele ei, știa, erau cu totul nepotrivite pentru o vizită la țară, în Cornwall. Mama ei totdeauna insistase să se îmbrace după moda cea mai luxoasă – metri întregi de dantelă, hectare de mătase, nimic să țină cald sau s-o apere de umezeală. Dar trebuia să se descurce.

Și-a închis valiza și-a dat fuga la măsuța de toaletă. Nu a ei, și-a reamintit. Nimic de aici nu era al său; ea era doar oaspete, și nu unul foarte dorit. Soții Bridgestock aveau să fie ușurați să scape de ea. Deschizând un sertar, a scotocit înăuntru după mica pungă plină cu monede. Era tot ce avea – nu mult, dar destul pentru o birjă frumoasă până la Institut. Malcolm avea să sosească acolo în orice moment ca s-o întâlnească pe Lucie. Nu putea întârzia. Întorcându-se în grabă la valiză, a ridicat-o de jos și s-a dus la ușă...

— Grace.

A fost ca un pumn în plex. Valiza i-a căzut din mână și s-a izbit de podea, împrăștiind jupoanele, ciorapii, un șal de dantelă. Tremurând, Grace s-a întors încet, înghițind anevoie, înfricoșată.

— Mamă, a zis ea.

Acolo, privind încruntată din oglinda de pe măsuța de toaletă, era Tatiana. Purta roba unei Surori de Fier, ca și ultima oară când o văzuse Grace. În jurul frunții avea legat un cerc de fier, iar părul ei lung și cărunt îi atârna neîngrijit pe umeri. Arăta precum cea mai bătrână dintre Parce, aceea care taie firul vieții oamenilor.

— Ai fost o fată nesăbuită și neascultătoare, Grace, a spus Tatiana fără preambul sau salutări. I-ai ajutat pe alții împotriva familiei tale și m-ai pus într-o poziție stingheritoare față de protectorul meu.

Grace a respirat o dată lung, încet.

— Vrei să spui Belial.

Tatiana s-a legănat pe spate.

— Oho! Fetișcana și-a vârât nasul și-a cules informații, m-a spionat. Mi-a aflat secretele. Așa e?

— Nu, a spus Grace, cel puțin... n-am intenționat să aflu ceva. Am încercat să-l ajut pe Jesse.

— Ai încercat să-l aduci înapoi din morți, vrei să spui, a zis Tatiana, cu micile tale vrăji prostești. Praf de molie activat, zău așa! A chicotit. E adevărat, știu totul. Cât de ridicolă ai fost! Nu puteai să ai încredere că mama ta știe mai bine, nu? Alianțele mele, stăpânul meu e cel care o să ni-l aducă pe Jesse înapoi, nu jalnicele tale bâjbâieli.

— Ce îți spune Belial ție nu poate fi crezut, a spus Grace, cu răsuflarea tăiată. El e un Prinț al Iadului. Un demon.

Tatiana a pufnit disprețuitor.

— Nu *demonii* au fost cei care m-au trădat. Stăpânul meu și-a ținut toate promisiunile pe care mi le-a făcut vreodată. Cuvântul lui e mai de încredere decât al tău, în ceea ce mă privește. Dacă n-ai fi fost tu, Jesse n-ar fi acum în mâinile unei fete vânător de umbre. Și nu orice vânător de umbre, ci o *Herondale*. Cum ai putut să faci așa ceva?

Lui Grace îi venea să țipe. Ar fi vrut să iasă în fugă din cameră, să alerge la Institut, la Malcolm și la Lucie. Dar n-ar fi folosit la nimic. Tatiana ar fi urmat-o.

— Trebuie să ai grijă, mamă, a spus ea, cât de ferm a putut. Inchizitorul e pe drum spre Citadelă. O să te interogheze.

— Nu, zău! a spus Tatiana, făcând un gest de lehamite. Să mă interogheze despre ce? Sunt o femeie bătrână și nevinovată.

— Despre Jesse, a zis Grace. Despre vrăjile lui de protecție. Dacă știai că Belial lăsase o bucată din el însuși înăuntrul lui Jesse, ca să-l poată poseda. Cred, desigur, că probabil n-ai știut ceea ce făcuse „stăpânul" tău. Știu că nu l-ai fi pus niciodată în pericol pe Jesse.

Vocea Tatianei s-a ridicat, ascuțită:

— A fost vina lui Jesse, a spus ea, speriind-o pe Grace. Dacă n-ar fi insistat atâta că voia rune, nu s-ar fi întâmplat niciodată. De unde era să ghicească Belial? El a presupus că aveam să-mi cresc copilul cum trebuie – să disprețuiască nefilimii și tot ce le aparține. Deși n-am știut ce avea să se întâmple, a fost vina mea și a băiatului meu. De aceea m-am zbătut atât de mult, Grace. M-am zbătut atât de mult să-l aduc

din morți *cum trebuie.* Cu loialitățile cuvenite. Cu dorințele cuvenite. Cu poruncile cuvenite.

Grace s-a cutremurat.

— Îl vrei pe Jesse înapoi, însă doar supus ție.

— Tu nu poți înțelege, a zis Tatiana. Tu ești doar o fată – fără minte și nesăbuită. Nu vezi ce se va întâmpla? Fata Herondale o să-l aducă înapoi și o să-l întoarcă împotriva noastră. O să-l învețe să ne urască, să urască tot ce stă la originea lui. Nu înțelegi? *Asta* fac ei întotdeauna. O să-l îndepărteze pe Jesse de familia lui. De aceea trebuie să mergi și să-l aduci înapoi.

— Să-l aduc... înapoi? Grace s-a uitat lung la ea. Vrei să spui, să încerc să-l răpesc? Să-i fur corpul de la un magician și... Mamă, nu! Nu pot să fac asta. Puterea mea nici măcar nu are efect asupra lui Malcolm.

— Dar o să aibă asupra lui Jesse, a zis Tatiana.

A urmat o groaznică tăcere. Semăna cu tăcerea care umpluse camera după ce murise Jesse.

— Nu înțeleg ce vrei să spui, mamă, a zis Grace, în cele din urmă.

— Lasă-i să-l învie, a spus Tatiana tărăgănat. Lasă-i pe ei să facă munca grea. Apoi convinge-l că locul lui e cu tine... cu noi. Când termini, întoarce-te cu el la mine. O să vă dau amândurora instrucțiuni. O să fie totul foarte simplu. Destul de simplu chiar și pentru tine.

— Nu..., a clătinat Grace din cap, simțindu-se fizic rău. Nu înțeleg ce sugerezi.

Chipul Tatianei s-a înăsprit.

— Trebuie să-ți spun pe litere? Tu n-ai decât o singură putere, Grace, un singur lucru care te face specială. *Sedu-l!* a zis ea. Constrânge-l! Fă-l să creadă că te iubește mai presus de orice pe lume! Fă-l al tău, așa cum n-ai fost niciodată în stare să-l faci pe James Herondale!

Greața s-a ridicat în capul pieptului lui Grace. Pulsul ei gonea și nu putea respira.

— Jesse e *fratele* meu.

— Prostii! a spus Tatiana. N-aveți același sânge. Tu nici nu ești fiica mea. Suntem parteneri, tu și cu mine. Parteneri într-o cauză comună.

— N-am s-o fac, a șoptit Grace.

Oare îi mai spusese vreodată nu mamei sale atât de direct? Nu conta. Nu exista nicio lume în care ea să poată face murdară și oribilă singura dragoste pură pe care o cunoscuse vreodată.

Ochii Tatianei ardeau.

— Oh, ai să faci asta! a șuierat ea. Trebuie. Puterea e toată de partea mea, nu a ta. Tu n-ai de ales, Grace Blackthorn.

„N-ai de ales." În clipa aceea, Grace și-a dat seama de ceva ce nu înțelesese până atunci. Că mama ei o blestemase cu puterea asupra bărbaților, dar nu și asupra femeilor – niciodată asupra femeilor –, nu pentru că nu credea că femeile au influență, ci pentru că n-ar fi suportat gândul că Grace ar putea avea vreodată putere asupra *ei.*

Cu sângele vuindu-i în urechi, Grace a făcut trei pași în față, până a ajuns la câțiva centimetri de măsuța de toaletă, la câțiva centimetri de chipul rânjit al mamei sale. A luat peria grea de argint și s-a uitat în ochii furioși ai Tatianei.

Cu un strigăt, a lovit cu peria în oglindă cu toată puterea ei. Oglinda s-a spart, imaginea Tatianei spulberându-se în cioburi scânteietoare. Plângând, Grace a fugit din cameră.

Când James a închis ușa în urma lui Thomas și a celorlalți, a scos o răsuflare prelungă. Era o noapte geroasă, senină, fără nicio speranță de ninsoare. Luna strălucea ca farul solitar al unui turn de pază, iar umbrele aruncate de felinarele de stradă și ale trăsurilor erau contrastante și negre pe pământul alb înghețat.

James s-a întrebat dacă avea să doarmă în noaptea asta fără teamă de coșmaruri. Se simțea frânt de oboseală, cu gâtul și ochii uscați, dar pe sub toată oboseala exista un fir strălucitor de entuziasm. Pentru prima oară în ziua aceasta, urma să fie singur cu Cordelia.

A închis ușa de la intrare și s-a întors în salon. Focul ardea scăzut. Cordelia era mai departe așezată pe canapea; tocmai își ridicase brațele să-și aranjeze pieptenii în păr. El a privit în tăcere din prag cum câteva șuvițe rebele roșcate i s-au revărsat peste mâini; focul le prefăcea vârfurile în sângeriu și auriu. Era frumos, dar la fel erau și brațele ei arcuite, unghiul încheieturilor, forma mâinilor ei pricepute. La fel era totul la ea.

— Daisy, a spus el.

Ea și-a fixat ultimul pieptene la locul lui și s-a întors să se uite la el. În ochii ei era o incredibilă tristețe. Pentru o clipă, el a simțit că o vede pe fetița care fusese ea, de fiecare dată când tatăl ei o decepționase, de fiecare dată când fusese singură, dezamăgită – toată durerea pe care o purtase în tăcere, fără lacrimi.

Ar fi trebuit să fie acolo pentru ea. Avea să fie acum, și-a spus James, traversând camera. S-a așezat lângă ea și i-a luat mâinile într-ale lui. Erau mici și reci, aproape înghețate.

— Ți-e frig...

— Nu pot să-i fiu *parabatai* lui Lucie, a zis ea.

El a privit-o surprins.

— Ce vrei să spui?

— Sunt legată de Lilith, a zis ea. Paladinul ei... nu pot să ridic o armă decât în numele ei. Cum să mă antrenez cu Lucie? Nu pot să ating un pumnal serafic, să ridic o sabie...

— O să îndreptăm asta, a spus James. O să primim ajutor – de la Magnus, de la Jem, de la Ragnor...

— Poate, a replicat Cordelia, dar nu părea convinsă. Dar chiar și dacă găsim o soluție, ceremonia noastră e la mai puțin de o lună de acum. Nu-i pot cere Conclavului să... să o amâne, fără o explicație, și nu pot explica, fără groaznice consecințe. Iar rezultatul va fi același. Frații Tăcuți n-o să aprobe niciodată ca Lucie să se lege de cineva care slujește un *demon*.

Vocea îi era plină de ură.

— Oricum n-aș putea pune eu povara asta pe Lucie. O să-i spun, mâine, că nu există nicio... că nu se poate întâmpla.

— Ea n-o să renunțe, a spus James.

— Dar ar trebui, a zis Cordelia. Chiar dacă noi am reuși ceva prin care să mă eliberez de Lilith, voi rămâne întotdeauna cu greșeala asta. Întotdeauna voi fi cineva în care n-ar trebui să ai încredere ca să fie *parabatai*-ul surorii tale.

— Asta-i ridicol.

James își amintea momentul acela din parc, când Lilith dezvăluise adevărul. El fusese furios. Dar nu *pe* Cordelia. Fusese furios *pentru* ea.

Ea voise să facă bine mai mult ca oricine altcineva pe care-l cunoștea, voise să fie un erou pentru că acesta ar fi fost cel mai bun mijloc pentru a ajuta cât mai mulți oameni. Înșelând-o pe Cordelia așa cum o făcuse, Lilith întorsese ce era frumos în firea Cordeliei împotriva ei însăși – ca o zână care face din cele mai fierbinți dorințe ale unui muritor o armă cu care să-l rănească.

— Daisy, Lucie și cu mine avem o legătură de sânge cu Belial, un monstru mai rău ca Lilith. Eu zic că, dimpotrivă, asta vă face și mai asemănătoare. *Ne* face pe toți trei mai asemănători.

— Dar aia n-a fost greșeala voastră, a spus ea, cu vehemență. Voi nu puteați alege cine să fie bunicul vostru! Eu *am ales* asta.

Obrajii îi erau aprinși acum, iar ochii, strălucitori.

— Poate că n-am știut ce aleg, dar asta nu schimbă nimic. Tot ce am vrut, tot ce mi-am dorit vreodată, a fost să-mi salvez tatăl, să fiu un erou, să fiu *parabatai*-ul lui Lucie. Am pierdut toate aceste lucruri.

— Nu, a spus el. Ești un erou, Daisy. Am fi pierdut lupta azi, dacă nu erai tu.

Ochii ei s-au îmblânzit.

— James, a spus ea, și el aproape că s-a înfiorat.

Adora modul în care îi rostea numele. Întotdeauna îi plăcuse. Acum o știa prea bine.

— Ai avut dreptate, a zis ea și a încercat să zâmbească. *Mi-e frig.*

El a cuprins-o cu brațele, lipind-o de pieptul lui. Corpul ei s-a destins lângă al său, iar capul i s-a sprijinit de umărul lui. El a mângâiat-o pe spate, încercând să nu-și lase mintea să rătăcească la rotunjimile calde ale trupului ei.

— Întotdeauna m-am întrebat, a spus ea, respirând pe gâtul lui. Noi suntem crescuți să vedem demoni, și îi vedem. Nici nu-mi pot aminti prima oară când i-am întâlnit. Totuși, îngeri nu vedem. Suntem urmașii lor, dar ei sunt invizibili pentru noi. De ce?

— Presupun, a răspuns James, că pentru îngeri trebuie să ai credință. Ei vor să credem în ei fără să-i vedem. Asta, gândesc eu, înseamnă credința. Trebuie să credem în ei cum credem în lucrurile care nu se pot atinge – binele, și mila, și dragostea.

Cordelia n-a spus nimic; când James s-a uitat în jos la ea, îngrijorat, a văzut că ochii ei erau strălucitori. Ea și-a ridicat mâna încet și i-a pus palma pe obraz.

— James, a spus, iar el și-a dat voie să se înfioare când ea și-a coborât degetele de la obraz la buzele lui.

Pupilele ei erau mărite, negre. Cordelia și-a lăsat capul pe spate și el a sărutat-o.

Avea gust de miere aromată. Dulce și fierbinte. El i-a cuprins ceafa în palmă, lăsându-se în voia sărutului. A tras-o mai aproape de el – era moale, puternică, sinuoasă. Perfectă. Nu mai simțise niciodată atâta tandrețe – nu prea știuse cu adevărat ce vor să spună oamenii când vorbesc despre asta, căci sentimentul acesta nu intrase în ceea ce simțise el pentru Grace. Milă și nevoie urgentă, da, dar asta – această copleșitoare combinație de pasiune, admirație, adorație și dorință – era ceva ce nu simțise niciodată înainte, și și-a dat seama, cu o oarecare surprindere, că sentimentul i se părea atât de nou, atât de diferit, încât la început n-a știut cum să-l definească exact. Se gândise că nu e iubire tocmai pentru că era.

O iubea pe Cordelia; nu, era *îndrăgostit* de ea. Încercase toată ziua să nu se gândească la asta, știind că nu-și putea îngădui să înțeleagă pe de-a-ntregul până ce primejdia nu avea să treacă – până ce nu era singur cu Daisy, până ce putea să-i spună...

Ea s-a desprins, cu răsuflarea tăiată. Buzele și obrajii îi erau roșii ca focul, iar părul, ciufulit.

— James... James... *trebuie* să ne oprim.

Să se oprească era ultimul lucru pe care voia el să-l facă. Voia s-o sărute cu atâta forță, încât să-și piardă capul. Voia să-și încurce degetele în părul ei des, mătăsos, și să-i spună că arcul acela al claviculei ei îl făcea să vrea să scrie sonete. Voia să guste adâncitura de la baza gâtului ei. Voia să-i ceară să se căsătorească din nou cu el, de-adevăratelea de data asta.

— De ce? a întrebat, în schimb.

N-a fost cea mai elocventă replică a lui, își dădea seama, dar numai atât a izbutit.

— Eu... *apreciez* ce mi-ai spus, că vom ține piept împreună situației ăsteia.

Fruntea i s-a încrețit; arăta încântător de nedumerită.

— Știu că ai face orice să-ți ajuți prietenii. Dar nu mă pot bizui pe tine atât de complet, nu mă pot purta ca și când asta ar fi o căsătorie adevărată. Nu este. Amândoi trebuie să ne aducem aminte de asta.

— Este adevărată, a zis el, răgușit. Ceea ce avem noi este... este o căsătorie.

Ea l-a privit drept în ochi.

— Poți să spui că simți pentru mine la fel cum ai simțit pentru ea? Pentru Grace?

El a simțit că i se răsucește ceva în piept. Mânie. Repulsie. S-a gândit la brățara ruptă în două din buzunarul lui.

— Nu, a spus el, aproape sălbatic. Nu simt pentru tine nici pe departe la fel cum simt pentru Grace. Cum am simțit *totdeauna* pentru Grace.

Abia când ea l-a privit de parcă ar fi pălmuit-o și-a dat seama ce spusese. Cum trebuie să fi sunat. Ea s-a ridicat de pe canapea, arătând un pic șocată, ridicându-și automat mâinile ca să-și aranjeze pieptenii din păr.

— Eu, a început ea, ar trebui să...

S-a auzit o bătaie la ușa de la intrare. Sunetul a răsunat prin toată casa. James a înjurat-o în gând pe Effie care foarte probabil dormea, apoi a înjurat ușile și oamenii care băteau în ele.

Bătaia s-a auzit din nou, mai tare, de data asta. James a sărit în picioare.

— Ăsta cu siguranță e tata. Mă așteptam să vină aici, după ce toată lumea ar fi plecat de la Institut.

Cordelia a dat din cap. Încă mai arăta un pic șocată.

— Atunci, firește că trebuie să stai de vorbă cu el.

— Daisy. A prins-o de umeri. N-o să stau de vorbă cu el. O să-l trimit la plimbare. Noi trebuie să vorbim, tu și cu mine. E mai mult decât momentul pentru asta.

— Dar dacă vrei să...

— Vreau să vorbesc *cu tine.* A sărutat-o pe frunte, apoi i-a dat drumul. Așteaptă-mă sus, în camera ta! Am o mulțime de lucruri să-ți explic. E extrem de important. Mă crezi?

— Păi, a spus ea, dacă e *extrem.*

A încercat să zâmbească, dar s-a lăsat păgubașă și a ieșit din cameră; el i-a auzit pașii pe scări. James a mai zăbovit să-și aranjeze ținuta – nu se cădea să-i spună politicos tatălui său să se ducă naibii în timp ce era total răvășit – și s-a îndreptat spre vestibul. Nu se gândea decât la ce avea să-i spună Cordeliei. Cum avea să-i spună. Abia dacă-și putea explica lui însuși – ce bănuia, ce știa, ce *simțea.* Dar avea nevoie să-i spună, mai mult decât avusese vreodată nevoie de ceva în viața lui.

James a ajuns la intrare. A deschis larg ușa, lăsând să intre o pală de aer înghețat – și s-a trezit uitându-se în ochii cenușii ai lui Grace. A încremenit, șocat, iar ea s-a aruncat în brațele lui.

GRACE:
1900

ÎN CLIPA ÎN CARE GRACE, ÎN PĂDURE, A PRINS BRĂȚARA LA MÂNA LUI James, a văzut ceva schimbându-se în el. Era de parcă luase o lampă și îi micșorase flacăra.

Din clipa aceea, James a iubit-o. Sau credea că o iubește. Pentru el, nu era nicio deosebire.

28

DOAR UN OM NECHIBZUIT

Sunt prinsă-n pânza înșelătoare a Iubirii
Niciuna din strădaniile de a-i scăpa n-au izbutit.
Căci n-am știut, când călăream pe armăsarul cel de foc,
Că de trăgeam de frâu mai tare, mă va purta cu atât mai îndârjit.
Iubirea e un ocean atât de mare,
Că să-l treacă înot s-ar avânta doar un om nechibzuit.

Rabi'a Balkhi

PENTRU MOMENT, JAMES N-A PUTUT FACE NICIO MIȘCARE. A STAT încremenit de șoc și groază când Grace s-a agățat de el, cu brațele ei subțiri tenace și corpul lipit de al lui. Ani de-a rândul visase s-o țină pe Grace în brațele lui, cu un soi de foame neostoită, dorindu-și-o aproape, fără să știe de ce.

Acum știa de ce. Și acum, cu ea în brațele lui, simțea numai repulsie.

— James. Grace s-a dat puțin înapoi, deși degetele ei erau încă înlănțuite după gâtul lui. Am venit îndată ce-am primit mesajul.

Ce mesaj? Nu a întrebat-o. Trebuia s-o țină aici, și-a dat el seama. Dacă îi dădea ocazia să fugă, n-ar mai fi obținut niciodată răspunsurile.

— Trebuie să-ți spun, iubitule, a continuat ea, cu ochii cenușii larg deschiși și sinceri. O să termin cu Charles. Nu mai pot suporta, James. N-o să mă mărit cu el. N-a existat niciodată altcineva pentru mine decât tu.

— Slavă Domnului! a spus el.

A văzut-o zâmbind; acum era șansa lui. S-a desprins din îmbrățișare și a dus mâna prin spatele ei ca să trântească ușa, închizând-o și trăgând zăvorul. Când s-a întors la ea și a apucat-o de mână, rece și osoasă într-a lui, l-a lăsat s-o strângă aproape cu înflăcărare. Nici măcar nu se întreba unde era Cordelia? a gândit James. Dacă ar putea fi întrerupți? Nu mai era nimeni pe lume în afară de ea însăși? Nu conta nimic decât nevoile ei imediate?

— Slavă Domnului! a repetat el. Slavă Domnului și Îngerului că farsa asta s-a terminat în sfârșit!

Zâmbetul ei s-a șters. James n-a putut să nu se minuneze de ceea ce simțea – sau, mai precis, *nu* simțea. Dispăruse fără urmă nevoia de ea, atât de puternică, încât părea ca o boală. Dispăruse fără urmă senzația de șoc și uluire pe care o simțea la vederea ei.

În locul acestora era altceva. O mânie în creștere.

Buzele ei se mișcau, începând să formuleze întrebări. Dar James a putut auzi pași – sunetul ușii probabil o trezise pe Effie. Ultimul lucru pe care-l voia era să fie întrerupți. Strângând mai tare de încheietura lui Grace, a dus-o de-a lungul holului până în salon. Odată intrați, i-a dat drumul imediat, smucindu-și mâna înapoi cu atâta forță, încât ea a deschis gura într-un protest indignat. El a trântit ușa în urma lor, a încuiat-o și s-a postat în calea ei.

Ea s-a uitat la el. Gâfâia puțin. Obiectiv, știa, ea era tot frumoasă. Trăsăturile, părul ei mătăsos, silueta zveltă, nimic din toate astea nu se schimbase. Dar îl îngrețoșau acum, de parcă ea ar fi fost un monstru ce-și întindea negii și tentaculele în toate direcțiile.

— James, a spus ea. Ce s-a întâmplat?

El a băgat mâna în buzunar, găsind bucățile de brățară. În clipa următoare, le-a aruncat pe podea. Au scos un clinchet în cădere, arătând mai degrabă jalnic pe covor – două semiluni decolorate de metal îndoit.

— „Loialitatea mă leagă", a rostit el batjocoritor. Cel puțin, a făcut-o.

Grace s-a încordat din tot corpul. El îi putea citi în ochi calculele pe care și le făcea – venise cu speranța că descântecul brățării încă

avea să meargă. Că avea să fie capabilă să-l farmece. Dându-și seama de adevăr, acum, își cântărea opțiunile.

— Cum s-a rupt?

— S-a întâmplat când o sărutam pe Cordelia, a spus el.

A văzut-o tresărind puțin, de parcă ar fi spus ceva dezagreabil. Bine! Putea să-și cântărească opțiunile cât îi plăcea – el n-avea de gând să fie cooperant sau prietenos.

Ea și-a mijit ochii.

— Nu cu mult în urmă mă sărutai pe mine... în încăperea asta.

— Taci! a spus James, cu răceală. Nu sunt idiot, deși presupun că am cam fost, câțiva ani la rând. Ar trebui să-i chem doar pe Frații Tăcuți. Ei pot hotărî ce e de făcut în privința ta. Dar am vrut să-ți dau ocazia să te explici.

— Ești curios.

El putea vedea cum ea calcula prețul întrebărilor lui, al răspunsurilor ei. Asta l-a umplut de mânie. Știa că ar fi trebuit să cheme Conclavul, Frații, dar nevoia de adevăr era mai importantă decât orice altceva. Ea *avea* să-i spună ceea ce el doar ghicise – lucrul de care se temea și avea nevoie să-l știe.

— Nu destul de curios cât să trec cu vederea că te-ai jucat cu mine, a spus James. Știai ce face brățara? Ai știut dintotdeauna?

Buzele ei s-au deschis de surprindere.

— Cum ai...?

— Doar mă făcea să cred că te iubesc sau făcea mai mult de atât? a spus James și a înțeles după expresia ei că întrebarea își nimerise ținta.

Nu era nimic plăcut în faptul că ghicise corect; se simțea rău fizic.

— *Ce mi-a făcut?*

— N-are niciun rost să țipi, a spus ea, cu afectare. O să-ți povestesc totul... Dumnezeu mi-e martor că n-are niciun rost să mai protejez pe nimeni acum! A privit dincolo de el, la fereastra întunecată. După ce a murit Jesse, mama m-a dus într-o noapte în Pădurea Brocelind.

— Povestea asta, a zis el, ar fi bine să fie relevantă.

— Este. Acolo era cineva... un bărbat într-o pelerină cu glugă, nu i-am putut vedea fața... care mi-a dat ceea ce mama a numit un „dar".

Abilitatea de a-i face pe bărbați să-mi îndeplinească orice le-aș fi cerut și să simtă ceea ce doream eu să simtă. Când folosesc puterea, bărbații îmi dau ce vreau, de la un pahar de vin până la un sărut sau o cerere în căsătorie. Grace și-a întors privirea la el. Dar, oh, ce ironie! N-a funcționat asupra *ta*. Am încercat totul. Ai rezistat la toate. Mama era furioasă, mai cu seamă când ai venit înapoi de la Cirenworth în Idris și eu i-am spus că te îndrăgostiseși de Cordelia.

— Aveam paisprezece ani...

— Destul de mare pentru o amorezare de adolescent, a spus Grace, fără emoție. Nu vorbeai decât despre Cordelia. Cum vorbea ea, cum mergea, cum ți-a citit ea când ai fost bolnav. Culoarea ochilor ei, a părului ei. Mama era disperată. S-a dus la el, la cel din pădure. El i-a dat brățara. Avea să contracareze efectul sângelui demonic al bunicului din venele tale, a spus ea. Și a făcut-o. Din clipa în care ți-ai pus-o la mână, ai uitat de Cordelia. Ai crezut că mă iubești pe mine.

James își putea auzi bătăile inimii, bubuindu-i în urechi. S-a gândit la Cordelia, în camera de lucru, încercând să-l facă să-și aducă aminte vara în care avusese febra rea – durerea din ochii ei când el păruse să nu-și amintească.

O iubea deja atunci.

— Dar brățara nu era perfectă, a spus Grace. Vraja care te lega de mine slăbea când eram la distanță. În fiecare vară, în Idris, puterea sa era reîmprospătată, iar tu mă iubeai din nou și uitai de orice altceva. Dar apoi, vara trecută, n-ai mai venit în Idris și vraja a început să slăbească de-adevăratelea.

James și-a amintit cât de nefericit fusese că nu merseseră la Conacul Herondale peste vară, pentru că părinții lui insistaseră să rămână la Londra, ca să-i ajute pe soții Carstairs. Amintirile îl chinuiseră atunci: drumul spre Conacul Blackthorn pe sub coroanele frunzoase ale arborilor de păducel; lungile conversații cu Grace, la poarta de fier; apa rece pe care i-o aducea ea în cești de porțelan pe care le șterpelea din bucătărie.

Însă nimic din toate acestea nu fusese real: el tânjise după un drog, o halucinație de-a febrei. Grace îl manipulase de când erau copii. James

și-a simțit corpul răspunzând cum o făcea în fața oricărei amenințări: mușchii i s-au încordat de furie ca un arc.

— Așadar, de-asta ai venit la Londra? i-a aruncat el. Ca să strângi lesa? Grace, de ce? Știu că mama ta nu e în toate mințile, sucită de durere și de ranchiună. Dar de ce s-ar complica într-atât ca să mă facă să cred că te iubesc?

— Nu înțelegi? a strigat Grace, iar James s-a gândit că era prima oară când o auzea izbucnind cu o emoție reală. Din cauza *lui.* A lui Belial. Totul a fost din cauza lui. El a vrut să te controleze, iar ea a vrut să suferi, așa că amândoi au obținut ce-au vrut.

James părea că abia-și mai poate trage răsuflarea.

— Belial, a repetat. El a fost cel din pădure? El ți-a dat... blestemul ăsta?

— El l-a numit un dar, a spus Grace, aproape șoptind.

Asta l-a înfuriat și mai tare pe James.

— De când știi că sunt nepotul lui Belial? Ai știut-o înainte s-o știu eu însumi?

Ea a clătinat din cap.

— Am aflat când am luat brățara de la tine, în urmă cu patru luni. Belial a trimis un demon să mă amenințe, să-mi poruncească să-ți pun brățara la loc.

James și-a amintit, deodată, ceea ce nu-și putuse aminti înainte – cuvintele pe care i le spusese Grace în noaptea când arsese Conacul Blackthorn. Atunci când îi pusese brățara înapoi la mână. „A trebuit să fii tu. Mama a făcut din mine sabia care să îi îndepărteze din cale orice barieră. Dar sângele tău, sângele lui este o opreliște pe care nu o pot distruge. Nu te pot lega de mine fără lanțul lui."

— „Nu te pot lega de mine fără lanțul lui", a zis el. Asta mi-ai spus tu. Nu mă puteai controla fără *lanțul lui* – brățara.

A început să se plimbe în sus și-n jos prin fața ușii. Grace îl urmărea – părea să nu aibă nicio frică, precum cineva pentru care ce-i mai rău deja se întâmplase, nelăsând nimic altceva de care să se teamă.

— Și atunci, de ce ai rupt-o cu mine, acum patru luni? Și asta făcea parte din planul lui Belial? Probabil a vrut să te folosească pentru a mă

convinge să mă predau lui. Să-l las să mă posede. Când l-am văzut în tărâmul lui Belphegor, a fost furios că brățara nu era la mâna mea.

— N-a făcut parte din planul lui, a spus Grace, cu o ciudată scăpărare de mândrie. Mama se îmbolnăvise și nu era acolo să mă oprească. Știu că n-o să mă crezi, James, dar întotdeauna m-am gândit la tine ca la un prieten. Singurul meu prieten. Pe măsură ce-au trecut anii, am urât că foloseam brățara aceea pe tine. Tu ai fost singura persoană în afară de Jesse care a fost vreodată bună cu mine, iar eu îți făceam rău.

— Adică... adică ai vrut tu să mă eliberezi? Doar nu te-aștepți să cred asta.

— Ei bine, e adevărat, a spus ea, cu o iritare fugară. De aceea m-am dus la Charles... l-am crezut destul de puternic să țină piept mâniei mamei când avea să-și recapete sănătatea. Știam că avea să fie furioasă că îmi luasem înapoi puterea asupra ta. Însă mi se făcuse lehamite de toată povestea. Grace și-a întors ochii. Am greșit. Amenințarea lui Charles, a Consulului... Nu contează. Nu mi-am dat seama cât de puternici erau aliații mamei decât prea târziu.

— Căsătoria cu Charles..., a zis James, întorcându-se cu greu înapoi prin amintirile pe jumătate încețoșate.

Oare mintea lui avea să se limpezească vreodată pe de-a-ntregul?

— Ți-ai folosit puterea asupra lui, a continuat el, l-ai convins să o părăsească pe Ariadne. Să se însoare cu tine.

Ea a încuviințat din cap.

— Și pe mai cine ți-ai folosit puterea? a întrebat James, cu voce aspră. Pe vreunul din familia mea? Pe prietenii mei? Nu are efect decât asupra bărbaților, ai spus tu.

— El... ei trebuie să fi uitat...

— *Stai*, lasă! James s-a oprit din plimbat. Nu-mi spune! Dacă îmi spui, nu răspund pentru cum o să reacționez.

Ea s-a făcut mică, și el a urât-o și s-a urât și pe sine.

— Am încercat și-am tot încercat să scot afurisita de brățară, a spus el. De fiecare dată când mă hotăram s-o dau jos, mă trezeam că fac altceva, că mă gândesc la altceva. Dacă n-aș fi fost atât de slab...

— Nu te poți învinui, a spus Grace.

James s-a gândit că probabil vorbea serios.

— Brățara a fost făurită de un Prinț al Iadului. În ea a fost turnată puterea de a-i face pe cei care văd brățara și ce poate face ea să uite ce au văzut. Dacă încerci să te gândești la ea, dacă prietenii sau rudele tale încearcă să se gândească la ea, uită rapid. Indiferent cum te porți tu, ei vor accepta că tu mă iubești. Grace a tras șovăielnic aer în piept. Dar tu nu m-ai iubit, nu? Tu ai iubit-o pe Cordelia, în pofida tuturor lucrurilor. Ai iubit-o îndeajuns cât să rupi vraja, să sfărâmi brățara.

Era mirare în vocea ei.

— Știu că ți-am greșit foarte mult, James. Dar, sincer, dacă vreun muritor de pe lumea asta are o dovadă că iubirea lui e adevărată, acela ești tu.

James a privit-o lung, observându-i genele palide și umede, pomeții ascuțiți, gura pe care odată murea s-o sărute.

— Nu-mi pot închipui ce viață trebuie să fi dus tu, a declarat el cu asprime, de-ai ajuns să-mi spui asta drept compensație.

— Nu, a replicat Grace. Nu-ți poți închipui viața mea.

— N-o să te compătimesc, a spus James. Brățara s-a rupt abia noaptea trecută și, chiar în scurtul timp trecut de atunci, mi-am amintit. Pot să-mi amintesc cum Cordelia mi-a citit... ce am simțit pentru ea... și poate c-a fost amorezare de adolescent, dar era nouă și minunată, și tu ai strivit-o sub picior ca pe un fluture cu o cărămidă. James își auzea amărăciunea din glas: Îmi amintesc cum, atunci când ai luat brățara de la mine, acum patru luni, m-am simțit de parcă mi se ridicase o ceață de pe creier. Puteam *gândi* din nou. N-am fost decât pe jumătate viu de la paisprezece ani încoace. Tu nu numai că m-ai făcut să cred că te iubesc, ci mi-ai subminat voința, iarăși și iarăși, până ce n-am mai știut cine sunt. Măcar înțelegi ce ai făcut?

— Aștepți de la mine să spun că am remușcări, a zis Grace, cu o voce ciudat de seacă. Nu contează, bănuiesc. O să fac ce mi se spune, mai puțin un lucru. Am venit aici să cer ajutor, pentru că nu mai suport să îi îndeplinesc poruncile mamei.

— Totuși, încă pretindeai că mă iubești când ai venit, și te așteptai să te iubesc și eu, a spus James. Nu mi-ai *cerut* ajutorul – te așteptai să-l obții prin constrângere. De ce-aș crede vreun cuvânt din ce spui?

Grace și-a dus o mână la cap, de parc-ar fi durut-o.

— Nu contează ce mi-a făcut mie mama, am crezut că îl iubește pe Jesse și că tot ce făcea era pentru a-l învia... pentru a-l aduce înapoi din morți. Dar acum mi-am dat seama că nu-i pasă decât de ea. Lăsându-l pe Belial să-l folosească pe Jesse în felul acela, să comită crime... e de neconceput.

James a râs scurt.

— Așadar, Anna avea dreptate, ai implicat-o pe Lucie în povestea asta cu Jesse. De parcă n-ar fi fost și-așa destul de rău, mi-ai târât sora în planurile tale murdare.

— Cât despre Lucie...

— Nu! i-a tăiat vorba James. Destul! Niciun cuvânt în plus! Ai venit aici în seara asta crezând că sunt încă sub puterea vrăjii, că o să te ascund de mama ta pentru că sunt fraierul tău devotat. N-ai avut nicio intenție să-mi spui adevărul...

— Nu știu nicio altă cale de a cere ajutorul, a șoptit Grace.

Amărăciunea făcea să-i fie greu să vorbească.

— Te-aș fi aruncat în stradă, a spus James, dar puterea asta a ta nu-i mai bună decât o armă încărcată în mâinile unui copil egoist. Nu ți se poate permite să continui s-o folosești. Știi asta?

— Da, a răspuns ea, cu voce tremurătoare. Mă las la mila ta. Nu am pe nimeni altcineva pe lumea asta. O să fac orice mă sfătuiești.

Lui James i s-a făcut dintr-odată lehamite. Era epuizat – de propria furie, de propriul regret. Nu mai putea să se uite la Grace și să se gândească la tot ce pierduse. Cu siguranță nu voia responsabilitatea pentru ea acum.

Însă nu putea risca s-o abandoneze. Câtă vreme ea și Tatiana erau amândouă în viață, Grace era în pericol să fie folosită de mama ei ca armă. Când Tatiana avea să descopere că Grace nu mai voia să aibă de-a face cu ea, asta avea să-i pecetluiască alianța cu Belial, în turbarea și furia ei.

— Trebuie să mergem la Conclav, a spus James.

Grace a dat să protesteze, dar el a clătinat din cap.

— Puterea pe care o ai e malefică. Niciun om n-ar trebui să fie capabil să-i manipuleze pe ceilalți împotriva voinței lor. Dacă vrei să

dovedești că într-adevăr ai rupt legăturile cu mama ta, o să-i povestești Conclavului ce ți-a făcut și o să le ceri Fraților Tăcuți să-ți înlăture puterea asta. Nu poate ieși nimic bun de pe urma ei. Eu o să te protejez de mama ta și de demonii ei cât o să fiu în stare, dar n-am s-o fac singur. O să lucrez cu Conclavul ca să te ajutăm. Nu suntem prieteni, Grace. Nu vreau intimitatea de genul ăsta cu tine. Dar o să te ajut. Ai cuvântul meu!

Grace s-a așezat pe canapea, punându-și mâinile în poală ca un copil. Pentru o clipă, James și-a amintit de fetița care îi dăduse foarfeca de tăiat mărăcinii prin spărtura gardului din jurul Conacului Blackthorn și a simțit un val de tristețe.

— Nu vreau să mă uit la tine, a zis el. O să-i chem pe Frații Tăcuți. Nici să nu te gândești să pleci de aici! O să te prindă.

— Nu-ți face griji pentru asta, a spus Grace, care se uita fix la jumătățile rupte ale brățării de argint, căzute pe podea. N-am unde să mă duc.

James a simțit că i se întoarce stomacul pe dos când a ieșit din salon – închizând și încuind ușa în urma lui – și s-a îndreptat spre camerele de la etaj. Cum putuse vreodată să creadă că o iubește pe Grace? Chiar și în toiul vrăjii, niciodată nu simțise pentru ea ceea ce simțea pentru Cordelia. Ea nu-l făcuse niciodată fericit. Nu simțise decât suferință când nu era prin preajmă și presupusese că asta era iubire. „Suferim pentru iubire, fiindcă iubirea merită suferința noastră", îi spusese odată tatăl lui. Iar James se gândise că a iubi însemna a suporta chinurile. Nu-și dăduse seama că tatăl lui voise să spună că ar trebui să existe bucurie ca să echilibreze durerea.

Bucurie ca aceea pe care i-o aducea Daisy – plăcerea liniștită de a juca șah împreună sau de a citi, sau de a sta de vorbă în camera de lucru. Ajungând la ușa dormitorului ei, a deschis-o, dintr-odată nerăbdător s-o vadă.

Însă dormitorul era gol. Patul era făcut, iar colțurile cearșafului, vârâte frumos sub saltea. Cortana dispăruse din locul ei de pe perete. În vatră nu era niciun foc. Aerul părea rece și camera era foarte tăcută. Pustie. A alergat în camera lui; poate că-l aștepta acolo.

Și camera lui era goală.

A coborât în goană. O căutare rapidă la parter n-a dus la nicio Cordelia. O piatră rece de groază i se așezase acum în capul pieptului.

Unde era? A dat să urce din nou, când a auzit pași. S-a răsucit, speranța deschizându-și aripile – doar ca să cadă din nou.

Era Effie, într-un capot cenușiu vaporos, plin de volane. Părul îi era prins în moațe. A oftat dramatic la vederea lui.

— Pe cuvântul meu! a zis ea. Omul nu prinde o noapte de odihnă în afurisita asta de casă.

James a hotărât să nu comenteze despre lipsa de cuviință a unei servitoare înfățișându-se înaintea stăpânului casei în ținuta ei de noapte. Nu-i păsa.

— Ai văzut-o pe Cordelia? Pe doamna Herondale?

— Oh, da, a spus Effie. Cobora scara, ca să zic, și te-a văzut drăgălindu-te cu păpușica aia blondă în brațe. A zbughit-o pe ușa din spate ca o pisică opărită.

— Ce? James s-a prins de stâlpul balustradei să nu cadă. Și nu te-ai gândit să te duci după ea?

— Niciun pic, a zis Effie. Nu sunt plătită destul ca să fug prin zăpadă în cămașă de noapte. A pufnit indignată. Și tu ar trebui să știi că bărbații decenți nu îmbrățișează în vestibulele lor femei care nu sunt soțiile lor. Închiriază o casă drăguță în St. John's Wood și o fac acolo.

James s-a simțit amețit. Fusese furios când deschisese ușa și o văzuse pe Grace, furios că ea își încolăcise brațele pe după gâtul lui, dar o lăsase să îl strângă în brațe, voind s-o țină în casă. Nu-i trecuse prin minte că l-ar fi putut vedea Cordelia îmbrățișând-o pe Grace și ar fi putut auzi ce îi spusese ea. „Trebuie să-ți spun, iubitule, că o să termin cu Charles. N-a existat niciodată altcineva pentru mine decât tu."

Iar el ce-i răspunsese? „Slavă Domnului!"

Din trei pași a fost la ușă. O pereche de mănuși de-ale Cordeliei erau pe măsuța din vestibul; le-a îndesat în buzunar, fiindcă nu voia ca ei să-i fie frig – noaptea era geroasă. Avea să-i dea haina lui când o va găsi, s-a gândit el.

— Effie, a zis, vreau să-l chemi pe Consul. Imediat! E un criminal perfid în salon.

— Ei, Doamne! Effie părea intrigată. Păpușica? Dar ce-a făcut, mă rog? A șterpelit ceva? a întrebat și a făcut ochii mari. E periculoasă?

— Nu pentru tine. Dar cheamă-l pe Consul! Spune-i să-l aducă și pe Fratele Zachariah! James și-a înșfăcat haina din cuier. Grace o să le spună tot ce au nevoie să știe.

— *Criminala* o să le spună totul despre crimele pe care le-a comis? a întrebat Effie, părând nedumerită.

Dar James n-a răspuns. Deja se năpustea pe ușă afară, în noapte.

După ceea ce păruse o zi interminabilă, Will a fost bucuros să se retragă în dormitorul lui, să-și scoată încălțările și s-o urmărească pe soția lui făcând ce știa ea mai bine: să citească. Tessa era ghemuită pe o banchetă la fereastră, cu părul lăsat liber, des și splendid, pe umeri, cu nasul afundat într-un exemplar al unei cărți intitulate *Nestemata celor Șapte Stele*. Întotdeauna îl amuza că, deși viața ei era plină de demoni și de vampiri, magicieni și spiriduși, soția lui se ducea glonț la secțiunea de ficțiuni fantastice de fiecare dată când intrau în librăriile Foyles.

De parcă i-ar fi citit gândurile, ea a privit peste marginea cărții și i-a zâmbit.

— La ce te uiți?

— La tine, a zis el. Știai că te faci pe zi ce trece mai frumoasă?

— Ei bine, asta-i ciudat, a spus Tessa, rezemându-și gânditoare bărbia de cotorul cărții ei, pentru că, fiind magiciană, nu îmbătrânesc, așa că ar trebui să arăt la fel în fiecare zi, nici mai bine, nici mai rău.

— Și cu toate acestea, a zis Will, tu continui să sporești în splendoare.

Ea i-a zâmbit. El își dădea seama că și ea era la fel de ușurată ca și el să fie acasă, în pofida evenimentelor prelungite și alarmante ale zilei. Călătoria lor la Paris fusese mai grea decât mărturisise vreunul dintre ei – fusese nevoie de toată diplomația lor combinată ca să atenueze furia înverșunată a repudiaților francezi. Fuseseră momente când, singur cu Tessa, Will dăduse glas îngrijorării despre izbucnirea unui război. De asemenea, își făcuse griji și din pricina lui Charles: băiatul fusese la început prea mânios și defensiv ca să-și dea seama de implicațiile greșelii lui, iar după aceea se cufundase într-o posomoreală irascibilă. Nu voia nici să se mai întoarcă la Londra și se înduplecase numai când Will îi atrăsese atenția că nu mai era binevenit la Paris.

— Te macină ceva, a zis Tessa, citindu-i în ochi.

Când ea și-a înălțat capul și și-a atins ușor buzele de buzele lui, el i-a luat fața între palme. Atâția ani, a gândit el, și fiecare sărut era nou ca ziua în zori.

Tessa și-a lăsat cartea să cadă pe podea, ridicându-și mâinile ca să apuce de partea din față a cămășii lui Will. El tocmai se gândea că noaptea lui devenea considerabil mai bună, când reveria lor a fost întreruptă de un subit țipăt de groază.

Will s-a răsucit imediat, surprinzând-o pe Tessa, apoi s-a încruntat.

— Jessamine, a zis el sever, lasă gălăgia! Suntem căsătoriți. Și nu fi nepoliticoasă, arată-te și Tessei!

Jessamine a făcut ce-a făcut și a îngăduit să fie vizibilă și pentru o ne-Herondale. Asta i-a întărit contururile, făcând-o să apară mai solidă și mai puțin transparentă.

— Bineînțeles că vă găsesc sărutându-vă! s-a rățoit Jessamine. Nu-i timp pentru prostii de-astea. Trebuie să vă spun despre Lucie.

— Ce-i cu Lucie? s-a interesat Will, deranjat de întrerupere.

După părerea lui, sărutatul nu era o prostie și era dornic să continue, mai cu seamă după o zi atât de stresantă.

— Fiica voastră s-a trezit amestecată în afaceri necurate. Nu-mi place să bârfesc, dar e o situație îngrozitoare, cu necromanție.

— *Necromanție?* a exclamat Tessa, nevenindu-i să creadă. Dacă te referi la faptul că Lucie e prietenă cu fantoma lui Jesse Blackthorn, deja știm despre asta. Nu-i atât de surprinzător; a fost prietenă cu tine toată viața ei.

— Și trebuie să remarc că tu *adori* să bârfești, Jessamine, a adăugat Will.

— Toate ar fi bune și frumoase, dacă Lucie ar fi vrut doar să fie *prietenă* cu fantomele, dar lucrurile nu s-au oprit aici. Jessamine a plutit spre șifonierul Tessei. Ea le poate *comanda.* Am văzut-o făcând-o. Ele fac orice le cere ea.

— Ce-a făcut? a exclamat uluit Will. Lucie niciodată...

Jessamine a clătinat din cap, nerăbdătoare.

— Copila voastră frumoasă a invocat fantoma lui Emmanuel Gast, magicianul acela dezonorat. L-a constrâns să răspundă la întrebările ei și, la sfârșit...

Jessamine s-a întrerupt, dramatic.

— Și la sfârșit, *ce*? a zis Tessa, exasperată. Pe cinstite, Jessamine, dacă ai cu adevărat ceva important să ne spui, ne-am putea descurca și fără pauze teatrale.

— Și la sfârșit ea l-a distrus, a spus Jessamine și un fior a trecut prin tot corpul ei argintiu.

Tessa s-a uitat lung la Jessamine, de parcă n-ar fi știut ce să-i răspundă.

— Asta nu seamănă cu ce-i stă în fire lui Lucie, a spus Will, dar începea să fie cuprins de o presimțire îngrozitoare.

Ar fi vrut să creadă că Jessamine se înșelase sau chiar că mințea, dar ce motive să fi avut? N-o știa să fie genul de fantomă care să-i facă farse cuiva. Bineînțeles, nu ajuta la nimic s-o aibă prin preajmă, dar asta nu însemna că ar fi spus lucruri neadevărate despre Lucie.

— Pe de altă parte, a zis Tessa, cu siguranță ne-a ascuns prietenia ei cu fantoma lui Jesse tot timpul ăsta. A intrat într-o perioadă de vârstă secretoasă, cred.

— O să stau de vorbă cu ea, a zis Will, apoi s-a întors spre Jessamine. Unde e acum?

— Ascunsă în Sanctuar, a zis Jessamine. N-am putut s-o urmez. Presupun că e o *scăpare* faptul că nimeni n-a scos fantomele de pe lista creaturilor supranaturale care n-au voie să intre.

— O să discutăm despre asta mai târziu, a zis Will.

Dacă Jessamine era cu adevărat îngrijorată pentru Lucie, îngrijorarea asta nu părea s-o împiedice să-și mai recite nemulțumirile obișnuite.

Jessamine a dispărut pufnind indignată.

— E atât de greu s-o iei în serios, uneori! a zis Tessa, încruntată. Crezi că e ceva adevărat în ce spune?

— Poate un sâmbure de adevăr, dar știi la fel de bine ca și mine cât îi place lui Jessamine să exagereze, a răspuns Will, întinzând mâna după o haină. Mă duc să stau de vorbă cu Lucie și mă întorc cât ai clipi.

29

OGLINDĂ SPARTĂ

Precum și-n mii de cioburi țăndurită,
Oglinda se repetă și-ți arată
Imaginea dintâi, dar înmiită –
La fel și-n inima crunt sfâșiată
E fiece durere repetată.
E calmă, rece, sau c-așa-i se minte,
De chinul insomniei turburată;
Se veștejește tânără, fierbinte,
Și pentru jalea ei pe lume nu-s cuvinte.

Lord Byron, „Pelerinajul lui Childe Harold"[1]

CORDELIA FUGEA.

A străbătut Mayfair, pe străzile largi, printre casele mari și înstărite, cu lumini aurii calde revărsându-se din ferestre. Nu se ostenise să se facă invizibilă, iar cei câțiva trecători de pe străzi se zgâiau deschis la fata care alerga fără palton. Nu că ei i-ar fi păsat.

N-avea nicio destinație în minte. Nu luase nimic din Curzon Street, în afară de ceea ce avea prin buzunare: câteva monede, o batistă, stela ei. Țâșnise afară pe ușa din spate fără să se gândească la nimic altceva decât să evadeze. Pământul era bocnă și ea era încălțată doar în pantofiori de mătase; își simțea degetele de la picioare înghețând. I se părea ciudat să alerge fără Cortana, dar făcuse cu sabia ceea

[1] Traducere de Aurel Covaci.

ce avusese nevoie să facă mai devreme în ziua aceea. Urâse că trebuia s-o facă, dar nu avusese de ales.

Picioarele i-au alunecat pe un petic de gheață și s-a prins de stâlpul unui felinar de stradă, ca să-și recapete echilibrul. Încă îi mai putea vedea cu ochii minții: pe James și, lipită de el, cu brațele încolăcite pe după gâtul lui, pe Grace Blackthorn.

Nu se sărutaseră. Dar, într-un fel, dezinvoltura intimității lor fusese mai rea. Sub ochii ei, Grace își ridicase fața, uitându-se la James; brațele lui se strânseseră în jurul ei și trupul ei se lipise de al lui. Arătau minunat împreună. Părul lui atât de negru și al ei atât de blond, amândoi puternici și zvelți, amândoi dureros de frumoși. Arătau ca și când își aparțineau unul altuia într-un fel în care Cordelia era sigură că ea și James n-ar fi reușit niciodată.

Gânduri nedorite i se perindau prin minte, apăsătoare și iuți: James râzând cu ea în timpul unei partide de șah, spunând „Atinge-mă – fă-mi ce vrei tu – orice!", modul în care îi recitase cuvintele legămintelor de căsătorie în Mount Street Gardens. Toate frânturile de nimicuri pe care ea le adunase și le păstrase, crâmpeie de speranță care alcătuiau o oglindă a visurilor în care ea vedea o viață cu James întinsă înaintea ei.

Se mințise singură. Înțelegea acum.

„Trebuie să-ți spun, iubitule", spusese Grace, și fiecare cuvânt era un nou ghimpe în inima Cordeliei. „O să termin cu Charles. Nu mai pot suporta, James. N-o să mă mărit cu el. N-a existat niciodată altcineva pentru mine decât tu."

Cordelia știuse că n-ar fi trebuit să asculte – ar fi trebuit să se retragă, să le acorde intimitate, să se ascundă în camera ei, la etaj, unde se putea apăra în spatele neștiinței. Dar nu își putuse face picioarele să se miște. Înlemnită în loc, urmărise scena neajutorată. Văzuse sabia ridicându-se, suspendată deasupra vieții ei, a visurilor ei, a iluziilor păstrate cu grijă. Lovitura care se pregătea să aterizeze.

James răsuflase ușurat. „Slavă Domnului!" spusese el.

Sabia căzuse, fărâmându-i oglinda visurilor în bucăți. Le lăsase să se risipească în cioburi sclipitoare, odinioară frumoase, abandonându-le acum să se rostogolească prin întuneric în vârtejul rușinii și groazei sale. Nici măcar să afle că era paladinul lui Lilith nu fusese

atât de cumplit ca asta. Batjocura lui Lilith o putea suporta, și avea și prietenii care să-i stea alături.

Dar James trebuie s-o fi disprețuit, se gândise ea. Se trezise că dă înapoi, orbește, pe hol, cu mâna de perete, ca să se sprijine. Ce neghioabă trebuie s-o fi crezut el! Oh, avea afecțiune pentru ea, de asta era sigură, dar trebuie să fi ghicit adevăratele ei sentimente. Fără îndoială, o compătimea pentru ele.

Trebuia să plece.

Se furișase în liniște pe scările din spate, ocolind parterul și intrând direct în bucătărie. Aceasta era plină de lumină caldă, gălbuie. Și-a amintit când îi prezentase James casa, în noaptea nunții lor, arătându-i fiecare tablou, fiecare piesă de mobilier, cu dragoste și mândrie. N-ar fi trebuit să-i vorbească niciodată așa, cugetase ea. De parcă ea ar fi avut vreun viitor în casa asta, ca stăpână a ei. Într-o bună zi, toate acestea aveau să fie în grija lui Grace; ea și James aveau să împartă același dormitor, iar camera Cordeliei avea să fie transformată în camera frumoșilor lor copii, care cu siguranță aveau să vină. Probabil urmau să aibă părul negru și ochii cenușii sau părul blond și ochii aurii.

Se uitase în jur aproape orbită, văzând porțelanurile pictate care le fuseseră dăruite ei și lui James ca dar de nuntă de Gabriel și Cecily, samovarul care fusese al mamei ei, pocalul de argint pe care bunica ei îl adusese cu ea din Erevan în Teheran. Daruri făcute din dragoste și mândrie, cu speranța unei căsnicii fericite. Nu putea îndura să se mai uite la vreunul dintre ele. Nu mai putea sta în casa asta nicio clipă în plus.

Fugise, în grădină, în întuneric, și pe străzile de dincolo.

Încă mai auzea vocea lui James în urechi. „Nu simt pentru tine nici pe departe la fel cum simt pentru Grace." La ce se-așteptase? Țesuse o pânză de negare din bunătatea lui James, din săruturile lui, din dorința lui pentru ea. Probabil fusese doar dorința pentru Grace, sublimată în singura formă de expresie pe care și-o putea îngădui. Ea nu fusese decât un substitut. Nici măcar nu-și dăduseră unul altuia al doilea rând de rune ale căsătoriei.

A început să tremure – acum, când nu mai alerga, frigul începuse să se manifeste acut. S-a desprins de stâlpul felinarului, continuându-și drumul prin zăpadă și zloată, strângându-și brațele pe lângă corp. Era

conștientă că nu poate rămâne afară toată noaptea. Ar fi murit înghețată. Nu se putea duce la Anna – cum era s-o facă să înțeleagă, fără să apară ea însăși ca o gâsculiță și James ca un ticălos? Nu se putea duce în Cornwall Gardens și să suporte rușinea și oroarea de a recunoaște că mariajul ei eșuase. Nu se putea duce la Lucie, la Institut, pentru că asta ar fi însemnat să dea de Will și de Tessa și, din nou, să admită că așa-zisa căsătorie cu fiul lor fusese o înșelătorie. Ca să nu mai spunem de noua revelație că Lucie și Grace erau, cumva, prietene. Presupunea că nu o poate învinovăți pe Lucie, nu chiar, dar ar fi fost prea mult să audă despre asta.

Abia când trecea pe lângă portarul din fața edificiului de piatră al Hotelului Coburg a realizat că picioarele ei o aduseseră în Grosvenor Square.

Dar Matthew nu mai locuiește în Grosvenor Square.

A încetinit pasul. Îl căutase pe Matthew fără să-și fi dat seama? Ce-i drept, Grosvenor Square era chiar în mijlocul cartierului Mayfair. Ar fi putut ajunge aici din întâmplare. Dar picioarele ei, fără să observe ea, o aduseseră direct aici, și asta părea foarte logic. La cine altcineva se putea duce dacă nu la Matthew? Cine altcineva locuia singur, departe de ochii iscoditori ai părinților? Mai important încă, cine altcineva știa adevărul?

„Poate că e o căsătorie de ochii lumii, dar tu ești îndrăgostită de James."

A aruncat o singură privire la casa Consulului și a mers mai departe, trecând prin Grosvenor Square și continuând până a ajuns la Oxford Street. S-a uitat în sus și-n jos de-a lungul străzii. De obicei, era plină ochi de oameni și de trăsuri, de vânzători gălăgioși vânzându-și marfa din cărucioare și de forfota activității magazinelor foarte solicitate. Nici la ora asta nu era pustiu, însă ea n-a avut nicio problemă să oprească o birjă.

A fost un drum scurt până unde locuia Matthew. Blocul Whitby era o clădire ca un tort de nuntă, un edificiu de piatră roz care se înălța în turnulețe și turle ca niște ornamente glazurate. Matthew probabil luase apartamentul cu ochii închiși, a gândit Cordelia când a coborât din birjă.

Un portar cu înfățișare plictisită și-a făcut apariția când ea a sunat clopotul de alamă de lângă ușile duble negre. El a poftit-o în holul cel mare. Era slab luminat, dar Cordelia a întrezărit mult lemn închis la culoare și un birou de mahon asemenea celor pe care le puteai găsi în hoteluri.

— Sună la apartamentul domnului Fairchild, te rog! a spus ea. Sunt verișoara lui.

Portarul și-a ridicat puțin sprâncenele. Ea era, la urma urmei, o Tânără Lady Singură, venită seara să viziteze un burlac în apartamentul lui. Nicio fată de familie bună n-ar fi făcut așa ceva. Era limpede că portarul nu credea c-ar fi altfel decât o considera el. Cordeliei nu-i păsa. Era înghețată și disperată.

— Îl găsești sus, în apartamentul șase, la etajul al doilea. Dă-i bătaie!

Portarul și-a întors din nou atenția la ziarul din care citea.

Liftul era luxos, tot numai îmbinări aurite și tapet scump. Ea a bătut din picior, în timp ce el urca, încet și scârțâind, la etajul al treilea, lăsând-o să coboare pe un culoar cu covor roșu, care avea uși și pe-o parte și pe cealaltă, toate inscripționate cu un număr auriu. Abia acum curajul Cordeliei a început să se poticnească; s-a grăbit pe culoar ca să n-aibă timp să se răzgândească și a bătut puternic în ușa apartamentului 6.

Nimic. Apoi, niște pași și vocea lui Matthew. Familiaritatea acesteia i-a stârnit imediat ușurarea.

— Hildy, ți-am mai zis, spunea el, deschizând ușa smucit, n-am nevoie să-mi speli nimic...

A amuțit, uitându-se la Cordelia. Era îmbrăcat în pantaloni și maiou, cu un prosop pe după gât. Brațele îi erau goale, pline de rune de sus până jos. Părul îi era umed și ciufulit. Probabil îl întrerupsese în timpul bărbieritului.

— Cordelia? a zis el, cu veritabil șoc în glas. S-a întâmplat ceva? James are necazuri?

— Nu, a șoptit Cordelia. James e bine și... foarte fericit, cred.

Ceva s-a schimbat în expresia lui Matthew. A clipit de câteva ori. A făcut un pas înapoi, deschizând ușa mai larg.

— Intră!

Ea a pășit într-un hol mic, pătrat, un soi de antreu, unde ochii îți erau atrași fără voie spre vaza neoclasică uriașă dintr-un colț. Era de tip grecesc, genul pe care l-ar fi folosit o fată ca să toarne ulei într-o baie, numai că în cazul ăsta fata respectivă trebuie să fi avut șase metri înălțime. Era pictată pe toată suprafața cu imitații de figuri grecești, încleștate fie în luptă, fie în îmbrățișări pasionale – Cordelia nu-și putea da seama.

— Văd că mi-ai observat vaza, a spus Matthew.

— Ar fi fost greu să n-o observ.

Matthew nu se uita la ea, în schimb trăgea cu nervozitate de capetele prosopului de la gâtul lui.

— Dă-mi voie să te conduc într-un tur de juma' de penny, atunci! Asta este vaza mea, cu care ai făcut cunoștință, ăla de colo este un palmier în ghiveci și ăsta e un cuier. Scoate-ți pantofii uzi și o să mergem în sufragerie! Vrei ceai? Pot suna să ne aducă niște ceai. Sau pot să-l fac eu; am devenit chiar expert cu un ibric. Sau...

Cordelia, scăpând de pantofii uzi fleașcă, a intrat în sufragerie. Era mult mai drăguță decât vaza. Ar fi vrut să se trântească numaidecât pe covorul turcesc moale și gros, dar s-a gândit că ar fi fost un pic prea lipsit de respect chiar și pentru apartamentul lui Matthew. Însă erau acolo un foc dogoritor, arzând domolit în cămin, ale cărui plăcuțe de mozaic sclipeau ca niște cioburi de aur, și o canapea cu o cuvertură plușată. S-a prăbușit pe aceasta, iar Matthew i-a pus o pătură pe umeri și a aranjat pernele în jurul ei ca un soi de fortăreață protectoare, cum ar fi făcut un copil.

Cordelia a putut doar să dea din cap la propunerea de ceai. Venise aici să se descarce în fața lui Matthew, în fața cuiva, dar acum, că sosise, s-a trezit că nu poate vorbi. Matthew i-a aruncat o privire îngrijorată și a dispărut pe niște uși glisante, probabil ducându-se la bucătărie.

Capul sus! Spune-i adevărul! s-a gândit Cordelia, privind în jur la cât putea vedea din apartament. Cel mai surprinzător era cât de bine întreținut se înfățișa. S-ar fi așteptat la ceva mai asemănător cu locuința Annei, cu mobilierul ei desperecheat și hainele aruncate peste tot. Matthew, în schimb, avea mobilier care părea nou, comandat când își

luase apartamentul, piese masive de stejar – trebuie să fi fost o crimă să le urci până la etajul al doilea. Cu o notă de eleganță, își atârnase numeroasele lui jachete colorate într-un șir de cârlige de pe hol. Un cufăr de marinar purtând nenumărate ștampile pe suprafața de pânză groasă era așezat lângă ușă. Oscar, cu o zgardă cu pietre scumpe, dormea lângă foc, sub un desen înrămat înfățișând mai mulți bărbați tineri într-un parc cu platani – Tâlharii Veseli, și-a dat seama Cordelia. S-a întrebat cine făcuse desenul.

S-a mirat din nou de libertatea absolută de care părea să se bucure Matthew. Anna era singura ei prietenă cu același tip de libertate, și ea întotdeauna se gândea la Anna ca făcând parte dintr-o generație mai în vârstă, mai matură, pur și simplu pentru că părea mereu cu ani mai experimentată decât Cordelia. Însă Matthew era de vârsta ei și trăia cum îi plăcea. Familia lui era înstărită, desigur, mult mai bogată decât a ei sau a celorlalți prieteni ai săi de aici – el era fiul Consulului, la urma urmei –, și cu siguranță asta permitea un anumit nivel de libertate, însă cel mai mult i se datora lui Matthew însuși. Vânătorii de umbre erau oameni legați de datorie, dar cumva el părea nelegat – de datorie sau de orice altceva cu greutate pământească.

Matthew – care găsise o cămașă și-o îmbrăcase în grabă – a apărut cu un serviciu de ceai pe o tavă de argint pe care a așezat-o pe măsuța de lângă canapea. A turnat într-o ceașcă și i-a întins-o.

— Te-ai dezghețat? a întrebat el, trăgând un fotoliu de pluș verde mai aproape de canapea. Dacă nu, ăsta o să te ajute.

Ea a sorbit ascultătoare din ceai, iar el s-a așezat pe fotoliu. Ei i se părea că n-are niciun gust, dar lichidul era fierbinte și o încălzea pe dinăuntru.

— Mă ajută, a spus ea. Matthew, eu...

— Dă-i drumul! a spus el, după ce-și turnase și lui o ceașcă de ceai. Povestește-mi despre James!

Probabil Matthew avea dreptate; probabil ceaiul *era* soluția la toate. În orice caz, ceva a descuiat cuvintele din ea. I-au năvălit într-un șuvoi:

— Vezi tu, crezusem că totul ar fi putut să meargă, a spus ea. Știam când ne-am înțeles să ne căsătorim că James nu simțea pentru mine

ce... simțeam eu pentru el. Dar au fost momente... nu tot timpul, dar momente când am crezut că lucrurile se schimbau. Că lui îi păsa de mine. Și momentele acelea au devenit mai dese. Mai reale. Așa am crezut. Dar se pare că acelea n-au fost decât momente în care m-am amăgit singură. Amăgirile mele au fost cele care au devenit mai frecvente. Cordelia a clătinat din cap. Am știut, știam ce simte el pentru Grace...

— S-a întâmplat ceva cu Grace? a întrerupt-o Matthew, cu o notă tăioasă în voce.

— E cu el acum, la noi acasă, a spus ea și Matthew s-a trântit pe spate în fotoliu, suflând apăsat. Matthew, nu face figura asta... n-o urăsc pe Grace, a spus Cordelia, și era sinceră. Chiar n-o urăsc. Dacă ea îl iubește pe James și James o iubește pe ea, toată povestea asta trebuie să fi fost cu adevărat groaznică pentru ea.

— Ea nu-l iubește, a spus Matthew, glacial.

— Eu n-am crezut... dar poate îl iubește? Părea panicată. Trebuie să fi auzit că el a fost în primejdie, astăzi. Presupun că au simțit că trebuiau să se vadă, după tot ce s-a întâmplat.

Mâna Cordeliei a tremurat, făcând ceașca să zăngănească pe farfurioară.

— Ea i-a spus că vrea să rupă logodna cu Charles. Și el a spus „Slavă Domnului". Ea-l ținea în brațe... el o ținea în brațe... nu m-am gândit niciodată...

Matthew și-a pus ceașca jos.

— James a spus „Slavă Domnului"? Când ea i-a spus că avea să rupă logodna cu fratele meu?

Cordelia știa că pe Charles n-avea să-l afecteze cu adevărat faptul că Grace îl părăsea. Dar Matthew nu știa. A oftat.

— Îmi pare rău, Matthew! Nu e foarte plăcut pentru Charles...

— Dă-l încolo pe Charles! a zis Matthew, sărind din fotoliu aproape cu sălbăticie.

Oscar a scos un lătrat neliniștit.

— Cât despre James...

— Nu vreau să fii supărat pe el, a zis Cordelia, dintr-odată îngrijorată. N-aș vrea niciodată asta. El te iubește, ești *parabatai*-ul lui...

— Și eu îl iubesc, a zis Matthew. Dar l-am iubit și l-am înțeles totdeauna. Acum îl iubesc, dar nu-l mai înțeleg deloc. Știu că a iubit-o pe Grace. Credeam că e din cauza modului în care s-au cunoscut. Ea părea să aibă o nevoie disperată de a fi salvată, iar James întotdeauna a vrut să salveze oamenii. Chiar și pe aceia care în mod clar nu puteau fi salvați. Și mai cu seamă eu nu-i pot găsi vreo vină în asta. Matthew și-a apăsat podurile palmelor peste ochi. Dar s-o lase în casa voastră, s-o îmbrățișeze cu tine de față – cum să nu fiu supărat pe el? Și-a lăsat mâinile jos. Chiar dacă judec din punctul lui de vedere. Grace n-o să-l facă niciodată fericit.

— Dar asta e alegerea lui. El o iubește. Nu e ceva la care îl poți convinge să renunțe, pur și simplu. Nu se poate face – sau n-ar trebui făcut – nimic în privința asta.

Matthew a izbucnit într-un râs, spart, neîncrezător.

— Ești remarcabil de calmă.

— Am știut-o dintotdeauna, a zis Cordelia. El n-a fost niciodată cu adevărat nesincer. Eu am fost cea care n-a fost sinceră. Eu nu i-am spus că îl iubesc. Nu cred că ar mai fi consimțit să se căsătorească cu mine dacă ar fi știut ce simt.

Matthew a rămas tăcut. Cordelia, de asemenea, rămăsese fără cuvinte: în sfârșit îl rostise, acel gând sumbru, îngrozitor, care pândea în sufletul ei. Ea îl păcălise pe James să o ia în căsătorie, pretinzând o indiferență pe care n-o simțea. Îl mințise și meritase consecința asta.

— Numai că nu știu ce să fac, a zis ea. Să divorțez acum, după un timp atât de scurt, m-ar distruge, cred. Dar nu... nu mă pot întoarce în casa aia...

În cele din urmă, Matthew a vorbit, cu un soi de precizie smucită, ca o jucărie întoarsă cu cheia revenind la viață.

— Păi... ai putea... sta aici.

— Cu tine? a întreabat ea, părând uluită. Să dorm pe canapea? Asta ar fi foarte... boem. Dar n-ar merge, familia mea niciodată n-ar...

— Nu cu mine, a zis el. Eu plec la Paris. Plănuisem să plec mâine.

Ea și-a aruncat din nou privirea spre cufărul de lângă ușă.

— Pleci la Paris? a zis, simțindu-se dintr-odată teribil de singură. Dar... de ce?

— Pentru că nu mai pot suporta să stau aici. Matthew a început să se plimbe în sus și-n jos. Am făcut un jurământ să stau lângă James. Și îl iubesc – el a fost întotdeauna tot ce nu sunt eu. Sincer, când eu nu sunt. Curajos, când eu sunt laș. Când am crezut că alegerea lui ești tu...

— N-am fost niciodată eu, a spus Cordelia, așezând ceașca jos.

— Am crezut că te subaprecia, a continuat Matthew. Apoi am văzut cum a fugit la tine, după lupta din Nelson Square. Pare c-a fost acum o mie de ani, dar eu încă îmi amintesc. A fugit la tine și te-a ridicat în brațe și a părut... disperat... să știe că ești bine. De parcă ar fi murit dacă n-ai fi fost. Și m-am gândit... m-am gândit că îl judecasem greșit. Așa că mi-am spus să încetez.

Cordelia și-a umezit buzele uscate.

— Ce să încetezi?

— Să sper, bănuiesc, a spus el. Că tu ai să vezi că te iubesc.

Ea s-a uitat fix la el, nemișcată, prea șocată ca să vorbească.

— M-am așteptat ca lui James să-i vină mintea la cap, a spus el. Dumnezeule, când v-am văzut pe amândoi în Camera Șoaptelor, am crezut că nu vor trece decât vreo câteva secunde până-și va da singur una în cap fiindcă s-a gândit vreodată că o iubește pe Grace, când în același timp se arunca la picioarele tale și își declara admirația.

Cordelia s-a gândit la ceea ce-i spusese Matthew, în urmă cu ceea ce părea o veșnicie: „Mi-am dorit mult să găsească o altă persoană pe care să o îndrăgească. Totuși, când te-am văzut cu el în Camera Șoaptelor, nu am fost deloc fericit".

Dar ei nu-i trecuse niciodată prin minte că intenționase altceva spunându-i asta decât un flirt – un flirt de-al lui Matthew, care nu însemna absolut nimic.

— Presupun că m-am gândit doar că ar fi destul pentru tine ca să știi, a spus el. Că ai putea... dacă era să se întâmple ceva cu mine, că o să-ți aduci aminte că te-am iubit deznădăjduit. Și dacă, dintr-un motiv sau altul, la capătul unui an, tu și James aveați să divorțați, eu aș fi... ei bine, aș fi așteptat. Dar aș fi sperat că avea să vină timpul când curtoaziile mele n-aveau să ți se pară dezgustătoare.

— Matthew, a spus ea. Uită-te la tine! *Ascultă*-te! Amabilitățile tale n-ar putea fi niciodată dezgustătoare.

El aproape c-a zâmbit.

— Mi-aduc aminte, a spus el. La bal, prima oară când te-am cunoscut de-adevăratelea, mi-ai spus că sunt frumos. Asta m-a ținut destul de multă vreme, știi. Sunt foarte vanitos. Pe atunci nu te iubeam, nu cred, deși îmi amintesc cum m-am gândit cât de splendid arătai când ochii ți se aprindeau de mânie. Și apoi atunci, la Hell Ruelle, când ai dansat și te-ai dovedit mai curajoasă decât noi toți la un loc, am știut sigur. Dar iubirea nu e întotdeauna o lovitură de trăsnet, nu-i așa? Uneori e o viță cățărătoare. Crește încet, până când deodată nu mai există decât ea pe lume.

— Nu știu ce să zic, a murmurat ea. Doar că într-adevăr n-am bănuit...

El a scos iarăși unul dintre acele hohote de râs aspre, în mod clar îndreptat asupra lui însuși.

— Presupun că ar trebui să mă simt încântat că am fost un actor atât de bun. Probabil când inevitabil o să fiu dat afară din Conclav pentru viitoare nelegiuiri, o să-mi găsesc un nou succes pe scenă.

Cordelia rămăsese fără grai. Nu voia să-l rănească; fusese ea însăși destul de rănită și n-avea niciun chef s-o dea mai departe asupra altcuiva. Mai cu seamă unui prieten atât de drag ca Matthew. În pofida faptului că vorbea deschis despre iubire, Matthew se purta ca un animal rănit, îngrijorat și încordat.

— Nu mi-am închipuit că ai ști ce să zici, a admis el. Dar... trebuia să ți-o spun. Trebuia să știi ce simt. Hotărâsem să plec la Paris pentru că mi se păruse că James înțelesese, în sfârșit, ce are, fiind căsătorit cu tine, și m-am bucurat pentru el, dar de asemenea știam că n-aveam să pot suporta s-o văd. M-am gândit că la Paris aș putea să uit. La Paris, uiți de toate.

Ea i-a aruncat o privire.

— Te invidiez, a spus încetișor. Avem un punct comun în suferința noastră, presupun, dar tu poți fugi de ea... poți să te duci la Paris singur și nimeni n-o să vorbească pe seama ta. Cel mai groază mi-e de bârfă, de lucrurile pe care oamenii o să le spună când o să afle despre James și Grace. Ce o să spună familia mea. Ce o să creadă Will și Tessa... ei au fost întotdeauna atât de buni cu mine... și Lucie...

Fără veste, Matthew s-a aruncat în genunchi, pe covorul gros. Îngenunchease în fața ei, într-o postură care a alarmat-o brusc.

— Nu mă poți cere în căsătorie, a spus ea. Sunt deja căsătorită.

La asta, el chiar a zâmbit și a luat-o de mână. Cordelia n-a făcut nicio încercare de a și-o retrage. Atât de mult timp, a gândit ea, trăise știind că James nu simțea pentru ea același lucru pe care-l simțea ea pentru el. Iar acum un tânăr frumos îngenunchease înaintea ei, ținând-o de mână, privind-o cu o ardoare mută. Aproape toată viața ei visase la trei lucruri: să fie purtătoarea sabiei Cortana, să fie *parabatai*-ul lui Lucie și să fie iubită. Le pierduse pe primele două. Nu se îndura să alunge de la ea și acest ultim mic lucru.

— Nu voiam să te cer în căsătorie, a spus el. Voiam să-ți cer altceva. Să vii cu mine la Paris. A strâns-o mai tare de mână; obrajii lui erau foarte roșii și vorbea aproape febril: Ascultă-mă! Ai nevoie să uiți la fel de mult cât am și eu. Parisul e un oraș al miracolelor, preferatul meu din toată lumea. Știu că ai mai fost acolo, dar n-ai fost acolo cu *mine*.

Ea a zâmbit – era bine să știe că vanitățile lui Matthew nu-l părăsiseră.

— O să vedem Pont Alexandre luminat noaptea, o să mergem în Montmartre, unde totul e scandalos, o să luăm cina la Maxim's și o să știm că ăsta e doar începutul unei seri magice de cabaret și dans și teatru și artă. Și-a lăsat capul pe spate și s-a uitat drept în ochii ei. N-o să te presez niciodată cu atențiile. O să stăm în camere separate de hotel. O să fiu prietenul tău, atâta tot. Doar lasă-mă să te văd fericită la Paris! E cel mai mare dar pe care mi l-ai putea face.

Cordelia a închis ochii. Pentru o clipă, a fost din nou în automobil, cu drumul care se desfășura înaintea ei și cu vântul în păr. Își lăsase durerea în urmă pentru acele câteva ore. Putea întrezări aceeași libertate în cuvintele lui Matthew de acum, în descrierea pe care i-o făcuse orașului miracolelor. Gândul de-a lăsa în urmă Londra umedă, sfâșietoare, o făcea să se simtă liberă. Liberă în felul în care dorea să fie. Liberă în felul în care Matthew era liber.

Dar mama, s-a gândit ea. Și apoi și-a adus aminte ceea ce îi spusese Sona chiar în după-amiaza aceea: „Nu vreau să roiești în jurul meu, răsfățându-mă cu atenții până când vine copilul... Ce-mi doresc

pentru tine mai mult ca orice pe lume e să-ți urmezi visurile. Nici disprețul, nici rușinea, nici altceva din opinia societății nu contează mai mult decât asta".

— Tatăl meu, a spus ea, în schimb. Înmormântarea lui...

— N-o să fie mai devreme de cel puțin două săptămâni, a spus Matthew.

Era adevărat – cadavrele celor uciși erau păstrate în Orașul Tăcut până ce erau purificate; la urma urmei, fuseseră folosite într-un ritual de invocare demonică.

— Dacă atunci mai suntem încă la Paris, îți promit c-o să mergem în Idris pentru asta!

Cordelia a tras adânc aer în piept.

— Paris, a șoptit ea, încercând cuvântul. Dar... n-am nimic la mine. Am plecat din Curzon Street cu o rochie și o pereche de pantofi distruși.

Lui Matthew i s-au luminat ochii.

— La Paris, o să te dotez cu o garderobă nouă întreagă! Toate hainele de ultima modă, de la cei mai buni croitori. La Paris putem fi oricum ne place.

— Bine! a spus ea, încă uitându-se drept la Matthew. Hai să mergem la Paris! Cu o condiție.

Expresia lui Matthew înflorise cu surprindere și plăcere; în mod clar nu se gândise că așa avea să decurgă conversația.

— Orice, a zis el.

— Fără băut, a spus ea.

Știa că pășește pe un teren delicat, dar era important. S-a gândit la sticla spartă în zăpadă, în Piața Umbrelor. La Matthew împleticindu-se și alunecând în timpul luptei din Nelson Square. Nu voise să vadă, dar dacă învățase ceva din căsătoria ei, aceea era că întorcându-ți capul de la adevăr nu ajuta la nimic. Ea putea face asta pentru Matthew, cum nimeni nu făcuse vreodată pentru tatăl ei.

— Puțină șampanie, vin, dacă vrei, dar nu... cum bea tatăl meu. Nu să te îmbeți.

Ceva a fulgerat în ochii lui verzi.

— Vorbești serios? a zis el. Eu sunt de acord cu asta și tu vii cu mine?

— Niciodată n-am fost mai serioasă, a zis Cordelia. Putem pleca în seara asta. Întotdeauna e un tren de noapte.

— Atunci, da, a spus el, da, da! La Paris, cu tine, n-o să am nevoie să uit. I-a sărutat mâna și i-a dat drumul, ridicându-se în picioare. O să las un bilet pentru James la portar. Îl poate trimite dimineață. O să-i spun că nu e nevoie să-și facă vreo grijă. Le poate spune și celorlalți... să le spună ce dorește... Anna o să fie încântată, probabil o să vină și ea să ne viziteze.

Și ea avea să lase mesaje pentru mama și fratele ei, s-a gândit Cordelia. Tot aveau să fie îngrijorați, dar n-avea ce să facă. Se simțea plină de energie, o poftă aproape fizică de a se mișca, de a călători, liberă de constrângeri, cu vântul în spate și cu fluierul unui tren în urechi.

— Matthew, a zis ea. La Paris, o să fii în stare să te ierți?

El a zâmbit – un zâmbet adevărat; fața i s-a luminat și Cordelia s-a gândit fără să vrea că este o față care avea să le deschidă orice ușă la Paris.

— La Paris, a spus el, o să fiu în stare să iert lumea întreagă.

— Bine! a zis Cordelia.

În mintea ei, dansa deja pe Rue Saint-Honoré. Era muzică, lumină, veselie, promisiunea unui viitor care nu avea să fie pustiu, și toate acestea cu Matthew, prietenul ei statornic, alături de ea.

— Hai să găsim o haină pentru mine!

Să pornească în fugă prin întunericul Londrei a fost în regulă, dar James și-a dat seama rapid că asta n-avea să-l ajute s-o găsească pe Cordelia. Putea încerca să ghicească unde se dusese, dar în cele mai la îndemână două locuri – Cornwall Gardens și Institutul – i se părea puțin probabil. Dacă era pe atât de supărată cât ghicea el, ultimul lucru pe care l-ar fi vrut ar fi fost niște întrebări la care nu putea răspunde decât pe jumătate. Cunoscând-o pe Cordelia, n-ar fi vrut nici compasiune și cu siguranță nimic ce-ar fi putut interpreta ea ca milă. Cordelia mai degrabă s-ar fi lăsat arsă de vie decât compătimită.

În cele din urmă, n-a avut ce face: s-a adăpostit sub colonadele din fața magazinelor Burlington Arcade și s-a pregătit să deseneze o rună de Urmărire. Se simțea stingherit s-o urmărească pe Cordelia – o voce dintr-un colțișor al minții lui spunea că dacă ea ar fi vrut ca el să știe unde e i-ar fi lăsat un mesaj. *Dar ea acționează acum pe baza unei informații greșite,* i-a replicat el aspru vocii. *Trebuie să știe. Trebuie să-i spun, despre brățară, cel puțin. Apoi poate decide singură ce e de făcut, dar cel puțin îi pot da toate datele problemei.*

Cu una dintre mănușile ei în mână – delicată, din piele de căprioară, cu un model de frunze brodat –, James a activat vraja de Urmărire. Senzația familiară că e împins de la spate l-a condus pe o rută în zigzag prin Piccadilly, pe New Bond Street și pe străduțele întunecate spre Marylebone. Aproape că urcase deja treptele de la intrare ale imobilului în care locuia Matthew când și-a dat seama care-i era destinația.

Și-a încetinit pasul. Cordelia se dusese la Matthew? Era bine că se dusese la un prieten, desigur – și Anna era puțin probabil să fie acasă sau singură –, iar în afară de Anna, Cordelia era mai apropiată de Matthew dintre toți Tâlharii Veseli. Dar, pe de altă parte, Matthew fusese unul dintre primii care să știe despre relația lui James cu Grace, ba chiar îl consolase când se terminase, în urmă cu patru luni. (Lui James i s-a făcut rău amintindu-și.) Probabil că ea s-a gândit că Matthew avea s-o înțeleagă cel mai bine.

Și-a scuturat zăpada de pe ghete, înainte să intre în holul cel mare, unde portarul stătea de vorbă cu un tip înalt, cu o față prelungă și îngustă, care ținea un câine în lesă. Portarul s-a uitat la James și a dat politicos din cap.

— Poți suna sus, la apartamentul lui Matthew Fairchild? a întrebat James, strecurându-și mănușa Cordeliei în buzunar. Trebuie să vorbesc cu el și…

În clipa aceea, câinele s-a repezit la James, care și-a dat seama rapid de două lucruri: saltul câinelui era prietenos și câinele era cunoscut.

— Oscar? a zis el, punând o mână pe capul retrieverului.

Oscar dădea din coadă atât de energic, că-și zguduia tot corpul.

— Ei bine, un prieten de-al lui Oscar e și prietenul meu, a spus bărbatul cu față îngustă și a întins mâna spre James. Gus Huntley. Eu am grijă de Oscar cât e plecat Fairchild.

— James Herondale. Matthew e plecat? James s-a oprit din mângâiat câinele. Cum adică e plecat?

— Tocmai voiam să vă spun, a intervenit portarul, părând îngrijorat. A plecat acum vreo douăzeci de minute, să ia trenul de Paris. Avea și o domnișorică frumoasă cu el. A spus că e verișoara lui, dar nu semănau niciun pic – și omul i-a făcut cu ochiul.

— A împrumutat o haină de damă și niște încălțări de la mine, înainte de a pleca, a zis Huntley. Sora mea va fi furioasă, dar Fairchild știe să fie convingător.

— Dacă ea era roșcată, atunci nu, nu e verișoara lui, a spus James.

A cântărit posibilitatea ca Matthew și Anna să fi plecat subit la Paris și a respins-o. Anna n-ar fi avut niciodată nevoie să împrumute o haină.

— Aceea e soția mea.

S-a lăsat o tăcere teribilă și stingheritoare. Portarul s-a uitat la James oarecum alarmat.

— Cum spuneați că vă numiți? Herondale?

James a dat din cap. Părea foarte ciudat, cumva, să le spună numele lui mundanilor, dar portarul doar a scotocit printre hârtiile de pe biroul lui și i-a înmânat o scrisoare împăturită, adresată lui James, pe care a recunoscut scrisul de mână neglijent al lui Matthew.

— A lăsat asta pentru dumneavoastră, a zis el. Probabil lămurește toată chestiunea. Fără îndoială, o foarte bună explicație pentru toate lucrurile, a adăugat Huntley, care se retrăsese în spatele lui Oscar.

— Și trenul spre Paris pleacă din gara...? a întrebat James.

— Waterloo, a zis portarul.

Și James a zbughit-o înapoi în noapte – urmat, bănuia, de cel puțin două perechi de ochi compătimitori.

James s-a gândit să ia o birjă până la gară, dar foarte repede și-a dat seama că e o greșeală. Deși era mult trecut de ora de vârf, străzile erau aglomerate – nu doar de navetiștii care se întorceau târziu de la muncă,

dar seara londoneză era în plină desfășurare, petrecăreții orașului grăbindu-se la cină, la băute și la teatru. Curând, birja lui s-a blocat de tot pe Waterloo Bridge, într-o mare de omnibuze, trăsuri și cai. Bufniturile și huruitul roților i-au îngreunat lui James citirea biletului lui Matthew, dar l-a ajutat familiaritatea cu stilul de scris învăluitor, evocativ, al *parabatai*-ului său. În timp ce se mișcau ca melcul spre capul podului, îl citise de trei ori.

Jamie,

N-aș fi crezut vreodată că o să-ți scriu o astfel de scrisoare ție, celui mai bun prieten al meu, dar sper că, atunci când o să-ți parvină, o să fii fericit. Între timp, vei ajunge să știi că eu și Cordelia am plecat la Paris. N-a fost o decizie luată la repezeală. Deși am știut că tu și Cordelia nu aveți o căsnicie adevărată, jurasem c-o voi respecta și c-o să respect, de asemenea, ceea ce mi se părea mie o limpede posibilitate ca, tu fiind soțul lui Daisy, să te îndrăgostești de ea.

Acum înțeleg că n-o să fii fericit decât dacă ești cu domnișoara Blackthorn. Știu că i-ai promis lui Daisy că o să stai departe de Grace și se pare că nu poți, ceea ce spune cât de mult trebuie s-o iubești. Cordelia este mândră. Știi asta la fel de bine ca și mine. Și-ar fi spus că trebuie să suporte situația, însă eu o iubesc și nu pot îndura s-o văd suferind un an de acum încolo. Sper c-o să mă ierți — cred c-o să mă ierți. Trebuie să-ți dai seama că, în momentul de față, suntem patru oameni nefericiți. Cu siguranță și tu îți dorești ca lucrurile să nu stea așa. Cu siguranță îți pasă de Daisy, chiar dacă n-o iubești, și ai vrea ca ea să fie fericită. Și cu siguranță o să mă ierți că ți-am ascuns sentimentele mele pentru ea — nu intenționasem niciodată să le mărturisesc cuiva, până în seara asta.

Întotdeauna ai râs de ideea mea că Parisul e un loc al vindecării magice, dar cred că, după un timp petrecut acolo, Cordelia va zâmbi din nou și că atunci noi trei vom putea hotărî ce este cel mai bine de făcut, fără amărăciune și regret.

Al tău, Matthew

James voia să-l strângă de gât pe Matthew. De asemenea, voia să-i spună toată tărășenia cu brățara, să-și ceară iertare pentru tot ceea ce nu observase atâția ani, pentru ceața care se agățase de fiecare din emoțiile lui, de fiecare gând, estompându-le. Matthew avusese nevoie de atât de multe, iar James nu fusese prezent să i le ofere.

— O să cobor aici, a strigat el la birjar, aruncând niște bani în direcția lui.

A sărit din birjă drept în marea de londonezi care se îndreptau în susul micului deal spre arcul intrării principale a Gării Waterloo; în fața ei, era un talmeș-balmeș de trăsuri și de birje, din care coborau pasageri și bagajele lor pentru trenurile de noapte.

Înăuntru, uriașa gară gemea efectiv de lume, larma mulțimii și zgomotul trenurilor fiind asurzitoare. Făcându-și loc prin mulțime, James a fost cât pe-aci să fie strivit de trei băieți în uniformele colegiului Eton cu un enorm cufăr pe roți.

— Atenție la gentleman! a zis supărat un hamal în trecere. Aveți nevoie de ajutor, domnule? Vreun bagaj?

James aproape că l-a apucat pe bietul om de mânecă.

— Trebuie să găsesc trenul de Southampton – cel care face legătura cu feribotul pentru Le Havre. Cabinele de la clasa întâi, a adăugat el și a văzut fața căzută a hamalului luminându-se cu interes.

— Minunat, minunat! O să vă conduc personal la tren. Trenul pleacă fără întârziere, da, domnule, și e treabă grea să găsim peronul, din cauza numerelor duble de pe unele dintre ele...

James l-a urmat pe hamalul care se strecura prin mulțime. Afișe strălucitoare de deasupra capului încurajau călătorii VIZITAȚI FRANȚA, înfățișând scene din Britannia, din Paris și de pe Côte d'Azur. Apoi au ajuns la peron, unde un tren dichisit, vopsit maro lucios, se întindea de-a lungul șinelor. James i-a dat șase penny hamalului și n-a mai auzit niciun cuvânt din ceea ce i-a spus hamalul. Era prea concentrat să se uite cu atenție.

Vagoanele de clasa întâi erau la capătul peronului, aproape de locomotivă. Aerul era plin de fum și de abur, iar peronul, ințesat cu călători, dar, prin toate acestea, James i-a putut zări. Matthew urcând într-un vagon cu o ușă vopsită auriu, apoi întorcându-se să-i întindă

o mână Cordeliei. Ea purta o haină mult prea largă și părul ei roșu ca flacăra îi scăpase din piepteni, dar i-a zâmbit lui Matthew când el a ajutat-o să urce în tren.

Daisy, Daisy a mea.

James tocmai pornise spre ea pe peron, când o mână i s-a așezat pe umăr. S-a întors iute, haina înfășurându-se în jurul lui, gata să se răstească la cel care-l întârzia. Dar protestul i-a murit pe buze.

Era tatăl lui. Purta o pălărie, o haină albastru-cobalt și avea o expresie înnebunită.

— Mulțumesc Îngerului că te-am prins! a zis Will. Trebuie să vii cu mine. Acum.

Lui James i-a stat inima în loc, apoi i s-a pornit din nou; șocul de a-l vedea pe tatăl lui acolo, complet lipsit de orice context care i-ar fi putut face prezența rezonabilă, l-a lăsat fără cuvinte.

— Eu... nu pot... mă pregătesc să prind trenul. A făcut semn disperat spre tren. Cordelia e deja în vagon...

— Știu, a zis Will.

În mod evident venise în goană de la Institut fără să se mai ostenească să se facă invizibil, deși avea o rună de Urmărire pe dosul mâinii stângi. Așa îl găsise pe James, fără îndoială.

— Am văzut-o urcând cu Matthew. Unde naiba vă duceți voi trei?

— La Paris, a zis James. După toate nenorocirile care s-au întâmplat, m-am gândit că ar merita să-i ofer Cordeliei o mică bucurie, măcar pentru câteva zile. Noi n-am avut o lună de miere, n-am făcut niciun fel de călătorie...

— Și ai hotărât că *acum* e momentul potrivit?

Pentru o clipă, Will a arătat exasperat. În alte împrejurări, James știa că tatăl lui ar fi luat foc imediat; și-ar fi dat seama cât de ridicolă era povestea pe care i-o îndruga James și l-ar fi luat la întrebări mai ceva ca Inchizitorul. James a simțit că-l înșfacă dinții ascuțiți ai îngrijorării. Tatăl lui era, fără îndoială, foarte supărat.

Will și-a trecut o mână peste față, luptându-se să se stăpânească.

— Jamie. Înțeleg, crede-mă, oricine face lucruri ridicole când e îndrăgostit. Dar nu poți să pleci. E o situație disperată.

— Ce situație disperată?

— Sora ta a dispărut, a zis Will.

— *Ce?*

— A dispărut, corpul lui Jesse Blackthorn a dispărut și el, iar Malcolm Fade e de negăsit. Potrivit biletului pe care l-a lăsat, ea și Fade au de gând să se implice într-un soi de necromanție ca să-l aducă din morți pe tânărul Jesse. Nu e nevoie să-ți mai spun ce fel de preț cere o astfel de magie.

La colțurile gurii lui Will erau cute adânci; James rareori îl văzuse pe tatăl lui arătând atât de îngrijorat. Will de regulă își ascundea neliniștile.

— James, pe tine o să te asculte, dacă pe mine și pe mama ta nu vrea. Am nevoie să vii cu mine ca s-o găsim.

Amorțit de șoc, James s-a uitat lung la tatăl lui. De-a lungul peronului, hamalii mergeau pe lângă trenul spre Southampton, asigurându-se că toate ușile sunt bine închise.

— Dă fuga și cheamă-i înapoi! a spus Will încet, iar James a înțeles că se referea la Matthew și Cordelia. Deși ar fi mai bine dacă nu le-ai spune și lor despre Lucie. Cu cât află mai puțini despre treaba asta, cu atât mai bine pentru siguranța ei.

Încă amorțit, James a pornit-o pe peron. Aburul începuse să se ridice dintre roțile trenului; putea vedea pasagerii prin ferestre, ocupându-și locurile, pregătindu-se pentru călătorie.

A întors capul să arunce o privire la tatăl lui. Will stătea pe peron, cu umerii lui lați gârboviți și cu privirea fixată în gol. James s-a gândit că nu-l mai văzuse niciodată pe Will arătând atât de singur.

— Poftiți în vagoane! a strigat un hamal, trecând pe lângă James în timp ce mergea spre capătul trenului. Toată lumea în vagoane pentru Southampton și Paris!

Paris. James s-a gândit la Cordelia, în tren. Daisy trebuie să se fi instalat pe o banchetă plușată, poate scoțându-și fularul și paltonul, uitându-se la Matthew de pe bancheta de vizavi, plină de entuziasm pentru călătoria care urma...

A încercat să-și închipuie cum dă buzna în vagon, stricând scena plăcută cu stăruințe înnebunite. Dar ce-ar fi putut spune? N-o putea

implora pe Cordelia – nici pe Matthew, de altfel – să-și abandoneze planurile, să vină înapoi, doar pentru ca imediat după aceea el să plece din Londra, fără nicio explicație despre motivul plecării lui sau despre unde anume se ducea.

Ar fi fost cu neputință. Și, mai rău, ar fi fost o cruzime.

S-a auzit fluierul. James nu-și imaginase niciodată că lucrul cel mai greu pe care avea să-l facă vreodată în viață era să nu facă nimic. A rămas pe loc, în timp ce țiuitul frânelor eliberate i-a umplut urechile. A mai fost o ultimă secundă în care a gândit: *Aș mai putea încă să fug, aș mai putea s-o prind, să-i strig la fereastră* – după care au urmat norul de fum și *țac-țac*-ul roților pe șine, din ce în ce mai rapid, în timp ce trenul ieșea din gară.

Lumea s-a încețoșat în jurul lui James, ca o acuarelă stricată de ploaie în nuanțe de cafeniu și cenușiu. S-a întors la Will prin fumul înțepător al trenului plecat. S-a auzit spunându-i ceva tatălui său, ceva despre cum Matthew și Cordelia fuseseră de acord să continue călătoria la Paris fără el, că el avea să li se alăture după ce treburile familiale aveau să fie încheiate. Niște aberații, a gândit el letargic, iar în alte circumstanțe tatăl lui și-ar fi dat seama. Dar Will era prea distrat acum ca să examineze mai atent situația: deja îl conducea pe James înapoi prin gară, ocolind oamenii, în timp ce-l asigura pe James că făcuse bine. La urma urmei, aveau zeci de prieteni în Paris, iar Matthew urma să aibă grijă de Cordelia – nimeni n-ar fi putut s-o facă mai bine – și cu siguranță Parisul avea să-i ridice moralul, după moartea tatălui ei.

James a dat din cap absent în timp ce treceau în sens invers prin arcada de la intrare. Will a aruncat o privire în jur, bătând nerăbdător cu bastonul în pavaj. Expresia i s-a luminat și l-a împins pe James înainte. O trăsură necunoscută aștepta la marginea trotuarului: era lucioasă, neagră și trasă de doi cai asemenea. Sprijinit de o latură a trăsurii, splendid înveșmântat într-o haină albă cu guler de nurcă, stătea Magnus Bane.

— Am izbutit să-l prind chiar înainte să plece trenul, a spus Will, dând drumul brațului lui James, care s-a simțit un pic ca un cocker spaniel care o rupsese la fugă în Kensington Gardens și acum era adus înapoi stăpânului său.

— Ce caută Magnus aici? a întrebat James.

Magnus și-a împins cu un deget pe spate pălăria albă și moale, măsurându-l pe James din priviri.

— Tatăl tău m-a chemat de îndată ce a citit biletul surorii tale, a zis el. Dacă afli de cineva care a fugit de-acasă cu un magician, cel mai bine e să angajezi un alt magician ca să te ajute să-i găsești.

— Apropo de găsit oameni, ai avut noroc? a întrebat Will.

Magnus a clătinat din cap.

— Nu le pot lua urma. Malcolm blochează orice încercare. Și eu aș face la fel.

— Dar ai *vreo* idee unde s-ar fi putut duce? a întrebat James. Vreo direcție? Ceva?

— A pomenit de Cornwall, a zis Will. O să mergem la Institutul de acolo. O să cerem o listă a magicienilor locali, a repudiaților. Magnus le va putea pune niște întrebări pertinente. O să aibă mai multă încredere în el.

— Și trebuie să mă lăsați pe mine să mă ocup de Malcolm, când o să-l găsim, a spus Magnus.

Will s-a întunecat la față.

— Nici vorbă, a zis el. *A fugit* cu fiica mea. Care are șaisprezece ani.

— Te-aș sfătui să nu pui problema așa, a zis Magnus. Malcolm nu a răpit-o pe Lucie. Potrivit biletului ei, ea și-a propus să-l ajute pe Jesse. Asta cred amândoi că fac. A oftat, adăugând: Malcolm are cumva o obsesie pentru familia Blackthorn.

Will a părut intrigat.

— Știu mai multe despre asta și o să vă povestesc amândurora înainte să ajungem în Cornwall. A oftat. Mă duc să verific caii. Apoi plecăm. Putem ajunge la Basingstoke mâine-dimineață; o să ne odihnim atunci.

S-a îndepărtat cu pași apăsați, iar James l-a auzit murmurându-le ceva cailor. Caii lui Magnus, probabil, deși Will iubea în general toți caii. Toate animalele, de fapt, cu excepția rațelor. Și a pisicilor. *Adună-te!* și-a spus James. Mintea i se învârtea; prea multe șocuri și răsturnări de situație într-o singură zi îl năuciseră, de parcă ar fi căzut de la mare înălțime.

Avea să se obișnuiască, știa. Iar când avea s-o facă, avea să-l doară. Numai șocul îi amortizase durerea de-a o fi pierdut pe Cordelia – și pe Matthew –, iar când șocul acela avea să treacă, durerea urma să fie mai mare decât orice simțise vreodată în legătură cu Grace. Într-o bună zi, avea să poată să ajungă din nou la Cordelia, să-i explice, dar până atunci, oare ei avea să-i mai pese? Sau avea să-l mai creadă?

Magnus a ridicat o sprânceană.

— Așadar, Cordelia a hotărât deodată să plece la Paris cu Matthew, în aceeași zi în care ați împiedicat uciderea lui Charles Fairchild și l-ați oprit pe Leviathan, un străvechi Prinț al Iadului, să atace Institutul?

— Da, a răspuns James scurt. A fost o zi foarte lungă.

— O să mă ierți dacă-ți spun că nu arăți precum cineva a cărui soție tocmai a plecat pentru un sejur plăcut la Paris, a zis Magnus. Arăți precum cineva căruia tocmai i-a fost smulsă inima din piept pe un peron de gară.

James n-a răspuns. *Suferim pentru iubire, fiindcă iubirea merită suferința noastră.*

Magnus și-a îmblânzit tonul:

— Știi că Matthew e îndrăgostit de ea, nu-i așa?

James a clipit buimăcit – de unde știa Magnus? Probabil îi spusese Matthew – ciudat gând – sau ghicise el; era foarte perspicace.

— Acum știu. Ar fi trebuit să știu mai dinainte. Simțea o durere surdă de cap. Nu prea am ce să spun în apărarea mea, a adăugat. Am fost foarte orb. În orbirea asta, am rănit-o pe Cordelia și l-am rănit și pe Matthew. N-am niciun drept să fiu supărat că au plecat.

Magnus a ridicat din umeri.

— Drepturi, a zis el. Cu toții avem dreptul să simțim durerea, James, și nefericirea. Aș îndrăzni să ghicesc că Matthew și Cordelia fug de ale lor. Este firesc să crezi că poți scăpa de propriile suferințe. Au fost momente când și eu am fugit de ale mele la o jumătate de lume depărtare. Însă adevărul este că tristețea e iute și credincioasă. Întotdeauna o să te urmeze.

James și-a lăsat capul pe spate. Aerul era plin de ceață și de fum; nu putea zări stelele. S-a întrebat dacă ea le putea zări deja – dacă trenul o dusese destul de departe de Londra, unde cerul era senin.

— Mă tem că pe Matthew îl urmărea de multă vreme, a spus el. Mă tem că, în răstimpul ăsta, eu am fost... rupt de oamenii pe care îi iubesc cel mai mult pe lume, oamenii pe care ar fi trebuit să-i pot salva de o asemenea suferință.

— Nu poți să-i salvezi pe cei care nu vor să fie salvați, a zis Magnus. Poți doar să le stai alături și să speri că, atunci când se vor trezi și își vor da seama că au nevoie să fie salvați, tu o să fii acolo ca să-i ajuți. A făcut o pauză, apoi: Asta e ceva ce-ar trebui să ții minte când mergem s-o ajutăm pe sora ta.

Magnus s-a îndreptat de spate; Will se întorsese, frecându-și palmele ca să le încălzească. Văzându-l pe James stând amărât pe trotuar, a întins mâna să-i ciufulească blajin părul.

— Știu că e greu, Jamie *bach*. Ți-ai fi dorit să fii la Paris. Dar ai făcut alegerea corectă.

Mâna lui a căzut pe umărul lui James; l-a ținut strâns un moment, apoi i-a dat drumul și a zis, abrupt:

— Bun! Nu mai putem întârzia. Toată lumea în trăsură!

James s-a urcat în trăsură și s-a prăbușit pe una dintre banchetele plușate. Strecurând mâna în buzunar, a găsit mănușa Cordeliei, simțind pielea catifelată în palma lui. A ținut-o strâns, în tăcere, în timp ce trăsura se îndepărta de Waterloo și huruia în noapte.

EPILOG

VÂNTUL RECE BICIUIA CÂMPIA STÂNCOASĂ PRECUM COADA UNEI PISICI furioase. Tatiana Blackthorn și-a strâns mai bine pelerina ponosită pe lângă corp, în timp ce se lupta să urce costișa adăpostită de vânt a unui munte crestat. Jos, la mare depărtare, putea vedea Citadela de Diamant, devenind din ce în ce mai mică, încercuită de șanțurile, roșii ca monedele de aramă, cu zgură și magmă. Surorile de Fier aruncau în lavă armele de *adamas* care nu putea fi folosite, într-atât de periculos era materialul dacă ar fi încăput pe mâinile nepotrivite.

Nu că observaseră cum șterpelise ea o bucată pentru sine, a gândit Tatiana cu satisfacție. O considerau un soi de Cenușăreasă țicnită, murmurând pentru sine în cotloanele pline de cenușă, tresărind speriată când i se vorbea, preferând să facă plimbări lungi, singură, pe câmpiile acoperite cu mușchi verde-smarald. Nu putea să nu se întrebe când avea să fie dată alarma astăzi. Când aveau să își dea seama că părăsise Citadela de-a binelea și că nu avea să se întoarcă.

Căci avea să se dea alarma, dar asta nu mai conta acum. Aruncase ultimul zar, trecuse Rubiconul. Nu avea să mai fie cale de întoarcere. Nu-i păsa. Terminase cu toate lucrurile nefilime de multă vreme. Nu

putea scăpa de ei și de urmărirea lor, nu pe Pământul ăsta, dar nici asta nu conta. Își alesese bine aliații.

În clipa aceea, l-a văzut. Stătea în vârful muntelui, zâmbind în jos spre ea. Era la fel de frumos ca întotdeauna, frumos ca păcatul și ca libertatea. Ea gâfâia când a ajuns sus – el se rezemase cu spatele de un bolovan acoperit cu mușchi, examinându-și unghiile transparente. Belial era în întregime transparent, de parcă ar fi fost alcătuit din lacrimi omenești. Putea vedea prin el lunga întindere a pământului vulcanic de dincolo.

— Îl ai? a întrebat el, cu vocea lui melodioasă.

— Frumos salut, n-am ce zice! a spus Tatiana.

Putea vedea că în loc de o rană care să-i păteze albul veșmintelor, acum avea două, una sub alta. Sângerau abundent. Buzele ei s-au strâns. Copii proști, a gândit ea, la fel de periculos de nechibzuiți ca și părinții lor, neștiind de mizele jocului pe care-l jucau!

— Planul nostru a dat roade? Ai reușit să folosești *adamas*-ul de care ți-am făcut rost? a întrebat ea.

— Sigur, iar fiul tău și-a interpretat rolul excelent. Belial a zâmbit și, dacă a existat vreo tresărire sub acel zâmbet, Tatiana n-a observat-o. Am trecut de partea aceea a planului. Acum privim spre viitor. Iar viitorul se bizuie pe tine. Ai ce mi-ai promis?

— Da. Tatiana a scos obiectul de metal vârât sub cingătoarea lată și l-a ridicat – o cheie de fier, înnegrită de timp și grea de făgăduințe, apoi a adăugat: Cheia de la Mormintele de Fier.

A aruncat o privire în urma ei. Poate că era doar imaginația sa, dar i s-a părut că vede niște siluete mici ieșind în goană din Citadelă, ca niște furnici deranjate.

— Acum du-mă de aici, cum ai jurat!

Belial a făcut o plecăciune.

— La dispoziția ta, lebăda mea neagră, a spus el, iar râsul lui a înfășurat-o ca lumina dulce a laudanumului, ridicând-o de la pământ, în timp ce lumea în negru și verde se dizolva în jurul ei.

Ducând-o departe.

NOTE ASUPRA TEXTULUI

SINK STREET NU ESTE O ADRESĂ REALĂ DIN LONDRA, CI FIGUREAZĂ ÎN romanul lui Evelyn Waugh, *Un pumn de țărână,* ca fiind lângă Golden Square. Fragmentele pe care le citește Cordelia despre movila lui Wayland Fierarul (un loc real, care se poate vizita!) sunt preluate din *Country Life Illustrated,* ediția din 1899; fragmentele despre Istanbul (Constantinopol, la vremea aceea) sunt din *The City of the Sultan,* de Julia Pardoe, publicat în 1836. *„Chi! Khodah margam bedeh"*, exclamația lui Alastair, este o expresie de frustrare; în traducere literală, înseamnă „Doamne, dă-mi moartea!"

Cinci mii de lire, suma pe care i-o cere Elias lui James, înseamnă aproximativ șase sute de mii de lire din zilele noastre. Uau!

MULȚUMIRI

CU MULTE MULȚUMIRI PENTRU TOȚI CEI CARE M-AU AJUTAT LA ȘLEFUIREA prozei acestei povestiri și au pus umărul la treabă ca să mă ajute să continui de-a lungul numeroaselor zile negre din 2020. Cu mulțumiri întreprinzătoarei mele asistente, Emily Houk; îngerului meu pentru partea de cercetare, Clary Goodman; partenerelor mele de scris, Holly Black și Kelly Link, ca și lui Robin Wasserman, Steve Berman, Jedediah Berry, Elkăi Cloke, lui Kate Welsh și Maureen Johnson. Le mulțumesc lui Fariba Kooklan și Marguerite Maghen pentru ajutorul dat cu persana! Le mulțumesc, ca întotdeauna, agentelor mei, Jo Volpe și Suzie Townsend, și editoarei mele, Karen Wojtyla! Cu îmbrățișări pentru Cat și Rò, care m-au înveselit; recunoștința mea neobosită pentru familia mea și, bineînțeles, toată dragostea mea pentru Josh: am epuizat mijloacele de a exprima cât de important ești pentru mine.

Pentru cei care îndrăgesc lumea vânătorilor de umbre:

Întotdeauna trebuie să ai grijă cu cărțile

O POVESTIRE BONUS CU MAGNUS ȘI JEM

Albert Pangborn are dreptate, știi? a spus Jem cu blândețe. *Nefilimii chiar își revendică Volumul Negru al Morții.*

Magnus și-a dat ochii peste cap.

Jem a ridicat mâinile. *Nu spun că susțin afirmația lui Albert că singurul loc care i se cuvine de drept ar fi Institutul din Cornwall. Doar că, dacă e să mergem strict pe litera Acordurilor, ceea ce facem noi acum este ilegal.*

Fapta ilegală pe care o comiteau în momentul acela era escortarea sus-menționatului Volum în Labirintul Spiralat pentru reparații și posibil exorcism, după ce îl luaseră din Institutul din Cornwall. Când Jem acceptase inițial sarcina de a examina cărțile de magie din biblioteca Institutului, nu se așteptase la ceva de nivelul acesta de interes. Era bine știut că Institutul din Cornwall avea o bogată colecție de cărți de magie al căror conținut putea fi descris, în cel mai tolerant mod, ca dubios. Dar el și Magnus se aflau în Cornwall deja de aproape două săptămâni când Pangborn, șeful Institutului, li se plânsese că una dintre cărțile lui tot sărea de pe raft pe podea când nu se uita el. Iar când le mai spusese și că legase volumul cu lanțuri grele și *tot* îl găsise pe pervazul bibliotecii în dimineața următoare, „de parcă ar fi

vrut să admire priveliștea", Jem hotărâse că merită investigată chestiunea. Descoperind că pârâta carte de magie care nu stătea cuminte era rău-famatul Volum Negru al Morții, el și Magnus își dăduseră seama că trebuiau luate măsuri serioase.

Acum, Magnus se strâmba de efort, ținând Volumul cu ambele mâini, ca să-l imobilizeze. Începuse să tremure și să-și fluture paginile în clipa în care apăruse Portalul.

— Nu poți să-mi spui, cu mâna pe inimă, că acestei... recalcitrante... cărți de magie... – s-a întrerupt puțin să se lupte cu obiectul – i-ar fi mai bine în labele lipicioase ale lui Pangborn.

Adevărul e, a spus Jem gânditor, *că sunt neobișnuit de cleioase. Ca un gard proaspăt vopsit. Dar părerea mea personală contează prea puțin, de vreme ce acționez în numele Fraților Tăcuți și trebuie să urmez Legea.*

— Totuși, a zis Magnus. Îngădui ca acest puternic volum de magie să intre în chiar miezul puterii magicienilor. Apropo, intrăm prin perdelele alea violete.

A făcut semn din cap spre peretele îndepărtat.

Jem l-a examinat cu ochi critic. Magnus îi adusese prin Portal într-o mică odaie de piatră, ca o chilie de călugăr, unde, la un capăt, atârnau niște draperii de catifea grele, încărcate cu dantele, oarecum nepotrivite ca nuanță.

— Le-am mutat din apartamentul meu când stilul neogotic s-a demodat, a continuat Magnus. Păcat! Stilul neogotic era foarte nimerit pentru un Înalt Magician.

Tu *ai atârnat draperiile astea? Ai obținut permisiunea?* Suspicios, Jem a început să tragă de faldurile ample ale materialului.

Magnus a spus:

— Noi, Înalții Magicieni, avem voie să ne stabilim un mic spațiu privat, pentru noi, în Labirintul Spiralat. Unde să ne depozităm lucrurile personale sau să ne ocupăm cu cercetarea.

Ca un cubicul dintr-o bibliotecă, a spus Jem, dar s-a oprit brusc, pentru că dincolo de draperiile așa-numitului „spațiu privat" al lui Magnus era mai puțin o cameră de studiu și mai mult o grotă prerafaelită. Un pârâu trecea prin mijlocul încăperii, izvorând dintr-o sursă necunoscută

și curgând spre o destinație necunoscută peste un pat din pietre de râu rotunde, sclipind ca solzii de dragon. Peste pârâu era un pod de piatră, făcut să arate antic și în ruină (sau, probabil, într-adevăr antic și în ruină și furat de Magnus), iar peste acesta, sălcii înalte își plecau crengile. Ici și colo erau mici teancuri de cărți legate în pânză și în piele – câteva pe pajiștea de lângă pârâu, una pe pod, câteva atârnate în mod ciudat în crengile sălciilor.

Magnus a suspinat cu satisfacție.

— Bucură-te; ăsta e cel mai plăcut cotlon din întregul Labirint. Restul e piatră rece și jilavă și lumină ciudată misterioasă. I-a aruncat lui Jem o privire cu coada ochiului. Pari surprins, a remarcat. Vreau să spun, atât cât pare într-un fel un Frate Tăcut vreodată.

Ei bine, fără supărare, a zis Jem, *dar mă așteptam la o atmosferă mai...*

— Decadentă? a zis Magnus. Sunt o ființă complexă, cu multe straturi, Frate Zachariah.

S-a uitat la Volumul Negru cu severitate; părea să fi încetat cu tremuratul acum, că se afla în interiorul Labirintului Spiralat.

Asta era adevărat, desigur, a gândit Jem, dar Magnus își apăra cu grijă straturile acelea. A recunoscut intimitatea pe care Magnus i-o arăta permițându-i să pătrundă în acest spațiu. Într-un fel, era mai interesant decât ar fi putut fi cele mai ciudate sanctuare interioare ale Labirintului, deși despre acelea avea să-l întrebe Will când se vor întoarce.

Will. Pentru un moment, mintea lui a zburat departe, înapoi în Anglia; un fior de îngrijorare a pâlpâit undeva în pieptul lui. Magnus s-a așezat pe iarbă și a început să se uite prin teancul tomurilor in-octavo de lângă el.

Tessa are un loc aici? l-a întrebat el pe Magnus.

Magnus și-a ridicat ochii din carte, cu sprâncenele înălțate.

— Tu ar trebui să știi mai bine, a spus el. După câte am înțeles, ca magiciană este *binevenită* într-un loc ca ăsta. Dacă ar fi *politic* înțelept pentru șeful unui Institut al vânătorilor de umbre să aibă afaceri private cu Labirintul Spiralat...

Frații Tăcuți tratează cu Labirintul Spiralat, a spus Jem. *Chiar și Surorile de Fier, dacă au întrebări specifice.*

Magnus a ridicat din umeri.

— Nu e nevoie să-ți spun *eu* despre contradicțiile Conclavului când vine vorba despre relațiile cu repudiații. Cred că îi socotesc pe Frații Tăcuți un pic mai magicieni decât ceilalți nefilimi. Viață lungă, prezență stranie, iubitori de robe cu glugi… S-a ridicat și s-a scuturat de iarba inexistentă de pe pantalonii lui verde-brotac, apoi a luat Volumul Negru în brațe și a zis: Mergem să reparăm romanul ăsta de duzină indisciplinat?

Nu insulta cartea! a sugerat Jem. Nu-i plăcea ideea unei cărți care se mișca din proprie voință. Ducea cu gândul la posesie demonică, deși Magnus pretindea că e probabil doar o vrajă activată din greșeală din cele scrise în cartea însăși. *Care e planul?*

— Ducem cartea în Cripta de Alamă, a zis Magnus, unde sunt păstrate cărțile de magie ce necesită un soi de… să zicem „reparații". Mergem?

În afara grădinii lui Magnus, Labirintul Spiralat arăta mai asemănător cu ceea ce văzuse Jem prima oară când venise aici. Era un labirint propriu-zis și chiar în spirală, oarecum, dar dincolo de asta el nu pricepea nimic din structura sau organizarea lui. Culoarele erau toate lungi și se curbau impetuos, astfel încât la capătul unuia te trezeai cu fața într-o altă direcție decât aceea în care porniseși, dar la ce unghi era cu neputință să-ți dai seama. Magnus, firește, naviga prin pasajele ce se repetau la nesfârșit de parcă ar fi știut locul și cu ochii închiși. Jem nu putea să-și închipuie cum reușea; aproape că nu erau puncte de reper sau elemente caracteristice pe care să le ții minte, doar interminabile rafturi de cărți și, ocazional, câte o masă la care să poți citi. Se așteptase la ceva mai dramatic, la stranii etalări de magie demonică, dar bănuia că erau multe părți ale Labirintului în care nu i-ar fi niciodată permis să pășească și probabil acelea erau cele mai interesante.

N-au întâlnit pe nimeni pe coridoare. Jem nu era sigur dacă asta era magia proprie a Labirintului sau dacă era atât de mare, încât rareori îți puteai încrucișa drumul cu alții. Magnus era tăcut – tăcerea părea foarte potrivită atmosferei de liniște sepulcrală a întregului loc –, și Jem a rămas singur cu gândurile sale.

Iar în spatele gândurilor lui, erau gândurile tuturor Fraților Tăcuți, un zumzet constant, înăbușit, un cor liniștitor al suflului vital întins peste toată lumea. Ciudat că majoritatea vânătorilor de umbre n-aveau să-l experimenteze niciodată! Era însăși bătaia lor de inimă.

Însă în afara inimii, apăsând în ea ca o unghie pe o piele sensibilă, Jem era îngrijorat pentru familia și prietenii lui.

Ceva groaznic se întâmpla în Londra și el nu putea să ajute; o parte din inima lui era acolo. Totul păruse calm când ajunseseră ei în Cornwall – nu primiseră niciun mesaj urgent, niciun indiciu despre dezastru decât atunci când fusese prea târziu, iar ei descoperiseră pericolul Volumului Negru incontrolabil. Acum vânătorii de umbre erau uciși. Alastair și Cordelia tocmai își pierduseră tatăl și probabil se chinuiau cu mâhnirea doliului pentru un om pe care îl iubiseră, dar nu-l plăcuseră. Și familia Blackthorn: Tatiana fusese închisă fiindcă luase parte la necromanție, dar ceva ciudat se petrecea și cu fiica ei, Grace, iar Jem bănuia că Lucie ar fi putut fi atrasă în povestea asta cumva...

Jem s-a oprit brusc. Magnus îl privea ciudat.

Da? a întrebat Jem, politicos.

— Presupun că n-ar trebui să fiu surprins că ești atât de tăcut, a zis Magnus, scărpinându-se pe nas. Ținând cont de ocupația ta. Dar...

Scuzele mele! a spus Jem. *Doar mă gândeam la... londonezi. La toți cei cu care am legături strânse.*

Magnus a dat din cap.

— La James, desigur. Știu că ai muncit mult cu el ca să-și controleze puterile alea întunecate ale lui. Dar îmi închipui că are mari probleme din pricina legăturii lui cu Belial.

Cu toții au, a zis Jem. *James, Lucie, și Tessa – chiar și Will. E ca o umbră aruncată peste viețile lor. Și Matthew...*

— Ah, nefericitul Matthew! a exclamat Magnus. Dragostea neîmpărtășită îl tulbură, dar am senzația că e ceva mai mult în povestea lui. Tu știi?

Jem știa. Matthew rămăsese zdrobit sub povara nenorocirii, paralizat de vinovăție pentru ceea ce-i făcuse, deși fără intenție, lui Charlotte – însă Jem nu-i putea spune nimănui ce știa, nici măcar lui Will. Nici măcar lui Magnus.

Nimic ce aș putea spune, a zis Jem.

Magnus a dat din cap.

— Și, bineînțeles, la ce i s-a întâmplat lui Elias Carstairs. Dacă trebuie să te întorci la Londra...

Jem a simțit o izbucnire de dor, foarte atipică Fraților Tăcuți. A închis repede cotlonul acela al minții lui, încuindu-și cele mai omenești dorințe.

Nu, a spus Jem. *Menirea mea este de Frate Tăcut. Mi s-a dat această sarcină și trebuie s-o duc la îndeplinire.*

— Aceasta este natura datoriei? a întrebat Magnus, pornind iarăși la drum.

Nu e vorba doar de datorie, a spus Jem, urmându-l după un moment de zăbavă. *E vorba și de... cine sunt eu. Când te alături ordinului meu, ești transformat de proces. Nu mai sunt băiatul care am fost.*

— Nu vreau să o fac pe deșteptul, a zis Magnus, dar nimeni nu e băiatul care a fost. Îți accept ideea totuși, a adăugat el. Pangborn ne-a lăsat să aducem Volumul Negru aici numai pentru că erai cu mine. Să pleci ar însemna să trădezi promisiunea pe care ai făcut-o. Legăturile cu familia ta, cu prietenii ca Will și Tessa, trebuie să fie lăsate deoparte în serviciul unei cauze mai înalte. Asta înțeleg.

Cu o tresărire, Jem și-a dat seama că pereții de piatră căzuseră și că Magnus, părăsind nesfârșitele coridoare, îl condusese afară și pe o platformă de sticlă neagră suspendată deasupra a ceea ce părea să fie un abis fără fund. În mijlocul peisajului prețios, un obelisc de alamă lustruit orbitor se ridica mult deasupra capetelor lor.

Nu era în firea Fraților Tăcuți să rămână cu gura căscată. Jem s-a întors, în schimb, întrebător spre Magnus.

Magnus și-a dat ochii peste cap.

— Văd că arhitecții s-au molipsit de moda Zorilor Aurii și toată aiureala aia mundană ocultă. E foarte în vogă acum. Totul numai suprafață pur reflectorizantă și simbolism excesiv. Și-a trecut mâna peste obelisc. L-am cunoscut pe tipul ăsta în Viena...

Aici sunt celelalte cărți? a întrebat Jem. *Pare atât de... gol!*

— Oh, nu! a făcut Magnus. Ăsta e ca draperiile mele purpurii. Stai puțin!

După un moment de gândire, a recitat o formulă într-un limbaj gutural, demonic, pe care Jem nu l-a recunoscut. Cu un zgomot scrâșnit, obeliscul a început să se retragă în pământ și, odată cu el, și podeaua a început să coboare, formând niște scări spiralate ce înconjurau obeliscul. Totul se petrecea surprinzător de lent, a gândit Jem, având în vedere că era magic.

Magnus se uita la el.

— Ai nevoie să te întorci la Londra? a întrebat el pe un ton blând. Înainte să coborâm în Criptă. Știu că ești îngrijorat pentru toți cei de-acolo. *Eu* cu siguranță n-am să trăncănesc dacă te duci la ei în loc să rămâi aici, printre magicieni.

Magnus, a spus Jem cu fermitate, *nu.*

— Dar...

Nu, a repetat Jem. *Bineînțeles că aș vrea să mă întorc la Londra. Sunt încă om. Acolo sunt cei pentru care încă simt dragoste.*

— E încă la fel de important pentru tine ca și înainte? a întrebat Magnus încet.

Da. Jem și-a încrucișat brațele. *Esența depunerii jurământului în ordinul nostru,* a spus el, *constă în aceea că trebuie să-ți folosești voința pentru a-ți îndeplini jurământul acela. Dacă n-aș mai putea să aleg ordinul meu, să aleg datoria mea...* A clătinat din cap. *Ce-ar mai însemna un asemenea jurământ?*

Magnus a rămas tăcut câteva momente. În cele din urmă, a spus, chiar mai încet:

— N-a fost o alegere, pentru tine.

Jem l-a privit în ochi pe vechiul lui prieten.

Ba a fost.

Magnus a dat din cap.

— Bine! Atunci, mergem. A oftat. Poate că o să se termine rapid și vom putea să ne întoarcem curând în Anglia, oricum. Așadar. Odată ce intrăm în criptă, trebuie...

S-a oprit și a mijit ochii, de parcă încerca să-și aducă aminte ceva.

Hmm? a făcut Jem, îndemnându-l politicos să continue.

— Ei bine, a zis Magnus, pentru a readuce Volumul Negru la starea lui originală inertă, trebuie fie să ne asigurăm că se reîntoarce printre tovarășii săi, *fie* să ne asigurăm că *nu* se reîntâlnește cu tovarășii săi.

Jem, care se pregătea să coboare scara, s-a oprit brusc. *Poftim?*

— Era cu siguranță una dintre variantele astea, a zis Magnus.

Și dacă e cea de-a doua? a întrebat Jem, încă politicos, după părerea lui. *Ce ne așteptăm să se întâmple?*

După un moment de gândire, Magnus a ridicat din umeri.

— Nu știu, a zis. Nu știu în niciunul dintre cazuri. Chiar dacă o facem corect sau o facem greșit, *ceva* o să se întâmple, nu știu ce, și o să ne ocupăm de asta pe măsură ce se petrece. Cam așa tinde să lucreze magia magicienilor, a adăugat el, parcă scuzându-se. E de regulă pe muchia dezastrului, chiar și-n cele mai bune cazuri.

A strâns cu grijă Volumul Negru în mâini și a început să coboare.

Simțind că probabil e o imensă greșeală să continue – că, de fapt, dădea dovadă de o periculoasă lipsă a prudenței și a înțelepciunii pentru care Frații Tăcuți erau cunoscuți și că probabil urma să aibă consecințe negative asupra imaginii lui faptul că se pregătea să-l urmeze oricum pe Magnus –, Jem a coborât după el.

După câteva cotituri ale spiralei, scara s-a deschis într-o încăpere uriașă, orbitor luminată. Cripta de Alamă, și-a spus Jem, judecând după pereții metalici lustruiți. Sclipeau cu o strălucire aproape insuportabilă, deși nu existau surse de lumină pe care Jem să le poată discerne. De-a lungul pereților, erau îngrămădite zeci de cărți, unele în teancuri înalte, precare.

— O cameră fără umbre, i-a strigat Magnus peste umăr. Foarte dificil să ascunzi ceva aici.

Jem a ajuns la capătul scării; abia atunci a observat că Magnus purta o ciudată pereche de ochelari a căror sticlă se întunecase.

— Ochelari de obsidian, a zis Magnus. Mă ajută cu strălucirea. *Hopa!*

Volumul Negru al Morții începuse să se zbată în mâinile lui Magnus și o aură de fierbințeală se strângea rapid în jurul său. Jem a dat fuga spre Magnus, ca să încerce să-l ajute să se lupte cu tomul greu de stăpânit, dar Magnus a clătinat din cap.

— O să-ți ardă mâinile! a zis el tare.

Abia în clipa aceea Jem și-a dat seama că prin încăpere șuiera un vânt, un șuier ascuțit și puternic, și că-i era greu să-l mai audă pe Magnus. Totul era prea strălucitor și prea asurzitor, și prea mult...

Cu un fâlfâit, Volumul Negru s-a smuls din strânsoarea lui Magnus și a zburat spre centrul încăperii. Și alte cărți au zburat din teancurile lor de la perete și, sub privirile lui Magnus și Jem, s-au ciocnit de Volumul Negru. Când s-au stabilizat după impact, Jem și-a dat seama că toate cărțile alcătuiau, în mare, o siluetă omenească.

Magnus s-a uitat la Jem, cu sprâncenele ridicate.

— Poate că e doar un pic de spectacol, a sugerat el. Sau poate cărților le place să fie în Cripta de Alamă în forma unei creaturi... o creatură-carte prietenoasă, de ajutor...

Monstrul-carte a făcut un pas înainte. Și-a ridicat brațele și paginile au fâlfâit cu un șuierat puternic, amenințător.

Deci înțeleg că ar fi trebuit să nu *aducem Volumul Negru aici,* a spus Jem.

— Cine știe, de fapt, a răspuns Magnus. E la fel de probabil că ăsta era lucrul corect de făcut și nimeni nu s-a gândit să menționeze despre golemul-carte. Și, apropo, ar fi o idee foarte proastă să stricăm vreuna dintre cărțile astea de magie care alcătuiesc creatura. Poate că l-am putea lăsa pur și simplu aici. Să tragem scara după noi.

E labirintul tău, a zis Jem cu îndoială, *dar nu-mi pot imagina că așa era* plănuit *să fie păstrat Volumul Negru.*

— Ei bine, practic, magicienii nu au voie să posede Volumul Negru deloc, a zis Magnus cu o enervantă veselie. Însă, în momentul de față, noi doar l-am împrumutat. Nu-i vina mea dacă a devenit o parte dintr-un monstru-carte, nu?

Parcă insultat, golemul-carte s-a repezit la Jem cu un șuierat de fiară, încercând să-i tragă una. Jem a făcut un pas în lături să se ferească de lovitură, deși marginea unei cărți i-a atins dosul palmei.

— Nu mă aștept să ne poată răni, a zis Magnus. Sunt doar o grămadă de cărți.

Dar o durere ascuțită a înflorit rapid în locul unde Jem fusese atins de golem, ca o arsură rece. El a tras iute aer în piept, surprins.

— Mă rog, bine, înțeleg că poate și răni, a admis Magnus. Vreo idee?

S-a răsucit, ferindu-se din calea golemului-carte care îl ataca pe el acum, și a luat o poziție mai defensivă.

— În circumstanțe normale, i-aș da pur și simplu foc, dar nici măcar nu pot să-mi imaginez consecințele pentru mine dacă distrug grămezi de cărți de magie de neînlocuit.

Nu crezi că magicienii ceilalți ar înțelege? a sugerat Jem, care își apucase ferm bastonul, folosindu-l să țină arătarea-carte la distanță, când aceasta a atacat din nou. *În împrejurările de față?*

— N-ar înțelege, a zis Magnus. De altfel, cărțile de magie în sine au atât de multă magie, încât n-aș fi surprins dacă un foc nu le-ar putea distruge. Sau dacă doar le-ar face și mai puternice.

Jurămintele ordinului Fraților Tăcuți însemnau că Jem nu mai era niciodată cu adevărat capabil să simtă exasperarea de tipul aceleia pe care o asocia cu tinerețea lui, dar s-a trezit cu o senzație foarte asemănătoare cuprinzându-l rapid.

Am o idee, a zis el, ignorând senzația respectivă. *În legenda originală a golemului, monstrul putea fi oprit înscriindu-i cuvântul „moarte" pe frunte.*

— Nu cred că ăsta are o frunte, a zis Magnus, ferindu-se de înaintarea clătinată a monstrului în direcția lui.

Are un cap, a spus Jem, *pe care i-aș putea înscrie runa pentru Moarte care le e cunoscută Fraților Tăcuți.*

— *Ce?* a ridicat Magnus vocea. Există rune secrete cunoscute numai Fraților Tăcuți?

Bineînțeles, a spus Jem. *Asta în sine nu-i un secret. Toți vânătorii de umbre o știu.*

— Adică ei știu că voi aveți o *rună a morții secretă*? a insistat Magnus, sunând un pic gâtuit.

Nu e o rună a morții propriu-zisă, a spus Jem. *E o reprezentare complexă a... nu pot să vorbesc despre asta.* I-a prins privirea lui Magnus. *Trebuie să ai încredere în mine.*

— Am încredere, a spus Magnus, și indiferent ce-a mai adăugat după aceea nu s-a mai auzit, căci golemul-carte a făcut un salt mare și s-a izbit drept în peretele îndepărtat al Criptei, trecând prin el ca și când ar fi fost din hârtie.

În partea cealaltă, Jem a putut vedea mai multă alamă strălucitoare, într-un culoar care se întindea mai departe. Jem i-a aruncat lui Magnus o privire întrebătoare.

— Ei bine, a zis Magnus, scoțând un suspin adânc. Acum a evadat în Arcadele de Alamă. Deși mi-ar plăcea să pretind că asta înseamnă că nu mai e problema noastră... de fapt, e de două ori problema noastră. I-a oferit lui Jem un zâmbet compătimitor. S-a dus posibilitatea de întoarcere în grabă la Londra, deocamdată, se pare. Bine! Îl urmărim, o să încerc să-l capturez într-un soi de cușcă magică și o să încercăm runa ta de moarte.

Și dacă nu ține? a întrebat Jem.

— Atunci, cel puțin o să-l avem într-o cușcă magică, a spus Magnus. În regulă, Frate Zachariah, ești gata să ne adâncim mai mult în Labirintul Spiralat, unde muritorii se tem să pună piciorul?

Jem a zăbovit un moment ca să le mai acorde un ultim gând prietenilor lui și familiei sale ce se luptau cu necazurile în Anglia. Pentru o clipă doar, a simțit o insuportabil de puternică dragoste cuprinzându-l, cu atâta forță, încât nu putea fi simțită decât atât, o clipă. Apoi a răspuns: *Presupun că trebuie.*

Pentru comenzi și informații, contactați:
GRUPUL EDITORIAL CORINT
Departamentul de Vânzări
Str. Mihai Eminescu nr. 54A, sector 1, București, cod poștal 010517
Tel./Fax: 021.319.47.97; 021.319.48.20
Depozit
Str. Gării nr. 11, Mogoșoaia, jud. Ilfov
Tel.: 0758.053.416
E-mail: vanzari@edituracorint.ro
Magazin virtual: www.edituracorint.ro

ISBN: 978-606-95079-8-8
ISBN: 978-606-9740-20-0

9 786069 740200

Format: 16/70x100;

Coli tipo: 41

Tipărit la

rotografika

prin reprezentantul pentru România
4 Colours Advertising
www.4colours.ro

CASSANDRA CLARE

este autoarea seriilor bestseller nr. 1 *New York Times* și *USA Today* UNELTIRI ÎNTUNECATE, INSTRUMENTE MORTALE, DISPOZITIVE INFERNALE și BLESTEME STRĂVECHI. A mai scris, împreună cu Sarah Rees Brennan și Maureen Johnson, *Cronicile lui Magnus Bane*, iar cu Sarah Rees Brennan, Maureen Johnson și Robin Wasserman, *Povești de la Academia Vânătorilor de Umbre*. De asemenea, este coautoare, împreună cu soțul său, Joshua Lewis, a *The Shadowhunter's Codex* și, împreună cu Holly Black, a seriei ȘCOALA DE MAGIE MAGISTERIUM (publicată la Corint Junior). Cărțile ei s-au vândut în peste 50 de milioane de exemplare în întreaga lume și au fost traduse în mai bine de 40 de limbi, fiind ecranizate într-un film de lungmetraj, *Instrumente Mortale: Orașul Oaselor*, și un serial TV, *Shadowhunters*. În prezent, Cassandra locuiește în vestul statului Massachusetts.

Vizitează site-ul cassandraclare.com.
Află mai multe despre lumea vânătorilor de umbre pe site-ul shadowhunters.com.

Vânătorii de umbre trebuie să prindă un ucigaș în Londra eduardiană în această continuare romantică și plină de primejdii a bestsellerului *Lanțul de aur*.

Cordelia Carstairs pare să aibă tot ce și-a dorit vreodată. Este logodită cu James Herondale, băiatul pe care l-a iubit dintotdeauna, are o nouă viață la Londra, alături de cea mai bună prietenă a ei, Lucie, și poartă la cingătoare sabia Cortana, arma unui erou legendar.

Adevărul însă este mult mai sumbru. Căsătoria Cordeliei este doar o minciună, fiind aranjată pentru a-i salva tinerei reputația, în vreme ce James rămâne îndrăgostit de Grace Blackthorn. Cortana o arde când o atinge, iar un criminal în serie îi vizează pe vânătorii de umbre din Londra, ucigând la adăpostul întunericului și apoi dispărând fără urmă.

Cordelia, James și Lucie trebuie așadar să pornească pe urmele criminalului, pe cele mai primejdioase străzi ale orașului. În tot acest timp, fiecare dintre ei tăinuiește un secret șocant: Lucie, că încearcă să învie morții; Cordelia, că a depus un periculos jurământ de loialitate față de o putere misterioasă; și James, că el însuși ar putea să fie ucigașul căutat.

„*Lanțul de fier* este o poveste captivantă, plină de tensiune romantică, bătălii de proporții epice duse împotriva forțelor demonice, dar și de dovezi de prietenie care pot încălzi chiar și cele mai neîndurătoare inimi."
THE NERD DAILY

ISBN: 978-606-95079-8-8
ISBN: 978-606-9740-20-0
9 786069 740200
www.edituracorint.ro

LEDA EDGE
fantasy